

Kỳ Thật Là Tiểu Thanh Tồn

Editor: Fuly

Đấu phá hậu cung

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý	【 Thượng 】
Chương 2: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý	【 Trung 】
Chương 3: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý	【 Hạ 】
Chương 4: Con Đường Tuyển Tuyển Tú Phong Ba	【 Thượng 】
Chương 5: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba	【 Trung 】
Chương 6: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba	【 Hạ 】
Chương 7: Xuân Sắc Chốn Thâm Cung.	【 Thượng 】
Chương 8: Xuân Sắc Chốn Thâm Cung	【 Hạ 】
Chương 9: Thị Tẩm Phong Ba	【 Thượng 】
Chương 10: Thị Tẩm Phong Ba	【 Trung 】
Chương 11: Thị Tẩm Phong Ba	【 Hạ 】
Chương 12: Người Cười Cuối Cùng	【 Thượng 】
Chương 13: Người Cười Cuối Cùng	【 Trung 】
Chương 14: Người Cười Cuối Cùng	【 Hạ 】
Chương 15: Mưa Đờ Trong Đêm Tối	【 Thượng 】
Chương 16: Âm Mưa Trong Đêm Tối	【 Trung 】
Chương 17: Âm Mưa Trong Đêm Tối	【 Hạ 】
Chương 18: Song Sinh	【 Một 】
Chương 19: Song Sinh	【 Hai 】
Chương 20: Song Sinh	【 Ba 】
Chương 21: Song Sinh	【 Bốn 】
Chương 22: Lập Uy	【 Một 】
Chương 23	
Chương 24: Lập Uy	【 Hai 】
Chương 25: Lập Uy	【 Ba 】
Chương 26: Ưu Ái	【 Một 】
Chương 27: Ưu Ái	【 Hai 】

Chương 28: Ưu Ái 【 Ba 】
Chương 29: Mưu Vị 【 Một 】
Chương 30: Mưu Vị 【 Hai 】
Chương 31: Mưu Vị 【 Ba 】
Chương 32: Công Tâm 【 Một 】
Chương 33: Công Tâm 【 Hai 】
Chương 34: Công Tâm 【 Ba 】
Chương 35: Công Tâm 【 Bốn 】
Chương 36: Cung Đình Tranh Đấu 【 Một 】
Chương 37: Cung Đình Tranh Đấu 【 Hai 】
Chương 38: Cung Đình Tranh Đấu 【 Ba 】
Chương 39: Hậu Cung Tranh Đấu 【 Bốn 】
Chương 40: Giấu Độc 【 Một 】
Chương 41: Giấu Độc 【 Hai 】
Chương 42: Giấu Độc 【 Ba 】
Chương 43: Con Nối Dòng 【 Một 】
Chương 44: Con Nối Dòng 【 Hai 】
Chương 45: Hãm Hại 【 Một 】
Chương 46: Hãm Hại 【 Hai 】
Chương 47: Hãm Hại 【 Ba 】
Chương 48: Hãm Hại 【 Bốn 】
Chương 49: Cầm Ý 【 Một 】
Chương 50: Cầm Ý 【 Hai 】
Chương 51: Sai Lầm 【 Một 】
Chương 52: Sai Lầm 【 Hai 】
Chương 53: Sai Lầm 【 Ba 】
Chương 54: Sai Lầm 【 Bốn 】
Chương 55: Mối Họa 【 Một 】
Chương 56: Mối Họa 【 Hai 】
Chương 57: Mối Họa 【 Ba 】
Chương 58: Mối Họa 【 Bốn 】
Chương 59: Chân Tướng 【 Một 】

Chương 60: Chân Tướng 【 Hai 】
Chương 61: Không Đề 【 Một 】
Chương 62: Không Đề 【 Hai 】
Chương 63: Không Đề 【 Ba 】
Chương 64: Không Đề (Bốn)
Chương 65: Đột Biến 【 Một 】
Chương 66: Đột Biến 【 Hai 】
Chương 67: Đột Biến 【 Ba 】
Chương 68: Báo Thù 【 Một 】
Chương 69: Báo Thù 【 Hai 】
Chương 70: Bỏ Hay Không Bỏ 【 Một 】
Chương 71: Bỏ Hay Không Bỏ 【 Hai 】
Chương 72: Bỏ Hay Không Bỏ (Ba)
Chương 73: Thịnh Sùng 【 Một 】
Chương 74: Thịnh Sùng 【 Hai 】
Chương 75: Thịnh Sùng (Ba)
Chương 76: Nam Nhân Cạnh Bã 【 Một 】
Chương 77: Nam Nhân Cạnh Bã (Hai)
Chương 78: Nam Nhân Cạnh Bã (Ba)
Chương 79: Nam Nhân Cạnh Bã 【 Bốn 】
Chương 80: Thủ Đoạn 【 Một 】 (1)
Chương 81: Thủ Đoạn 【 Một 】 (2)
Chương 82: Thủ Đoạn 【 Một 】 (3)
Chương 83: Thủ Đoạn 【 Một 】 (4)
Chương 84: Thủ Đoạn 【 Hai 】
Chương 85: Thủ Đoạn 【 Ba 】
Chương 86: Vô Đề
Chương 87: Vô Đề (Hai)
Chương 88: Vô Đề (Ba)
Chương 89: Kết Thúc (Một)
Chương 90: Kết Thúc (2)

Mục lục

<u>Chương 1: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý</u>	<u>【 Thượng 】</u>
<u>Chương 2: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý</u>	<u>【 Trung 】</u>
<u>Chương 3: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý</u>	<u>【 Hạ 】</u>
<u>Chương 4: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba</u>	<u>【 Thượng 】</u>
<u>Chương 5: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba</u>	<u>【 Trung 】</u>
<u>Chương 6: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba</u>	<u>【 Hạ 】</u>
<u>Chương 7: Xuân Sắc Chốn Thâm Cung.</u>	<u>【 Thượng 】</u>
<u>Chương 8: Xuân Sắc Chốn Thâm Cung</u>	<u>【 Hạ 】</u>
<u>Chương 9: Thị Tẩm Phong Ba</u>	<u>【 Thượng 】</u>
<u>Chương 10: Thị Tẩm Phong Ba</u>	<u>【 Trung 】</u>
<u>Chương 11: Thị Tẩm Phong Ba</u>	<u>【 Hạ 】</u>
<u>Chương 12: Người Cười Cuối Cùng</u>	<u>【 Thượng 】</u>
<u>Chương 13: Người Cười Cuối Cùng</u>	<u>【 Trung 】</u>
<u>Chương 14: Người Cười Cuối Cùng</u>	<u>【 Hạ 】</u>
<u>Chương 15: Mưu Đồ Trong Đêm Tối</u>	<u>【 Thượng 】</u>
<u>Chương 16: Âm Mưu Trong Đêm Tối</u>	<u>【 Trung 】</u>
<u>Chương 17: Âm Mưu Trong Đêm Tối</u>	<u>【 Hạ 】</u>
<u>Chương 18: Song Sinh</u>	<u>【 Một 】</u>
<u>Chương 19: Song Sinh</u>	<u>【 Hai 】</u>
<u>Chương 20: Song Sinh</u>	<u>【 Ba 】</u>
<u>Chương 21: Song Sinh</u>	<u>【 Bốn 】</u>
<u>Chương 22: Lập Uy</u>	<u>【 Một 】</u>
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24: Lập Uy</u>	<u>【 Hai 】</u>
<u>Chương 25: Lập Uy</u>	<u>【 Ba 】</u>
<u>Chương 26: Ưu Ái</u>	<u>【 Một 】</u>
<u>Chương 27: Ưu Ái</u>	<u>【 Hai 】</u>
<u>Chương 28: Ưu Ái</u>	<u>【 Ba 】</u>
<u>Chương 29: Mưu Vị</u>	<u>【 Một 】</u>
<u>Chương 30: Mưu Vị</u>	<u>【 Hai 】</u>
<u>Chương 31: Mưu Vị</u>	<u>【 Ba 】</u>
<u>Chương 32: Công Tâm</u>	<u>【 Một 】</u>
<u>Chương 33: Công Tâm</u>	<u>【 Hai 】</u>
<u>Chương 34: Công Tâm</u>	<u>【 Ba 】</u>
<u>Chương 35: Công Tâm</u>	<u>【 Bốn 】</u>
<u>Chương 36: Cung Đình Tranh Đấu</u>	<u>【 Một 】</u>
<u>Chương 37: Cung Đình Tranh Đấu</u>	<u>【 Hai 】</u>
<u>Chương 38: Cung Đình Tranh Đấu</u>	<u>【 Ba 】</u>

Chương 39: Hậu Cung Tranh Đấu 【 Bốn 】
Chương 40: Giấu Độc 【 Một 】
Chương 41: Giấu Độc 【 Hai 】
Chương 42: Giấu Độc 【 Ba 】
Chương 43: Con Nối Dòng 【 Một 】
Chương 44: Con Nối Dòng 【 Hai 】
Chương 45: Hãm Hại 【 Một 】
Chương 46: Hãm Hại 【 Hai 】
Chương 47: Hãm Hại 【 Ba 】
Chương 48: Hãm Hại 【 Bốn 】
Chương 49: Cầm Ý 【 Một 】
Chương 50: Cầm Ý 【 Hai 】
Chương 51: Sai Lầm 【 Một 】
Chương 52: Sai Lầm 【 Hai 】
Chương 53: Sai Lầm 【 Ba 】
Chương 54: Sai Lầm 【 Bốn 】
Chương 55: Mối Họa 【 Một 】
Chương 56: Mối Họa 【 Hai 】
Chương 57: Mối Họa 【 Ba 】
Chương 58: Mối Họa 【 Bốn 】
Chương 59: Chân Tướng 【 Một 】
Chương 60: Chân Tướng 【 Hai 】
Chương 61: Không Đề 【 Một 】
Chương 62: Không Đề 【 Hai 】
Chương 63: Không Đề 【 Ba 】
Chương 64: Không Đề (Bốn)
Chương 65: Đột Biến 【 Một 】
Chương 66: Đột Biến 【 Hai 】
Chương 67: Đột Biến 【 Ba 】
Chương 68: Báo Thù 【 Một 】
Chương 69: Báo Thù 【 Hai 】
Chương 70: Bỏ Hay Không Bỏ 【 Một 】
Chương 71: Bỏ Hay Không Bỏ 【 Hai 】
Chương 72: Bỏ Hay Không Bỏ (Ba)
Chương 73: Thịnh Sùng 【 Một 】
Chương 74: Thịnh Sùng 【 Hai 】
Chương 75: Thịnh Sùng (Ba)
Chương 76: Nam Nhân Cạn Bã 【 Một 】
Chương 77: Nam Nhân Cạn Bã (Hai)
Chương 78: Nam Nhân Cạn Bã (Ba)
Chương 79: Nam Nhân Cạn Bã 【 Bốn 】
Chương 80: Thủ Đoạn 【 Một 】 (1)

Chương 81: Thủ Đoạn 【 Một 】 (2)

Chương 82: Thủ Đoạn 【 Một 】 (3)

Chương 83: Thủ Đoạn 【 Một 】 (4)

Chương 84: Thủ Đoạn 【 Hai 】

Chương 85: Thủ Đoạn 【 Ba 】

Chương 86: Vô Đề

Chương 87: Vô Đề (Hai)

Chương 88: Vô Đề (Ba)

Chương 89: Kết Thúc (Một)

Chương 90: Kết Thúc (2)

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý 【 Thượng 】

Edit: Fuly

Lúc Lục Khê rất khó coi, bởi vì khi đó bụng nàng đã lớn, một xác hai mạng.

Lúc Lục Khê chết rất tuyệt vọng, bởi vì nàng vốn không muốn chết, càng không muốn con của mình chết.

Lúc Lục Khê chết rất khổ sở, bởi vì nàng chết trong con suối nhỏ ngoài bìa rừng, chết do bị người ta nhấn đầu xuống nước, chỉ chịu đựng được một lúc rồi thiếu khí chết đi.

Nàng ôm bụng, giống như có thể cảm nhận được sự chuyển động của bé con, nhưng đau đớn cùng bóng tối thì nhau kéo tới, sau một khắc, nàng bị cuốn chìm, như cuối cùng đã được giải thoát.

Trước khi chết nàng chỉ có một ý niệm, nếu thế gian này có kiếp sau, Quý Thanh An, ta nhất định sẽ khiến người chết không có chỗ dung thân.

Cuối cùng thế gian có kiếp sau hay không nàng không biết, nhưng bản thân nàng được sống lại lần nữa

Giây phút mở mắt ra, trong tầm nhìn là bức màn thêu sống động, tấm màn mỏng làm từ lụa Lưu Tô khiến Lục Khê có cảm giác rất quen thuộc.

Sau một khắc, một nữ nhân kích động bước đến: "Khê nhi con tỉnh rồi à? Người đâu, người đâu, mau bưng thuốc lên đây!"

Lục Khê nghi hoặc nhìn người phụ nhân đang ôm mình, còn tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, nếu không phải là mơ, sao có thể thấy được mẫu thân - người đã qua đời ba năm trước cơ chứ?

Nhưng tình hình trước mắt lại chân thực đến đáng sợ, tấm màn giường với hoa văn phức tạp, tinh xảo rõ ràng đập vào mi mắt, không phải là thứ mà ký ức của nàng có thể tái hiện được.

Cửa phòng bị người mở ra, bọn hạ nhân bưng các loại thuốc bổ tuần tự bước vào, mùi thuốc nồng nặc khiến nàng không nhin được nhú nhú mày.

Lục phu nhân dịu dàng nói: "Khê nhi, mau dậy uống thuốc đi, uống thuốc xong con sẽ thấy khỏe hơn."

Được bà dìu đỡ, Lục Khê theo bản năng ngồi dậy, há miệng muốn hỏi bây giờ là năm nào, nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

Mặc dù rất muốn biết rõ tình trạng bây giờ, nhưng nàng cũng không muốn đường đột quá khiến mẫu thân hoài nghi. Nàng uống xong chén thuốc đắng chát, cau mày ngậm lấy viên mứt quả Lục phu nhân đưa tới, chân mày hơi giãn ra, rồi lại đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng nóng.

Lần này, rốt cuộc Lục Khê cũng dám nhìn thẳng mẹ ruột của mình, khuôn mặt quen thuộc cùng ánh mắt từ ái như vậy không thể nào là giả được.

Nếu như nàng không chết, theo thời gian lúc còn sống mà tính, ba năm trước Lục phu nhân đã qua đời rồi. Không chỉ như vậy, cả Lục phủ cũng bởi vì bị kẻ gian hãm hại mà tài sản bị tịch biên, chịu chém đầu. Tội danh là "Dối trên gạt dưới, mua bán muối lậu, khiến Giang Chiết đầy rẫy muối lậu, hao tổn tài sản của triều đình".

Cả Phủ Tổng Đốc Giang Nam hai đời hoàng triều vì vậy và tuyệt diệt, cả nhà Lục Khê cũng đều chịu tai ương duy chỉ có nàng là được cứu.

Nhưng người cứu nàng, cuối cùng cũng tự tay giết nàng, cùng với cốt nhục của bọn họ.

"Khê nhi, con bị sao vậy?" Lục phu nhân nhìn thấy hai mắt nàng ngấn lệ, cuống quýt để đĩa mứt quả xuống, vỗ nhẹ lưng nàng: "Đứa bé ngoan, có phải có chỗ nào khó chịu hay không? Nói cho nương, nương gọi đại phu đến khám cho con!"

Lục Khê nắm lấy tay bà, nghẹn ngào lắc đầu: "Không phải, con rất khỏe, chỉ là nhìn thấy nương, trong lòng vui mừng quá nên không khống chế được cảm xúc thôi."

Lục phu nhân cũng đỏ mắt, vừa vuốt đầu của nàng, vừa nói: "Đứa nhỏ ngọc này, chỉ bệnh nặng một lần, chẳng lẽ liền nghĩ rằng không bao giờ được nhìn thấy nương nữa sao?"

Lục Khê lắc lắc đầu, nàng có rất nhiều điều muốn nói với bà, nhưng lời đến khóe miệng lại chẳng thốt ra được một chữ, cuối cùng khẽ gạt nước mắt, thở thê: "Nương, con buồn ngủ rồi, người đi nghỉ ngơi trước đi, con muốn ngủ thêm một lát."

Rõ ràng đã chết, bây giờ lại sống lại, còn được gặp người thân đã mất, tinh thần nàng bị chấn động quá lớn, cần phải có thời gian để ổn định lại.

Lục phu nhân đáp ứng, dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó mới lau nước mắt bước ra khỏi phòng.

Tối gần nửa tháng, Lục Khê mới dám chắc rằng, nàng đã được trọng sinh.

Không biết sao chuyện này lại có thể xảy ra, nhưng nàng xác thật đã trở lại 4 năm trước, nói cách khác, cách thời gian Lục gia bị tịch thu tài sản

chém đầu cả nhà còn 1 năm.

Trời cao nếu đã cho nàng cơ hội này, nói đúng hơn là ông trời cũng không dung thứ cho tội nghiệt mà Quý Thanh An phạm phải, muốn nàng tự hành động, khiến hấn chết không có chỗ chôn thân.

Bây giờ Lục Khê chỉ có 2 ước nguyện, một là giữ được Lục phủ, hai là báo thù cho bản thân cùng cốt nhục của mình.

Trong trướng, đôi uyên ương đang ngập chìm trong cơn sóng tình, ánh nến chập chờn, phiêu tán khiến tiếng thở dốc của đôi nam nữ càng thêm rõ ràng, âm thanh kia như những đợt sóng, sóng sau cao hơn sóng trước, mang theo ý xuân vô hạn.

Bên ngoài tấm cung rộng lớn, thái giám trực ban mặt không thay đổi cúi thấp đầu, thật giống như không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh gì Chỉ có hai cung nữ tuổi hơi nhỏ, liếc mắt nhìn nhau, mặt đỏ tới mang tai rồi rút cúi đầu rồi lại không nhin được len lén nhìn về phía bức màn mỏng.

Qua bức rèm, chỉ mơ hồ nhìn thấy trên chiếc giường rộng lớn có hai bóng dáng đang dây dưa, mà khiến người ta khó xử hơn chính là âm thanh rên rỉ cùng tiết tấu luật đồng mà họ gây ra.

Dưới ánh nến, màn giường lay động, âm thanh của nữ nhân theo động tác ngày càng kịch liệt của nam nhân mà ngày càng cao vút, đến cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở gấp liên tiếp cùng âm thanh mềm nhẹ xin khoan dung: "Không cần, hoàng thượng, nô tì không cần. A."

Hai cung nữ chỉ cảm thấy đầu “ông” một cái, trong người truyền đến cảm giác xôn xao kì lạ, mặt càng ngày càng đỏ, ánh mắt nhìn nhau cũng nóng nảy hơn.

"Hai người các người, an phận chút!" Thái giám trực ban cúi đầu quát, chỉ sợ kinh động đến người trong tẩm cung, đè nén âm thanh đến mức thấp nhất: "Các người đều là người mới được điều tới phục vụ nương nương, chưa từng thấy qua trường hợp lớn ta có thể hiểu được, nhưng hôm nay chỉ là hầu hạ bên ngoài tẩm cung, mà tinh thần đã không ổn định như thế, nếu như kinh động đến Vạn Tuế Gia cùng nương nương, cẩn thận đầu khó giữ được!"

Hai cung nữ bị dọa đến sắc mặt trắng nhợt, vội cúi đầu xuống không dám nhìn loạn nữa.

Trong tẩm cung, Ngự Cảnh đế nặng nề thở ra một hơi, ôm thân thể nữ tử vẫn còn đang run rẩy nhưng hơi thở đã dần dần bình ổn.

Nàng kia vui mặt vào ngực hắn, vừa điều tiết hơi thở, vừa run rẩy găt giọng: "Hoàng thượng, nô tì đã nói không cần, người còn giày vò nô tì."

Vừa nói, bên môi còn phả ra sức nóng, nàng ta cách hắn gần như vậy, cơ hồ là áp sát vào trước ngực, u hương bên môi đương nhiên phun vào người hắn, khiến mắt hắn tối sầm lại.

"Còn nói không cần? Trẫm không nhìn ra được là nàng không cần." Môi hắn giương nhẹ, lần nữa lật người áp đảo nữ tử, một tay vỗ về chơi đùa khuôn ngực mềm mại, một tay hướng xuống tìm kiếm địa phương ẩm ướt: "Thật là không thành thực."

Lại một vòng hoan ái mới.

Cuối cùng, sau một âm thanh nặng nề cùng tiếng thét chói tai, Ngự Cảnh đế rút người ra. Nàng kia đầu đầy mồ hôi không ngừng run rẩy, lại thấy hắn không hề có chút mệt mỏi xuống giường, trước khi đi cúi đầu phân phó cung nữ canh cửa: "Ban thưởng canh."

Gò má một khắc trước còn đỏ ửng của nữ tử trong nháy mắt xám trắng, nàng ta túm chặt tấm chăn nhả nhúm, chỉ có thể vô lực nhắm mắt lại.

Ngự Cảnh đế, người đàn ông này nhất định không có tim.

Nàng đi theo hắn đã một năm, có thể nói là người ở trong cung cùng hắn dài nhất, phi tử được cưng chiều lâu nhất rồi, nhưng một chút nhớ nhung hắn cũng không lưu lại cho nàng.

Người làm Hoàng đế, vốn chỉ có nửa quả tim, đối với thiên hạ có lòng, nhưng đối với nữ nhân vô tâm.

Ngự Cảnh đế đạp qua bóng đêm ngồi lên liễn xa, đôi con ngươi hơi híp lại còn âm u hơn cả bầu trời đêm bên ngoài.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sống Lại – Tâm Tràn Hận Ý 【 Trung 】

Nghe nói thiên kim Tổng đốc vừa khỏi bệnh, quan viên địa phương rồi rít giả danh thăm bệnh để tìm cơ hội hối lộ, mỗi ngày người ra ra vào vào Lục phủ đếm không kể hết.

Cha của Lục Khê, Lục Thẩm Tư là một người xử sự khôn khéo, là một lão quan chìm nổi trong quan trường đã lâu, biết những gì nên thu, những gì không nên thu, suy nghĩ của đám người này ông cũng nắm bắt được ít nhiều.

Lại nói, trong thời thế này, nếu là thanh quan, sợ rằng còn chưa thăng lên mấy cấp đã bị lũ gian tà, tiểu nhân hãm hại mất đầu; nếu là tham quan, chỉ sợ bọn gian thần có thể bỏ qua cho người, nhưng hoàng thượng lại không tha cho người. Lục Thẩm Tư có thể làm được đến chức Tổng đốc Giang Nam, tuyệt không phải là người dễ bắt nạt.

Trùng sinh đã một thời gian, Lục Khê thích ứng với hoàn cảnh rất nhanh, thường ngày vẫn như trước đây, biểu lộ ra là một thiếu nữ không sâu không lo, để tránh cha mẹ lo lắng, nhưng ban đêm một mình nằm ở trên giường, trong đầu không lúc nào không nghĩ đến cảnh tượng trước khi mình chết.

Hôm đó nàng đến thư phòng tìm Quý Thanh An thì thấy hấn và một nữ nhân khác đang kịch liệt triển miên trên bàn viết, những bức thư họa ngày thường hấn rất yêu thích vì động tác kịch liệt của hai người mà rơi đầy xuống đất thế nhưng hấn lại chẳng có chút bận tâm.

Trên gương mặt đó chỉ nhuộm đậm màu tình dục, hấn từng cái từng cái va chạm nữ nhân đang nằm ngửa ở trên bàn, phát ra tiếng thở gấp trầm thấp

như dã thú, còn người nữ nhân kia vừa run rẩy, vừa đưa cánh tay trắng như tuyết tối ôm chặt hông của hắn, trong miệng không ngừng kêu: "Thanh An, mạnh lên, a, mạnh hơn nữa!"

Lục Khê đứng ở ngoài cửa, che miệng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thế giới của nàng ầm ầm sụp đổ.

Người nam nhân kia đã từng giống như thiên thần, khi Lục phủ bị tịch thu tài sản chém đầu cả nhà đúng lúc đến cứu nàng, từng tại thời điểm nàng khóc rống thất thanh không nói một lời, cũng không so đo dằn vặt ôm thật chặt nàng, cũng từng trong đêm tối yên tĩnh yêu thương nữ tử mặt đầy ửng đỏ chưa biết mùi đời là nàng, đã từng ở bên tai nàng thì thầm: "Khê nhi, ta yêu nàng, đừng xấu hổ, ngoan."

Hắn yêu vẻ dịu ngoan hay xấu hổ của nàng, hôm nay lại ôm một nữ nhân thô tục phóng đảng khác, cùng nàng ta kịch liệt dây dưa, nghe nàng ta thốt ra những âm thanh xấu hổ, không chút thẹn thùng ngậm nga dưới thân hắn.

Giống như đến cao triều, tần số của Quý Thanh An càng lúc càng nhanh, tiếng gầm nhẹ mang theo kích động rõ ràng, cuối cùng chợt dừng lại.

Nữ nhân kia thở hổn hển, vừa cười khanh khách, vừa mềm mại nói với hắn: "Sao hả, có phải ta thú vị hơn vị thiên kim Tổng đốc như cá chết kia không?"

Quý Thanh An nhìn thân thể như ngọc, bộ dáng yêu mị khác thường của nàng ta, dục hỏa vừa mới phát tiết xong lại lần nữa bùng cháy. Hắn vội đầu không chút do dự cắn mút bộ ngực của nàng ta, cuối cùng ở bên tai nàng ta thì thầm: "Nàng ta sao có thể so với nàng? Ta sẽ dùng kiểu 8 người khiêng cưới nàng vào cửa, để nàng làm chánh thất, về sau mỗi ngày cùng ta hoan hảo, tốt nhất là khiến nàng không xuống được giường."

Những ngôn ngữ dơ bẩn sau đó nàng nghe không rõ nữa.

Lục Khê ôm bụng đã nổi lên rõ ràng, cảm thấy tai ù hần đi, nàng muốn vọt vào hỏi tên nam nhân kia cho rõ ràng, hoặc cùng hần đồng quy vu tận.

Nhưng mà chẳng kịp chờ nàng vào cửa, thị vệ của Quý Thanh An đã bịt miệng của nàng, ngay sau đó, nàng bị chìm chết trong con suối nhỏ.

Trong đêm vắng, Lục Khê cười lớn vùi đầu vào chăn bông, lưu lại một vệt nước dài trên gối.

Nàng yêu sai người, cũng trao lầm thân.

Còn may là, nàng có cơ hội làm lại.

Nàng không chỉ muốn giữ được Lục phủ, còn phải từng bước từng bước trả lại cho Quý Thanh An nỗi đau gấp trăm ngàn lần mà hần gây ra.

Ý tưởng của Lục Khê rất đơn giản, nếu muốn giữ được Lục phủ trong khi chưa biết gì về kẻ thù như thế này, chỉ có thể trở thành người cao hơn hần. Cha nàng đã là Tổng đốc Giang Nam, mà còn không bằng hần, như vậy nàng chỉ có một biện pháp —— vào cung, trở thành nữ nhân của hoàng thượng.

Chỉ có được hoàng thượng sủng ái, tin tưởng, mới có thể dưới một người trên vạn người. Nhưng nàng không phải nam nhi, hơn nữa dù phải, cũng chần chẫn không thể trong vòng một năm ngắn ngủi trở thành thần tử hoàng thượng tin sủng nhất.

Nàng chỉ là một nữ tử, không thể được sủng tin, nhưng có thể được sủng hạnh.

Kém một chữ nhưng lại là hai trường hợp hoàn toàn khác nhau.

Trở thành nữ nhân của hoàng thượng, mới có năng lực đưa Quý Thanh An vào chỗ chết; trở thành nữ nhân của hoàng thượng, mới có cơ hội giữ

được Lục phủ.

Nàng còn đang trầm tư, thì thấy Ảnh Nguyệt vội vội vàng vàng chạy vào nhà: "Tiểu thư, tiểu thư, Thượng Thư Đại Nhân tới."

Lục Khê sững sờ, nghi ngờ hỏi: "Thượng Thư Đại Nhân? Thượng Thư Đại Nhân nào?"

"Còn có thể là Thượng Thư Đại Nhân nào nữa? Đương nhiên là Lễ Bộ Thượng Thư Quý Thanh An, Quý đại nhân." Ảnh Nguyệt cho là Lục Khê đang trêu nàng, bĩu môi: "Tiểu thư người đừng đùa giỡn em nữa, không phải em chỉ lỡ nói một câu “Mùa xuân đến” lúc người lên nhìn Quý đại nhân thôi ư, vậy mà người thù dai thế, còn làm bộ như không biết ngài ấy nữa."

Lục Khê lập tức nhớ lại, lúc này cách lần đầu tiên nàng nhìn thấy Quý Thanh An đã gần nửa năm rồi. Nửa năm trước nàng và phụ thân cùng nhau vào kinh, phụ thân đi diện kiến hoàng thượng, còn nàng và Ảnh Nguyệt đi dạo kinh thành. Lúc ấy đúng dịp hội Nguyên tiêu, trong thành Trường An đèn đuốc sáng trưng, nàng thích một chiếc hoa đăng Tường Vân, nhưng lúc đưa tay lấy lại chạm phải một bàn tay khác, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Quý Thanh An.

Lúc ấy nàng cũng không biết người trước mắt này chính là Lễ Bộ Thượng Thư tuổi trẻ tài cao đương triều, chỉ thấy hần phong thần tuấn lãng, mặt mũi tuấn tú, bộ trường sam trắng ngà trong đám người càng nổi bật bất phàm, lập tức liền thu tay lại, khẽ nói: "Thật xin lỗi, vị công tử này, hoa đăng này là ta nhìn thấy trước."

Quý Thanh An nhìn nàng không chút lúng túng, ngược lại tự nhiên lưu loát nói chuyện với hần, mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp rạng rỡ, khí chất bất

phàm quả là khó gặp, tựa ánh trăng thoảng qua mặt, chỉ còn lại kinh ngạc, cũng cười nói: "Xin lỗi, vậy thì ta không tranh đoạt với cô nương nữa."

Lục Khê không ngờ tới có thể khiến đối phương buông tay dễ dàng như vậy, không nhịn được nhìn hắn nhiều thêm hai cái, trả tiền, cầm hoa đăng xoay người rời đi.

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Lần thứ hai là ở tháng ba năm sau, tại Lục phủ ở Giang Nam, Lục Khê ở trong nhà, nghe nói trong triều có khách quý ghé thăm, Lục Thẩm Tư thiết yến khoản đãi trong phủ, Lục Khê tự nhiên cũng phải ra chào hỏi.

Nàng bước vào phòng, theo quy củ hành lễ, lúc ngược mắt nhìn lên liền giật mình tại chỗ.

Đêm Nguyên tiêu tươi đẹp tại thành Trường An, hoa xuân nở ngàn cây trong gió đêm, người nam tử tươi cười nhường chiếc đèn hoa đăng đêm đó giờ phút này đang kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt là cảm xúc không thể tin giống như nàng.

Sau này nàng mới biết, thì ra là hắn chính là Kim khoa Trạng Nguyên mấy năm trước, đương kim Lễ Bộ Thượng Thư, Quý Thanh An.

Ba chữ, từng âm đều giống như gió xuân ba tháng, thổi bay cảnh liễu bên cạnh ao, khiến chim Hoàng Oanh trên đầu cành giật mình, khiến nàng có loại ảo giác không chân thật.

Sau đó, bọn họ yêu nhau.

Sau đó, Lục phủ không còn, nàng được hắn cứu, nấp trong trong phủ hắn.

Về sau nữa, nàng mang thai, bị hãm sai người giết chết, nguyên nhân là hãm có một nữ nhân khác, đó lại là nữ nhi của đương kim Thừa Tướng, có thể giúp hãm một bước lên mây, một bước tới trời.

Sắc mặt của Lục Khê vẫn còn tái nhợt do cơn bệnh, nhưng đôi mắt lại sáng trong hơn bao giờ hết. Ảnh Nguyệt lo lắng kêu nàng một tiếng, không biết sao nàng lại có vẻ mặt như vậy.

Lục Khê phục hồi tinh thần, ngẩng đầu cười nói: "Đi thôi, mau ra ngoài, đừng khiến đại nhân phải đợi lâu."

Trong đại sảnh, Quý Thanh An vừa thấy người đang bước tới, vội vàng đứng lên, ánh mắt nhìn Lục Khê không che giấu được vẻ mừng rỡ, nhưng chỉ đứng xa xa nhìn, khẽ nói: "Lục cô nương, nàng đã đến rồi."

Lục Khê đưa mắt nhìn phụ thân, ánh mắt của ông rõ ràng cho thấy ông đang rất vui vẻ, đối với ông mà nói, nếu Quý Thanh An cùng nữ nhi của mình có thể thành đôi, về công về tư đều là chuyện tốt.

Còn chưa chờ Lục Khê mở miệng, Lục Thẩm Tư liền cười tủm tỉm sờ sờ râu, nói với nàng: "Quý đại nhân lận lợi đường xa tới Giang Nam làm việc, đã vậy còn dành thời gian đến thăm ta, Khê nhi, dẫn khách quý ra hoa viên đi dạo một lát đi."

Ngụ ý trong lời nói, sợ rằng chẳng người nào ở đây không hiểu.

Ánh mắt của Lục Khê chưa từng dừng trên người Quý Thanh An một khắc, chỉ nhàn nhạt nói: "Đại nhân, xin mời."

Nàng sợ chính mình chỉ nhìn thôi, cũng sẽ không khống chế được cảm xúc, làm ra vài chuyện nông nổi. Nàng siết chặt nắm tay, móng tay bấm sâu vào trong da thịt, mong cơn đau có thể giúp mình bình tĩnh.

Hai người cùng đi vào hoa viên, Quý Thanh An nhìn những cây cỏ đang nở rộ khắp vườn, cười thở dài: " Thủy thổ Giang Nam quả thật là đầy linh khí, cảnh sắc này e rằng ở kinh thành cũng rất hiếm gặp."

Lục Khê nói: "Quý đại nhân quá khen, thủy thổ kinh thành tất nhiên phi phàm, tràn đầy khí chất vương giả, được nuôi trồng là Mẫu Đơn quý hiếm, xinh đẹp tuyệt luân, sao có thể so sánh với đám hoa cỏ dại ở Giang Nam của chúng ta được, thật sẽ khiến người khác chê cười."

Quý Thanh An cười tủm tỉm lắc đầu: "Giang Nam có thể sinh ra được người như Lục cô nương, tất nhiên là có linh khí khác thường."

Móng tay Lục Khê lại bấm sâu hơn vào trong thịt. Lời này nàng nhớ, trong quá khứ, nghe hãnh khen ngợi như vậy lòng nàng như nai con chạy loạn, tim đập nhanh hơn, nụ cười trên mặt lại càng lúc thêm rạng rỡ.

Nhưng bây giờ, trong lòng chỉ có vô hạn hận ý.

Cuối cùng nàng cũng ngước mắt, nở nụ cười nửa là ngượng ngùng nửa là vui sướng, nhỏ giọng nói: "Được đại nhân khen tặng, ta cảm thấy rất vui."

Quý Thanh An quả thật bị niềm vui bất ngờ này đánh thẳng vào tứ chi, chẳng biết nói thêm gì cho phải. Nửa năm qua hãnh luôn tìm cách nhận các công vụ đi đến Giang Nam như thế này, mượn cơ hội tới Lục phủ bái phỏng, hôm nay Lục Khê rốt cuộc đã mở lòng với hãnh, sao hãnh có thể không vui vẻ đây?

Giờ phút này hãnh quả thật rất yêu thích Lục Khê, vui sướng cũng là thật tâm. Lục Khê cũng biết điểm này, rõ ràng đã quyết ý muốn vào cung, nhưng càng muốn để lại cho hãnh một phần niệm tưởng, muốn hãnh ném thử cái gì gọi khổ sở khi không có được.

Nàng nhìn hấn, trong mắt như có vô vàn tình cảm khó nói, nhưng phía sau vẻ ngọt ngào là một mảnh hận ý, hận không thể chém hấn làm trăm mảnh, nghiền xương thành tro.

Quý Thanh An, người hãy nếm thử sự khổ sở mà ta đã phải chịu đi, biến tất cả tình yêu cùng hận ý của ta với người thành báo ứng, để an ủi linh hồn của hài nhi ta.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sống Lại – Tâm Trần Hận Ý 【 Hạ 】

Quý Thanh An dừng lại ở Giang Nam năm ngày, trong mấy ngày này trừ những trường hợp cần hẳn phải xử lý ra, thời gian còn lại đều tiêu tốn ở Lục phủ. Chuyển đi Giang Nam lần này là để kiểm tra xưởng dệt ở đây, vốn chỉ cần phái một viên quan nhỏ tới là được, nhưng hẳn lại đích thân đến, dụng ý trong đó, ai cũng có thể nhìn ra được.

Những lần đầu đối mặt với khuôn mặt đó, Lục Khê thường không khống chế được thù hận trong lòng, ánh mắt cũng nhiều lần va chạm hẳn, cảm giác lạnh lẽo đó khiến Quý Thanh An sợ hãi. Những lúc ấy nàng liền thay bằng vẻ mặt tươi cười, bày ra dáng vẻ then thùng, lúc này mới xem như tạm ổn.

Ắt hẳn là Quý Thanh An cũng bị cảm giác mê luyến lúc này làm u mê, hoàn toàn không nhìn ra được điểm bất thường nào.

Trước khi sống lại, trong khoảng thời gian này, tình cảm của Lục Khê cùng Quý Thanh An vẫn chỉ mơ hồ, hơi có chút tiến triển; nhưng sau khi sống lại, Lục Khê biết mình không thể cứ dây dưa với hẳn, nếu muốn làm hẳn yêu mình, sau đó ném trái tư vị bị phản bội, thì phải hành động nhanh hơn.

Nghĩ tới bộ dáng khổ sở của Quý Thanh An khi phát hiện người mình yêu sâu đậm đâm cho hẳn một đao sau lưng, Lục Khê cảm thấy trong lòng rất thư thái.

Vì vậy, đêm trước khi Quý Thanh An đi, Lục Thẩm Tư bảo nàng dẫn hẳn ra sông Tần Hoài, uống rượu ngắm hoa đăng nàng cũng không từ chối.

Bên sông Tần Hoài khói sương mịt mờ, tràn đầy không khí se lạnh của đầu xuân, vầng trăng trên cao cong như lưỡi liềm, khói trắng phủ khắp mặt sông mênh mông, đầy thi vị.

"Lạnh không?" Quý Thanh An dịu dàng cười với nàng, nghiêng chiếc dù giấy qua che cho Lục Khê, nửa bên vai của hắn bị sương thấm ướt.

Trong một khắc Lục Khê có chút hoảng hốt, giống như là trở lại ngày trước khi bọn họ còn âu yếm, nhưng thực tế nhắc nhở nàng, người nam nhân này chỉ là mê luyện nhất thời mà thôi, khi không còn thương nữa, hắn sẽ vứt nàng như vứt một chiếc giày rách, thậm chí ngay cả cốt nhục của mình cũng nhẫn tâm giết chết.

Trong mắt nàng thoáng qua một tia thâm trầm, nhưng mặt lại lộ lúm đồng tiền như hoa bầu vút cánh tay hắn, nhẹ nói: "Lại gần chút cho ấm, như vậy thì sẽ không lạnh."

Quý Thanh An cúi đầu, nhìn khuôn mặt ửng hồng như hoa đào đang thẹn thùng tựa vào cánh tay mình, tâm thần hắn kích động, không còn giữ lễ tiết như cũ nữa mà đưa tay ôm lấy nàng vào lòng.

"Khê nhi, chờ ta, sau khi hồi triều ta sẽ tâu với hoàng thượng, xin người ban nàng cho ta."

Lục Khê biến sắc, nhẹ nhàng lắc đầu, ngẩng mặt nhìn hắn: "Chàng chỉ mới lên chức Lễ Bộ Thượng Thư không bao lâu, địa vị còn không ổn định, căn cơ chưa sâu. Nếu tùy tiện thỉnh cầu với hoàng thượng chuyện này, bị kẻ có lòng gian vu hãm, chắc chắn sẽ nói chàng muốn cầu kết với cha ta. Nếu chàng thật lòng với ta, ta sẽ chờ đến hai năm sau, khi thời cuộc ổn định, chúng ta lại bàn về hôn sự."

Quý Thanh An giật mình, chợt khôi phục lý trí, tròn mắt trầm trầm ngắm nhìn Lục Khê một hồi lâu, mới thở dài, lần nữa ôm lấy nàng: "Khê

nhi nói rất đúng, là ta suy nghĩ nông cạn rồi. Nhưng bắt nàng chờ ta lâu như vậy, quả thật là uất ức cho nàng."

Lục Khê dịu ngoan dựa vào vai hắn, hơi thở thơm như hoa lan: "Uất ức gì chứ, ta thích chàng, tất nhiên sẽ không rời bỏ."

Câu nói này, là hắn đã từng hứa hẹn với nàng trong quá khứ, hôm nay đổi vai, quả thật là châm chọc.

Quý Thanh An ngẩng đầu, không nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của người trong ngực, chỉ thấy cảm động không thôi: "Có thể như nàng phu còn cầu gì hơn, quả thật chính là để diễn tả tâm tình của ta bây giờ."

Hắn kìm lòng không được nâng cằm người trong ngực lên, nhìn thấy khuôn mặt trắng muốt xinh đẹp, quý thần xui khiến liền hôn xuống. Lục Khê đầu tiên là cứng đờ, ngay sau đó nhắm nghiền hai mắt, cảm thấy hơi thở nóng rực của hắn tràn vào trong cổ họng.

Trong quá khứ, mỗi một lần ôm hôn, đều mang đến cho nàng rung động cùng ngọt ngào, nhưng hôm nay, hơi thở của hắn tuy vẫn quen thuộc như cũ, nhưng cảm giác mang đến lại hoàn toàn khác xa.

Hắn nhiệt tình hôn nàng, môi lưỡi quấn quýt, một tắc một tắc xâm chiếm thế giới của nàng.

Lục Khê sắp không thở nổi, hình ảnh quá khứ cùng hiện thực đan hòa khó tách biệt.

Bọn họ đang ở trong một hẻm nhỏ, chỉ mấy bước nữa là ra đến bờ sông đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong hẻm nhỏ này lại không có một bóng người, tối tăm vắng lạnh, giống như là một thế giới khác.

Chiếc dù giấy rơi trên mặt đất nhưng không người nào buồn nhặt, chỉ có hai thân thể nóng hổi quấn quýt nhau, Quý Thanh An ôm chặt Lục Khê,

không chút cố kỵ hôn nàng, như một thiếu niên vừa biết sự đời.

Thân ở quan trường, sao có thể chưa từng ghé qua chốn lầu xanh?

Nhưng cô gái trước mặt tươi mát tốt đẹp là thế, giống như hoa lan, giống như Mai lạnh, hoàn toàn khác biệt với những nữ nhân kia.

Quý Thanh An cảm thấy trong lòng có một đốm lửa đang thiêu đốt, triền miên ôm hôn, thứ bên dưới lớp áo đột nhiên có phản ứng, hắt cả kinh, thế này mới ý thức được mình có bao nhiêu đường đột.

Lục Khê sao có thể không cảm thấy thứ cứng rắn đang chia vào bụng mình kia? Thân thể này mặc dù chưa biết mùi đời, nhưng ký ức thân thiết với hắt nàng vẫn nhớ. Lục Khê đỏ mặt, dùng vẻ mặt mê mang hỏi hắt: "Sao vậy?"

Mặt của Quý Thanh An đỏ lên, may mà Lục Khê không biết hắt động tình!

Đang lúc hắt hít sâu thì Lục Khê đột nhiên vịn vẹo thân thể, vẻ mặt rối rắm hỏi hắt: "Hình như chàng. rất khó chịu?"

Động tác nhỏ này khiến thân thể mềm mại của nàng ma sát với phần cứng rắn của hắt, khiến hắt không nhịn được khẽ rên lên, lần này Lục Khê bất động, có chút sợ hãi hỏi: "Thanh An, chàng không sao chứ?"

Quý Thanh An quả thật lúng túng, bảo hắt phải giải thích với nàng thế nào đây? Nếu cứ như vậy đi ra ngoài, đèn đuốc sáng trưng, chỉ một lớp vải mỏng sao có thể che dấu được thứ đội lên này?

Đang lúc hắt không biết phải làm sao cho phải thì Lục Khê yếu ớt mở miệng: "Thanh An, chàng lấy cái gì đâm ta vậy?"

Quý Thanh An còn chưa kịp mở miệng, nàng đã lần mò tới chỗ mất cảm, cách lớp vải mỏng năm phần cứng rắn của hân!

Quý Thanh An phải cố nén lắm mới không phát ra âm thanh.

Hân thở gấp nói: "Khê nhi, thả tay ra."

Lục Khê vừa mờ mịt vừa lo âu nói: "Đây là cái gì? Hình như nó đang to lên thì phải?"

Dục hỏa khó nhịn, dưới tình huống lúng túng thế này, Quý Thanh An hạ quyết tâm, dứt khoát nắm tay Lục Khê: "Khê nhi, bây giờ ta rất khó chịu, nàng có bằng lòng giúp ta không?"

Lục Khê chần chờ gật đầu.

Sau một khắc, Quý Thanh An từng chút từng chút khép chặt các ngón tay nhỏ nhắn của nàng, nắm lấy thứ to lớn của hân, cách lớp quần áo chầm chậm chuyển động. Hân thấy Lục Khê tuy mờ mịt làm theo, nhưng giống như cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, mặt đỏ tới mang tai.

Vành tai khéo léo trắng tựa bạch ngọc bỗng chốc hồng thắm, cực kỳ giống thạch lựu mùa thu, khiến người ta cực kỳ yêu thích.

Quý Thanh An lần nữa đè nàng lên tường, nhẹ nhàng liếm láp vành tai của nàng, dẫn tới tiếng than nhẹ vì lo lắng. Mà hân cúi đầu thở hổn hển, dần dần bắt đầu bất mãn với cảm giác này, dứt khoát vén vạt áo lên, dẫn dắt bàn tay nhỏ bé của nàng xuyên qua lớp vải chạm đến mảnh lửa nóng kia.

Người Lục Khê cứng đờ, hơi run rẩy, nhưng lại bị hân nắm chặt tay: "Khê nhi?"

"Ta. Ta không muốn." Nàng mờ mịt luống cuống thốt lên, giống như không biết bản thân đang nói gì.

"Nàng đã nói là sẽ giúp ta ."

"Nhưng như vậy không đúng."

"Không đúng chỗ nào?" Quý Thanh An vừa phân tán lực chú ý của nàng, vừa dặt tay nàng nắm chặt lửa nóng của mình, bắt đầu phập phồng lên xuống.

Lục Khê không nghĩ được gì nữa, mặc hăn định đoạt, tim như muốn nhảy ra.

Tần số càng lúc càng nhanh, tiết tấu càng ngày càng khó khống chế, cùng lúc Quý Thanh An gằm nhẹ, một thứ chất lỏng nóng bỏng rơi đầy tay Lục Khê.

"Thanh An." Nàng kinh hãi gọi hăn.

Hăn cố nhin xuống xung động trong lòng, ôm nàng vào ngực, tràn đầy áy náy nói một câu: "Xin lỗi."

Tại sao lại mất khống chế, ngay cả bản thân hăn cũng không nói được, hăn lấy khăn tay ra từng chút từng chút lau khô tay cho nàng, cuối cùng nhẹ hôn lên khóe mắt nàng một cái: "Khê nhi, chờ ta cưới nàng."

Dưới ánh trăng mờ ảo, trong hẻm nhỏ tĩnh mịch, đôi mắt nàng bối rối.

Lục Khê nhìn bóng dáng kề cận của hai người trên nền đất, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng.

Như vậy, người liên yêu ta sao?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Con Đường Tuyển Tuyển Tú Phong Ba 【Thượng】

Lục Khê muốn vào cung thi tú nữ!

Tin tức này khiến Lục Thẩm Tư kinh hãi.

Làm Thượng Thư phu nhân êm đẹp không tốt ư, tại sao nữ nhi lại muốn làm tú nữ?

Không kịp chờ đến lúc ăn cơm tối, Lục Thẩm Tư liền vội vàng gọi Lục Khê vào thư phòng, mở miệng hỏi thẳng: "Khê nhi, sao con lại có ý nghĩ điên rồ đấy?"

Lục Khê hành lễ theo quy cũ, bình tĩnh nói: "Nữ nhi rất khỏe, không biết vì sao phụ nhân lại cho rằng suy nghĩ của nữ nhi là điên rồ?"

Lục Thẩm Tư cau mày: "Đột nhiên lại nói với nương là con muốn vào cung tuyển tú, đây không phải chuyện điên rồ ư? Không phải con và Quý Thanh An lưỡng tình tương duyệt sao? Bây giờ lại đổi ý là thế nào?"

Lục Khê ngược mắt nhìn phụ thân, thốt rõ từng chữ: "Nữ nhi đã nghĩ qua rồi, Quý Thanh An chẳng qua chỉ là một Lễ Bộ Thượng Thư, nếu con gả cho hắn, sớm muộn cũng sẽ phải thấy cảnh hắn tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp. Đã là phải chia sẻ trượng phu của mình với nữ nhân khác, như vậy nữ nhi tình nguyện trở thành nữ nhân của hoàng thượng, ít nhất có thể giúp được phụ thân củng cố địa vị, nếu nữ nhi có đủ phúc phận, nói không chừng còn có thể giúp Lục gia nâng cao vị thế."

Lục Thẩm Tư không phải là người dễ gạt, ông dùng ánh mắt lợi hại quan sát nàng: "Khê nhi, có phải con cãi nhau với Quý Thanh An không?"

Lục Khê không chút do dự đáp: "Vâng, hãn muốn con chờ hãn hai năm, địa vị ổn định mới lấy con, nữ nhi hôm nay đã đến tuổi xuất giá, sao có thể đợi được lâu như thế? Hơn nữa, hãn chẳng qua chỉ là một Tân Khoa Trạng Nguyên, vận khí tốt mới được chức qua như bây giờ, tiền đồ mỏng manh. Miệng hãn bảo con chờ hãn hai, ba năm, nhưng ai biết được có phải là năm năm, sáu năm, bảy năm, tám năm hay không? Ngộ nhờ đến khi nữ nhi đã là gái lỡ thì hãn vẫn chưa củng cố được địa vị của mình, vậy chẳng phải nữ nhi sẽ cô đơn cả đời ư?"

"Dù sao hãn cũng là Lễ Bộ Thượng Thư do hoàng thượng bổ nhiệm, nếu như con gả cho hãn, sẽ không cần phải lo lắng vấn đề ăn mặc, hưởng chi quan vị của phụ thân ở trên hãn, có cho mười lá gan hãn cũng không dám khi dễ con. Nhưng nếu con vào cung, thì quả thật là ngoài tầm tay của ta, vạn nhất chịu khổ cực, bảo phụ thân phải giúp con bằng cách nào đây?"

"Phụ thân, xin người yên tâm, nữ nhi không phải là kẻ không có đầu óc, mọi việc con sẽ cẩn thận ứng đối. Huống chi người ở hậu cung được thánh ân có mấy ai phải chịu khổ chứ? Nếu chỉ phải chịu khổ lúc đầu nhưng cả đời lại yên ổn. Cuộc đời này của nữ nhi không có hoài bão cao xa gì, chỉ mong có thể trở thành niềm tự hào của phụ thân, lưu lại tên trong sử sách mà thôi."

Lục Thẩm Tư có nghĩ thế nào cũng không nỡ để hòn ngọc quý trên tay bị cuốn vào cuộc tranh đấu chốn hậu cung, nhưng Lục Khê theo năn nỉ ông suốt cả mùa xuân, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Tiền đồ cùng vinh nhục, với nam nhi thời đại này mà nói là thứ quan trọng nhất.

Ngự Cảnh đế năm thứ 4, Vi An Uyển.

Đây là một vườn ngự uyển rộng rãi, không gian được tường đồ bao quanh chia thành tám biệt viện, cấu tạo hoàn toàn giống nhau, nhưng phong cách lại khác hẳn. Tám biệt viện lại phân thành thành hai phần đối lập, bốn ở phía đông, bốn ở phía tây. Bốn viện phía đông chia ra thành Trúc, Lan, Mai, Cúc, ở phía tây là Mẫu Đơn, Nghênh Xuân, Hồng Hạnh, Xuân Đào.

Chỉ có những tiểu chủ thuận lợi thông qua vòng thi tuyển thứ hai mới có thể chuyển vào Vi an uyển, còn bình thường, những người có thể bước vào nơi này, ít nhất cũng phải là Tuyển Thị. Từ phong cách của những loại hoa có thể suy ra Đông Uyển rõ ràng có địa vị cao hơn so với Tây Uyển, dù sao Mai Lan Trúc Cúc đương thời có thể nói là được người ta yêu thích nhất trong ngàn loại hoa cỏ.

Nhưng đối với những tú nữ tham gia dự tuyển mà nói, chỉ cần có thể bước vào đây đã là phúc phận lớn lao rồi.

Trước mắt, các cung nhân đang bận rộn sửa sang lại biệt viện, nơi này đã để không một năm, vòng tuyển tú thứ nhất lại sắp bắt đầu, chưa tới nửa tháng, ước chừng các tiểu chủ sẽ dọn vào đây ở.

Bên phía Đông Uyển, hai tiểu cung nữ vừa dọn dẹp vừa tám chuyện.

"Aizz, cô nói xem, các tiểu chủ năm nay có người nào xinh đẹp tuyệt luân được như đương kim Thường phi nương nương không nhỉ?"

"Tôi không biết, dù sao Thường phi nương nương cũng là người bước ra từ Vi an uyển, nói không chừng năm nay cũng sẽ có người như hoa như ngọc như thế, Vạn Tuế Gia vừa nhìn thấy chắc hẳn sẽ để tâm"

"Tôi nghe nói, đợt tuyển tú ba năm trước đã bị Thường phi nương nương khống chế, âm thầm ngăn chặn hai tú nữ xinh đẹp nhất ở vòng ngoài, khiến các nàng ta không có cơ hội nào tiến vào Vi an uyển." Một cung nữ nhìn chung quanh, thấy không có ai ở gần, bèn nhỏ giọng nói.

"Này, đừng nói mò, những lời đại nghịch bất đạo thế này, nếu để cho người khác nghe được, hai ta chỉ có con đường chết!"

"Tôi nhìn thấy không có người mới nói đấy chứ? Cô nói thử xem, hai ta trời sinh cũng không kém, aizz, tại sao lần nào cũng bắt chúng ta đi quét dọn?" Cung nữ kia bày ra vẻ Tây Thi ôm ngực, đưa tay tạo hình hoa lan chỉ hát xướng: "Người hãy nói cho ta biết Nguyễn lang đang ở phương nào...?"

Hai người vừa đùa giỡn vừa đi ra khỏi phòng.

Thường phi là nhi nữ của đương kim Thừa Tướng, sau khi vào cung tuyển tú một đường thuận lợi tiến vào Vi an uyển, trong một tháng được hoàng thượng lâm hạnh ba lần, thăng liền 3 cấp, từ tiểu chủ đến Tuyền Thị, lại từ Tuyền Thị lên Thường Tại, cuối cùng thành Quý Nhân, vinh dự đặc biệt như vậy có thể nói là trước giờ chưa từng có.

Dĩ nhiên, nàng ta ở hậu cung có thuận lợi hay không, chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với địa vị Thừa Tướng ở trong triều. Ngự Cảnh đế lên ngôi đã được bốn năm, bốn năm trước, triều chính gần như là do Thái hậu Vương thị nắm giữ, cũng chính trong bốn năm này, Ngự Cảnh đế từng chút từng chút đoạt lại hoàng quyền, đảo ngược cục diện trước đó.

Nhưng rốt cuộc trong tay Thái hậu vẫn giữ lại binh quyền, đây là điều mà hoàng đế trẻ không thể không kiêng kỵ.

Trước mắt, tất cả các tú nữ cũng đã vào cung, chờ đợi vòng tuyển chọn thứ nhất.

Vòng đầu tiên này, do nội giám hộ bộ kiểm duyệt, kiểm tra hộ tịch các tú nữ, huyết thống cùng với bối cảnh gia đình, là nữ nhân sẽ đưa đến bên cạnh Hoàng đế, nên không thể để xảy ra chút sơ sót nào.

Ba ngày sau vòng tuyển chọn thứ nhất, sẽ tiến hành tuyển chọn vòng thứ hai, là do những lão ma ma trong cung nghiệm thân. Việc nghiệm thân này không chỉ để kiểm tra xem những nữ nhân còn trinh trắng hay không, mà còn để xem tỷ lệ ngũ quan cùng thân thể họ có đạt tiêu chuẩn hay không, có thể giúp Hoàng thất khai chi tán diệp hay không?

Đối với nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam mà nói, hai vòng tuyển chọn này không có vấn đề gì, dù sao tú nữ cũng chia làm hai loại: một loại là nữ nhi quan lại, một loại là nữ tử dân gian.

Từ trước tới giờ, bị đào thảo ở 2 vòng tuyển chọn này thường không phải là nữ tử quý tộc.

Hôm Lục Khê tiến vào Vi an uyển là một ngày đẹp trời, Ảnh Nguyệt đi theo nàng vào Đông Uyển, nghe an bài từ Thái giám tổng quản Tần Vũ dọn vào Lan viện.

Lan viện cũng chia làm 2 mặt nam, bắc. Lúc Lục Khê vào Bắc phòng thì tiểu chủ ở Nam phòng còn chưa tới. Nàng nháy mắt, Ảnh Nguyệt lập tức hiểu ý, đưa cho Tần công công một cái hà bao chứa ngân phiếu, thái giám này cười đến nếp nhăn cũng nheo hết cả lại.

Dù sao những người được tổng quản tự thân nghênh tiếp như Lục Khê quả thật là chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trước khi đi, Tần Vũ cười tủm tỉm nói: "Tiểu chủ Lục Khê không hổ là nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam, khí độ bất phàm, người còn yêu kiều hơn hoa, ngày sau nếu được thánh thượng cưng chiều, mong rằng tiểu chủ đừng quên ta."

Lục Khê nhấp một hớp trà Ảnh Nguyệt đưa tới, lạnh nhạt nói: "Cảm ơn lời chúc của công công, chỉ là chuyện Lục Khê là nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam, mong rằng tạm thời công công đừng để lộ."

Nếu thân phận Tú nữ không phải do bản thân họ tiết lộ, thì thái giám cung nữ ở Vi an uyển không được tự mình truyền ra ngoài, đây quy củ. Nhưng những nữ nhi quan lại khi vào Đông Uyển thường hận không thể tung tin ra ngoài, bay khắp Vi an uyển, chỉ sợ mọi người xem thường mình. Cũng vì vậy, Tần Vũ không lưu tâm nhiều.

Nhưng giờ nghe Lục Khê nói như thế, Tần công công biến sắc, đảo mắt đáp một tiếng: "Cần tuân tiểu chủ phân phó."

Cây to sẽ phải đón gió lớn, dù sau lưng có tòa núi lớn là Tổng đốc Giang Nam, nữ nhân trước mắt này vẫn ung dung bảo hấn khiêm tốn làm việc. Tần Vũ lại nói mấy câu khen tặng sau đó mới rời khỏi, thầm nghĩ thiên kim Lục gia này quả thật không giống những tiểu thư quan lại kiêu căng ngang ngược kia.

Cả một buổi chiều, không khí ở Vi an uyển vẫn luôn náo nhiệt, các tiểu chủ từng người một dọn vào, mỗi biệt viện hai vị, tổng cộng có 16 vị.

Ảnh Nguyệt hỏi Lục Khê: "Tiểu thư, chúng ta không đi thăm hỏi các vị tiểu chủ khác ư?"

Lục Khê cau mày: "Vào cung chính là tiểu chủ, đừng gọi ta là tiểu thư nữa, chú ý lời nói, không cần quan tâm quá nhiều chuyện. Về phần thăm hỏi, cái này hiển nhiên không cần, người ta không vội, chúng ta gấp làm gì?"

Muốn đánh bại địch phải dò xét được trụ cột, đây là một kỹ thuật sống, không thể vội vàng được.

Quả nhiên, trời còn chưa tối, vị tiểu chủ ở Nam phòng liền dắt thị nữ đến chào hỏi. Nàng ta tên là Ngụy Tranh, diện mạo mỹ lệ, da trắng muốt, cảm nhon, quả thật là giai nhân thanh tú của đất phương Nam.

Nàng ta nở nụ cười tươi đẹp khéo léo gọi Lục Khê một tiếng "Tỷ tỷ" , vừa hỏi Lục Khê từ đâu đến, vừa dò thăm của cải. Lục Khê gặp chiêu tiếp chiêu, đẩy lại “quả nặng” về phía nàng ta, chỉ nói mình cũng là người phương Nam, nhìn nàng nhu nhược kiều my như vậy, ắt hẳn cũng phải nhìn ra được chút phong thái phương Nam chứ?

Ngụy Tranh cười cười, giới thiệu mình là nhi nữ của Thứ Sử Liễu Châu Ngụy Lại, vì vậy Lục Khê không thể không mở miệng nói vài câu khen tặng.

Hỏi đến mình thì nàng hơi chần chờ, chỉ nói bản thân đến từ Giang Nam, còn chưa tới kịp tiếp lời, Ảnh Nguyệt liền đến châm nến.

Lục Khê thấy vậy liền quát lớn: "Nha đầu vụng về này, trời còn chưa tối, châm nến làm gì?"

Ảnh Nguyệt cả kinh lập tức quỳ xuống: "Tiểu chủ tha mạng, Ảnh Nguyệt thấy trời sắp tối, thăm nghĩ thắp nến để hai vị tiểu chủ tiếp tục đàm, nào có thể đoán được nhất thời lỡ tay. Ảnh Nguyệt đáng chết!"

Một chủ một tớ người hát người phụ họa, vẻ mặt Ngụy Tranh cứng đờ, nhìn một lúc lâu, cuối cùng nửa cười nửa không cáo từ, trở về Nam phòng.

Về sau, 5 vị nữ nhi quan lại khác trong 7 vị ở Đông Uyển, trừ nàng, tới thăm, cũng bị Lục Khê lấy phương thức tương tự đuổi đi.

Đến đêm, Ảnh Nguyệt khép cửa lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu chủ, chúng ta làm như vậy, có phải là quá phô trương không? Ngộ nhỡ các tiểu chủ tán gẫu sau lưng người, sẽ biết chúng ta dùng kế với các nàng."

Lục Khê cúi đầu cười: "Cái ta muốn chính là kết quả này."

Dưới ánh nến, nụ cười của nàng cực kì nhạt, có vẻ vui sướng nhưng cũng tràn ngập thần bí .

Có thể khiến mọi người buông lỏng phòng bị, từ xưa tới nay chính là giả
trư ăn cợn, khiến mọi người nghĩ nàg ngu ngốc, có gì không tốt chứ?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba 【 Trung 】

Đông Uyển có tám vị tiểu chủ, Lục Khê biết năm vị, trừ Nam phòng Ngụy Tranh ra, thì có Mai viện Cố Phương Tình, Nhạc Sinh, Trúc viện Lạc Thiên Dương, Thẩm kha.

Về phần hai vị ở Cúc viện kia, nghe nói đóng cửa không ra ngoài, cũng không đến chào hỏi ai cả, vì vậy khiến các tiểu chủ khác không vừa mắt, bảo các nàng ta giả vờ thanh cao, “mắt chó nhìn người thấp”.

Đối với thân phận của năm vị này, Lục Khê cũng biết đại khái, thấy trong số những người ở ba viện Mai, Lan, Trúc thân thế mình là hiển hách nhất, nàng cảm thấy hẳn là cuộc sống của mình cũng sẽ không quá yên ả.

Mặc dù trước mắt có thể tạm thời gạt mọi người lai lịch của mình, nhưng giấu giếm được tú nữ, chứ không thể gạt được những hồ ly ở hậu cung.

Quả nhiên, đêm thứ hai ở Vi an uyển, Tần Vũ liền mang theo mấy tiểu thái giám tới Lan viện, cung kính cúi chào.

Đêm đã xuống, nhưng Lục Khê vẫn ngồi ở phòng khách, quần áo chỉnh tề, trang sức thỏa đáng, giống như là biết trước tối nay sẽ có người đến.

Tần Vũ vung cây phất trần trong tay, mỉm cười nói: "Tiểu chủ, thái hậu nương nương cho mời."

Không đợi Lục Khê đáp lời, hai tiểu thái giám sau lưng hẳn liền cầm áo choàng cùng khăn quàng cổ lông cáo đi lên phía trước, chứng tỏ đã sớm chuẩn bị cho nàng.

Lục Khê cũng không kinh ngạc, chỉ nhàn nhạt gật đầu: "Làm phiền công công."

Ảnh Nguyệt nhận lấy áo choàng, cẩn thận mặc cho chủ tử, sau đó mới cầm lấy khăn quàng cổ quấn cho nàng, nhỏ giọng nói một câu: "Tiểu chủ đi thông thả, nhớ đừng để mũ xuống, tiết xuân se lạnh, sợ rằng nếu bị cảm, sẽ làm trễ nãi việc tuyển tú."

Tần Vũ không khỏi nhìn Ảnh Nguyệt nhiều hơn một chút, cười ha hả nói với Lục Khê: "Nha hoàn này của tiểu chủ quả thật là cơ trí, không hổ là người của phủ Tổng đốc."

Lục Khê gật đầu xem như là đáp tạ lời tán thưởng, ngay sau đó đi theo hẳn ra khỏi Lan viện.

Đêm đã xuống, các tú nữ đều ở yên trong phòng của mình, có những viện đã tắt đèn đi ngủ, Vi an uyển vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe những tiếng bước chân rất nhỏ của bọn họ.

Lục Khê đi theo Tần Vũ, phía sau là hai tiểu thái giám, trong tay cầm hai ngọn đèn lồng, ánh nến mờ tối khẽ đung đưa trên mặt đất. Ra khỏi Vi an uyển, hai bên đều là tường thành cao lớn, dưới chân là những phiến đá to rộng rãi, tạo thành một hoàng thành rộng lớn như mê cung, quanh co, có cổ sức cũng không trông xa được.

Tần Vũ vừa đi vừa nhẹ giọng nói: "Bởi vì nương nương triệu kiến tiểu chủ lần này là bí mật, không muốn kinh động người khác, vì vậy không thể mang kiệu tới, có chỗ tiếp đón không được chu đáo, mong tiểu chủ tha lỗi."

"Ta không sao, công công không cần phải áy náy."

Lục Khê dịu dàng nói, thái độ thành khẩn, giọng nói chân thành tha thiết, khiến Tần Vũ phải chú ý đến nàng nhiều hơn.

"Tiểu chủ làm người khiêm tốn cẩn thận, không kiêu căng, không tự cao, ngày khác nhất định sẽ được thánh sủng, đăng quan Bảo Điện, vinh hiển hậu cung, quả thật là phúc khí của Ngự quốc ta."

Lần này, Lục Khê khẽ cười: "Đây là lần thứ hai công công tặng ta những lời chúc tốt lành, mong rằng Lục Khê sẽ không phụ sự mong đợi của công công."

"Ta làm việc ở Vi an uyển đã 19 năm, ngay cả đương kim Thường phi nương nương rất được ân sủng hiện nay cũng do ta nhìn từng bước, tiểu chủ xin yên tâm, ánh mắt của ta sẽ không sai."

Tần Vũ có thể tự xưng "Ta" , mà không như những thái giám tầm thường khác, hiển nhiên địa vị không hề tầm thường.

Lục Khê gật đầu, không cần phải nhiều lời nữa, vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc bốn người đã tới điện Thái Hòa. Tần Vũ trình thẻ bài cho thị vệ canh cửa xong, liền dẫn Lục Khê đi vào cửa chính, lưu lại hai tiểu thái giám ở ngoài.

"Lát nữa gặp Thái hậu, tiểu chủ cứ cư xử tự nhiên, nương nương không nghiêm nghị giống như đồn đãi đâu, mong rằng tiểu chủ biết gì hãy nói hết chứ đừng giấu diếm, nhất định sẽ được nương nương hậu đãi."

Những lời này, vừa là có ý tốt nhắc nhở, vừa nghiêm nghị cảnh cáo, ra oai phủ đầu, muốn nàng hiểu ở hậu cung này ai mới là chủ nhân thật sự. Nếu được Thái hậu yêu thích, mới có thể xem là có chỗ đứng trong hậu cung.

Lục Khê gật đầu, tiểu thái giám canh cửa hô lên: "Tiểu chủ Lục Khê đến ——" Nàng liền cúi mắt đi vào trong điện, phía sau là tiếng cánh cửa khép lại.

Cung điện Thái hậu ở được đặt tên là Thọ Khang cung, đèn lồng sáng rực, đèn đưa trên mái vòm tạo ra vô số chiếc bóng kì lạ.

Lục Khê bước vào thiên điện, nơi này chỉ có một ngọn nến, cảnh vật bốn phía bởi vì tối tăm mà không thấy rõ, lọt vào tầm mắt nàng chỉ là một chiếc tràng kỷ bằng gỗ, và hai cái gối đệm.

Trong đó, một cái có một vị phụ nhân, trang phục thêu bách hoa, tóc búi Phù dung kế, điểm đầy vật trang sức linh lung, tuổi chừng ở 30 đang ngồi. Nàng ta có dung nhan thanh nhã, dáng vẻ bất phàm, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm nương theo ánh nến nhàn nhạt nhìn về phía Lục Khê, khiến da đầu người ta run lên.

Tiếp xúc với ánh mắt như vậy, tim Lục Khê không khỏi đập nhanh, lập tức cúi người quỳ xuống, cung kính nói: "Lục Khê tham kiến thái hậu nương nương."

Thái hậu nở nụ cười mỉm, vẫy vẫy tay: "Đứng lên đi, lại đây ngồi để ai gia xem một chút."

Lục Khê theo lời đi tới bên mộc kỷ, đoan trang ngồi xuống, trong lúc đó mắt vẫn hơi cúi không nói một lời, dáng vẻ dịu ngoan hiểu chuyện, chứng tỏ được giáo dục rất tốt.

Trong phòng hết sức yên tĩnh, chỉ có ánh nến thỉnh thoảng phát ra vài tiếng nổ lộp bộp nho nhỏ, Lục Khê cơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở mỏng manh của hai người.

Thái hậu vẫn yên lặng quan sát nàng, trong khoảng thời gian trầm mặc này, Lục Khê vẫn rũ mắt, an tĩnh chờ đợi, trên mặt không có một tia lúng túng hoặc sợ hãi, rốt cuộc nàng ta cười gật đầu một cái.

"Không hổ là nữ nhi Lục gia, đoan trang hiểu lễ, khí độ cao hoa, nhìn dáng vẻ này, quả nhiên là xinh đẹp hiếm gặp!"

Gò má Lục Khê ửng đỏ, cũng cười nói: "Đa tạ Thái hậu nương nương khen tặng, ở trước mặt nương nương, Lục Khê quả thật là hổ thẹn."

Thái hậu nhìn nàng, mắt hạnh hơi nhú lại, sóng mắt như nước, giữa hai lông mày đầy vẻ tự nhiên. Nếu nói là thanh tú, chỉ sợ cô phụ vẻ kiều my này; nếu nói là xinh đẹp, chỉ sợ lại đường đột phá vỡ mỹ lệ. Vẻ đẹp của nàng là sự giao hòa giữa vẻ hồn nhiên của thiếu nữ và phong tình của nữ nhân, quả nhiên là hết sức đặc biệt.

Thầm khen Lục gia có phúc khí, Thái hậu cầm tay Lục Khê, giống như từ mẫu vỗ vỗ mu bàn tay trắng muốt của nàng, dịu dàng nói: "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Bẩm thái hậu nương nương, năm nay tiểu nữ 16 rồi."

"16 à. Chỉ tiếc người luôn ở Giang Nam, ai gia trước giờ không có cơ hội nhìn thấy cô nương như hoa như ngọc này, quả thật là đáng tiếc." Không đợi Lục Khê mở miệng, nàng ta lại tiếp tục cười nói: "Cũng may ông trời có mắt, đưa người đến bên cạnh ta, ai gia nhìn vẻ lanh lợi đáng yêu này, trong lòng hết sức vui mừng, quả thật giống như nữ nhi của ai gia vậy."

Lòng Lục Khê khẽ run lên, cười hết sức vui vẻ, trong gương mặt mang theo mấy phần sợ hãi: "Tạ ơn thái hậu nương nương nâng đỡ, nương nương thân thể quý giá, Lục Khê chỉ là cô nương hương dã, nếu có may mắn được nương nương yêu thích, đã là phúc khí của tiểu nữ rồi."

Thái hậu hết sức hài lòng với thái độ của nàng, nhưng chỉ khẽ cười, sau đó bày ra dáng vẻ đau đớn: "Ngày xưa Thừa Dương công chúa còn ở với Ai gia thì lúc nào Ai gia cũng chê con bé ồn ào, sau đó con bé xuất giá, không thể ở cùng ta nữa, Ai gia lúc này mới tiếc thương khoảng thời gian náo nhiệt ấy. Hôm nay người đã vào cung, có nguyện lòng thường xuyên đến thăm lão bà này không?"

Thái hậu chỉ chừng ba mươi, dung nhan lại được bảo dưỡng cực tốt, da nhẵn mịn, phong tình vạn chủng, làm sao có dáng vẻ của bà lão chứ?

Lục Khê không nén được mừng rỡ cười ngọt ngào: "Có thể làm bạn với thái hậu nường nường, giúp nường nường giải buồn, đây là phúc phận ba đời của Lục Khê."

Ở Thọ Khang cung gần nửa canh giờ, Lục Khê mới đi ra khỏi cửa Thiên Điện.

Tần Vũ vẫn còn chờ ở bên ngoài, thấy nàng ra, vội vàng tiến lên đón, phân phó hai tiểu thái giám đi theo lúc trước giờ đèn lồng dẫn đường.

Xuyên qua tường rào yên tĩnh, cửa chính vô số cung điện tản ra màu đen như mực, giống như dã thú đang nằm đợi thức ăn, khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Lúc qua một cung điện thì Lục Khê chợt nghe trong viện truyền đến tiếng nữ nhân thân ngâm, vừa như khổ sở, vừa tựa như vui sướng, rất khó khiến người ta không liên tưởng đến chuyện nam nữ thâm hoan.

Nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên, trên cửa cao là bảng hiệu sơn son thiếp vàng trên nền xanh ngọc rực rỡ —— Âm Hợp điện.

Người ở nơi này là ai? Sao có thể không chút kiêng kỵ, có hành vi phóng dăng. chẳng lẽ không phải là nữ nhân của hoàng đế sao?

Lục Khê nghiêng đầu liếc nhìn Tần Vũ, lại thấy hắc mặt không chút thay đổi, giống như chẳng nghe được chút gì.

Hiển nhiên là chú ý tới sự kinh ngạc của Lục Khê, Tần Vũ khẽ ngẩng đầu, hòa nhã nói: "Tiểu chủ mệt không, sớm trở về nghỉ ngơi đi, trong cung có rất nhiều chuyện thị phi, không cần thận một chút có thể đưa tới phiền

toái không cần thiết, cho nên, mong rằng tiểu chủ sau này nghe thấy cái gì, nhìn thấy cái gì, cũng đừng để tâm, mà nên quên hết đi."

Lục Khê thu hồi ánh mắt, khẽ cười cảm ơn lời chỉ điểm của hắc: "Công công nói rất đúng, Lục Khê sẽ nhớ."

Bốn người đi dọc theo thành cung quanh nhanh chóng quay lại Vi an uyển.

Âm Hợp điện, phía sau cánh cửa khóa chặt, trong chính điện.

Tấm thảm nhung màu đỏ trải rộng khắp nền, chính điện có hai chiếc trường kỷ được chia ra trưng bày hai bên để tiếp khách, bốn góc điện đều thấp nệm, ánh sáng linh lung chiếu rọi cả phòng.

Trên một chiếc trường kỷ dài bằng gỗ có hai thân thể đang quấn lấy nhau, phía dưới là nữ nhân kiều diễm, mái tóc dài chạm đất, đôi môi không vẽ mà hồng, trên mặt xuân sắc vô biên. Nàng mặc cung trang, áo đã cởi quá hông, theo động tác lên xuống của nam tử mà nhấp nhô không ngừng.

Nam tử mặc một bộ trường bào màu đen, nhưng lúc này đã xốc xếch không kém, lộ ra lồng ngực căng đầy, hai tay xoa nắn bộ ngực nữ, dưới thân va chạm mãnh liệt.

"Tư Vũ, tám ngày không gặp, nàng có nhớ Bốn vương không?" Nam tử kia nở nụ cười tà mị, cúi người nhẹ nhàng liếm láp vành tai oánh nhuận của nàng.

Nữ tử được gọi là Tư Vũ vừa thở gấp, vừa đưa tay đẩy lồng ngực nam tử, cười duyên nói: "Ai nhớ ngài chứ? Dù sao bên cạnh ngài cũng không thiếu nữ nhân, ta lại phải thủ thân ở cung điện này, sao lại phí hoài tình cảm đi nhớ người không có lương tâm như ngài chứ?"

"Nói láo." Nam tử tự tin nhìn về mặt quyến rũ của nàng ta, sau một khắc, chợt rút người ra, lấy tay xoa nhẹ u cốc ướt át, vừa như là trêu đùa, vừa như là trấn an.

"Vương Gia!" Nữ nhân nóng nảy, vừa không kiên nhẫn lộ ra vẻ mặt khao khát, vừa dứt khoát ngồi dậy, mấy ngón tay nhỏ nhắn đặt lên lồng ngực hần, liếm liếm hai khối tròn nổi lên: "Lần nào cũng đều như vậy, đã lâu không gặp nhưng ngài vẫn thích trêu đùa ta, Tư Vũ quả thật là hận ngài vô cùng!"

Từ trước đến nay, yêu cùng hận phát ra từ miệng nữ nhân luôn nhập làm một .

Thấy nam tử trước mặt vẫn nhẫn nại bất động, nàng ta dứt khoát ngậm lấy viên cầu nhỏ, lấy lưỡi vòng quanh, nhẹ nhàng liếm láp. Bàn tay đang ôm phần eo có lực của hần cũng lần mò tìm xuống, chạm đến phần cứng rắn kia liền liên tục xoa nắn.

Trong nháy mắt, con người nam tử liền trầm xuống, cổ họng tràn ra thấp thỏm gấp: "Mau hơn nữa chút!"

Nữ nhân ngẩng đầu cười một tiếng, trong mắt thoáng qua tia giảo hoạt, vừa quan sát, vừa chuyên chú dùng tay hầu hạ phần khỏe mạnh kia, lúc nhẹ lúc nặng, còn không quên vỗ về hai túi con cháu phía sau.

Tiếng thở gấp của nam tử càng ngày càng rõ ràng, phần trong bàn tay mềm mại kia cũng càng thêm cứng rắn, nổi đầy gân xanh. Cuối cùng hần không kìm nén nổi nữa, nhanh chóng nâng một chiếc chân ngọc của nữ nhân lên, xông thẳng vào u cốc, tạo ra nhiều tiếng thở gấp liên tục.

"Quá sâu, Vương Gia, chậm một chút, chậm một chút." Tiếng rên của nữ nhân trở nên vỡ vụn, phần ngực tuyết trắng cũng theo đó run rẩy, giống như hai con thỏ trắng sắp nhảy vọt ra ngoài. Hạ thể truyền tới kích

thích cùng tê đại khiến nàng ta khó có thể nhẫn nại nữa, phải dùng đến những tiếng hét liên tiếp để xoa dịu.

"Bây giờ thế nào? Còn hận ta sao?" Nam tử cúi đầu cười ra tiếng, dùng ánh mắt trêu mến nhìn chăm chú vào vẻ đẹp động lòng người của cô gái dưới thân, sau đó ôm nàng ta hôn sâu.

Đêm khuya vô hạn, xuân ý triền miên.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Con Đường Tuyển Tú Phong Ba 【 Hạ 】

Tần Vũ tiễn Lục Khê tới cửa Lan viện, trước khi đi hòa nhã nói: "Hôm nay Thái hậu nương nương mời tiểu chủ đến gặp mặt, đã được vinh dự đặc biệt như thế, hẳn là sẽ có cách đối xử khác với tiểu chủ. Tiểu chủ nên biết Thái hậu nương nương không những địa vị tôn quý, hơn nữa ở trong hậu cung này, một câu nói của ngài có lẽ còn có tác dụng hơn so với Vạn Tuế Gia. Mong rằng tiểu chủ nên vạn lần quý trọng phần ưu ái này, cũng xem như là bước vững bước đầu tiên trong cung."

Lục Khê cảm ơn sự chỉ điểm của hẳn, nhỏ giọng nói: Đêm khuya đường xa, công công sớm về nghỉ ngơi đi." Sau đó mới yên lặng xoay người vào Lan viện.

Tần Vũ rất hài lòng với vị nữ nhi của phủ Tổng đốc Giang Nam này, dù có chỗ dựa vững chắc phía sau nhưng không phô trương cậy mạnh, là người thận trọng dịu dàng, ngày sau nếu có đi lên Tôn vị, cũng sẽ không ỷ sủng mà kiêu. Lần này ắt hẳn Thái hậu cũng sẽ an lòng.

Liếc nhìn phía đối diện, phòng của Ngụy Tranh đã tối đèn, Lục Khê quay đầu lại đẩy cửa vào, thấy Ảnh Nguyệt đang ngồi ở trước bàn ngủ gật, trên người không có có thứ gì ngoài chiếc áo khoác mỏng.

Nàng định cầm chiếc áo choàng trên giường lên phủ thêm cho nàng ấy nhưng không biết vì sao đến giữa chừng lại dừng lại, cuối cùng chỉ thở dài, im lặng ném chiếc áo lại giường. Lục Khê nhìn Ảnh Nguyệt một lát, thu hồi ánh mắt phức tạp, nhẹ nhàng lay tỉnh nàng.

"Đi ngủ đi, chờ ta đến trễ thế này, vất vả cho người rồi."

Ảnh Nguyệt lập tức đứng lên: "Tiểu thư —— tiểu chủ, ngài về rồi! Sao rồi, Thái hậu tìm ngài làm gì?"

"Lung lạc lòng người, biến thành của mình, trừ việc đó ra, còn có thể có cái gì?"

Lục Khê ngồi xuống bàn trang điểm, mượn ánh nến mờ tối, nhìn lên gương đồng gõ từng vật trang sức xuống.

Trong hậu cung người lừa ta gạt, tâm cơ sâu nặng, làm gì có ai ngu ngốc thật tâm đi tin tưởng Thái hậu là bởi vì nhớ nhung Thừa Dương công chúa mới đổi xử khác lạ với nàng? Vào Vi an uyển tổng cộng có 16 vị tiểu chủ, cố tình chọn trúng nàng, chẳng lẽ là bởi vì nàng dung nhan xuất chúng ư?

Nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam, nếu biến thành người của nàng ta, sợ rằng ở trên triều đình, phụ thân cũng sẽ nể trọng nàng ta thêm vài phần.

Hơn nữa, những người có gia thế thì bước đi thuận lợi trên con đường tuyển tú này hơn thường dân bách tính nhiều, dĩ nhiên không có tiền bạc lại chẳng có quyền thế thì làm gì có tiếng nói chứ. Nhưng Thái hậu, người vốn đã phú quý bậc nhất, sao có thể coi trọng hậu thuẫn con con sau lưng nàng, còn có lòng muốn nâng đỡ, giúp nàng một bước lên mây đây?

Hắn chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi, cái Thái hậu cần là một con cò, mà cái nàng cần chính là một chỗ dựa vững chắc.

Sau khi cho Ảnh Nguyệt lui xuống, Lục Khê mới nằm lên giường.

Nhớ lại đời trước, bởi vì nàng cùng Quý Thanh An có hôn ước, nên Ảnh Nguyệt có ý đồ muốn dùng thuốc dụ dỗ Quý Thanh An, mong ước bản thân có thể lên vị trí thiếp, nàng liền thất vọng.

Khi đó nếu không phải do nàng nhớ rằng có một món đồ quên giao cho Quý Thanh An, chạy về phòng khách tìm hắn, thì hẳn là Ảnh Nguyệt đã

thành công. Lúc Lục Khê đẩy cửa, cả người liền ngẩn ngơ tại chỗ, tỳ nữ cận thân của nàng không một mảnh vải đang nằm trên người vị hôn phu đã hôn mê bất tỉnh, chỉ thiếu một bước cởi quần của hắn ra là xong chuyện.

Trong lúc vừa kinh hãi, vừa nóng giận nàng đã cho Ảnh Nguyệt một cái tát.

Ảnh Nguyệt đi theo nàng rông rã năm năm, đến cuối cùng lại khóc lóc nói nàng chưa bao giờ suy nghĩ cho tương lai của nàng ta, không những lén che dấu ý đồ với Quý Thanh An, còn gạt chủ tử làm ra chuyện dụ dỗ cô gia, quả thật làm nàng đau lòng cực độ.

Trước mắt, mặc dù mình và Quý Thanh An không còn quan hệ gì nữa, nhưng chuyện đó thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng, Ảnh Nguyệt tuyệt không thể tin dùng, nàng cần phải tìm một tâm phúc khác.

Chuyện này, đợi sau khi được tấn thăng nhất định phải lập tức ra tay.

Vòng tuyển chọn thứ ba là thi đình, những tiểu chủ đã thông qua hai vòng trước sẽ lần lượt tiến vào đại điện để hoàng thượng, Thái hậu cùng với hoàng hậu tự mình thẩm duyệt, dĩ nhiên trong số đó người có quyền đánh giá cao nhất là hoàng thượng.

Nếu hoàng thượng nhìn trúng người nào, sẽ ban thưởng một khối ngọc bội, chứng minh thân phận; nếu không được chọn, thì sẽ ban thưởng một nhánh hoa đào, sau này sẽ ban cho các quan lại đại thần làm thê thiếp.

Từ trước đến giờ, các tiểu chủ ở Đông Uyển dù chỉ có tư sắc trung bình nhưng hầu hết đều được danh phận ở lại hậu cung, vì hoàng thượng sao có thể không để ý tới những thế lực đứng sau lưng các tiểu chủ này chứ, nếu như ban các nàng ta cho đại thần làm thê thiếp, việc này không phải là giúp họ củng cố thế lực hay sao?

Còn những tiểu chủ ở Tây Uyển không có chỗ dựa thì chỉ có thể hy vọng vào vận mệnh của mình mà thôi.

Cái gọi là vận mệnh, chính là dựa vào diện mạo, dựa vào phong cách, nếu như người có dung nhan khuynh thành như Tây Thi, khí độ bất phàm như Chiêu Quân, vậy thì chúc mừng người, đã lọt qua vòng tuyển chọn này; nếu người không có dung mạo khí độ, như vậy dĩ nhiên, chờ gả vào nhà các quan đại thần đi.

Nhưng đối với những nữ tử đến từ dân gian ở Tây Uyển này, có thể gả vào nhà quan, cũng đã là vinh dự lớn lao rồi.

Ngay trước khi vòng tuyển chọn thứ ba bắt đầu, trong Vi an uyển xảy ra một việc.

Đêm thứ hai kể từ khi Lục Khê trở về từ chỗ Thái hậu, Tần Vũ chợt mang theo vài thị vệ đi tới Đông Uyển, nói là đêm hôm qua, có người nhìn thấy tú nữ ở Đông Uyển chạy ra ngoài Vi an uyển gặp riêng thị vệ gác đêm, người tố giác còn nhặt được một chiếc hoa tai.

Tám vị tiểu chủ ở Đông Uyển lập tức đến chính sảnh Vi an uyển, đứng nhìn bọn thị vệ xông vào từng phòng lục soát, những tiếng oán giận không ngừng vang lên.

Lần này, cuối cùng Lục Khê cũng nhìn thấy bảy vị tiểu chủ khác của Đông Uyển, thì ra hai vị tiểu chủ chưa từng gặp qua ở Cúc viện kia đều là đại mỹ nhân nhất đẳng.

Tám vị tiểu chủ tất nhiên đều có dung mạo xuất chúng, trong đó có bốn vị nổi trội hơn cả.

Mai viện Cố Phương Tình là nhi nữ của Thứ Sử Giang Châu, đôi mắt xếch dài nhỏ hếch lên, vẻ phong tình tự nhiên đọng lại nơi khóe mắt, dung mạo của nàng ta cực kỳ thanh tú, vẻ đẹp này chỉ cần người khác liếc mắt

nhìn qua thôi cũng sẽ sinh lòng thương tiếc. Đối với Đế Vương mà nói, nữ nhân như vậy có thể thỏa mãn tâm tình muốn khống chế mọi thứ trong tay.

Cúc uyển Tôn Duy Duyệt, Quách Hàm đều là mỹ nhân hiếm có.

Người trước là cháu gái Thái Sư, chỉ nhìn thoáng qua riêng lẻ thì sẽ không cảm thấy ngũ quan có gì xuất chúng, nhưng khi những chỗ tưởng như tầm thường kia ghép lại với nhau, lại tạo thành một vẻ đẹp khó nói. Khiến người khác chú ý nhất chính là tư thái yếu điệu của nàng ta, đầy đặn mà không mất đi mảnh khảnh, tuyệt đối là hình tượng phong tình vạn chủng, khiến huyết mạch người khác căng lên.

Người sau là muội muội của Trấn Viễn tướng quân Quách Sùng Sơn tiếng tăm lừng lẫy, chiến công vô số. Có lẽ là có xuất thân không tầm thường, nên ở nàng ta tồn tại một loại anh khí mà những nữ nhân bình thường khác không có, rõ ràng là dung nhan nữ tử nhưng không biết vì sao lại khiến cho người ta có cảm giác anh tuấn hiên ngang, đôi mắt sáng ngời tựa như trăng sáng đêm rằm, không lẫn một chút tạp chất nào.

Nữ tử giống như Quách Hàm, chính là một đóa mai lạnh độc lập duy nhất trong hậu cung, ắt hẳn Đế Vương cũng bởi vì nàng tinh khiết thẳng thắn mà có cách nhìn khác.

Lục Khê âm thầm thở dài, nàng ta không muốn dính vào rắc rối, không có nghĩa là rắc rối sẽ tránh nàng ta ra. Trong chốn hậu cung giết người vô hình này, đóa hoa Hàn Mai kia không biết có thể đứng ngạo nghễ bao lâu, hay sẽ trở nên điêu linh trong sương lạnh?

Vị mỹ nhân cuối cùng kia, dĩ nhiên là bản thân Lục Khê.

Phải nói, luận về dung mạo nàng kém hơn Cố Phương Tình; nếu bàn về phong tình, nàng lại không sánh kịp Tôn Duy Duyệt; nếu so về hiên ngang mạnh mẽ, nàng cũng không bì nổi Quách Hàm. Nhưng vẻ đẹp của nàng

cũng là độc nhất vô nhị, là sự giao hòa giữa vẻ hồn nhiên của thiếu nữ và phong thái kiều my của nữ nhân.

Điều này có lẽ là vì tuy thân thể vẫn còn là thiếu nữ, nhưng linh hồn đã trải qua bao sóng gió thăng trầm. Khóe mắt Lục Khê mang theo nụ cười trong suốt dịu dàng, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái như được gió xuân phất qua, nhưng ẩn sau nụ cười ấy lại là tâm tư khó người hiểu thấu.

Vẻ thông tuệ trong đôi mắt kia, không hề giống với bất kì nữ tử nào cùng lứa tuổi.

Trong lúc Lục Khê quan sát mọi người, đã có thị vệ ra khỏi Mai Uyển, cung kính dâng lên Tần Vũ một chiếc hoa tai phỉ thúy: "Khởi bẩm công công, vật này tìm thấy được từ phòng tiểu chủ Nhạc Sinh, trong phòng chỉ có một chiếc hoa tai này là lẻ, vừa vặn cùng đôi với chiếc hôm qua ty chức nhận được."

Vừa liếc mắt qua chiếc hoa tai kia, sắc mặt Nhạc Sinh liền trắng bệch, cả người nàng ta run lên, giống như không thể tin xôn về phía thị vệ kia thét to: "Không thể nào! Rõ ràng ta để một đôi ở trên bàn, sao có thể chỉ còn một chiếc?"

Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng ta chạy tới níu ống tay áo Tần Vũ: "Công công người chớ nghe câu nô tài kia nói xằng nói bậy! Hôm qua ta bị cảm lạnh, luôn nằm trong phòng nghỉ ngơi, sao có thể ra ngoài gặp riêng thị vệ?"

Tần Vũ mặt không thay đổi rút tay về, khẽ thở dài: "Tiểu chủ, chứng cứ rõ ràng, xin thứ cho ty chức không thể không phục mệnh."

"Không! Đây là vu khống! Đây là vu khống!" Nhạc Sinh bắt đầu sợ hãi hét lên, loạng choạng chạy về Mai viện: "Ta có chứng cứ! Hoa tai này rõ ràng là một đôi, nhất định là có một chiếc rơi xuống bàn, ta sẽ tìm đến cho các người thấy!"

"Bắt nàng ta lại." Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Vì vậy cả đám thị vệ chỉ cần mấy bước đã bắt được người đang hoảng loạn kia, không chút lưu tình áp giải nàng ta về.

"Các tiểu chủ xin trở về nghỉ ngơi đi, kinh động chư vị, quả thật xin lỗi. Tần mỗ cũng là phụng mệnh làm việc, mong rằng các vị tiểu chủ thứ lỗi cho." Tần Vũ thi lễ xong, dẫn đám thị vệ đi khỏi Vi an uyển.

Những người đứng ở đây, có người bị kinh hãi, có người im lặng không lên tiếng, cũng có người hả hê.

Lục Khê lạnh nhạt liếc nhìn người đang cười công khai kia, Thẩm Kha, sau đó xoay người đi về Lan viện.

Nàng ta nghĩ là ít đi một người sẽ ít đi một đối thủ cạnh tranh sao? Biểu lộ cảm xúc rõ ràng như thế, ngày sau dù có vào hậu cung, cũng sẽ trở thành vật hy sinh cho kẻ khác.

Chuyện lần này của Nhạc Sinh không tốn nhiều thời gian, Lục Khê liền thông suốt.

Nhạc gia là nhà mẹ đẻ của đương kim hoàng hậu Nhạc Thẩm Tâm, nhưng Nhạc Thẩm Tâm lại không có thực quyền, cũng không có con cái, giống như một bù nhìn ngồi trên hậu vị, địa vị chẳng sánh nổi Thường phi. Ngay cả Tiêu Quý nhân được sủng ái vài ngày trước cũng dám cười lên đầu nàng ta.

Ban đầu, Nhạc Thẩm Tâm có thể lên làm hoàng hậu, là do hoàng thượng không có binh quyền, muốn dựa vào thế lực Nhạc gia để đối chọi lại Thái hậu. Nhạc gia đã mấy đời làm Thượng Thư Bình Bộ, lại có một Nguyên soái có thể ra trận giết giặc, tất nhiên là thế lực không thể xem thường.

Nhưng bây giờ không giống ngày xưa, kể từ khi hoàng thượng đoạt lại binh quyền, Nhạc gia liền lần nữa thất thế, cái gọi là giết được thú săn đem nấu chó săn (*), đại khái là ý này. Nhạc Nguyên Soái đã chết trận ở sa trường, Thượng Thư Binh Bộ cũng xuống đài, người ngày xưa hận Nhạc gia đến chết là Thái hậu sao có thể để lại cho bọn họ đường sống?

Nhạc Sinh vừa vào cung đã xảy ra chuyện như thế, xem như Thái hậu đã nhân từ với Nhạc gia lắm rồi, chỉ trục xuất Nhạc Sinh về nhà, cũng đã đủ để dập tắt nhục khí của bọn họ.

Vở diễn tuyến tú này, quả nhiên vừa lên đài đã trở nên hấp dẫn.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Xuân Sắc Chấn Thâm Cung. 【 Thượng 】

Trong ngự thư phòng, một nam tử mặc bộ trường bào màu đen đang ngồi trước bàn sách, vừa chuyên tâm phê duyệt tấu chương, vừa lơ đãng hỏi: "Mấy hôm trước, Thái hậu có triệu kiến tú nữ nào không?"

Cao Lộc cung kính nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài sai người đến chỗ các thị vệ gác đêm điều tra thì biết, trong hai đêm đầu tiên, thái hậu nương nương đã từng âm thầm triệu kiến nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam Lục Thâm Tư, tiểu chủ Lục Khê."

"Lục Khê à, tên rất hay." Minh Uyên buông tấu chương trong tay xuống, đổi lại quyển khác: "Theo suy nghĩ của người, Thái hậu hành động như vậy là có ý gì?"

Cao Lộc nhú mày: "Vạn Tuế Gia, đây không phải là chiết sát nô tài ư, nô tài nào dám ở trước mặt ngài “múa rìu qua mắt thợ” chứ?"

"Bảo người nói thì người cứ nói, đừng vòng vo." Tâm tình của Minh Uyên không tệ, còn có hứng thú nói giỡn.

"Nô tài đây không phải là “cong” hay sao, nào có thể trở thành đấng nam tử “thẳng” nữa?" Cao Lộc thở dài, nghiêm túc nói: "Lục Thâm Tư là Tổng đốc Giang Nam, tuy không thể thường xuyên thiết triều, nhưng hãn cai quản một phương, hơn nữa Giang Nam lại là vùng đất giàu có, đông đúc bậc nhất, có thể nói là nguồn gốc tài sản của nước ta, nhân tài nơi đây lại nổi trội, Thái hậu lôi kéo hãn cũng là hợp tình lý."

"Bà ta đã đấu với trẫm nhiều năm nay, lôi kéo quyền thần là chuyện đương nhiên, nhưng sao bà ta lại nghĩ rằng, Lục Thâm Tư sẽ chọn bà ta mà

vứt bỏ trăm?" Minh Uyên hứng thú nhìn Cao Lộc: "Người phân tích tiếp cho trăm xem?"

"Tiểu chủ Lục Khê đang ở hậu cung, còn Vạn Tuế Gia ngài lại cai quản những chuyện quan trọng trên tiền triều, nào có thời gian rảnh để xử lý việc ở hậu cung chứ? Đối với Lục gia mà nói, nếu muốn tiểu chủ Lục Khê bước đi yên ổn, dĩ nhiên là phải dựa vào người đứng đầu lục cung rồi. Thái hậu nương nương cai quản hậu cung, cũng chính là người cai quản tiền đồ của tiểu chủ Lục Khê. Theo ý kiến nô tài, đây chính là ưu thế của thái hậu nương nương."

Minh Uyên vỗ tay cười to: "Nói rất hay, Cao Lộc người theo trăm nhiều năm nay, quả thật là ngày càng thông minh, thưởng!"

Hắn tiện tay cầm lấy miếng Ngọc như ý bằng phi thúy trên bàn sách, đưa cho Cao Lộc. Cao Lộc vừa mỉm cười đón lấy, vừa quỳ xuống đất tạ chủ long ân.

Minh Uyên vui vẻ gõ gõ bàn: "Lục Khê này có đáng vẻ như thế nào?"

"Bẩm hoàng thượng, rất nổi bật."

"Hả? So sánh với Thường phi thì thế nào?"

"Nô tài cho là, tiểu chủ Lục Khê đẹp hơn."

Minh Uyên không lên tiếng, giữa hai lông mày có một tia thú vị thoáng qua.

"Thái hậu già rồi, nên đem tất cả thế lực còn sót lại trong tay giao ra đây, rồi sớm ngày lui về hậu cung, dưỡng lão cho tốt."

Trong Trường Nhạc cung, Hoàng đế mặc trường bào vàng óng thư thái ngồi trên đại điện, Cao Lộc đứng ở một bên, hai bên Long y theo thứ tự là chỗ ngồi của hoàng hậu và Thái hậu.

Đợi đã mấy ngày, rốt cuộc vòng tuyển tú thứ ba cũng bắt đầu.

Cao Lộc nâng danh sách, đọc đến tên tuổi vị tú nữ nào, thì người đó sẽ từ ngoài điện đi vào, sau khi hành lễ xong thì đứng tại chỗ. Trong lúc đó, hoàng thượng cùng Thái hậu, hoàng hậu sẽ đánh giá dáng vẻ của tú nữ đó.

Các tú nữ vào điện theo thứ tự là từ Đông Uyển tới Tây Uyển, trong Đông Uyển lại phân thành 4 viện: Mai Lan Trúc Cúc, thứ tự cũng là theo đó.

Cố Phương Tình ở Mai viện, dĩ nhiên là người đầu tiên vào điện, dáng vẻ thanh tú nhu mỹ của nàng ta vốn hết sức xuất chúng, trong đôi mắt xếch trong veo như nước, tồn tại một cỗ linh khí đặc biệt. Nàng ta cúi đầu, tóc mây hơi rũ xuống, một đoá Lưu Vân mềm mại được cài giữa trán, phối hợp với bộ váy La Bách Hợp, càng làm nổi bật vẻ dịu dàng.

Hoàng hậu thấy thế khen: "Quả thật là một mỹ nhân ôn nhu như nước, có thể khiến cho lòng người mềm mại theo."

Minh Uyển mỉm cười phân phó Cao Lộc: "Ban thưởng ngọc bài."

Tú nữ thứ 2 vào điện vốn là Nhạc Sinh, nhưng vì nàng ta gặp riêng thị vệ đã bị trục xuất về nhà, nên bỏ qua, người vào điện kế tiếp, chính là Lục Khê .

Hôm nay nàng chải búi tóc Phù Dung Quy Vân, cùng bộ váy Thủy Tụ Phượng Vĩ dài chấm đất, màu nhạt làm nền chính. Dưới làn váy điểm xuyên vài hoa văn hình mây màu bạc, phối hợp với Quy Vân kế, hết sức xảo diệu.

Nhưng nhìn kỹ dung nhan, lông mày chỉ vẽ nhẹ, môi không tô đậm, chỉ phớt qua chút son, lại càng hiện ra vẻ thanh thoát.

Cả người nàng như được dệt từ mây, nhẹ nhàng thanh nhã, trong vẻ mờ ảo thanh lịch toát ra nét tươi mát tựa hoa cỏ, nhưng vẫn không mất đi vẻ kiêu diễm.

Nữ nhân này quả thật chẳng chút thua kém Cố Phương Tình.

Minh Uyên ngưng mắt, khẽ liếc sang Thái hậu, nhưng trên mặt bà ta chẳng lộ vẻ gì, giống như chưa từng gặp Lục Khê vậy.

Quả nhiên là lão hồ ly. Hả cười khẽ, phân phó Cao Lộc ban thưởng ngọc bài.

Tiếp đó, các tú nữ Đông Uyển đều lần lượt vào điện, quả nhiên không ngoài dự đoán của Lục Khê, bảy vị tú nữ kia cũng thuận lợi lấy được ngọc bài, ở lại Trường Lưu cung.

Nhưng ngạc nhiên chính là, lần này các tiểu chủ của Tây Uyển cũng đều có dung mạo bất phàm, có 4 người được giữ lại, quả là chuyện trước nay chưa từng có. Cũng không biết Thường phi nghĩ sao, mấy năm trước đều âm thầm quét sạch những tú nữ dung mạo diễm lệ ở Tây Uyển nhưng năm nay lại không có hành động gì.

Ngạc nhiên không chỉ có Lục Khê, đến cả hoàng thượng cùng Thái hậu cũng âm thầm nhíu mày, tuy vậy ngoài mặt vẫn cười nói, khích lệ các tú nữ dung mạo xuất chúng năm nay, mỗi người mỗi vẻ.

Ngọc bài cùng hoa đào đều đã ban thưởng xong, lưu hay đi cũng rõ ràng rồi. Theo như quy củ, đầu tiên là hoàng thượng, tiếp theo là Thái hậu cùng hoàng hậu đều có thể rời đi, còn các tiểu chủ thì ở lại nghe thái giám tổng quản Vi an uyển Tần Vũ tuyên đọc nội quy trong cung.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, lúc Minh Uyên đi ngang qua Lục Khê thì đột nhiên dừng lại, nhìn nàng cười nói: "Người tên là Lục Khê à?"

Chỉ như vậy, cả đại điện liền xôn xao, kể cả Thái hậu cũng hơi ngẩn ra.

Lục Khê thầm đổ mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười khê: "Bẩm hoàng thượng, nô tỳ tên là Lục Khê."

Chỉ là một nụ cười nhẹ, không nồng không nhạt, như mây như nước, giống như một làn gió xuân phất qua mặt, mà mỹ nhân ở sau cây liễu vừa nghi hoặc vừa mừng rỡ hỏi người: "Ồ, sao người lại biết tên của ta?"

Minh Uyên bị nụ cười này làm cho nhú mày: "Ngây thơ như tuyết giữa núi, sáng trong tựa trăng rằm. Mỹ nhân khuynh thành, trẫm sẽ ghi nhớ."

Nói xong, hần cười vang, bước nhanh ra khỏi Trường Nhạc cung, không buồn bận tâm đến nét mặt của Thái hậu.

Lục Khê cũng hiểu, việc mình đi gặp Thái hậu, hoàng thượng không chỉ biết, mà còn đang âm thầm gián tiếp nói với Thái hậu, hần chờ hành động tiếp theo của bà ta.

Ở trước mặt mọi người chỉ hỏi tên của nàng, đây chẳng phải là một đòn đánh phủ đầu mạnh mẽ sao? Ánh mắt của chúng tiểu chủ gần như có thể nấu chín nàng, sắc mặt của Thái hậu cũng vô cùng khó coi, hành động lần này là muốn chứng minh rằng, dù cho Thái hậu dùng Lục Khê để làm gì, hần cũng có thể khiến công sức của bà ta thành công dã tràng.

Tần Vũ máy móc bước đến chính điện, đọc lại quy củ ở hậu cung lần nữa, trong lúc đó, phần lớn các tiểu chủ đều không yên lòng, những người trầm ổn hơn chút vẫn cúi thấp đầu nghĩ tới chuyện khác, còn ai táo bạo hơn thì bày tỏ sự bất mãn với Lục Khê ra mặt.

Lục Khê thở dài, cúi mâu vờ như cung kính nghe Tần Vũ răn dạy, nhưng trong lòng vì tâm cơ của hoàng thượng mà âm thầm kinh hãi.

Nàng vốn nghĩ, nếu Thái hậu đã chọn trúng nàng, thì hai người bọn họ xem như hợp tác vui vẻ, nhưng hôm nay xem ra, phụ thuộc Thái hậu hẳn không phải là lựa chọn sáng suốt. Nếu hoàng thượng đã biết chuyện Thái hậu triệu kiến nàng, vậy nàng tuyệt đối không thể tiếp tục hợp tác với bà ta nữa, nhưng Thái hậu đâu phải là người mà nàng muốn từ chối là từ chối được? Bà ta đã quyết ý muốn lôi kéo người, thì dù người có nguyện ý hay không, đây cũng là chuyện chắc chắn rồi.

Ở Trường Nhạc cung khoảng 2 nén nhang, mọi người liền được ra về, giữa trưa trời rất nắng, tuy mùa hè còn chưa tới, nhưng không khí nóng đã lan tỏa khắp nơi.

Lục Khê vừa mới bước xuống thềm đá trước cung điện, liền nghe sau lưng truyền đến một âm thanh mềm mại.

"Lục tỷ tỷ quả là có phúc lớn, trong mười lăm vị tỷ muội, hoàng thượng chỉ hỏi tên mình tỷ, ắt hẳn trong mấy ngày đến sẽ triệu kiến tỷ, muội muội xin chúc mừng tỷ tỷ trước."

Nàng đã biết chuyện như vậy sẽ đến mà.

Lục Khê thở dài, quay đầu lại, nhìn nụ cười không chút vui vẻ của Thẩm Kha, chỉ có thể giả vờ như không có nghe ra ý châm chọc trong lời nói của nàng ta: "Muội muội nói như vậy, Lục Khê thật sự là sợ hãi. Chúng tỷ muội nơi này nào có ai kém hơn ta, Lục Khê thật sự không dám mong ước xa xôi là sẽ được thánh sủng trước nhất. Hôm nay thời tiết nóng bức, ta có chút khó chịu, phải về Lan viện trước đây, mong muội muội hiểu cho."

Những lời này không nóng giận, không yếu đuối, lễ tiết cũng đầy đủ, nhưng chẳng thừa cho Thẩm Kha chút thể diện nào, xoay người liền đi.

Thẩm Kha vốn định giấu cợt nài trước mặt mọi người một phen, cũng theo đó dẫn tới lòng ghen tỵ của chúng tiểu chủ, khiến Lục Khê trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Nào ngờ được, Lục Khê thoát nhìn yếu đuối dễ bắt nạt, nhưng không phải là một quả hồng mềm mại cho người ta nắn bóp.

Nàng ta oán hận trừng mắt nhìn Lục Khê một lúc lâu, mới quay sang trò chuyện với tiểu chủ khác.

Lục Khê mơ hồ có thể nghe được âm thanh trò chuyện, chủ đề của Thẩm Kha chẳng có gì ngoài nàng, trong lòng âm thầm cảm thấy buồn cười.

Thẩm Kha là nữ nhi của Thái Phó Thẩm Dịch, Thẩm Dịch đã dạy dỗ hoàng thượng từ khi ngài còn nhỏ. Tuy những năm gần đây bởi vì tuổi già mà không lên thượng triều nữa, quanh năm hưởng lạc trong nhà, nhưng hoàng thượng vẫn nhớ ân tình của ông ta, ngày lễ hay tết cũng thường mời ông ta vào cung tham gia khánh điển.

Nhưng dù là như thế, đạo lý gần vua như gần cọp vẫn không thay đổi, tuy hoàng thượng nhớ ân tình của Thẩm Dịch, nhưng không có nghĩa rằng sẽ dung túng cho nữ nhi của ông ta ở trong cung cấm này làm xằng làm bậy. Châm chọc nhất là Thẩm Kha chẳng học được chút điềm tĩnh nào của phụ thân nàng ta, với tính tình kiêu căng đó, ở trong cung nhất định sẽ gặp nhiều thua thiệt.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xuân Sắc Chốn Thâm Cung 【 Hạ 】

Thời tiết hơi nóng bức, hẳn là do đã cuối mùa xuân. Xuân đi, không ít hoa cỏ trong cung đã bắt đầu thay lá, cũng may hoa lan là cây thực vật lâu năm, Lan viện mới giữ được cảnh đẹp như vậy.

Sau ngày trở về từ Trường Nhạc cung, Vi an uyển lại khôi phục vẻ yên tĩnh. Bốn vị tiểu chủ ở Tây Uyển đều lần lượt đến thăm bảy vị ở Đông Uyển.

Cũng chỉ là một đám nữ nhân tinh thông diễn trò hư tình giả ý "Tỷ tỷ muội muội", Lục Khê đều bình tĩnh ứng phó được, không phô trương như Thẩm Kha, nhưng cũng không thẳng thắn thảo nhiên chẳng chút đề phòng như Quách Hàm.

Thoạt nhìn, hậu cung này còn hài hòa thân thiết hơn cả trong gia đình dân chúng bình thường, nhưng sự tàn khốc ẩn giấu bên trong sợ rằng không mấy người nhìn ra được.

Đoán chừng thời gian, đêm đó, Lục Khê không tẩy trang, xiêm áo cũng chỉnh tề, chẳng hề có dáng vẻ muốn đi ngủ.

Ánh Nguyệt úp chụp đèn lên, ngạc nhiên nói: "Tiểu chủ, sao người còn chưa ngủ?"

Lục Khê cười cười: "Hôm nay hẳn là ta lại phải ra ngoài, người nên chuẩn bị thêm chút dầu thắp đi."

"Là Thái hậu muốn triệu kiến tiểu chủ sao?"

"Ừ, cũng đã hai ngày rồi." Lục Khê ngồi xuống trước gương đồng, chỉnh sửa lại chút trang dung, từ trong kính nhìn thấy vẻ ngập ngừng của Ảnh Nguyệt, liền cười nói: "Muốn hỏi sao ta lại biết được?"

Ảnh Nguyệt chần chờ gật đầu, kể từ khi vào cung tới nay, Lục Khê thường xuyên dặn dò nàng cái gì nên nói cái gì không nên nói, tại nơi thị phi này, biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, nên nàng cũng không dám lảm lời.

Lục Khê nói: "Còn nhớ chuyện ở Trường Nhạc cung không? Hoàng thượng đã nhắc đến tên ta, dĩ nhiên là đã biết chuyện ta với Thái hậu lén gặp nhau. Thái hậu không phải là người ngốc, sao có thể triệu kiến ta trong lúc “sóng gió” thế chứ? Nhưng chỉ khoảng hai ngày nữa hoàng thượng sẽ bắt đầu lâm hạnh những tú nữ mới vào rồi, bà ta lại phải gặp ta lần nữa, vì vậy lúc này là thích hợp nhất."

Ảnh Nguyệt âm thầm giật mình, nàng phục vụ Lục Khê nhiều năm như vậy, vẫn biết chủ tử nhà mình thông minh hơn người, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến nàng cũng là một người giỏi về tâm kế.

Nhưng, nơi hậu cung hiểm ác này, trước giờ chỉ có hai loại người có thể tồn tại được, một loại là người thông minh, một loại là người biết giữ bốn phận. Loại người trước phần lớn sẽ vinh sủng hậu cung, còn người sau chỉ có thể âm thầm sống đến hết đời.

Chủ tử nhà mình giỏi tâm kế, quả thật là chuyện tốt có cầu cũng không được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi các viện gần như tắt hết đèn thì Tần Vũ lại dẫn hai tiểu thái giám lần trước tới.

Lục Khê vẫn giống như lần đầu, mặc xong áo choàng, nhìn Ảnh Nguyệt cung kính dâng lên một chiếc hà bao nặng trĩu xong, mới yên lặng đi theo Tần Vũ ra cửa.

Dù ở cùng một viện, nhưng hai phòng Nam Bắc lại cách nhau một dãy hành lang dài, vì vậy chỉ cần không gây ra động tĩnh lớn gì, Ngụy Tranh ở Nam phòng sẽ không phát hiện được Lục Khê ra ngoài.

Lần này đi đến Thọ Khang cung cũng dễ dàng hơn, lúc Lục Khê đi vào thì Thái hậu vẫn đang ngồi trên chiếc mộc kỷ lần trước, chỉ là hôm nay bà ta mặc một bộ váy trắng bằng gấm, trong tay còn nắm chuỗi Phật châu, giống như vừa đọc xong kinh Phật.

Lục Khê cung kính hành lễ xong, chờ thật lâu cũng không nghe thấy tiếng “miễn lễ” của Thái hậu, chỉ đành phải cùng kính quỳ ở nơi đó, không thể nhúc nhích.

Hồi lâu, Thái hậu mới lạnh lùng mở miệng: "Mấy ngày trước, hoàng thượng điểm tên của người trên đại điện, hẳn là đã xem trọng người, lão thái bà ta sợ là không thể tranh người với hoàng thượng, ý muốn để người bầu bạn sợ rằng chẳng thể thực hiện được."

Lục Khê vẫn dập đầu trên nền đất, dịu ngoan đáp lời: "Thái hậu nương nương không cần phải sầu não, nô tỳ cùng nương nương hợp ý, được nương nương yêu quý, tất nhiên là phúc phận của nô tỳ. Hơn nữa nô tỳ tài sơ học thiển, tư sắc trung bình, dù nhận được sự ưu ái của hoàng thượng, cũng không muốn phụ ý tốt của nương nương, mong rằng nương nương chớ ghét bỏ nô tỳ, chỉ cần có thời gian nô tỳ nhất định sẽ đến Thọ Khang cung trò chuyện với nương nương, giúp người giải buồn."

Những lời này đơn giản là biểu thị quyết tâm, ngụ ý là dù nàng được ân sủng, cũng nhất định sẽ là người của Thái hậu.

Cái Thái hậu chờ chính là câu trả lời này, lập tức mềm giọng nói: "Xem trí nhớ của ai gia này, đã để người phải quỳ lâu như vậy, nhanh đứng lên, đến ngồi cạnh ai gia đi."

Lục Khê nghe lời ngồi xuống.

Buổi nói chuyện đều là những lời khách sáo, xuyên suốt chỉ là Thái hậu ân ước thế nào, uy quyền ra sao. Lục Khê biểu lộ vẻ biết ơn sâu sắc, nên chỉ một lát sau, Thái hậu liền bảo mình mệt mỏi, cho phép nàng về sớm.

Đường trở về Lan viện không khác lần đầu, con đường lát đá đen như mực hiển hiện ra cảm giác lâu năm, tường đỏ cùng bóng tối lại càng làm nổi bật lên vẻ cô đơn, nhỏ bé của những con người trong chốn thâm cung này.

Lúc đi ngang qua Âm hợp điện, Lục Khê không ngẩng đầu lên nhìn, mà chỉ dùng dư quang nơi khóe mắt để ý nhiều hơn một chút. Lần này trong điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có hai ngọn đèn lồng trước cửa chập chờn trong gió.

Nhưng bọn họ vừa đi qua cửa điện, liền nghe thấy tiếng cọt kẹt, một tiểu cung nữ mở cửa bước ra, dập tắt hai ngọn đèn lồng này.

Lục Khê không lên tiếng, giống như không nghe không nhìn thấy gì hết. Tần Vũ quay đầu lại liếc nhìn, chỉ hơi hột giải thích một câu: "Đêm đã khuya, hẳn là chủ tử trong điện muốn nghỉ ngơi, nên bảo cung nữ ra ngoài tắt đèn."

Lục Khê gật đầu, nhưng trong lòng lại nổi lên vô vàn thắc mắc, chẳng lẽ chủ nhân trong điện này đang đợi ai đó? Nếu không vì sao phải đốt đèn lồng ngoài cửa, đến khuya mới dập tắt chứ?

Chẳng lẽ là người thân hoan lân trước?

Hai ngày sau, hoàng hậu nương nương tổ chức một bữa tiệc, mời các Tần phi đến Đức Dương điện tham dự, các tú nữ đã thông qua tuyển chọn nên đều được phép đến.

Trước khi đi, Ảnh Nguyệt lấy ra một đồng lớn xiêm áo từ trong ngăn tủ, do dự không biết nên chọn cho chủ tử bộ nào. Nhưng Lục Khê lại cự tuyệt hết những thứ đấy, chỉ cầm một kiện váy trắng ngà đi ra ngoài.

"Tiểu chủ, cái này có phải quá đơn giản không."

Lục Khê khẽ cười nói: "Gặp hoàng hậu khác với gặp hoàng thượng, đến gặp hoàng thượng phải thì ăn mặc càng xuất chúng càng tốt, nhưng đến gặp hoàng hậu cùng các Tần phi, nếu như ai lộ vẻ xuất chúng, thì người đó quả thật ngu xuẩn."

Ảnh Nguyệt phản ứng kịp, nhanh chóng búi tóc cho nàng theo quy củ, phục sức cũng thiên về đơn giản.

Các tiểu chủ ở Vi an uyển đều cùng nhau đi tới Đức Dương điện, lúc Lục Khê ra khỏi Lan viện, không sớm cũng không muộn, vừa lúc mấy tiểu chủ khác cũng vừa đến.

Đám tiểu chủ đều đứng ở ven hồ cạnh cửa, phục sức không giống nhau. Các tiểu chủ ở Tây Uyển bởi vì đến từ dân gian, trong nhà không giàu có mấy, vì vậy ăn mặc xem như mộc mạc; còn mấy vị ở Đông Uyển có diễm lệ phô trương, nhưng cũng có người trầm ổn nhẹ nhàng như Lục Khê.

Dĩ nhiên, người diễm quang tứ phía là Thẩm Kha rồi, nàng ta mặc một bộ váy Bích Hà thêu hoa màu xanh biếc, trên tóc là một cây Chu sai bằng bảo thạch lóng lánh, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, đôi môi diễm lệ câu hồn.

Mọi người đều không nhận được khẽ thán phục.

Thấy các tiểu chủ chẳng ai bì nổi mình, đặc biệt là kiểu phục sức đơn giản như Lục Khê, đứng trong đám người sợ rằng chẳng ai nhận ra được, Thẩm Kha lại càng thêm đắc ý.

Bởi vì chỉ mới là thân phận tiểu chủ, nên các chủ tử ở Vi an uyển không được phép ngồi xe ngựa. Tần Vũ sai người mang đến 11 chiếc kiệu, giữa trưa nắng đưa mọi người đến Đức Dương điện.

Chỗ ở của Hoàng hậu, Vi an uyển tất nhiên không thể sánh kịp, khí thế mạnh mẽ, trang trọng lộng lẫy. Nhất là Thiên Điện, các bàn tiệc đã được bày ra, dưới đài bày sáu dãy bàn, năm dãy đã có người ngồi, dãy duy nhất còn lại là để cho các tiểu chủ.

Lục Khê đi cùng chúng tú nữ đến hành lễ với hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương Cát Tường, chư vị nương nương Cát Tường."

Hoàng hậu mặc bộ cung bào màu vàng, ngồi ở chính giữa đứng dậy mỉm cười nói: "Không cần đa lễ, mọi người an tọa đi."

Lần trước nhìn thấy hoàng hậu là ở Trường Nhạc cung, Lục Khê không dám nhìn thẳng nàng ta, còn lần này đứng trong đám người, khoảng cách cũng vừa vặn, nàng mới phát hiện thì ra hoàng hậu rất đẹp.

Nàng ta chỉ mới hai mươi mấy tuổi, ngũ quan tuy tinh xảo, nhưng cái khác biệt nhất chính là khí chất, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều tràn đầy khí thế cùng uy nghiêm, nếu không phải Nhạc gia thất thế, sợ rằng nàng ta còn có khí thế hơn bây giờ nhiều.

Sau khi mọi người nhập tọa, hoàng hậu bảo cung nhân dâng lên danh sách các vở kịch, nàng ta chọn trước, sau đó mới cười nói: "Bọn muội muội cũng chọn vở diễn mình thích đi, đừng chỉ để một mình bốn cung chọn."

Biết hoàng hậu xưa nay không thích ồn ào, mọi người cũng ngầm hiểu chọn vở diễn nhẹ nhàng, dĩ nhiên, những người có thể chọn là Tần phi phân vị cao, còn những người khác chỉ mỉm cười cảm tạ ý tốt của hoàng hậu.

Giữa lúc Lục Khê đang suy đoán thân phận của chúng tần phi ngồi cùng bàn với hoàng hậu thì thấy có một tiểu thái giám đi vào, hành lễ xong liền cao giọng: "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, Thường phi nương nương cảm thấy không khỏe, đã ở cung nghỉ ngơi, sai nô tài tới truyền lời, xin thứ không thể cùng hoàng hậu nương nương xem kịch được."

Hoàng hậu cười lạnh, nhưng vẫn rộng lượng bảo tiểu thái giám trở về chăm sóc cho Thường phi, nếu còn không khoẻ, thì sai người mời thái y đến.

Lục Khê cười thầm, Thường phi quả thật là không nể mặt ai, nếu thân thể khó chịu, sao không xin phép sớm hơn? Đợi tất cả Tần phi đến đông đủ, mới phái một tên tiểu thái giám tới truyền lời, điều này không phải đồng nghĩa với việc làm mất thể diện hoàng hậu trước chúng cung tần sao?

Nhưng hoàng hậu chính là hoàng hậu, dù trong lòng tức giận đến đâu, cũng phải thể diện đáng vẻ rộng lượng, Lục Khê sâu sắc cảm thấy bản lĩnh này không phải ai cũng có thể làm được.

Trong chúng tần phi, ai hả hê, ai đồng tình quả thật rất khó phân biệt, nhưng ít ra ngoài mặt mọi người đều vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng là người ngồi ở bên phải hoàng hậu, Ninh phi, cười nói: "Hoàng hậu nương nương rộng lượng ân cần, đặc biệt mời mọi người cùng đến xem hát, giờ cũng không còn sớm nữa, chi bằng kêu đào hát biểu diễn đi, tránh để mọi người ngồi nhìn chiếc bàn không, lại cảm thấy buồn bức."

Hoàng hậu thuận thể phân phó hí khúc có thể bắt đầu.

Những người ngồi cùng bàn với hoàng hậu dĩ nhiên đều là phi tần địa vị cao, trừ hoàng hậu ra thì phân vị cao nhất là Chính nhất phẩm Đức Phi, tiếp theo là Tòng nhất phẩm Nguyệt Dương Phu nhân, tiếp theo là Chính nhị phẩm Ninh phi, Tòng nhị phẩm Tiêu chiêu viện.

Nhưng vị phân là một chuyện, được sủng ái lại là chuyện khác, hiện nay người được sủng ái nhất không phải là Đức Phi, cũng không phải là Ninh phi, mà là Nguyệt Dương Phu nhân và Tiêu chiêu viện.

Đáng nói hơn chính là, trong lúc nghe hát, ánh mắt của chúng Tần phi thường nhìn về phía các tiểu chủ ở Vi an uyển, lúc nhìn đến Thẩm Kha thì

thời gian dài nhất.

Váy áo diễm lệ cùng trang sức xa xỉ như thế gần như áp chế cả đám đông, thậm chí lấn át hào quang của không ít Tần phi.

Càng đáng tiếc hơn chính là, những ánh mắt nhìn nàng ta không phải yêu thích, ngưỡng mộ hay ghen tỵ, mà là giễu cợt cùng thương hại, dù sao người có đầu óc đơn giản như vậy quả thật rất khó sinh tồn ở hậu cung. Thẩm Kha chỉ muốn áp chế hào quang của chúng phi tần, nhưng lại chưa từng nghĩ đến bây giờ bản thân nàng là thân phận gì, mà lại dám làm chuyện điên rồ đến vậy.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thị Tầm Phong Ba 【Thượng】

Trên sân khấu, các đào hát hoá trang diễn khúc, quả thật là đa dạng sinh động.

Lúc vở diễn được hơn nửa, thì Tiêu chiêu viện chợt che miệng cười ra tiếng, tuy cắt đứt không khí yên tĩnh nghe hát của mọi người là có chút không lễ phép, thế nhưng tư thái vô cùng xinh đẹp, chỉ một động tác nhỏ cũng đầy vẻ kiều mị động lòng người, khiến người khác khó lòng trách tội được.

Hoàng hậu ưu nhã uống một hợp trà, mỉm cười hỏi: "Tiêu chiêu viện có chuyện gì thú vị mà cười vui vẻ như vậy?"

Tiêu chiêu viện biết lỗi căn môi, nhỏ nhẹ giải thích: "Xin nương nương thứ tội, không phải tần thiếp cố ý muốn làm hỏng nhã hứng của mọi người, chỉ là tần thiếp nghe đào hát này hát một khúc, liên tưởng đến vài chuyện thú vị, nên trong lúc nhất thời liên không không nhịn được."

Tiếng nói trong veo mang theo mùi phần áy náy, nhưng dù là ai cũng có thể nhìn ra được, trong ánh mắt nàng ta chẳng hề có chút ý xin lỗi nào.

Bây giờ, Tiêu chiêu viện đang được sủng ái, trong cung có cái gì tốt nàng ta đều được thưởng một phần, thỉnh thoảng hoàng thượng còn tới thăm những lúc nàng ta cảm nhẹ, chăm sóc đến tận đêm khuya. Trừ Thường phi ra, nàng ta và Nguyệt Dương Phu nhân có thể nói là Tần phi được sủng ái nhất rồi.

Nụ cười của Hoàng hậu vẫn không có chút khác thường, đầy vẻ hòa nhã: "Nói thử xem là chuyện thú vị gì thế, để mọi người cùng được vui chung

với nào."

"Vâng" Tiêu chiêu viện khẽ nhếch mắt phượng, nở nụ cười lay động lòng người, ánh mắt đảo qua chúng Tần phi, lúc đến Thẩm Kha thì dừng lại một lúc, mới khẽ hé đôi môi đỏ mọng: "Đào hát vừa rồi đóng vai không tước Lưu Vân Chi, tần thiếp thấy trong các tú nữ đang ngồi, có một vị tiểu chủ trang điểm mỹ lệ tiên diễm, không phải rất giống chim khổng tước kiều diễm động lòng người trong vở diễn này sao?"

Nói đến đây, chúng Tần phi đều che miệng cười khẽ, liếc qua Lưu Vân Chi xiêm áo xanh biếc trên sân khấu, rồi lại quay sang ngắm Thẩm Kha, quả thật là rất giống nhau.

Lúc này, ánh mắt cả sảnh đường đều tập trung hết lên người Thẩm Kha.

Mặt của Thẩm Kha đỏ lên, gần như có thể nhỏ ra máu. Nàng ta cực kỳ hận Tiêu chiêu viện, kẻ đầu sỏ lấy mình ra làm trò đùa, nhưng lại không dám nói, thậm chí ngay cả một ánh mắt tức giận cũng không dám biểu hiện.

Tiêu chiêu viện thấy Thẩm Kha như vậy, lúc này mới hơi áy náy mỉm cười với nàng ta: "Muội muội đừng tức giận, tỷ tỷ chỉ nói đùa mà thôi, không có ý gì đâu, mong rằng muội muội đại nhân đại lượng, đừng so đo với tỷ tỷ."

Tay Thẩm Kha nắm chặt, móng tay gần như đâm sâu vào da thịt, nhưng phải cố điều chỉnh biểu tình trên mặt, đứng dậy thi lễ: "Chiêu viện nương nương nói đùa rồi, nô tỳ sao dám tức giận? Có thể khiến cho nương nương vui vẻ là phúc khí của nô tỳ."

Hoàng hậu đứng ra hoà giải: "Được rồi được rồi, Tiêu chiêu viện vốn tính thông minh, phản ứng nhanh nhạy, hoàng thượng còn thường khen muội ấy trước mặt bản cung. Mời mọi người đến đây là để nghe hát giải sầu, vui đùa một chút cũng không sao, đều là tỷ muội một nhà. Đứng rồi, vị tiểu chủ này tên là gì?"

Thẩm Kha vội trả lời: "Bẩm hoàng hậu nương nương, nô tỳ tên là Thẩm Kha."

"Thẩm Kha. Người là nữ nhi của Thẩm Dịch?" Hoàng hậu cũng biết sơ gia cảnh của các tú nữ, thấy nàng ta họ Thẩm, liền đoán được rằng phụ thân của nàng ta chính là Thẩm Thái Phó đã cáo lão hồi hương.

"Nương nương thật tinh tường, gia phụ chính là Thẩm Dịch."

Hoàng hậu cười khen: "Quả nhiên là danh môn khuê tú, dáng vẻ rất xinh đẹp! Đúng rồi, gần đây Thẩm Thái Phó có khỏe không? Lúc ở quốc yến đón mừng năm mới ta cũng có gặp qua ngài ấy, còn rất khỏe mạnh, không biết bây giờ như thế nào?"

Thẩm Kha nói: "Tạ hoàng hậu nương nương đã quan tâm, gia phụ có hồng phúc của người và hoàng thượng che chở, tinh thần khỏe mạnh, vẫn chưa già đâu."

Hoàng hậu cười rộ lên: "Xem nha đầu này nói kìa, khó trách Thẩm Thái Phó lại cho người tiến cung, tương lai nhất định sẽ được hoàng thượng ưu ái. Được rồi được rồi, mãi nói chuyện với người, quên mất mọi người vẫn còn ở đây nghe hát, người cũng ngồi xuống đi."

Hôm nay Tiêu chiêu viện mặc một bộ váy bằng gấm đỏ tươi, vốn tưởng rằng sẽ vẫn là người nổi bật nhất như trước giờ, nào đoán được lại có một tú nữ không có mắt, dám mặc xiêm áo xanh biếc tươi đẹp như thế ra ngoài khoe sắc, bảo nàng sao có thể dẫn nổi cơn giận này?

Mấy lời nói giễu cợt ấy, cũng là bởi vì nàng căn bản không để tú nữ này trong mắt, dù nàng ta là nữ nhi Thái Phó hay xuất thân từ gia đình quyền thế, lấy sự sủng ái hiện nay của nàng mà nói, đến cả hoàng hậu cũng phải nhường nàng ba phần.

Như vậy, một khúc nhạc đệm liền chấm dứt ở đây, nhưng Thẩm Kha bị Tiêu chiêu viện chọc tức, âm thầm ghi tạc trong lòng. Nhìn gò má xinh đẹp của Tiêu chiêu viện, càng cảm thấy hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lục Khê nhìn thấy, trong lòng âm thầm buồn cười, giữa nữ nhân chính là như vậy, chỉ một chút chuyện nhỏ thôi cũng có thể châm ngòi chiến tranh. Không biết bằng bản lĩnh của Thẩm Kha có thể đấu lại Tiêu chiêu viện hay không, nhưng mầm móng thù hận này xem như đã gieo xuống.

Hơn nữa, cũng vì chuyện này, mà chúng Tần phi cũng xem như là có ấn tượng với Thẩm Kha, nhưng đây chưa hẳn là ấn tượng tốt.

Mọi người tiếp tục nghe hát, cũng không lâu sau, thái giám ngoài điện liền thông báo hoàng thượng tới.

Trong đại điện, các nữ nhân ai sửa sang lại dung nhan thì nhanh chóng thực hiện, nên trầm ổn tiếp tục trầm ổn. Trong đó vui nhất là nhóm tiểu chủ, mong rằng hoàng thượng sẽ để ý đến các nàng, chọn thị tẩm, lúc này mới có thể xem như là đứng vững trong hậu cung.

Hôm nay Minh Uyên mặc một bộ trường bào xanh nhạt, có chút phóng khoáng, tựa như một công tử văn nhã bước vào điện, nhưng sự quả quyết cùng uy nghiêm giữa hai chân mày không phải là khí chất mà những công tử lụa là tầm thường có thể có được.

Chúng Tần phi rồi rít hành lễ, đồng thanh nói: "Tham kiến hoàng thượng" .

Minh Uyên phát tay, vẻ mặt ôn hòa cười hỏi: "Sao, có phải trăm đã quấy rầy nhã hứng xem hát của mọi người không? Ngồi xuống hết đi, không cần phải đa lễ."

Hoàng hậu mỉm cười chào đón: " Sao hôm này Hoàng thượng lại có thời gian đến chỗ nô tỳ vậy?"

Minh Uyên nhú mảy: "Trẫm phê duyệt xong tấu chương, đang định đến Ngự Hoa Viên đi dạo một lát, nhưng nghe Cao Lộc chỗ nàng đang tổ chức cung yến, nên muốn tới xem một chút. Nào đoán được thì ra là hoàng hậu mời mọi người đến nghe nhưng lại không hoan nghênh trẫm, quả nhiên là quấy rầy chư vị ái phi rồi."

Hoàng hậu vội vàng cười nói: "Hoàng thượng chịu tới thăm mọi người, nô tì cùng bọn muội muội vui mừng còn không kịp, sao lại nói là quấy rầy chứ?"

Dứt lời liền nhanh chóng sai người chuẩn bị ghế.

Minh Uyên xua tay, nói là lát nữa còn muốn đến chỗ Thái hậu thỉnh an, cũng không ở lâu.

"Cao Lộc."

"Có nô tài."

"Lấy trái cây Tây Vực tiến cống lên cho mọi người nếm thử."

"Nô tài tuân lệnh." Cao Lộc cung kính thối lui khỏi đại điện, chỉ chốc lát sau, bọn thái giám liền bưng những đĩa trái cây đã được cắt gọn đi vào.

Minh Uyên lại nói mấy câu, mới xoay người định đi, chúng Tần phi liền cúi người hành lễ, nói "Cung tiễn hoàng thượng" .

Vì cúi người, chiếc trâm sai bằng lưu ly trên đầu Cúc viện Tôn Duy Duyệt nhẹ nhàng lắc lư phát ra vài âm thanh “đing đang” nhỏ, khiến Minh Uyên chú ý, tầm mắt chuyển qua, thấy dù là trên người nàng ta chỉ mặc bộ váy áo trắng đơn giản nhưng cũng không che dấu được dáng người xinh đẹp uyển chuyển.

Có lẽ là cảm thấy thú vị, Minh Uyên chậm rãi bước tới trước mặt nàng ta hỏi: "Người tên là gì?"

Tôn Duy Duyệt khẽ ngẩng đầu lên, nói nhỏ: "Bẩm hoàng thượng, nô tỳ là Cúc viện Tôn Duy Duyệt."

"Nữ nhi của Tôn Thái Sư?"

"Vâng"

"Cao Lộc." Minh Uyên vừa bước ra khỏi điện, vừa mỉm cười nói: "Đi thôi, tối nay không đến Tề hoa điện nữa."

Tề hoa điện là cung điện của Chính ngũ phẩm An tần. Vì phân vị không đủ, nên nàng ta vốn chỉ được ở Sườn Điện, nào biết, một năm trước Chủ Điện Trương Tiệp Dư bởi vì sinh non bất hạnh qua đời, vì vậy Tề hoa điện chỉ có mình nàng ta cư ngụ.

Minh Uyên vừa dứt lời, những người trong đại điện người liền rời rít chuyển ánh mắt sang An tần, hả hê có, thờ ơ lạnh nhạt cũng có, tóm lại ở hậu cung không tồn tại thứ gọi là đồng tình hay thương hại.

An tần hơi biến sắc, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn định, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không chút thay đổi.

Không thấy An tần có phản ứng gì, mọi người liền dời tầm mắt sang Tôn Duy Duyệt. Rõ ràng ngũ quan không phải hết sức xuất chúng, nhưng dung mạo lại rất ưa nhìn, khiến người ta có cảm giác thoải mái, tư thái nàng ta uyển chuyển, dù cách một lớp áo cũng không che khuất được. Nơi đây đã khiến người ta mê đắm, vòng eo mảnh khảnh không đầy một vòng tay, thật sự là báu vật.

Trong cung này chính là như vậy, có người vui mừng, sẽ có người buồn bã, có người chỉ chờ xem náo nhiệt, còn có người sẽ âm thầm tính kế.

Vở diễn ở Đức Dương điện cũng đã xong, nửa đoạn sau gần như chẳng có ai chú tâm nghe, chỉ tội cho đám đào hát, cố công cố sức hết nửa ngày chỉ mong lấy lòng được chúng tần phi.

Lúc trở về Vi an uyển, Lục Khê cảm thấy rất thú vị, rõ ràng là đến nghe đào hát diễn kịch, nhưng lại được nhìn hậu cung lên đài, quả thật là tuyệt vời.

Nhưng hoàng thượng có thể ở trước mặt mọi người bảo với Cao Lộc rằng không đi Tề hoa điện, là chuyện mà Lục Khê khó có thể tưởng tượng được. Dù sao cũng đều là nữ nhân của mình, hẳn lại nhẫn tâm không chừa chút thể diện nào cho An tần.

Không biết là hắc có dụng ý khác hay là hành xử theo cảm hứng, tóm lại Đế Vương vô tình vô tâm, không phải là chuyện không có lý.

Lục Khê ngẩng nhìn bầu trời phương xa, phía dưới bầu trời là hoàng cung rộng lớn, tường đỏ điện vàng, xa xăm không thấy được điểm cuối. Nàng lựa chọn vào cung, lựa chọn kết thúc một đoạn ký ức, lựa chọn dùng thời gian cả đời này để cứu vớt Lục gia, trả thù đôi cầu nam nữ kia, rốt cuộc là đúng hay là sai đây?

Nàng không muốn biết, bởi vì nàng hiểu rằng, nếu đã lựa chọn, cho dù có là sai, thì cũng phải đi tới cùng.

Ít nhất không được cho mình cơ hội hối hận.

Sờ sờ vùng bụng bằng phẳng, nàng nhớ đến đứa bé còn chưa kịp ra đời đã chết yếu, trong ánh mắt thoáng qua một tia âm trầm.

Trên đời này, cho tới bây giờ không có cái gì đáng gọi là công bằng, phương pháp duy nhất có thể đáp lễ những kẻ vô sỉ kia chính là khiến mình trở nên vô sỉ hơn chúng, sau đó từng bước một trả thù. Chỉ có càng vô sỉ,

mới có thể leo càng cao, lúc trước không màng quyền thế lại đổi lấy kết quả như vậy, kiếp này, nàng sẽ không dẫm vào vết xe đổ nữa.

Cảm giác chết chìm vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt, chỉ cần nghĩ đến, ngực nàng liền khó thở, giống như bị nước tràn vào phổi vậy.

Quý Thanh An, những gì ngươi đã thiếu nợ ta, đời này ta muốn đòi lại tất cả.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thị Tầm Phong Ba 【 Trung 】

Minh Uyên im lặng đi đến Thọ Khang cung, mặc dù không lên tiếng, nhưng bước chân nhẹ nhàng, lộ vẻ tâm tình không tệ.

Lúc đi qua một hoa viên, hắn tùy ý chỉ vào một cây thực vật hỏi Cao Lộc: "Đây là cái gì?"

Cao Lộc tập trung nhìn, không nhìn được cười mỉa: "Hoàng thượng chính ngài cũng không biết, đây không phải là. Đây không phải là làm khó nô tài sao? Nô tài ngu xuẩn, sao có thể nhận biết được đây là cây thực vật gì chứ."

Minh Uyên im lặng liếc hắn một cái, khẽ mỉm cười: "Cao Lộc, người hầu hạ trẫm đã lâu, suy nghĩ của trẫm người đoán không đúng hết, cũng được bảy, tám phần. Nói cách khác, trong đầu người nghĩ cái gì, trẫm đoán không đúng toàn bộ, cũng ít nhất có thể nhìn ra được chút đầu mối. Người không biết thật hay là giả vờ không biết, chẳng lẽ có thể gạt được trẫm sao?"

Lưng Cao Lộc chảy đầy mồ hôi lạnh, không chút do dự quỳ xuống, quả quyết nói: "Nô tài có tội! Xin hoàng thượng trách phạt nô tài!"

Minh Uyên nhìn hắn, nửa ngày không lên tiếng.

Cao Lộc hay nghiên cứu thực vật, nhưng vừa rồi lại bảo mình không biết nó là loại cây gì, đơn giản là vì giác quan làm nô tài nhiều năm nói cho hắn biết, hoàng thượng không thích người bên cạnh mình quá mức thông minh. Nếu như người có thể đoán được bảy, tám phần suy nghĩ của hắn, vậy liền

hợp tâm ý hần; nhưng nếu như người nhìn thấu hoàn toàn, ngược lại sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đồng nghĩa với việc, chuyện hần biết người cũng biết, hần sẽ cảm thấy người thông minh; nhưng nếu như chuyện hần không biết người lại biết, vậy thì xin lỗi, người là hoàng thượng hay hần là hoàng thượng?

Minh Uyên nhìn ra được lời của Cao Lộc là thật hay giả, cũng hiểu trong lòng hần đang lo lắng cái gì, nói như vậy, đơn giản là do tâm tình bản thân đang vui vẻ mà thôi.

Hần cười cười: "Đứng lên đi, trẫm biết chỗ khó của người, gần vua như gần cọp, lời này không phải trẫm chưa từng nghe qua. Tựa như An tần vừa rồi, lúc ta thích thì sủng ái nàng ta; không thích sẽ không chút lưu tình vứt bỏ như một con cờ vô dụng Cao Lộc , có phải người cũng cảm thấy trẫm rất khó nắm bắt, biến ảo vô thường?"

Lần này Cao Lộc trầm ngâm nửa ngày, mới nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng làm gì, tất nhiên tự có đạo lý, không phải là chuyện những kẻ làm nô tài như chúng thần có thể chỉ trích . Nhưng nô tài cho rằng đây mới chính là bản lĩnh của đấng quân vương, bởi vì tấn công địch khi chưa chuẩn bị, thừa dịp chúng không đề phòng mới chính là thượng sách."

Minh Uyên cười ha ha: "Vậy người nghĩ xem vì sao trẫm lại đối xử với An tần như thế?"

Cao Lộc lau mồ hôi, biểu tình đau khổ nói: "Vạn Tuế Gia xin ngài tha cho nô tài đi, nô tài tuổi già sức yếu rồi, đừng làm khó dễ cái đầu đã rỉ sắt trên cổ nô tài này nữa. Nô tài dập đầu cầu xin ngài đấy, như vậy được không?"

Nói xong, hần liền định quỳ xuống.

Minh Uyên vừa cười vừa đỡ hấn dậy: "Thôi thôi, không muốn nói thì không cần nói, trăm cũng không miễn cưỡng người."

Hai người tiếp tục đi đến chỗ Thái hậu.

Thật ra thì Cao Lộc cũng hiểu, An gia cùng Tôn gia ở trong triều xưa nay không hợp, khoảng thời gian trước không biết vì sao, lại không thấy đối đầu nữa. Nhưng trên triều đình, sao có thể để hai thế lực quan trọng dễ dàng thống nhất được chứ? Cái hoàng thượng muốn chính là tình trạng kìm chế lẫn nhau, tuyệt đối không thể để cán cân nghiêng về bên nào.

Địa vị Phi tần ở hậu cung liên quan mật thiết đến thế cục triều đình, mượn sự tranh đấu giữa chúng Tần phi khích bác quan hệ hai nhà An Tôn, mới chính là mục đích thật sự của hoàng thượng.

Đêm đến, trong Cúc viện vô cùng náo nhiệt.

Đầu tiên, Cao Lộc sai một tiểu thái giám ở Kính sự phòng tới Cúc viện thông báo, hôm nay hoàng thượng triệu tiểu chủ Tôn Duy Duyệt thị tẩm.

Tiếp đó, thị nữ thiếp thân của Tôn Duy Duyệt chạy ngược chạy xuôi, vì muốn trang điểm lộng lẫy cho nàng ta mà tốn không ít công sức, kinh động đến cả Trúc viện bên cạnh là Thẩm Kha, nàng ta ở trong phòng tức giận nghiến răng: "Thật là buồn cười, không phải chỉ là bồi ngủ thôi sao? Lại phô trương như nường nường thế, quả thật là kẻ quê mùa chưa từng thấy qua sự đời!"

Nhưng hàm xúc trong lời này, cũng thể hiện rõ sự ghen tỵ và ngưỡng mộ.

Đêm xuống, người của kính sự phòng đến Cúc viện, dùng thảm bao chặt người không một mảnh vải bên trong lại, mang đến Hạo Thanh cung ——

tắm cung của Ngự Cảnh đế .

Khói hương trong lò lượn lờ, những chậu than đặt trong điện tràn ra cảm giác ấm áp.

Lúc Minh Uyên đi vào tắm cung thì người trên giường theo bản năng nghiêng đầu qua, tóc đen xõa xuống, chăn chỉ bao đến ngực, lộ ra rãnh sâu như ẩn như hiện cùng đầu vai trắng nõn mượt mà.

Chỉ nhìn đường cong khắc sâu kia cũng đủ để biết phần ngực nhô lên phía dưới chăn mê người đến cỡ nào.

Hắn nhẹ nhàng đẩy màn giường ra, ngồi xuống, nhìn người trong chăn đang mỉm cười yêu kiều, nàng ta khẽ kêu một tiếng "Hoàng thượng". Đôi môi đỏ thắm, màu da trắng nõn, môi Tôn Duy Duyệt khẽ hé mở, hơi thở thơm như hoa lan, quả thực là cực kỳ mê người.

"Chuẩn bị xong chưa." Ngón tay Minh Uyên chậm rãi chạm vào cằm nàng ta, khẽ nâng lên, nhìn nàng ta hơi khấn trương đuôi lưỡi liếm liếm môi dưới, đầu lưỡi nhỏ nhắn linh hoạt, cánh môi kiều diễm mềm mại, trong mắt hắn thoáng qua một tia sáng nhạt.

"Nô tỳ. chuẩn bị xong." Nàng ta nhẹ nhàng nói, e lệ ngược nhìn hắn.

Minh Uyên nhíu mày: "Nếu đã chuẩn bị xong, vậy. giúp trẫm thay quần áo đi."

Tôn Duy Duyệt không chần chờ, nhồm người ngồi dậy, theo động tác, chăn gấm đỏ thắm trượt xuống khỏi thân, khiến hai luồng tuyết nhũ hé lộ trong không khí. Nàng ta cúi người quỳ gối trên giường, chăn xếp ở giữa hai chân, che khuất nơi mềm mại, chỉ mơ hồ thấy được một vùng cỏ non xanh đen.

Đôi tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lướt qua ngực hắn, giải thoát cho từng nút một, sau đó cởi từng lớp áo ra.

Rất nhanh, trên người của hắn liền trần trụi như nàng ta.

Minh Uyên không động dậy, mặc cho nữ nhân trước mặt muốn làm gì thì làm, cười tà tà một tiếng: "Hôm nay trẫm có chút mệt mỏi, không muốn động, người tới đi."

Tôn Duy Duyệt không chút do dự. Trước khi vào cung, phụ thân nàng ta đã bỏ ra rất nhiều tiền mời những tú bà có kinh nghiệm nhất trong các thanh lâu nổi tiếng ở Kinh Thành, dạy dỗ nàng ta nên hầu hạ hoàng thượng như thế nào. Mặc dù nàng ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ nhưng đối với chuyện phòng the lại vô cùng tinh thông.

Nàng ta nhích từng chút đến trước mặt hắn, theo động tác của thân thể, vùng ngực tuyết trắng hiển lộ trong không khí, rung động không ngừng, hai điểm đỏ tươi giống như có chứa ma lực khiến người ta không thể rời mắt.

Nàng ta cởi chiếc chăn trên người, lộ ra vườn hoa bí mật sâu thẳm, bộ lông trơn bóng, càng nổi bật trên vùng da thịt tuyết trắng.

"Hoàng thượng." Nàng ta nhẹ nhàng nỉ non, đưa tay nắm lấy bàn tay to của hắn, đặt lên ngực mình.

Thấy Minh Uyên không động dậy, nàng ta liền bót căng thẳng dè tay của hắn xuống, khiến vùng tuyết nhũ nở rộ như một đóa hoa. Tôn Duy Duyệt ưỡn ngực, ngọc nhũ khẽ run, đôi môi đỏ bừng đầy sức sống.

Nhìn đôi mắt hắn ngày càng tỉnh mịch, nàng ta dứt khoát buông tay hắn ra, dùng ngón tay nhỏ của mình nắm lấy phần đỉnh nhọn trên tuyết nhũ, nhẹ nhàng xoay tròn, sau đó vôn vê nó.

Tiếp đó, nàng ta ngồi lên người hắn, từ hầu kết bắt đầu hôn xuống, dừng tại vùng ngực căng đầy.

Hai đỉnh nhỏ nổi lên này vừa cứng rắn lại nhạy cảm, nàng ta thè lưỡi khẽ liếm, sau đó ngậm vào, mút lấy khiến hai đầu nhỏ ướn nhẹp.

Vừa hôn ngực hắn, vừa xoa nắn ngực mình, Tôn Duy Duyệt thậm chí còn ườn ngực, dùng hai đóa hồng mai của mình đi vuốt ve thân thể hắn, sau đó dùng phần ướn át dưới thân nhẹ nhàng ma sát phần cứng rắn của hắn.

Cách một lớp vải mỏng, nàng ta có thể cảm nhận được phần nóng rực hơi run rẩy.

Minh Uyên nhìn nàng ta mở rộng hai chân, giờ phút này đang nhẹ nhàng ma sát, chạm đến phần lửa nóng của hắn, sau đó nhanh chóng cách ra. Phần ướn át xuyên thấu qua lớp vải nhuộm lên phần nóng bỏng cứng rắn của hắn.

Cũng theo động tác này, phần tuyết nhũ đung đưa ngày càng kịch liệt.

Nàng ta ôm hông hắn năn nỉ: "Hoàng thượng, xin người.động đi mà."

Âm thanh kia giống như sắp khóc.

Minh Uyên mỉm cười khẽ nói bên tai nàng ta: "Trẫm thấy người đang chơi rất vui vẻ mà? Sao hả, muốn trẫm động à?"

"Chỗ này của nô tỳ ngứa. Hoàng thượng xin giúp nô tỳ đi."
Nàng ta nức nở, kéo tay hắn chạm vào nơi tư mật của mình, ở đó xuân thủy lan tràn, hết sức khó chịu.

Minh Uyên hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng ta, dễ dàng tìm được phần nhạy hoa phía trước, khẽ vân vê, lúc nhẹ lúc nặng, lúc nhanh lúc chậm, thỉnh thoảng mạnh tay khiến nàng ta lên thiên đường.

Đồng thời, hắn còn ngậm lấy phần đầy đà, mút lấy phát ra tiếng “chặc chặc”, còn dùng răng khế cắn.

"Thoải mái không?"

"Thoải mái. A, a."

Nàng ta ngửa đầu rên rỉ, cảm thụ phần khoái cảm đến từ nhũ hoa. Hai nơi nhạy cảm đều bị xâm chiếm, như có muôn ngàn lớp sóng không ngừng tràn ra, cảm giác tê liệt lan rộng tứ chi.

Đầu lưỡi nóng bỏng, ngón tay linh hoạt, giống như muốn mạng mẽ tạo ra xuân triều trong cơ thể Tôn Duy Duyệt, khiến toàn thân nàng ta run rẩy.

Rốt cuộc, dưới kỹ xảo của hắn, trước mắt nàng ta chợt trống rỗng, hạ thân không ngừng tuôn ra xuân thủy, nhiễm ướt phần chần dưới người cùng quần của hắn.

Đang ở thời khắc nàng ta thất hồn lạc phách, hắn chợt ngẩng đầu lên, sau một khắc, không chút do dự chen hai ngón tay vào, động tác nhanh gọn, cánh hoa mềm mại cũng bị chen ra, hai bên trong ngoài nếp gấp đỏ tươi, đều là thành quả do hắn trêu chọc.

Hắn đẩy nàng ta xuống, ép chân thành hình chữ đại, chăm chú nhìn đóa hoa dưới thân nuốt trọn ngón tay mình, giống như miệng của một con thú nhỏ không biết thoả mãn, cứ mãi mở rộng nghênh đón hắn.

Hắn đâm sâu hơn, thấy một tia máu rỉ ra, trán người đang mê ly rên rỉ dưới thân nhẹ chau lại, vừa như vui thích vừa tựa như khổ sở. Phần đỏ tươi đối lập với màu da tuyết trắng, có một loại lẳng lơ mị hoặc nói không nên lời.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, càng về càng giống như muốn giết chết nàng ta, cuối cùng nàng ta thét lên, tiểu huyết run rẩy không ngừng.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thị Tầm Phong Ba 【 Hạ 】

Hôm sau, hoàng thượng ban chiếu viết: tiểu chủ Tôn Duy Duyệt tính tình thuần lương, tuân thủ cung quy, tấn phong Thường tại, ban thưởng Ngân sách bảo.

Chiếu thư ban xuống, chúng tiểu chủ ở Vi an uyển âm thầm xôn xao, đây là người đầu tiên được lâm hạnh, như vậy kế tiếp sẽ là ai đây?

Dĩ nhiên, những người muốn giẫm cột An tần cũng không phải ít.

Buổi sáng, lúc đến Đức Dương điện thỉnh an hoàng hậu thì liên xa của Tiêu Chiêu viện chạm mặt liên xa của An tần, theo như phẩm cấp, An tần phải dừng lại, để Tiêu Chiêu viện đi trước.

Tiêu Chiêu viện ưu nhã tựa lưng vào ghế ngồi, cười nói: "An tần muội muội đến sớm vậy, chắc hẳn hôm qua ngủ rất sớm nhỉ."

Hôm qua, trước mặt mọi người, hoàng thượng hủy bỏ việc đến chỗ nàng ta, ngược lại lâm hạnh nữ nhân của Tôn gia, An tần sao có thể ngủ được? Cả đêm thức trắng, hai mắt nàng ta có chút hồng, trời chưa sáng liền rời giường trang điểm, phải dùng một lớp phấn dày mới che được sự mệt mỏi trên mặt cùng quần thâm dưới mắt.

Nghe những lời này của Tiêu Chiêu viện, sắc mặt An tần khẽ biến, nhưng vẫn cố bình thản nói: "Đa tạ Chiêu viện tỷ tỷ quan tâm, nếu hoàng thượng đã không tới chỗ muội muội, tất nhiên là muội phải đi ngủ sớm."

Nàng ta đối đáp trôi chảy, giống như hoàn toàn không đặt nặng chuyện này.

Tiêu chiêu viện cười như không cười "À" một tiếng: "Muội muội có tấm lòng bao dung như vậy, quả thật khiến tỷ tỷ bội phục."

Nàng ta thấy An tần trang điểm đậm hơn bình thường, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại hiểu rõ.

Một trước một sau đến Đức Dương điện, lúc đi vào thì Nguyệt Dương Phu nhân và Ninh phi đều đã đến. Thường phi không tới, ý vào sự sủng ái của hoàng thượng, mỗi tháng luôn có đến hơn nửa thời gian lấy lý do không khỏe, không đến thỉnh an, mọi người cũng đã quen.

Tiêu chiêu viện đi trước, An tần đi sau, Tiêu chiêu viện vốn kiêu diễm xinh đẹp không ai nhìn, ngược lại An tần thành đối tượng được chú ý.

Hai người thỉnh an hoàng hậu xong, liền ngồi xuống chỗ của mình.

Hoàng hậu liếc nhìn An tần , "Hôm nay khí sắc An tần không được tốt, là khó chịu chỗ nào sao?"

An tần vội nói: "Tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, chắc do lúc đến gặp phải gió lạnh thôi, không có gì đáng ngại."

Tiêu chiêu viện cười khẽ, tiếp đó ung dung bưng ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm: "Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, An tần muội muội tuy lòng dạ rộng rãi, ngủ sớm dậy sớm, nhưng cũng nên chú ý gió lớn bên ngoài, nhìn lại mặt của mình xem, khí sắc không được tốt lắm."

Vừa nói, nàng ta vừa cười khẽ liếc mắt nhìn thời tiết ấm áp bên ngoài, đến cả lá cây cũng không dao động, lấy đâu ra gió chứ?

An tần cúi đầu nói: "Đa tạ chiêu viện tỷ tỷ, tần thiếp sẽ chú ý."

Những nữ nhân ở đây, người nào không phải là cáo đã thành tinh, sao có thể không hiểu những lời này của Tiêu chiêu viện là nhắm vào An tần chứ?

An tần cũng đã từng có một thời được sủng ái, khi đó Trương Tiệp Dư ở cùng Tề hoa điện với nàng ta vô ý bị cảm, bệnh tình ngày một nặng hơn.

Một ngày, hoàng thượng đến thăm, trước khi rời đi thì gặp Tiêu chiêu viện, lúc đó vẫn còn là tỳ nữ cận thân của Trương Tiệp Dư, dung nhan kiều diễm như hoa lê dưới mưa, khiến người ta yêu thích, đêm đó liền triệu nàng ta thị tẩm.

Không ngờ mấy ngày sau, Trương Tiệp Dư liền hương tiêu ngọc vấn, việc hoàng thượng vốn định sắc phong cho Tiêu chiêu viện cũng vì vậy mà dời lại. Đợi đến khi tang sự của Trương Tiệp Dư kết thúc, Cao Lộc đi truyền chỉ thì lại phát hiện An tần vì bất mãn với Trương Tiệp Dư ở Chủ Điện, còn bản thân mình chỉ được ở Sườn Điện, hơn nữa tỳ nữ như Tiêu chiêu viện còn được sủng hạnh, dưới cơn nóng giận đã sai người vận dụng tư hình, tát Tiêu chiêu viện 20 cái, gương mặt kiều diễm tựa như tiên cũng vì vậy mà sưng đỏ, máu chảy đầy mặt.

Cao Lộc vốn là phụng mệnh tới tấn thăng cho Tiêu chiêu viện làm Tòng bát phẩm Thái Y, kết quả lại nhìn thấy vị Thái Y này đã gần như hấp hối nằm ở trên giường, dung nhan bị tổn hại, liền lập tức trở về báo với hoàng thượng. Kết quả long nhan giận dữ, tuy nể tình người của An gia vừa lập công lớn, không giáng cấp An tần, nhưng lại an bài Tiêu chiêu viện vào Hợp Hoan điện, sắc phong làm Tiêu Uyển nghi, so với An tần còn cao hơn một cấp.

Cũng may mà Tiêu chiêu viện có bản lĩnh, dựa vào dung nhan kiều mỹ cùng khả năng khôn khéo, từ một tỳ nữ biến thành Chiêu viện nương nương được sủng ái nhất hiện nay. Còn An tần lúc trước chỉ có thể vĩnh viễn sống ở Tề hoa điện, rất ít khi được hoàng thượng sủng hạnh, địa vị sau khi thất sủng rơi xuống ngàn trượng.

Mà nay nhìn thấy An tần bị kẻ khác đoạt mất ân sủng như thế, Tiêu chiêu viện sao có thể không bỏ đá xuống giếng một phen, đáp lễ 20 cái bạt

tai lúc trước chứ?

Hoàng hậu cười sai người châm thêm trà, lạnh nhạt nói: "An tần, người cũng không nên vì chuyện hôm qua mà khổ sở, hoàng thượng muốn lâm hạnh ai, đó là chuyện của hoàng thượng, người đã là tần, chẳng lẽ còn sợ không được gặp hoàng thượng sao? Mấy ngày nay người gầy đi không ít, đừng tự làm khó mình, chăm sóc tốt thân thể, tự nhiên sẽ có cơ hội."

An tần không ngẩng đầu, chỉ khẽ đáp: "Cẩn tuân theo sự dạy bảo của hoàng hậu nương nương."

"Còn nữa, các tiểu chủ ở Vi an uyển vừa mới vào cung, Bốn cung hi vọng mọi người có thể xem các nàng ấy như tỷ muội một nhà, chung sống hòa hợp, đừng để tổn thương hòa khí hậu cung." Tỷ nữ dâng thêm trà lên, hoàng hậu khẽ nhấp một ngụm: "Con nối dòng của hoàng thượng không đông, cho tới bây giờ cũng chỉ có ba vị hoàng tử, một vị công chúa, Bốn cung hi vọng những tiểu chủ này có thể vì Hoàng thất sớm ngày khai chi tán diệp, ý của mọi người thế nào?"

Những lời này mang ngụ ý chính là, trong khoảng thời gian này mọi người không nên tranh sủng, nhường cơ hội lại cho đám tiểu chủ kia.

Ra khỏi Đức Dương điện, Tiêu chiêu viện mỉm cười gọi An tần lại, nhìn lên nhìn xuống đánh giá mấy lần xong, mới nói: "Ta thấy khí sắc của muội muội tốt hơn lúc này nhiều, trên đường về nên cẩn thận đừng hóng gió nữa, nhìn thấy thân thể muội muội nhu nhược như thế, ta thật lo lắng thay muội."

An tần lạnh nhạt nói: "Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, muội muội vốn mệnh mỏng, dù có cẩn thận thế nào cũng không bì nổi vẻ kiêu diễm động lòng người như tỷ."

Tiêu chiêu viện không chút để ý bước lên xe, cười hết sức vui vẻ: "Đây còn không phải là nên cảm ơn An tần muội muội lúc đầu tặng ta hai mươi cái tát sao? Có lẽ là vì khuôn mặt này mới được thay da, nên bây giờ mới

mềm mại đến vậy, ngày khác nhất định sẽ để muội muội nếm thử biện pháp này một lần."

Âm thanh của nàng ta mềm mại quyến rũ, ngay cả lúc nói chuyện, giữa hai lông mày cũng thoáng ánh lên phong thái động lòng người, xinh đẹp như vậy nhưng lại khiến An tần không nhận được cảm thấy rung mình.

Nàng ta đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Tiêu chiêu viện, cảm thấy "tâm tàn ý lạnh".

Ở hậu cung này, một khi thất sủng, quả thật cái gì cũng không có, nàng ta còn có thể "Đông Sơn tái khởi" sao?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Cười Cuối Cùng 【Thượng】

Tôn thường tại là Chính thất phẩm, mặc dù thân phận đã khác với các tiểu chủ, nhưng bởi vì trong cung quy định Tần phi từ Lục Phẩm trở xuống không thể có cung điện riêng, vì vậy vẫn ở Vi an uyển.

Các Tiểu chủ thân phận thấp kém, bao gồm cả Tôn thường tại, đều không có tư cách đi thỉnh an hoàng hậu. Hơn nữa trong cung khác với ngoài cung, không phải người muốn đi đâu là có thể đi đó, cho nên ý tưởng muốn vô tình gặp gỡ hoàng thượng cũng không thực hiện được.

Mấy ngày nay hoàng thượng lại không lâm hạnh bất kỳ vị tiểu chủ nào, nghe nói là việc quốc bận rộn, phải thức đêm để phê duyệt tấu chương, điều này sao có thể không khiến cho người ta nóng vội?

Thẩm Kha đã đưa rất nhiều ngân lượng cho Tần Vũ và các tiểu thái giám, mong từ bọn họ có thể lấy được tin tức mới nhất về hoàng thượng, nhưng chút tin tức kia lại chẳng có chút tác dụng nào, quả thật khiến nàng ta phiền não đứng ngồi không yên.

Nàng ta ra khỏi Trúc viện, định đến bờ hồ đi dạo một lát, lại vừa lúc gặp phải Tôn thường tại, nhìn chiếc trâm thoa được hoàng thượng ban thưởng, trong lòng càng thêm bức mình.

Tôn thường tại đã nhìn thấy Thẩm Kha từ xa, liền cười chào hỏi: "Tỷ tỷ định đi đâu vậy?"

Thẩm Kha ghen tỵ trả lời: "A, sao ta dám để Tôn thường tại gọi là tỷ tỷ? Vinh hạnh đặc biệt như thế, ta sao có thể kham nổi."

Tôn thường tại sửng sốt, nhưng vẫn như không nghe thấy giọng điệu bất mãn của nàng ta, đảo mắt cười cười, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ nói đùa rồi, người lớn tuổi hơn ta, vốn nên tôn xưng một tiếng tỷ tỷ mới phải."

Đây là đang châm chọc nàng già à?

Thẩm Kha cười lạnh, nhìn gương mặt không được tính là xinh đẹp trước mắt, nhưng không hiểu vì sao hoàng thượng lại chọn trúng nàng ta.

Tỳ nữ sau lưng nhắc nhở: "Chủ tử, nên đi tạ ơn hoàng hậu nương nương ban thưởng."

Vì vậy Tôn thường tại lễ phép gật đầu với Thẩm Kha rồi rời đi.

Một bụng oán khí không có nơi phát, Thẩm Kha dẫn theo tỳ nữ đi dọc theo hoa viên ở Vi an uyển. Ở khúc quanh, Ảnh Nguyệt đang vội vội vàng vàng bưng chén canh sen đi về Lan viện, nhất thời sơ ý, đụng trúng Thẩm Kha, chén canh đổ hết lên giày nàng ta.

"Đồ tiện tỳ kia, đi bộ không nhìn đường à?" Tỳ nữ bên cạnh Thẩm Kha nhảy ra giận dữ mắng Ảnh Nguyệt: "Bây giờ làm ướt giày của tiểu chủ, người phải chịu tội gì?"

Ảnh Nguyệt sợ hãi lập tức quỳ xuống đất, run rẩy nói: "Tiểu chủ tha tội, tiểu chủ ta tội, nô tỳ nhất thời vội vàng, không nhìn thấy tiểu chủ, kính xin tiểu chủ tha thứ."

Thẩm Kha đang tức cảnh hông không tìm được chỗ phát tác, thấy vậy liền cười lạnh: "Không nhìn thấy? Nếu đã không nhìn thấy đường, vậy mắt của người giữ lại làm gì? Có cần ta sai người bỏ đi giúp người không?"

"Tiểu chủ tha mạng! Tiểu chủ tha mạng! Nô tỳ thật sự là nhất thời không cẩn thận, cầu xin tiểu chủ nể tình chủ tử nhà ta đừng chấp nhất nô tỳ, lần sau nô tỳ cũng không dám nữa." Ảnh Nguyệt cuống quýt dập đầu

nhận sai, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi đến rãng bệch, mồ hôi trên trán thì nhau chảy ra.

Thẩm Kha thấy nàng ta hèn mọn dập đầu như vậy, tức giận trong lòng cũng tiêu tán không ít, nhưng ngoài miệng vẫn không tha: "Nể tình tiểu chủ nhà ngươi? A, thật là buồn cười, tiểu chủ nhà ngươi có thân phận gì, mà muốn ta cho nàng ta thể diện?"

Vào giờ phút này, ở Vi an uyển vẫn không ai biết Lục Khê là nhi nữ của Tổng đốc Giang Nam, tuy tiểu chủ có thể vào Đông Uyển đều có chút quyền thế, nhưng mọi người lại chỉ xem nàng là con nhà quan lại tầm thường. Thẩm Kha cố tình đi gây sự, nên càng giận dữ mắng mỏ Ảnh Nguyệt, hồng tiêu trừ bớt lòng đố kỵ của nàng ta.

Đúng lúc này, sau lưng chợt truyền tới âm thanh êm ái nhu hòa, vừa tựa như nước suối chảy, vừa tựa như gió nhẹ thổi qua: "Tỷ tỷ xin đừng tức giận, Ảnh Nguyệt mạo phạm tỷ tỷ, muội muội xin thay nó bồi tội với tỷ tỷ, kính xin tỷ tỷ đại nhân đại lượng, đừng so đo."

Từ Lan viện bước ra một nữ tử mặc lục y thanh nhã, tư thái mang theo ba phần áy náy, bảy phần dịu dàng, khom người với Thẩm Kha, cực kỳ khiêm nhường, không phải Lục Khê thì là ai chứ?

Thẩm Kha biết dáng vẻ mình cũng được tính là thanh lệ, nhưng trong hậu cung này lại chẳng mấy nổi bật, nhìn thấy vẻ kiêu diễm rung động lòng người lại ẩn chứa nét nhẹ nhàng thanh thoát như lưu thủy của Lục Khê, trong lòng liền ghen tỵ muôn phần.

Tâm tình gần như đã bình thường lại lần nữa dậy sóng.

"Ồ, những lời này của muội muội là ý chỉ tỷ tỷ so đo với nô tỳ của ngươi? Thật ra thì tỷ tỷ cũng không phải là người hẹp hòi như vậy, nhưng đôi giầy thêu Phù Dung này là do mẫu thân tặng ta nhân ngày sinh nhật, bây

giờ vào cung mới dám mang, liền bị nha hoàn của người làm bắn, người nói xem, đã làm sai có phải nên phạt hay không?"

Lục Khê cung kính đi tới trước mặt nàng ta, cúi đầu nói: "Tỷ tỷ nói rất đúng, làm sai nên phạt. Chỉ là Ảnh Nguyệt vừa mới vào cung, rất nhiều quy củ chưa nắm hết, là muội muội quản giáo không nghiêm mới làm hại tỷ tỷ bị bắn giày, muội muội nguyện ý giúp tỷ tỷ giặt sạch vết bắn, mong rằng tỷ tỷ bớt giận."

Nghe thế, Ảnh Nguyệt hoảng sợ, vội kéo váy Lục Khê: "Chủ tử, là nô tỳ đã làm sai, để nô tỳ giặt sạch giúp tiểu chủ!"

Thẩm Kha dựng mày liễu, giận dữ mắng Ảnh Nguyệt: "Ở đây đến lượt người nói chuyện sao?"

Ảnh Nguyệt vội vàng dập đầu: "Tiểu chủ, là nô tỳ đã làm sai, không liên quan đến chủ tử nhà ta. Van ngài để nô tỳ giúp người giặt sạch, nô tỳ cam nguyện chịu phạt!"

Thẩm Kha càng nghe càng tức, tính khí vốn đã không tốt, liền sai Tiểu Lam: "Đi, vả miệng cho ta! Xem nó còn dám lảm lời nữa không!"

Tiểu Lam vẫn đi theo Thẩm Kha, lúc còn ở phủ chính là tỳ nữ cận thân của nàng ta. Thẩm Dịch mới cáo lão hồi hương mấy năm trước, vì vậy từ nhỏ Thẩm Kha đã lớn lên bên người Thẩm phu nhân, việc dạy dỗ cũng do một tay Thẩm phu nhân lo liệu. Thẩm Dịch tuy nhiều con, nhưng chỉ có mỗi Thẩm Kha là con dòng chính, tất nhiên cũng thuận theo Thẩm phu nhân sủng ái nàng ta, vì vậy mới dưỡng thành tính tình ngang ngược, không biết đâu là điểm dừng.

Tiểu Lam đi theo chủ tử như vậy, dĩ nhiên cũng nhiễm tính nết xấu, vẫn cứ nghĩ hoàng cung là phủ mình, hung hăng cho Ảnh Nguyệt một cái tát, trên khuôn mặt trắng nõn lập tức xuất hiện năm ngón tay đỏ chói, khóe miệng cũng rỉ máu, có thể thấy được đối phương dùng sức đến cỡ nào.

Lục Khê biến sắc, há miệng, nhưng chẳng thốt ra được lời gì, giống như bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ. Trong mắt lóe lên lệ quang, nàng run giọng: "Mong rằng tỷ tỷ bớt giận, đừng so đo với một nha hoàn."

Thẩm Kha thấy vẻ mặt nàng như thế, trong lòng rất hả hê. Chẳng qua chỉ là một tiểu chủ mềm yếu lại không có chỗ dựa mà thôi, dù hôm nay thân phận có giống nhau, nhưng sau này hoàng thượng nể mặt phụ thân, nhất định sẽ không bạc đãi mình, sao nữ nhân này có thể sánh được chứ?

Nàng ta hả hê vuốt ve búi tóc, cười khinh miệt: "Ai, cứ cho là vậy đi, nể tình người gọi ta một tiếng tỷ tỷ, chuyện này ta không truy cứu nữa."

Nói xong, Thẩm Kha xoay người rời đi, nhìn bóng lưng kiêu căng giống nhau của hai chủ tớ Lục Khê chợt cảm thấy buồn cười.

Nàng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn bóng dáng đã khuất xa, khóe miệng xẹt qua một nụ cười cực nhạt. Lúc quay đầu đỡ Ảnh Nguyệt thì trong mắt lại tràn đầy lo lắng.

"Đều là lỗi của nô tỳ, hại chủ tử bị uất ức." Ảnh Nguyệt che gương mặt bị đánh, khóc lóc nói.

Lục Khê lắc đầu: "Người trở về Lan viện nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm Tần công công xin chút thuốc trị thương ."

Xế chiều hôm đó, Cao Lộc liền đem chuyện xảy ra ở Vi an uyển bẩm báo chi tiết cho Minh Uyên, cuối cùng dừng một chút, giống như cân nhắc gì đó xong, mới tiếp tục nói: "Sau đó tiểu chủ Lục Khê đi tìm Tần công công, xin thuốc trị thương , nghe nói là do không cẩn thận làm nha hoàn bị thương, còn đích thân giúp nàng ta nấu thuốc."

Bởi vì mỗi tiểu chủ chỉ có một nha hoàn do mình mang vào cung hầu hạ, nên khi Ảnh Nguyệt bị thương, đến thuốc cũng phải do Lục Khê tự thân động thủ.

Minh Uyên vuốt ve chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón tay, có chút đắm chiêu nhú mày: "Tự mình bôi thuốc, nấu thuốc?"

"Vâng"

"Lúc ấy có người nào khác không?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, lúc ấy không có ai, chỉ có người nô tài phải đến bí mật quan sát."

Hả? Không có ai ở đó. Vậy thì thật kỳ lạ, một thiên kim tiểu thư của Tổng đốc Giang Nam thế nhưng tự mình giúp hạ nhân trị thương, sợ rằng không phải lòng dạ quá tốt, thì chính là tâm cơ quá sâu.

Hắn cười nhạt: "Không phải Thái hậu đặt kỳ vọng vào nàng ta sao? Cũng không thể để lão nhân gia bà ta thất vọng mới phải."

Cao Lộc cúi đầu không nói, chờ đợi câu sau của hắn.

"Chuẩn bị đi, tối nay lật thẻ của Thẩm Kha."

Ngày hôm đó Vi an uyển lại náo nhiệt, Tôn thường tại vừa mới được sắc phong, ngay sau đó Thẩm Kha cùng Lục Khê xảy ra mâu thuẫn, đến nỗi vả miệng tỳ nữ, có thể thấy được Thẩm Kha khinh thường Lục Khê đến cỡ nào.

Những người vì việc hoàng thượng đích thân hỏi tên Lục Khê trên đại điện trước đó mà đỏ mắt cũng thấy dễ chịu hơn, dù sao một tiểu chủ yếu đuối vô năng lại không có thể lực sau lưng như vậy, chắc chắn sẽ không lên cao được trong chốn hậu cung này.

Cũng có người mong chờ chuyện này sẽ truyền tới tai hoàng thượng, như vậy Thẩm Kha sẽ bị gán ấn tượng hẹp hòi, ước chừng sẽ không được để mắt tới nữa, dù cho nàng ta có một vị phụ thân được hoàng thượng hết sức kính trọng.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, trời còn chưa tối thì người của Kính sự phòng đã đến Vi an uyển, cung kính thông báo với Thẩm Kha, hoàng thượng triệu nàng ta tối nay thị tẩm.

Lần này Thẩm Kha xem như là được như ý nguyện, tức cũng đã hết, cơ hội cũng tới, trong lòng cực kỳ vui vẻ. Tuy nói so với Tôn thường tại, nàng ta được lâm hạnh chậm hơn, nhưng nàng ta biết rõ địa vị của phụ thân mình trong mắt hoàng thượng cho nên trong thâm tâm rất tự tin.

Ý chỉ này được hạ xuống, những người cười nhạo Lục Khê lại càng nhiều hơn. Dù sao, nàng vừa mới bị uất ức, đối phương liền được triệu đến thị tẩm, nếu như hoàng thượng không biết chuyện này, vậy chỉ có thể trách nàng vận khí không tốt, phải ngậm bồ hòn làm ngọt; nếu như hoàng thượng biết, vậy cũng chỉ có thể do nàng không có phúc khí, ngay cả việc chịu uất ức cũng bị hoàng thượng ngầm cho phép, nhất định về sau sẽ bị Thẩm Kha chèn ép nhiều hơn.

Đừng nói là Thẩm Kha, một quả hồng mềm như vậy, ai cũng có thể tùy ý bắt nạt nàng.

Ảnh Nguyệt khóc lóc không ngừng nhận lỗi với Lục Khê, lại thấy nàng không chút để ý mỉm cười nhìn hoa lan bên cửa sổ: "Gấp cái gì? Có những thứ phải cần chờ đợi, có lúc người cho rằng mình bị thua thiệt, nhưng trên thực tế có thể được lợi nhiều nhất, chỉ do bản thân mình chưa kịp nhận ra thôi."

Cũng chỉ là mất chút khí thế, mất chút thể diện, nhưng lại vừa đúng tiêu trừ được ảnh hưởng xấu do hoàng thượng hỏi tên trên đại điện, cộng thêm

tạo được cho mình một hình tượng mềm yếu dễ bị bắt nạt, có gì là không tốt cơ chứ?

Ở nơi như hậu cung này, nếu muốn đứng cao hơn người khác, nhất định phải biết ẩn dấu thực lực, cây cao đón gió cả, chỉ cần kiên nhẫn đợi xem kết quả sau này của Thẩm Kha, liền sẽ rõ đạo lý này.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Người Cười Cuối Cùng 【 Trung 】

Sau đêm mưa móc, Thẩm Kha được sắc phong làm Tông lục phẩm Tài tử, dời tới Khiêm Tâm điện. Hoàng thượng ban cho danh hiệu, Kha tài tử, ngụ ý mỹ ngọc tuệ tâm (xinh đẹp lương thiện).

Ở hậu cung, chỉ có những tần phi được Hoàng đế yêu thích mới được ban danh hiệu, Thẩm Kha một lần được thăng nhiều cấp như thế, hơn nữa chỉ với thân phận là Tông Lục Phẩm tài tử mà được dời tới Chính điện Khiêm Tâm điện, sao có thể không kinh động hậu cung.

Nói nàng ta tốt số có một phụ thân là Thái Phó dạy dỗ hoàng thượng từ bé cũng tốt, hay quả thật có bản lĩnh phi phạm gì đó khiến hoàng thượng có cái nhìn khác về nàng ta cũng được, tóm lại một người đáng vẻ không được tính là đặc biệt, tính tình thiếu sót hơi nhiều, thế nhưng một bước lên trời, quả thật đúng là thế gian rộng lớn chẳng chuyện lạ gì mà không có.

Chỉ là mặc dù nàng ta được sủng ái, nhưng cũng có người không chút nể trọng nàng ta.

Ngày hôm sau, lúc đi thỉnh an hoàng hậu thì Thẩm Kha cũng tới, bởi vì trong cung quy định phi tần từ Lục Phẩm trở lên mỗi ngày phải đến thỉnh an.

Hoàng hậu mỉm cười cho nàng ta bình thân, chúng Tần phi cũng rồi rít khen ngợi nàng ta một phen, điều này khiến Thẩm Kha sung sướng muôn phần.

Tiêu chiêu viện ung dung uống một hớp trà, cười hỏi: "Kha tài tử năm nay bao nhiêu tuổi?"

Vừa thấy nàng ta đặt câu hỏi, nụ cười trên mặt Thẩm Kha nhạt đi không ít.

"Bẩm Chiêu viện nương nương, tần thiếp năm nay 17."

"Ai nha, cùng là tỷ muội, đừng nương nương này nương nương nọ xa lạ như vậy chứ. Chỉ là, 17 à, thật đúng là độ tuổi tốt." Nàng ta cười đến diễm quang tứ phía, tư thái xinh đẹp, che miệng khẽ nói với hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương xem, hôm đó ta nói Kha muội muội là Lưu Lan chi đúng không? Cùng tuổi 17, đây không phải là quá trùng hợp ư?"

Nói đi nói lại, đề tài rốt cuộc lại chuyển đến chuyện cười nhạo Thẩm Kha là Khổng Tước hôm trước.

Thẩm Kha biến sắc, cố nhịn không biểu hiện ra, nhưng dù cho như thế, vẻ mặt không vui đó cũng khó qua mắt được mọi người.

Hoàng hậu tựa như trách cứ nhìn Tiêu chiêu viện: "Được rồi được rồi, người quả thật thích nói đùa, không nghĩ xem da mặt Kha tài tử lại không dày như người, sao chịu nổi nhiều lần trêu đùa như thế chứ?"

Nói là trách cứ cũng không hẳn, dù sao Tiêu chiêu viện cũng là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, hoàng hậu tuy làm chủ lực cung, nhưng không được sủng ái, cho nên dù thế nào cũng phải nể nàng ta ba phần.

Tiêu chiêu viện mỉm cười nhìn Thẩm Kha một cái, trên mặt chẳng hề có chút ý xin lỗi

Từ Đức Dương cung trở về, tâm tình vốn đang tốt lành cũng bị phá hư.

Thẩm Kha nổi giận đùng đùng ngồi lên liễn xa, thấy cung nữ có chút chậm chạp, nàng ta mắng: "Tiện nhân kia, còn lè mề ở đó làm gì? Có phải chê ta địa vị thấp kém, cho nên phục vụ ta cảm thấy uất ức đúng không?"

Nàng ta vừa dứt lời, tỳ nữ kia liền hoảng sợ quỳ xuống, liên tiếp xin khoan dung, mà Tiêu chiêu viện đang ở trên liễn xa phía sau cười như không cười dịu dàng nói: "Ồ, muội muội quả thật nóng tính nhỉ, đây là thế nào, sao lại tức giận đến vậy?"

Đến cả một nụ cười khó coi Thẩm Kha cũng không thể nặn ra được, chỉ đành khô khan cười hai tiếng, nói một câu: "Muội muội cáo từ trước."

Trên đường hồi cung, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, lại chạm phải liễn xa của An tần.

Phẩm cấp quá thấp, nên gặp ai nàng ta cũng đều phải hành lễ, vì vậy sắc mặt Thẩm Kha lại càng thêm khó coi, An tần ôn nhu cười một tiếng, đột nhiên nói: "Muội muội có thể đến cung ta ngồi chơi một lát không?"

Thẩm Kha sững sờ, không biết nàng ta đang có ý đồ gì. Hai người căn bản không quen biết, sao lại mời mình đến cung của nàng ta?

Thẩm Kha cũng không biết Tiêu chiêu viện cùng An tần có một đoạn ân oán, con người đảo một vòng, cười đồng ý, sai thái giám nâng liễn đối hướng, cùng An tần đến Tề hoa điện.

Từ ngày vào cung đến nay, các tú nữ lần lượt được vời đi hầu hạ, ngay cả bốn vị tiểu chủ địa vị thấp ở Tây Uyển cũng được triệu kiến, lại duy chỉ có mình Lục Khê là ngoại lệ.

Mắt thấy các tú nữ ở Vi an uyển được thụ phong dọn đi ra không ít, ở lại chỗ này thấp nhất cũng là Chính Bát Phẩm Thải Nữ, nhưng mà Lục Khê, tiểu chủ Đông Uyển, đến cả mấy tiểu chủ ở Tây Uyển cũng không sánh bằng.

Thẩm Kha tuy đã dọn đến Khiêm Tâm điện, nhưng mỗi ngày đến thỉnh an hoàng hậu luôn là một trong những phi tần phẩm cấp thấp nhất, cho nên luôn chạy tới Vi an uyển tìm kiếm chút tự tin. Mà mỗi lần gặp Lục Khê, chính là thời điểm nàng ta hả hê nhất.

Sau nhiều lần bị giễu cợt chế nhạo, cuối cùng Thẩm Kha cũng tìm được cảm giác tồn tại, nhưng Ảnh Nguyệt lại giận đến phát khóc, nói là do mình hại chủ tử.

Lục Khê cười như không cười liếc nàng ta một cái: "Người nghĩ mình trọng yếu đến vậy à, khiến đường đường là Kha tài tử phải chú ý đến? Cũng chỉ là do nhận phải ghen ghét ở chỗ đám người địa vị cao hơn mình, nên chuyển thân tới chỗ của ta trút giận thôi, cứ xem như là chó sủa đi, để ý tới làm gì?"

Ảnh Nguyệt cắn môi không nói, tính khí nàng không tốt được như chủ tử nhà mình, vô ưu vô lo đi chăm sóc cho đám hoa cỏ.

Nói đến trồng hoa cỏ, Lan viện vốn là một chỗ ở vô cùng đơn giản. Dù sao ở lại Vi an uyển đều là những tần phi phẩm cấp thấp, nếu không phải do hoàng thượng từ tâm tuân theo nguyên tắc cách mỗi tháng sẽ triệu đến thị tẩm một lần, không chừng đến cuối đời các tần phi này còn không được diện kiến long nhan lần nữa.

Ngụy Tranh ở đối diện được phong làm Tòng thất phẩm Tuyền Thị, vẫn ở lại Lan viện. Tuy cùng ở Lan viện, nhưng Nam phòng và Bắc phòng lại cách xa nhau. Vì Lục Khê thường hay chăm sóc tu sửa hoa cỏ nên Bắc Viện được nàng bố trí lại vô cùng thanh nhã, có chút không khí của gia đình.

Trên bệ cửa sổ là hai bồn hoa lan tươi tốt, u hương xông vào mũi, sắc màu xinh đẹp; trên hành lang dài có bóng dáng của hoa nghê xuân cùng hoa hồng, sau khi được bàn tay khéo léo tu bổ, lại càng thêm xinh đẹp bắt mắt.

Lục Khê còn nhờ Tần Vũ tìm cho mình chút giấy màu, cắt thành các họa tiết đơn giản, dán lên cánh của mộc mạc, lúc đêm xuống nhờ ánh đèn chiếu sáng tạo ra vô số hình thù kỳ lạ độc đáo.

Dĩ nhiên, những hành động này bị những người ở Vi an uyển lên gọi là “hấp hối”, chẳng lẽ *nàng ta cho rằng hoàng thượng sẽ vì nàng ta có một đôi tay khéo léo mà xem trọng nàng ta hơn sao?

Buồn cười nhất chính là hoàng thượng căn bản chưa từng đặt chân đến chỗ nàng ta dù chỉ là nửa bước.

*Vì đây là suy nghĩ của người khác nên Lục Khê trong suy nghĩ của họ sẽ biến thành nàng ta, còn bình thường thì ta để Lục Khê là nàng, còn những người khác sẽ là nàng ta hoặc nàng ấy, tùy theo suy nghĩ của Lục Khê.

Trong Thọ Khang cung, Tần Vũ hơi lo lắng hỏi Thái hậu: "Nương nương, người nhìn biểu hiện mấy hôm nay hoàng thượng đi, rõ ràng cho thấy, biết tiểu chủ Lục Khê là người chúng ta an bài, sợ rằng con cờ này ngày sau sẽ không có đất dụng võ."

Thái hậu nâng ly trà lên uống một hớp, gương mặt ẩn trong sương mù, nhàn nhạt hỏi một câu: "Thường ngày nàng ta hay làm những gì?"

"Bẩm nương nương, tiểu chủ tìm nô tài xin một ít giấy cùng phân bón, cả ngày đều ở trong Lan viện tỉ mỉ chăm sóc hoa cỏ, cắt họa tiết."

Thái hậu cúi mâu cười rộ lên, trong tròng mắt lóng lánh là ánh sáng hài lòng: "Không hổ là người ai gia nhìn trúng, không nóng không vội, lặng lẽ đợi thời cơ. Tần Vũ à Tần Vũ, người đã phục vụ trong cung này mấy chục năm rồi, sao vẫn còn ngây ngô như vậy chứ."

Tần Vũ đỏ mặt, lúng túng nói: "Thứ cho nô tài ngu xuẩn, không thể đoán ra tâm ý của nương nương."

Thái hậu đặt ly trà xuống, vẻ mặt nhàn nhạt: "Đi xuống đi, chỉ cần nhìn là được."

Ở Hậu cung, ngay cả chúng phi tần đều có tai mắt đông đảo, huống chi là hoàng thượng?

Minh Uyên nghe Cao Lộc bẩm báo các chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, cảm thấy Lục Khê này rất thú vị, trồng hoa nuôi cỏ, không nóng không vội, nàng ta tưởng mình đang an dưỡng nơi thiên sơn sao?

Nếu thật sự là như thế, chỉ sợ tâm nguyện của Thái hậu phải đổ sông đổ biển rồi.

Hắn cũng không muốn chuyện này trôi qua tẻ nhạt như vậy, dù sao chỉ có giao phong trực diện với Thái hậu, mới có cơ hội thắng, chứ cứ để bà ta phân quyền như thế không phải là chuyện mà hắn muốn.

Khóe môi nâng lên một nụ cười không sâu không nhạt: "Cao Lộc , chuẩn bị xe, trẫm muốn đích thân đi nhìn thử vị tiểu chủ Lục Khê này. Cũng không thể cô phụ tâm sức của nàng ta, trẫm quả thật muốn xem, nàng ta có thật là huệ chất lan tâm, không tranh quyền thế hay không."

Huệ chất lan tâm, không tranh quyền thế, đây là cũng là một trong những chuyện mà người ở hậu cung chê cười Lục Khê.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Người Cười Cuối Cùng 【 Hạ 】

Thời khắc liễn xa của hoàng thượng bãi giá Vi an uyển, Thái hậu liền nhận được thông báo.

Người vốn đang niệm phật không hề có ý trách cứ thái giám báo tin không biết lễ nghi, cắt đứt việc tụng kinh của bà ta, mà chỉ nở một nụ cười thản nhiên, bảo hẩn lui ra.

Lục Khê là cực kỳ đặc biệt, nếu không cũng sẽ không được bà ta xem trọng cho đảm nhiệm vị trí một con cờ cực kỳ trọng yếu ở hậu cung. Mà đã là hoàng đế tất sẽ có tính muốn chinh phục, dù cho biết Lục Khê là người của bà ta, hẩn cũng sẽ không bỏ mặc nàng.

Lạnh nhạt con cờ của kẻ địch chỉ là một kế sách tầm thường, chỉ có biến con cờ của đối phương thành của mình mới được xem là vương đạo.

Mặc dù không phải là máu mủ ruột thịt, nhưng nhìn Minh Uyên từng bước từng bước đi tới hiện tại, người làm mẫu hậu như bà ta cũng hiểu được tính cách hẩn vài phần.

Trong Lan viện, cửa sổ mở rộng, cuối xuân đầu hạ, gió mang theo chút cảm giác ẩm ướt thổi vào phòng, phất qua thân thể người đang ngồi cạnh bàn.

Lục Khê lặng yên ngồi ở chỗ đó, chuyên tâm cắt tỉa một chậu hoa hồng, dưới đôi tay khéo léo tuyệt vời của nàng, cành lá của nó được tạo thành một hình dạng đầy tính nghệ thuật, nụ hoa vừa hé, vô cùng xinh đẹp.

Ảnh Nguyệt dâng trà: "Chủ tử chắc đã khát nước rồi, uống một ngụm trà đi."

Nàng tùy ý nói: "Để lên bàn đi, ta sắp xong rồi."

Tay nàng không ngừng chuyển động, trên mặt còn lộ ra ý cười nhẹ nhàng, giống như chuyện này đối với nàng mà nói là vô cùng yêu thích và hưởng thụ.

Bởi vì thời tiết hơi nóng, nên nàng chỉ mặc một bộ váy mỏng màu vàng nhạt, tóc vấn thành búi đơn giản, có vài sợi còn nghịch ngợm dán lên hai gò má.

Bởi vì quá mức chuyên chú, trên trán của nàng đã lấm tấm mồ hôi, óng ánh trong suốt, hết sức đáng yêu. Nàng nhẹ nhàng thở dài một cái, giơ tay áo lau mồ hôi, sau đó lại chuyên chú vùi đầu vào công việc trên tay.

Người đang yên lặng đứng ngoài cửa, vẫy vẫy tay, vì vậy Cao Lộc đi theo cũng liền lặng yên đứng ở sau lưng hẳn.

"Chủ tử, hoa này chẳng qua cũng chỉ nở được một thời gian ngắn mà thôi, sao phải phí tâm tốn sức tu bổ cành lá cho nó làm gì? Khi đến lúc, nó cũng sẽ biến thành một bông hồng tàn lụi thôi mà." Ảnh Nguyệt quả thật không hiểu, vì sao chủ tử không nghĩ đến việc chăm sóc trang dung, sau đó kiến tạo ra cơ hội gặp gỡ hoàng thượng chứ.

Lục Khê nâng khóe môi cười khẽ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu: "Thời trẻ qua mau, đây là lẽ thường. Nhưng chính bởi vì tuổi thọ của nó ngắn ngủi, nên trong thời khắc ngắn ngủi này mới tận lực khiến nó trở thành đóa hoa xinh đẹp nhất. Ta chỉ muốn nhìn vẻ rực rỡ vô hạn của nó trong khoảng thời gian có hạn mà thôi, như vậy sẽ rất có cảm giác thành tựu, ai bảo từ nhỏ đến lớn Phụ thân cứ chê ta kém cỏi chứ?"

Khóe miệng người đang đứng ngoài cửa nhẹ nhàng nhếch lên.
Không ngờ nàng lại thành thực đến vậy.

"Người cũng biết thời gian có hạn, vậy vì sao cả ngày cứ ở mãi trong phòng chăm sóc cây cỏ chứ? Không bằng trang điểm cho thật đẹp, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ có duyên gặp được hoàng thượng đó." Ảnh Nguyệt chưa từ bỏ ý định.

"Nha đầu gối, hoàng thượng là người có thể nói gặp là gặp được sao?" Lục Khê bật cười, nửa bên gò má bị nắng chiều bao phủ tỏa mát ra ánh sáng mờ ảo, nhu hòa tốt đẹp: "Chỉ là, không gặp cũng tốt, vừa mới vào cung liền bị Thái hậu triệu kiến, nói những lời thân mật khiến người ta khó hiểu, người không biết còn tưởng rằng ta sẽ nhận được rất nhiều sủng ái, đáng giá để thái hậu coi trọng. Thật ra thì thái hậu chỉ muốn tìm một con cờ mà thôi, nhưng ta lại không muốn làm một con cờ. Cứ như thế này yên lặng sống qua ngày cũng tốt."

Vẻ mặt Cao Lộc khẽ co gập, âm thầm ngẩng mắt nhìn Minh Uyên, trên người hắt tỏa ra vẻ nhu hòa bình thản, giống như không hề có một tia gợn sóng.

Trong hậu cung, người lừa ta gạt, người không tranh quyền thế đều sẽ chết sớm, Minh Uyên không tin có sự tồn tại của người như vậy trong chốn này.

"Nhưng chủ tử, những tú nữ vào cung lần này hầu hết đều đã được hoàng thượng sủng hạnh, thấp nhất cũng được sắc phong làm Tuyền Thị, chỉ có người vẫn là một tiểu chủ." Nói xong, tâm tình của Ảnh Nguyệt cũng trầm xuống.

"Tiểu chủ có cái gì không tốt? Người hầu hạ ở bên cạnh hoàng thượng, địa vị càng cao lại càng nguy hiểm, nếu như ta cũng giống họ được hầu hạ

bên cạnh hoàng thượng, thì thật không hy vọng mình sẽ được sắc phong phẩm cấp cao."

Cứ như vậy đứng nghe một lát, cho đến khi trong phòng khôi phục yên lặng, chỉ còn lại tiếng cắt giấy rất nhỏ, Minh Uyên mới sải bước vào trong.

Lục Khê là người thứ nhất quay đầu lại, ánh mắt hơi nghi ngờ quét qua nam tử chỉ mặc một bộ trường bào màu trắng, giống như đang cố sức suy nghĩ sao người này lại quen mắt như thế.

Đợi đến lúc nàng nhớ ra, sắc mặt chợt biến, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, hơi kinh hoàng: "Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ. nô tỳ nhất thời không nhận ra thánh giá, mong hoàng thượng thứ tội."

Một tiếng hoàng thượng này cũng dọa Ảnh Nguyệt vội vàng quỳ xuống theo, một câu cũng không dám nói.

Nữ nhân trước mắt mặc sắc áo thanh nhã mà những nữ nhân hậu cung bình thường sẽ không mặc, trên người không có một món trang sức nào, tóc được cố định ở sau ót, có vài sợi nghịch ngợm dán lên gò má hơi ẩm ướt, giống như muốn che lại màu da đang ửng hồng.

Nàng nhu thuận cúi thấp đầu, lộ ra cần cổ tuyết trắng thon dài, da thịt óánh nhuận, nhẵn nhụi bóng loáng, khiến cho người ta rất muốn đưa tay chạm vào, xác nhận xem nó có mềm mại như trong tưởng tượng hay không.

Khóe miệng Minh Uyên nâng lên thành một nụ cười, "Sao vậy, trẫm làm người sợ à? Đứng lên đi, là do trẫm không để Cao Lộc thông truyền, không phải lỗi của người."

Lục Khê quy quy củ củ tiếp tục quỳ, giống như bị dọa không dám đứng dậy, có chút chần chờ: "Tạ hoàng thượng."

"Ngẩng đầu lên để trẫm nhìn một chút."

Vì vậy Lục Khê chậm rãi ngẩng đầu lên.

Da thịt trắng nõn trơn bóng, mũi nhỏ khéo léo, có lẽ vì phiền muộn hoặc khẩn trương mà nàng nhẹ cắn đôi môi đỏ mọng, cùng với cặp mắt như thu thủy thoáng qua nét kinh hoàng. . . . Ở nàng có chứa một loại cảm giác mong manh tựa như một mỹ nhân trong bức tranh thủy mặc, khiến người ta có cảm tưởng chỉ cần hơi to tiếng cũng sẽ dọa sợ đến nàng.

Minh Uyên nhú mào mỉm cười nói: "Nữ nhân Giang Nam quả nhiên dịu dàng xinh đẹp, trầm vừa nói không phải là lỗi của người, tất nhiên sẽ không trách người, mau đứng dậy đi."

Lúc này Lục Khê mới yên lặng đứng lên, cúi đầu, mặt hơi đỏ.

Minh Uyên bước đến gần, vốn định nhìn kỹ chậu hoa trên bàn kia, lại ngoài ý muốn phát hiện hắc vừa tiếp cận, thân thể Lục Khê liền cứng ngắc, vết hồng trên mặt càng đậm hơn.

Hắn không nhận được liên giường nhẹ khước môi, nhưng vẫn giả vờ như chưa phát hiện cái gì, chỉ hỏi một câu: "Hoa này là người tu bổ?"

Lục Khê gật đầu, trong mắt hắc nàng như một con cừu nhỏ mềm mại đang xấu hổ, nhưng sự thật —— khi bóng dáng của hắc xuất hiện ngoài cửa sổ nàng đã biết, nàng không tin hắc đứng lâu như vậy nhưng lại không nghe thấy được gì. Biết rõ còn hỏi, diễn trò khắp nơi, quả thật là phong tục đặc hữu trong hoàng cung

"Không nhìn ra người lại có đôi tay khéo léo thế này." Minh Uyên cười nhạt, liếc nhìn những bông hoa đã được cắt tỉa trong phòng, "Trầm cảm thấy như thế này rất mới lạ, không biết người có bằng lòng giúp trầm sửa sang lại những bồn hoa trong thư phòng không?"

Hoa trong thư phòng của Hoàng đế lại không có người chăm sóc, đây quả thực là chuyện lạ.

Lục Khê buồn cười, nhưng vẫn biểu hiện ra dáng vẻ ngoan ngoãn biết nghe lời, gật đầu đồng ý. Chỉ là lần này, nàng thử lén ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hắn, không ngờ tới nửa đường bị hắn bắt gặp, mắt đối mắt, mặt của nàng giống như bị nấu chín, vội vàng cúi xuống lại.

Minh Uyên cười: "Sao vậy, vì sao không dám nhìn trộm?"

"Nô tỳ. Nô tỳ không dám." Nàng nhỏ giọng ngập ngừng, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trong tròng mắt chứa đầy ngượng ngùng.

Minh Uyên bị tình cảnh đặc biệt như vậy chọc cười, cảm thấy càng nhìn càng thuận mắt, cuối cùng chỉ mỉm cười hỏi một câu: "Người xấu hổ như vậy, nếu như trộm muốn người tối nay thị tẩm, không phải sẽ bị dọa đến ngất đi chứ?"

Gương mặt đó quả nhiên có khuynh hướng nổ tung, Lục Khê cắn môi, cúi đầu đáp một tiếng: "Nô tỳ là người của hoàng thượng, phục vụ hoàng thượng là bổn phận của nô tỳsẽ không xấu hổ."

Bảo là không, nhưng kết quả lại càng xấu hổ hơn.

Minh Uyên rốt cuộc không nhịn được nữa, cười ha ha, xoay người phân phó Cao Lộc: "Tối nay đưa tiểu chủ Lục Khê tới Tê Ngô cung."

Tê Ngô cung là tẩm cung của hắn.

Cảnh tượng hân hoan là vậy, nhưng lúc xoay người đi, nụ cười trên mặt Minh Uyên liền biến mất không thấy bóng dáng, còn vẻ e lệ trên mặt Lục Khê cũng tản đi như chưa từng tồn tại.

PS: 2 anh chị kẻ tám lạng người nửa cân, ai sẽ là người thắng ^.^

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mười Đồi Trong Đêm Tối 【 Thượng 】

Dung nhan trong gương đồng so với gương mặt nàng quen thuộc trẻ hơn một chút, ít đi phần quyến rũ của nữ nhân, lại nhiều hơn một chút tươi tắn của thiếu nữ.

Lục Khê thất thần nhìn ảnh của chính mình, sau một khắc, đưa tay ngăn cản hành động tô son của Ảnh Nguyệt.

"Chủ tử, tối nay phải gặp hoàng thượng đó." Ảnh Nguyệt chần chờ, không chịu rút tay về.

Lục Khê mím môi cười: "Cho nên ta phải trang điểm thật kiều diễm động lòng người đúng không? Vậy ta hỏi người, những phi tần khác khi gặp hoàng thượng, họ sẽ làm thế nào?"

Ảnh Nguyệt sững sờ, ngay sau đó tỉnh ngộ.

Hậu cung 3000 giai lệ, ai khi muốn gặp hoàng thượng mà lại không tỉ mỉ chải chuốt? Sợ rằng hoàng thượng nhìn cảnh sắc rực rỡ như thế lâu rồi, cũng sẽ cảm thấy chói mắt.

Tháo những đồ trang sức dư thừa trên tóc xuống, đến môi cũng không tô, Lục Khê khẽ kéo búi tóc khiến nó trở nên lỏng hơn, mỗi khi nàng bước đi liền nhẹ nhàng lắc lư, dễ làm người ta liên tưởng tới đóa hoa hạnh đầu cành ngày xuân.

Một đóa hoa không rực rỡ toàn diện, nhưng ánh lên đầy sức trẻ.

Nữ nhân trong gương không đẹp đến kinh tâm động phách, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy mát mẻ, giống như nước hồ ngày xuân, gọn

lên những lợn sóng lăn tăn.

Nàng cười nhạt, lẳng lặng nhìn chậu hoa hồng trên bàn, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trời còn chưa tối, Tần Vũ đã tự mình đến ngoài cửa cung nghênh nàng đi Ngự Thư Phòng.

Bởi vì một câu lúc chiều của hoàng thượng "Không biết người có bằng lòng giúp trẫm sửa sang lại những chậu hoa không ai chăm sóc trong ngự thư phòng hay không", nàng thân là tiểu chủ sắp thị tẩm, lại phải đến ngự thư phòng trước.

"Làm phiền công công." Nàng gật đầu với Tần Vũ, rồi bước vào cổ kiệu.

Lúc hạ kiệu, Tần Vũ vén rèm lên dìu nàng ra ngoài, cúi đầu cung kính nói: "Cung chúc tiểu chủ, mọi việc đều thuận lợi."

Tiếng "cung chúc" này ám chỉ điều gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Ngự Thư Phòng ở Dưỡng Tâm điện, cung điện tuy rộng lớn nhưng không phô trương trưng bày nhiều bảo vật quý giá, mà ngược lại, cây cảnh chiếm đa số như: thanh tùng, phong lan, cúc vàng. đa phần là những loại cây không được tính là đặc biệt quý giá, càng khiến nơi này giống như thư hương đại trạch (nơi ở của nho sĩ), chứ không phải là thư phòng của đế vương.

Đầu tiên, Lục Khê chọn một chậu cúc xanh chỉ mới hé nụ, mỗi nhát cắt xuống đều hết sức cẩn thận.

Quả nhiên tâm tư đế vương khó dò, rõ ràng lúc đầu mỉm cười gọi nàng đến, nhưng khi nàng đã đến rồi, hắt lại chẳng buồn ngẩng đầu mà chỉ "Ừ" một tiếng, ý bảo nàng cứ tự nhiên tu sửa, không nên quấy rầy hấn phê duyệt tấu chương.

Từ lúc thấy nàng xuất hiện, Cao Lộc đã yên lặng lui ra, vì vậy trong đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ, một yên tĩnh xem tấu chương, một cẩn thận chăm sóc bồn hoa.

Cảnh tượng này nhìn qua hết sức hài hòa.

Nhưng sự thật là ——

Người đang ngồi sau bàn đọc sách xem tấu chương, qua một lúc lâu vẫn không lật sang trang khác, thì ra ánh mắt hắn đã sớm không dừng ở đây, mà là đang nghiên cứu nhìn bóng lưng Lục Khê, cũng không biết suy nghĩ gì.

Còn người có vẻ như đang rất cẩn thận chăm sóc bồn hoa, động tác đầy nghiêm túc, khẩn trương đến nửa ngày mới động một cái, nhưng nếu đến trước mặt nàng nhìn kỹ, sẽ phát hiện nét mặt kia nhẹ nhõm nhàn nhã, chẳng có chút lúng túng nào như bóng lưng thể hiện.

Mà theo động tác trên tay nàng, những cành lá thi nhau rơi xuống, có một loại vẻ đẹp rất khó nói thành lời.

Lòng Minh Uyên gợn sóng, âm thầm để tấu chương xuống, chậm rãi đi tới phía sau nàng, nhìn một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng: "Đừng sợ, cứ làm theo ý người đi, nếu không đẹp, trẫm cũng sẽ không trách tội người."

Tay Lục Khê run rẩy, nàng lúng túng xoay người, trên mặt là biểu tình hoảng sợ: "Hoàng. Hoàng thượng!"

Cặp mắt long lanh tựa hồ thu như nai con e lệ hốt hoảng, dung nhan không có chút son phấn nhìn rất chân thật. Minh Uyên chú ý thấy, hình như nàng rất thích căn môi, lúc quá khẩn trương sẽ để lộ hai chiếc răng nhỏ trắng tinh, căn cánh môi vốn đã đỏ hồng càng thêm kiều diễm trơn bóng.

"Người rất sợ trẫm?" Hắn nhú mày.

". Không sợ." Người trả lời khẳng định, nhưng ánh mắt lại chứa đựng tia hốt hoảng mơ hồ, đến cuối cùng lại cúi đầu nhìn giày mình.

Minh Uyên cười, bất chợt đưa tay nâng cằm nàng lên, nhìn gương mặt thoáng cái đỏ hồng, cười như không cười hỏi một câu: "Cái này gọi là không sợ?"

Lục Khê hoảng loạn há mồm, nhưng đến một chữ cũng không thốt ra được. Minh Uyên tiếp tục mỉm cười nhàn nhã nói: "Không sợ trăm trị người tội khi quân sao?"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lục Khê khẽ oán hận cắn môi: "Hoàng thượng, người bắt nạt người ta."

"Hả? Trăm cho là, trăm chưa bao giờ bắt nạt người nào." Trả lời như vậy rất vô sỉ, bởi vì hắn đang biến tướng ám hiệu Lục Khê không phải là người.

Trời đã tối, ngoài điện rất yên tĩnh, trong điện cũng chỉ có giọng nói của hai người.

Ánh nến trên cao, chiếu rọi bốn phía xanh vàng rực rỡ , khiến không gian sáng rực. Trong sự trầm mặc, Lục Khê chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, mặc dù còn có chút lo lắng, nhưng lại nhiều hơn một phần dũng cảm.

Giống như do dự rất lâu, rốt cuộc nàng cũng hỏi vấn đề đã quấy nhiễu nàng trong thời gian dài: "Hoàng thượng. Tại sao mãi cho đến hôm nay mới tuyên triệu nô tỳ?"

Lời vừa ra khỏi miệng, mới ý thức được vấn đề này vô lễ đến cỡ nào, Quân Vương làm việc, đâu đến lượt nàng hỏi lý do? Nàng vội vã quỳ xuống, lúng túng giải thích: "Hoàng thượng tha tội, nô tỳ, nô tỳ không phải muốn chất vấn hoàng thượng. Nô tỳ chỉ là. Nô tỳ chỉ là."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là. Chỉ là nghĩ rằng mình chưa đủ tốt. Không vào được mắt hoàng thượng." Âm thanh từ từ hạ thấp xuống, đến cuối cùng còn chứa đựng một tia ghen ngào.

Lại là dáng vẻ này, nàng cúi đầu ở trước mặt hắn, khiến hắn chỉ có thể nhìn thấy đầu tóc đen mềm mại, cùng chiếc cổ trắng nõn.

Nàng có biết dáng vẻ nhu nhược như thế hết sức mê người hay không?

Minh Uyên lẳng lặng nhìn nàng, trông mắt tối lại.

Không phải hắn không biết những khó khăn nàng đã phải trải qua mấy ngày nay, ngay cả mỗi một câu Thẩm Kha châm chọc nàng Cao Lộc cũng tỉ mỉ bẩm báo lại cho hắn. Hắn chỉ muốn nhìn thử xem, tại sao Thái hậu lại nhìn trúng nàng, nếu đến cả cơ hội tiến vào hậu cung hắn cũng không cho nàng, vậy nàng sẽ làm thế nào?

Nhưng nàng nhìn thoáng qua không có vẻ rành mưu lược, mà giống như một đứa bé ngây thơ.

Nàng cúi thấp đầu, cho nên hắn không thấy vẻ mặt trên gương mặt đó, nhưng hắn vẫn có thể tưởng tượng ra được cặp mắt trong sáng kia đang chứa đầy lệ, còn có hai chiếc răng nhỏ đang cắn chặt môi dưới.

Khóe môi xẹt qua một nụ cười khê, ngay sau đó biến mất dưới ngũ quan bình tĩnh, hắn tự tay kéo nàng dậy, bất đắc dĩ cảm thán: "Trẫm biết Thái hậu nhìn trúng ngươi, từ sau khi Thừa Dương công chúa xuất giá, lão nhân gia người vẫn luôn cô độc, trẫm nghĩ ngươi ở bên người bà cũng là chuyện tốt, có người nói chuyện cùng bà giải buồn. Như vậy, hôm nay trẫm hỏi ngươi một câu, ngươi nguyện hầu hạ ở bên cạnh thái hậu, hay là trở thành phi tử của trẫm?"

Những lời này rất nhẹ nhàng, nhưng lời nói nhẹ nhàng tùy ý ấy lại quyết định cả cuộc sống sau này của nàng.

Lục Khê âm thầm cảm thán, hoàng thượng không hổ là hồ ly, điều này không phải là đang trực tiếp nói với nàng rằng: Thái hậu cùng trẫm, người chỉ có thể chọn một, tự người quyết định đi.

Nàng do dự ngẩng đầu nhìn hắn, có chút khẩn trương, nhưng cố lấy hết dũng khí nói: "Nô tỳ, nô tỳ vào cung vốn là nghĩ hầu hạ hoàng thượng."

Trong đôi mắt kia trừ vẻ e lệ cùng nhát gan mà nữ tử nên có, còn mang theo vẻ ái mộ, tuy nàng đã khéo léo che giấu, nhưng vẫn vô tình để lộ ra nửa phần.

Minh Uyên yên lặng nhìn nàng, chợt có chút buồn cười.

Lần này, rốt cuộc là Thái hậu đã chọn trúng người như thế nào đây?

Sau khi đối thoại xong, Minh Uyên bỗng nhiên quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn nàng: "Trẫm có chút mệt mỏi."

Ám hiệu trong lời nói hết sức rõ ràng.

Mặt Lục Khê đỏ lên, nhưng vẫn cố tỏ ra tự nhiên như không có chuyện gì: "Vậy, nô tỳ phục vụ hoàng thượng nghỉ ngơi."

"Ừ." Hắn tùy ý đáp một tiếng, nhìn gò má hồng rục cùng cằm cổ trắng mịn đối lập trước mặt, trong mắt mang theo tia thưởng thức: "Cao Lộc."

Người ngoài cửa cung kính lên tiếng: "Có nô tài!"

"Trẫm muốn nghỉ ngơi, trở về Tê Ngô cung."

"Vâng"

Đạp lên ghế nhỏ, cẩn thận bước lên liễn xa, Lục Khê vẫn chỉ là một tiểu chủ, đây là lần đầu tiên nàng được đãi ngộ đặc biệt như vậy.

Hai chiếc liễn xa một trước một sau đạp lên bóng đêm đi về hướng Tế Ngộ cung, Minh Uyên ở phía trước, Lục Khê ở phía sau. Trong mắt hai người đều mang theo sắc thái đăm chiêu, nhưng dưới ánh chiều muộn, không người nào có thể nhìn thấy huyền cơ trong đó.

Lục Khê nhìn bóng lưng mang đầy vẻ áp lực của người ở phía trước, không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên khẩn trương.

Rốt cuộc, nàng cũng thị tẩm.

PS: 2 chương sau đều có H nhá, mà là H cực nặng cơ, ta cần tiếp máu khẩn cấp

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Âm Mưu Trong Đêm Tối 【 Trung 】

Bởi vì Lục Khê tu sửa bồn hoa trong đại điện, nên Minh Uyên cũng không có tâm tình phê duyệt tấu chương. Chính vì vậy, lúc hai người đến Tê Ngô cung sắc trời cũng chưa muộn, so với giờ nghỉ ngơi bình thường của Minh Uyên thì sớm hơn rất nhiều.

Từ trước đến giờ, hắc vốn không phải là một quân vương ham hưởng lạc, nếu quả thật là kẻ kiêu xa dâm dật, chỉ sợ chẳng thể nào trong khoảng vài năm ngắn ngủn đã đoạt lại hơn phân nửa quyền lực từ tay Thái hậu. Trừ xử lý chính vụ ra phần lớn thời gian còn lại hắc dùng để đọc sách.

Binh pháp, thiên văn, địa lý, toán học. Thậm chí là Kinh Thi, có rất ít lĩnh vực hắc chưa từng đọc đến.

"Người làm vua, phải biết lấy dân làm gốc, giúp khi dân cần, nghe khi dân oán, chỉ có như vậy, vương khí mới hưng thịnh." Đây là di ngôn tiên đế lưu lại trước khi đi, cũng là những lời mà Minh Uyên khắc cốt ghi tâm.

Lục Khê yên lặng đi theo hắc vào chính điện Tê Ngô cung, Cao Lộc nhẹ nhàng khép cửa lại, trong tấm cung rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bóng lưng của hắc nhìn qua vừa thon dài vừa cao lớn, rất có khí thế đế vương. Lục Khê hơi chần chờ, cảm thấy chỉ nhìn hắc như vậy cũng đã có chút căng thẳng, vì vậy liền dời tầm mắt đi chỗ khác.

Minh Uyên xoay người lại, nhìn bộ dạng khẩn trương của nàng cảm thấy có chút buồn cười: "Sao vậy, trẫm làm người sợ hãi?"

"Hoàng thượng nói đùa." Nàng chỉ biết cúi đầu tội nghiệp nhìn hăn, "Chẳng qua là nô tỳ cảm thấy. Cảm thấy hoàng thượng quá chói mắt, khiến nô tỳ không dám nhìn thẳng."

Ý nàng bộc hết sức rõ ràng, chính nàng cũng toát mồ hôi, lại thấy Minh Uyên đột nhiên nở nụ cười, hứng thú nói: "Ví dụ này của người thật mới mẻ, nhưng mà, trẫm không phải là mặt trời, sao lại khiến người cảm thấy chói mắt?"

Nàng không chút nghĩ ngợi, nghiêm túc hồi đáp: "Ai nói không phải chứ? Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, với dân chúng mà nói chính là mặt trời, toàn thân tỏa ra kim quang sáng rực. Nô tỳ cũng là con dân của hoàng thượng, dĩ nhiên cảm thấy ngài rất chói mắt."

"Không ngờ là tiểu chủ của trẫm lại biết cách ăn nói như vậy." Trong mắt Minh Uyên thoáng qua ý cười, cau mày hỏi: "Bây giờ không cảm thấy xấu hổ nữa hả?"

Vừa mới dứt lời, mặt của Lục Khê liền đỏ lên: "Nô tỳ nói sự thật, tất nhiên sẽ không đỏ mặt."

Nàng vừa nói xong, liền cúi đầu, sắc hồng trải rộng xuống hai gò má, vô cùng đáng yêu.

Ánh đèn sáng người chiếu rọi cả phòng, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy phần gạch dưới chân bị một bóng đen bao phủ, ngay sau đó cả người bị nhấc bổng lên. Nàng chỉ kịp phát ra một tiếng thở nhẹ, cảm thấy trời đất như đang quay cuồng, cả người liền bị Minh Uyên đặt lên giường.

Đập vào mắt là màn giường vàng rực, cùng với gương mặt thanh nhã góc cạnh rõ ràng. Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Khê mới phát hiện, thì ra quân chủ của bọn họ lại có dung nhan anh tuấn đến thế, chỉ tiếc phần lớn mọi người không dám nhìn thẳng hăn, đành phải cô phụ tuấn nhan trời sinh kia.

Như thế cũng tốt, ít nhất rất dễ nhìn, nàng cũng không hy vọng trong cuộc sống ở hậu cung sau này phải miễn cưỡng chính mình bày tỏ tình yêu cuồng nhiệt với một tên quý dạ xoa.

Nàng bắt mình dùng ánh mắt vừa e lệ vừa lo lắng nhìn chăm chú vào hắc, cùng với tia yêu thương chứa trong mớ cảm xúc phức tạp, vẻ mặt phong phú này, làm cho đôi mắt vốn đã trong suốt sáng ngời càng thêm sinh động mỹ lệ.

Đôi con ngươi kia, rõ ràng trầm tĩnh như nước, nhưng lại đủ để tạo nên vô vàn gợn sóng lăn tăn.

Minh Uyên từ từ cúi đầu, hôn lên đôi mắt nàng.

Nụ hôn dịu dàng khẽ phớt qua, giống như không muốn kinh động đến con bướm thuần trắng gần như duy nhất trong hậu cung này, đã quen nhìn những đôi cánh rực rỡ, ngược lại hắc có chút lưu luyến với vẻ đẹp sạch sẽ chân thực trước mắt.

Nụ hôn kia dần chạm đến khóe môi, hắc không dừng lại lâu, đi thẳng tới căn cổ mảnh khảnh —— hắc vốn không có thói quen hôn phi tần.

Cả người Lục Khê bị hơi thở ấm áp của hắc bao phủ, nhắm mắt, đồng thời từ trong cổ họng tràn ra một tiếng thở nhẹ, mang theo chút âm sắc kiêu mị, ôm lấy hông hắc.

Minh Uyên vừa dùng môi quấy rầy cổ nàng, vừa đưa tay không chút do dự cởi quần áo của nàng ra, Lục Khê cảm thấy mình giờ phút này giống như một quả trứng gà, bị người ta lột ra từng chút, chỉ còn dư lại phần ít vỏ che đậy thân thể.

Kiều nhụy đầy đà, da thịt trắng như tuyết, ngọc nhũ nõn nà, cùng với hai gò má đang ửng hồng vì xấu hổ. Minh Uyên hài lòng thưởng thức cảnh

xuân trước mắt, lại nghe Lục Khê yếu ớt phát ra một tiếng kháng nghị:
"Hoàng thượng. nển vẫn sáng."

Hắn cười khê, đưa tay vuốt ve phần lưng bóng loáng của nàng: "Còn sáng thì sao? Chỉ có sáng, trẫm mới nhìn được hết vẻ đẹp của ngươi."

Lục Khê vừa cố gắng trấn an tâm tình đang luống cuống vì đôi tay không ngừng thám hiểm trên người mình của hắn, vừa thầm mắng hắn là âm ma, những lời nói bỉ ổi hạ lưu cũng có thể thốt ra vô cùng tự nhiên như thế.

Rất nhanh, đôi tay kia đã chạm đến ngực nàng, ngọc nhũ không có gì trói buộc cùng bảo vệ bị hắn xoa nắn, đẩy lên thành một ngọn núi. Ngón cái thô ráp vân vê đầu tiêm, khiến thân thể mềm mại của Lục Khê khẽ run lên, đầu gối gần như mất hết sức lực.

Dục vọng khiến giọng nói của hắn ngày càng trầm thấp, như âm thanh đến từ địa ngục, môi của hắn dán lên lỗ tai nàng, thối nhiệt khiến nàng không nhìn được co rụt bả vai: "Nơi này rất đẹp, ta rất thích."

Hắn chậm rãi nói từng chữ từng chữ, âm điệu thấp như nỉ non, vì đang dán vào tai nàng, nên mỗi một âm tiết đều khiến Lục Khê cảm thấy như môi của hắn đang liếm viền tai nhạy cảm của nàng, mỗi một từ, hơi thở nóng rực đều phả vào đó.

Hắn nắm phần ngực mềm mại của Lục Khê, xoa bóp không chút thương tiếc, khiến phần đầu nhọn nổi lên, giống như hai viên đá nhỏ đứng thẳng trong không khí, đỉnh hoa phiểm hồng.

Nàng không nhìn được thở hỗn hển, lại thấy hắn vùi đầu ngậm kiêu nhụy của nàng, như một đứa bé đói khát. Nàng cúi đầu rên rỉ, hơi ưỡn ngực để gần miệng hắn hơn.

Răng năng nhay cắn một vòng giống như còn chưa đủ, hần lấy đầu lưỡi xoay một vòng, thỉnh thoảng mút vào, đôi lúc ác ý khê cắn, một tay khác xoa bóp bên còn lại.

Một hồi lâu, hần mới bỏ qua cho phần bạch ngọc giờ đã trở nên đỏ tươi, mỉm cười nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Trẫm hầu hạ như vậy có khiến người hài lòng không?"

Toàn thân Lục Khê chẳng còn chút sức nào, hơi híp mắt, mị nhãn như tơ nói: "Nô tỳ sợ hãi, sao dám để hoàng thượng hầu hạ nô tỳ?"

"Hả? Vậy người muốn như thế nào?" Hần hứng thú nhìn nàng.

Lục Khê không lên tiếng, sử dụng hành động thực tế để nói rõ nội tâm.

"Không công bằng." Nàng lẩm bẩm, tuy tay hơi run, nhưng không chút do dự cởi áo hần ra, khiến hần cũng trở nên trần trụi như nàng.

Tiếp đến, nàng cùng hần thay đổi vị trí, lật người ngồi ở bên hông của hần. Minh Uyên rất phối hợp, đối với việc nàng muốn làm tỏ ý vô cùng mong đợi.

Giờ phút này, Lục Khê ngồi ở trên người hần, toàn thân trần trụi, kiều nữ còn dính nước bọt sáng loáng, theo hơi thở của nàng mà phập phồng trong không khí. Nàng chần chờ cúi đầu, học dáng vẻ lúc trước của hần, từ mi tâm hôn dần xuống, sau đó dừng ở bên môi.

Trong trí nhớ ở kiếp trước, khi nàng vẫn còn thích Quý Thanh An thì mỗi lần hôn đều rất vui vẻ, mỗi một lần gần bó môi răng đều mang đến sóng tình mãnh liệt. Mà nay, nàng muốn hoàng thượng thích nàng, ít nhất phải động chút xú tâm

Nghĩ như vậy, nàng không chút do dự hôn xuống, dùng cánh môi mềm mại cạo sát môi hần, thậm chí đưa đầu lưỡi tinh xảo vào trong miệng của

hắn, non nốt trên chọc.

Nàng nhắm mắt lại, cảm thấy người dưới thân như biến thành Quý Thanh An, cảnh tượng ngày xưa tái hiện trong đầu, khiến nàng thiếu chút nữa không thể tiếp tục được.

Người kia, nói với nàng những lời ngọt ngào nhất, khiến nàng tưởng rằng hắn nguyện ý mang cả thế giới dâng cho nàng.

Người kia, cứu nàng từ vực sâu địa ngục lên, rồi lại tự tay đẩy nàng xuống, hơn nữa còn ác độc vô tình hơn trước kia.

Trong khoảng thời gian nàng tỉnh lại, lúc vẫn chưa tiếp nhận được sự thật là mình đã trọng sinh, không biết bao nhiêu lần nàng khóc tự hỏi mình, tại sao không dứt khoát chết đi, tại sao còn muốn sống lại.

Nhưng cuối cùng, nàng nghe trong đầu có một âm thanh đang nói rất rõ ràng: bởi vì ta không cam lòng.

Bởi vì không cam lòng, cho nên phải báo thù, giết hết những người đã phụ ta, tự tay đưa bọn họ xuống Địa ngục.

Nàng không muốn nghĩ tiếp nữa, vì vậy mở mắt ra, rời khỏi môi hắn, từng chút từng chút lướt xuống, chạm đến hầu kết, dùng đầu lưỡi liếm cắn, mút vào.

Tiếp theo là lồng ngực căng đầy, không giống với phái nữ mềm mại, nàng cố gắng khiến cho chính mình có vẻ e lệ, đỏ mặt hôn đầu nhũ của hắn, đôi môi mềm mại đùa giỡn phần nhô ra, liếm lấy phần sẫm đen ấy.

Từ trong cổ họng Minh Uyên tràn ra một tiếng thở dốc, đột nhiên kéo người trên thân xuống, dưới đôi mắt mờ mịt của nàng nhỏ giọng nói: "Đủ rồi, tiếp theo, để trầm."

Hắn lần nữa lật người áp đảo nàng, từ trên cao ngưỡng mắt nhìn xuống, vừa dùng tay vỗ về cánh môi đỏ thắm, vừa tự tin tuyên bố: "Kết quả của việc trêu đùa trăm, lát nữa trăm sẽ nói cho người."

Dung nhan của nữ tử dưới thân ngây thơ đơn thuần, hai con ngươi sáng ngời bởi vì tình dục mà càng thêm quyến rũ, kết hợp với vẻ trẻ trung của thiếu nữ là sắc thái kiều mị khi lần đầu nếm trái cấm. Đôi nhũ hoa bởi vì động tác của hắn mà đứng thẳng, ma sát lồng ngực cứng rắn, khiến hắn cũng run rẩy theo; da thịt của nàng phiếm hồng, làm cho người ta muốn hung hăng đùa bỡn.

Hắn nheo mắt lại, cởi vật cuối cùng đang che đậy trên eo nàng ra, rốt cuộc chạm được đến vùng cấm địa ấm áp.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Âm Mưu Trong Đêm Tối 【 Hạ 】

Lúc ngón tay thô ráp chạm vào phần mềm mại thì Minh Uyên lập tức nhận thấy thân thể nữ tử dưới thân cứng lại, khẩn trương đến nhắm mắt, không ngoài dự liệu chạm vào cánh hoa ướn nhẹp, ở lúc chạm đến hoa nhụy, liền nghe Lục Khê cúi đầu run giọng nói: "Không cần."

Thân thể mỹ nhân như ngọc khiến nơi nào đó trở nên trướng đau, thế nhưng hắn vẫn cố nhẫn nại dùng ngón tay ma sát, nhúu mày hỏi một câu: "Không cần?"

Đây là nữ nhân đầu tiên dám từ chối hắn.

Có lẽ hắn đã xem thường nàng, người nhìn có vẻ nhu nhược nhưng thật ra trong thân thể cất giấu gan dạ đến cỡ nào chứ?

Lục Khê nhắm chặt mắt, gò má ửng hồng, biết rõ ánh nến sáng trưng chiếu khắp căn phòng, cả thân thể của mình đều bị hắn nhìn thấy hết, nhưng vẫn cố gắng lừa mình dối người chỉ cần nhắm mắt thì sẽ không sao.

Nàng xấu hổ đến nỗi toàn thân ửng hồng, lông mi khẽ run, xinh đẹp như tiên tử.

Mặc dù ngón tay Minh Uyên bất động, nhưng vẫn đang đặt trên hoa nhụy của nàng. Hắn cười khẽ, theo sự rung động của thân thể ngón tay cũng dịch chuyển. Người dưới thân lập tức có phản ứng, tiếng rên rỉ cực nhỏ tràn ra khóe môi, lộ thủy nóng bỏng cũng dính ướt tay hắn.

Hắn chậm rãi tìm được hoa nhụy, khẽ xoa, theo tiếng thở gấp của Lục Khê, tốc độ của ngón tay càng lúc càng nhanh, sức lực cũng càng ngày càng

lớn, xuân thủy ẩm ướt không ngừng chảy ra.

Đũng đạo đã đủ ướt, hắc tử từ từ đưa ngón trở vào hoa huyết, xúc cảm khít khao cùng mềm mại ôm trọn ngón tay hắc. Căng cứng khiến Lục Khê không nhịn được níu lấy chặn dưới thân, vô lực lại kiều mị phát ra một tiếng "A" .

Hắc bắt đầu dùng ngón tay nhẹ nhàng rút ra chen vào, một tay khác vịn chân nàng ra, khiến đôi chân nàng triển khai thành một tư thái hào phóng khác với vẻ e lệ thường ngày.

Nhìn thấy Lục Khê xấu hổ cố nén tiếng kêu, hắc ra lệnh: "Kêu đi, ta muốn nghe giọng ngươi."

Ngay cả lúc hoan ái, cũng không thể cãi lệnh vua.

Lục Khê chỉ đành phải mở hàm răng đang cắn chặt, mặc cho tiếng kêu nhỏ bé lấy lòng người đang đùa bỡn trên thân thể mình.

Chất mật dính đầy ngón tay khiến hành động của hắc càng thêm thông thuận, thậm chí còn vang lên những âm thanh xấu hổ. Càng lúc hoa huyết càng ướt át, theo ngón tay hắc nhiễm ướt ga giường, tiếng thân ngâm của Lục Khê cũng ngày càng dồn dập, cuối cùng kèm với tiếng thở dốc, nàng leo lên thiên đường, mật lộ trong hoa huyết cũng tràn ra như thủy triều.

Ngón tay Minh Uyên vẫn còn ở trong cơ thể nàng, cảm thấy nơi vừa bị hắc trêu đùa còn đang run rẩy khiến hắc chẳng thể khống chế nổi bụng dưới trướng đau, cởi lớp vải cuối cùng ra, đỡ hông của nàng, tiến vào.

Lúc xuyên phá tấm lưới tượng trưng cho xử nữ thì chân mày Lục Khê nhíu chặt, đôi mắt đang nhắm cũng ướt nhòa.

Cúi đầu, hắc thấy giữa xuân thủy kèm theo tia máu đỏ tươi, theo động tác phập phồng mà không ngừng trào ra giữa hai chân nàng. Da thịt trắng

muốt nhẵn nhụi, đối lập với màu đỏ kia tạo thành một loại sắc thái đậm mị khó tả. Tình dục bị khơi mào, chỉ có càng kịch liệt tiến lên mới có thể tiêu trừ xao động trong lòng hần lúc này.

Hần từng phát từng phát va chạm nàng, chẳng thêm để ý nữ nhân mới nếm trái cấm dưới thân có chịu đựng nổi kịch liệt như vậy không, chỉ cảm thấy sự khít khao này quả thật khiến cho người ta không cách nào nhẫn nại, gần như mất khống chế.

Lục Khê đã sớm có chuẩn bị, cũng biết lần đầu tiên thừa hoan khó tránh khỏi đau đớn, nhưng nước mắt cũng rất cần thiết, mặc dù vẻ đáng yêu này khó khiến đế vương rũ lòng thương xót nhưng một chút ý thương tiếc chắc hẳn phải có chứ?

Đầu nàng bị lý trí cùng giác quan chiếm cứ lấy, lý trí đang cố phân tích nàng nên lộ ra những phản ứng như thế nào, nhưng giác quan xung đột quá rõ nét, quá kịch liệt, khiến nàng khó lòng suy tính như bình thường.

Thôi, Hoàng đế cần chính là một nữ nhân tận tình ở trên giường với hắn, chứ không phải một trinh tiết liệt nữ vừa ngượng ngùng lại vừa căng thẳng. Nếu đã lựa chọn con đường này, cần chi phải rối rắm nhiều như vậy chứ?

Dù sao nàng cũng có thể hưởng thụ, không phải ư.

Đau đớn lúc đầu rất nhanh bị một loại cảm giác sáng khoái không thể giải thích thay thế, hai chân nàng mở rộng, mặc cho hắn xâm lược, tiếng thân ngâm dục dàng xen lẫn tiếng thở dốc trầm thấp. Bóng đêm lá lứt, xuân ý vô biên.

Hắn giống như muốn nuốt luôn nàng vào bụng, giống như muốn hòa tan nàng ra khám vào trong máu thịt, không chút thương tiếc đoạt lấy nàng. Mặc dù lúc chứng kiến những giọt nước mắt trong suốt tâm hần mềm đi chốc lát, mặc dù người trong ngực mềm mại như không xương, khiến ta yêu

mên, thế nhưng hấn lại giống như một con mãnh thú đã mất đi lý trí, hung hăng hành hạ nàng.

Có lẽ, không thể nói là hành hạ, dù sao hai người đều đang diễn kịch, mặc dù lúc này đang diễn trên giường, chứ không phải chỉ trên cảm tình thuần túy.

"A ——" kích thích tột cùng tới quá nhanh, Lục Khê không nhịn được thét ra tiếng, cảm thấy trước mắt hóa thành ngàn vạn vì sao, ý thức không rõ. Toàn thân bị một cảm giác vui sướng khó diễn tả chiếm cứ, khiến nàng gần như phát điên.

Hấn còn ở trong cơ thể nàng, bị hoa đạo nhào nặn, xuân thủy mãnh liệt không ngừng xối lên phần cứng rắn, hấn cắn răng va chạm vài cái, mới phóng thích ra.

Lúc hấn rút người thì chất lỏng trắng đục hòa lẫn xuân thủy trong suốt đồng loạt xông ra, dính ướt bắp đùi, cũng thấm ướt ga giường phía dưới.

Rốt cuộc Lục Khê cũng run rẩy mở mắt, vẻ mờ mịt cùng với lệ quang nơi khóe mi hòa lẫn giữa hai cảm xúc đau thương và si mê nhìn hấn, trong vẻ điềm đạm đáng yêu là sự quyến luyến cùng ôn nhu.

Dưới ánh mắt như thế, Minh Uyên hơi chần chờ, cũng không biết nên phản ứng thế nào. Hấn bèn nằm xuống bên người nàng, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói một câu: "Ngủ đi."

Nàng nhu thuận nhắm mắt lại, mặc dù lông mi run rẩy cho thấy nàng không hề buồn ngủ, nhưng nói chung, sự dịu dàng cùng nghe lời của nàng làm hấn hài lòng.

Chỉ cần là nữ nhân làm hấn thoải mái, từ trước đến giờ hấn đều không keo kiệt phong thưởng Không đúng, không chỉ là tâm thần thoải mái, mà còn phải khiến thân thể hấn thỏa mãn.

Cho nên ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, lúc Cao Lộc gọi hân rời giường rửa mặt, chuẩn bị vào triều, thì nhìn nữ nhân vẫn đang ngủ say, hân không nỡ đánh thức nàng. Chỉ phân phó cung nữ ngoài cửa chờ nàng tỉnh dậy, phục vụ cho chu đáo, sau đó bảo nàng đến thỉnh an hoàng hậu.

Đợi cung nữ buộc đai lưng xong, hân chậm rãi quay đầu lại liếc nhìn nữ tử đang ngủ say, nàng thoải mái nằm trên giường, gò má hơi đỏ, giống như đang giận hân hôm qua không chút dịu dàng.

Một màn này nhìn rất hài hòa, vì vậy Hoàng đế đã thỏa mãn thân nhiên phân phó: đợi tiểu chủ Lục Khê trở lại Vi an uyển, sắc phong làm Tông Lục Phẩm Mỹ nhân, trong ngày chuyển vào Nhạc Thanh điện, ban thưởng đồ cổ, món ăn quý và lạ mười món, đồ trang sức ngọc thạch mười món.

Hân biết sau khi Thái hậu nghe tin này ắt hân sẽ rất vui mừng, khoe môi giương lên —— dù sao, khiến mẫu hậu vui vẻ chính là bốn phận của người làm con như hân.

Về phần Lục Khê Chỉ cần nàng an phận làm Lục mỹ nhân, đừng nghĩ đến việc làm một con cờ giúp Thái hậu, vậy hân sẽ thoải mái cho nàng sự sủng ái.

Tóm lại, Hoàng đế đại nhân quả thật rất hài lòng với chuyện đêm qua, ngay cả lúc vào triều ý cười trên mặt vẫn không đổi, chẳng khiến người khác sợ hãi như thường ngày.

Vì vậy Cao Lộc lặng lẽ tổng kết ra một chân lý: ai nói phi tần hậu cung không thể can dự vào việc triều chính? Công phu trên giường của các nàng có cao siêu hay không, trực tiếp ảnh hưởng đến tâm tình lâm triều ngày kế tiếp của hoàng đế, việc này chẳng lẽ không phải là tham gia vào chính sự sao?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Song Sinh 【 Một 】

Thực ra, từ lúc Minh Uyên rời giường, Lục Khê đã tỉnh.

Nàng vẫn yên lặng nằm đó, cho đến khi Minh Uyên bước ra cửa điện, mới chậm rãi mở mắt ra.

Tòng Lục Phẩm mỹ nhân sao. Xem ra hoàng thượng còn hào phóng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng.

Nàng vén chăn lên định rời giường, nhưng vừa cử động, cảm giác đau nhức từ hạ thân liền truyền tới, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cũng may nàng kịp thời vịn cột giường, nếu không đã trở thành chuyện cười cho đám cung nhân rồi.

Nghe thấy trong điện truyền ra tiếng động rất nhỏ, Bích Chân ở bên ngoài gõ cửa hỏi vọng vào: "Tiểu chủ, người đã tỉnh rồi sao?"

Nàng không thể làm gì khác hơn là khẽ di chuyển thân thể, thuận miệng đáp một tiếng: "Ừ."

Vì vậy Bích Chân gõ cửa một cái, sau khi nhận được sự đồng ý mới đẩy cửa vào, trong tay cầm một bộ cung trang đơn giản, là màu xanh nhạt, trong khiếm tốn không mất vẻ trang nhã. Nàng ta hành lễ với Lục Khê, tư thái đúng chuẩn, đến cả thanh âm cũng giống như đã tập luyện qua vô số lần, trầm ổn trang trọng, cẩn thận tỉ mỉ: " Xin mời tiểu chủ thay quần áo, hoàng thượng đã dặn chờ người tỉnh lại, nô tỳ sẽ đưa người đến Đức Dương điện thỉnh an hoàng hậu nương nương."

Lục Khê xoay người lại để nàng ta mặc quần áo giúp mình, bộ cung trang này rất vừa vặn, không quá hoa lệ, nhưng hiển lộ rõ tư thái đoan trang quý khí.

Hôm nay nàng vừa mới được lâm hạnh, nếu giờ lại mặc cung trang *Ngũ Thái Ban Lan đến thỉnh an hoàng hậu, đây không phải là hành động thiếu não như Thẩm Kha, ở không đi gây sự sao? Cho nên bộ y phục này khiến nàng hết sức hài lòng.

*Ngũ Thái Ban Lan: 5 màu: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen.

Nàng nhớ lúc Minh Uyên đi không hề dặn dò chuyện y phục, liền mỉm cười hỏi Bích Chân, "Bộ xiêm y này là người chọn à?"

Bích Chân cúi đầu đáp: "Bẩm tiểu chủ, là nô tỳ chọn."

Bởi vì trong người không mang theo bất kỳ món đồ gì có thể ban thưởng, Lục Khê nghĩ một lát, liền vươn tay ra vỗ vỗ mu bàn tay nàng ta, khẽ cười: "Đa tạ người."

Bích Chân sửng sờ, vẻ mặt duy trì từ này đến giờ rốt cuộc có một chút biến hóa, nhưng chỉ trong chốc lát, nàng ta lập tức rút tay về, cung kính đáp: "Chuẩn bị xiêm áo cho tiểu chủ chính là bốn phận của nô tỳ, tiểu chủ không cần đa lễ."

"Ta là thật tâm cảm tạ người, cho nên người cũng đừng khách khí." Lục Khê hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng xong mới cười nói: "Đi thôi, đi thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Tiểu chủ xin chờ một chút." Bích Chân nói mấy câu với cung nữ ngoài cửa xong, chỉ chốc lát sau, tiểu cung nữ này liền nâng khay bưng một cái chén đi vào.

Lục Khê nhúu mày không nói gì, nhưng trong lòng lại biết rõ, thấy Bích Chân nhìn mình, nên không đợi nàng ta nhắc nhở, liền chủ động uống canh tránh thai.

Mặc dù nàng không nghe thấy Minh Uyên phân phó Bích Chân đưa thuốc cho nàng, nhưng rất dễ nhận thấy, nếu không phải hoàng thượng cố ý hạ chỉ miễn đi, lấy thân phận bây giờ của nàng cũng chỉ có thể trở thành con cờ của Thái hậu, căn bản là không thể có cơ hội mang long thai.

Ngồi ở bên trong kiệu, Lục Khê vừa vén rèm lên nhìn Bích Chân đang đi ở phía trước, như đang suy nghĩ gì đó, một hồi lâu sau mới thả rèm xuống.

Cảm giác đau nhức giữa hai chân vẫn còn ứ đọng, nàng thật sự không ngờ lực chiến đấu của Minh Uyên lại mạnh như thế, gần như làm nàng không xuống giường được. Trong quá khứ, không phải nàng chưa từng viên phòng với Quý Thanh An, nhưng khi đó cảm thấy vui thích là bởi vì trong lòng có yêu, cho nên không cảm thấy việc cá nước thân mật có gì không tốt. Hôm nay nàng mới hiểu, chuyện hoan ái giữa nam và nữ vốn chỉ tiến hành theo bản năng chứ không phải bị tình cảm hoàn toàn chi phối.

Nàng khẽ nâng khóe miệng, lộ ra một nụ cười không rõ cảm xúc.

Ước chừng đây cũng là lý do tại sao hắt lại nguyện ý vì nữ nhân kia mà bỏ vợ bỏ con.

Cỗ kiệu dừng ở dưới thềm Đức Dương điện.

"Tiểu chủ, đến nơi rồi." Giọng nói của Bích Chân vang lên.

Lục Khê dẹp mớ suy nghĩ qua một bên, vén rèm đi ra, tuy thân thể rất mệt mỏi, nhưng tư thái bước đi vẫn giữ được vẻ ưu nhã, không nhìn ra chút bất ổn nào.

Lúc ở Tê Ngô cung Bích Chân thấy dáng vẻ nàng cứng nhắc, biết rõ nàng đau đớn đến cỡ nào, nhưng giờ phút này biểu hiện của nàng hoàn mỹ như thế, khiến Bích Chân giật mình, ngay sau đó cung kính đi theo.

Là đại cung nữ hầu hạ bên cạnh hoàng thượng đã ba năm, hầu hết những phi tần được hoàng thượng sủng hạnh nàng đã thấy qua, thế nhưng chỉ có mình tiểu chủ Lục Khê là đặc biệt. Nếu nói là nàng ấy ôn hòa vô hại giống như bề ngoài vậy sẽ không thể có sự nhẫn nại phi thường đến thế; nếu nói là nàng lòng dạ thâm sâu như biển, vậy thì không nên vì chuyện mình chọn một bộ y phục mà chân thành cảm tạ như vậy.

Trong đầu thoáng qua vô vàn suy nghĩ, nàng cảm thấy hình như mình đã đoán ra được ý đồ của Lục Khê.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Lục Khê đã bước vào Đức Dương điện, Bích Chân chỉ có thể cúi đầu đứng ở ngoài cửa chờ lệnh.

Nàng tới không tính là quá sớm, đã có nhiều Tần phi ngồi ở bên trong, giờ phút này tuy nàng vẫn chỉ là một tiểu chủ, nhưng tin tức sắp được thụ phong Mỹ nhân đã nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung.

Thấy nàng tới, những người mấy ngày trước xem nàng như trò cười tiếc cười liếc qua, dù sao thâm cung cô đơn, ít đi một đối tượng cười nhạo quả thật là thiếu đi rất nhiều vui thú.

Đầu tiên nàng hành lễ với hoàng hậu, cúi đầu cung kính nói: "Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương, tham kiến chư vị chủ tử."

"Lục tiểu chủ không cần đa lễ." Trước khi chưa được chính thức sắc phong, dù rằng mọi người đều biết nàng sắp làm Mỹ nhân, nhưng vẫn phải gọi nàng là tiểu chủ, tỏ vẻ cái gì cũng không biết, dù là hoàng hậu cũng phải như thế.

Theo lệ thường lại nói mấy câu tử muội ở hậu cung nên chung sống hòa thuận, mưa móc cùng dính,... bởi vì Lục Khê vẫn chỉ là tiểu chủ, chưa được chính thức sắc phong nên hoàng hậu cũng không tiện cho nàng nhập tọa, vì vậy liền nhìn nàng ôn hòa cười cười: "Tiểu chủ hôm qua thị tẩm, chắc hẳn hôm nay đã rất mệt mỏi, không bằng về Vi an uyển nghỉ ngơi trước đi."

Lục Khê cúi người đang định cáo lui, ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng thông báo của thái giám: "Thường phi nương nương đến!"

Lập tức, tầm mắt của tất cả nữ nhân đang ngồi đều chuyển hướng ra ngoài cửa, Lục Khê gần như khẳng định, trong số những ánh mắt kia không hề có vẻ thân thiện nào.

Nàng cũng xoay người theo, chưa nhìn thấy Thường phi, ngược lại thấy người luôn đối đầu với mình, Thẩm Kha, đang ngồi ở vị trí cuối cùng, chuyển ánh mắt khinh thường trên người mình sang Thường phi đang tiến vào đại điện.

Lục Khê cười khẽ, chẳng chút phản ứng, cũng đưa ánh mắt ra ngoài cửa.

Vừa nhìn, cả người nàng liền cứng đờ.

Ngày đó, lúc ở ngoài thư phòng chứng kiến Quý Thanh An cùng nữ nhân kia hoan hảo, nàng cũng nhìn thấy gương mặt này, kiều mỹ tựa như hoa, tràn đầy phong tình, là loại nữ tử mà nàng chưa từng gặp qua.

Vào giờ phút này, người đang đi về phía nàng tràn ngập khí thế không ai bì nổi, mỗi một động tác giơ tay nhắc chân cũng toát ra phong cách tôn quý thịnh sùng vô cùng, nhưng gương mặt kia. cùng gương mặt trong trí nhớ lồng lên nhau, quả thật là giống hệt!

Thân thể nàng hơi run rẩy, bị Thường phi khinh miệt mắng một tiếng: "Người là ai? Thấy Bốn cung sao không hành lễ." Lúc này nàng mới phục

hồi tinh thần, nhanh chóng bình phục tâm tình cúi người hành lễ: "Tham kiến Thường phi nương nương, nô tỳ là Lục Khê của Vi an uyển."

Khôn khéo như Thường phi, lại là người đang được sủng ái vô cùng, sao có thể không có tai mắt nói cho nàng ta biết chuyện đêm qua Lục Khê hầu hạ? Nhưng nàng lại cứ muốn hỏi một câu "Người là ai?", định lập uy ở trước mặt mọi người, cũng ở lần đầu tiên gặp mặt này khiến cho Lục Khê mất thể diện.

Hoàng hậu lộ ra một nụ cười vui mừng, vô cùng quan tâm hỏi thăm mấy câu: "Không phải thân thể Thường phi không tốt sao? Còn tới thỉnh an Bôn cung làm gì? Nên ở Lâm Hoa điện nghỉ ngơi cho tốt mới phải, tội gì đến đây, nếu lại mệt mỏi thì thế nào?"

"Hoàng hậu nương nương chưởng quản hậu cung, vô vàn khổ cực, muội muội chỉ là thể cốt hơi yếu một chút, sao dám an tâm ở Lâm Hoa điện nghỉ ngơi chứ?" Thường phi cười duyên mấy tiếng, ngay sau đó quan sát Lục Khê mấy lần, khẽ nhếch môi: "Vị này chính là tiểu chủ mới vào à, nếu đã đến thỉnh an hoàng hậu nương nương, chắc hẳn đêm qua đã được thị tẩm."

Ngôn ngữ trực tiếp, lộ vẻ không lo lắng bất luận kẻ nào có thể cướp đi được sự sủng ái hoàng thượng giành cho nàng ta.

Lục Khê dùng móng tay cố sức đâm sâu vào lòng bàn tay mới có thể bảo trì trấn tĩnh cùng sắc mặt như thường, cúi đầu nói: "Nô tỳ xin cáo lui." Sau đó thi lễ lần nữa với hoàng hậu cùng chư vị tần phi xong mới nghiêm cẩn đi ra đại điện.

Ở thời khắc đầu tiên biến mất khỏi tầm mắt mọi người, mặt nàng liền trắng bệch, cảm xúc mãnh liệt trong lòng cũng không che giấu được nữa, chẳng biết là hận hay là oán.

Bích Chân tỏ vẻ như chưa từng thấy gì, giúp nàng vén màn kiệu lên: "Tiểu chủ, mời lên kiệu."

Lục Khê bước vào, sau khi bức rèm thả xuống nàng liền nhắm nghiền hai mắt. Hàm răng cắn chặt cánh môi mềm mại, dùng sức đến mức khiến chúng trắng bệch.

Mãi cho đến khi xuống kiệu, vào giây phút trở lại Lan viện, nàng mới tìm lại được một chút lý trí.

Thường phi không thể nào là nữ nhân kia, không kể đến việc nàng ta ở hậu cung không cách nào ra ngoài, mà dựa vào thân phận cùng địa vị như vậy, cần gì đi quyến rũ một Lễ Bộ Thượng Thư nho nhỏ như Quý Thanh An?

Nàng bình ổn tâm tình, đối mặt với vẻ mừng rỡ của Ảnh Nguyệt khẽ nở nụ cười.

Lục Khê, người phải bình tĩnh lại, nếu chỉ có vậy đã dễ dàng bị nhiễu loạn tâm thần, sao có thể ngăn được con sóng giữ sắp đến chứ?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Song Sinh 【 Hai 】

Sau khi trở lại Lan viện, Lục Khê cố nén cảm xúc trong lòng, mệt mỏi sai Ảnh Nguyệt chuẩn bị nước nóng cho nàng tắm rửa. Ảnh Nguyệt vừa giúp nàng sửa sang lại mái tóc, vừa cười híp mắt hỏi nàng đêm qua có thuận lợi hay không, thật lâu không nghe thấy người đang ngâm mình trong thùng gỗ nói chuyện, nàng ta liền cảm thấy có chút kỳ quái.

"Chủ tử, người bị sao vậy?"

Lục Khê nhắm chặt hai mắt, vẻ mệt mỏi hiện đầy trên mặt, ẩn trong lớp sương mù trắng nhạt, một lúc lâu mới đáp lại một câu không liên quan: "Ảnh Nguyệt, người có trách việc ta lựa chọn vào cung không?"

Âm thanh của nàng lạnh nhạt, mang theo cảm giác xa cách, giống như đến từ một nơi xa xôi nào đó.

Ảnh Nguyệt ngẩn ra, cúi đầu hỏi: "Sao chủ tử lại nói vậy?"

"Người đi theo ta đã mấy năm, mặc dù người không nói, ta cũng biết rõ, thật ra thì trong lòng người đang trách ta không quý trọng tình cảm, bỏ rơi hẳn vào cung đuổi theo danh lợi có đúng không?"

Ảnh Nguyệt biến sắc, cắn môi dưới nói: "Chủ tử làm việc tự có đạo lý của mình, không phải là điều Ảnh Nguyệt có thể suy đoán bừa."

Lục Khê chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn người đang cúi đầu nhìn chăm chăm sàn nhà, khẽ thở dài một hơi.

"Ta còn nhớ lúc người vào phủ năm mười bốn tuổi ấy, Tiểu Tường quét dọn phòng không cẩn thận làm vỡ nghiên mực của phụ thân, lại giá họa cho

A Ngọc, kết quả bị người nhìn thấy. Khi đó cha giận dữ, không đợi A Ngọc giải thích liền sai người đánh nàng ta. Người giúp nàng ta cầu xin, phụ thân đánh luôn cả người, lúc đó rõ ràng có thể đứng ở một bên không cần để ý, nhưng người lại cố chấp không chịu thỏa hiệp, nhất định phải giúp nàng ta rửa sạch tội danh, kết quả mình cũng bị đánh đến thương tích khắp người. "Dừng một chút, Lục Khê thốt rõ từng chữ từng câu, chậm rãi nói, "Ảnh Nguyệt, trong cung không thể so với trong phủ, một bước sai chân, sẽ rớt xuống vực sâu vạn trượng. Ta chỉ muốn dùng hết toàn lực hoàn thành tâm nguyện của mình, mặc dù có chuyện không cách nào nói cho người rõ, nhưng hi vọng người sẽ đứng ở bên cạnh ta, trung thành với ta vô điều kiện. Người hiểu không?"

"Chủ tử nói đùa, Ảnh Nguyệt vốn là người của chủ tử, tâm nguyện của chủ tử chính là tâm nguyện của Ảnh Nguyệt." Mặc dù không biết vì sao Lục Khê lại nói những lời như vậy, nhưng nàng ta vẫn bày tỏ lòng trung thành.

Lục Khê không lên tiếng.

Nàng biết mình không nên mềm lòng, nhưng Ảnh Nguyệt đi theo nàng đã nhiều năm, dù sao cũng nên cho nàng ta thêm một cơ hội.

Chỉ mong lần này nàng ta sẽ không khiến mình thất vọng.

Vừa mới thay quần áo xong, Cao Lộc liền mang theo người đi tới cửa Lan viện, có thái giám cao giọng hô: "Tú nữ Lục Khê tiếp chỉ ——"

Cửa “cột kẹt” một tiếng, mở ra, Lục Khê ăn mặc chỉnh tề bước ra ngoài phòng, cùng Ảnh Nguyệt quỳ xuống đất.

Cao Lộc mở quyển trục màu vàng, cất cao giọng: "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Lục thị hiền lương thực đức, huệ chất lan tâm, tuân thủ nghiêm ngặt cung quy, đặc biệt phong làm Tòng Lục Phẩm mỹ

nhân, ngay trong ngày dời tới Nhạc Thanh điện, thưởng ngọc khí mười món, đồ cổ quý giá mười món, khâm thử."

Giơ cao tay nhận lấy thánh chỉ, Lục Khê cung kính nói: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế."

Thấy nàng đứng dậy, Cao Lộc mới mỉm cười chúc mừng mấy câu, sau đó từ trong đoàn người gọi ra một cung nữ một thái giám, nói với Lục Khê: "Đây là thái giám cung nữ nô tài mang tới, sau này sẽ ở bên cạnh phục vụ Lục mỹ nhân."

Dứt lời, lại quay đầu dặn dò: "Hai người các người phải phục vụ Lục mỹ nhân cho tốt, thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, chớ gây ra chút sai lầm gì, biết không?"

"Vâng"

Một khi được sủng ái, đãi ngộ liền khác hẳn. Ngụy Tranh đứng trong hành lang dài ở Bắc Phòng, nhìn chăm chăm động tĩnh bên này, cảm thấy thế sự thật khó lường.

Có ai nghĩ được người bị lạnh nhạt nhất trong chúng tú nữ lại có ngày hôm nay chứ? Tòng Lục Phẩm Mỹ nhân.Trong các tiểu chủ, địa vị của nàng ta ngay kể Thẩm kha, cũng coi là không uổng công dụng tâm lương khổ.

Ngay đêm dời vào Nhạc Thanh điện, Minh Uyên liền đến thăm.

Nhạc Thanh điện cách Dưỡng Tâm điện không xa, ngòi liền xa, chường nửa nén hương là đến.

Xa xa đã nhìn thấy cung điện bên cạnh hàng hạnh lâm đèn đuốc sáng trưng, ở cửa còn thấp một chiếc đèn lồng nhỏ, khẽ đung đưa trong gió đêm, không gian tràn ngập yên tĩnh.

Hắn phát tay ra hiệu cho Cao Lộc khỏi thông truyền, sải bước vào trong viện.

Cửa sổ nửa mở, từ bên ngoài có thể nhìn thấy quang cảnh bên trong, Mỹ nhân hân vừa sắc phong đang nằm trên ghế dựa, mệt mỏi ngủ gật.

"Chủ tử, lên giường nằm một lát đi." Cung nữ mới tới, Vân Nhất, trái chần xong, nhẹ giọng nói bên tai nàng.

Lục Khê mệt mỏi khoát khoát tay, mắt cũng không mở ra: "Người lui xuống nghỉ ngơi trước đi, bảo Tiểu Thuận tiếp thêm chút dầu thắp là được."

Vừa mới nói xong, tiếng bước chân liên vang lên, có người mỉm cười mở miệng: "Thêm dầu thắp làm cái gì? Muốn làm cú đêm à?"

Là hoàng thượng!

Hai cung nữ một tiểu thái trong điện lập tức quỳ xuống, Lục Khê cũng nhanh chóng mở hai mắt ra, cố nén mọi mệt đứng dậy đón người vừa tới.

Nàng tận lực khiến bản thân mình tỏ vẻ không quá vui sướng, nụ cười bên môi vừa phải, lúc cúi người hành lễ lúc cũng cười khẽ, vui vẻ giống như một đứa bé vừa được người ta tặng quần áo mới.

"Tần thiếp mới không muốn làm cú mèo gì đó, tần thiếp sợ hoàng thượng sẽ đến đây, cho nên mới bảo Tiểu Thuận đốt đèn lên."

Minh Uyên cười như không cười nhìn nàng: "Người quả thật là giun đũa trong bụng trăm, đoán được trăm sẽ đến thăm người."

Lục Khê đỏ mặt, trong mắt lộ ra ý cười, nhưng không mất đi vẻ linh hoạt: "Tần thiếp nghĩ là mình thấu hiểu lòng người, nhưng hoàng thượng ngài lại nói là giun đũa."

"Như vậy. chẳng lẽ ý của Mỹ nhân là trẫm nói không đúng?"

Lục Khê cuống quít khoát tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khóc không ra nước mắt giải thích: "Tần thiếp không dám, tuy nói giun đũa không bằng thấu hiểu lòng người. Nhưng có thể làm giun đũa trong bụng hoàng thượng, chắc hẳn cũng là con giun tôn quý nhất trong thiên hạ rồi."

Một câu nói, chọc cho Minh Uyên buồn cười, xem ra vị mỹ nhân này của hãn lúc trừ e lệ ra thì rất hoạt bát, khi nói chuyện cũng khiến người khác vui vẻ không thôi.

Liếc nhìn cung điện rực rỡ hãn lên, hãn mỉm cười hỏi một câu: "Hôm nay mới chuyển đến đã quen chưa? Còn cần cái gì, cứ sai người nói cho Cao công công."

"Bẩm hoàng thượng, tần thiếp rất thích nơi này, không có gì không quen cả." Nàng cúi người, chân mày khéo mắt đều treo đầy hạnh phúc, nghĩ nghĩ, lại không nhịn được tính trẻ con bổ sung một câu: "Chỉ là không thể mang đến những bồn hoa đã được cắt tỉa ở Lan viện kia, tần thiếp cảm thấy rất tiếc nuối."

Bình thường, những phi tần được thăng cấp đổi chỗ ở, nếu hỏi có cần gì không, hầu hết chẳng ai thật sự nghĩ rằng hoàng thượng đang nghiêm túc quan tâm nhu cầu của mình, cho nên hơn phân nửa sẽ trả lời "Mọi thứ đều tốt, đa tạ hoàng thượng quan tâm" .

Nhưng thật không ngờ nữ nhân trước mắt này lại vừa nghiêm túc vừa khó xử cần môi nhìn hãn, nói mình không nỡ bỏ những chậu hoa cảnh kia. . . . Minh Uyên không khỏi khẽ nhếch miệng.

"Nếu không nỗ bỏ, ngày mai trăm sẽ sai người chuyển những thứ đó tới đây."

"Tạ ơn hoàng thượng." Nàng vừa e lệ vừa vui vẻ nở nụ cười.

Ngồi xuống nhấp một ngụm trà Ảnh Nguyệt dâng lên xong, Minh Uyên mới hỏi: "Hôm nay đến thỉnh an hoàng hậu, có cảm thấy không thoải mái gì không?"

Lục Khê nhẹ nhàng ngồi xuống ghế dựa bên cạnh hẳn, cân nhắc một lúc mới đáp lời: "Hoàng hậu nương nương đối xử với thiếp rất tốt, Thường phi nương nương cùng Tiêu chiêu viện cũng rất tốt."

Câu trả lời thế này, chẳng khác gì im lặng cả.

"Hôm nay Thường phi cũng đến à?" Minh Uyên nhận thấy vẻ do dự trong mắt nàng, trong lòng liền có tính toán.

"Dạ, Thường phi nương nương cũng đến." Lục Khê vẫn như cũ cúi thấp đầu, không có nửa lời thừa thãi.

Thường phi vừa là phi tử hẳn sủng ái nhất vừa là nữ nhi Thừa Tướng, ở trong hậu cung này gần như là muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, những việc nông cuồng nàng ta làm cũng không phải là ít.

Minh Uyên lạnh nhạt nói: "Thường phi là người thẳng tính, nghĩ cái gì sẽ nói cái đó, tuy mới đầu cảm thấy hơi khó gần, nhưng tiếp xúc lâu ngày sẽ biết, người thẳng tính cũng có mặt đáng yêu."

Hẳn không hỏi đã xảy ra chuyện gì, mà thân nhiên nói những lời này, rõ ràng biết rằng với tính tình Thường phi nhất định sẽ không hòa nhã, giữ thể diện cho nàng. Huống chi Thường phi luôn tự nhận mình sức khỏe yếu đuối, không giao tiếp với phi tử phẩm cấp hơn mình, cũng không thỉnh an

hoàng hậu chỉ có danh nghĩa, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện, tất nhiên là không có khả năng bỗng chốc nhận ra lễ tiết mà một phi tử nên làm.

Tú nữ được tấn thăng thành Tòng Lục Phẩm trở lên chỉ có Lục Khê và Thẩm Kha, Thường phi đến cốt cũng chỉ để dẫn mặt, cũng làm cho mọi người biết rõ người có thể chân chính làm chủ hậu cung người này là ai.

Lục Khê thấy hắc đến hỏi cũng không hỏi Thường phi nói những gì, mà đã mở miệng nói giúp nàng ta, liền có chút khổ sở, ngay cả khóe môi cũng hơi uốn lên, nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên như trước.

Minh Uyên nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, đặt ly trà xuống, đưa tay nâng cằm nàng lên nhìn kỹ một chút, cười như không cười nói: "Sao hả, nàng ấy quả thực đã nói những lời ác liệt gì đó với ngươi à? Sao đáng vẻ này của ngươi như muốn khóc vậy."

Lục Khê cố gắng cắn môi, không để cho cảm xúc của mình lộ ra quá nhiều, lấy dũng khí ngẩng đầu lên cười một tiếng: "Hoàng thượng nói đùa, tần thiếp chỉ là một Tòng Lục Phẩm Mỹ nhân, sao đáng giá để Thường phi nương nương tức giận chứ? Chẳng qua là tần thiếp cảm thấy, Thường phi nương nương được hoàng thượng quan tâm như vậy, chắc là rất hạnh phúc."

Nàng cẩn thận thu liễm cảm xúc âm mộ trong mắt, cười với hắc, giống như đang tự nói với mình, ít nhất bây giờ hắc đến thăm mình, như vậy là đủ rồi.

Tim Minh Uyên chợt đập mạnh, bình tĩnh thu tay lại, hạ giọng: "Chẳng lẽ trẫm không quan tâm ngươi à? Nhân lúc rảnh rồi liền đến thăm ngươi, còn không tính là quan tâm. Được rồi, ngươi đã mệt nhọc, vậy thì nghỉ ngơi thôi."

Nói sang chuyện khác bằng phương thức dụ dằng lại không để lại dấu vết như thế, quả thật là cao thủ.

Nếu nàng thật sự có chút rung động với hắn, chỉ sợ cũng sẽ đắm chìm trong loại quan tâm hiếm có của đế vương này.

Từ lúc bọn họ nói chuyện cung nữ thái giám đã lui ra khỏi phòng, Minh Uyên thông thả đứng dậy, giả vờ đi ra ngoài, nhưng vừa đi mấy bước liền ngừng lại, quay đầu, không ngoài dự liệu thấy vẻ mặt buồn bã nhưng lại không dám mở miệng của người sau lưng, tâm tình bỗng nhiên rất tốt.

"Sao hả, đây là vẻ mặt gì chứ?" Hắn rất có hứng thú trêu ghẹo nàng.

"Nếu Hoàng thượng đã tới. Cần gì vội vã rời đi." Nàng cúi đầu nhìn chân mình, buồn buồn nói.

Vì vậy Minh Uyên lại đi trở về, cười to ôm lấy người đang hoảng hốt, đi về phía giường hẹp.

Không ngờ một Đế Vương, mà lại thích diễn kịch như vậy!

Trong lòng Lục Khê hung hăng mắng hắn, xem ra sau này không chỉ phải diễn trò với đám nữ nhân kia mà còn phải làm bạn diễn với cả hoàng thượng.

Nhưng trước mắt nên diễn tuồng nào cho thích hợp đây?

Đáp án là: xuân cung đồ.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Song Sinh 【Ba】

Ở trên giường hung hăng muốn nàng một lần nữa, Minh Uyên nhìn bộ dạng tức giận thở hỗn hển của nàng, thuận miệng hỏi một câu: "Trước khi tham gia tuyển tú, Mỹ nhân đã từng gặp trẫm chưa?"

Lục Khê đang điều khí, trong âm thanh còn mang theo chút vô lực, đủ biết vừa rồi vận động kịch liệt đến cỡ nào: "Hoàng thượng lên ngôi năm thứ hai, vào Tết Nguyên Tiêu, cha đã từng mang tần thiếp vào cung tham dự yến tiệc, khi đó từ xa xa đã nhìn thấy Hoàng Thượng một lần."

"Hả? Năm đó nàng cũng tới à?" Minh Uyên nhìn nàng ngẫm nghĩ: "Sao trẫm không biết Lục tổng đốc có dẫn con gái theo?"

Đại thần triều đình vào cung dự tiệc, rất hiếm người mang theo gia quyến, trừ phi là có chỉ ý của quân vương, nếu không sao có thể dễ dàng mang theo người nhà ra vào hoàng cung như vậy được?

Lục Khê cố điều tức hô hấp, ngập ngừng nói: "Hình như là Thái hậu mời, lúc ấy tần thiếp cùng mẫu thân đều ở Thiên Điện của Thái hậu, cùng tham dự còn có gia quyến của một vài đại thần nữa. Những cũng đã vài năm rồi nên tần thiếp cũng nhớ không rõ, hình như sau khi Phụ thân dẫn thiếp về phủ, người có vẻ không vui, còn nói sau này nếu không quá cần thiết sẽ không dẫn thiếp đi nữa."

Minh Uyên không lên tiếng.

Năm đó, hắn chỉ vừa lên ngôi, quyền thế trong tay chưa bằng Thái hậu, cho nên ngay cả danh sách đại thần dự yến cũng hơn phân nửa là do Thái

hậu làm chủ. Nếu hần không biết lúc ấy Lục Thâm Tư cũng mang theo thê nữ từ Giang Nam mang tới, vậy thì nhất định là Thái hậu mời.

Về phần Thái hậu muốn mời nhóm quyền thần đó làm cái gì, lòng dạ Tư Mã Chiêu đến người ngoài cũng biết, chẳng qua là muốn lôi kéo quyền thần, cùng chung sức chống lại hần mà thôi.

Hơn nữ, hình như từ sau năm ấy hần chưa từng gặp lại Lục Thâm Tư. trong lòng Minh Uyên đã có tính toán, chỉ nhàn nhạt cười cười: "Ở trong ấn tượng của trẫm, Lục tổng đốc hình như không phải là người thích kết bè kết phái."

Phụ thân được hoàng thượng chính miệng khen tặng, dĩ nhiên Lục Khê rất vui vẻ, trong mắt toát lên sự cảm kích, người cũng dựa sát hơn vào Minh Uyên.

"Mỹ nhân có còn nhớ, những người cùng dự tiệc với mẫu tử nàng không?" Minh Uyên lơ đãng mở miệng, cánh tay cũng trượt lên theo vùng da trần trụi của nàng, phân tán một phần lực chú ý của đối phương.

Lục Khê hơi run rẩy, vừa như oán giận liếc hần một cái, vừa nhớ lại, đang định nói, lại chợt nhớ tới điều gì, vội vàng im lặng, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng trả lời: "Hoàng thượng, tần thiếp không nhớ rõ lắm, căn bản là những người chưa từng gặp qua, cộng thêm thời gian đã lâu nên..., thứ cho nô tì ngu dốt, không nhớ được tên họ."

Thân thể nàng hơi run rẩy, có vẻ sợ hãi, Minh Uyên biết nàng lo lắng "họa là từ miệng mà ra", nhưng vốn dĩ hần cũng chỉ muốn hỏi chút ít mà thôi, chuyện này chỉ cần bảo Cao Lộc đi thăm dò là ra tin tức, cần gì phải làm khó nàng?

Nghĩ như vậy, hần nhếch môi cười: "Nếu muốn trẫm thứ tội, vậy nàng có biết nên làm gì để lấy lòng trẫm không?"

Mặt Lục Khê đỏ lên, ngấp ngừng nói nói "Hoàng thượng, không phải mới vừa đã."

.Chiến đấu một trận kịch liệt rồi ư? Sao giờ lại muốn nữa?

Minh Uyên vén chăn gấm lên, trong tiếng kinh hô của nàng ôm thân thể trần trụi nhỏ bé dưới thân lên, bước ra sau tấm bình phong, nhảy vào thùng nước tắm: "Không bằng Mỹ nhân bôi trầm trãm uyên ương đi, người thấy thế nào?"

Người thấy thế nào. Nàng thấy hẳn chính là một đại sắc phiêu không biết tiết chế!

Sau tấm bình phong hơi nước hòa hợp, những cánh hoa hạnh trôi nổi trong thùng gỗ, càng làm nổi bật lên làn da trắng mượt như tuyết. Mỹ nhân hơi khép mắt, môi son khẽ mở, tiếng than kiều mị tràn ra khoe miệng, càng khiến cuộc giằng co thêm kịch liệt.

Ngón tay thon dài linh hoạt tìm được đóa hoa ướm át mềm mại dưới làn nước, một tay kéo vòng eo mảnh khảnh của nàng gần sát lại mình, một tay chậm rãi xoa nắn kiều nhụy trong nước.

"Hoa rất đẹp." Hẳn ẩn dụ thưởng thức bên tai nàng, sau đó ngậm lấy vành tai nhạy cảm, nhẹ nhàng hà hơi, cũng không biết là đang nói hoa hạnh trên mặt nước hay đóa hoa dưới kia.

Mặt Lục Khê vốn bị hơi nước hun hồng, giờ lại càng thêm đậm, kiều diễm hơn cả hoa hạnh đang bập bênh, những ngón tay dưới thân ngày càng tăng nhanh tốc độ, tần số của nó khiến nàng không nhìn được cong chân lên, cảm giác thoải mái khó nói lan rộng đến toàn thân.

"Hoàng thượng, chậm một chút. A. Chậm một chút!"

Tiếng than ngâm không những không khiến đối phương thương tiếc, ngược lại là càng lúc càng nhanh, cho đến khi một dòng chất lỏng còn ấm hơn nước xối đầy tay hấn.

Lục Khê thở dốc, vốn tưởng rằng hấn sẽ tiến vào, nhưng sau một khắc, hấn đột nhiên đẩy hai ngón tay vào thăm dò cảm địa còn đang run rẩy sau cao trào, bắt đầu mãnh liệt ra vào, khiến thêm nhiều hoa lộ ướt át tràn ra.

Ý thức Lục Khê từ từ tan rã, nhưng ở thời khắc mấu chốt vẫn không quên phải đáp lại hấn, đối bị động làm chủ động.

Nàng ôm cổ hấn, dán cánh môi đỏ hồng lên lồng ngực trần trụi, sau đó vuốt ve lúc nhẹ lúc mạnh, cho đến khi điểm đỏ nhô ra của hấn cứng rắn.

Trong thùng truyền đến tiếng nước va vào cạnh thành, dưới sự đùa bỡn của hấn, nàng kinh hô liên tục, mùi hoan ái lan đầy trong không khí.

Cuối cùng, nàng hai mắt nhắm lệ ngẩng đầu nhìn hấn, nhỏ giọng van xin nói: "Hoàng thượng, tần thiếp không chịu nổi. Tha cho tần thiếp đi. . . ."

"Hả? Không chịu nổi cái gì?" Hấn cố nén dục vọng đang thôi thúc, ung dung hỏi.

"Cho thiếp" Nàng hạ người xuống, cảm thụ phần nóng bỏng cứng rắn đang chống đỡ trên nhụy hoa, trong cơ thể truyền đến rung động dồn dập.

Thấy Minh Uyên vẫn như cũ nhìn nàng, giống như là đang đợi nàng năng chủ động, Lục Khê khẽ cắn răng, "tự mình động thủ cơ mà áo ấm", dứt khoát run tay nắm chặt phần cứng rắn của hấn từ từ đưa vào cơ thể mình.

Nơi khít khao mềm mại căn chặt cứng rắn của hân, hân rên lên một tiếng, không đợi nàng có động tác kế tiếp, liền ôm lấy eo nàng, hung hăng đẩy người lên.

"A." Cảm giác khó tả đánh thẳng vào hai người khiến cả hai đồng thời thở hổn hển, bắt đầu một cuộc chiến mới.

Trong lúc ý thức mơ hồ, Lục Khê vẫn không quên lộ ra một nụ cười nhạt.

Lúc Lục gia diệt vong thì những đồng liêu ngày xưa từng cùng phụ thân dự tiệc, không một ai vươn tay giúp bọn họ, còn rồi rít tránh đi như rắn rết. Nàng biết có những chuyện bọn họ có muốn cũng không giúp được, nhưng khi nhìn thấy cha mẹ mình quỳ trên mặt đất khổ sở cầu xin bọn họ thu lưu nữ nhi của mình, hơn nữa đã tìm được một tử tù khác để thế thân thì bọn họ vẫn bàng quang như cũ, chỉ nói: "Lục Đại Nhân, ngài cũng đừng làm khó cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng muốn giúp ngài, nhưng quả thật là có lòng nhưng không có sức!"

Thậm chí, có những người sau khi lấy một khoảng ngân lượng lớn cùng đồ cổ quý giá của phụ thân xong, còn bỏ đá xuống giếng, vào ngày thăm vấn căn ngược lại phụ thân nàng, nói Lục Thẩm Tư âm thầm ăn hối lộ, hơn nữa những thứ đó đều là do ngày xưa thu hối lộ mà có.

Trong quan trường lòng người hiểm ác thế nào nàng đã thấy rõ ràng, hôm nay nàng không nói, nhưng muốn cho bọn họ biết rằng, kết quả một năm sau của Lục phủ có thể thay đổi và vô cùng có khả năng biến thành kết quả của bọn họ.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Song Sinh 【Bốn】

Xuân qua, tiếng chim hót cũng dần thưa thớt, dù hoàng cung có trăm hoa che chở vẫn không tránh được vẻ oi bức từ mặt trời, thời tiết nóng dần lên báo hiệu mùa hạ đã đến.

Sau tấm màn ngọc, một nữ nhân mặc hoa phục kiều diễm lười biếng nằm lim dim trên ghế, bên cạnh là cung nữ theo hầu đang phẩy quạt.

Trong phòng tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, tiểu cung nữ vừa đưa quạt, vừa suy nghĩ viễn vông, nghe nói đây là *Quỳ Hương Thảo do nước Thiên Trúc ở Tây Vực tiến cống, chỉ cần cho một ít vào lò, cả căn phòng sẽ thơm mát.

Aizz, cũng chỉ có quý nhân như Thường phi nương nương mới có thể hưởng thụ thứ trân phẩm quý giá như thế.

Nàng ta vừa được phân tới hầu hạ Thường phi không lâu, mặc dù đã sớm nghe nói vị phi tử này ngông nghênh ngang ngược, lộng quyền, thậm chí, nàng ta từng nghe các cung nữ lén lút thảo luận chuyện về thiếp thân cung nữ trước đây của Thường phi, nghe nói là bởi vì phạm phải một lỗi nhỏ, nên bị Thường phi sai người kéo ra ngoài đánh chết. Vì thế nàng ta thấp thỏm bất an rất nhiều ngày, nhưng giờ mới biết quả nhiên là "tam nhân thành hổ" cho dù là hư cấu nhưng nhiều người nói cũng sẽ thành thật. Tuy Thường phi rất được sủng ái, dễ nóng giận, tính khí thất thường, nhưng không phải là một chủ tử giết người bữa bãi.

Tiểu cung nữ đang thất thần, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của thái giám: "Thừa Tướng đến ——"

Cây quạt trong tay tiểu cung nữ hơi dừng lại, nữ nhân đang nằm trên ghế chậm rãi mở mắt ra, thản nhiên ra lệnh: "Đi pha cho Thừa Tướng một ly trà."

"Vâng" Tiểu cung nữ cơ trí vén rèm lên đi ra ngoài, nhìn thấy người tới, cung kính cúi thân thỉnh an: "Tham kiến Thừa Tướng."

Thường Vệ Quang khẽ gật đầu, đợi nàng ta bước ra khỏi cửa, mới đi đến bên cạnh rèm, hành lễ: "Vi thần tham kiến Thường phi nương nương."

"Phụ thân cần gì phải đa lễ?" Một giọng nói lười biếng mềm mại truyền ra từ sau rèm, chủ nhân của âm thanh không buồn nhúc nhích, tư thái vẫn thản nhiên như cũ, cúi đầu quan sát móng tay nhỏ nhắn được sơn đỏ thắm của mình: "Không biết lần này phụ thân vào cung, là vì chuyện gì?"

Thường Vệ Quang thở dài, "Sau buổi chiều phụ thân thỉnh cầu hoàng thượng tới thăm con một chút, như vậy cũng không được sao?"

Hoàng thượng luôn luôn sủng ái nàng ta, khiến vô số phi tần hậu cung phải đỏ mắt, lần này lại phá cách ân chuẩn cho Thừa Tướng đến thăm, sợ rằng chỗ hoàng hậu lại không yên tĩnh rồi.

Thường phi chậm rãi ngồi dậy, cười như không cười nhìn người đứng ngoài màn: "Hình như phụ thân đại nhân rất rảnh rồi, thậm chí có thời gian đến thăm nữ nhi thứ xuất như ta. Đúng rồi, Tư Vân đâu rồi, chẳng lẽ nàng ta không tức giận vì phụ thân còn nhớ tới ta à?"

Thường Vệ Quang lúng túng, vẻ mặt cứng đờ: "Tư Vân luôn ở trong phủ cùng với chúng ta, không giống với con, sống nơi thâm cung khó có cơ hội gặp nhau một lần, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận chứ?"

Thường phi chẳng phản bác hừ một cái, không nói nữa.

Vì vậy Thường Vệ Quang lại hỏi han ân cần một lúc, hơi lâu sau trong bầu không khí lúng túng trầm mặc mới tìm được thanh âm của mình: "Tư Viện, công trình ngăn lũ ở Hoài Bắc của ca ca con đã xảy ra chuyện."

Nét mặt Thường phi lập tức trở nên châm chọc, nàng đã biết vị phụ thân sao có thể rồi rãnh thật tâm tới thăm nàng kia chứ.

"Sao, hẳn lại tham ô ngân lượng hay là lại cưỡng đoạt dân nữ?"

Thường Vệ Quang cực kỳ bất mãn với giọng điệu chế nhạo mang theo địch ý của nàng ta, nhưng bởi vì có chuyện muốn cầu nên không còn cách nào khác là nhẫn nhịn tiếp tục nói: "Tư An còn trẻ, làm việc dễ xúc động, chưa thấu triệt được lòng người, vì vậy khiến dân chúng xây dựng công trình ngăn đê bất mãn. Đám bạo dân kia thi nhau bãi công, khiến công trình kéo dài thời hạn không hoàn thành kịp ngày đã định, vì vậy. Hoài Bắc nạn lụt không ngừng."

Không hiểu thấu triệt được lòng người? Thường phi thật muốn cười to, chỉ sợ là thô bạo vô thường, tùy ý xử phạt dân chúng đi! Đối với tính cách tàn bạo ngấm sâu vào máu thịt của vị huynh trưởng này nàng ta hiểu rõ hơn ai hết.

"Phụ thân không phải đã đánh giá cao nữ nhi quá sao? Hậu cung vốn không được tham dự chính sự, phụ thân làm quan nhiều năm như vậy, không phải không biết. Sao hôm nay lại phải để nữ nhi nhắc nhở người thế?"

Nhìn thấy nàng ta có ý muốn khoanh tay đứng nhìn, rốt cuộc Thường Vệ Quang cũng nổi giận, trầm giọng nói: "Tư viện, ta biết người giận chúng ta, oán trách chúng ta đưa người vào cung thay thế muối muối. Nhưng dù có xảy ra qua chuyện gì, chúng ta vẫn là người một nhà, người một nhà gặp nạn, chẳng lẽ người định vì một chút tức giận đó mà trơ mắt nhìn ca ca người chịu khổ sao?"

"Người một nhà?" Nàng bật cười, bọn họ thật sự xem nàng như người một nhà sao? Âm thanh chợt trở nên nghiêm túc, "Người sai rồi, phụ thân. Chuyện tốt nhất mà đời này các người làm cho ta, chính là đưa ta vào cung. Chỉ bằng một điểm này, ta có thể cứu hân, nhưng cũng phiền Lão Nhân Gia người nói cho hân biết, muội muội ta cứu được hân một lần, không có nghĩa là hân có thể tiếp tục làm xằng làm bậy. Nếu như hân còn không sửa đổi, ta sẽ rất vui lòng chờ ngày hân ra pháp trường!"

Thường Vệ Quang im lặng, đôi môi khép mở, muốn nói gì đó để lấy lại uy nghiêm, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đã nghe thấy Thường phi ra lệnh cho cung nữ ngoài cửa: "Mộc Tuyết, ta mệt mỏi, đi chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa!"

Sau một lúc lâu, rốt cuộc nàng ta cũng đứng dậy vén rèm đi ra, thản nhiên nói với Thường Vệ Quang: "Thân thể nữ nhi tử có chút không thoải mái, sẽ không tiện phụ thân."

Sắc mặt Thường Vệ Quang đen kịt, nhưng ngại vì bây giờ còn có việc cầu người, nên cũng không dám cãi lại, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Cửa lần nữa khép lại, nữ nhân bên trong chậm rãi đi tới bên cửa sổ, yên lặng nhìn những đóa hoa đang nở rộ trong viện, mơ hồ nhớ lại quãng thời gian đen tối khi còn ở trong phủ Thừa tướng.

Nàng là đại nữ nhi của Thường Vệ Quang, trên có một huynh trưởng Thường Tư An, dưới có một muội muội Thường Tư Vân. Đại ca là do Tứ di nương sinh ra, Tam muội là do Thường phu nhân sinh ra, mà nàng không chỉ là một thứ nữ, mà còn là nữ nhi của ca kỹ.

Thường Vệ Quang đã từng đến sông Tần Hoài du ngoạn, cũng từng có một đoạn nhân duyên với mẫu thân nàng, ở lại đó gần hai tháng. Về sau,

nhà hản gửi thư thúc giục hản về gấp, hản không thể không vội vã rời đi, trước khi đi còn chính miệng hứa hẹn nói sẽ trở về cưới bà làm vợ.

Nhưng dù tin thế gian có quý, cũng không thể tin vào lời nói chót lưỡi của nam nhân, mãi cho đến khi mẫu thân nàng ôm bụng lớn sáu tháng bị đuổi ra khỏi cửa, bôn ba ngàn dặm đến phủ Thừa Tướng, mới được thu nhận dưới sự khinh thường của mọi người.

Khi đó mới biết, phụ thân của Thường Vệ Quang Chi đã qua đời, hản kế nghiệp lên làm Thừa tướng. Nhưng hản đã có thê thất, thậm chí còn có bảy phòng thiếp, ai cũng được sinh ra ở danh môn, kém nhất cũng xuất thân từ gia đình giàu có, nào có chỗ cho một ca kỹ ti tiện như mẫu thân nàng chứ?

Mẫu thân cứ như vậy vô danh vô phân ở lại đó, thậm chí ngay đứa con trong bụng cũng bị mọi người nghi ngờ cười nhạo. Sau đó, vì lúc mang thai nàng phải bôn ba mệt nhọc, nên cuối cùng mẫu thân vì khó sinh mà chết, nàng may mắn tránh được một kiếp, nhưng vừa ra đời đã mất người thân.

Đề phòng chuyện này truyền đi sẽ thành trò cười cho mọi người, Thường Vệ Quang tuyên bố với bên ngoài rằng nàng và Thường Tư Vân là tỷ muội song sinh, chỉ có người trong phủ mới biết, vị trưởng nữ sinh đôi này phải chịu đãi ngộ chẳng bằng một thứ nữ.

Cuộc sống trước khi vào cung của nàng hết sức gian nan, làm những chuyện mà nô tỳ thấp kém nhất trong phủ phải làm, chịu đựng sự nhục mạ của huynh trưởng cùng hiếp bức của muội muội. Hơn nữa vì dung mạo của nàng cùng Thường Tư Vân có bảy phần tương tự, so với Thường Tư Vân còn hơn, nên chịu không ít khổ.

Nghĩ đến những làn roi đánh vào người bông rớt, cảm giác rét buốt thấu xương khi bị đẩy vào hồ giữa trời đông giá lạnh, cùng với quần áo luôn bị người khác cố ý phá hư, nàng cảm thấy có thể vào cung là ân đức mà trời cao đã trao tặng.

Bởi vì Thường Tư Vân từ nhỏ kiêu căng phách lối, được phụ mẫu nuông chiều, nên từ nhỏ nàng ta chỉ biết lợi dụng dung mạo xinh đẹp liếc mắt đưa tình với nam nhân. Cũng vì vậy, ở năm mười lăm tuổi, nàng ta liền vụng trộm ăn trái cấm, không còn trinh tiết. Nên về sau, khi hoàng thượng hạ chiếu muốn cưới nữ nhi Thừa Tướng, Thường Vệ Quang không thể làm gì khác hơn là bắt nàng thay thế muội muội vào cung.

Suy nghĩ bị tiếng đẩy cửa kéo về, Mộc Tuyết nhẹ nhàng bấm báo: "Nường nường, nước nóng đã chuẩn bị xong, người muốn tắm rửa luôn không ah?"

Nàng mệt mỏi phất tay một cái, "Không, ta đi nằm một lát là được, người lui xuống đi."

*Hướng nhật quỳ 向日葵 một giống quỳ một rò (nhánh) mọc thẳng, vào khoảng cuối thu đầu hạ nở hoa vàng. Tính nó thường cứ triều hướng về mặt trời, nên gọi là hướng nhật quỳ. Người ta thường dùng làm tiếng để tỏ lòng kẻ dưới hướng mộ người trên.

3. Thục quỳ 蜀葵 hoa nhiều màu, thứ hoa nhỏ gọi là cấm quỳ 錦葵.

4. Thu quỳ 秋葵 thứ quỳ nở về mùa hè, hoa vàng phớt có năm cánh, giữa tím.

5. Bồ quỳ 蒲葵 một thứ cây lớn thường xanh, lá giống như lá móc lá cọ, dùng làm quạt gọi là quỳ phiến 葵扇.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lập Uy 【 Một 】

4 ngày sau khi được tấn phong Mỹ nhân, ngoài số quà tặng do nhóm Tần phi gửi đến, Lục Khê còn nhận được một món từ Thợ Khang cung.

Thái hậu sai người đưa tới một pho tượng bạch ngọc Quan Âm, chất ngọc trắng mịn, óng ánh trong suốt, chế tác rất tinh tế, đến mỗi nếp gấp trên áo cũng rất sống động.

Nàng sai Ảnh Nguyệt nhận lấy tượng Quan Âm, quay đầu khẽ mỉm cười nói với thái giám: "Làm phiền công công bấm lại với Thái hậu, nhận đại lễ như thế, Lục Khê cảm thấy rất xấu hổ. Nếu như Thái hậu không ngại, xế chiều hôm nay Lục Khê muốn tự mình đến tạ ơn người."

Nặng nhét một cái hà bao nặng trĩu vào tay thái giám, trên khuôn mặt trắng trẻo nhẵn nhụi liền hiện đầy vẻ vui mừng, hắc vừa hành lễ, vừa nói, "Lục Mỹ nhân không nên đa lễ, Thái hậu lão nhân gia cũng rất muốn gặp người."

Nhìn thấy thái giám rời khỏi Nhạc Thanh điện xong, Lục Khê lạnh lùng xoay người sang chỗ khác, phân phó Ảnh Nguyệt "Cất tượng Quan Âm này vào kho phòng, bảo quản cẩn thận, tuy không thể dùng, nhưng dù sao cũng là vật Thái hậu ban thưởng, nhớ kỹ không được để nó có chút hư hao gì."

Ảnh Nguyệt hơi do dự: "Đã là vật Thái hậu ban thưởng mà chủ tử không dùng đến, ngộ nhỡ Thái hậu biết, chẳng phải sẽ đắc tội thái hậu sao?"

Lục Khê trầm ngâm đi đến ghế dựa, rót cho mình một ly trà "Chỉ cần nhận là được, hoàng thượng đã ban tặng một pho tượng phật bằng vàng ròng thì tất nhiên tượng Quan Âm này không thể lộ diện nữa."

Tượng phật này, chính là một trong những món đồ mà Minh Uyên ban thưởng.

Thấy ly trà trong tay đã có chút lạnh, nàng liền đổi ý không uống nữa, đặt lại xuống bàn. Vân Nhất thấy vậy liền nhanh chóng tiến lên, cầm lấy bình trà: "Chủ tử, nô tỳ đi đun nước pha lại ấm khác."

Lục Khê gạt đầu, nhưng chợt nghĩ tới gì đó, liền phân phó: "Bảo Tiểu Thuận pha đi, sáng nay Tôn cô cô ở Thượng Y cục sai người đến báo, cống gấm Giang Nam tiến cống đã đến, chúng Tần phi ai có thời gian thì đi chọn. Ta phân vị không cao, có chọn cũng không được mấy cuộn đẹp, người đi chọn thay ta đi."

"Nô tỳ đi?" Vân Nhất kinh ngạc, lập tức quỳ xuống cầu xin: "Chủ tử ngài tha nô tỳ đi, nô tỳ kiến thức thiển cận, không có năng lực *giám thưởng, làm sao có thể nhận trách nhiệm nặng nề này đây?"

*Giám thưởng: giám định, thưởng thức.

"Nha đầu ngốc, đã bảo người đi, thì tất nhiên ta sẽ không trách cứ người chọn không tốt. Dù sao ta cũng không có yêu cầu cao gì với y phục, chỉ cần nhớ đừng chọn loại có màu sắc diễm lệ là được rồi, ta thích màu trắng hơn." Nàng khẽ mỉm cười, đỡ Vân Nhất dậy: "Đi đi, đừng chần chừ nữa."

Nhìn Vân Nhất thụ sủng nhược kinh bước ra cửa điện, Ảnh Nguyệt đang cầm Quan Âm có chút thất thần.

Lục Khê quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của nàng ta, mỉm cười hỏi "Sao, có gì không đúng à?"

Ảnh Nguyệt nói: "Nô tỳ chỉ là tò mò vì sao chủ tử lại để cho Vân Nhất đi làm chuyện này, theo lý mà nói, nô tỳ hiểu rõ sở thích của chủ tử hơn, chuyện này nếu giao cho nô tỳ đi làm, sẽ hợp tâm ý chủ tử hơn mới đúng. . . ."

Lục Khê cười không đáp, chỉ nhẹ giọng nói một câu, "Để Bạch ngọc Quan Âm xuống đi, theo Vân Nhất, xem thử dọc theo đường đi nàng ta đến những nơi nào."

Nghe vậy, Ảnh Nguyệt liền hiểu ra, nàng ta không nói gì nữa, cẩn thận đặt Bạch ngọc Quan Âm xuống chiếc tủ gần đó xong, liền vội vã đi theo ra ngoài.

"Đừng để nàng ta phát hiện." Lục Khê dặn dò một câu.

"Nô tỳ biết, chủ tử, ta sẽ cẩn thận."

Đưa mắt nhìn Vân Nhất cùng Ảnh Nguyệt một trước một sau rời khỏi Nhạc Thanh điện, Lục Khê ngồi tiếp một lúc, thì Tiểu Thuận Tử xách một bình nước sôi đi vào.

"Chủ tử, có thể châm trà rồi." Tiểu Thuận ước chừng chỉ có mười bảy mười tám tuổi, vẫn còn nhỏ.

Thực ra, lúc này Lục Khê cũng không lớn hơn hẳn bao nhiêu, nhưng trước khi trọng sinh nàng đã sống qua 20 tuổi, vì vậy bây giờ nhìn hẳn mới cảm thấy có chút ngây ngô.

"Tiểu Thuận, người tên gì?" Nàng vừa uống một hớp trà nóng, vừa như lơ đãng hỏi.

"Bẩm chủ tử, nô tài vốn tên là Tạ Đức Thuận, là Cao công công đặt cho nô tài cái tên Tiểu Thuận Tử này." Đến âm thanh cũng mang theo vẻ non nớt.

Nàng lại hỏi: "Người còn người thân không?"

"Có, chủ tử. Trong nhà nô tài còn có một bà nội tuổi đã qua ngũ tuần, còn có cha mẹ già."

"Hả? Tuổi người cũng không lớn, sao cha mẹ lại đã già?" Lục Khê để ly trà xuống, cười cười, "Không phải là lớn tuổi mới có con đấy chứ?"

Tiểu Thuận đáp: "Chủ tử anh minh, đúng là cha mẹ lớn tuổi rồi mới sinh ra nô tài."

Giống như là lời khen của hắn khiến tâm trạng tốt lên, Lục Khê lại cười trêu: "Ta nghe người ta nói cha mẹ lớn tuổi mới có con thì thường sẽ rất thương đứa bé đó, chắc người cũng vậy đi. Ở trong cung này phải càng thêm cẩn thận từ lời nói đến việc làm, nếu không ngộ nhỡ xảy ra sai lầm, đắc tội với người không nên đắc tội, nói chuyện không nên nói, ta nghĩ cha mẹ người cũng đã lớn tuổi, sợ rằng không chịu nổi đả kích này."

Nàng đang cười, nhìn thoáng qua đây vẻ dịu dàng xinh đẹp, thế nhưng mỗi một chữ nói ra đều giống như một cây băng đâm vào đáy lòng Tiểu Thuận. Tuy mới vào cung không lâu, nhưng hắn vẫn hiểu được nàng đây là đang uyển chuyển nhắc nhở hắn.

Chẳng lẽ ý của Lục mỹ nhân là, chẳng cần biết hắn là người của ai, bây giờ đã vào Nhạc Thanh điện, thì chính là người của Nhạc Thanh điện. Dù có cái gì nên nói hay không nên nói, cũng phải giấu trong lòng, không được để lộ nửa chữ.

Liếc nhìn người đang đứng cúi đầu ngoan ngoãn, Lục Khê vừa nhẹ tay gõ lên mặt bàn, vừa mỉm cười tiếp tục nói: "Được rồi, người cũng đừng lo lắng quá, tuy bây giờ ta vẫn chỉ là Mỹ nhân, nhưng ai có thể đảm bảo sau này sẽ không tiếp tục tấn thăng. Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, đạo lý này chắc người hiểu chứ."

Sau một khắc, nụ cười bỗng biến mất, mềm đã xong, thì nên chuyển qua cứng.

"Ta biết người là người Cao công công phái tới, cũng sẽ không ngăn cản người báo cho Cao công công những chuyện thường ngày của ta. Nhưng

mà cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng người nên tự cân nhắc. Bây giờ người đang ở Nhạc Thanh điện của ta, Cao công công có muốn cứu cũng không dễ. Còn cha mẹ người nữa, đã yêu thương người như vậy nhưng vẫn phải để người vào cung, chỉ sợ là do nhà quá nghèo. Ta đoán người cũng không hi vọng bọn họ vì người mà lo lắng chứ, chỉ cần người yên phận làm việc, ta sẽ không bạc đãi bọn họ."

Tiểu Thuận tái mặt: "Dạ, nô tài ghi nhớ những lời dạy bảo của chủ tử."

"Được rồi, vậy người đi xuống đi."

Ngồi một mình trong đại điện, Lục Khê nâng ly trà nhấp một ngụm, nhìn những lá trà xanh đậm dập dềnh đánh vào thành chén, rồi cuối cùng yên lặng nằm ở đáy nước.

Nàng biết đường đi trong cung này không hề bằng phẳng, nói nàng lòng dạ ác độc cũng tốt, lo xa cũng được, mỗi một bước nhất định phải đi ổn, dù là phải giở thủ đoạn, phải trả giá cao.

Nàng chỉ có một năm, một năm sau, sự tồn vong của Lục gia đều phụ thuộc vào bản thân nàng.

Cứ như vậy không biết đã ngồi bao lâu, Ánh Nguyệt trở về, hạ giọng ghé vào tai nàng bẩm báo.

Lục Khê đoán không sai, Vân Nhất là người Cao Lộc phân tới, dĩ nhiên là thám tử của hoàng thượng.

Sắc mặt Ánh Nguyệt có chút nặng nề: "Chủ tử, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Khác với nàng ta, Lục Khê lại cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm, khóe môi lộ ra một nụ cười vô hại: "Làm thế nào cái gì? Nàng ta báo cho Cao Lộc chuyện ta chọn Phật tượng của hoàng thượng chứ không phải là bạch ngọc

Quan Âm của Thái hậu, đây vốn là chuyện mà ta hy vọng hoàng thượng biết."

Thấy sắc mặt Ảnh Nguyệt vẫn khó coi, nàng ngược mắt hỏi: "Còn chuyện gì nữa?"

"Vừa rồi nô tỳ đứng ở xa thấy Vân Nhất vào Dưỡng Tâm điện, đang định trở về, thì. thì thấy Quý đại nhân." Âm thanh nhỏ dần, nhưng vẫn cố chấp nói hết, "Chủ tử, Quý đại nhân gây đi rất nhiều."

Hắn gây đi? Liên can gì tới nàng?

Lục Khê nửa cười nửa không liếc nàng ta một cái: "Sao, hắn gây, chẳng lẽ muốn ta tặng cho hắn ít thuốc bổ à?"

Ảnh Nguyệt không lên tiếng, người kia là Quý công tử tuần lãng như trăng, dịu dàng như ngọc, nhưng hôm nay mặc triều phục lại gây gò ồm yếu như thế, mà chủ tử lại không hề có chút cảm xúc gì.

Giống như biết nàng ta đang suy nghĩ gì, ánh mắt Lục Khê dừng lại trên nhánh hoa đào ngoài đại điện, lạnh nhạt nói: "Ảnh Nguyệt, nay ta đã là người của hoàng thượng, đang ở hậu cung, không rảnh phân tâm. Người phải nhớ đạo lý *‘Ngôn nhiều tất thất’*, từ nay về sau, đừng nhắc tới người này trước mặt ta nữa."

*Ngôn nhiều tất thất: nói nhiều thì sẽ nói sai.

Thân thể Ảnh Nguyệt run lên, nhưng chỉ cúi đầu đáp một tiếng.

"Người chớ trách ta độc ác, ta chỉ là. . . . cũng có nỗi khổ tâm không có thể nói." Cuối cùng nàng vẫn giải thích một câu như vậy, nhưng không có cách nào nói thêm nữa.

Nhìn bóng lưng Ảnh Nguyệt yên lặng đi xuống làm việc, Lục Khê thở dài.

Có lẽ, ngay cả cơ hội nàng mềm lòng cho lần này, Ảnh Nguyệt cũng không nắm bắt được rồi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Chương này để làm cảnh thôi, đọc chương tiếp theo nha.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lập Uy 【 Hai 】

Lúc Vân Nhất trở lại, đi theo phía sau còn có hai cung nữ của Thượng Y cục, trong tay đều đang cầm gấm vóc. Trong mấy cuốn gấm này có màu đỏ nhạt cũng có màu vàng sáng thanh lịch, tóm lại đều là những sắc thái tươi trẻ, mềm mại như hơi thở của ngày xuân.

Đặt những cuộn gấm lên bàn xong, các cung nữ liền rời đi. Lục Khê thông thả ngồi trên ghế, ngón tay mơn trớn qua từng thước vải, mỉm cười khen: "Hoa văn màu sắc đều chọn rất khá, ta rất thích."

Vân Nhất đỏ mặt, cúi đầu xấu hổ nói: "Chủ tử quá khen, nô tỳ cũng chỉ lựa chọn theo phân phó của người thôi, nếu đẹp, đó cũng là do chủ tử có mắt nhìn, nô tỳ không dám tranh công."

Ảnh Nguyệt nhìn Lục Khê, vốn tưởng rằng nàng sẽ mượn đề tài này vạch trần chuyện Vân Nhất đi thông báo cho Cao Lộc, nào biết nàng lại gỡ một cây trâm Mẫu đơn từ búi tóc xuống, mỉm cười thưởng cho Vân Nhất.

"Người vừa tới Nhạc Thanh điện, ta cũng không có vật gì quý giá để thưởng cho người, cây trâm cài này đã theo ta nhiều năm rồi, tuy không quá quý giá, nhưng cũng là vật mà ta yêu thích. Hôm nay tặng nó cho người, hy vọng sau này người có thể tận tâm tận lực đi theo ta."

Vân Nhất run rẩy nhận lấy cây trâm cài, trong một khoảng thời gian ngắn chỉ biết trầm mặc.

Nàng là người do Cao công công phái tới, trước khi đến Cao công công đã căn dặn, mọi hành động của Lục mỹ nhân phải bẩm báo lại cho hắn.

Tất cả các phi tần trong cung đều có người của Nội Vụ phủ, cũng chính là người hoàng thượng sai Cao Lộc phân tới, dù các phi tần biết rõ giữ họ ở bên người là một mối họa, nhưng cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt, mặc cho bọn họ đi hồi báo.

Nhưng những người này thường không có kết quả tốt, nếu gặp được chủ tử nhân từ, thì lúc không hài lòng cũng chỉ tìm đại một lý do phạt bọn họ một chút; nhưng nếu gặp phải chủ tử ‘tích cực’ như Thường phi, sợ rằng cuối cùng sẽ vì "chuyện ngoài ý muốn" mà mất mạng.

Cứ luống cuống như vậy đứng đó một lúc lâu, nàng ta mới phản ứng được, lập tức quỳ xuống đất, nhỏ giọng nói: "Tạ chủ tử ban thưởng, nô tỳ sẽ tận tâm tận lực, không cô phụ sự yêu mến của chủ tử."

Thật ra thì suy nghĩ của Lục Khê rất đơn giản, nếu hoàng thượng muốn xem kịch, thì nàng sẽ diễn cho hăng nhin, dù sao đây cũng là một phương pháp tự thể hiện rất tốt.

Muốn là một sự tồn tại đặc biệt, muốn tiếp tục hấp dẫn lực chú ý của hoàng thượng, thì thông qua Vân Nhất để đạt được mục đích sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng cũng không thể để Vân Nhất bảm báo hết mọi chuyện cho hoàng thượng được, chẳng bằng dùng ân nghĩa đánh động, để nàng ta tự hiểu nên làm thế nào cho tốt.

Đến giờ ăn trưa, vừa mới động đũa, liền nghe ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tiểu Thuận: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Lục Khê vội vàng để đũa xuống, bước nhanh ra cửa, chẳng kịp nhìn gì mà lập tức cúi người cung kính hành lễ: "Tần thiếp cung nghênh hoàng thượng."

Minh Uyên liếc nhìn gò má hơi ửng hồng vì bước vội của nàng, cùng với búi tóc đơn giản còn đang đung đưa trên đầu, nhẹ giọng nói: "Mỹ nhân không cần đa lễ, là trẫm chọn thời điểm không đúng, làm trễ nãi giờ dùng bữa của nàng rồi."

"Hoàng thượng đến đây, tần thiếp vui còn không kịp, sao nói là trễ nãi chứ?" Nàng nở nụ cười ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt đều đỏ, không chút che giấu tâm tình đang vui sướng trong lòng: "Vân Nhất, mang thêm một bộ bát đĩa nữa lên đây; Ảnh Nguyệt, phục vụ hoàng thượng dùng bữa."

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Minh Uyên liền lắc đầu ra hiệu cho Cao Lộc, ngăn cản lời hăn định nói: "Nếu đã đến, vậy thì dùng bữa ở Nhạc Thanh điện đi, người sai người qua thông báo cho Thường phi một tiếng, bảo ngày khác trẫm sẽ tới thăm nàng ấy."

Trong lòng Lục Khê có chút hồi hộp, lại có chút u oán.

Thì ra là hoàng thượng vốn muốn đến chỗ Thường phi, nếu nói những lời này sớm hơn một chút, nàng sẽ không ngu ngốc giữ hăn lại dùng cơm, đây không phải là kéo thêm sự đổ kỵ lên người mình sao?

Thường phi. Đó cũng không phải là người dễ trêu vào.

Mấy ngày nay nghĩ tới nghĩ lui cho ra một kết luận, người có quan hệ bất chính với Quý Thanh An kia nhất định là tỷ muội của Thường phi, nếu muốn trả thù, như vậy người thân của kẻ thù đương nhiên cũng là kẻ thù của nàng rồi. Nhưng bây giờ nàng đứng chưa vững, đắc tội với Thường phi không phải là hành động sáng suốt.

"Tần thiếp không biết hoàng thượng muốn đến chỗ Thường phi nương nương, tần thiếp có tội, không nên tự tiện quyết định giữ hoàng thượng ở lại dùng bữa! Hoàng thượng vẫn nên dời giá đến Lâm Hoa điện đi, tránh để Thường phi nương nương phí công chờ đợi, vậy sẽ làm tần thiếp cảm thấy rất xấu hổ."

Minh Uyên sai bước vào trong nhà, nhìn những món ngon phong phú trên bàn, vờ như không nghe thấy những lời nàng nói, vẫn ngồi xuống: "Đây là lần đầu tiên trăm dùng bữa ở chỗ người, ngồi đi, đừng khước từ nữa, bên phía Thường phi đã có trăm lo, nàng ấy sẽ không so đo với người chút chuyện nhỏ này đâu."

Việc đã đến nước này, cũng không tiện từ chối nữa, Lục Khê chỉ đành phải ngồi xuống, nở nụ cười, nhưng miệng căn bản chẳng có khẩu vị gì.

Bây giờ nàng vẫn chưa có phòng bếp riêng, đó là ưu đãi chỉ sủng phi mới có, nàng chỉ vừa mới tấn phong mấy ngày, thức ăn đều là do Ngự Thiện Phòng mang đến.

Đều là nữ nhân của hoàng đế, nhưng đãi ngộ lại không giống nhau. Minh Uyên liếc nhìn những món ăn phong phú đối với dân chúng bình thường chỉ ngày lễ tết mới có trên bàn, nhưng lại chẳng có mấy hứng thú, chỉ vì đồng đồ này chẳng so được với chỗ của Thường phi, thì sao có thể so với chỗ của hoàng đế?

Nhưng thấy Lục Khê nở nụ cười hết sức thỏa mãn, giống như trước mặt nàng chính là sơn trân hải vị, còn người đang đối mặt với mình là trượng phu mà nàng yêu thương nhất.

Hắn nhìn nữ tử chưa bao giờ trang điểm lộng lầy ở trước mặt mình, cảm thấy thật ra thì cứ mộc mạc như vậy có lẽ còn xinh đẹp đáng yêu hơn nhiều nữ nhân phấn trang diêm dúa.

"Sống trong cung có quen không?" Hắn đánh vỡ yên lặng.

Lục Khê mỉm cười gật đầu: "Trừ việc mỗi buổi sáng đến thỉnh an hoàng hậu nương nương ra thì thiếp cũng chẳng có gì để làm, sao có thể không quen chứ? Chỉ là tần thiếp sợ cứ tiếp tục nhàn nhã như vậy chẳng mấy chốc sẽ béo lên mất."

Minh Uyên quan sát thân thể có vẻ hơi gầy gò của nàng, không đồng ý nói: "Quá gầy, đầy đà hơn chút nữa cũng tốt."

Lục Khê u oán: "Hoàng thượng đang chê đáng về bây giờ của tần thiếp không khiến người hài lòng sao?"

"Trẫm chỉ nói sự thật thôi, Mỹ nhân quả thật hơi gầy." Ánh mắt của hắn chậm rãi lưu luyến trên người nàng, dùng đáng về như đang đánh giá khiến gò má nàng ngày càng đỏ bừng: "Chỉ là, tuy hơi gầy, nhưng chỗ nên đầy đặn vẫn. vẫn khiến trẫm rất hài lòng."

Đây là đang. đùa giỡn nàng sao?

Lục Khê câm nín, bàn tay đang múc canh cho Minh Uyên run lên, có chút nước tràn ra khỏi chén, rơi xuống váy nàng.

"Chủ tử, cẩn thận nóng!" Ảnh Nguyệt đang đứng bên cạnh vội vàng cầm lấy khăn lông lau cho nàng.

Hai má Lục Khê đỏ rực, xấu hổ nhìn Minh Uyên thỉnh tội: "Hoàng thượng thứ tội, tần thiếp thất nghi rồi, xin hoàng thượng trách phạt."

Nhìn đôi con ngươi ướm át của nàng, rõ ràng là vừa giận vừa xấu hổ, nhưng lại xinh đẹp không gì sánh được, Minh Uyên vui vẻ cười ha hả.

Một Mỹ nhân dễ xấu hổ tới tay chân luống cuống như vậy, quả thực là rất sinh động, nhìn thật thú vị.

Dùng bữa xong, vì buổi chiều còn có tấu chương phải phê nên Minh Uyên quyết định ở lại Nhạc Thanh điện nghỉ ngơi một lát.

Lục Khê vừa nghe tin này, trong đôi mắt thoáng qua một chút lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên khả nghi, khó xử nói: "Hoàng thượng hôm nay còn có công vụ quán thân, sợ rằng không nên mệt nhọc quá mức."

Minh Uyên nhúm mày cười như không cười liếc nhìn nàng: "Sao, trăm chỉ định ngủ trưa mà thôi, có chuyện gì mà phải vất vả chứ? Hay là."

Hắn dừng lại, mỉm cười đầy thâm ý: "Mỹ nhân đang nhắc nhở trăm nên vất vả một phen?"

"Hoàng thượng." Có người hai mắt ẩn chứa u oán nói: "Tần thiếp không phải có ý này!"

"Vậy là do trăm suy nghĩ nhiều rồi." Hắn nhàn nhã nằm ở trên giường của nàng, nhìn nàng tâm không cam tình không nguyện theo vào, trong không khí truyền đến mùi thơm nhàn nhạt, không phải hương phấn, cũng không giống hương nhang, không biết là mùi vị gì, nhưng lại rất dễ ngủ.

Hắn đưa tay ôm nàng vào trong ngực, ngay lập tức cảm thấy thân thể mềm mại bỗng dưng cứng đờ.

"Ngủ đi." Giống như không nhận ra điều gì bất thường, mà hắn quả thật cũng có chút mệt mỏi, liền ôm nàng như vậy nhắm mắt nằm một lát, mới cảm thấy người trong lòng dần trầm tĩnh lại.

Mùi thơm này vẫn quanh quẩn bên người, loại hương khí yên tĩnh dễ chịu này tuy chỉ thoáng thoáng, nhưng lại khiến người ta vô cùng lưu luyến.

Hắn nhắm hai mắt, một lúc lâu sau chợt mở miệng nhỏ giọng hỏi: "Người dùng loại hương nhang gì vậy?"

Lục Khê vốn tưởng rằng hắn đã ngủ thiếp đi, không ngờ lại nghe được một vấn đề cổ quái như vậy, có chút dở dấn: "Tần thiếp không dùng được hương nhang."

"Nhưng trên người Mỹ nhân lại có một mùi thơm rất dễ ngủ, khiến trăm cảm thấy rất thoải mái."

"A, hoàng thượng đang nói đến cái này ư?" Nàng bưng tỉnh hiểu ra, có chút kiêu ngạo mỉm cười: "Đây là mùi thơm của hoa Ngọc Lan, trước kia lúc còn ở Giang Nam, mỗi khi đến mùa mưa, không khí ẩm ướt, quần áo để trong tủ thường sẽ có mùi ẩm mốc. Trong nhà tần thiếp lại trồng mấy cây Ngọc Lan, liền thường xuyên nhặt cánh hoa bỏ vào tủ quần áo, nó cũng dần dần thành thói quen, phải luôn ngửi được mùi hương như vậy mới cảm thấy an tâm. Mấy ngày trước tần thiếp thấy ở trong Ngự Hoa Viên có rất nhiều cây hoa ngọc lan, nên dẫn Vân Nhất cùng Ảnh Nguyệt đến nhặt một ít mang về."

Âm thanh của nàng mềm mại mát mẻ, mang theo xúc cảm thanh nhẹ như cỏ xanh, dịu dàng quanh quẩn bên tai, khiến người ta hết sức vừa lòng.

Minh Uyên nhắm mắt nghe nàng giải thích, cảnh giác phát hiện bản thân mình lại buông lỏng quá mức, cứ như vậy trầm mặc một lúc lâu, hắn mới từ tốn nói: "Ừ, ngủ đi."

Một giấc này ngủ rất an ổn, là cảm giác mà đã lâu rồi hắn không có.

Khi tỉnh lại, Lục Khê còn đang ngủ, nhìn tựa như một đứa bé, không đủ văn nhã, thậm chí phát ra âm thanh nhỏ như một chú heo con.

Tuy nói không vội, nhưng mấy ngày nay nàng vừa chuyển vào, lại vừa phải sửa sang, bố trí lại mọi thứ, sao có thể không mệt nhọc chứ?

Tâm tình hắn không tệ, ra hiệu cho Vân Nhất cùng Ảnh Nguyệt không cần đánh thức nàng, nhưng thân thể hắn vừa động, Lục Khê liền giật mình tỉnh lại, dụi dụi mi mắt: "Hoàng thượng dậy rồi ư?"

"Không sao, người cứ ngủ thêm một lát đi."

"Không ngủ được, tần thiếp còn có chuyện phải làm." Nàng bất đắc dĩ nhìn hắn.

"Chuyện gì?" Hấn biết rõ còn hỏi.

"Hôm nay thái hậu nương nương tặng cho thiếp một pho tượng Ngọc Quan Âm, tần thiếp muốn đích thân đi cảm tạ."

Minh Uyên cười nói: "Xem ra Mỹ nhân của trẫm rất coi trọng lễ tiết nhỉ, như thế cũng tốt, trẫm sẽ bảo Cao Lộc đưa tặng một phần đại lễ đến Thọ Khang cung , xem như thay người hiếu kính với thái hậu lão nhân gia vậy."

"Tạ hoàng thượng."

Nàng giả vờ như không biết Vân Nhất đã nói chuyện này cho Cao Lộc, chủ động nhắc tới trước mặt Minh Uyên, hành động này cũng là gián tiếp nói cho hấn biết, mình đã hoàn toàn đứng ở bên hấn.

Thời điểm bước lên liễn xa, Minh Uyên quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy người đã thay xong xiêm áo vội vàng chạy tới cửa, đưa mắt nhìn hấn rời đi. Trong khoảnh khắc hai mắt gặp nhau, nàng nở một nụ cười xinh đẹp, đôi môi im lặng khép mở, hấn nhìn ra được, nàng đang nói: cung tiễn hoàng thượng.

Liễn xa chuyển động đi về hướng Ngự Thư Phòng.

Người trên xe nhàn nhạt hỏi thái giám đang đi bên cạnh: "Cao Lộc , người cảm thấy Lục mỹ nhân như thế nào."

Cao Lộc suy nghĩ một chút: "Bẩm hoàng thượng, nô tài không biết. Nô tài gặp Lục mỹ nhân mới mấy lần, chỉ dựa vào một chút ấn tượng, không dám phỏng đoán bừa bãi. Chỉ là. . . .dựa vào tình trạng này có thể thấy, hình như là có thể yên tâm."

Khóe miệng hấn hiện lên một chút ý cười: "Vậy người cảm thấy nàng thông minh không?"

". Nô tài cho là, Lục mỹ nhân tâm tư đơn thuần, không biết cách che giấu."

Ý cười trên mặt có xu hướng mở rộng: "Hả? Nhưng trẫm lại thấy, nàng ta còn thông minh hơn nhiều người khác."

"Thứ cho nô tài ngu dốt, đoán không ra tâm ý của hoàng thượng."

"Trẫm không thích những nữ nhân làm mình làm mẩy với trẫm, nhưng trẫm lại càng không thích người ngu xuẩn. Thông minh thì tốt, nhưng phải biết sử dụng sự thông minh như thế nào để an phận. Nếu như nàng ta hiểu được điểm này, vậy trẫm sung ái nàng ta hơn một chút cũng không sao."

Vô luận là trước hay sau khi thị tẩm, nàng đều chủ động nhắc tới việc Thái hậu triệu kiến nàng, giống như lơ đãng, nhưng cũng lại đúng mức biểu đạt lập trường của nàng.

Chưa từng đề cập chút nào tới ý đồ muốn lôi kéo nàng của Thái hậu, nhưng lại biết cách dùng tượng Phật cùng tượng Quan Âm biểu hiện vị trí của hãn trong lòng nàng.

Từ những biểu hiện trước mắt của Lục Khê xem ra, nàng quả thực là người thông minh.

Nếu quả thật điểm xuất phát của nàng là từ sự quyết luyện hãn, một nữ nhân biết chọn lựa như vậy, quả thật cưng chiều một chút cũng không sao.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lập Uy 【 Ba 】

Xưa nay, Lục Thẩm Tư vốn không phải là một người hay nói, vì vậy những ngày ở Lục phủ, Lục Khê hầu như chưa từng nghe phụ thân kể qua bất kỳ chuyện gì của triều đình.

Cũng vì vậy, khi đến Thọ Khang cung nhìn thấy nam thử mặc áo lam ung dung lười biếng ngồi đó, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải nói gì.

Nàng thu liễm tâm tư, mắt nhìn thẳng hành lễ với Thái hậu, cung kính mà gọi một tiếng thái hậu nương nương, nhưng trong nội tâm lại tràn đầy nghi hoặc.

Cho dù là quyền thần trong triều, nhưng lấy thân phận của Thái hậu cũng không tiện tiếp đãi hần ở Thọ Khang cung này mới phải.

Không ngờ lại nghe nam tử kia mỉm cười nói với Thái hậu: "Mẫu hậu, đã có khách tới chơi, vậy nhi thần xin phép đi trước, không quấy rầy Lão Nhân Gia người nữa."

Thái hậu liếc nhìn hần: "Con còn biết ai gia là mẫu hậu của con à? Lâu lắm rồi mới đến Thọ Khang cung một lần, ai gia còn tưởng rằng mình không có đứa con trai nào đấy chứ!"

Chỉ mấy câu này, đã giúp Lục Khê hiểu rõ.

Đương Kim hoàng thượng không phải là con ruột của Thái hậu, mà vị Cừu vương gia trước mắt này mới do thái hậu sinh ra. Chuyện tình trong cung năm đó nàng không biết, nhưng quan hệ giữa thái hậu với hoàng

thượng trở nên kì lạ như vậy, sợ rằng là do sự tồn tại của vị Cửu vương gia này.

Không có người mẫu thân nào không hy vọng con trai của mình đi lên ngôi vị hoàng đế, so với vị đang ở ngôi cửu ngũ kia, Thái hậu sao có thể cam tâm để con trai mình chịu uất ức, làm một vị Cửu vương gia hữu danh vô thực kia chứ? Đây có lẽ cũng là nguyên nhân mà Thái hậu vẫn luôn nắm giữ một phần binh quyền không chịu giao trả cho hoàng thượng.

Cửu vương gia mỉm cười cúi người hành lễ, nháy mắt với Thái hậu mấy cái: "Mẫu hậu, nhi thần xin cáo lui trước."

Trong khoảnh khắc xoay người lại, hắn cười như không cười nhìn Lục Khê một cái, phất tay áo rời khỏi đại điện.

Dõi theo nhi tử rời khỏi Thọ Khang cung xong, Thái hậu mới thu hồi tầm mắt, cười hòa ái nhìn Lục Khê: "Hôm nay Uông Phúc trở về, bẩm với ai gia là người muốn đến cửa tạ ơn. Ai gia đang định bảo, cũng chỉ là một bức tượng Quan Âm mà thôi, người hôm nay mới được tấn phong, dọn qua Nhạc Thanh điện cũng bận rộn, cần gì phải tự mình đến đây cho thêm phiền toái?"

Lục Khê cúi mâu dụ ngoạn đáp: "Tượng phật Quan Âm là tâm ý của thái hậu nương nương, tần thiếp vô cùng cảm kích, theo lý phải tự mình đến chỗ người tạ ơn mới đúng."

"Người quả là người biết trước biết sau, lễ nghĩa thấu đáo." Thái hậu bùi ngùi thở dài nói, sai người ban thưởng ghế ngồi.

Nhìn phục trang hôm nay của Lục Khê, không vật nào không phải là trân phẩm trong cung, đặc biệt là chiếc trâm hồ điệp trên búi tóc kia, vốn là một trong những món trang sức tinh xảo mà Thượng Cung cục mang tới cho nhóm tần phi lựa chọn. Bởi vì trông rất sống động, mỗi khi bước đi

cánh bướm còn khẽ run rẩy theo, quả thực như đang bay lượn, cũng khiến Thái hậu phải nhìn nhiều hơn vài lần.

Lục Khê thấy ánh mắt của bà ta dừng lại hơi lâu trên búi tóc mình, liền giải thích: "Chiếc trâm hồ điệp này là do hoàng thượng ban thưởng hôm tấn thiếp được thụ phong, thái hậu nương nương đã từng thấy qua ạ?"

"Ừ, vài ngày trước Thượng Công cục có đưa vài món trang sức đến cho ta xem, ai gia từng thấy, bởi vì con hồ điệp này làm rất tinh xảo, ai gia còn thưởng cho thợ thủ công chút ngân lượng."

Lục Khê ngập ngừng nói: "Tần thiếp không biết thái hậu nương nương thích cây trâm này."

Thấy nàng luống cuống, Thái hậu cười khẽ, khoát khoát tay: "Đừng bận tâm, ai gia cũng chỉ cảm thấy cây trâm này làm có chút tinh xảo mà thôi, đâu phải rất thích chứ? Haizz, ai gia già rồi, những vật xinh đẹp thế này vẫn nên để lại cho những người trẻ tuổi như các người. Chỉ là hoàng thượng có thể thưởng nó cho người, ai gia cũng cảm thấy người cài rất xứng, điều này cũng chứng minh lúc đầu ai gia không nhìn nhầm người."

Ánh mắt của Thái hậu vô cùng từ ái, nhưng sự nhạy cảm trong đó lại đủ để bà ta nhìn rõ tất cả, Lục Khê bình tĩnh đón nhận ánh mắt của thái hậu, mỉm cười nói: "Tần thiếp đa tạ thái hậu nương nương rủ lòng thương xót, chỉ là nương nương nói đùa rồi, nương nương là bậc mẫu nghi thiên hạ, tần thiếp chỉ có thể nhìn lên, chứ không dám chạm tới."

Có qua có lại, Lục Khê trả lời vô cùng trôi chảy, thời thời khắc khắc đều hiện lộ rõ vẻ cung kính cùng dịu ngoan, làm Thái hậu hết sức hài lòng.

"Tuy ai gia có hai đứa con trai, nhưng Minh Uyên vốn là bậc Đế vương, lại không phải nhi tử thân sinh, tự nhiên về mặt tình cảm khó tránh khỏi có chút xa cách; còn về Cửu vương gia thì, trời sinh phong lưu thành tính, không thích những lễ nghi gò bó phiền phức trong cung, vì vậy cũng không

thường đến chỗ ai gia. Cũng may bây giờ có người, ai gia cũng xem như là có được nửa nữ nhi rồi."

Lục Khê nói chuyện với thái hậu một lát mới xin phép cáo lui.

Lần này là ngời liền xa trở về Nhạc Thanh điện, lúc đi qua Âm Hợp điện Lục Khê chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu hỏi Tiểu Thuận bên cạnh: "Nơi này chỗ ở của vị chủ tử nào?"

"Bẩm chủ tử, là Tần tài tử."

Tần tài tử? Cũng là Tông Lục phẩm Tài tử, vì sao lại chưa từng gặp nàng ta ở chỗ hoàng hậu?

Lục Khê liếc nhìn cửa son đang đóng chặt, lơ đãng hỏi một câu: "Sao ta tiến cung lâu nay, lại chưa từng nghe nói đến vị Tần tài tử này?"

Tiểu Thuận nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: "Chủ tử có điều không biết, vị Tần tài tử này mấy năm trước đã từng vô cùng được sủng ái, nhưng sau này vì ám hại Nguyệt Dương Phu nhân sinh non, mắc tội đồ kỵ, trong cơn tức giận hoàng thượng biếm nàng ta từ Chính Tứ Phẩm Dung Hoa xuống làm Tài tử như hôm nay, từ lúc đó đến giờ cũng chưa từng đến thăm nàng ta."

Lục Khê "Ừ" một tiếng, trầm tư thu hồi ánh mắt, đột nhiên nhớ tới thời gian mấy ngày trước, lúc từ chỗ Thái hậu trở về đi ngang qua đây từng nghe thấy trong điện truyền ra những âm thanh mập mờ.

Đã là một Tài tử thất sủng, lại còn dám làm chuyện vụng trộm này? Chẳng lẽ không sợ "tai vách mạch rừng", có người truyền ra ngoài hay sao?

Dù có bị biếm vào lãnh cung, thì cũng là nữ nhân của hoàng đế, dám cho hãn đội nón xanh như vậy, quả thật là "vô tiền khoáng hậu".

Huống chi. cung điện to như thế, mà ở tận ngoài cửa có thể nghe thấy tiếng hoan ái, ắt hẳn hành vi của người ở bên trong phải vô cùng phóng đãng, chẳng lẽ bọn họ cho rằng nơi đây không có người dám qua lại sao.

Nàng hơi nhú mào, núi cao Hoàng Đế ở xa, bởi vì Âm Hợp điện nằm ở nơi hoang vắng, nên hoàng thượng không biết chuyện này cũng là lẽ thường tình, nhưng vì sao Thái hậu cũng dung túng cho chứ? Tần Vũ là người của Thái hậu, ngày đó ông ta bình tĩnh như vậy hẳn là biết rõ ẩn tình trong đó.

Đang suy nghĩ, cửa điện kia lại đột nhiên mở ra, cùng với sự xuất hiện của hai nhân vật chính, đối thoại của bọn họ cũng truyền vào tai Lục Khê, khiến cho nàng không thể không ngoái đầu nhìn lại.

Một nữ nhân mắt ngọc mào ngài, nhan sắc yêu kiều như đóa hoa mới nở mỉm cười nói với nam tử đang định đi ra: "Ta chỉ trông mong tên oan gia chàng không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt quên mất ta là đủ rồi."

"Hả? Tư Vũ nói như vậy quả thật là oan uổng cho Bốn vương." Nam tử kia vô tội hôn trộm lên má nàng ta một cái, nở nụ cười vô cùng dịu dàng: "Những cô nương kia sao có thể so được với Tư Vũ chứ?"

"Không có lương tâm, ở trước mặt ta mà chàng còn nhắc tới ‘những cô nương kia’, đã đủ để biết ta trách chàng chẳng oan rồi!" Nàng kia cúi gập đầu hất một cái, “cách” một tiếng đóng cửa lại.

Nam tử kia mặc trường bào màu lam, tóc đen bay bay, lúc ngược mắt thì chạm phải Lục Khê, khóe miệng hẳn hơi nhếch lên, đôi con ngươi sáng ngời truyền tin không tiếng động: lại gặp mặt.

Lại là Cửu vương gia?!

Lục Khê lập tức hiểu được, vì sao Tần Vũ nhắc nhở nàng không nên bận tâm, vì sao Thái hậu lại mắt nhắm mắt mở không quản chuyện này, hóa ra

người có quan hệ bất chính với Tần tài tử lại là Cửu vương gia.

Nàng vờ như không thấy những hành động thân mật của hắc và Tần tài tử, chỉ lạnh nhạt gạt đầu, như hai người lạ vô tình chạm mặt trong cung mà thôi, tiếp liền quay đầu, bình tĩnh đi xa khỏi tầm nhìn của hắc.

Vì về cung cũng không có việc gì làm, Lục Khê liền đến Ngự Hoa Viên, bảo Vân Nhất theo mình đi tản bộ một lát.

Vào đầu hạ còn có thể gặp được cảnh sắc tươi đẹp của ngày xuân cũng là chuyện hiếm thấy, nếu không ở trong cung, sao có cơ hội này chứ?

Chỉ mới đi một đoạn, liền gặp được hai người đang ngồi trò chuyện trên bàn đá, nghe tiếng bước chân, họ cũng quay đầu lại nhìn Lục Khê, là An tần cùng Tôn Duy Duyệt !

Vài ngày trước, trong Đức Dương điện của hoàng hậu, trước mặt chúng phi, hoàng thượng bỏ rơi An tần, sủng hạnh Tôn Duy Duyệt, còn phong cho nàng ta làm Thường tại. Hôm nay, hai người kia gặp nhau không “giương cung bạt kiếm thì thôi”, lại còn ngồi nói chuyện vui vẻ. khiến Lục Khê vô cùng cảm khái: quả là thiên hạ không chuyện lạ nào là không có.

Thấy nàng tới, hai người liền dừng cuộc nói chuyện, An tần- người có địa vị cao nhất ở đây cười hỏi nàng: " Thì ra là Lục mỹ nhân, muội muội cũng đến đây ngắm hoa à?"

Lục Khê hành lễ đáp: "Muội muội muốn đến nhặt chút cánh hoa mang về, không ngờ lại gặp được An tần tỷ tỷ và Tôn thường tại ở đây."

Thấy vẻ mặt nàng lộ vẻ tò mò nhưng lại không dám hỏi, trong lòng An tần có chút khinh thường, đúng là một nữ nhân chỉ biết dựa vào chút diện mạo để tấn vị, ngay cả chút tâm tư này cũng không che dấu được, thì có thể leo lên được bao nhiêu chứ?

Ngược lại, Tôn thường tại ôn nhu mỉm cười với nàng: "Tỷ tỷ thật là có nhã hứng, hiểu được thế nào là thương hoa, không giống tục nhân như muội muội, chỉ hiểu ngắm hoa, không hiểu nhật hoa."

An tần mời nàng cùng ngồi, nàng vội vàng khoát tay nói: "Muội muội còn có việc phải làm, không làm phiền hai vị nữa, nhật hoa xong muội sẽ về ngay."

Trong nháy mắt xoay người lại, nàng nghe được giọng nói có chút khinh thường của An tần: "Quả nhiên là một Mỹ nhân tâm địa chất phác, ngắm hoa nhật hoa, đến cả chuyện nhật hoa cũng phải tự làm."

Lục Khê đưa lưng về phía họ, bước chân hơi chậm lại, tiếp đó như không được tự nhiên bước đi. Thấy vậy tiếng cười của hai người sau lưng lại cao hơn một chút.

Vân Nhất lo âu nhìn chủ tử, không ngờ lại thấy nét mặt của nàng hết sức bình thản, đôi mắt sáng ngời không hề ẩn chứa một tia không vui nào.

Bóng lưng hoảng hốt, nhưng mặt mũi lại hết sức yên tĩnh.

Vân Nhất không tự chủ được ngẩn người.

Nhật hoa Ngọc lan xong, Lục Khê mới dẫn theo Vân Nhất trở về.

Nhạc Thanh điện cách Tê Ngô cung của hoàng thượng không xa, Lục Khê nghĩ nghĩ một lát, liền cho liền xa đi về hướng Tê Ngô cung.

"Chủ tử muốn đến chỗ hoàng thượng ư?" Vân Nhất hỏi nàng.

"Ừ, đi gặp một lát cũng tốt." Nàng cười khẽ, nhưng lại hết sức đáng yêu.

Vân Nhất chần chờ nói: "Nhưng hoàng thượng không triệu kiến chủ tử, chủ tử đến đó như vậy.có phải là đường đột quá không?"

"Ai nói ta muốn gặp hoàng thượng?" Nàng nhẹ nhàng mở miệng, nháy mắt với Vân Nhất: "Tuy ta đến cung hoàng thượng nhưng cũng không có nghĩa là đi gặp người."

Vân Nhất mờ mịt.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ưu Ái 【 Một 】

Mặt nước xanh lục trong ly trà Long Tĩnh sóng sánh đánh vào thành men, tầm mắt của Minh Uyên dừng lại ở đó, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra vui giận.

Hắn ngồi trước bàn sách, Thường phi đứng ở trong đại điện; hắn nhìn chăm chú vào ly trà trong tay, mà Thường phi thì nhìn chăm chú vào hắn.

Hồi lâu sau, rốt cuộc hắn cũng chậm rãi mở miệng: "Người có biết quy củ là hậu cung không được tham gia vào việc triều chính?"

"Nô tì biết." Thường phi bình tĩnh đáp, không hề có dáng vẻ muốn nhận sai.

"Là trăm quá sủng ái người, nên người dám can rời như thế sao?" Âm thanh nghiêm nghị, Đế Vương ngồi sau cái bàn rốt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn nàng ta, biểu tình sủng ái xưa nay bị dáng vẻ bí hiểm thay thế: "Đừng nói tới chuyện trăm không chấp nhận cho người cầu tình, chỉ bằng những việc huynh trưởng người đã làm, cũng đủ để trăm giết hắn cả trăm lần rồi !"

Thường phi quật cường ngẩng đầu nhìn hắn, nói rõ từng chữ: "Nếu như hoàng thượng giết huynh trưởng nô tỳ, vậy nô tỳ nào còn mặt mũi sống tiếp nữa? Nói chi đến việc có chỗ đứng trong hậu cung?"

Minh Uyên dẫn mạnh ly trà xuống bàn: "Can rời! Thường phi người đang định uy hiếp trăm sao?"

"Nô tì không dám, nô tì chỉ muốn nói, xưa nay hoàng thượng luôn sủng ái nô tỳ, dù nô tỳ phạm sai lầm, hoàng thượng cũng đều cho nô tì cơ hội,

như vậy, cũng hi vọng hoàng thượng có thể cho ca ca một cơ hội——"

Lời còn chưa nói hết, liền bị Minh Uyên lạnh lùng cắt đứt: "Đủ rồi, trẫm thấy người quả thực là ỷ sủng mà kiêu, không biết trời cao đất rộng là gì. Cao Lộc, đưa Thường Thục Nghi hồi cung, đóng cửa hồi lỗi."

Thường Thục Nghi? Đây là giám phẩm cấp của nàng?

Mặt Thường phi trắng bệch, đã khi nào hoàng thượng nghiêm khắc với nàng ta như thế? Nàng ta định nói thêm gì nữa, nhưng tự ái trong lòng nổi lên, dứt khoát xoay người sang chỗ khác, nặng nề đi ra khỏi điện, chẳng thèm để ý đến Cao Lộc đang đi phía sau.

"Hoàng thượng bận xử lý quốc sự, nô tỳ có tay có chân, không cần làm phiền Cao công công, tránh bảo nô tì ỷ sủng mà kiêu."

Đưa lưng về phía Minh Uyên, nàng ta không thấy vẻ mặt nên có của người đang tức giận sau bàn, mà ngược lại vẫn là vẻ ung dung thường thấy.

Còn Minh Uyên cũng không thấy được vẻ tức giận trên mặt Thường phi biến mất trong nháy mắt, thậm chí khóe miệng nàng ta còn có nhếch lên thành một nụ cười thản nhiên.

Lục Khê vừa đến cửa liền đụng phải Thường Thục Nghi đang nghênh ngang đi ra, chỉ kịp cúi người hành lễ, lời thỉnh an trong miệng còn chưa kịp nói, liền bị người ta đẩy một cái.

"Cút qua một bên! Đồ cản trở!" Giọng nói hiển lộ rõ vẻ vô lễ cùng tức giận.

Bởi vì không đề phòng, lại bị nàng ta đẩy mạnh như thế, Lục Khê mất tự chủ ngã ra sau, nhưng trong lúc nguy khốn, nghĩ đến việc người trong điện sẽ nghe được âm thanh, vì vậy liền cắn răng tăng thêm chút sức, ngã xuống bậc thang.

Trên cổ tay lập tức xuất hiện một vết thương, máu tươi rỉ ra.

Thường Thục Nghi nhìn nàng một cái, biết sức mình đến cỡ nào, nhưng xưa nay nàng ta không phải là một người hay giải thích, dưới cơn thịnh nộ, dứt khoát hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

"Chủ tử người không sao chứ?" Vân Nhất hoảng hốt la lên, đỡ người đang cau mày đứng dậy, sợ hãi đến nỗi âm thanh cũng run rẩy.

Cao Lộc chính mắt thấy một màn này, vội vàng bước xuống bậc thang, vừa kiểm tra thương thế của Lục Khê, vừa quay đầu sai tiểu thái giám đi truyền thái y.

Trong đại điện, Hoàng đế tất nhiên cũng đã nghe thấy âm thanh ồn ào ngoài cửa, hần nhanh chóng bước ra ngoài, ôm Lục Khê – lúc này sắc mặt đã trắng bệch – lên, đi về hướng Thiên Điện.

"Có đau lắm không?" Hần cúi đầu hỏi nàng.

Lông mi Lục Khê khẽ run, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra nước mắt, nhưng lại cắn môi dùng cảm ngăn lên nhìn hần, lắc đầu nói: "Tạ hoàng thượng quan tâm, tần thiếp. tần thiếp không sao."

Không sao? Vết thương trên cổ tay hở ra như miệng một đứa trẻ mới sinh, máu thịt lẫn lộn mà bảo không sao.

Vẻ mặt Minh Uyên có chút phức tạp, im lặng ngồi bên cạnh nhìn thái y vội vàng chạy tới băng bó vết thương cho nàng.

Cô gái này quả thật là nhỏ bé yếu ớt, hai gò má tái nhợt khiến người ta vô cùng thương tiếc, nàng cắn môi, bởi vì hần đang ở cạnh mà cố nén nước mắt, cánh môi cũng sắp bị nàng cắn rách.

Nhưng người đang cố kiên cường vẫn có những hành động lơ đãng biểu lộ sự bất an, tựa như giờ phút này nàng đang nắm chặt tay hắn, hình như còn có chút run rẩy, giống như một chú chim non chịu kinh hãi.

Mãi cho đến thái y rời đi, hắn mới chuyển ánh mắt qua khuôn mặt nàng, tỉnh táo hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Lục Khê cúi đầu, không nhìn hắn, chỉ khẽ nói: "Là lỗi của tần thiếp."

"Hả? Người sai chỗ nào?" Hắn có chút buồn cười.

"Tần thiếp. Tần thiếp không nên cản trở đường của Thường phi nương nương."

Thấy vậy Minh Uyên bật cười, giơ tay vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mại của nàng: "Ái phi quả thật là dễ bắt nạt."

Nếu là những phi tần khác, sợ rằng đã sớm thừa cơ hội này kéo Thường phi hồng hách ngang ngược đã lâu kia xuống, cũng chỉ có cô gái nhỏ khiến người ta khó đoán tâm tư này mới cho hắn câu trả lời cổ quái như vậy.

Có lẽ quả thật là hắn quá dung túng Thường Thục Nghi, khiến nàng ta kiêu căng đến mức này. Mặc dù đây cũng là điều hắn muốn thấy, nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm.

Hắn thở dài, vỗ nhẹ lưng nàng: "Được rồi, Thường phi cũng chỉ nhất thời tức giận, không phải cố ý đẩy người. Đi thôi, trăm tiền người về Nhạc Thanh điện."

Rốt cuộc nàng cũng nở nụ cười, trên lông mi còn vương ánh lệ, lóng lánh trong suốt.

Hắn gọi nàng là ái phi, chứ không phải là Mỹ nhân nữa. đường đường là Hoàng đế mà lại đích thân đưa nàng hồi cung, thể diện của nàng quả thật không nhỏ.

Nhưng lúc nghe thấy hắn vẫn bảo vệ Thường Thục Nghi như vậy, trong mắt Lục Khê xẹt qua một chút mất mát, mặc dù rất nhanh, chỉ trong thoáng chốc, nhưng vẫn bị Minh Uyên nhìn thấy.

Nàng gật đầu một cái, giống như đang trấn an mình, ít nhất hắn để ý nàng, như vậy là đủ rồi.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một chút thương tiếc, Minh Uyên ôm nàng đi ra liền xa.

Chuyện này quả thật bất công với nàng, lần này thương yêu nàng nhiều hơn một chút, thật ra thì cũng không sao cả.

Nói cho cùng, một nữ nhân không tranh không giành vẫn làm cho người ta đau lòng hơn so với một nữ nhân ngang ngược vô lý, nhưng nếu Lục Khê thân nhiên tỏ ý muốn hoàng thượng đòi công đạo cho nàng, ước chừng Minh Uyên cũng sẽ không có ý nghĩ thương yêu nàng thế này.

Trong Nhạc Thanh điện không có mùi thơm nồng nặc, cũng không bày biện nguy nga, nhưng khắp mọi nơi đều có dấu vết của Lục Khê, khiến người ta phải khắc sâu vào trí nhớ.

Bên cửa sổ có những bồn hoa đang nở rộ, trắng noãn xinh xắn, không quá diễm lệ mà yên lặng tỏa hương tựa như chủ nhân của nó vậy; trên cửa sổ là những hoa văn được cắt dán tỉ mỉ bằng giấy, tuy phức tạp, nhưng lại nhỏ nhắn đáng yêu, vô cùng đặc biệt; vật trang trí đáng giá nhất trong điện là bức tượng Phật mạ vàng mà hắn ban thưởng mấy ngày trước, ắt hẳn là được lau chùi thường xuyên, bóng loáng sáng rực, nằm ngay trên nóc tủ, lộ vẻ rất được xem trọng.

Minh Uyên ngửi mùi thơm u lan nhẹ nhàng trên người nàng, dịu dàng đặt cô gái nhỏ trong ngực lên ghế dựa, chẳng hiểu sao trong lòng lại tràn đầy vẻ thư thái.

Nhìn lại nàng, trừ chiếc trâm hồ điệp trên búi tóc ra, phục sức còn lại đều cực kỳ đơn giản, không phấn son diêm dúa mà lại tươi trẻ đầy sắc xuân.

Vẻ ngoài này của nàng không phải là lần đầu tiên hắn được chứng kiến.

Lục Khê có chút lo lắng nhìn hắn, hình như cho rằng việc hắn đứng, mà mình ngồi là đại nghịch bất đạo, hơi mất tự nhiên nắm lấy vạt áo hắn: "Hoàng thượng, để cho tần thiếp hầu hạ người đi."

Minh Uyên cười vỗ vỗ tay nàng, trấn an nói: "Được rồi, đừng quá xem trọng lễ tiết, hôm nay ngươi bị thương, buổi tối còn phải thay dược. Nghỉ ngơi sớm đi."

Nghe thế nàng nhu thuận thu tay lại, nở cười vui vẻ.

"Đúng rồi, sao hôm nay ngươi lại đến Tê Ngô cung?" Hắn chợt nhớ tới việc này, ngược mắt hỏi nàng.

Lục Khê đỏ mặt, chậm rãi lấy từ trong ngực ra một chiếc hà bao màu xanh nhạt, dưới góc thêu một đóa hoa ngọc lan đơn giản, trắng noãn xinh đẹp, mát mẻ đáng yêu.

"Tần thiếp làm một chiếc hà bao, sau khi từ chỗ Thái hậu về, thấy cách Tê Ngô cung không xa, nên muốn tự tay đến tặng cho hoàng thượng."

Nàng chờ mong nhìn hắn, giống như hắn là trời của nàng.

Minh Uyên nhận lấy, ngoài ý muốn ngửi thấy một mùi thơm rất dễ chịu, giống hệt với hơi thở bạch lan trên người nàng.

"Trong này có hoa ngọc lan?" Hắn có chút kinh ngạc.

"Vâng, lần trước hoàng thượng hỏi tần thiếp dùng loại hương nhang gì, tần thiếp thầm nghĩ chắc hoàng thượng thích mùi hương của hoa ngọc lan, liền thường xuyên nhật cánh hoa, ngoài một ít bỏ vào tủ quần áo, số còn lại mang đi phơi khô rồi cho vào hà bao." Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, cuối cùng nhìn hắn chớp chớp mắt: "Hoàng thượng sẽ không chê thiếp vụng về, làm hà bao khó coi chứ?"

Minh Uyên cất hà bao vào tay áo, buồn cười nhìn nàng: "Ái phi là đang khiêm tốn hay kiêu ngạo biến hình đây?"

"Hoàng thượng nói sao, thì chính là vậy." Nàng mỉm cười, mang theo chút dí dỏm.

Minh Uyên ngồi thêm một lát, rồi mới rời khỏi Nhạc Thanh điện .

Cao Lộc nhìn người ngồi trên liễn xa đang trầm ngâm ngẫm nhìn chiếc hà bao trong tay, thầm nghĩ Nhạc Thanh điện sau này ắt hẳn sẽ rất náo nhiệt.

Ít nhất hắn nhận thấy được, hoàng thượng rất có hứng thú với vị Lục Mỹ nhân này.

"Cao Lộc, đến chỗ hoàng hậu." Minh Uyên thu hồi hà bao, lạnh nhạt phân phó.

Vì vậy ngự giá chuyển hướng đến Đức Dương điện.

Hoàng hậu đang niệm Phật, nghe nói hoàng thượng giá lâm, liền nâng váy, mỉm cười bước ra khỏi Phật Đường.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Kể từ khi Nhạc gia thất thế, thái độ của hoàng thượng đối với nàng ta cũng càng thêm lạnh nhạt, đặc biệt đến gặp nàng ta như bây giờ, chính là

chuyện vô cùng hiểm thấy.

Minh Uyên đỡ nàng ta dậy, cười nói: "Hoàng hậu không cần đa lễ. Hôm nay trẫm rảnh rồi, chợt nhớ đã lâu không đánh cờ với hoàng hậu nên đến đây, không biết hoàng hậu có nhã hứng chơi với trẫm vài ván không."

"Đây là vinh hạnh của nô tì." Nàng ta quay đầu lại vui sướng sai cung nữ: "Mang bàn cờ lên đây."

Từng quân trắng đen được hạ xuống, thời gian cũng chậm rãi trôi qua.

Minh Uyên thoải mái ra quân, còn hoàng hậu thì tập trung tinh thần, không dám lơ là.

"Hoàng thượng, người thua rồi." Cuối cùng, nữ nhân ngồi đối diện mỉm cười ngẩng đầu nói, lúc nhìn thấy dáng vẻ không chú tâm của Minh Uyên thì có chút mất mát: "Hoàng thượng, hôm nay người đặc biệt đến chỗ nô tỳ chắc không phải là để chơi cờ thôi chứ?"

Lúc trước, nếu nàng ta muốn thắng hẳn, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

"Trẫm chỉ muốn biết, hoàng hậu có ý kiến gì đối với việc trẫm giảm phẩm cấp của Thường Thục Nghi hay không?" Minh Uyên cũng không phủ nhận mục đích mình tới đây, trực tiếp mở miệng hỏi nàng ta.

Ánh mắt hoàng hậu bình tĩnh, cúi mâu cười đáp: "Thục Nghi muội muội xinh đẹp, tính tình thẳng thắn, trừ bỏ đôi lúc có chút trẻ con ra, thì quả thật là một cô gái khiến người khác yêu mến."

Tính trẻ con? Những lời này rõ ràng là đang nói đến chuyện Thường Thục nghi chọc giận hoàng thượng lúc chiều, sợ rằng việc nàng ta bị hạ cấp đã loan truyền khắp hậu cung, những phi tần hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ nàng ta lúc trước ắt hẳn cũng đã cười thầm đến gãy lưng rồi.

Minh Uyên cúi đầu cười khê: "Tính trẻ con. là trẫm quá sủng ái nàng ta, khiến nàng ta trở nên vô pháp vô thiên, không biết trời cao đất rộng, nghĩ rằng hậu cung là nơi nàng ta muốn làm gì thì làm. Hôm nay trẫm giảm vị phân của nàng ta, cũng là để cho nàng ta một bài học. Đầu tháng sau, lúc bày quốc yến nhân ngày Lập hạ, trẫm sẽ nâng phân vị cho các phi tần, ý hoàng hậu thế nào?"

Trẫm mặt một lát, hoàng hậu mới bất đắc dĩ nở nụ cười: "Nếu trong lòng hoàng thượng đã có quyết định, cần gì phải hỏi nô tì chứ? Tất nhiên là nô tỳ nghe theo quyết định của hoàng thượng."

Nói cho cùng, hôm nay giảm phẩm cấp của Thường Thục Nghi, ngày khác vẫn sẽ nâng lên lại. Vị đẳng trong lòng chậm rãi lan rộng, nàng ta cảm thấy ngôi vị hoàng hậu này của mình quả thật chẳng có ý nghĩa gì.

Trừ việc giúp phu quân mình giải quyết chuyện của những nữ nhân khác ra, còn có thể làm gì nữa đây? Nàng không những không chiếm được tâm của hoàng thượng, mà còn phải rộng lượng nhìn hăn sủng ái những nữ nhân khác, trong khi bản thân mình thì ngày càng già đi.

"Tối nay hoàng thượng sẽ ở lại chứ?" Nàng ta cố gắng để bản thân mình đừng biểu lộ quá nhiều mong đợi.

Minh Uyên lạnh nhạt liếc nàng ta một cái: "Hôm nay, Lục Mỹ nhân bị Thường Thục Nghi đẩy ngã, bị thương, trẫm muốn đến thăm một lát, không ở lại dùng bữa với hoàng hậu được."

Vẻ mặt hoàng hậu có chút bi thương.

Nàng ta nói ở lại, hăn lại bảo là dùng bữa, cuối cùng là lưu lại cho nàng ta chút thể diện mà thôi.

Quân Tâm lạnh bạc, đại khái là ý này đây.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ưu Ái 【 Hai 】

Từ xa đã nhìn thấy ngọn đèn trước cửa Nhạc Thanh điện lung lay trong gió, mờ mờ ảo ảo trong bóng đêm, khiến người ta cảm thấy vô cùng đặc biệt.

Minh Uyên bước vào trong viện, đi thẳng đến tẩm cung, nhưng lại không gặp được người lúc này vốn nên ở trên giường dưỡng thương.

Hắn hơi dừng lại, hình như nghe thấy sau viện truyền tới giọng nói, liền nhấc chân bước ra cánh rừng phía sau.

Ở ngoài bìa rừng một chủ một tớ đang đứng, chủ tử thì cúi người, dùng bàn tay không bị thương nâng một mầm hoa nhỏ, còn cung nữ thì dùng cả hai tay vốc đất, cố chôn chặt gốc cây.

"Chủ tử, đêm lạnh gió lớn, người vào trong trước đi, chuyện này cứ để nô tỳ làm cho." Vân Nhất lo âu nói.

"Không sao đâu, xong ngay ấy mà." Lục Khê không bận tâm cười cười, âm thanh mềm nhẹ ấm áp, tràn đầy vui mừng.

Minh Uyên đứng ở xa nhìn một lát, mới nhấc chân bước tới: "Ái phi đang làm cái gì thế?"

Vừa ngẩng đầu, liền thấy biểu tình không đồng ý của hắn, vẻ mặt vốn đang sung sướng của Lục Khê cứng đờ, nàng mở miệng, nhỏ giọng nói: "Trồng hoa."

"Bị thương nặng như vậy còn đi trồng hoa?" Minh Uyên không vui, "Các cung nữ thái giám khác đâu rồi? Sao phải để nàng tự mình trồng?"

"Là. . . . Là Thường Thục Nghi nương nương gọi bọn họ đi rồi, nói là hôm nay lỡ làm thiếp bị thương, cảm thấy áy náy, cho nên phải ban thuốc cho tần thiếp."

Minh Uyên trầm mặc, trong lòng biết rõ Thường Thục Nghi cũng không phải là loại người biết tiến biết lùi như thế này. Hắn kéo Lục Khê đến bên cạnh, liếc nhìn cánh tay còn đang quấn vải trắng: "Cũng không còn nhỏ nữa, sao lúc bị thương còn chạy ra hứng gió chứ?"

Lục Khê hiển nhiên rất cảm động trước sự quan tâm của hắn, nhìn hắn nở nụ cười nhẹ nhàng: "Hoàng thượng đừng lo lắng, tần thiếp không sao, chỉ là cảm thấy nhàm chán nên đến Ngự hoa viên tìm ít cây hoa ngọc lan non."

Ngọc Lan.

Minh Uyên lập tức hiểu tâm ý của nàng, bởi vì hắn thích Ngọc Lan, nàng liền tìm mọi cách muốn cho hắn vui vẻ, đầu tiên là hà bao, bây giờ là hoa non.

Nhìn thần thái mong đợi trong mắt nàng, hắn không nói thêm gì nữa.

Trong hậu cung, có không ít phi tần muốn lấy lòng hắn, mong được ‘ba nghìn thánh sủng vun vào một thân’, hi vọng một ngày kia bước lên đỉnh cao nhất trong hậu cung này.

Thế nhưng không phải ai cũng giống nhau, nàng không biết làm những chuyện phô trương để lấy lòng hắn, nếu không phải hắn đến đúng lúc, có lẽ phải đợi đến ngày cây Ngọc Lan nở hoa mới biết, vào một đêm của mấy năm trước, có một nữ nhân tay mang thương tích còn đích thân trồng cây hoa này.

Hắn híp mắt ngồi ở trên ghế, nhìn người bên cạnh có chút lo lắng cúi đầu hỏi: "Hoàng thượng, người tức giận sao?"

"Ừ." Hấn đáp một tiếng, không nói nữa.

Vì vậy Lục Khê hơi biến sắc, vừa như hốt hoảng vừa như buồn bã:
"Hoàng thượng, tần thiếp sai rồi, tần thiếp không nên tùy hứng như vậy, xin hoàng thượng thứ tội."

Minh Uyên bật cười, vừa lắc đầu vừa ngừng mắt nhìn nàng: "Được rồi, trẫm cũng chỉ không muốn nhìn thấy nàng không biết yêu thương bản thân mình thôi, biết sai có thể sửa là được rồi."

Lục Khê còn muốn nói gì đó, lại bị hấn dụ dàng ôm lấy, đi về phía giường hẹp.

"Hoàng thượng." Nàng hoảng hốt, tên cầm thú này, không thèm để ý đến vết thương của nàng hay sao, lúc này rồi mà còn muốn làm việc đó?

Nhưng Minh Uyên chỉ ôm nàng đặt lên giường, dụ dàng nói: "Được rồi, mệt nhọc cả ngày rồi, nàng nghỉ ngơi trước đi."

"Còn hoàng thượng thì sao?" Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hấn, có chút mất mát: "Hoàng thượng phải về ư?"

Minh Uyên bật cười: "Ái phi có biết dáng vẻ bây giờ của nàng rất giống một đứa nhỏ không nhớ rời xa cha mẹ hay không?"

Lục Khê buông tay ra, giả bộ tức giận, mắt hửng quay đầu sang chỗ khác.

"Trẫm đi tắm, tối nay sẽ ở lại đây. Như vậy nàng hài lòng chưa?"

Người một khắc trước còn đang buồn bã xám xịt, nghe vậy gật đầu một cái, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Người còn lại bước đến đại sảnh, trầm tĩnh uống trà, liếc nhìn Vân Nhất đang đứng bên cạnh, cúi đầu hỏi: "Bọn họ bị Thường Thục Nghi gọi đi lúc nào?"

Vân Nhất cúi đầu cung kính đáp: "Bẩm hoàng thượng, một canh giờ trước."

Một canh giờ? Đi lấy thuốc mà cần đến một canh giờ?

Hắn âm trầm vuốt ve ly trà trong tay, một hồi lâu lại hạ thấp giọng lạnh nhạt hỏi nàng ta: "Lục Mỹ nhân đối xử với người có tốt không?"

Vân Nhất gật đầu cung kính: "Mỹ nhân đối xử với nô tỳ rất tốt, còn tặng cho nô tỳ cây trầm mẫu đơn đã theo mình nhiều năm, cũng chưa từng giận dữ với nô tỳ."

Minh Uyên quả thật xúc động.

Không có nữ nhân nào ngốc đến mức không biết những cung nữ thái giám do Nội Vụ phủ phái tới là tai mắt của hoàng thượng, mọi cử động của mình đều đang bị giám thị, tâm tình không tốt cũng là chuyện thường. Dưới tình huống như thế, những tàn phi đánh chửi tai mắt quả thật là chuyện thường thấy, mặc dù không trừng phạt về thể xác nhưng cũng sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt.

Nhưng Lục Khê làm như thế, rõ ràng là muốn nói cho hắn biết, nàng toàn tâm toàn ý đối với hắn, dù biết Vân Nhất cùng Tiểu Thuận là tai mắt do Cao Lộc phái tới, nàng cũng không để ý.

Suy nghĩ một chút, hắn lại hỏi: "Vậy lúc bình thường chủ tử người hay làm những gì?"

"Cắt giấy, trồng hoa, thỉnh thoảng còn tu sửa bồn hoa, nếu không thì sẽ đọc sách."

"Hả? Nàng còn đọc sách? Đọc những loại sách gì?"

Vân Nhất khó xử nhỏ giọng nói: "Xin hoàng thượng thứ tội, nô tỳ không biết chữ, cũng không biết chủ tử đọc những loại sách gì."

Đuôi mắt Minh Uyên thoáng thấy trên bệ cửa sổ có một quyển sách, liền đứng dậy đi tới, cầm lên xem.

. 《 Mộng Khê bút ký 》 ?

A, không ngờ nàng lại đọc qua nhiều sách như vậy, đến những chuyện mộng ảo như thế này cũng xem.

Hắn hứng thú lật qua vài trang, trong sách rơi ra một tấm bìa đánh dấu trang làm từ cánh hoa ngọc lan, sau khi ép khô đem đi phơi nắng, trắng noãn như ngọc.

Nhặt cánh hoa kia lên, hắn mỉm cười hỏi Vân Nhất: "Nói như vậy, chủ tử người cả ngày không bước ra cửa sao?"

"Cái này." Vân Nhất có chút chần chờ, không biết có nên nói hay không.

"Cứ nói đừng ngại."

"Dạ, hoàng thượng. Trước đó vài ngày chủ tử cũng từng đi ra ngoài, nhưng mà đến Vân Hồ khi gặp phải Kha tài tử. Kha Tài tử có nói mấy lời hơi khó nghe. Sau đó, hôm nay đến ngự hoa viên nhặt cánh hoa lại chạm mặt An Tần cùng Tôn thường tại. Nô tỳ thấy chắc là chủ tử không muốn vướng vào mấy chuyện thị phi trong cung, cho nên không thích ra cửa."

Minh Uyên không lên tiếng.

An tần và Tôn Thường tại? Hãn muốn khiến hai người đó xảy ra mâu thuẫn, dùng việc này để kiểm chế thế lực của hai nhà An, Tôn trên triều đình, nhưng sao hai người này lại giờ lại liên kết với nhau đây?

Tôn Thường tại hãn là không có tâm tư này, mới vừa vào cung, địa vị lại không cao, nếu như An tần nghĩ rằng nàng ta làm mình mất mặt, tất nhiên sẽ không muốn gặp nàng ta. Nhưng giờ lại như vậy, nhất định là do An tần chủ động đi tìm rồi.

Nhưng An tần này xưa nay không phải là người có lòng rộng lượng biết suy nghĩ cho đại cục như vậy, sợ rằng phía sau hành động này còn có toan tính khác. Tóm lại hãn phải nên cử người chú tâm thêm một chút mới được.

Lại qua một lúc lâu, Ảnh Nguyệt cùng Tiểu Thuận mới trở về.

Từ xa đã nhìn thấy trong đại điện có người đang ngồi, hai người lặng lẽ đến gần hơn một chút, mới nhìn rõ người trước mắt là Vạn Tuế Gia, vội vàng quỳ xuống, thỉnh an: "Hoàng thượng Cát Tường" .

Đầu hai người chạm đất, thỉnh an xong cũng không dám ngẩng lên, Minh Uyên nói: "Đứng lên đi."

Không ngờ hai người này lại chẳng có chút phản ứng nào.

Minh Uyên trầm giọng: "Trẫm bảo các người đứng lên, không nghe thấy à? Ngẩng đầu lên cho trẫm!"

Hai người đang quỳ lo sợ ngẩng đầu lên, khuôn mặt cả hai vừa sững vừa đỏ, như vừa bị người ta đánh qua.

Trong tay Ảnh Nguyệt còn đang cầm một hộp thuốc, nước mắt tràn mi, nghẹn ngào nói: "Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ chỉ sợ đáng về mình sẽ quấy nhiễu thánh giá, mong hoàng thượng lượng thứ."

Tiểu Thuận tốt hơn một chút, không khóc, nhưng cũng đưa đôi mắt bi ai nhìn hăn.

Ngay từ lúc đầu, Minh Uyên đã biết chuyển đi này của bọn họ sẽ không có chuyện gì tốt, nhưng chẳng ngờ Thường Thục Nghi lại là người nóng tính, nhỏ nhen đến vậy, chỉ vì tâm tình không tốt mà lấy hai cung nữ thái giám vô tội ra trút giận.

Dù hăn có lòng dung túng, cũng khó có thể tha thứ hơn được nữa.

Hăn đập mạnh lên bàn, khiến Vân Nhất cũng sợ đến run rẩy, sau một phút trầm mặc, liền phất tay áo đi vào trong thiên điện, lạnh nhạt phân phó: "Chuẩn bị nước, trăm muốn tắm rửa."

Đi được vài bước, hăn ngừng lại, chẳng buồn quay đầu nói với hai người đang quỳ trên đất: "Các người đi bôi thuốc trước đi, ngày mai trăm sẽ đến chỗ Thường Thục Nghi, đòi công đạo cho các người."

Tính tình của Thường Tư Viện là do hăn nuông chiều mà ra, từ sau khi nàng ta vào cung, hăn luôn cho nàng ta vinh vang vô ngàn cùng ân sủng. Vốn muốn đợi thêm một thời gian nữa, không ngờ rằng nàng ta lại thiếu kiên nhẫn đến mức này.

Cũng tốt, xem như hành động trước kế hoạch, vạch trần hết tội trạng của nàng ta cùng huynh trưởng, khiến Thường gia trở tay không kịp.

Lúc hăn tắm xong, đi tới bên giường thì Lục Khê đã ngủ thiếp đi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ưu Ái 【 Ba 】

Hôm sau, lúc đến thỉnh an hoàng hậu thì Thường Thục Nghi vẫn không đến. Dù hôm qua bị giảm vị phân, nhưng sự kiêu căng tự phụ của nàng ta lại chẳng giảm đi chút nào.

Lục Khê yên lặng chọn một góc khuất ngồi xuống, còn Thẩm Kha thì lại vô cùng cao hứng, cuối cùng trong điện này cũng có người phẩm cấp thấp hơn nàng ta.

"Bốn cung nghe nói hôm qua tay của Lục Mỹ nhân bị thương, giờ đã đỡ hơn chưa?" Một câu của hoàng hậu, liền khiến ánh mắt của đám đông dồn hết lên người Lục Khê.

Lục Khê vội vàng đứng lên đáp: "Tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp không sao rồi, vết thương nhỏ mà thôi, cũng không có gì đáng ngại."

Hoàng hậu gật đầu: "Người quá bất cẩn rồi, đi bộ cũng không chú ý dưới chân, thật may là bị thương không nặng, sau này cần phải chú ý hơn mới đúng."

Hôm qua, chuyện Lục Khê té ngã, mặc dù tuyên bố ra bên ngoài là do nàng không cẩn thận, nhưng thêm chuyện Thường phi bị giáng làm Thục Nghi, sợ rằng chẳng ai tin lời giải thích vụng về này.

Thẩm Kha hừ một tiếng, tự cho là thông minh nói: "Trong cung này địa thế bằng phẳng, Tê Ngô cung lại là chỗ ở của hoàng thượng, vốn không có vật cản gì mới phải, ta nghĩ chắc chẳng phải do Lục Mỹ nhân tự té đâu nhỉ."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều lặng lẽ toát mồ hôi, ước chừng cũng có người âm thầm cười lạnh.

Kha Tài tử này là chưa khôn ra hay quả thật là não phẳng? Lục Mỹ nhân vì sao mà té, sợ rằng chẳng ai không rõ, nhưng một câu nói của nàng ta, giống như khắp thiên hạ chỉ có mình nàng ta là người thông minh vậy.
. Đúng thật là ngu xuẩn.

Mà lúc này, Nguyệt Dương Phu nhân xưa nay dịu dàng như nước nhẹ nhàng đánh vỡ yên lặng: "Chỗ của ta còn có chút cao trị thương, do lúc trước nhị hoàng tử không cẩn thận té ngã nên hoàng thượng sai người đưa tới, thoa gần nửa tháng đến sẹo cũng biến mất hết. Lát nữa ta sẽ sai người đưa tới cho muội muội."

Hoàng hậu cười khen ngợi: "Cũng là muội nghĩ chu đáo."

Lục Khê chuyển ánh mắt sang Nguyệt Dương phu nhân, trong trí nhớ, nàng ta luôn luôn ngồi lẫn trong đám người, yên lặng, rất ít khi nói chuyện, giống như một người vô hình. Nhưng hôm nay vừa mở miệng, giọng nói trong suốt dịu dàng như nước chảy như vậy, khiến người ta cảm thấy như đang được tắm gió xuân.

Khí độ cùng dáng vẻ đều không phải ai cũng có được, khó trách có thể giúp hoàng thượng sinh hạ một đứa con, nếu Lục Khê là một nam nhân, cũng hi vọng một nữ nhân như vậy giúp mình dưỡng dục nhi tử.

Nàng cảm ơn Nguyệt Dương Phu nhân, khóe mắt liếc thấy vẻ mặt bất mãn vì bị người ta cố ý coi thường của Thẩm Kha, âm thầm cảm thấy buồn cười.

Đã vào cung ai lại không muốn leo cao, bước chân ổn định? Chỉ mình Thẩm Kha là người làm không ít chuyện ngu xuẩn, giống như là ngại mệnh mình quá lâu vậy.

Chuyện của Thường Thục Nghi hoàng hậu cũng lựa chọn im lặng, không nhắc đến một chữ, nếu quả thực Thường Thục Nghi bị kéo xuống, nàng ta có thể sẽ nói chuyện này ra, lấy làm ví dụ để răn dạy chúng Tần phi không thể ỷ sủng mà kiêu, nhưng hôm qua hoàng thượng nói những lời đó, rõ ràng là muốn cho Thường Thục Nghi thêm cơ hội Đông Sơn tái khởi, nàng ta còn có thể nói gì được chứ?

Nhưng hoàng hậu lại không biết chuyện hôm qua Ảnh Nguyệt cùng Tiểu Thuần bị Thường Thục Nghi xử phạt, nếu như biết, chỉ sợ cũng sẽ vì Thường Thục Nghi có thể thuận lợi Đông Sơn tái khởi hay không mà toát mồ hôi rồi.

Lúc hoàng thượng đến Lâm Hoa điện thì Thường Thục Nghi đang nhảy múa.

Lúc này đã qua sáng sớm, nhưng chưa đến buổi trưa, Minh Uyên lâm triều xong là đến đây.

Trong Lâm Hoa điện sắc màu rực rỡ, Mẫu Đơn nở rộ diễm lệ, chủng loại phong phú. Lúc trước, Thường Tư Viện vào cung không lâu liền được sủng ái vô ngàn, vinh quang hậu cung, nhà mẹ đẻ của hoàng hậu lại đang thất thế, hơn nữa hoàng thượng còn sai người đưa vô số Mẫu Đơn đến đây, dẫn đến không ít lời đồn đãi, nói rằng chẳng mấy chốc Thường Tư Viện sẽ từng bước từng bước lên đỉnh vinh quang, thay thế vị trí của hoàng hậu.

*“Vũ thấp dương liễu lâu Tâm Nguyệt,

Ca tạn hoa đào phiến đế phong.”

Minh Uyên đứng ở ngoài cửa lớn, nhìn người trong vườn hoa, vòng eo mảnh khảnh không đầy năm tay, ống tay áo phiêu dật nhẹ nhàng phát phơ theo điệu nhảy, đôi môi không điểm mà hồng, lông mày không vẽ mà nồng.

Nhưng người nữ nhân này hình như chẳng có đầu óc gì, ỷ sủng mà kiêu, mặc dù mục đích hãm sủng ái nàng ta lúc đầu chính là để hôm nay kéo Thường gia xuống ngựa, nhưng dù sao cũng đã sủng ái bốn năm, tuy không có tình nhưng vẫn còn nghĩa.

Cũng được, dù Thường gia không còn, nhưng vẫn sẽ cho nàng một cuộc sống an ổn chốn hậu cung.

Nghĩ như vậy, Minh Uyên liền bảo thái giám có thể thông báo, bốn chữ "Hoàng thượng giá lâm" làm động tác của người đang nhảy múa người hơi chậm lại, nhưng vẫn không dừng hẳn.

Hắn lạnh lùng đi đến cạnh vườn hoa: "Sao hả, Thường Thục Nghi không muốn nhìn thấy trẫm hay sao?"

Người đang vừa xoay tròn vừa vung tay áo, lạnh nhạt đáp lời: "Người vẽ tranh không muốn ý tưởng mình bị cắt đứt, nô tì là người yêu vũ, cũng tất nhiên không muốn bị gián đoạn khi đang đang dở, nô tì múa xong, sẽ tự mình đến thỉnh tội với hoàng thượng."

Minh Uyên trầm mặc nhìn nàng ta một lát: "Nếu Thường Thục Nghi vẫn vì chuyện hôm qua bị giáng cấp mà hờn dỗi, vậy thì trẫm khuyên người nên dừng lại đi, bởi vì hôm nay trẫm tới tìm người là muốn trị người tội tự tiện vận dụng tư hình, đánh đập cung nữ thái giám của phi tần khác. Nếu chuyện xuống cấp hôm qua đã khiến người canh cánh trong lòng như thế, sợ rằng quyết định sau đây của trẫm sẽ càng khiến người không chịu nổi."

Nếu là lúc trước, Minh Uyên có lẽ sẽ tốt tính dung túng cho chút khuyết điểm nhỏ này của nàng ta, nhưng lỗi mà hôm nay Thường Thục Nghi phạm lại không giống trước kia, nàng ta đã đánh giá quá cao lực ảnh hưởng của bản thân mình.

Hắn vừa dứt lời, nàng ta liền dừng lại: "Hoàng thượng còn muốn giáng phân vị của thiếp?"

Minh Uyên không lên tiếng.

"Được thôi, vậy người hạ chỉ đi, tốt nhất là biếm nô tì vào lãnh cung, từ đó mắt không thấy, tâm không phiền. Tóm lại nô tì đã già nhan sắc đã suy, sao còn bì được với các tú nữ mới tiến cung chứ. à không, đã là phi tần rồi mới đúng." Thường Thục nghi cười dài, yên lặng nhìn hắn, "Dù sao huynh trưởng nô tì cũng sẽ bị định tội, nô tì nào còn mặt mũi để đặt chân trong hậu cung, như vậy thì tốt, cho nô tì một lí do yên lặng cư trú lâu dài nơi thâm cung này vậy!"

Nàng ta không khóc không náo loạn, không cầu tình cũng không xin khoan dung, ngược lại cương quyết nói xong liền xoay người rời đi. Minh Uyên không nói một lời xoay người bước lên liền xa, chỉ là Cao Lộc chú ý thấy, so với bình thường khóe miệng của hắn mím chặt hơn một chút.

Ngày hôm sau, thánh chỉ ban xuống viết: Công Bộ Thị Lang, nhi tử của đương kim Thừa Tướng Thường Vệ Quang—— Thường Tư An, bởi vì quản lý chuyện xây bổ đập nước sông Hoài bất lực, làm chậm trễ tiến độ, khiến hai bên bờ sông gặp tai ương, triều đình tổn thất thảm trọng, dân chúng trôi giạt khắp nơi, trong ngày, lột bỏ quan tước, cách chức làm thứ dân.

Thục Nghi Thường Tư Viện, nữ nhi của Thường Vệ Quang, kiêu căng ương ngạnh, thô bạo vô thường, tự tiện vận dụng tư hình, đánh đập thái giám cung nữ của phi tần khác, làm tổn hại nghiêm trọng đến quy củ trong hậu cung, biếm xuống làm Tiệp dư, dời tới Thanh Tâm Điện suy nghĩ một năm.

Về phần Thừa Tướng Thường Vệ Quang, dạy con không nghiêm, thất nghi thất lễ, nhi tử nhi nữ đều phạm vào lỗi lớn, khiến hoàng thượng vô cùng đau lòng. Phạt bổng lộc nửa năm, giữ lại chức vụ ban đầu, nhưng phải giao trả binh phù quản lý Trấn Uy quân - một trong các trọng quân biên phòng. Khâm thử.

Chiếu chỉ này vừa được ban ra, cả trong lẫn ngoài triều đình đều trở nên xôn xao. Thừa tướng là người đứng dưới một người đứng trên vạn người, đề phòng Đế Vương chuyên quyền, có thể tham dự vào các công việc của triều đình, có lực ảnh hưởng nhất định đến phán quyết của đế vương. Hôm nay, tuy Thường Vệ Quang vẫn giữ được chức vụ ban đầu, nhưng binh phù phải giao trả, đủ để thấy được uy phong của Thường gia một đi không trở lại.

“Yến xưa vốn ngụ nhà Vương,

Nay hộ tâm thường cũng liệng cánh sang.”

Không ngờ những lời này có ngày cũng áp dụng được lên Thường gia.

Mấy ngày sau, hậu cung mơ hồ có lời đồn bởi vì Thường Tiệp dư đắc tội với Lục Mỹ nhân đang được sủng ái mà bị giáng cấp. Những lời này rõ ràng là có người đang muốn đẩy Lục Khê lên đầu sóng ngọn gió, trở thành mục tiêu oán hận cho chúng tần phi. Nhưng Lục Khê vẫn vờ như không biết, không phản bác cũng chẳng hưởng ứng.

Ai có mắt đều có thể nhìn ra được, mục đích chính của chuyện này là khiến Thường gia thất thế mất binh quyền. Đế Vương thuật luôn là như thế, giết được thú săn sẽ nấu chó săn

Dù Thường gia đã từng giúp đỡ hoàng thượng làm suy yếu quyền lực của Thái hậu, nhưng lúc đế vương đã đứng vững thì không còn giá trị lợi dụng, ngược lại trở thành một cây đinh trong mắt mà hoàng thượng không thể không rút ra.

"Nghe nói lúc hoàng thượng đến hỏi tội thì Thường Tiệp dư còn đang chú tâm nhảy múa, chẳng thèm xem hoàng thượng ra gì đấy."

"Ước chừng nghĩ rằng mình vẫn là Thường phi nương nương trước kia, chỉ tiếc nay đâu bằng xưa, dù có được sủng ái thế nào cũng không nên ra vẻ

kiêu căng trước mặt hoàng thượng."

Nghe Vân Nhất cùng Ảnh Nguyệt tường thuật lại lời các cung nữ truyền nhau mấy ngày nay, Lục Khê trách cứ mấy câu, bảo họ không nên lảm lời, cẩn thận họa là từ miệng mà ra, nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại nghi vấn.

Nàng đã gặp Thường Tư Viện mấy lần, trực giác nói cho nàng biết, vị kia tuyệt đối không phải là một người không có đầu óc, nhưng sao nàng ta phải làm như vậy chứ? Kéo Thường gia xuống đối với nàng ta mà nói chỉ có hại chứ không có lợi, dù nàng ta không để ý tình thân, cũng phải nên để ý đến tiền đồ của mình mới đúng.

Hơn nữa nàng cũng biết Thường gia sẽ không vì vậy mà ngã xuống, bởi vì nếu nàng không trọng sinh, vài năm sau, Quý Thanh An sẽ vì ham muốn leo lên cây đại thụ Thường gia này mà giết nàng và hại tử trong bụng.

Nghĩ tới đây, nàng mơ hồ cảm thấy chuyện của Thường Tư Viện không hề đơn giản như trong tưởng tượng.

"Vân Nhất, bảo Tiểu Thuần chuẩn bị xe, chúng ta đến Thanh Tâm điện một chuyến."

Sau giữa trưa, ánh nắng chói chang, mơ hồ xuyên thấu qua bóng cây khiến làn hương lượn lờ trong ngôi chùa thanh tâm sâu trong nội cung càng thêm rõ nét, không khí đầy vẻ yên tĩnh, thanh bình.

Thanh Tâm Điện là nơi lễ Phật sâu trong nội cung, lễ Tế Tự mỗi năm đều cử hành ở nơi này. Nhưng ngoài những ngày tế tự ra, thì vào thời gian khác trong năm nơi đây hết sức vắng lặng.

Hoàng thượng muốn Thường Tiệp dư ở lại đây một năm, cũng giống như biếm nàng ta vào lãnh cung vậy.

Lục Khê đạp qua những bóng râm loang lổ đi vào Chủ Điện, nhìn thấy nữ nhân mặc cung trang diễm lệ khi xưa giờ đây đang lặng yên ngồi ở trên bồ đoàn, đưa lưng về phía cửa chính, xiêm áo đơn bạc trông vô cùng trầm tĩnh.

Nàng không tự chủ được ngăn người, vẻ tường hòa yên tĩnh trên người nữ nhân này, là thứ mà Thường phi ngày xưa vạn lần không thể có.

Nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, chuỗi phật châu trong tay Thường Tư Viện dừng lại, hai mắt nàng ta mở ra, không quay đầu mà lạnh nhạt nói: "Người đã đến rồi."

Tim của Lục Khê thót lên một nhịp, nàng ta biết mình sẽ đến ư?

Thường Tư Viện chậm rãi xoay người lại, tầm mắt rơi vào cổ tay còn đang quấn vải trắng của nàng, áy náy nói: "Thật xin lỗi, hôm đó là do vạn bất đắc dĩ mới làm cô bị thương, mong rằng cô sẽ không để bụng."

"Hôm nay Tiệp dư tỷ tỷ đã bị hạ xuống mấy cấp, muội muội nào dám so đo nữa, sợ rằng chuyện này là do muội muội mà ra." Lục Khê cúi đầu, không ngẩng lên nhìn dung nhan quen thuộc kia: "Chỉ là, nhìn dáng vẻ của tỷ tỷ hình như đã sớm biết rằng muội muội sẽ đến."

Tuy biết hai người họ không phải là một, nhưng nàng vẫn chưa thể đổi mặt được.

Thường Tư Viện cười cười: "Hôm nay ta sa cơ thất thế, chúng phi tần ai mà chẳng vỗ tay tán đồng. Cho dù có người tới thăm ta, nhất định cũng phớt lờ thanh thế thông báo từ xa, sao có thể âm thầm đi vào giống cô cơ chứ? Trong số những người ở hậu cung này, chỉ sợ cũng chỉ có mình cô thông minh biết ẩn nhẫn không lợi dụng chuyện ta làm cô bị thương để quật ngã ta...tất nhiên ta biết là cô đến."

Nàng ta thản nhiên nói rõ tất cả như vậy, Lục Khê cũng không muốn diễn kịch nữa.

"Cô cố ý đẩy ta, đánh người của ta, là muốn để hoàng thượng có lý do trừng trị cô?"

Thường Tư Viện chỉ cười không nói.

Lục Khê lại hỏi: "Cô không sợ chuyện này sẽ kéo Thường gia xuống nước sao? Hôm nay, chuyện của cô vào huynh trưởng cô khiến cho long nhan giận dữ, Thường gia mất đi binh quyền, ta quả thật đoán không ra mục đích khiến cô phải làm như vậy."

"Tuy không có lợi, nhưng lại khiến lòng ta vui vẻ." Nàng ta bỗng dừng cười lên, thoải mái như vừa trút đi gánh nặng: "Ta muốn nhìn Thường gia hoàn toàn sụp đổ, nhưng hôm nay chỉ mới mất đi binh quyền, ta vẫn nên cố gắng hơn nữa mới phải."

Một câu nói, khiến Lục Khê đứng hình tại chỗ.

Chẳng ai có thể ngờ đến, Thường phi kiêu căng làm ra mọi chuyện như thế, mục đích chính là vì hủy diệt Thường gia!

*“Vũ thấp dương liễu lâu Tâm Nguyệt,

Ca tận hoa đào phiến đế phong.”

(Dịch nghĩa:

“Vũ thấp dương liễu lâu Tâm Nguyệt”: Điệu múa nhẹ nhàng uyển chuyển như cành liễu phất qua lầu Tâm Nguyệt.

“Ca tận hoa đào phiến đế phong.”: Lời ca như cánh hoa đào uốn lượn theo làn gió.)

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mưu Vị 【 Một 】

"Tại sao lại nói với ta những chuyện này?" Lục Khê nhìn nữ nhân trước mắt, cho dù xiêm y đơn giản, cũng không thể che hết vẻ xinh đẹp kiều mỹ của nàng ta, khó trách có thể được xưng tụng là đóa hoa kiều diễm nhất trong hậu cung lâu như vậy.

Thường Tư Viện nhếch miệng cười khê: "Bởi vì cô đủ thông minh, có bản lĩnh leo lên, mà ta có thể giúp cô leo lên bằng tốc độ nhanh nhất."

"Vì sao cô phải giúp ta?"

"Bởi vì ta cũng muốn cô giúp ta một chuyện."

Lục Khê cười khê: "Ta không nghĩ rằng mình có thể giúp cô điều gì cả."

Thường Tư Viện nhìn nàng, vừa lắc đầu vừa bật cười: "Ta biết bản thân mình sẽ không nhìn lầm người, một nữ nhân vừa thông minh vừa khéo léo như cô. nhưng cô cũng đừng lo lắng, ta sẽ không làm tổn hại đến lợi ích của cô."

Lục Khê cũng cười, "Đa tạ Thường Tiệp dư khách lệ, ta biết cô muốn ta giúp cô kéo đổ Thường gia, mặc dù đoán không ra nguyên nhân cô phải làm như vậy, nhưng mà ta chỉ muốn làm một nữ nhân đơn giản yêu thương đế vương, chứ không phải là một nữ nhân thông minh có thể nắm đại cục trong tay, vì vậy, xin lỗi đã làm cô phải thất vọng rồi."

Nàng luôn cố gắng tạo ra hình tượng một cô gái thông minh yêu thương hẳn, chứ không phải là một người có dã tâm làm chủ mọi thứ, vì vậy, con đường mà Thường Tư Viện đã thiết kế sẵn không thích hợp với nàng.

Nhưng Thường Tư Viện chỉ cười nhạt, không chút hoang mang nói: "Ta biết cô là nữ nhi của Tổng đốc Giang Nam, phụ thân cô Lục Thẩm Tư quyền cao chức trọng, rất được tin dùng. Nhưng Giang Nam là nơi giàu có và đông đúc, khó tránh khỏi việc bị những kẻ tiểu nhân mơ ước, vu khống hãm hại, ắt hẳn chẳng mấy yên bình. Mặc dù bây giờ cô chẳng biết gì, nhưng sợ rằng lúc hiểu ra thì đã quá trễ."

Nàng ta đang ám chỉ trong triều đã có thế lực chèn ép Lục Thẩm Tư, mà nàng ta có thể giúp Lục Khê .

Nếu là Lục Khê trước khi trọng sinh, dĩ nhiên sẽ không biết những lời này có ý gì, nhưng nàng là người đã chết qua một lần nên biết rất rõ 1 năm sau Lục gia sẽ bị diệt vong, vì vậy ánh mắt nàng trầm xuống, ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Thường Tư Viện.

Nàng ta biết ư?

Nàng ta biết một năm sau là ai làm hại Lục gia cửa nát nhà tan, tru di tam tộc ư?

"Cô muốn ta làm gì?" Nàng trầm giọng nói.

Nghe nàng nói như vậy, cũng chính là đồng ý. Thường Tư Viện nở nụ cười, vẻ mặt lạnh nhạt: "Muốn hại phụ thân cô chính là Thường gia, đương nhiên, chỉ dựa vào một mình Thường Vệ Quang thì không làm được chuyện này. Hiện nay, trong triều chia làm hai phái, phụ thân cô và Thường Vệ Quang đứng đối lập nhau, lúc trước phụ thân cô ủng hộ Thái hậu, bây giờ lại bảo trì trung lập, được hoàng thượng coi trọng, nhưng Thường Vệ Quang lại rất bất mãn, nói phụ thân cô đang “giương đông kích tây”, muốn giúp Thái hậu lấy được sự tin tưởng của hoàng thượng. Cũng vì vậy, phái Bảo hoàng do Thường Vệ Quang cầm đầu muốn gây bất lợi cho phụ thân cô, còn cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm."

"Cô muốn ta làm thế nào?"

"Đi lên vị trí cao, càng nhanh càng tốt, khiến địa vị của Lục gia càng ngày càng cao, sau đó tự ta sẽ có biện pháp khiến Thường Vệ Quang rơi đài."

Lục Khê cười như không cười hỏi nàng ta: "Cô là con gái của Thường Vệ Quang, vì sao ta phải tin cô?"

"Bởi vì cô không thể không kéo đổ Thường gia, mà tâm nguyện cả đời của ta chính là thấy Thường gia ngã xuống." Đây là câu trả lời của Thường Tư Viện: "Phi vị trong hậu cung có hạn, ta tự nguyện nhường vị trí này ra, chính là để bày tỏ thành ý của ta, như vậy cô có thể tin được chưa?"

Người đến thăm đi rồi, trong đại điện cuối cùng cũng chỉ còn lại một người, nàng ta lại im lặng ngồi trên bồ đoàn, nắm phật châu, nhắm mắt.

Từ khi sinh ra nàng ta đã không có mẫu thân, tuy Thường Vệ Quang còn sống, nhưng trên thực tế, nàng ta chẳng khác nào cô nhi.

Nàng ta vĩnh viễn không quên được mấy ngày trước khi vào cung kia, Thường Vệ Quang vì muốn lôi kéo trọng thần củng cố quyền lực, định gả nàng ta cho nhi tử của một viên quan Nhất Phẩm, như vậy chẳng khác nào làm quả phụ. Nàng ta tuyệt thực, ông ta liền sai người nhét đồ ăn vào miệng; nàng ta muốn tự vận, ông ta liền sai người trông chừng ngày đêm, không cho phép nàng ta chết. Thậm chí Thường Vệ Quang còn uy hiếp, nếu không chịu ngoan ngoãn gả đi, sẽ ném nàng ta vào thanh lâu mà lúc trước mẫu thân nàng ta ở!

Ông ta căn bản không phải là người!

Trong khoảng thời gian muốn sống không được muốn chết cũng không xong ấy, những thống khổ đã từng chịu đựng lại tăng lên gấp bội luôn ẩn hiện trong tâm trí.

Người Thường gia vốn chẳng có trái tim, nàng ta muốn báo thù cho mẫu thân, báo thù cho những khuất nhục đã phải chịu đựng, dù phải hy sinh bản thân mình, cũng nhất định không để cho Thường gia có một ngày được sống dễ chịu. Dù rằng nàng ta cũng họ Thường.

Khiến bản thân mình bị giáng cấp, một là trở thành lý do để làm liên lụy Thường Vệ Quang, hai là nàng ta cũng mệt mỏi, hy vọng có thể sống yên tĩnh mấy ngày, xem như ở ẩn trong Thanh Tâm điện này, nhìn Thường gia rơi đài, cũng đủ khiến người ta vui vẻ rồi.

Hoàng thượng sủng ái nàng ta nhiều năm, mục đích cũng là muốn nàng ta đi nhằm bước này, trở thành nước cờ sai của Thường Vệ Quang.

Mà nàng ta kiêu căng ngạo mạn nhiều năm, cũng là vì muốn thuận theo an bài của hoàng thượng, cùng nhau đạt được mục đích.

Lúc Cao Lộc bẩm báo chuyện Lục Khê đến Thanh Tâm Điện cho Minh Uyên thì hần đang phê duyệt công văn, nghe xong hần thả tấu chương trong tay xuống.

Chẳng lẽ nàng cũng đi bỏ đá xuống giếng?

Lại nghe Cao Lộc nói tiếp: "Nhưng theo những lời Vân Nhất nói, Lục Mỹ nhân sai người mang đến một ít chăn đệm mới cùng đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, từ đầu tới cuối luôn hết sức thành khẩn, không có nửa điểm oán hận cùng hả hê."

Minh Uyên không tin sẽ có một người thiện lương đến mức đối xử tử tế với kẻ đã từng xem mình là thù địch, khi dễ người của mình, nhưng hần chẳng biểu hiện gì mà chỉ gật gật đầu ra vẻ đã biết.

Nếu Lục Khê chỉ đang đóng kịch, sợ rằng sự yêu mến của hần cũng là vô ích rồi.

Mấy ngày sau, lúc đến Nhạc Thanh điện hắc lữ đang hỏi chuyện này, lại nghe Lục Khê thẩn thẩn nói: "Không phải tần thiếp không tức chuyện Thường Tiệp dư làm tần thiếp bị thương, còn giáo huấn cung nữ thái giám của tần thiếp, nhưng bây giờ nàng ta đã thất thế, hậu cung lại có lời đồn đãi nói nguyên nhân là do thiếp mà ra, tần thiếp chỉ muốn tự vệ, không muốn trở thành đề tài cho mọi người bàn tán, nên mới sai người tặng những vật phẩm này đi. Hơn nữa, cũng là để mang lại tiếng tốt cho bản thân. Mặc dù tần thiếp biết mọi người sẽ không cho là tần thiếp thật tâm rộng lượng."

Minh Uyên chợt muốn cười to, sợ rằng trong hậu cung này chẳng thể tìm được người thứ hai nói chuyện thẩn thẩn với hắc lữ như vậy! Phải có bao nhiêu dũng khí mới khiến nàng dám không e dè nói ra những lời này với hắc lữ đây? Nói rõ ra rằng mình không rộng lượng, thậm chí còn có một chút tức giận, nhưng hành động như vậy cũng rất ngay thẳng, khiến hắc lữ hài lòng.

Mấy ngày sau, đến Tiết lập hạ, hoàng cung tổ chức yến tiệc, phi tần thần tử đều được tham dự, cực kỳ náo nhiệt. Chỉ mỗi Thường Tiệp dư đang tĩnh tâm lễ Phật, thân thể không khỏe nên không tham gia.

Hoàng thượng và hoàng hậu ngồi ở trên đại điện, Thái hậu cũng ở bên cạnh, tiếp đó theo thứ tự là phi tần cùng triều thần, đều mỉm cười nhìn những vũ điệu đang được trình diễn giữa điện.

Nhìn ngoài mặt, đây đúng là một không khí vô cùng hài hòa, nhưng sự tranh đấu ác liệt giữa triều thần, tâm tư thật sự sau những nụ cười giả tạo của chúng phi tần, sự tàn khốc đầm máu trong chốn cung đình này quả thật làm cho Lục Khê phải cảm thán.

Mấy phi tần ngồi gần vừa vờ trò chuyện, vừa khen điệu nhảy đẹp bản nhạc hay, cười tươi như tử muội thân thiết.

Ánh mắt của Minh Uyên đảo một vòng khắp đại điện, cuối cùng dừng lại trên người Lục Khê.

Chỉ thấy nữ tử xinh đẹp kia vẫn điểm trang thanh nhã giản dị, đang tò mò nhìn những món ăn tinh xảo trên bàn, mỗi thứ nàng đều gắp một miếng, nếu thích liền mỉm cười, còn không thì khẽ cau mày, giống như đang đắm chìm trong thế giới của bản thân, không còn bận tâm đến những gì đang diễn ra xung quanh.

Kha Tài tử bên cạnh khinh miệt nhìn nàng, lên tiếng châm chọc: "Khẩu vị của muội muội tốt nhỉ, đến cả những vũ điệu xinh đẹp cũng không cảm thấy hứng thú, mà chỉ chú tâm đến những món ăn này."

Lục Khê giống như chẳng nghe ra sự giễu cợt trong đó, lạnh nhạt mỉm cười: "Tỷ tỷ nói đúng lắm, muội muội rất thích những món ngon hôm nay."

Vừa nói chuyện, nàng vừa gắp một khối bánh Phù dung hạnh nhân, thỏa mãn nhai kĩ.

Chẳng biết tại sao Minh Uyên lại nghĩ đến dáng vẻ lúc nàng ngủ say, giống như một chú heo nhỏ, tư thái lười biếng thoải mái. Giờ phút này nàng cũng dùng tư thái ấy để tận hưởng thức ăn, khóe miệng hân hoan nâng lên, sai tiểu thái giám đứng ở phía sau đưa đĩa bánh Phù dung hạnh nhân trên bàn mình sang cho Lục Mỹ nhân.

Ánh mắt hoàng hậu hơi ngưng trệ, lướt qua tên thái giám rồi dừng lại trên người Lục Khê, thấy nàng thụ sủng nhược kinh nhìn lại hương này, ánh mắt đưa về phía hoàng thượng kia mang theo sự vui sướng rõ rệt.

. Chẳng qua chỉ là một cô gái đến chút tâm tư cũng không giấu được, nhưng cho dù là nghĩ như vậy, trong lòng của nàng ta cũng hơi đau đớn.

Tiêu Chiêu Viện cười như không cười nói với Ninh phi bên cạnh: "Hình như hoàng thượng rất để ý đến vị Lục Mỹ nhân này!"

Ninh phi lạnh nhạt nhìn Lục Khê một cái: "Đúng là một tiểu cô nương xinh đẹp, dù sao cũng mới được sủng ái, để ý chút cũng là bình thường."

"Ta nhớ hình như lúc Tết Nguyên Tiêu, vì tỷ tỷ thích ăn bánh Nguyên tiêu, nên hoàng thượng cố ý ban phần của mình cho tỷ thì phải?" Tiêu Chiêu viện nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, giống như là đang ám chỉ sao hôm nay hoàng thượng không để ý đến cô thích ăn cái gì nữa.

Ninh phi chẳng nói đúng sai cười một tiếng: "Hậu cung tỷ muội vô số, hoàng thượng sao chú ý hết được, người chỉ làm theo ý thích cũng là điều dễ hiểu, dù sao thì ân huệ cùng hưởng cơ mà?"

Tiêu Chiêu viện biến sắc.

Ninh phi đang ngầm châm chọc nàng ta, dù hôm nay hoàng thượng ban thưởng món ăn cho ai, ít nhất cũng không đến phiên Tiêu chiêu viện.

Tóm lại, lúc đĩa bánh Phù Dung hạnh nhân này đến bàn Lục Khê thì tầm mắt của chúng phi tần cũng tập trung hết lên người nàng, nếu như ánh mắt cũng có thể giết người, sợ rằng lúc này nàng đã bị vạn tiễn xuyên tim rồi.

Lục Khê trấn định chuyển tầm nhìn sang vũ điệu giữa đại điện, giống như bây giờ mới bắt đầu thưởng thức biểu diễn, nhưng mà trong nội tâm đã mắng hoàng thượng đến hàng ngàn hàng vạn lần.

Đừng kéo thêm oán hận cho nàng nữa có được hay không?

Bây giờ nàng chỉ là một Mỹ nhân nho nhỏ, làm người phải khiêm tốn mới có thể sống lâu.

Một lát sau, các vũ nữ đều lui xuống, Minh Uyên sai Cao Lộc tuyên đọc danh sách tấn thăng. Bởi vì những phi tần phẩm cấp cao không thể tăng thêm nữa, nên lần này được thăng vị đa số là những tú nữ mới tiến cung và những phi tần phân vị thấp, còn lại thì được ban trân phẩm, tăng thêm tiền tiêu hàng tháng.

"An Tần, từ Chính Ngũ Phẩm tấn tới Tòng Tứ Phẩm Uyển Nghi."

"Tôn Thường tại, từ Chính Thất phẩm tấn tới Tòng Lục Phẩm Mỹ nhân."

"Ngụy Thái Nữ, từ Chính Bát Phẩm tấn tới Tòng Thất Phẩm Tuyền Thị."

.....

Lục Khê lắng lắng nghe, lúc đến mình thì trái tim lạch lạch một nhịp.

Âm thanh của Cao Lộc giống như được truyền đến từ một địa phương xa xôi, trống trải mà vang dội: "Lục Mỹ nhân, từ Tòng Lục Phẩm tấn tới Tòng Ngũ Phẩm Lương Đế."

Nàng cảm thấy không khí bốn phía yên tĩnh đến mức quỷ dị, trong lòng không biết nên cười hay nên khóc.

Hoàng thượng định biến nàng thành mục tiêu sống sao, vừa ban thưởng món ăn vừa tấn liền hai cấp, nàng không nghĩ rằng đây là biểu hiện của sự sủng ái, mà chính xác là sau khi Thường gia mất binh quyền, sự thay đổi vị phân trong cung chính là bước đệm để tiến tới đề bạt cha nàng sau này.

Đây không phải là một chuyện tốt, dù sao những người bên phía Thường Vệ Quang đã bắt đầu động tay đối phó Lục gia, trương dương như vậy, đối với Lục gia chỉ có hại mà không có lợi.

Trong lúc đang suy nghĩ, không ngờ người tấn chức kế tiếp lại cứu vớt nàng.

Âm thanh Cao Lộc vang dội bên tai, như gió xuân từng bước thổi ấm trái tim nàng ——

"Kha Tài tử, từ Tông Lục Phẩm tấn đến Chính Ngũ Phẩm Kha Tần."

Tấn liền ba cấp?

Rốt cuộc Lục Khê cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thương hại liếc nhìn Thẩm Kha.

Xem ra người trở thành đích ngắm là kẻ khác.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mưu Vị 【 Hai 】

Danh sách tấn thăng đã được đọc xong, hoàng hậu cười nói vài lời đại loại như tỷ muội hậu cung nên chung sống hài hòa, lúc này Lục Khê vẫn đang nhìn những chiếc bánh ngọt trong khay, nhàm chán chờ những lời dài dòng sáo rỗng này qua đi.

Sau đó là thanh âm của Minh Uyên, uy nghiêm nhưng không mất đi vẻ ôn hòa thường ngày, nhắc nhở việc thắt chặt công tác biên phòng Tây Bắc và phân phó Thái Học Viện chỉnh sửa việc biên chép sách sử.

Hắn liếc mắt nhìn quanh đám người, sau đó nhíu mày hỏi Lễ bộ Thị Lang: "Sao không thấy Thượng Thư Đại Nhân?"

Tim Lục Khê đập lỡ một nhịp.

"Khởi bẩm hoàng thượng, hôm qua Quý đại nhân nôn nóng chuẩn bị việc khoa cử nên vô ý nhiễm phong hàn, chắc là do vậy, nên không đến dự tiệc được."

Minh Uyên gật đầu: "Khoa cử sắp tới, Lễ bộ bận rộn là chuyện đương nhiên, nhưng cũng nên quan tâm đến thân thể, đừng để quá mệt nhọc. Cao Lộc, sau khi tàn tiệc nhớ mời thái y đến khám bệnh cho Quý đại nhân."

"Dạ, hoàng thượng."

Quốc yến tiến hành được một lúc, chúng phi tần hộ tống hoàng hậu đến Thiên Điện uống trà nói chuyện phiếm, để các đại thần và hoàng thượng thương thảo quốc sự.

Lục Thẩm Tư là quan viên nhận chức ở địa phương, lại ở Giang Nam xa xôi, nên cũng không tham dự. Chẳng thể gặp được phụ thân, trong lòng Lục Khê có chút tiếc nuối.

Một đám nữ nhân ríu ra ríu rít nói cười, Lục Khê chợt cảm thấy mệt, liền cung kính xin phép hoàng hậu, nói thân thể mình có chút không khỏe, hi vọng có thể về nghỉ sớm. Tuy chuyện này không phù hợp lễ tiết, nhưng so với người lúc nào cũng tuân thủ theo đúng lễ nghi phép tắc thì hoàng hậu cảm thấy dễ chịu hơn.

Hoàng hậu khách khí thăm hỏi mấy câu, liền cho phép nàng cáo lui.

Lục Khê vừa đi, đã có người bắt đầu phê bình: "Thân thể Lục Lương đệ ngày càng quý giá hơn rồi, dù sao tháng này hoàng thượng đã nghỉ ở Nhạ Thanh điện của nàng ta mấy đêm, đương nhiên phải vất vả hơn chúng ta một chút."

Hoàng hậu lạnh nhạt liếc Thẩm Kha một cái: " Tính tình Kha tàn thẳng thẳng là chuyện tốt, có lẽ hoàng thượng cũng thích điểm này ở muội. Nhưng thẳng thắn và lắm miệng là hai chuyện khác nhau, biết phân rõ giới hạn mới được xem là người thông minh, không phân rõ thì chính là ngu xuẩn."

Sắc mặt Thẩm Kha lập tức trở nên khó coi, Tiêu Chiêu viện cười duyên hai tiếng: "Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, ta thấy Kha Tần muội muội quả là một người thông minh."

Không có cách nào phản bác hoàng hậu, nhưng Tiêu Chiêu viện sao cứ cố ý châm chọc mình? Thù mới hận cũ gộp lại, Thẩm Kha lại càng thêm căng hận nữ nhân này.

Vì vết thương trên mặt Ảnh Nguyệt và Tiểu Thuần chưa khỏi hẳn, nên Vân Nhất đi theo Lục Khê đến dự tiệc.

Thấy hai người đang đi về Nhạc Thanh điện, Vân Nhất buồn bực hỏi nàng: "Chủ tử, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Yến hội hơi buồn, ta muốn đến Ngự Hoa Viên đi dạo, hóng gió một lát."

Xuyên qua màn đêm, sải bước đến Ngự Hoa Viên, Lục Khê yên lặng đứng trên bờ hồ, nhìn dòng nước xanh biếc, suy nghĩ mông lung.

Nàng đồng ý hợp tác với Thường Tư Viện đánh ngã Thường gia, nhưng có thể thành công hay không chính nàng cũng không biết.

Vào cung đã một tháng, bên phía Thái hậu lại chậm chạp không có động tĩnh gì, cũng không biết bà ta muốn con cờ là nàng đây làm chuyện gì nữa. Tuy nhìn thoáng qua có vẻ như hoàng thượng đang rất sủng ái nàng, nhưng trên thực tế, hai người bọn họ chẳng ai nhìn thấu được ai.

Nàng vào cung cấm là vì cứu Lục gia, trả thù Quý Thanh An cùng muội muội của Thường Tư Viện, nhưng sau khi báo đại thù xong thì sao đây? Chẳng lẽ cả đời phải ở lại trong cung đấu đá tranh giành với một đám nữ nhân sao?

Trong lúc tâm trí còn đang mờ mịt, không ngờ lại nghe thấy ở một nơi khác truyền đến tiếng bước chân vội vã, vì vậy nàng quay đầu nhìn lại, trong thoáng chốc thân thể bỗng trở nên cứng đờ.

Người nọ một thân áo trắng uốn lượn theo làn gió, xuyên qua bóng đêm yên tĩnh, đập lên cả ánh trăng.

Quý Thanh An.

Quý Thanh An bị ốm đáng lẽ không tới được, nhưng công tác khoa cử bỗng nhiên xuất hiện sự cố không nhỏ, hẳn phải vội vã chạy tới đây để

thương lượng với Lễ Bộ Thị Lang, thuận tiện xin hoàng thượng thứ tội vì không tham dự được yến tiệc.

Ai ngờ lúc đi ngang qua Ngự Hoa Viên thì thoáng thấy bóng dáng mình ngày đêm tưởng nhớ, hăn lập tức dừng chân, luống cuống kêu một tiếng: "Khê nhi?"

Ba hồn bảy vía vốn đang thất lạc của Lục Khê lập tức trở về vị trí cũ, nàng chậm rãi đưa tầm mắt về phía hăn, từ tốn nói một câu: "Xin lỗi, ngài nhận lầm người rồi."

Ánh mắt của nàng xa cách, giống như đang đối mặt với một người dưng không quen, Quý Thanh An khó khăn lắm mới ổn định được tâm thần, thoáng thấy phía sau nàng còn có một cung nữ đang đứng, tim hăn giật thót lên.

Chuyện cũ của hăn và Lục Khê nếu bị người nào đó trong cung này biết được, sợ rằng hăn có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Sao hăn lại không biết kiềm chế đến mức này chứ?

Thu hồi tất cả biểu tình không nên có trên mặt, hăn áy náy thi lễ: "Thật sự xin lỗi, hạ quan là Lễ Bộ Thượng Thư Quý Thanh An, không biết nương nương đang đứng đây ngắm trăng, nhất thời đường đột, nhận lầm nương nương là cố nhân, kính xin nương nương thứ tội."

Lục Khê mặc cung trang, nên chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn ra nàng là phi tần ở hậu cung.

Nàng lạnh nhạt ừ một tiếng: "Không cần phải gọi ta là nương nương, ta chỉ là Lương Đệ thôi. Sắc trời đã tối, đại nhân vội vàng vào cung chắc vì có chuyện quan trọng, ta không quấy rầy đại nhân nữa."

Quay đầu lại lên tiếng: "Vân Nhất, hồi cung thôi."

Nàng thư thái bước qua Quý Thanh An, chỉ có tay áo hơi rũ xuống, một chiếc khăn lụa rơi trên mặt đất, Vân Nhất không nhìn thấy, Lục Khê cũng đang nhìn thẳng, giống như không hề phát hiện mình làm rơi đồ.

Thần sắc Quý Thanh An phức tạp ngẩng đầu nhìn bóng dáng đã đi xa, run rẩy nhặt chiếc khăn lụa kia lên. Trên mảnh vải tơ thượng hạng trắng nõn như tuyết thêu hai hàng chữ xinh đẹp: *Thấp tang hữu, Kỳ điệp hữu.

(*Dưới cây dâu có chiếc lá rơi)

Trái tim vốn bị nước mắt đông lạnh vì mất đi nữ tử yêu mến đột nhiên trở nên nóng bỏng.

Hắn chợt nhớ đến thời gian trước vì công việc triều chính bận rộn, nên hai tháng liền không đến Giang Nam gặp Lục Khê, vất vả lắm mới dành ra được thời gian trống đến thăm thì nữ tử yêu dấu ấy vừa khóc vừa cười nhào vào trong ngực hắn, chiếc bút bị ném đi, đến cả quyển trục nàng đang xem dở cũng rơi xuống đất, trải rộng trước mắt hắn.

*Thấp Tang hữu, kỳ Diệp hữu a, ký kiến quân tử, kỳ nhạc như hà.

Thấp Tang hữu, kỳ điệp hữu ốc, ký kiến quân tử, vân hà bất nhạc.

Thấp Tang hữu, kỳ điệp hữu u, ký kiến quân tử, đức âm khổng giao.

Tâm đã động, xa không thể nói, giữ mãi trong tim, ngày nào quên được.

(Dịch:

Dưới cây dâu, có chiếc lá rơi, gặp được quân tử, vui vẻ khôn cùng.

Dưới cây dâu, có chiếc lá xanh rơi, gặp được quân tử, sao còn không vui.

Dưới cây dâu, có chiếc lá vàng rơi, gặp được quân tử, sao không mở lòng.)

Nàng luôn mang theo chiếc khăn lụa này bên người, trên đó còn viết những câu như vậy. Quý Thanh An gần như không thể kìm chế được muốn đuổi theo hỏi cho rõ ràng.

Nếu yêu hã, vì sao còn phải vào cung?

Hôm đó, ở trong ngõ nhỏ bên sông Tần Hoài, nàng đồng ý sẽ chờ hã, hã vốn nghĩ rằng chuyện thành thân chỉ còn là vấn đề thời gian, nhưng không ngờ ít ngày sau đó lại nghe được tin Lục Khê vào cung, trở thành nữ nhân của hoàng thượng.

Hã đến Lục phủ hỏi cho ra nhẽ, nhưng người gác cổng vừa nghe thấy hã tự xưng là Quý Thanh An, liền đóng chặt cửa chính, không cho hã vào.

Lục Thẩm Tư nghĩ rằng là do hã làm nữ nhi nhà mình bị tổn thương, trong cơn tức giận nàng mới quyết ý vào cung, cho nên chỉ gặp hã thôi ông cũng không muốn.

Bây giờ nhìn thấy chiếc khăn lụa này, ngoài bi thương hã còn cảm thấy có một tia an ủi, bởi vì không phải Lục Khê không thương hã. Nhất định là do nàng có nỗi khổ tâm!

Đạp lên bóng đêm vô tận, Lục Khê im lặng thật lâu, mới cất giọng lạnh lùng nhưng trong trẻo hỏi Vân Nhất: "Vừa rồi người nhìn thấy cái gì?"

Vân Nhất cả kinh, lập tức quỳ xuống đất: "Bẩm chủ tử, nô tỳ không nhìn thấy gì hết!"

Lục Khê bình tĩnh nhìn nàng ta: "Hả? Không nhìn thấy gì? Vậy người chúng ta vừa gặp thì sao? Chẳng lẽ là quỷ à?"

Vân Nhất vốn nghĩ ý của Lục Khê là muốn nàng ta im lặng, giữ kín chuyện này, nào có thể đoán được phản ứng của Lục Khê lại cổ quái như vậy, khiến nàng ta ứng phó không kịp.

Nàng ta chần chờ nhỏ giọng nói: "Nô tỳ không hiểu ý của chủ tử."

Lục Khê nói: "Là do Lễ Bộ Thượng Thư nhận lầm người, nhưng nếu ta với người cố tâm giấu diếm chuyện này, bị người có lòng riêng biết được không chừng sẽ xảy ra chuyện không hay, vì vậy nếu Cao công công hỏi, người cứ nói đừng ngại."

Vân ngân ra: "Ý của chủ tử là. . . . muốn ta bẩm báo việc này cho Cao công công?"

"Ta biết bất kể chuyện gì của ta người cũng sẽ bẩm báo cho Cao công công, nhưng nếu chuyện này người lại gạt không báo, bị Cao công công biết, có lẽ tính mạng người sẽ khó giữ." Lục Khê nhẹ nhàng nói mấy câu này xong, liền im lặng.

Nhạc Thanh điện đã xuất hiện trong tầm mắt, nhưng tâm trí Vân Nhất vẫn đang đầy hỗn loạn như một mớ bông gòn, rõ ràng rất nhẹ, nhưng lại tràn đầy cả lồng ngực.

Lục Khê đang suy nghĩ cho nàng. Cho dù chuyện này có thể trở thành nhược điểm của nàng ấy.

Tiểu cung nữ mất gia đình phải vào cung từ khi còn nhỏ chợt cảm thấy hốc mắt hơi đau rát, bắt đầu từ giờ khắc này, trong lòng nàng ta âm thầm tự nói với mình, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không làm bất kì chuyện gì tổn hại đến Lục Khê.

Nhạc Thanh điện .

Ảnh Nguyệt đang giúp Lục Khê tẩy trang, liếc qua gương đồng thấy khuôn mặt mình còn đang sưng húp, tâm trạng đầy buồn bã.

Lục Khê khẽ liếc nàng ta một cái, lơ đãng nói: "Hôm nay, ở Ngự hoa viên ta gặp được một người."

Ảnh Nguyệt không hiểu nhìn nàng: "Chủ tử gặp ai?"

"Một cố nhân." Âm thanh từ từ thấp xuống: "Hắn quả thật. Gãy đi rất nhiều."

Ảnh Nguyệt lập tức trợn to hai mắt: "Chủ tử phải gặp phải."

"Hắn nói hắn sẽ đợi ta." Lục Khê run giọng nhắm nghiền hai mắt, "Quả thực là tên ngốc."

Như vậy sao Ảnh Nguyệt còn không rõ nàng đã gặp ai?

Sắc mặt nàng ta lập tức thay đổi, tim như bị đao cắt, bàn tay đang cầm tóc nàng cũng rơi lỏng ra.

Hắn thật khờ, vì một người không để mình trong lòng bỏ ra nhiều như vậy, bây giờ lại còn muốn đợi.

Chẳng biết từ lúc nào Lục Khê đã mở mắt ra, nhưng Ảnh Nguyệt lại không chú ý, chỉ biết đứng ngơ ngác tại chỗ, trong mắt là một mảnh bi thương.

"Vậy. Chủ tử nói như thế nào?"

Lục Khê nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của nàng ta, từ tốn nói: "Ta bảo được, hắn nguyện ý chờ, thì để hắn chờ thôi."

Hai mắt Ảnh Nguyệt lập tức trợn to, không thể tin nhìn Lục Khê, "Cô. cô nói cái gì?"

Lục Khê nói: "Ta cũng từng rất thích hăn, không muốn thấy hăn cười nữ nhân khác, nếu hăn nguyện ý chờ ta, vậy thì còn gì tốt hơn nữa."

"Nhưng rõ ràng cô biết hăn có đợi đến cuối đời cũng không đợi được ngay đó!" Giọng nói của nàng ta bén nhọn, chẳng đoái hoài gì đến lễ nghĩa chủ tớ nữa.

"Ảnh Nguyệt." Âm thanh của Lục Khê bình tĩnh, ánh mắt khóa chặt nàng ta, nhưng thân thể vẫn bất động: "Ta nhớ người đã từng đã đồng ý với ta, bất luận ta đưa ra quyết định gì, người cũng sẽ nguyện ý đứng cùng chiến tuyến với ta."

Ảnh Nguyệt nắm chặt tay, trong lòng lạnh lẽo: "Dạ, Ảnh Nguyệt nhớ."

"Vậy đừng tranh chấp với ta chuyện này nữa, ta tự có lý do của mình."

". Vâng"

Nhìn bóng lưng căng cứng của Ảnh Nguyệt, ánh mắt Lục Khê tràn đầy phức tạp .

Giữ nàng ta ở bên người, ắt hăn sẽ có rất nhiều phiền toái.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mưu Vị 【Ba】

Thanh Tâm Điện yên tĩnh, mùi trầm hương lượn lờ cũng không tịnh hóa được lửa giận của Thừa Tướng đại nhân.

Thường Vệ Quang sầm mặt sai bước vào trong điện, lúc nhìn thấy nữ nhân đang lạnh nhạt ngồi trên bồ đoàn thì trong mắt ông ta lộ ra vô hạn hận ý.

"Thường Tư Viện, đưa con gái bất hiếu này!" Ông ta gầm lên một tiếng, lửa giận trong lòng xông thẳng lên mặt.

Nữ nhân đang chuyên tâm lễ Phật bình tĩnh đứng dậy, dáng vẻ thong thả, giống như không hề nhìn thấy lửa giận của ông ta.

"Chỉ trong vòng nửa tháng gần gũi, phụ thân đại nhân lại đến thăm ta những hai lần, thật khiến con gái vô cùng cảm động."

Thường Vệ Quang căm hận nói: "Tiện nhân nhà ngươi, ta bảo ngươi cầu xin hoàng thượng giúp Tư An, ngươi không những không làm, còn gây đại họa, làm hại Thường gia ta mất đi binh quyền, Tư An bị biếm làm thứ dân! Ngươi. Ngươi cố ý! Có đúng không?"

Thường Tư Viện cười khẽ, ung dung nhìn phụ thân đại nhân của nàng ta: "Thì ra là do ta làm hại Thường gia đến nông nỗi này. Chắc công trình thủy lợi của sông Hoài xảy ra vấn đề là do ta ở sâu trong cung, quên mất chuyện ngày ngày nên thắp hương, bái Phật, mới khiến cơ sự ra như vậy. Chỉ là, dù chuyện thất thế hôm nay của ông là do ai tạo thành, ta cũng cảm thấy rất vui vẻ."

"Người...người." Bất chợt Thường Vệ Quang nâng tay, cho nàng ta một cái tát, sau một tiếng “chát”, trên khuôn mặt trắng nõn của Thường Tư Viện hiện lên 5 dấu tay đỏ ửng: "Tiện nhân! Người thân là người của Thường gia, thế nhưng làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo thế này!"

Một tát này xuống tay rất nặng, sức lực cực lớn, đôi môi Thường Tư Viện cũng bị hàm răng cào rách, để lại một vết máu tươi.

Nàng ta chậm rãi ngẩng khuôn mặt bị đánh nghiêng lên nhìn Thường Vệ Quang, nở nụ cười trào phúng: "Thì ra trong mắt ông, ta cũng là người của Thường gia?"

Trong ánh mắt của nàng ta là biểu tình cực kỳ xa lạ, khiến Thường Vệ Quang ngẩn ra, bàn tay đang nâng lên không hạ xuống tiếp được.

"Lúc đầu khi nương mang theo ta ngàn dặm xa xôi tới tìm ông, ông có xem bà là người của Thường gia không? Nương ta chết rồi, để lại mình ta, khi đó ông có xem ta là người của Thường gia không? Con trai ông con gái ông khi dễ ta, xem ta không bằng một đứa nô tỳ, ngày ngày đều sống trong sỉ nhục, khi đó, ông có xem ta là người của Thường gia không? Ha ha ha, Thường Vệ Quang, ông có biết ta phải cảm ơn chuyện các người đưa ta vào cung tới mức nào không? Nếu không phải như thế, sao có ngày ta lật đổ được các người? 4 năm rồi, ta rốt cuộc cũng đợi được ngày này, quả thật là ông trời có mắt ! Ha ha ha ha."

Hận thù của nàng ta khiến khuôn mặt Thường Vệ Quang trở nên tái nhợt, không còn một chút huyết sắc.

"Ta thừa nhận ta quả thực có lỗi với nương con." Ông ta giống như đột nhiên già đi mười tuổi, trong mắt tràn đầy chán nản: "Nhưng ta là Thừa Tướng, ta có sự nghiệp của ta, cuộc đời của ta, sao có thể cưới một cô gái lâu xanh về nhà? Tư Viện, là cha có lỗi với mẹ con, có lỗi với con, xem như là cha van xin con, hoàng thượng chỉ nhất thời tức giận mới đẩy con đến

đây, chỉ cần con cầu xin hân, thành khẩn nhận sai, hân chắc chắn sẽ nể tình phu thê nhiều năm."

Thường Tư Viện cười lạnh nhìn dáng vẻ hèn mọn của ông ta: "Ông không cần phải bày ra bộ dạng đáng thương đó đâu, ông càng ăn nói khép nép, ta chỉ càng cảm thấy hả giận. Từ lâu ta đã không xem mình là người của Thường gia nữa rồi, dù cho ta có phục sủng, cũng sẽ tìm cách khác khiến Thường gia thảm bại hơn, mời Thừa Tướng đại nhân về đi."

Thường Vệ Quang còn muốn nói gì đó, nhưng bị Thường Tư Viện gọi thủ vệ mời đi ra ngoài.

Dù cho nàng ta bị phạt tới nơi này tự hồi lỗi một năm, nhưng vẫn là Thường Tiệp dư, là nữ nhân của hoàng thượng, không phải là người mà thần tử thất thế như ông ta có thể tùy ý đánh chửi.

"Thường Tư Viện, người nhất định sẽ hối hận về chuyện hôm nay." Ông ta để lại một câu nói như vậy xong, liền cầm hận xoay người rời đi.

Ở trong Thanh Tâm Điện, khóe miệng còn dính một vệt máu của nữ tử chợt nâng lên thành một nụ cười xinh đẹp, thậm chí hai mắt vốn đang nhắm chặt cũng run rẩy theo, nhưng một lúc sau, đôi mi vốn đang khép bỗng tràn ra một giọt nước mắt trong suốt, rơi thẳng xuống nền đất.

"Lục Nhi, đến Nhạc Thanh điện mời Lục Lương đệ qua đây một chuyến, nói là thân thể ta khó chịu, muốn xin nàng ta một chút nước đường đỏ."

Trong Nhạc Thanh điện, Lục Khê ngẩng mắt nhìn tiểu cung nữ đang nghiêm trang đứng trước mặt, rồi quay đầu lại phân phó Vân Nhất: "Đi chuẩn bị một ít nước đường đỏ."

"Vâng!"

Ảnh Nguyệt cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng: "Chủ tử, hôm nay Thường Tiệp dư đã thất thế, người cần gì phải quan tâm tới nàng ta? Lúc trước nàng ta hại người té bị thương, bây giờ người không “bỏ đá xuống giếng” là xem như tốt lắm rồi, cần gì phải đến thăm nàng ta?"

Lục Khê lơ đãng nói: "Nàng ta bất nhân, nhưng ta không thể bất nghĩa, huống chi hậu cung này có vô số tai mắt, nếu ta không biết cách đối nhân xử thế, không có một chút độ lượng nào, ngày sau sao có thể tấn thăng đây?"

Ảnh Nguyệt đã không thể tin dùng nữa, nên nàng cũng không có ý định nói thật cho nàng ta biết.

Trên đường đến Thanh Tâm Điện, Lục Khê cố ý đi ngang qua Ngự Hoa Viên, không ngoài dự đoán, gặp phải An Uyển Nghi vừa được tấn thăng — bởi vì Tề hoa điện của nàng ta ở gần đây, nghe nói mỗi ngày nàng ta đều đến ngự hoa viên đi dạo.

"Ồ, đây không phải là Lương đệ muội muội à? Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây ngắm hoa thế?" Âm thanh tràn đầy châm chọc, An Uyển nghi trước mặt và sau lưng quả thực là hoàn toàn khác nhau.

Lục Khê cũng không tức giận, nghiêm túc hành lễ: "Muội muội tham kiến Uyển Nghi tỷ tỷ, là Thường Tiệp dư của Thanh Tâm Điện mời muội muội qua đó ngồi một lát, muội muội thấy hôm nay thời tiết rất đẹp, nên mới chọn con đường này, thuận tiện có thể đi dạo luôn."

An Uyển nghi cười như không cười hừ một tiếng: "Thì ra là quan hệ của Lương đệ muội muội và Thường Tiệp dư lại tốt như vậy? Lúc trước còn nghe nói muội muội bị Thường Tiệp dư đẩy ngã, hôm nay tay còn chưa khỏi hẳn, không ngờ ngược lại tình cảm tỷ muội của hai người lại thân thiết đến mức này."

"Uyển Nghi tỷ tỷ nói rất đúng, hoàng hậu nương nương luôn luôn dạy chúng ta phải biết rộng lượng, tỷ muội hòa thuận, muội muội nghĩ hôm đó Thường Tiệp cũng không cố ý, cho nên nghe nói nàng ấy thân thể khó chịu, dĩ nhiên là phải đến thăm rồi."

Lại nói thêm mấy câu, biểu tình của Lục Khê vẫn trầm ổn thỏa đáng, dù An Uyển nghi có tâm muốn xoi mói cũng tìm không ra. Chẳng biết tại sao, An Uyển nghi lại cảm thấy rất ghét Lục Khê, có lẽ bởi vì hai người đều cùng là giai nhân xinh đẹp, nhưng nữ nhân ngốc nghếch này lại tấn thăng nhanh hơn gấp nhiều lần so với nàng ta năm đó khiến nàng ta cảm thấy rất bất mãn.

Hơn nữa, trước hôm tấn thăng, lúc ở điện của hoàng hậu, khi nhắc đến Lục Khê thì Tiêu Chiêu viện đã từng trào phúng nói một câu: "Tính tình của Lục mỹ nhân và An tần quả thực giống nhau, đều là người không tranh quyền thế nhỉ!" Nhưng ánh mắt giễu cợt kia rõ ràng là đang nhắm vào nàng ta, ý bảo dù Lục Khê không tranh cũng đạt được nhiều hơn nàng ta gấp mấy lần.

Tiêu Chiêu viện tất nhiên đáng hận, nhưng phân vị nàng ta cao hơn An tần, còn Lục Khê thì khác, chỉ là một Lương Đệ nhỏ nhỏ, dù có bị ức hiếp cũng chỉ biết im lặng.

Lục Khê thi lễ cáo từ, trong tay áo rơi xuống một chiếc khăn tay, An Uyển nghi đang muốn mở miệng, rồi lại đột nhiên im lặng, sai cung nữ đi nhặt.

Trên chiếc khăn trắng mịn có một bài thơ xinh đẹp được thêu rất khéo, khiến người ta vừa nhìn qua đã cảm thấy vui vẻ, dưới góc bên phải chỉ viết một chữ: Uyên.

An Uyển nghi biến sắc, nặng nề hừ một tiếng, không ngờ hoàng thượng lại cho phép nàng ta làm như vậy? Gọi thẳng tên của người, quả thực là

hoang đường!

Nhưng chiếc khăn này. nếu là muốn tặng cho hoàng thượng, thì chắc hẳn chưa kịp đưa.

Nhìn vật trong tay thanh lệ đáng yêu, khéo léo xinh đẹp, tràn đầy phong vị của Giang Nam. An Uyển nghi đột nhiên nở nụ cười, cầm khăn tay đi về Tề hoa điện.

Lúc Lục Khê đến Thanh Tâm điện thì Thường Tư Viện đang cầm khăn che miệng, chân mày nhíu chặt, có vẻ rất mệt mỏi. Nhìn thấy Lục Khê tới, nàng ta cho Lục Nhi lui xuống, thấy vậy Lục Khê cũng bảo Vân Nhất lui xuống, khép cửa chính lại.

"Cô đến rồi à!"

Lục Khê liếc nhìn nửa bên mặt sưng đỏ của nàng ta: "Thừa Tướng đã đến đây?"

Nàng ta hờ hững gạt đầu một cái, giống như người bị đánh không phải là mình, thấy nước đường đỏ Lục Khê đang cầm trong tay, nàng ta cười nhạt: "Cô mang đến thật à."

"Cô bảo thân thể khó chịu, muốn xin ta chút đường đỏ, tất nhiên ta không thể tay không mà đến. Nếu để truyền tới tai hoàng thượng, không phải sẽ mang tiếng là hẹp hòi sao?" Lục Khê mỉm cười nhìn nàng ta, cũng vờ như không nhìn thấy vết sưng đỏ ấy: "Hôm nay thời tiết không tệ, lúc tới đây ta có đi ngang qua ngự hoa viên, gặp phải An Uyển nghi, nàng ta còn cảm thán tỷ muội chúng ta tình thâm."

Thường Tư Viện không khỏi âm thầm bội phục sự thông minh của nàng.

Nếu như Lục Khê âm thầm đến Thanh Tâm Điện, hoàng thượng biết nhất định sẽ sinh nghi, chẳng bằng thoải mái để cho mọi người nhìn thấy,

động tĩnh lớn như thế sẽ chẳng khiến ai hoài nghi.

Tất cả mọi người sẽ xem như nàng đang tận tâm tận lực muốn làm một nữ nhân hiền lương rộng lượng, nhiều lắm chỉ khiến họ chê cười, chứ không khiến ai phải cảnh giác.

Lục Khê nói: "Cô tìm ta có chuyện gì không?"

Thường Tư Viện cười cười, không để ý đến hình tượng nữa, buông lỏng chiếc khăn trong tay ra, để lộ má trái sưng đỏ cùng khóe môi rỉ máu: "Hôm nay, ân tình của ta và Thường Vệ Quang đã xong, sau một tát này, ta và ông ta chỉ là kẻ thù. Lần này tìm cô, là muốn nói cho cô biết, trong vòng ba tháng ta sẽ phục sủng, nói trước để cô khỏi hiểu lầm."

Lục Khê cũng cười, "Thành ý của Thường Tiệp dư ta đã thấy, cũng hi vọng cô thuận chèo xuôi mái."

"Đa tạ." Thường Tư Viện buông chuỗi phật châu trong tay ra, liếc nhìn đại diện trống rỗng, thở dài: "Lần phục sủng này, lại là vì té xuống lần nữa, quả thực là bi kịch."

Lục Khê cúi đầu nói: "Kéo ngã Thường gia, không phải chỉ có một cách, nếu Tiệp dư đợi được, thì đừng hy sinh chính bản thân mình."

Thường Tư Viện mỉm cười nhìn nàng: "Không sao, cách này một công đôi việc, hơn nữa cũng là cách nhanh nhất. Ta sẽ sớm thoát khỏi nơi này, trong khoảng thời gian đó, cô nên cố sức lấy được sự sủng ái của hoàng thượng, nếu như có thể, thì phải cố gắng mang được Long thai

Lục Khê có chút chần chờ, Thường Tư Viện đối xử với bản thân quá tàn nhẫn, quả thực là liều mạng với Thường Vệ Quang.

Biện pháp của nàng ta chính là sau khi phục sủng sẽ hại Lục Khê, nếu như có cơ hội, tốt nhất là dùng tội danh mưu hại long thai, như vậy, dù

hoàng thượng còn có chút thương tiếc, hay hồ thẹn với nàng ta cũng sẽ không chút do dự mà chém đầu cả Thường gia.

"Cô không muốn sống nữa sao?"

"Sống? Từ nhỏ ta đã cảm thấy mình sống không bằng chết rồi, chỉ cần lúc sinh thời có thể thấy được cảnh tượng thảm bại của Thường gia thì chính là điều vui vẻ nhất trong cuộc đời ta, chết còn gì đáng sợ chứ?"

Nhìn gương mặt đã từng khiến mình hận thấu xương, Lục Khê thở dài.

Đều là người đáng thương, dù nàng muốn Thường gia diệt vong, nhưng cũng không hy vọng Thường Tư Viện chết.

"Cũng được, có cần gì thì cứ nói cho ta biết, trước tiên cô hãy thoát ra khỏi Thanh Tâm điện này đã rồi tính tiếp."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Công Tâm 【 Một 】

Cao Lộc nâng khay đứng ở trước bàn, trong khay là những chiếc thẻ bằng gỗ, phía trên có khắc tên của các vị phi tần, đợi hoàng thượng lựa chọn.

Nhớ tới việc đã mấy ngày không đến Nhạc Thanh điện, hơn nữa hôm nay lại hơi mệt mỏi, có chút nhớ nhung mùi Ngọc Lan thơm ngát ở đó, Minh Uyên liền quả quyết nhặt thẻ bài khắc ba chữ Lục Lương đệ: "Đến Nhạc Thanh điện."

Vân Nhất chưa bẩm báo chuyện Lục Khê đã từng gặp Quý Thanh An ở Ngự Hoa Viên, cho nên Minh Uyên chỉ nghe Cao Lộc nói ngày hôm trước Lục Khê lại đi Thanh Tâm Điện thăm Thường Tiệp dư.

Trong đầu không hiểu sao lại hiện ra bộ dạng giả hoạt của Lục Khê hôm đó, nàng nói nàng muốn cho mọi người thấy rằng mình là một người rộng lượng, mặc dù trong lòng nàng vẫn cảm thấy tức giận, khóe miệng hằn cong lên, hơi kinh ngạc với tâm trạng của mình hiện giờ.

"Hoàng thượng có muốn nô tài cảnh báo Thường Tiệp dư không được kéo bè kết phái hòng phục sủng lần nữa không?"

Minh Uyên phát tay: "Không cần, dù Thường Tiệp dư có tâm, Lục Lương đệ cũng không phải là người rộng lượng đến mức ấy."

Nàng rõ ràng là một tiểu nữ nhân kiêm tiểu nhân, hơn nữa lại là một tiểu nhân đường đường chính chính.

Trời còn chưa tối, Minh Uyên đã đến Nhạc Thanh điện.

Ánh hoàng hôn lúc trời chiều hắt lên mái hiên trang nghiêm của đại điện, ráng chiều bao phủ thâm cung, hòa lẫn với tường đỏ ngói xám.

Hắn không ngồi liễn xa, mà thông thả bước đi trên con đường lát đá, không hiểu sao trong lòng đột nhiên cảm thấy hiu quạnh.

Sinh ra trong gia đình đế vương vốn không có tư cách để nói chuyện tình cảm.

Trước khi bước lên ngôi vị hoàng đế, cuộc sống của hắn luôn tràn ngập âm mưu, cứ tưởng rằng chỉ cần nắm chiếc ghế này trong tay là có thể thoát ly khỏi khổ ải. Nhưng có ai ngờ, sau khi thành Hoàng đế, mọi âm mưu mới chính thức bắt đầu.

Hắn đấu với Thái hậu, đấu với quyền thần, thậm chí không thể không đấu với thê thiếp mình ở hậu cung.

Có lẽ chỉ khi ở trước khung cảnh thiên nhiên rộng lớn, con người ta mới cảm thấy mình thật nhỏ bé, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, bầu trời cũng bị nhuộm thành một sắc thái hoa mỹ, làm cho hắn cảm thấy có chút mệt mỏi cùng ngập tràn cô đơn.

Cao Lộc đi theo phía sau, nhận thấy tâm tình của hắn khác thường, nhưng cũng không dám tùy tiện lên tiếng.

Cùng lúc, đột nhiên có một chiếc điều giấy bay tới từ Ngự Hoa Viên, giương cánh nhảy múa trong ánh chiều tà rực rỡ, tự do tự tại.

Minh Uyên nhìn con điều này, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên: "Cao Lộc, đi xem thử là ai đang thả điều."

Ngày xuân đã qua, bước vào thời gian đầu hè, quả thật là khó có mấy ai có nhã hứng thả điều vào lúc này.

Cao Lộc sải bước về phía Ngự Hoa Viên, chỉ chốc lát sau trở lại hồi báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, là Lục Lương đệ đang thả diều."

Chẳng biết tại sao, trong lòng giống như đã dự đoán được, nụ cười trên môi Minh Uyên ngày càng sâu hơn: "Đến đó xem thử."

Tầm mắt lướt qua những bụi hoa thấp, bên bờ hồ, có một nữ nhân mặc y phục vàng nhạt, ngẩng cao đầu, mỉm cười nhìn cánh diều đang bay giữa không trung.

"Chủ tử, cẩn thận một chút, coi chừng té xuống hồ đấy!" Vân Nhất lo lắng nói: "Á, phía trước kia, cẩn thận!"

"Không sao đâu, em đừng quá lo lắng, nhìn này, càng bay càng cao!" Lục Khê vô tư sải bước, chỉ chuyên chú nhìn cánh diều, nụ cười trên gương mặt còn rực rỡ hơn ngàn vạn đóa hoa trong ngự hoa viên.

"Chủ tử sao lại chọn lúc này thả diều vậy? Cũng đã đầu mùa hè rồi, chạy tới chạy lui rất nóng." Vân Nhất nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Nha đầu ngốc, thả diều là tùy thuộc vào tâm trạng, chứ không phải là phụ thuộc vào mùa! Em nghĩ xem, nếu mọi người cứ luôn tuân thủ theo quy củ, mãi không thay đổi, cả ngày buồn chán như vậy, thì cuộc sống còn gì thú vị nữa?" Lục Khê véo nhẹ lên mũi nàng ta, lại lần nữa ngẩng đầu lên nhìn cánh diều: "Cho dù là ở trong tường cao, chỉ cần tâm có thể bay, thì vĩnh viễn sẽ không bị trời buộc."

Âm thanh mềm mại dịu dàng truyền tới tai Minh Uyên khiến thần thái của hắn cũng trở nên nhu hòa.

Vào giờ phút này, trong mắt hắn Lục Khê chính là một chú chim xinh đẹp đang bay lượn, dù bị giam cầm trong lồng son, nhưng nàng vẫn lạc quan tự tại, xinh đẹp dịu dàng.

Cao Lộc nhạy cảm phát hiện tâm tình của hân đang biến hóa, cúi đầu hỏi một câu: "Hoàng thượng, có muốn nô tài thông báo không?"

Minh Uyên lắc đầu nói: "Không cần, trẫm có chút mệt mỏi, ngắm nàng thả diều từ xa là được rồi."

Cứ như vậy chơi thêm một lát, Lục Khê phân phó nói: "Vân Nhất, ta hơi khát, giúp ta lấy ít nước đến đây."

"Vâng" Vân Nhất nhanh chóng chạy về phía chiếc bàn đá, trên bàn có một ấm nước, hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ trước.

Lục Khê vẫn di động từng bước nhỏ, chạy theo cánh diều, không ngờ chiếc diều bị gió thổi lệch đi, nàng cũng liền lui theo về phía sau mấy bước, người cách hồ nước càng ngày càng gần nhưng nàng vẫn chưa phát hiện được.

"A ——"

Nàng kinh hoàng hét lên, người cũng lao đảo ngã về phía hồ.

Nhưng nửa chừng thì được người ta ôm lấy, kéo nàng dậy. Minh Uyên cười như không cười nhìn nàng, trêu ghẹo: "Ái phi muốn hóa thân làm cá, làm bạn với cánh chim tự do trên trời sao?"

Mặt Lục Khê ửng hồng, vô tội chớp chớp mi: "Tần thiếp chỉ muốn biết, lúc nguy nan hoàng thượng có thể xuất hiện bên cạnh thiếp hay không thôi."

"Hả? Vậy kết quả thế nào?"

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nở nụ cười rục rịch, ôm cổ của hân nói nhỏ: "Kết quả tần thiếp đã đoán đúng, thì ra là hoàng thượng cùng tần

thiếp *“thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông”!”

*Đại ý: Hai cánh chim cùng bay cao, thấu hiểu lẫn nhau.

Nụ cười của nàng sáng ngời nhẹ nhàng, mang theo vẻ thuần túy hiếm có trong cung, khiến Minh Uyên không tự chủ được nở nụ cười theo.

Cao Lộc không khỏi cảm thán, vận khí của Lục Lương đệ thật tốt, không ngờ trong lúc vô tình lại nịnh bợ được hoàng thượng.

Trên đường trở về Nhạc Thanh điện, Lục Khê vẫn cười rất xinh đẹp, lộ vẻ tâm tình cực tốt.

Độ cong nơi khóe miệng Minh Uyên không giảm, tâm tình cũng khá tốt.

"Trẫm nghe Vân Nhất nói ái phi không thích ra cửa, không ngờ hôm nay không chỉ ra cửa, mà còn như trẻ con chạy đi thả diều, quả thật là khiến trẫm mở rộng tầm mắt."

Lục Khê bất đắc dĩ chớp mi: "Tần thiếp đọc hết sách rồi, ở trong phòng không có việc gì làm rất chán, nên mới chạy ra ngoài chơi một lúc thôi."

"Hả? Trẫm nhớ chỗ của nàng có không ít sách mà, sao lại đọc xong nhanh vậy?"

Lục Khê ngượng ngùng cúi đầu nói: "Tần thiếp không thích xem thi từ ca phú như những nữ tử khác, mà có hứng thú hơn với những chuyện lạ của người xưa, khiến hoàng thượng chê cười rồi"

Khó trách những quyển sách thi thư ở chỗ nàng đều còn rất mới, hóa ra nàng chẳng động tới mà ngược lại những quyển như “tử bất ngữ”, “Mộng Khê bút đàm” lại được xem nhiều.

Minh Uyên hiểu ý cười một tiếng, véo nhẹ mũi nàng: "Ái phi thật đúng là lười biếng, chẳng chịu chăm chỉ học tập gì cả."

Lục Khê xấu hổ nghiêng đầu đi không để ý đến hắn, nhưng trong khoảng khắc nghiêng đầu ấy bên môi nàng lại lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Trời tối, trong không khí mờ hồ truyền đến cảm giác nóng bức, Minh Uyên liền cùng Lục Khê ngồi bên ngoài cánh rừng sau Nhạc Thanh điện, hóng gió đêm, uống trà hoa do Lục Khê tự tay pha.

Nước trà trong suốt sáng sủa như thủy châu, theo động tác của người châm trà, từng giọt nước xoay vòng, không ngừng luân chuyển.

Minh Uyên mỉm cười liếc nhìn người đang chăm chú pha trà, đôi tay trắng nõn khéo léo, theo tư thế cúi người của nàng, cổ áo hơi mở ra, để lộ mảnh vải trong mềm mại.

Rõ ràng bộ dáng vô cùng chuyên tâm, nhưng lại mang đến cảm giác động lòng người khó tả, nàng không dùng dầu bôi tóc, cũng không tô son điểm phấn, nhưng trong gió lại đưa tới mùi thơm nhàn nhạt, là hương ngọc lan mà hắn vô cùng quen thuộc.

Hắn bỗng nhiên đưa tay nắm tay nàng, khiến Lục Khê khẽ run lên: "Hoàng thượng?"

Minh Uyên quả quyết nắm tay nàng, vén ống tay áo lên quan sát vết thương lúc trước, phát hiện trên làn da vẫn còn một vết đỏ nhạt màu. Hắn vừa vuốt ve vừa dịu dàng hỏi: "Còn đau phải không?"

Không có tiếng trả lời.

Hắn có chút nghi ngờ ngẩng đầu, lại thấy cô gái nhỏ đang dùng cặp mắt ửng hồng nhìn hắn, mừng rỡ cùng cảm động xen lẫn trong đôi con ngươi.

"Bé ngốc, nàg sao vậy?" Hảh vừa buồn cười vừa tức giận, "Người biết sẽ nói là trắm quan tâm nàg, không biết còn tưởng rằng trắm đang trách mắg nàg đấy."

"Tần thiếp chỉ là. Chỉ là." Nàg ngập ngừng nói, âm thanh nho nhỏ nhu mì, còn có chút run rẩy, chậm chạp không thốt ra được nửa câu sau.

Thật ra thì nàg không nói, Minh Uyên cũng biết, tình cảm ái mộ mà cô gái nhỏ này dành cho mình khó có lời nào miêu tả được, nàg cố gắng không nói ra, còn nghĩ rằng bản thân mình che giấu rất tốt.

Dáng vẻ cúi mắu im lặng của nàg khiến người khác cảm thấy vô cùng yêu thích, nhất là lúc cúi thấp đầu để lộ ra vùng cổ trắng muốt, da thịt nhắ nhụy bóng loắg, giống như một đứa bé mới sinh.

Minh Uyên thất thần đứu tay lên dùng đầu ngón tay cứng rắn của mình vuốt ve, khiến người trong ngực không ngừng run rẩy, hảh kéo đầu nhỏ của nàg lại gần mình, chậm rãi hôn lên cánh môi mềm.

Xưa nay hảh không thích hôn phi tần, bởi vì mùi son phấn nồng nắ cùng vẻ diễm lệ do trang điểm khiến hảh cực kỳ chán ghét. Nhưng bây giờ, môi Lục Khê không có chút son nào, mà hồng nộn tự nhiên rất đáng yêu, trên người của nàg chẳng có mùi nồng nắ của phấn trang điểm, chỉ có mùi hương Ngọc Lan nhắ nhậ, khiến hảh yêu thích không nỡ buông tay, muốn một hớp nuốt nàg vào bụng.

Bên cạnh cánh rừng xanh u, hảh chậm rãi đứu người trong ngực dán lên cây trúc, vừa hôn nàg, vừa nhẹ nhàng cởi áo, sau đó theo đường cong đẹp đẽ trên cổ một đường hôn xuống .

Cảm giác vừa tê dại vừa hơi ngứa khiến Lục Khê không nhắ được cười ra tiếng, âm thanh êm tai càng thêm kích thích dây đàn đang căng trong lòng Minh Uyên, dư âm lượn lờ, cuồng nhiệt như thác lũ.

Hắn không bận tâm đến gì nữa, nhanh chóng cởi quần áo của nàng ra, chiếc yếm màu hồng không thể che hết vẻ mỹ lệ của nàng, ánh mắt hắn ngày càng trở nên thâm trầm, cuối cùng há mồm ngậm đóa hoa nhị nhỏ nhỏ dưới lớp vải.

Tuy không trực tiếp, nhưng Lục Khê vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của hắn, tình dục quen thuộc chậm rãi bị khơi dậy.

"Hoàng thượng, đừng. Đừng ở chỗ này." Nàng tức giận hỗn hển kháng nghị.

"Ái phi yên tâm, có Cao Lộc canh giữ ở bên ngoài, sẽ không có ai đến đâu." Hắn ung dung kéo chiếc yếm của nàng xuống, nhìn vẻ mỹ lệ của nàng hoàn toàn nở rộ ngay trước mắt mình, chiếc váy dưới thân vẫn rất hoàn chỉnh, đối lập với cảnh sắc phía trên.

Phía sau là một mảnh rừng trúc xanh tươi, trên da thịt trắng như tuyết là hai đóa hạnh nhụy phấn hồng, Minh Uyên cùng đùa giỡn với nàng một lúc, mới giải phóng bản thân, vừa trêu chọc nơi mềm mại đã ướt át, vừa chậm rãi tiến vào nàng.

Gió đêm thổi xuyên qua lá trúc phát ra những tiếng rào rạc, mỹ nhân yêu kiều hỗn hển, cảnh xuân tươi đẹp.

Ở trong không gian vắng vẻ không có gì che giấu này, cảm giác xấu hổ lẫn hưng phấn hô ứng nhau, khiến hoan ái càng thêm cuồng nhiệt, hai người chẳng thể khống chế nổi bản thân mình nữa, cùng nhau trầm luân.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Công Tâm 【 Hai 】

Chỉ trong vòng nửa tháng, Minh Uyên đã qua đêm ở Nhạc Thanh điện ba lần, mức độ thường xuyên này khiến mọi người bắt đầu ý thức được trình độ sủng ái của Lục Khê đã không còn nằm trong phạm vi một Lương đệ được hưởng nữa.

Người đang phê duyệt tấu chương ngẩng đầu nhìn Cao Lộc sai cung nhân chuyển những bồn cảnh quý giá vào thư phòng, lạnh nhạt hỏi một câu: "Ở đâu đưa đến?"

Cao Lộc nói: "Bẩm hoàng thượng, đây là giống hoa mới ở Cẩm Đô, rất hiếm, mấy ngày trước vừa được cống nạp đến, hôm nay nô tài liền sai người chọn mấy bồn hoàng thượng thích tới đây."

Đi theo Minh Uyên đã nhiều năm, dĩ nhiên Cao Lộc biết hẳn thích những loại hoa cỏ thanh lịch, không diễm lệ hoặc hương thơm quá nồng.

Tầm mắt lướt một vòng qua những chậu cây, cuối cùng dừng lại trên một bồn hoa lan trắng muốt: "Đây là giống cây gì?"

Cao Lộc nói: "Bẩm hoàng thượng, đây là Huệ Lan, nghe nói là *hoa tượng chăm bẵm nhiều năm mới nuôi ra được một gốc Huệ Lan trắng, được đặt tên là Thiên Tăng Tuyết."

*Hoa tượng: người trồng hoa.

Huệ Lan vốn đã là trân phẩm, huệ lan trắng lại càng là vật hiếm có.

Minh Uyên trầm ngâm: "Đưa bồn Thiên Tăng Tuyết này đến Nhạc Thanh điện."

Ánh mắt lướt sang chậu Mẫu Đơn bên cạnh, nhớ tới người giờ vẫn đang còn ở Thanh Tâm Điện đóng cửa suy ngẫm, Thường Tiệp dư, hẳn chẳng nói gì mà tiếp tục cúi đầu xem tấu chương.

Lúc Cao Lộc dẫn người đưa hoa đến thì Lục Khê đang dạy Ảnh Nguyệt cùng Vân Nhất cắt hoa giấy.

Ánh nắng trời chiều lẳng lẳng đậu trên người nàng, bạch y thanh lịch càng tôn lên vẻ đẹp dịu dàng, nhìn thế nào cũng giống như một tiểu cô nương văn nhả.

Nàng vơ lấy một sợi chỉ đỏ, ngậm vào miệng cho ướt, sau đó chọn lấy một viên ngọc lưu ly vàng nhạt từ trong hộp gỗ, rồi cẩn thận xỏ tơ hồng xuyên qua lỗ châu: "Nhìn kỹ nhé, động tác phải nhanh gọn, lúc phối màu phải chú ý, vừa làm bước này phải vừa nghĩ tới bước kế tiếp, đặc biệt là vấn đề phối màu như thế nào cho hợp."

Lúc còn ở Lục phủ, nàng đã từng thấy các ma ma phụ trách khâu vá dùng một sợi tơ màu xanh chuỗi những viên ngọc làm thành trâm cài, vòng tai, dây chuyền,..., bởi vì cảm thấy hứng thú, nàng cũng có học qua một thời gian. Hôm nay nhàn rồi, nàng bảo Vân Nhất đến Thượng công cục lấy một ít hạt châu, làm thành những chuỗi ngọc giết thời gian cũng rất tốt.

Lúc trước Ảnh Nguyệt cũng đã từng thấy các ma ma ở Lục phủ làm những chuỗi hạt châu này, nên nàng ta chẳng cảm thấy mấy hứng thú, ngược với Vân Nhất rất vui vẻ, dù sao trong cung cũng không giống với bên ngoài, các cung nữ luôn có công việc chuyên môn của mình. Vân Nhất không phải là người của Thượng công cục, nên chẳng có cơ hội chạm qua loại công việc yêu cầu độ khéo léo cùng năng lực phối màu để tạo ra sản phẩm tinh xảo như thế này.

Thấy Lục Khê đã làm xong một đóa hoa mai nho nhỏ, Vân Nhất cũng rất nóng lòng chờ đợi tác phẩm của mình ra đời.

Cao Lộc mỉm cười đi vào Nhạc Thanh điện, hắng giọng hô: "Nô tài tham kiến Lục Lương đệ."

Lục Khê vội vàng đứng dậy, cười đón hân: "Là Cao công công à, Tiểu Thuận, nhanh mang lên một ly trà cho Cao công công."

"Lương đệ khách khí rồi, nô tài chỉ là phụng mệnh hoàng thượng tới tặng hoa cho Lương đệ thôi, Tiểu Lâm Tử, mau đưa hoa cho Tiểu Thuận." Cao Lộc sai tiểu thái giám bên cạnh, sau đó hành lễ với Lục Khê: "Hoa này là do Cẩm Đô mới tiến cống, thuộc giống Huệ Lan, cũng là một bụi cây huệ lan trắng rất hiếm gặp. Lúc trước nô tài chọn nó đến Tê Ngô cung, sau đó hoàng thượng liền ra lệnh cho nô tài mang đến cho Lương Đệ."

Lục Khê nở nụ cười xinh đẹp, vẻ thỏa mãn cùng vui sướng đọng đầy khóe mắt, nàng ra hiệu cho Vân Nhất, thấy vậy, Vân Nhất vội vàng trình lên một chiếc hà bao.

"Công công cực khổ rồi."

"Làm việc cho Lương Đệ cùng hoàng thượng sao dám nói tới hai chữ cực khổ này chứ? Lương Đệ quá khách sáo với nô tài rồi." Cao Lộc mỉm cười nhận lấy hà bao: "Bây giờ Lương Đệ là tâm can bảo bối của hoàng thượng, nô tài có thể làm việc cho Lương Đệ, đúng là phúc phận cùng vinh hạnh của nô tài."

Sau khi Cao Lộc rời đi, Lục Khê bảo Tiểu Thuận đặt hoa lan lên bàn, tinh tế thưởng thức nửa ngày, khóe miệng lộ ra một ý cười nhợt nhạt.

Vân Nhất cứ nghĩ là nàng đang vui vẻ, cũng liền cười theo: "Nhìn thế này ắt hẳn trong lòng hoàng thượng rất coi trọng chủ tử."

Lục Khê vừa đưa tay chạm vào một chiếc lá, vừa lơ đãng nói, "Một chậu hoa mà thôi, sao em lại dám chắc hoàng thượng coi trọng ta? Sợ rằng trong

hậu cung này, những nữ nhân đã được hoàng thượng thưởng qua đêm cũng chẳng xuể."

Vân Nhất lại nói: "Nhưng ít nhất hôm nay hoàng thượng cũng chỉ nghĩ tới chủ tử, điều này cũng rất đáng để vui mừng mà. Em thấy chậu hoa lan này tinh khiết hoàn mỹ, trắng như tuyết mịn như ngọc, gần giống như phong cách thanh nhã thoát tục của chủ tử vậy, ắt hẳn là hoàng thượng cũng nghĩ như thế, cho nên mới ban chậu hoa ngọc lan này cho người."

Ảnh Nguyệt không ngờ Vân Nhất và Lục Khê lại có thể thoải mái trò chuyện với nhau như thế, sắc mặt nàng ta trầm xuống: "Vân Nhất, lúc làm việc nên chuyên tâm vào, nếu làm hỏng, hoặc lãng phí vật liệu làm ra vật khó coi thì thật đáng hổ thẹn!"

Lục Khê lạnh nhạt nói: "Không sao đâu, những hạt châu này cũng chẳng mấy quý giá, làm để giết thời gian mà thôi."

Sắc mặt Ảnh Nguyệt lập tức trở nên khó coi, nàng ta không dám cãi lại chỉ đành phải dời tầm mắt lên những hạt châu, không nói nữa.

Một lát sau, Thẩm Kha chợt tới Nhạc Thanh điện, bộ váy Mẫu Đơn Lưu Tô điểm lệ khiến dung nhan vốn chẳng mấy nổi bật của nàng ta trở nên đầy kiêu mị.

Lục Khê hành lễ với nàng ta xong, cười nói: "Sao Kha tần tỷ tỷ lại có thời gian rảnh đến Nhạc Thanh điện của ta vậy?"

Thẩm Kha ngạo mạn quan sát khắp điện, nhìn thấy bên trong bài trí hết sức đơn giản, không hoa mỹ mà thiên về hướng tự nhiên thanh nhã nhiều hơn, nàng ta lập tức bày ra bộ dạng đáng tiếc: "Ta đi dạo ngang qua đây, thuận đường nên ghé vào thăm muội muội một lát. Chắc chắn, cung điện này của muội muội quả thật là đơn giản mát mẻ, rất có cảm giác “nhà”."

Xem ra lại là đến để gây sự rồi.

Lục Khê giả vờ như không nghe ra sự giấu cợt trong lời nói của nàng ta, chỉ khẽ cười: "Nơi này của muội muội rất đơn sơ, tất nhiên không thể so được với Khiêm Tâm điện của tỷ tỷ rồi."

Khiêm Tâm điện được ban cho Thẩm Kha, cũng không biết là hoàng thượng cố ý hay vô tình, quả thật là chuyện vô cùng nực cười.

Thẩm Kha dạo quanh một vòng, ánh mắt dừng trên bức Phật tượng vàng, đầu ngón tay vuốt nhẹ theo thân tượng: "Ồi chà, ai dám nói đơn sơ chứ, thì ra là có cả tượng vàng cơ đấy."

Lục Khê đang muốn mở miệng, lại nghe nàng lại tiếp tục nói: "Chỉ là tượng phật này tuy là vàng đúc, nhưng lại có vẻ thô kệch, không giống như pho tượng trong điện của ta, được mang về từ Thanh tự, thợ điêu khắc cùng khuôn mẫu đều là hạng nhất. Ta nói muội muội này, dù sao người cũng là Lương đệ, mặc dù không tôn quý bằng tỷ tỷ, nhưng có những chuyện cũng phải chú ý thân phận, đừng có keo kiệt như thế, để tránh phi tần khác coi thường người."

Lục Khê khẽ mỉm cười, liếc nhìn Vân Nhất, Vân Nhất liền cung kính giải thích với Thẩm Kha: "Kha tần chủ tử có điều không biết, tượng phật này là do hoàng thượng ban cho chủ tử nhà ta, thân phận cùng địa vị của chủ tử nhà ta không bằng ngài, tất nhiên pho tượng này cũng không tinh xảo như của hoàng thượng ban cho Kha tần chủ tử rồi."

Một câu nói khiến Thẩm Kha đổ mồ hôi lạnh, nàng ta có ngu xuẩn hơn nữa cũng không thể không biết những lời mình vừa nói bất kính đến mức nào. Không ngờ pho Kim Phật này là do hoàng thượng ban cho!

Vốn định đến dương oai, đánh phủ đầu một chút, không ngờ ngược lại họa là từ miệng mà ra. Sắc mặt Thẩm Kha biến đổi, lại vừa vận nhìn thấy những viên ngọc lưu ly trên bàn, liền bị chúng hấp dẫn.

Những viên ngọc trai này đều được tạo hình thành đoá hoa, có hoa mai, có hoa hồ điệp. Trong cung, những hạt ngọc lưu ly vốn không mấy trân quý, nên hầu như không được dùng để làm đồ trang sức, mà chỉ dùng để đính lên váy hoặc làm thành nút cài.

Nhưng những viên ngọc lưu ly trước mắt này lại được tạo hình phối màu rất xinh đẹp, đậm nhạt hấp dẫn, từ cánh hoa bên ngoài đến nhụy hoa bên trong đều được phối hợp rất khéo, giống như những đoá hoa vừa mới nở trong viện, trông rất sống động.

Thẩm Kha đang thầm suy đoán những thứ này được đưa tới từ đâu, lại bị Lục Khê nhìn ra đầu mối, cười nói: "Tỷ tỷ thích những cây trâm này ư?"

"Dáng vẻ rất mới lạ." Vịt chết còn cứng miệng, có nói thế nào nàng ta cũng không muốn nhận là mình thích.

Lục Khê mỉm cười nói: "Vân Nhất, đi lấy một chiếc hộp gỗ. Đây là do muội muội và các cung nữ làm trong lúc rảnh rỗi, nếu tỷ tỷ thích, vậy thì chọn một cái đi, chiếc trâm ngọc nhỏ này có thể được tỷ tỷ để mắt, muội muội quả thực rất vui mừng."

Thẩm Kha không ngờ Lục Khê lại luôn dùng sự dịu dàng để đáp lại dáng vẻ gây sự của nàng ta, liền nhận định là Lục Khê kính sợ mình, cũng vì vậy càng trở nên kiêu ngạo. Nàng ta bảo cung nữ cận thân lấy chiếc trâm hoa hồ điệp màu hồng bỏ vào chiếc hộp Vân Nhất mang tới, nàng ta nhẹ nhàng phất tóc mai, kiêu căng nói: "Vậy liền đa tạ muội muội, tỷ tỷ còn muốn đến chỗ Nguyệt Dương Phu nhân một lát, không quấy rầy muội muội nữa."

Ở trong cung, Nguyệt Dương Phu nhân rất được mọi người tôn kính, lại có một hoàng tử, địa vị ở hậu cung có thể nói là vô cùng vững chắc. Thẩm Kha nói như vậy, chính là đang muốn khoe rằng thân phận của mình cao

quý, đến cả Nguyệt Dương Phu nhân cũng muốn nói chuyện phiếm với nàng ta.

Mắt thấy trên mặt Lục Khê quả nhiên lộ ra dáng vẻ yêu thích cùng ngưỡng mộ, Thẩm Kha đặc ý xoay người rời đi.

Thật ra, nàng ta muốn đến thăm Nguyệt Dương Phu nhân từ lâu, cũng đã bảo thái giám đi hỏi mấy lần, đến giờ mới nhận được sự đồng ý.

Nguyệt Dương Phu nhân luôn không tham dự vào việc đấu đá nơi hậu cung, không tranh quyền thế, lần này đồng ý với thỉnh cầu của nàng ta, đơn giản là do nể mặt ân sư của hoàng thượng, Thẩm Thái Phó mà thôi. Nhưng lại có người đến cả những đạo lý đơn giản thế này cũng không hiểu, bị cưỡng chiều đến vô pháp vô Thiên, sớm muộn cũng sẽ gây ra đại họa.

Đây là việc sau này, tạm thời không nhắc tới.

Ảnh Nguyệt vốn đã chẳng ưa gì Thẩm Kha, cũng chỉ là ý vào phụ thân có chút ân tình với hoàng thượng mà thôi, ân tình thì có thể sử dụng được bao lâu chú? Bằng tính tình ngu ngốc kia của Thẩm Kha, sợ rằng chẳng mấy chốc nữa sẽ tiêu mòn hết chút ân tình hiếm hoi này.

"Chủ tử, từ lúc còn là tú nữ Kha tần này đã gây sự với người khắp nơi, thật sự là đáng hận, vì sao chủ tử phải nhân nhượng nàng ta thế chứ? Theo nô tỳ thấy, mặc dù vị phân của Kha tần cao hơn người một chút, nhưng hoàng thượng chỉ nể tình Thẩm Thái phó nên mới đối xử với nàng ta như thế thôi, việc gì chủ tử phải uất ức chính mình chứ?"

Lục Khê chỉ cười không nói: "Vân Nhất, em thấy thế nào?"

Vân Nhất nghĩ nghĩ: "Nô tỳ cho là, thay vì xung đột với Kha tần, không bằng cứ để cho nàng ta tiếp tục kiêu căng, một ngày nào đó nàng ta sẽ rơi xuống thảm hại, hơn nữa không phải ngã dưới tay chủ tử, thì chủ tử sẽ không bị người ta chỉ trích."

Lục Khê mỉm cười gật đầu một cái: "Ảnh Nguyệt, nhìn sự việc phải nhìn lâu dài, tránh vì tức giận nhất thời mà hành sự lỗ mãng."

Ảnh Nguyệt chẳng biết tại sao hôm nay Lục Khê luôn khen ngợi bao che cho Vân Nhất, đối xử như vậy mình, chỉ có thể cúi đầu đáp một tiếng, trong lòng rất không thoải mái.

Lục Khê âm thầm thở dài, nàng ta vẫn không hiểu được ngụ ý của mình.

Trên bàn, những chiếc trâm ngọc trai lấp lạng nằm ở nơi đó, của Vân Nhất và Lục Khê làm đều rất rực rỡ, chỉ có Ảnh Nguyệt không biết là bởi vì không yên lòng hay vì nguyên nhân nào khác, mà mờ nhạt tối màu hơn.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Công Tâm 【 Ba 】

Một buổi sáng tinh mơ, Vân Nhất từ bên ngoài chạy vào, nói với Lục Khê lúc này còn đang trang điểm: "Chủ tử, nghe nói hoàng thượng ban tháp Lưu Ly bảo thạch do Tây Vực tiến cống cho An Uyển nghi, bây giờ bọn cung nữ thái giám đều xúm lại ở Tề hoa điện, nghe cung nữ cận thân của An Uyển nghi diễn tả lại dáng vẻ của Tháp Lưu Ly bảo thạch đấy."

Bàn tay đang gỡ trâm cài của Lục Khê hơi dừng lại, nghi ngờ hỏi: "Sao đột nhiên hoàng thượng lại chú ý tới An Uyển nghi?"

"Nô tỳ nghe tiểu thái giám bên cạnh Cao công công nói, đêm qua lúc hoàng thượng đến chỗ An Uyển nghi thì nàng ta dâng khối khăn lụa mình thêu lên cho hoàng thượng, còn nói vài lời gì đó nữa, chẳng biết sao hoàng thượng rất vui vẻ, sáng nay liền kêu Cao công công mang Tháp lưu ly bảo thạch đến tặng cho nàng ta. Nô tỳ đi ra ngoài vừa đúng lúc gặp tiểu thái giám bên cạnh Cao công công đang về phục mệnh, vì lúc trước có chút giao tình, nên hăn mới kể cho em nghe."

Lục Khê chợt hiểu rõ, bên môi lộ ra một nụ cười nhạt: "Nàng ta đích thân thêu?"

"Đúng vậy, cũng bởi vì đích thân nàng ta thêu, cho nên mới cảm động được hoàng thượng, dùng một mảnh chân tình đổi lấy tháp Lưu Ly bảo thạch quý giá đấy."

Lúc Lục Khê chưa vào cung đã từng nghe nói Tây Vực là nơi bắt nguồn của Lưu Ly bảo thạch, còn nghe nói những người thợ giỏi có thể mài nó thành những hình dáng khác nhau, lúc mang thành phẩm đặt ở dưới ánh mặt trời sẽ phát ra tia sáng rất rực rỡ, có thể so sánh với cả mặt trời.

Những loại bảo thạch này rất ít, nên cực kỳ quý giá, hơn nữa chỉ Tây Vực mới có, khi nào tiến cống cho triều đình thì trong cung mới có thể nhìn thấy loại vật này.

Nàng mỉm cười lấy chiếc trâm cài tóc trên đầu xuống, cầm cây trâm ngọc trai hoa mai vừa làm xong mấy ngày trước cài lên đầu, xuyên qua gương đồng hỏi Vân Nhất: "Nhìn được không?"

"Chủ tử vốn đã đẹp nên mang cái gì cũng đẹp, nhưng cây trâm hoa mai ngọc trai này quá đơn giản rồi, chủ tử vốn đã ăn mặc đơn thuần, nô tỳ cho là nên đeo thêm vật trang sức điểm lệ thì mới không bị mờ nhạt."

Lục Khê lắc đầu: "Cây trâm cài bằng vàng này tất nhiên đẹp, nhưng không phải do tự mình làm, dù mang đi ra ngoài, người khác cũng sẽ nói là ta dựa vào y trang, mới lấy được cây trâm vàng. Còn chiếc trâm ngọc trai hoa mai này tuy đơn giản, nhưng là do ta đích thân làm, trừ dung nhan ra, thì tài nghệ cũng là một điều hết sức quan trọng."

Vân Nhất giật mình ngẩn ra, có chút không hiểu, lại vẫn cúi mâu nhu thuận đáp: "Chủ tử nói rất đúng."

Trang điểm xong, nàng dẫn theo Vân Nhất đến thỉnh an hoàng hậu, bây giờ nàng luôn mang theo Vân Nhất, dù vết thương trên mặt Ảnh Nguyệt đã tốt hơn, nhưng vẫn ở lại Nhạc Thanh điện như lúc đang dưỡng thương.

Lục Khê nói: "Thương thế trên mặt người đã đỡ hơn rồi, nhưng đi ra ngoài khó tránh khỏi bị nhiễm gió, vẫn nên ở trong điện nghỉ dưỡng thêm cho tốt."

Ảnh Nguyệt im lặng không lên tiếng nhìn bóng lưng hai người đi xa, ánh mắt tối lại.

Nàng ta biết biết giữa nàng ta và Lục Khê bởi vì một Quý Thanh An nên mới nảy sinh hiềm khích, Lục Khê trách nàng ta có lòng với người ngoài,

nhưng nàng ta lại cảm thấy Lục Khê thật sự có lỗi với Quý Thanh An.

Hai người vốn lưỡng tình tương duyệt chỉ vì một bên chột thay lòng, mà bên kia phải chịu đựng vô vàn khổ sở, Ánh Nguyệt thương tiếc Quý Thanh An bao nhiêu thì càng thêm oán hận Lục Khê bấy nhiêu.

Chủ tử căn bản không xứng với Quý đại nhân.

Đức Dương điện.

An Uyển nghi bị lạnh nhạt một thời gian dài, hôm nay bởi vì được hoàng thượng ban cho tháp Lưu Ly bảo thạch mà cả người tràn ngập tự tin, ánh mắt nhìn chúng phi tần cũng cao ngạo hơn rất nhiều, nàng ta cảm thấy lúc này bản thân mình quả thật là “phong quan vô hạn”.

Nhờ phúc của Lục Khê, mảnh khăn lụa vô ý rơi lại kia lại đổi được bảo vật tốt nhất từ hoàng thượng.

Trên thực tế nàng ta cũng từng do dự không biết hoàng thượng có biết chiếc khăn này là do Lục Khê làm hay không, nên sáng nay lúc phục vụ hoàng thượng mặc quần áo thì liền cố ý đánh rơi chiếc khăn này, lúc cúi người nhặt thì vừa hay bị hoàng thượng bắt gặp.

"Đây là cái gì?" Ánh mắt hân mang theo vẻ thú vị nhìn chăm chú vào chiếc khăn nàng ta đang bận rộn nhặt lên, quan sát một lúc, hoàng thượng chột nở nụ cười vui vẻ: "Thấp Tang hữu, kỳ Diệp hữu."

Chiếc khăn lụa nho nhỏ trắng noãn đáng yêu, dùng chỉ màu xanh nhạt thêu hai hàng chữ đơn giản.

Hai câu này được trích trong một bài 《 Kinh Thi 》 , nói về tâm tình của một nữ nhân đang chờ đợi người yêu, người đời đều nói nếu nữ tử này đang chờ người trong lòng, thì tình cảm trong tim của nàng ta không lời nào miêu tả được.

Minh Uyên đã từng vô số lần nhìn thấy mẫu phi ngồi cô đơn bên cửa sổ, thần thờ nhìn cảnh vật nơi xa, lúc đó hần luôn chạy đến bên cạnh mẫu phi, buồn buồn hỏi vì sao mẫu phi không để ý tới hần. Nhưng lúc nữ nhân xinh đẹp đó xoay đầu lại, trên mặt vĩnh viễn lộ ra vẻ ưu sầu mờ nhạt, hai mắt trong suốt như bị phủ một tầng sương, khiến hần chẳng thể nhìn rõ thần thái của bà.

Bà vuốt đầu hần, thì thào nói: "Có phải ở trong nhà đế vương, sẽ luôn phải sống trong sự chờ đợi cùng tưởng niệm dài đằng đẳng thế này?"

Lúc đó hần không biết khúc mắc trong lòng mẫu phi, chỉ biết là mẫu phi hần bởi vì ưu tư lâu ngày, nên sớm buông tay nhân thế. Bây giờ hần đã hiểu khúc mắc trong lòng bà, nhưng lại chẳng thể an ủi được nữa.

Ánh mắt của Minh Uyên lặng yên dừng lại trên người nữ nhân trước mặt, trong thoáng chốc giống như xuyên thấu qua nàng ta nhìn thấy mẫu phi của mình, cũng là ôm tâm tình nhớ nhung như vậy, ngày qua ngày chờ đế vương khó có khi đến được một lần.

Cuối cùng trong lòng sinh ra một chút thương tiếc, dù hần không có chút yêu thích nào với nữ nhân trước mắt, lại vẫn muốn bù đắp cho sự tưởng niệm của nàng ta.

Tháp Lưu Ly bảo thạch, dùng cái này đổi lấy lúm đồng tiền như hoa của nàng ta khiến Minh Uyên có chút buồn cười.

Không cho được tình yêu, thì cho một chút vui vẻ thế này cũng được.

Quả nhiên là được sủng ái, người bình thường luôn luôn tới thật sớm để thỉnh an, hôm nay lại gần như là người đến cuối cùng.

Hoàng hậu mỉm cười ban ngồi cho chúng tần phi: "Sáng nay bốn cung nghe cung nữ bên cạnh nói, gần như mọi cung nhân trong hậu cung đều chạy tới Lâm Hoa điện của An Uyển nghi xếp hàng muốn xem thử hình

dáng của tháp Lưu Ly bảo thạch, thấy vậy, đến Bốn cung cũng phải hâm mộ An Uyển nghi đấy."

Ninh phi cười nói: "Hoàng hậu nương nương nói đùa rồi, nô tì nhớ mấy năm trước lúc Tây Vực tiến cống, hoàng thượng đã từng ban cho nương nương một chiếc tháp Lưu Ly bảo thạch, đây chính là bảo vật nhất đẳng đấy. Nô tì vẫn luôn nhớ đêm hôm đó, lúc nương nương sai người thắp sáng nó thì cảnh tượng ấy rực rỡ đến mức nào."

Hoàng hậu hiển nhiên cũng rất hài lòng, vừa sai cung nữ đến kho phòng lấy lá trà năm nay Giang Chiết tiến cống ra, vừa cười nói: "Hàng năm Tây Vực đều tiến cống lên, Bốn cung hi vọng sang năm sẽ thấy được món đồ trân quý hơn Lưu Ly bảo thạch, cũng hi vọng mọi người phục vụ tốt hoàng thượng, tận tâm tận lực với hoàng gia. Có thể sang năm cũng sẽ có người được như An Uyển nghi, lấy được trân phẩm ngự tứ."

Tiêu Chiêu viện hiển nhiên cũng chú ý tới việc này, nhìn hoàng hậu cười híp mắt nói: "Nô tì cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Uyển Nghi muội muội, lấy được bảo bối như vậy quả thực là vinh dự lớn lao, chỉ là nô tì không ngờ Uyển Nghi muội muội còn am hiểu cả tú họa, có thể thêu được một chiếc khăn tay đặc biệt như vậy tặng cho hoàng thượng đấy."

Tin tức của chúng phi tần ở hậu cung luôn đặc biệt linh thông, loại chuyện như thế này sớm đã lưu truyền khắp nơi, những người ngồi ở đây có ai mà không biết.

An Uyển nghi và Tiêu chiêu viện vốn đã bất hòa, nghe vậy liền lạnh nhạt nhìn lại nàng ta: "Chiêu viện tỷ tỷ vốn chẳng hay nói chuyện với muội muội, không biết cũng là chuyện đương nhiên thôi, nếu tỷ tỷ cũng muốn học tú họa, muội muội rất vui lòng chia sẻ với tỷ tỷ."

Vừa nói chuyện, nàng ta vừa đưa mắt liếc qua Lục Khê đang ở phía sau, đôi mắt người phía sau đóng đầy lạnh nhạt, hầu như chẳng có biểu tình gì.

Hừ, cũng chỉ là một Lương đệ nhỏ nhỏ mà thôi, chẳng lẽ dám tranh công với mình? Dù nàng ta có nói khăn tay kia là của nàng ta, thì có mấy ai tin được chứ? Nghe vậy người nào chẳng cho rằng nàng ta đang ghen tỵ với mình.

Chỉ cần không phải là kẻ vô cùng ngu xuẩn, thì ắt hẳn Lục Khê sẽ không nói ra chuyện này để chuốc lấy phiền phức.

Đã lâu rồi mới có thể đấu khẩu lại Tiêu chiêu viện, An Uyển nghi sáng khoái đi ra khỏi đại điện, cảm thấy đến cả những cảnh sắc vốn đã quen thuộc trong hoàng cung này cũng đột nhiên trở nên mới mẻ mỹ lệ.

Liên xa của nàng ta đi chưa xa, thì phía sau cũng có một chiếc khác chậm rãi đi theo, nàng ta quay đầu lại nhìn, neho mắt, phát hiện ra là Lục Khê .

"Đi chậm lại cho ta." Nàng ta ra lệnh cho tiểu thái giám, vì vậy tốc độ xe chậm lại.

Phi tần phẩm cấp thấp không được vượt trước phi tần phẩm cấp cao hơn, Lục Khê thấy thế, cũng chỉ đành bảo người hầu giảm tốc độ, dùng vận tốc rùa bò đi theo sau An Uyển nghi.

Chỉ một đoạn lộ trình ngắn ngủn lại mất gần nửa nén hương, An Uyển nghi thoả mái liếc nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Lục Khê, cảm thấy tâm tình mình cực kỳ tốt.

Quả thật là phải cảm tạ nàng ta làm giá y giúp mình, nếu không sao mình có thể lấy được vinh sủng như hôm nay.

Lục Khê vẫn tâm bình khí hòa ngồi trên liên xa, cúi mắt nhìn móng tay được chăm sóc tỉ mỉ của mình.

"Vân Nhất, em nói thử xem, móng tay này cứ để trắng như thế này thì đẹp hay sơn hoa văn lên đẹp hơn??"

Vân Nhất đáp: "Nô tỳ cho là nên thoa sơn đỏ thắm lên, sắc thái diễm lệ tương đối được người ta yêu thích."

Lục Khê khẽ cười: "Nha đầu ngốc, sao không nghĩ đến trong cung này có nhiều nương nương cũng sơn móng tay đỏ thắm như vậy, hoàng thượng nhìn hoài cũng sẽ cảm thấy chói mắt."

Hơn nữa, sắc thái càng diễm lệ, thì lại càng chói mắt.

Vân Nhất cẩn thận liếc nhìn liễn xa của An Uyển nghi trước mặt, hơi bực mình oán trách: "Chủ tử, An Uyển nghi làm như vậy, rõ ràng là muốn khiến cho chủ tử khó chịu, đường này vốn bằng phẳng, lại cứ thích đi chậm như sên bò."

Lục Khê bật cười: "Nàng ta thích đi nhanh hay đi chậm, thì cứ mặc kệ nàng ta? Chúng ta vừa đi vừa ngắm phong cảnh không phải rất thú vị sao?"

Đối phương một lòng nhìn mình, mà mình lại nhàn nhã thưởng thức phong cảnh ven đường, để cho sự kiêu ngạo của nàng ta như viên đá nhỏ chìm xuống đáy biển, không đáp trả—— mới là biện pháp tốt nhất để đối phó với kẻ địch.

Một lúc lâu sau, thấy đã thị uy đủ rồi, đoạn đường này cũng đã sắp bị An Uyển nghi mài nhẵn.

Liếc nhìn Lục Khê vẫn im lặng phía sau, sự khinh bỉ nơi đáy mắt nàng ta càng thêm rõ ràng. Chẳng những không có đầu óc, còn không có can đảm, từ trước đến giờ chỉ biết chịu áp bức, chẳng biết phản kháng.

Hậu cung cần loại nữ nhân này, mới có thể nâng được địa vị của nàng ta lên.

Nghĩ đến sự ân sủng hôm nay của hoàng thượng, trong lòng nàng ta càng thêm hả hê.

Khó khăn lắm mới thấy liền xa của An Uyển nghi biến mất khỏi tầm mắt, Lục Khê buồn cười phân phó Vân Nhất: "Theo ta đến Ngự Hoa Viên đi dạo một chút."

Vân Nhất cứ nghĩ trong lòng chủ tử nhà mình đang tức giận, muốn giải giải sầu: "Vâng"

Nhìn dáng vẻ khéo léo của Vân Nhất, Lục Khê cười cười: "Em đến Nhạc Thanh điện của ta bao lâu rồi?"

"Bẩm chủ tử, ước chừng một tháng."

"Có nghĩ đến việc ở lại phục vụ ta không?"

Vân Nhất giật mình ngẩng đầu lên, có chút luống cuống, lại có chút không hiểu: "Chủ tử, mặc dù nô tỳ do Cao công công phái tới, nhưng nô tỳ đã sớm xem mình là người của Nhạc Thanh điện, chủ tử ở đâu, nô tỳ sẽ ở đó, tuyệt đối sẽ không rời khỏi."

Lục Khê gật đầu: "Ta biết tâm ý của em, nếu không phải trung thành với ta, em đã nói chuyện ngày đó ta gặp Thượng Thư đại nhân cho Cao công công rồi. Em cứ an tâm đi, đừng khẩn trương."

Vân Nhất nhìn nàng, hiển nhiên vẫn hết sức lo lắng.

Lục Khê chỉ đành phải cười cười trấn an: "Được rồi, nhìn dáng vẻ của em kìa, giống như ta muốn ăn thịt em vậy. Ta chỉ muốn nói cho em biết, Ảnh Nguyệt chỉ sợ sẽ không ở lại Nhạc Thanh điện lâu nữa đâu, sau này cũng chỉ còn em ở cùng với ta, em có bằng lòng toàn tâm toàn ý đi theo ta, làm cung nữ cận thân của ta không?"

Vân Nhất không hỏi về Ảnh Nguyệt nửa chữ, chỉ vững vàng lên tiếng:
"Nô tỳ nguyện ý."

Lục Khê rất hài lòng.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Công Tâm 【Bốn】

Trước khi sống lại, lúc còn chưa gả đến Quý phủ, Lục Khê từng nghe thấy một thế bá có quan hệ rất tốt với cha nàng nhắc tới Quý Thanh An, nói là đã từng cùng Quý Thanh An đến Hoa Lầu nổi danh nhất Kinh Thành làm việc. Lúc ấy Lục Khê trùng hợp đi qua đại sảnh, nghe được cuộc đối thoại đó, trong lòng bỗng nhiên có chút tức giận.

Sau đó Quý Thanh An tới tìm nàng, nàng đều đóng cửa không gặp, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội lúc nàng hộ tống Lục mẫu đi Báo Quốc tự dâng hương gặp được nàng, cố sức giải thích rõ ràng, nàng mới hết giận.

Nhưng đã là tiểu thư khuê các phải biết xấu hổ, không thể nào thẳng thắn nói ra mình không tức giận nữa, cũng không thể thừa nhận mình vì chút chuyện con con ấy mà ghen tuông, nên cuối cùng quay đầu đi tìm mẫu thân

Sau đó nữa, Lục Khê và mẫu thân ở lại Báo Quốc tự mấy ngày, Quý Thanh An cũng đến đó giữ cửa, toàn tâm toàn ý muốn giải thích rõ ràng, cầu xin nàng tha thứ.

Chỉ cần thức dậy, là hân liền chạy tới đứng dưới cây ngô đồng, nơi hai gặp gỡ lần đầu ở đây, cuối cùng cũng đợi được Lục Khê .

Nghĩ như vậy, nàng chậm rãi dẫn theo Vân Nhất đi đến bên cạnh đình – nơi gặp phải Quý Thanh An đêm đó, vừa bước khỏi hành lang, quả thật liền thấy hân đang đứng ở xa xa.

Quan phục màu xanh lục, trường sam nho nhã như vậy quả thật vô cùng thích hợp với hân—— hân là vừa hạ triều liền tới đây, chứ không xuất cung

về phủ thay y phục.

Nghe tiếng bước chân, Quý Thanh An liền xoay người lại, nhìn Lục Khê muốn mở miệng, nhưng thấy Vân Nhất còn đứng đó hần chần chờ một hồi lâu, cuối cùng cung kính thi lễ: "Vi thần tham kiến Lục Lương đệ."

Ánh mặt trời tháng tư quá chói, khiến Lục Khê không nhận được nhú mắt lại, đôi con ngươi thấy hơi bóng râm.

Nàng bình tĩnh gật đầu một cái: "Thượng Thư Đại Nhân vừa lâm triều xong à?"

Quý Thanh An gật đầu: "Vi thần thấy hoa trong Ngự Hoa Viên nở rất đẹp, nên muốn tới đây ngắm một lát."

"Hoa trong cung tất nhiên không giống với hoa bên ngoài, cho dù đã qua tháng tư, hoa ở đây vẫn rộn ràng như cũ." Nàng lạnh nhạt nói, liếc mắt nhìn đóa mẫu đơn bên cạnh, đưa tay vuốt nhẹ cánh hoa: "Cũng có rất nhiều người lưu luyến cảnh sắc trong cung này, lưu luyến đến không muốn về chỉ sợ cũng không phải có mình đại nhân."

Quý Thanh An giật mình, chậm rãi nói: "Nhiều loại hoa lưu luyến không khí trong cung, là bởi vì đất đai màu mỡ cùng hoa tượng có thể khiến nó mãi tươi đẹp; còn có người lưu luyến, cũng chỉ là đóa hoa kia thôi. Dù là nở rộ hay úa tàn, đóa hoa ấy ở trong lòng người lưu luyến, sẽ không vì thời tiết khác nhau mà trở nên thay đổi."

Hắn đang ám chỉ vị trí của đóa hoa kia trong lòng hắn sẽ mãi không vì ngoại cảnh tác động mà thay đổi ư?

Lục Khê lạnh nhạt nhìn hắn, nhưng mà trong nội tâm lại cắn chặt răng, cố gắng khống chế hận ý. Lúc trước nàng cũng bị bộ dạng si tình này của Quý Thanh An lừa gạt, hôm nay sao có thể dễ dàng mắc bẫy hắn lần nữa chứ?

Nàng vươn tay ra, chậm rãi mơn trớn vùng bụng bằng phẳng, chợt nhớ tới nơi đó đã từng dực dục một tiểu sinh mệnh, nàng đã từng mỗi ngày tưởng tượng ra hình dạng của bé con, tưởng tượng ra cảnh mình từng bước dạy dỗ bé con trưởng thành.

Nàng chuẩn bị 《 Tam Tự kinh 》 , 《 Kinh Thi 》 cùng với Đường Thi, Tống Từ, suy nghĩ biết bao nhiêu thứ sẽ dạy cho bé con; nàng tự tay may áo đầu hồ, quần lót nhỏ, tưởng tượng cảnh bé con mặc chúng; thậm chí nàng còn tự tay khắc tên bé con lên chiếc Khóa Trường Mệnh, đó là tên nàng đã nghĩ ra từ lâu, đậm chất thơ, cũng làm nàng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Quý Lục Dao.

Quý trong Quý thanh bảo an, Lục trong Lục Khê, Dao trong ca dao.

Vậy mà đến cuối cùng, là do hấn đích thân giết chết Dao nhi của bọn họ.

Lục Khê buông thông tay, chiếc trâm ngọc trai tuột khỏi mái tóc, lăn xuống theo đường nhỏ.

"Vân Nhất." Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, Vân Nhất liền tự giác chạy bước nhỏ đi nhặt nó.

Lục Khê vội vàng ngẩng đầu nhìn Quý Thanh An, dùng loại ánh mắt bi thương yên lặng truyền đạt tâm tình lúc này, khẽ nói: " Giờ Hợi tối nay, ta sẽ trở lại."

Lúc Vân Nhất nhặt xong cây trâm quay trở lại, Lục Khê đã khôi phục bộ dạng bình tĩnh của ngày xưa, vừa xa cách vừa lạnh lùng gật đầu với Quý Thanh An, rồi xoay người rời đi.

Trong vườn hoa, chỉ còn lại một mình hấn thất thần nhìn theo bóng dáng nữ tử đi xa dần.

"Vân Nhất ."

"Có nô tỳ."

"Lát nữa đi nói với Cao công công, hôm qua ta gặp ác mộng đến giờ tâm thần vẫn có chút không yên, tối nay muốn đến Thanh Tâm điện thắp hương.
....."

"Vâng"

"Ban đêm đi đường, chỉ có em cùng Tiểu Thuận che chở ta cũng không an toàn, xin hănl lại phái vài người đến đây đi."

"Vâng"

Ban đêm, Cao Lộc bẩm báo chuyện này lên hoàng thượng, nói là Lục Lương đệ ở Nhạc Thanh điện vì gặp ác mộng nên tâm thần hoảng hốt, muốn đến Thanh Tâm Điện dâng hương.

Minh Uyên dừng một chút, chỉ lát sau liền nói: "Tối nay trẫm sẽ đến chỗ Tiêu chiêu viện, không cần người phục vụ, người cầm cây Ngọc như ý này tới tặng cho nàng, thuận tiện bảo thái y kê ít thuốc an thần, rồi hộ tống nàng đến đó."

Cao Lộc đáp lời, lấy cây Ngọc Như Ý xong, mới dẫn người đến Thái Y Viện.

Trên thực tế, Thái Y Viện ở hướng đông, Nhạc Thanh điện ở hướng tây, hănl thật chẳng hiểu nổi rốt cuộc là vì điểm nào khiến cho hoàng thượng nghĩ đây là "Thuận tiện". Ước chừng “thuận tiện” là mệnh lệnh này của người nhưng lại khổ thân kẻ làm nô tài như hănl.

Nhưng chủ tử của Nhạc Thanh điện này quả thật có chút bản lĩnh, có thể khiến hoàng thượng tự mình phái hănl đến thắp hương. Phải biết từ khi hănl

hầu hạ hoàng thượng tới nay, trừ đi vài chuyện cần thiết hẳn phải đích thân làm ra, những sự vụ còn lại đều giao cho các tiểu thái giám khác.

Trời tối, Cao Lộc sai người cầm chuỗi Ngọc Như Ý cùng những được liệu mà thái y kê đi đến Nhạc Thanh điện.

Lục Khê sai người nhận đồ vật xong, liền vội vàng đứng lên nói: "Cao hơn công công phải đích thân tháp tùng, khiến ta thật ái ngại."

"Lục Lương đệ nói gì vậy, hoàng thượng nghe nói thân thể Lương Đế chủ tử khó chịu, liền phái lão nô đến Thái Y Viện lấy thuốc, lão nô cũng hi vọng Lương Đế chủ tử có thể nghỉ ngơi tốt, khôi phục tinh thần."

Đoàn người nhắm hướng Thanh Tâm Điện đi đến.

Trời đã tối rồi, ắt hẳn đã sắp đến giờ Hợi.

Tiểu Thuận cùng mấy thái giám Cao Lộc mang tới cầm đèn lồng đi trước, Cao Lộc cùng Vân Nhất chia ra đi sát hai bên Lục Khê.

Bởi vì muốn đến bái Phật dâng hương, nên Lục Khê lựa chọn đi bộ, chứ không ngồi kiệu hay liên xa.

Tuy đã là đầu hè, nhưng nhiệt độ ban đêm cũng không cao, lúc có gió thổi trên mặt vẫn có thể cảm nhận được chút lạnh lẽo.

Vân Nhất rũ áo choàng đã sớm được chuẩn bị trong tay ra, phủ lên người Lục Khê: "Chủ tử, coi chừng bị lạnh."

Cao Lộc cũng dừng bước lại chờ đợi, mỉm cười khen ngợi: "Đứa nhỏ Vân Nhất này luôn luôn thận trọng, hôm nay ở bên cạnh chăm sóc Lương Đế chủ tử, lão nô cũng yên tâm."

Lục Khê vừa sửa sang lại cổ áo, vừa cười nói: "Nhờ có Cao công công phân cho ta cung nữ thông minh lanh lợi như thế, khiến ta tiết kiệm được

không ít khí lực."

Áo choàng được mặc xong, mọi người tiếp tục lên đường.

Lúc đi qua Ngự Hoa Viên, Lục Khê lơ đãng liếc nhìn chiếc đình không xa, một bóng đen thon gầy đứng ở đó, ẩn trong bóng đêm mờ ảo.

Một nhóm thị vệ đi qua, thấy nhóm người Lục Khê liền lập tức hành lễ, hai bên đi lướt qua nhau.

Ai ngờ lúc này Tiểu Thuận đột nhiên bị vấp hòn đá, đèn lồng trong tay rớt xuống đất, theo đường mòn lăn đến bên cạnh đình, Cao Lộc trách cứ: "Làm gì mà không nhìn đường? Nhanh nhặt lên, đừng chậm trễ hành trình của chủ tử."

Ánh mắt mọi người cũng theo bóng dáng của Tiểu Thuận đi tới bên cạnh đình nghỉ mát, thấy ở đó có một bóng đen đang đứng, liền sửng sốt.

Lục Khê chần chờ một lát, quay đầu lại nhìn Cao Lộc một cái, nhỏ giọng nói: "Hình như có người."

Cao Lộc bình tĩnh quay người bảo đám thị vệ: "Khoan hãy đi, đến đó kiểm tra thử xem."

Hắn mỉm cười nói với Lục Khê: "Lương Đệ chủ tử đi trước đi, ta an bài mọi chuyện ở đây xong sẽ đến đó ngay."

Lục Khê cũng gật đầu, dẫn theo đám người tiếp tục đi đến Thanh Tâm Điện.

Đi được một đoạn, nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy những thị vệ kia theo sự sai bảo của Cao Lộc đi đến bên cạnh lương đình, cuối cùng là cảnh Cao Lộc với Quý Thanh An gặp nhau nói gì đó.

Khóe môi xẹt qua ý cười, nàng hời hợt xoay đầu lại, phân phó Tiểu Thuận: "Giờ đèn cao hơn, chú ý đường, đừng để té nữa."

"Vâng."

Ngày kế, trong ngự thư phòng, Cao Lộc cúi đầu đứng ở bên bàn đọc sách, Minh Uyên vừa xem sách, vừa lơ đãng hỏi: "Vậy hần nói thế nào?"

"Bẩm hoàng thượng, Quý đại nhân nói là do lúc hạ triều trở về không cẩn thận để mất ngọc bội, nên phải quay lại cung tìm kiếm."

"Mất ngọc bội?" Minh Uyên cúi đầu nở nụ cười, nhớ lại ngày trước lúc hần lén chuồn ra từ chỗ Thái hậu để thăm mẫu phi đang bị bệnh nặng thì cũng dùng cái cớ vụng về như vậy: "Vậy cuối cùng có tìm được không?"

"Quý đại nhân nói là không tìm được."

"Lúc người nhìn thấy hần, hần đang làm gì?"

"Bẩm hoàng thượng, lúc lão nô thấy Quý đại nhân, Quý đại nhân không làm gì cả, hình như là đứng ở đó. Đứng ở đó."

Minh Uyên ngược mắt nhìn Cao Lộc một cái: "Cứ nói đừng ngại."

"Dạ, lão nô cảm thấy, Quý đại nhân là đang đợi người."

Minh Uyên cúi đầu không nói gì, đưa tay giở từng trang sách, ánh mắt nhìn thẳng, giống như đang chuyên tâm xem sách. Thật lâu mới đáp: "Ta biết rồi, người lui xuống đi."

Cao Lộc thuận theo đáp một tiếng, thối lui ra khỏi đại điện.

Trong đại điện trống trải chỉ còn lại một người, hần chậm rãi ngược mắt liếc nhìn ánh tịch dương bên ngoài cửa sổ, mặt mũi kiên nghị, không nhìn ra tâm tình gì.

Trong lòng hắn đang yên lặng suy nghĩ xem ở phụ cận Ngự Hoa Viên có cung điện của những Tần phi nào, cuối cùng lại cúi đầu xuống, tiếp tục xem sách.

Lúc lật đến một bài thơ, ánh mắt hắn bình tĩnh.

Thanh thanh tử câ, du du ta tâm. Nhưng vì quân cố, trầm ngâm đến nay.

U u lộc minh, thực dã chi bình. Ta có khách quý, cố sắt thối khèn.

Quý Thanh An là khách quý, vậy Tào Tháo kia là ai đây?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cung Đình Tranh Đấu 【 Một 】

Các đại thần phát hiện, hôm nay, tâm thần của Lễ Bộ Thượng Thư Quý Thanh An Quý đại nhân không yên, luôn mang dáng vẻ hốt hoảng, mỗi lần đến phiên hần lên tiếng thì Lễ Bộ Thị Lang sau lưng phải luôn đưa tay đâm đâm nhắc nhở, hần mới phục hồi tinh thần.

Vì vậy hai tiểu thái giám đứng sau lưng hoàng thượng không khỏi xấu hổ, xem ra làm Lễ Bộ Thượng Thư không những phải hiểu lễ, còn phải chịu được bị đâm sau lưng a.

Chỉ chốc lát sau, đề tài chuyển đến công trình thủy lợi lúc trước bị nghi tử của Thừa Tướng đại nhân làm hỏng.

Minh Uyên trầm ngâm một lát rồi quả quyết nói: "Lũ lụt ở Sông Hoài vẫn là họa lớn trong lòng trăm cùng dân chúng hai bên bờ, mấy năm gần đây triều đình đã nhiều lần phát lương thực giúp nạn thiên tai, tài lực vật lực bỏ ra không ít, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển, không có mấy tác dụng. Trăm muốn biết, các ái khanh có cao kiến gì không?"

Lục bộ Thượng Thư có năm người lên tiếng, Binh bộ chủ trương huy động dân chúng đắp bờ, những người gây bạo động dùng tội danh đào binh bắt giam; Lại bộ chủ trương sử dụng người tài hoa trong dân chúng, nếu có người đưa ra ý tưởng tốt, đảm nhận được công việc thì ban thưởng chức quan Lục Phẩm. Tóm lại tất cả mọi người đều kiên nhẫn trình bày ý tưởng của mình.

Đến phiên Quý Thanh An, thật bất hạnh thay, lần này hần lại thất thần rồi.

Trong đại điện vô cùng yên tĩnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hần, không khí quý dị đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Minh Uyên bình tĩnh hăng giọng: "Quý đại nhân, trẫm muốn nghe ý tưởng của người."

Cả người Quý Thanh An run lên, thần trí đang phiêu đảng nhanh chóng nhập thể—— đợi chút, vừa rồi hoàng thượng. đang nói tới vấn đề gì?

Hần có chút quần bách nghiêng đầu liếc nhìn Thị Lang của mình, lấy ánh mắt hỏi thăm chủ đề hoàng thượng muốn mình phát biểu là gì, nào đoán được dưới con mắt mọi người, Lễ bộ Thị Lang dù muốn nói cũng không có lá gan đó, môi mấp máy hai cái, nhưng không phát ra được chút thanh âm nào.

Minh Uyên cười như không cười nói: "Quý đại nhân gần đây rất không tập trung nhỉ, thân thể khó chịu à?"

Quý Thanh An vội nói: "Vi thần đa tạ hoàng thượng quan tâm, chỉ là ban đêm mất ngủ, vì vậy lực chú ý bị suy giảm. để hoàng thượng lo lắng, vi thần thật sự đáng tội."

Minh Uyên nhíu mày, quay đầu lại phân phó Cao Lộc: "Sau khi hạ triều, bảo thái y đến bắt mạch cho Quý đại nhân, kê ít thuốc bổ."

Quý Thanh An cuống quýt cúi mắt nói: "Vi thần tạ chủ long ân, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, thật sự không đáng giá để hoàng thượng lo lắng."

"Không sao, lát nữa hạ triều, Quý đại nhân đến Thái Y Viện đi, Cao công công sẽ an bài thái y bắt mạch cho người."

Tim hần đập dồn dập trong lồng ngực, trên trán cũng rỉ ra mồ hôi lạnh, Quý Thanh An nhìn hoa văn trên sàn nhà, âm thầm suy đoán ý tưởng lúc này của hoàng thượng.

Mà Minh Uyên lơ đãng liếc hần một cái, ngay sau đó bắt đầu nói chuyện khác.

Hạ triều, Quý Thanh An đang đi ra ngoài, lại đột nhiên bị người gọi lại.

"Quý đại nhân xin dừng bước."

Âm thanh già nua hùng hồn khiến Quý Thanh An phải ngừng chân, quay đầu lại, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Thường Vệ Quang, hần cúi người vái chào: "Thừa Tướng."

Thường Vệ Quang khẽ gật đầu, cùng hần đi ra ngoài cung: "Hôm nay tinh thần Quý đại nhân có chút không tốt nhỉ, trên đại điện thất thần tới mấy lần."

"Hạ quan thất trách, khiến Thừa Tướng chê cười rồi."

Thường Vệ Quang cười nói: "Khoa cử sắp tới, Quý đại nhân bị công vụ phiền nhiễu, tinh thần không tốt cũng là lẽ thường. Chẳng qua ta nghe nói đêm qua Quý đại nhân trở lại cung tìm kiếm ngọc bội bị mất, cũng khó trách hôm nay không có tinh thần, ngọc bội kia đã tìm được chưa?"

Quý Thanh An bình tĩnh nói: "Đa tạ Thừa Tướng quan tâm, mặc dù không tìm được ngọc bội, nhưng để Thừa Tướng lo lắng thay hạ quan, hạ quan thật sự xấu hổ. Chỉ là một miếng ngọc bội thôi, không đáng nhắc đến."

Nụ cười sâu hơn, Thường Vệ Quang ha ha mấy tiếng, thâm ý nhìn Quý Thanh An: "Quý đại nhân nói đùa rồi, nếu chỉ là một khối ngọc bội bình thường, sao đáng giá để Quý đại nhân phải quay lại cung lúc nửa đêm canh ba chứ? Ta nghe nói hoàng thượng cũng rất chú ý đến chuyện Quý đại nhân mất ngọc bội đấy."

Cơ thể Quý Thanh An cứng đờ, im lặng.

"Lúc trước ta có sai người đến Giang Chiết mua một ít lá trà thượng hạng, nếu Quý đại nhân rảnh, có thể tới phủ ta phẩm trà." Thường Vệ Quang cười cười nói xong, chậm rãi nâng bước rời đi.

Nhìn bóng lưng Thường Vệ Quang, ánh mắt của Quý Thanh An tối lại.

Chẳng lẽ ông ta biết cái gì rồi?

Trước khi quen biết Lục Khê, hần bước vào quan trường đã ba năm, thời gian ba năm đủ để một Kim Bảng Trạng Nguyên đầy nhiệt huyết biến thành một viên quan lão luyện, một thần tử khôn khéo “vàng đỏ nhọ lòng son” rồi. Chỉ dựa vào một bụng kinh luân mà muốn phụ tá Quân Vương căn bản không thể thực hiện được, chỉ có phụ thuộc cường quyền, mới có thể bò lên trên.

Cũng vì vậy, dù đã phải lòng Lục Khê, hần vẫn gặt nàng ỡm ờ đón nhận nữ nhi của Thường Vệ Quang, Thường Tư Vân.

Vừa lấy được sự ủng hộ của Thừa tướng đương triều vừa lấy được nữ nhi thùy mị lại hiểu cách phục vụ nam nhân của Thừa Tướng, đây quả thực là lợi cả đôi đường. Nhưng hần lại có ý với Lục Khê, nếu không chiếm được nàng thì thật không cam tâm.

Nếu như Thường Vệ Quang đã biết cái gì đó, hần sẽ nghĩ cách, dù sao Thường Tư Vân cũng là nữ nhi của Thường Vệ Quang, hần mà lộ liễu phản bội Thường Tư Vân, sợ rằng vẫn sẽ làm Thường Vệ Quang không vui.

Nhạc Thanh điện.

Trong Thiên Điện, Ảnh Nguyệt cùng Vân Nhất mở tất cả các học tử, lấy hết y phục ra ngoài.

Mùa mưa ẩm ướt đã qua, trước khi mùa hè đến phải sửa sang lại hết quần áo trong tủ treo, cái nào có nấm mốc thì đưa đến phòng giặt tẩy sạch,

bị sâu đục phải sửa sang, màu sắc bị phai hay ố vàng thì bỏ đi. Tôm lại tất cả y phục phải đem ra phơi lúc thời tiết còn chưa quá nóng gắt, rồi mới xếp lại vào tủ lần nữa.

Ảnh Nguyệt vốn chẳng có cảm tình với Vân Nhất, đặc biệt là thời gian gần đây trong lòng có hiềm khích với Lục Khê, mà Lục Khê đi đâu cũng mang theo Vân Nhất, khiến Ảnh Nguyệt càng thêm chán ghét nàng ấy, cũng vì vậy hai người sửa sang lại quần áo nửa ngày, nhưng một câu cũng không nói với nhau.

Dưới học tủ có một cái lỗ bị sâu đục, chiếc váy Yên La hồng nhạt cũng bị thủng mấy chỗ, Ảnh Nguyệt đưa ra hướng mặt trời nhìn một lúc lâu, lỗ này không nhỏ, chẳng biết có thể sửa được không.

Vân Nhất bên cạnh quay đầu lại liếc nhìn, mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng ta: "Bị mọt ăn rồi hả? Chất vải này ta biết rất rõ, nếu vá lại sẽ có dấu, nhưng chúng ta thêu hoa văn lên trên, như vậy sẽ không nhìn ra là từng bị hỏng."

Ảnh Nguyệt cười lạnh: "Muội muội hiểu biết cũng không ít nhì."

"Tỷ tỷ quá khen rồi, vài năm trước ta từng được Cao công công phái đến giúp đỡ hoàng hậu nương nương, mang quần áo của hoàng hậu nương nương đến cho cô cô của Thượng Y cục tu sửa, nên mới biết được một ít." Dừng một chút, Vân Nhất nói thêm: "Nếu tỷ tỷ ở trong cung thêm vài năm nữa, nhất định sẽ biết nhiều hơn ta."

Ảnh Nguyệt không bận tâm đến vẻ lấy lòng của nàng ấy, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ta đây sao có thể so bì được với muội muội người? Người thông minh lanh lợi, lại biết phục vụ người khác, bây giờ chủ tử đi đâu cũng mang người theo, dù ta có ở trong cung thêm vài năm nữa, thì cũng chỉ là một cung nữ thiếu hiểu biết mà thôi."

Vân Nhất có chút xấu hổ, đành cười cười: "Tỷ tỷ nói gì vậy, chủ tử thấy mấy ngày trước tỷ tỷ bị thương, sợ tỷ đi ra ngoài nhiễm gió không tốt cho thân thể thôi. Dù tỷ tỷ không đi ra ngoài, muốn biết bên ngoài có những chuyện mới gì, muội muội đều sẽ nói cho tỷ nghe."

Thấy Ảnh Nguyệt không lên tiếng, Vân Nhất bắt đầu nói vài chuyện náo nhiệt trong cung mấy ngày nay: "Vài ngày trước, An Uyển nghi làm hoàng thượng vui vẻ, hoàng thượng liền tặng cho Tề hoa điện tháp Lưu Ly bảo thạch, nghe nói bảo thạch này là do Tây Vực sản xuất, vô cùng trân quý, trong cung không ít nương nương cũng phải đổ kị đỏ mắt đấy. Còn có khuya ngày hôm trước, nương nương đến Thanh Tâm Điện bái Phật thắp hương, lúc đi ngang qua Ngự Hoa Viên, Cao công công liền phát hiện Lễ Bộ Thượng Thư đứng ở đó không biết làm gì, sau khi hoàng thượng biết chuyện này, hoàng thượng còn hỏi Cao công công một lúc lâu đấy."

Ánh mắt Ảnh Nguyệt bỗng ngưng trệ, vội vàng kéo tay Vân Nhất: "Người. Người nói cái gì? Lễ Bộ Thượng Thư? Là Quý Thanh An Quý đại nhân?"

Vân Nhất sửng sốt, theo bản năng trả lời: "Đúng vậy, hình như là Quý đại nhân đó?"

Mặt Ảnh Nguyệt trắng bệch, ném chiếc váy bị mọt ăn trong tay xuống, chạy qua hành lang đi tới tẩm cung nơi Lục Khê nghỉ ngơi.

Lúc này Lục Khê đang ngồi trên ghế dựa đọc sách, nghe tiếng bước chân, khẽ ngẩng đầu nhìn nàng ta, nhưng không nói gì.

Ngực Ảnh Nguyệt phập phồng, không biết là vì hốt hoảng hay là vì chạy nhanh, vừa dừng lại nàng ta liền lập tức hỏi: "Chủ tử, đêm hôm trước có phải người gặp Quý đại nhân ở ngự hoa viên hay không?"

Lục Khê bình tĩnh rũ mắt tiếp tục xem sách, giống như không nghe thấy câu hỏi của nàng ta, vẻ mặt nhàn nhạt, không có chút khác thường nào.

Ảnh Nguyệt cắn cắn môi, hỏi lại lần nữa: "Chủ tử, nô tỳ cả gan, xin trả lời nô tỳ."

Lần này, cuối cùng Lục Khê cũng ngẩng đầu mở miệng: "Người còn biết ta là chủ tử người là nô tỳ?"

"Nô tỳ vẫn nhớ." Sắc mặt của Ảnh Nguyệt trắng bệch, nhưng kiên trì nhìn nàng, chờ đợi đáp án.

Nếu hắn thật là vì nàng ta. Không không không, sao hắn lại ngốc như vậy được? Nữ nhân của hoàng thượng cũng dám mơ ước!

Nhưng hắn vốn rất thích chủ tử, nam tử tốt đẹp như hắn chính là người vì tình yêu có thể bất chấp tất cả.

Tâm trí nàng ta rối loạn lo lắng đứng tại chỗ, trong lòng vô vàn suy nghĩ đảo qua.

Rốt cuộc Lục Khê cũng thở dài, nhìn nha hoàn đã theo mình nhiều năm: "Đúng vậy, vì chờ ta nên hắn chạy đến Ngự Hoa Viên đứng ngốc ở đó, còn bị Cao công công nhìn thấy, hoàng thượng cũng vì vậy nổi lên lòng nghi ngờ, chỉ sợ ít ngày nữa sẽ tra ra ta. Ta đã nói với hắn, hôm nay sau khi lâm triều ta sẽ chờ hắn ở cửa Nam Vân, nói rõ ràng tất cả."

"Nhưng chủ tử đi như vậy, trong cung có vô số tai mắt, nhất định sẽ phát hiện ra người và Quý đại nhân đấy!" Ảnh Nguyệt kinh hoàng nói, nhưng Lục Khê lại rất rõ ràng sự kinh hoàng này là vì Quý Thanh An hay là vì mình.

Nàng rũ mắt nhìn sàn nhà, một hồi lâu mới nói nhỏ: "Ta sẽ không đi, hôm đó ở chỗ hoàng hậu nương nương ta nghe nói Ngụy Thái Nữ sẽ đến cửa Nam Vân cho chim bồ câu ăn."

Ảnh Nguyệt sững sờ, ngay sau đó hiểu ý của nàng.

Nàng muốn cho người khác nhìn thấy người Quý Thanh An gặp gỡ là Ngụy Thái Nữ!

Lời này giống như một thanh kiếm sắc bén cắm thẳng vào trái tim, khiến Ảnh Nguyệt nhất thời sợ hết hồn hết vía: "Chủ tử, làm sao người có thể. . . . Làm sao người có thể đối xử với Quý đại nhân như thế!"

Nét mặt của nàng ta vừa kinh ngạc, vừa tức giận, giống như người Lục Khê muốn hại của là người thân nhất của nàng ta vậy.

Lục Khê yên lặng nhìn Ảnh Nguyệt, giống như lại nhìn thấy tình cảnh trước khi trọng sinh, người trước mặt muốn tư thông với Quý Thanh nhưng chưa thành cũng quý trên mặt đất khổ sở cầu khẩn mình, khi đó nàng ta than thở khóc lóc nói nàng ta động tình với Quý Thanh An thế nào, mà mình không những không để ý đến tình cảm của nàng ta, còn không quý trọng Quý Thanh An, luôn giận dữ hạch sách hắt.

Rõ ràng là người đi theo tự mình nhiều năm, nhưng vì sao cả kiếp trước và kiếp này đều vì kẻ bạc tình vô nghĩa kia phản bội chính mình, điều này sao có thể khiến nàng không thất vọng đau khổ đây?

Trước khi sống lại, ở Quý phủ nhiều năm như vậy, nàng không tin Ảnh Nguyệt lại không biết chuyện Quý Thanh An tư thông với thiên kim Thừa Tướng, nhưng nàng lại chẳng nói cho mình nghe nửa chữ.

Lục Khê bình tĩnh lại, ngược mắt, vừa bất đắc dĩ lại vừa thương cảm nhìn nàng ta: "Hoàng thượng đã hoài nghi ta, chỉ có kế này mới có thể rửa sạch hiềm nghi, không đến nỗi nguy hại tới cha ta. Ảnh Nguyệt, người đã nói dù có chuyện gì cũng sẽ đứng bên cạnh ta, người nhất định phải giữ bí mật, biết không?"

Lòng Ảnh Nguyệt lạnh lẽo, nhưng vẫn cố gắng khống chế mình không nên để lộ ra chút hận ý với Lục Khê, cúi mắt lễ phép đáp: "Vâng, chủ tử, nô tỳ sẽ không nói ra đâu."

Nàng ta xoay người vững vàng đi ra cửa phòng, Lục Khê tiếp tục bình tĩnh xem sách trong tay, sắc mặt an tường.

Lát sau, Vân Nhất mới bưng trà tới, đặt khay đặt lên bàn: "Chủ tử."

Lục Khê nhận lấy ly trà nhấp một hớp: "Làm rất tốt, bảo Tiểu Thuận chuẩn bị xe, chúng ta đến cửa Nam Vân một chuyến."

"Vâng"

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cung Đình Tranh Đấu 【 Hai 】

Sau khi ra khỏi tấm điện của Lục Khê, lòng Ảnh Nguyệt như bị lửa đốt nàng ta nhanh chóng chạy về cửa Nam Vân, không thềm để ý dọc theo đường đi chúng cung nhân dùng những ánh mắt kinh ngạc như thế nào nhìn mình, bước chân không ngừng nghỉ, giống như không hề biết mệt mỏi là gì.

Trong lòng nàng ta bị sự lo lắng cho Quý Thanh An cùng vô hạn hận ý với Lục Khê lấp đầy, nặng nề tưởng như không thể thở nổi.

Có người chính là như vậy, một khi đã nhận định người nào đó, yêu người nào đó, dù trong lòng người đó nàng ta chẳng là cái gì, vẫn sẽ liều mạng đi bảo vệ hẳn, trầm luân trong mối tình đơn phương vô vọng.

Hơn nữa vì người này, nàng ta có thể vứt bỏ tất cả, thậm chí cả chủ tử sống chung mấy ngàn ngày đêm tình như tử muội.

Lúc đến cửa Nam Vân, trừ thị vệ giữ cửa, nàng ta không nhìn thấy ai khác, tâm tình dần bình ổn hơn. Ít nhất hẳn còn chưa tới, nhân lúc hẳn chưa tới đây nàng ta có thể nhanh chóng thông báo cho hẳn mau rời đi.

Như vậy lẳng lặng đợi một lúc lâu, mơ hồ nghe từ xa truyền đến âm thanh gì đó, nàng ta mang theo vô hạn mong đợi ngẩng đầu nhìn lại, chợt cứng người ngay tại chỗ.

Lục Khê đã xuống liền xa, đứng bên cạnh lan can cấm thạch, bình tĩnh nhìn về hướng này, lúc chạm phải mắt nàng ta, trong cái nhìn ấy không có chút kinh ngạc nào nhưng cũng chẳng có một tia tình cảm

Tâm lập tức chìm xuống đáy cốc.

Ảnh Nguyệt khiếp sợ đứng tại chỗ, chột hiệu vì sao không thấy Quý Thanh An ở đây, càng không gặp Ngự Thái Nữ. Bởi vì Lục Khê không hề hẹn Quý Thanh An tới nơi này, nàng ta chỉ là muốn xem xem bản thân mình rốt cuộc có thật tâm đứng về phía nàng ta hay không mà thôi.

Ảnh Nguyệt muốn nói gì đó, nhưng cách xa như vậy, dù nàng ta có nói gì Lục Khê cũng không nghe thấy.

Trên thực tế, Lục Khê cũng không muốn nghe. Nàng đứng từ xa nhìn Ảnh Nguyệt một lát, sau đó hờ hững xoay người bước lên liền xa, phân phó một câu: "Hồi cung."

Vân Nhất cùng Tiểu Thuận đồng thời đáp một tiếng, theo liền xa xoay người rời đi.

Lòng Ảnh Nguyệt đặt ở đâu, sự thật đã rõ ràng, chẳng cần nói thêm gì nữa, mà Lục Khê cũng sẽ không cho nàng ta thêm bất cứ cơ hội nào.

Trong lòng biết mình không có cơ hội sống nữa, bởi vì chủ tử trong cung chắc chắn sẽ không cho phép bất kỳ một nô tài nào có dị tâm tiếp tục ở lại bên mình, Ảnh Nguyệt quỳ xuống dập đầu theo hướng Lục Khê đi: "Cầu xin chủ tử giúp nô tỳ chăm sóc tốt cho cha mẹ, kiếp sau nô tỳ nguyện sẽ báo đáp ân tình của chủ tử."

Từ trước đến nay Lục Khê đối xử với nàng ta không tệ, ít ra điểm này nàng ta vẫn rất rõ.

Lục Khê hờ hững gật đầu một cái: "Người yên tâm, ta sẽ dàn xếp ổn thỏa cho bọn họ."

Hôm ấy, cung nữ Ảnh Nguyệt của Nhạc Thanh điện trên đường mang y phục của Lục Lương đệ đến Thượng Y cục tu bổ va chạm phải phượng giá của Kha tần, bị Kha tần sai người đánh ngay tại chỗ, diện mạo tổn thương.

Nghe nói vận số của cung nữ này cực kỳ không tốt, vài ngày trước bị Thường Tiệp dư đánh, bây giờ vết thương mới lành, lại bị Kha tần đánh cho một trận.

Ước chừng là do hai lần bị phạt nặng khiến nàng ta sinh ra ý nghĩ coi thường mạng sống của mình, trên đường trở về nhảy xuống giếng ngoài Khiêm Tâm điện tự sát.

Khiêm tâm điện là chỗ ở của Kha tần, lúc ấy cung nữ cận thân của Kha tần ra ngoài múc nước, lơ đãng nhìn xuống dưới, thấy trên mặt nước có một thi thể nổi lên, liền hoảng hốt gọi các thái giám cung nữ tới, vớt thi thể của Ảnh Nguyệt lên.

Cao Lộc bẩm báo việc này cho Minh Uyên thì Minh Uyên cau mày hỏi một câu: "Lục Lương đệ có khỏe không?"

"Bẩm hoàng thượng, Lục Lương đệ vừa nghe thấy chuyện này, lập tức chạy tới Khiêm Tâm điện, sau khi nhìn thấy thi thể cung nữ kia, sắc mặt trắng bệch, phải cố gắng lắm mới không ngã xuống."

Minh Uyên không lên tiếng, trong đầu hiện ra hình ảnh nữ nhân Giang Nam mảnh mai như cành liễu yếu đuối đưa theo cổ tỏ vẻ kiên cường, chợt sinh ra mấy phần thương tiếc.

"Bãi giá Nhạc Thanh điện."

"Vâng."

Thẩm Kha ngồi ở trong đại điện Khiêm Tâm điện, sắc mặt âm trầm nhìn những người đi tới đi lui ngoài điện, trong lòng càng thêm phiền não.

Cung nữ kia đã là lần thứ hai đụng chạm nàng ta, lần đầu tiên là lúc nàng ta vừa được lâm hạnh thì Lục Lương đệ vẫn chỉ là một tú nữ nho nhỏ. Khi đó dù nàng ta có đả thương cung nữ của Lục Khê, thì cũng chẳng phải

là chuyện gì lớn, nhưng hôm nay người ta đã là Lương Đệ, dù vị phân không bằng mình, nhưng thủy chung vẫn có tịch vị trong hậu cung, hơn nữa gần đây hoàng thượng lại hay đến Nhạc Thanh điện, chuyện này sợ rằng sẽ khó giải quyết.

Hơn nữa cung nữ kia cũng thật quá vô dụng, chỉ là mười mấy bạt tai mà thôi, có cần thiết phải nhảy giếng tự vẫn thế không! Vừa nghĩ tới mình có thể sẽ vì vậy mà bị phiền toái, Thẩm Kha liền tức giận không dứt.

Tóm lại Lục Lương đệ này nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, đến cung nữ của nàng ta cũng muốn hãm hại mình.

"Lạc Thu, đóng cổng lại cho ta! Đám thái giám đáng chết kia cứ đi tới đi lui ở bên ngoài, quả thật là chướng mắt!" Nàng ta tức giận nhưng không có chỗ phát, chỉ có thể trách tội đám người của Nội Vụ phủ đang xử lý hậu sự bên ngoài: "Nếu bọn chúng có hỏi ta nên xử lý như thế nào, nói cho bọn chúng biết muốn xử lý như thế nào thì xử lý như thế đó, bịt miệng giếng kia lại cho ta!"

"Vâng, chủ tử."

Lúc Minh Uyên đến Nhạc Thanh điện thì Lục Khê đang lẳng lặng đứng trong sân, chăm chú nhìn chặp Huệ Lan Thiên Tằng Tuyết đang nở rộ được đặt cẩn thận trên bệ cửa sổ, bóng lưng có chút gầy yếu.

Nghe Cao Lộc nói cung nữ vừa chết kia là nàng mang từ Lục phủ tới, đã đi theo nàng nhiều năm rồi, tình như tỷ muội, hôm nay người thân duy nhất ở trong cung này lại đột nhiên mất đi, dĩ nhiên sẽ chịu đả kích rất lớn.

Hắn chậm rãi đi tới phía sau nàng, lạnh nhạt nói: "Ái phi có khỏe không?"

"Hoàng. Hoàng thượng?" Người bị sự xuất hiện đột nhiên của hắn làm giật mình hoảng hốt xoay người lại, còn chưa kịp lau khô nước mắt nơi

khỏe mắt, đã theo bản năng trả lời: "Tần thiếp rất khỏe."

Không có dấu vết khóc lớn, cũng không có bộ dáng quá bi thương, người trước mắt đang cố gắng khống chế tâm tình của mình, chỉ có lệ ở khỏe mắt cùng vẻ sầu bi nồng đậm trong con người bán đứng lòng của nàng.

Nhưng dù nàng đang đỏ mắt vẫn cố gắng kiên cường nói mình rất khỏe, Minh Uyên vừa bực mình vừa buồn cười: "Rất khỏe, vậy khỏe mắt nàng có cái gì kia? Trời mưa sao?"

Lục Khê lúng túng chùi chùi mi, cúi mắt không nói.

Minh Uyên than thở, vừa ôm nàng vào ngực, vừa nói: "Với trẫm mà cũng dám nói láo, lá gan của ái phi không nhỏ nha! Không sợ trẫm trị nàng tội khi quân à?"

Lục Khê lặng lẽ tựa đầu lên bả vai hẵn, không giải thích cũng không lộn xộn, hẵn còn tưởng rằng nàng sẽ khóc, nhưng cúi đầu nhìn thử người trong ngực, dù dáng vẻ vẫn còn có chút khổ sở, nhưng lại không có nửa giọt nước mắt.

Lục Khê nói: "Sinh lão bệnh tử vốn là chuyện thường tình của con người, tần thiếp chỉ cảm thấy khổ sở khi người thân cận duy nhất cũng đi, bây giờ tần thiếp chỉ có một mình sinh sống trong hoàng cung này thôi."

Nàng chẳng mảnh mai yếu đuối như hẵn nghĩ, Minh Uyên có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là dịu dàng nói: "Trẫm sẽ bảo cho Cao Lộc phái một cung nữ lành lợi hơn tới cung của nàng, ái phi không nên lo lắng."

Lục Khê yên lặng một lúc lâu mới nói: "Hoàng thượng, tần thiếp có một yêu cầu quá đáng."

"Cứ nói đừng ngại."

"Hôm đó, lúc ở trong cung hoàng thượng thiếp có nhìn thấy đại cung nữ Bích Chân, tần thiếp cảm thấy rất hợp ý, không biết hoàng thượng có thể ban nàng ấy cho tần thiếp không?"

"Cũng được, Bích Chân là một người tử mĩ, có thể chăm sóc tốt cho nàng." Minh Uyên đồng ý rất sáng khoái, dù sao cung nữ đối với Hoàng đế mà nói chỉ là một sự tồn tại rất nhỏ, dù hầu hạ có tử mĩ chu đáo đến đâu, cũng chẳng qua là một cung nữ mà thôi, không có gì quan trọng.

Trong khoảng thời gian này biểu hiện của Lục Khê khiến hãn vô cùng hài lòng, như vậy ban thưởng cung nữ cho nàng, cũng không phải là chuyện không thể. Bích Chân làm việc luôn luôn tử mĩ khéo léo, ôn trọng thỏa đáng, không chứa tâm cơ, người coi trọng nàng ta không chỉ có một mình Lục Khê, nhưng cũng chỉ có Lục Khê mới dám quang minh chính đại yêu cầu như vậy thôi.

Hoàng đế là loại người như thế, có lúc chính là một sự tồn tại hết sức kì lạ, người tuân theo quy củ, thuận theo hãn, có lẽ hãn sẽ cảm thấy người dễ tính, đơn điệu; nhưng nếu như người lập dị, thỉnh thoảng có chút khác với người thường, cho dù trong mắt người khác đó là hành động vô lễ nhưng hãn lại cảm thấy mới lạ thú vị, vui vẻ gặt đầu.

Thứ người như thế, tục xưng là: *Tiện bì.

*Tiện: Đê tiện/ Bì: da, vẻ bề ngoài (^^ Mọi người muốn nghĩ sao thì nghĩ nhé)

Lục Khê không biểu hiện ra vẻ nhu nhược quá lâu, dù sao trong hậu cung này ai cũng biết diễn trò, bạn cứ tưởng tượng xem mỗi lần xảy ra chuyện gì đó, chúng phi tần vì muốn được hoàng thượng thương tiếc sẽ giả vờ điềm đạm đáng yêu, như vậy, quay lại với cảm xúc của hoàng thượng xem, vô số lần nhìn thấy dáng vẻ đó tâm tình của vị đế vương này sẽ như thế nào?

Cũng giống như bạn thích một món ăn, ăn ba năm hoặc năm năm, có ngon miệng thế nào đi nữa cũng sẽ chán.

Chính vì vậy, Lục Khê chỉ tỏ vẻ đau buồn một lúc, khắc sau liền lộ ra nụ cười ôn hòa: "Hoàng thượng đừng lo lắng cho tần thiếp, lúc trước tần thiếp nói sai rồi, bởi vì tần thiếp còn có hoàng thượng, nên không hề cô độc."

Hậu cung phi tần vô số, cho tới bây giờ đều chỉ nói mình là của hoàng thượng, chứ chưa có ai nói qua hoàng thượng là của mình, câu này chỉ đảo chủ ngữ vị ngữ nhưng ý lại hoàn toàn khác hẳn, nàng không xem mình là một trong những nữ nhân của hoàng thượng, mà giống như một thê tử bình thường nói với trượng phu mình, nàng có thể dựa vào hẳn.

Nghe lời ấy, tim Minh Uyên bỗng nhiên loạn nhịp, nâng khóe môi cười cười, nữ nhân này nhìn như nhát gan, nhưng trên thực tế lại can đảm hơn bất kì ai khác.

Nhưng hẳn cũng chỉ cười nhìn nàng: "Nghĩ như vậy là được rồi, đừng buồn nữa."

Không ngờ chỉ một câu như vậy lại khiến Lục Khê đỏ mắt.

"Trẫm nói sai sao?" Hẳn có chút buồn cười, nâng cằm nàng lên nhìn đôi mắt phiếm ướt: "Sao lại khóc rồi?"

Lục Khê không nói lời nào, chỉ duỗi ra tay ra ôm chặt hông hẳn, mười phần lệ thuộc dán mặt mình vào ngực của hẳn, nghe tiếng tim đập có quy luật.

Vì vậy Minh Uyên hiểu, nàng đang im lặng biểu hiện sự lệ thuộc của mình.

Không thể không nói, thân là một Đế Vương khiến người ta kính sợ, có người lệ thuộc vào người hơn nữa không cảm thấy người cao cao tại thượng

khó lòng chạm đến quả thật là điều khiến người ta hết sức hài lòng.

Ban đêm, vì trấn an Lục Lương đệ vừa mất đi cung nữ cận thân, hoàng thượng ở lại Nhạc Thanh điện, đây là lần thứ tư trong tháng này——à, quên, hôm nay chỉ mới là giữa tháng, tần số Lục Lương đệ được sủng ái quả thật là vô cùng cao.

Tâm tình không tốt, theo lý thì nên đi ngủ sớm, quên bớt ưu phiền, nhưng kiểu Logic của hoàng thượng là điều mà người thường không thể lý giải——

"Nếu tâm tình không tốt, trăm đương nhiên phải có nghĩa vụ làm ái phi vui vẻ."

Mà phương thức khai tâm, là thông qua ngôn ngữ tay chân để biểu đạt, bởi vì ——

"Trăm xưa nay không giỏi nói chuyện, vẫn nên để thân thể thực hiện có vẻ hiệu quả hơn."

Vì vậy trên chiếc giường to lớn, từng cơn sóng tình nhộn nhạo, quần áo dần nhiều ra.

Từ cái trán sáng bóng hôn đến chóp mũi xinh xắn, từ đôi môi đỏ tươi diễm lệ hôn đến đỉnh tuyết phong kiều diễm, vẻ yêu kiều của người nào đó khiến sắc lang nào đó phải thở gấp, bên trong phòng cảnh xuân lan tràn

Minh Uyên vuốt ve song nhũ của nàng, nhìn chúng chậm rãi nở rộ trong tay mình, lộ ra màu phấn hồng tuyệt đẹp, sau đó chậm rãi cúi đầu mút vào, gặm cắn.

Cảm giác vừa kỳ lạ vừa xấu hổ truyền đến từ vùng ngực nhạy cảm yếu ớt, chạy thẳng vào trái tim, Lục Khê không nhịn được thở gấp, nỉ non như

một con mèo nhỏ: "Hoàng thượng. Đừng, đừng như vậy. Rất nhột."

"Vậy trẫm dùng sức chút nữa." Hắc cười khẽ một tiếng, càng thêm dùng lực hút đỉnh phẫn hồng, giữa răng môi phát ra âm thanh mập mờ, khiến người khác nghe được phải mặt hồng tai nóng.

Môi hắc lướt qua khắp cơ thể nàng, hoặc dùng miệng khẽ hôn, hoặc dùng răng khẽ cắn, hưởng thụ da thịt trơn mịn mềm mại, cùng mùi thơm Ngọc Lan nhàn nhạt trên thân thể.

Hắc đoán ắt hắc lúc tắm nàng đã thả vài cánh hoa vào thùng nước, nếu không sao lại có mùi thơm ngát thoang thoảng quanh chớp mũi lâu tan như vậy chứ?

Rốt cuộc, đầu ngón tay đi tới chỗ tư mật của nàng, chạm nhẹ qua mảnh mềm mại, liền cảm thấy cơ thể người dưới thân run lên, mặt ửng hồng, thân thể trắng như tuyết bị nhuộm thành sắc phẫn hồng của hoa hạnh.

Hắc đè xuống tiểu hạc trong nhụy hoa lúc nhẹ lúc nặng, thản nhiên nhìn bộ dáng ý loạn tình mê của nàng, nhận thấy đầu ngón tay đã ẩm ướt, liền nhấn ngón tay vào cấm địa.

"A." Lục Khê không nhịn được kêu khẽ, theo sự di động chậm rãi của ngón tay mà run rẩy, thậm chí không tự chủ được đóng đưa theo tiết tấu.

Minh Uyên bị sự nhiệt tình của nàng thiêu đốt, rút ngón tay ra, kéo bàn tay nhỏ của nàng đặt lên phần đã cứng rắn, cười nói: "Đến phiên nàng, ái phi."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cung Đình Tranh Đấu 【 Ba 】

Edit: Fuly

Trong lúc ở Nhạc Thanh điện đang trình diễn một màn xuân sắc, Thẩm Kha lại bởi vì nghe nói hoàng thượng đến chỗ Lục Lương đệ mà có chút hốt hoảng. Nô tỳ kia chết ở ngoài cung của mình, trước đó mình lại sai người đánh nàng ta, bây giờ xảy ra chuyện này, hoàng thượng đến chỗ Lục Lương đệ, như vậy chẳng phải chứng tỏ hoàng thượng rất để ý đến Lục Lương đệ kia hay sao?

Liên tưởng đến những hành động bắt nạt Lục Khê mấy ngày nay, trong lòng Thẩm Kha liền căng thẳng, càng nghĩ càng sợ, liền gọi cung nữ thái giám bãi giá Nhạc Thanh điện, hi vọng tự mình nói xin lỗi trước có thể làm hoàng thượng tha thứ.

Nói trắng ra là, nàng ta sợ Lục Khê mượn cơ hội này tố cáo hành vi của nàng ta.

Sắc trời đã tối, Cao Lộc cũng đã về, ngoài điện chỉ có tiểu thái giám đang trực phụ trách trông cửa, Tiểu Thuận cùng Vân Nhất được đặc cách nghỉ ngơi ở thiên điện.

Thẩm Kha xuống liền xa, im lặng bước vào trong, không ngờ lại bị tiểu thái giám trông cửa ngăn lại.

Nhìn thấy người đến là phi tần được sủng ái gần đây lại vừa được thăng lên 3 cấp - Kha tần, Tiểu Phúc Tử khách khí nói: "Nô tỳ tham kiến Kha tần chủ tử, hoàng thượng cùng Lục Lương đệ đang ở trong điện, không tiện gặp khách, mong rằng Kha tần chủ tử thông cảm."

Kha tần cho là hoàng thượng dặn người ngăn cản không cho mình vào, trong lòng hoảng hốt, lạnh lùng quát lớn: "Người là thứ gì? Ta muốn gặp hoàng thượng, người không vào thông báo, ngược lại tự chủ trương ngăn ta ngoài cửa, muốn ta nói hoàng thượng trị tội người không?"

Tiểu Phúc Tử lúng túng, bây giờ hoàng thượng cùng Lục Lương đệ ở bên trong đang ân ái, hắn nào dám đi vào thông báo? Kha tần không thông minh nhưng hắn chẳng phải là kẻ ngu ngốc.

"Thứ cho nô tài khó có thể tòng mệnh."

Thấy hắn như thế, Thẩm Kha càng thêm tin chắc là Lục Khê đã nói gì đó với hoàng thượng, khiến hoàng thượng tức giận không muốn gặp mình, liền sai tiểu thái giám bên cạnh kéo Tiểu Phúc Tử ra, còn nàng ta thì sai bước vào trong Nhạc Thanh điện .

"Kha tần chủ tử! Kha tần chủ tử xin dừng bước! Người không thể đi vào a." Tiểu Phúc Tử lo lắng kêu, hi vọng Vân Nhất cùng Tiểu Thuận bên trong có thể nghe được âm thanh, mau chạy ra đây ngăn cản.

Nào đoán được đại sảnh cùng chánh điện gần kề nhau, lúc Vân Nhất cùng Tiểu Thuận chạy tới, Minh Uyên cũng đã nghe thấy âm thanh huyên náo.

Lúc này Lục Khê đã thuận theo đưa tay nắm lấy phần cứng rắn của hắn, vừa chần chờ vừa cố gắng chuyển động, đôi tay kia trắng nõn như ngọc, mềm mại trơn bóng, như tơ lụa thượng hạng mang lại cho hắn cảm giác bồng bênh.

Nhưng bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào rõ ràng, Lục Khê hốt hoảng, tay nắm chặt theo bản năng, lại vừa vặn khiến Minh Uyên leo lên đỉnh núi. Hắn rên khẽ một tiếng, phóng ra trong tay nàng.

"Hoàng thượng." Lục Khê đỏ mặt, rồi lại giả bộ trấn định ngẩng đầu nhìn hắn, trong con ngươi ẩm ướt cất giấu e lệ cùng dũng cảm luân phiên ẩn hiện.

Minh Uyên vừa lần nữa tìm được chỗ miễn cảm của nàng, vừa nhỏ giọng nỉ non bên tai: "Ái phi, muốn trẫm đi vào chỗ này sao?"

Lục Khê cắn môi liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, do dự nói: "Nhưng. Nhưng Kha tần."

"Không cần để ý đến nàng ta." Trong mắt Minh Uyên thoáng qua một tia âm trầm, khẽ nhíu mày, sau một khắc, kéo người đang bị tiếng ồn ào bên ngoài làm phân tâm đặt xuống dưới thân, không chút do dự tiến vào, lại cúi đầu ngăn chặn tiếng kinh hô đang chực thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng.

Dù có lòng phóng túng, nhưng cũng không thể để người bên ngoài nghe được tiếng xuân cung đồ.

Âm thanh bên ngoài rất nhanh bị hai âm thanh khác cắt đứt, Vân Nhất cùng Tiểu Thuận từ thiên điện vội vã chạy tới, cố gắng ngăn trở Kha tần tiến vào chánh điện.

Kha tần muốn nổi giận khiển trách hai tên nô tài không biết sống chết, nhưng vốn dĩ nàng ta muốn tới nói xin lỗi, liền cố nhịn không cao giọng, chỉ nén giận nói: "Đám nô tài không có mắt, lui xuống cho ta!"

Vân Nhất lễ phép quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói: "Kha tần chủ tử, bây giờ sợ rằng hoàng thượng cùng chủ tử nhà ta đã đi ngủ, không tiện gặp khách, sáng mai nô tỳ sẽ chuyển đạt tới hoàng thượng rằng ngài đã tới nơi này."

Thậm chí Kha còn muốn nói gì đó, lại nghe phòng trong hình như truyền đến vài âm thanh nhỏ, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tỉnh ngộ.

Nàng ta căn bản không ngờ tới sau khi cung nữ cận thân của Lục Khê chết đi, hoàng thượng không tới để an ủi Lục Khê, mà là cùng nàng hưởng thụ cá nước thân mật.

Canh giờ còn sớm, trời cũng chỉ vừa tối, bọn họ cư nhiên cứ như vậy. Cứ như vậy. không phải thường ngày hoàng thượng sung hạnh phi tần chỉ đêm khuya mới tới hay sao?

Nàng ta không rõ cảm xúc bây giờ của mình là thế nào, yêu thích và ngưỡng mộ cũng có, ghen ghét cũng có, sợ hãi cũng có, còn mơ hồ có cảm giác hình như mình đã xem thường Lương Đế này.

Sắc mặt nàng ta tái đi, không nói một lời mang theo cung nữ thái giám xoay người rời khỏi, trong lòng biết lần này, ắt hẳn sẽ chẳng còn may mắn thoát tội nữa.

Bên ngoài lại khôi phục yên lặng, cũng vừa vặn vào thời khắc này Minh Uyên mang theo người trong ngực đặt tới cực lạc. Hắn cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang thở hổn hển, mặt mày ửng hồng, vén một lọn tóc tinh nghịch ra sau tai nàng.

"Mệt không?"

Lục Khê điều chỉnh tư thế trong lòng hắn, mặt kề sát ngực hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn, nhỏ giọng nói: "Không mệt."

Rõ ràng còn có thể cảm thấy hô hấp của nàng chưa đều và bộ ngực phập phồng, lời này có thể gạt ai được chứ?

Minh Uyên cười khê: "Trẫm thấy lá gan của nàng càng ngày càng lớn, lại dám khi quân lần nữa, quả nhiên là ỷ sủng mà kiêu rồi?"

Lục Khê len lén liếc nhìn hắn, cúi đầu xuống lộ ra nụ cười hài lòng: "Có hoàng thượng ở đây, tần thiếp không mệt."

"Thật không mệt?"

"Ừ, không mệt." Khéo léo gật đầu.

"Vậy thì tốt, nếu không mệt." Câu nói kế tiếp không thốt ra, mà trực tiếp tự thể nghiệm.

Thân thể Lục Khê cứng đờ, khóc không ra nước mắt ngẩng đầu lên, không ngờ lại đối diện với một ánh mắt ranh mãnh, Minh Uyên dừng động tác lại, cười như không cười hỏi: "Không phải là không mệt mỗi sao?"

Được rồi, nàng bị lừa. Lục Khê im lặng nhìn tên hoàng thượng đang tràn đầy hứng thú tệ hại nào đó, lập tức nhắm mắt lại: "Hoàng thượng ngủ ngon, tần thiếp mệt mỗi, ngủ trước đây."

Ngay cả khi đã nhắm hai mắt, nàng cũng có thể đoán được người trước mặt giờ phút này đang cười rất khoái trá.

Sáng sớm hôm sau, Lục Khê phục vụ Minh Uyên thay long bào xong, chần chờ liếc nhìn vạt áo trong của hắn.

Minh Uyên chú ý vẻ ngập ngừng của nàng, lặng lẽ nhìn về nơi ánh mắt Lục Khê đang đặt—— đó là chiếc hà bao Tiêu chiêu viện làm cho hắn vài ngày trước, bởi vì lúc ấy tâm tình không tệ nên hắn bảo nàng ta đeo lên vạt áo cho mình.

"Sao hả?" Hắn giả vờ như không biết gì, lạnh nhạt hỏi.

Lục Khê vội thu hồi ánh mắt, chuyên chú thắt đai lưng cho hắn, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua chiếc hà bao kia, cười nói: "Không có gì, tần thiếp thấy này hà bao này được làm rất tinh xảo, nên mới hiếu kỳ chút thôi."

Minh Uyên ngẫm nghĩ, cảm thấy không cần thiết phải giải thích với nàng đây là do Tiêu chiêu viện làm, nên chỉ ừ một tiếng: "Ta sẽ bảo Cao

Lộc phân Bích Chân tới nơi này."

Lục Khê gật gật đầu, đưa hẳn ra cửa điện, dôi mắt nhìn đến khi liền xa khuất bóng.

Mãi cho đến khi liền xa đi một đoạn dài rồi, Minh Uyên vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sau lưng, vừa thâm tình vừa nóng bỏng, đông đầy lưu luyến không muốn xa rời.

Tay hẳn miết chiếc hà bao bên người, khắc sau liền tháo nó ra, lạnh nhạt quan sát.

Đóa Mẫu Đơn được thêu tinh xảo, thủ pháp điêu luyện, chẳng khác gì những cung nữ chuyên nghiệp trong cung, ngoài phú quý hoa lệ thì cũng chỉ đầy phú quý hoa lệ mà thôi.

Trong đầu chợt nghĩ đến một chiếc hà bao đơn giản khác, trên nền vải xanh nhạt chỉ thêu một đóa Ngọc Lan đơn giản, trắng noãn xinh xắn, lúc đưa lên chóp mũi có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, giống như người làm ra nó vậy, không quá diễm lệ, nhưng vẫn khiến người phải chú ý đến nàng trong đám đông.

Hắn đưa chiếc hà bao Tiêu chiêu viện làm cho Cao Lộc bên cạnh: "Cất vào kho phòng."

Cao Lộc không hỏi nguyên do, chỉ đưa hai tay nhận lấy hà bao, lại nghe Minh Uyên bổ sung: "Chiếc hà bao lần trước đâu?"

Trong cung phi tần vô số, hầu như người nào cũng đã làm hà bao cho hoàng thượng, thường thì cách một khoảng thời gian Kho phòng sẽ phải xử lý một nhóm hà bao được đưa tới trước mà chưa bao giờ sử dụng. Cao Lộc ghen, trong đầu không ngừng tìm kiếm "chiếc hà bao kia" xem rốt cuộc nó là chỉ chiếc hà bao nào, cuối cùng bưng tỉnh hiểu ra —— hoàng thượng thường ngày bận trăm công nghìn việc, hôm nay chợt quan tâm tới

hà bao, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, mà đêm qua hoàng thượng ở cùng với Lục Lương đệ, vậy chủ nhân của "chiếc hà bao kia" là ai đã có thể đoán được.

Hắn lập tức trả lời: "Nô tài sẽ mang đến cho hoàng thượng ngay."

Minh Uyên “ừ” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Đang lúc Cao Lộc cho là sáng nay sẽ không có chuyện gì phải bận rộn thì Minh Uyên xuống liền xa xong, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại bảo: "Cung nữ cận thân của Lục Lương đệ đã chết, người hãy đưa Bích Chân qua hầu hạ nàng ấy."

Cao Lộc sửng sò, Bích Chân nổi danh tử mĩ thông tuệ, lúc trước cũng có rất nhiều phi tần nói xa nói gần, thế nhưng hoàng thượng luôn nể tình nàng ấy hầu hạ nhiều năm lại thông minh hiểu lễ nghĩa, nên luôn giả vờ không nghe ra ý của các phi tần đó, vẫn giữ nàng ấy ở lại Tê Ngô cung. Vốn nghĩ có Bích Chân bản thân mình sẽ thoải mái hơn, ai ngờ được hôm nay hoàng thượng lại đột nhiên ban nàng ấy cho Lục Lương đệ.

Xem ra vị trí của vị Lục Lương đệ này ở trong lòng hoàng thượng chẳng phải là thấp bé.

Hắn gật đầu đáp “vâng”, sau đó lại hỏi một câu: "Cung nữ kia là do Lục Lương đệ mang tới từ phủ nhà, tình cảm nhất định rất sâu đậm, hoàng thượng muốn nâng phân vị cho Lục Lương đệ để an ủi nàng ấy không?"

Minh Uyên bình tĩnh liếc hắn một cái, ánh mắt không có chút biểu tình gì lại dọa Cao Lộc mềm nhũn cả chân.

Hắn nhanh chóng quỳ xuống đất nói: "Nô tài lăm mồm, xin hoàng thượng trách phạt!"

Minh Uyên nhìn thẳng, không đếm xỉa tới hắc: "Truyền ý chỉ của trẫm, Lục Lương đệ đệ ngoan tri lễ, hiền lương thực đức, phong làm Chính Ngũ phẩm Tần. Kha tần tự tiện xông vào Nhạc Thanh điện, quấy nhiễu thánh giá, lễ nghĩa không chu toàn, xuống làm Lương Viện."

Lại cúi đầu nhìn Cao Lộc đang quỳ dưới đất, hắc bước lên phía trước, chỉ để lại một câu: "Trẫm thấy tháng này ngươi ăn quá nhiều đồ dầu mỡ rồi, cắt lương một tháng đi."

"Nô tài tạ ơn ân điển của hoàng thượng." Cao Lộc chảy mồ hôi lạnh. . . . ý hoàng thượng là mình bị dầu mỡ làm tắc nghẽn não sao?

Trong Đức Dương điện, hoàng hậu uống một hớp trà, lạnh nhạt trò chuyện với Ninh phi đang ngồi đối diện: "Gần đây Lục tần này quả thật là có chút phong quang, vừa mới tấn vị, bây giờ lại tăng một cấp, còn hại Kha Lương Viện bị giảm phẩm cấp."

Ninh phi nói: "Quả thật là được sủng ái hơn một chút, nhưng hoàng thượng cũng chỉ là niệm tình nàng ta vừa mất đi cung nữ cận thân mới tấn vị mà thôi, theo nô tì thấy, mặc dù Kha tần bị giảm cấp, nhưng vẫn chưa mất thánh sủng, ngày khác nhất định còn có thể leo lên."

"Kha tần. mặc dù Thẩm Thái Phó đã không ở trong cung nhiều năm, nhưng hoàng thượng luôn nể tình thầy trò một thời, Kha tần tiếp tục được sủng ái là chuyện bình thường mà thôi."

Ninh phi nói: "Nhưng nàng ta cũng thật quá ngu xuẩn, cái gì nên nói cái gì không nên nói chẳng phân biệt được, lại còn cả gian quấy nhiễu thánh giá. Cũng chẳng biết có phải là do bộ dạng ngu ngốc ấy của nàng ta khiến hoàng thượng thấy vui mắt không mà cả những nói ngu xuẩn kia cũng dung thứ cho nàng ta."

Hoàng hậu liếc nhìn chú chim đang hót vang bên ngoài đại điện, khẽ cười nói: "Muội nhìn con Ma Tước này đi, suốt ngày hót ồn ào, lúc mới vào

xuân nghe thấy, còn có thể cảm thấy không khí rộn ràng, nhưng nghe lâu liền mất kiên nhẫn, chỉ cảm thấy cực kỳ om sòm."

Ninh phi nhíu mày, nói với cung nữ sau lưng: "Con Ma Tước này quấy nhiễu hoàng hậu nương nương, đứng đó làm gì? Còn không mau đuổi nó đi?"

Hoàng hậu phất tay một cái, ngăn trở cung nữ kia, chỉ cười nói: “ Ma Tước này tuy âm ỉ, nhưng cảm thấy khó chịu không phải chỉ có mình bốn cung, chẳng bằng cứ để nó âm ỉ đi, đến cuối cùng người không nhịn được đầu tiên nhất định không phải là Bốn cung."

Ninh phi sửng sốt chốc lát, tâm phục khẩu phục nói: "Nương nương cực kì thông minh, nô tì khó có thể theo kịp."

Ma tước om sòm khiến ai chẳng chán ghét, nhưng thay vì chính mình hành động áp chế nhuệ khí của nó, không bằng để lại cho người khác. Không bận tâm đến thì tương đối thanh nhàn, người ở hậu cung, nhất định phải học được cái gì gọi là “quan sát”.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hậu Cung Tranh Đấu 【 Bốn 】

Edit: Fuly.

Lúc tin tức truyền tới chỗ Thẩm Kha, thì có tiểu cung nữ đang bưng một chén ngân nhĩ đến cho nàng ta, nàng ta tức giận đẩy tay tiểu cung nữ ra, chén ngân nhĩ liền rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cung nữ kia hoảng hốt quỳ xuống đất xin thứ tội, Thẩm Kha chỉ lạnh lùng nói một chữ: "Cút."

Đối với nàng ta mà nói, trong cung này có hai nữ nhân nàng ta ghét nhất, một là người luôn lên tiếng châm chọc nàng ta - Tiêu chiêu viện, còn lại chính là người thoát trông có vẻ dịu dàng dễ bắt nạt nhưng lại ẩn chứa huyền cơ - Lục Khê .

Mặc kệ Lục Khê là cố tình hay vô ý, nhưng hại nàng ta giảm cấp là sự thật.

Hôm sau, lúc đến thỉnh an hoàng hậu, người luôn nói chuyện huyên náo là Thẩm Kha lại trở nên im lặng khác thường, chỉ lẳng lặng ngồi một chỗ.

Người vốn ngồi bên tay trái nàng ta là Lục Khê hôm nay đã đổi lại thành ngồi bên tay phải nàng ta, người có phẩm cấp thấp nhất trong đại điện này lại biến thành Thẩm Kha.

Lục Khê biết Thẩm Kha rất hận mình, lại không thể phát tác, tư vị này chắc là vô cùng khó chịu. Mặc dù chuyện Ảnh Nguyệt chết đi nằm trong dự liệu của nàng, nhưng nàng lại không ngờ tới Ảnh Nguyệt lại kéo cả Thẩm Kha theo.

Với Lục Khê mà nói, Thẩm Kha là người không nên thất thế nhất. Lúc này, trong số các tú nữ mới tiến cung chỉ có mỗi nàng và Thẩm Kha là được sủng ái nhất, một khi Thẩm Kha bị lôi xuống, thì chỉ còn mình nàng ở lại chịu gió to sóng lớn mà thôi, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đây chẳng phải là chuyện tốt gì.

Hoàng hậu nói mấy câu an ủi Lục Khê, thấy nàng không có vẻ mặt quá bi thương, cũng không nhiều lời nữa. Tiếp đến, liền chuyển sang Thẩm Kha, lạnh nhạt nói: "Bốn cung nghe nói hôm qua Kha Lương Viện tự tiện xông vào Nhạc Thanh điện, quấy rầy hoàng thượng đang nghỉ ngơi, chuyện này có thật không?"

Biết rõ còn hỏi chính là một trong số các thủ đoạn của những nữ nhân ở hậu cung, hoàng hậu tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Sắc mặt Thẩm Kha lập tức trở nên khó coi, chỉ cúi đầu đáp một tiếng: "Tần thiếp không biết hoàng thượng đang nghỉ ngơi, nhất thời lỡ mồm, tần thiếp vô cùng ăn năn."

"Thân là phi tần hậu cung, mọi việc đều phải lấy hoàng thượng làm nhất, hành sự lỡ mồm như ngươi, sao có thể làm gương cho các phi tần cấp dưới chứ? Bốn cung hi vọng ngươi biết rút kinh nghiệm, sau này không được tái phạm nữa." Hoàng hậu nghiêm nghị nói xong, đột nhiên chuyển sang Lục Khê: "Lục tần vào cung cùng ngươi, nhưng nàng ấy có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn văn hiền lương, dù gần đây liên tiếp được phục vụ hoàng thượng, nhưng vẫn khiêm nhường thủ lễ, chưa từng vắng mặt buổi thỉnh an nào, quả thật là tấm gương cho mọi người học tập. Bốn cung hi vọng Kha Lương Viện ngươi nên biết suy nghĩ, tránh để tương lai lại tái phạm sai lầm."

Thẩm Kha ngoan ngoãn đáp: "Đa tạ hoàng hậu nương nương dạy bảo, tần thiếp nhất định sẽ học tập theo Lục tần nhiều hơn." Nàng ta cúi mắt, cất giấu hận ý đang cuộn cuộn trong lòng ngực.

Lục Khê đang ngồi bên cạnh không cần nhìn cũng có thể cảm thấy được sự tức giận phát ra từ người Thẩm Kha.

Hoàng hậu muốn làm gì đây? Thấy ngày thường nàng ít nổi bật quá, nên muốn giúp nàng tìm cảm giác tồn tại sao? Cái gì là những ngày gần đây liên tiếp được phục vụ hoàng thượng, muốn kéo oán hận của những nữ nhân khác lên người mình à?

Dưới con mắt bao nhiêu người, phải đón nhận cảm giác tồn tại bị bức ép này, Lục Khê chỉ đành phải ngượng ngùng nói: "Hoàng hậu nương nương khen tặng như thế, tần thiếp không dám nhận."

Ngữ khí kia thay vì bảo là không biết xấu hổ, chẳng bằng nói là diễn kịch không tốt, để lộ ra chút đáng vẻ đặc ý.

Vì vậy hoàng hậu lại tán dương mấy câu, rồi phẩy tay cho mọi người lui ra.

Nữ nhân này có lẽ dịu ngoan khéo léo, nhưng lại thiếu một chút thông minh, chỉ mới được sủng ái vài ngày đã hớn hở ra mặt, chẳng qua cũng chỉ là loại người như Thường phi mà thôi. Dù bây giờ được sủng ái, nhưng cuối cùng cũng sẽ bởi vì không biết khiêm tốn giữ mình mà trở thành một đoá hoa tàn nhanh chóng.

Cứ như vậy nhàn nhã qua mấy ngày, hoàng thượng hẳn là cũng cảm thấy số lần đến hơi nhiều, nên chẳng bước chân vào Nhạc Thanh điện nữa, thỉnh thoảng đến chỗ của các phi tần khác, Lục Khê càng vui vẻ, tự tại.

Nhưng mấy ngày nay trong cung cũng xảy ra biến động, nghe nói trên triều đình có người đưa ra đề nghị lập Trữ quân, hoàng thượng đã gần 30, cũng đến lúc nên lập Thái tử rồi. Minh Uyên chỉ nói chuyện này cần suy nghĩ cẩn thận, chứ không tỏ rõ thái độ.

Tin tức vừa lộ ra, lập tức oanh động cả cung nội, hoàng thượng có hai hoàng tử, một là Đại hoàng tử Hạo Trinh do Đức Phi sinh hạ, người còn lại là Nhị hoàng tử Hạo Diệc do Nguyệt Dương Phu nhân sinh hạ.

Sức khỏe Đức Phi không tốt, luôn ẩn cư nơi thâm cung không giao thiệp với bên ngoài, vì vậy Đại hoàng tử được giao cho hoàng hậu nuôi dưỡng, tuy được chiếu cố tốt, nhưng lại thiếu đi tình thương của mẹ; còn Nhị hoàng tử thì do Nguyệt Dương Phu nhân tự mình nuôi dưỡng, Nguyệt Dương Phu nhân là một nữ tử dịu dàng nhàn tĩnh, rất chú trọng đến việc giáo dục Nhị hoàng tử, cũng vì vậy, tài năng của Nhị hoàng tử xuất chúng hơn Đại hoàng tử rất nhiều, dù là trên phương diện tài năng hay phẩm đức, đều hợp tâm ý Minh Uyên hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, hầu hết mọi người đều cho rằng, nhị hoàng tử Hạo Diệc có cơ hội lên làm thái tử nhất.

Ngày hôm đó, Thái hậu mời Lục Khê đến Ngự Hoa Viên nói chuyện, Lục Khê đến sớm chọn một bàn đá ở phía ngoài rìa ngồi xuống, không lâu sau liền nhìn thấy phượng giá của Thái hậu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi nói vài chuyện linh tinh gần đây, vừa cười chúc mừng nàng được tấn thăng xong, Thái hậu liền chuyển chủ đề sang chuyện lập Trữ quân.

"Chắc hẳn Lục tần cũng đã nghe nói đến chuyện hoàng thượng muốn lập Thái tử chứ?"

Lục Khê thẳng thắn trả lời: "Dạ, tần thiếp cũng nghe nói."

Thái hậu cười nhạt, rất hài lòng với vẻ thành thực này của nàng, nếu ở thời điểm này mà nàng vẫn còn giả ngốc, nói mình cái gì cũng không biết, vậy thì rõ ràng là đã không thực tâm làm việc cho thái hậu.

"Vậy Lục tần có suy nghĩ gì không?"

Lục Khê nghiêm túc nói: "Thái hậu nương nương làm khó tần thiếp rồi, tần thiếp vào cung chưa lâu, không hiểu rõ hai vị hoàng tử lắm, sao dám phán xét bừa bãi chứ? Thứ cho tần thiếp không dám vọng ngôn."

Thái hậu nhìn nàng một cái, cười cười. Sự cẩn thận này của nàng khiến bà ta rất thích, nhưng trước mặt bà ta mà còn như vậy thì cuộc nói chuyện này sẽ chẳng có kết quả.

"Trước mặt ai gia, Lục tần không cần phải quá thận trọng, cứ nói đừng ngại. Ai gia đã xem con như nữ nhi ruột thịt của mình, sẽ không trách tội con đâu."

Lục Khê suy nghĩ một lát.

Thái hậu muốn Cửu vương gia ngồi vào ngôi báu, qua nhiều năm như vậy vẫn luôn đấu đá gay gắt với hoàng thượng, không phải là hi vọng ngày nào đó hoàng thượng xảy ra chuyện hoặc là phạm phải sai lầm gì đó, có lý do để quang minh chính đại đưa Cửu vương gia bước lên ngôi vị hoàng đế hay sao. Vì vậy, con cháu của hoàng thượng, nhất định sẽ là trở ngại đối với việc lên ngôi của Cửu vương gia.

Nàng đứng trên lập trường của Thái hậu, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp cho là, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử vẫn còn nhỏ, cũng chỉ là hai đứa bé mà thôi, chưa thể nhìn ra được là có tài trị quốc hay không."

Nụ cười của Thái hậu càng lúc càng sâu, hài lòng hỏi tiếp: "Vậy ý của Lục tần là chuyện lập Trữ quân cũng chưa cần phải vội?"

Một chữ "Vậy", bày tỏ nàng đã đặt cược đúng, đoán trúng tâm ý của Thái hậu.

Lục Khê gật đầu, lại nghe Thái hậu bình tĩnh nói: "Tuy rằng ai gia có ý đó, nhưng có thần tử thúc giục, hoàng thượng sao có thể tiếp thu được ý kiến của ai gia chứ. Trước mắt mọi người đều cho là Nhị hoàng tử sẽ được

lập làm thái tử, ai gia lo lắng cho quốc gia xã tắc, thiết nghĩ không thể quyết định tùy ý bừa bãi được, vì vậy hi vọng chuyện này sẽ tạm hoãn lại."

Hoãn lại? Chuyện này nói hoãn là có thể hoãn sao?

Cảm thấy trong lời thái hậu có thâm ý khác, trái tim Lục Khê căng thẳng, ngược mắt hỏi: "Ý của thái hậu là."

"Ai gia nghĩ, có lẽ lúc này nhị hoàng tử bỗng nhiên bị bệnh nặng, vậy chuyện lập trữ quân chắc sẽ không thể tiến hành được nữa."

Một câu nói, khiến Lục Khê sợ hết hồn hết vía. Bệnh này nói là tới là tới sao? Thâm ý của thái hậu nàng đã hiểu, nhưng nàng không ngờ thái hậu sẽ nói loại chuyện này ra cho nàng biết!

Nàng cố đè cảm giác bất an trong lòng xuống, trấn định cúi đầu nhỏ giọng nói: "Thái hậu có gì sai bảo, nếu tần thiếp làm được, nhất định sẽ cố hết sức."

Thái hậu mỉm cười kéo tay nàng, từ ái như đang đối xử với con gái của mình: "Không hồ là đứa bé được ta nhìn trúng, thông minh nhanh nhẹn, chỉ nói vài câu đã hiểu rồi."

Lục Khê chờ đợi.

"Ngày mai ta sẽ thiết yến ở Trích Tinh đài, chúng phi tần cùng các công chúa hoàng tử đều sẽ tới, ai gia hi vọng con có thể nghĩ biện pháp bỏ thứ này vào thức ăn của nhị hoàng tử." Thái hậu nháy mắt, cung nữ sau lưng lập tức dâng lên một bao thuốc bột: "Đây là Hàn Thạch tán, phân lượng rất ít, sẽ không gây chết người, chỉ làm cho trẻ con sinh bệnh nặng. Dù sao Nhị hoàng tử cũng là tôn tử của ai gia, ai gia cũng không hi vọng nó xảy ra chuyện gì bất trắc, nhưng đây là vấn đề liên quan đến giang sơn xã tắc, vạn bất đắc dĩ mới phải làm, con có bằng lòng giúp ai gia hay không?"

Tim Lục Khê thất lại. Chuyện đấu đá trong hậu cung nàng biết, không chữa thủ đoạn nào nàng cũng biết, nhưng khi trực tiếp chứng kiến cảnh máu tanh tàn khốc ấy thì lại là chuyện khác.

Một đứa bé vô tội chỉ vì liên quan đến đấu tranh chính trị, liền bị người khác tính kế muốn trừ bỏ, loại chuyện như vậy thật sự là khiến người ta giận sôi gan.

Nhưng bây giờ đến bản thân nàng nàng còn không bảo vệ được, sao có thể để ý đến sống chết của người khác đây?

Nàng chần chờ nhìn túi bột kia, sắc mặt rắng bệch: "Thái hậu, nếu như chuyện này bị phát hiện, vậy tần thiếp. Tần thiếp."

"Chỉ cần con cẩn thận là được, ai gia tin tưởng con." Thái hậu hòa ái vỗ vỗ tay nàng, cực kỳ giống như một vị mẫu thân hiền hòa.

Lục Khê chỉ đành phải cúi đầu đáp một tiếng: "Tần thiếp sẽ cố hết sức."

Cái gì mà giang sơn xã tắc? Cái gì mà có chút bất đắc dĩ? Cũng chỉ cái cơ để che giấu ý đồ tranh quyền đoạt thế mà thôi.

Lục Khê biết ở trong mắt thái hậu mình cũng chỉ là một con cờ mà thôi, bây giờ cung nữ thái giám trong cung đều do Cao Lộc đích thân xử lý, trừ cung nữ thái giám của bà ta ra, Thái hậu tìm không ra người nào khác để làm chuyện này. Nhưng nếu giao nhiệm vụ hạ độc này cho bọn họ, một khi nhị hoàng tử xảy ra chuyện, bà ta khó lòng mà thoát tội.

Nhưng nay giao chuyện này cho Lục Khê, thứ nhất hoàng thượng cưng chiều nàng, nàng cũng không có con, không có bất kỳ lý do nào để mạo hiểm đi hãm hại một đứa bé không liên quan; thứ hai dù có bị phát hiện, thì cũng bởi vì vài ngày trước nàng đã tỏ rõ thái độ với Thái hậu, nên chuyện này sẽ chẳng dính líu gì đến bà ta nữa, huống chi dù hoàng thượng có nghi kỵ, cũng tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ đi vấn tội Thái hậu.

Hơn nữa, Thái hậu cũng không sợ Lục Khê sẽ khai ra mình, cả Lục phủ đang nằm trong tay bà ta, nếu muốn hãm hại Lục Thẩm Tư, thì cũng chỉ là tốn nhiều công sức hơn thôi, chứ không phải là không làm được.

Bà ta không tin Lục Khê không để ý đến sự sống chết của cả Lục gia.

Tên đã lấp vào cung, không thể không bắn.

Lục Khê bình tĩnh cầm lấy túi bột kia trở lại Nhạc Thanh điện.

Thái hậu, hoàng thượng, hai bên đều không thể đắc tội, chẳng lẽ phải hạ động đũa trẻ kia thật sao?

Chuyện này, một không thể từ chối Thái hậu, nếu từ chối mình sẽ không có kết quả tốt; hai không thể nói cho hoàng thượng, không bằng không chứng, dù hoàng thượng có tin nàng cũng không thể hỏi tội Thái hậu, không giải quyết được gì, hơn nữa còn có thể bị Thái hậu đoán được, như vậy nàng cũng không có kết quả tốt.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Giấu Độc 【 Một 】

Edit: Fuly

Trích Tinh đài nằm ở sườn phía Bắc của hoàng cung, do Hoàng đế khai quốc của nước Ngự - Cảnh Thành Đế sai người xây dựng, cao đến mấy trăm trượng, nhìn xuống là chiếc hồ rộng tựa như một mặt gương lớn, ban đêm ngửa đầu là thấy vạn ánh sao.

Ngẩng đầu ba thước có thần linh, nghe nói sự tồn tại của Trích Tinh đài này là để cho các vị Đế Vương biết đạo lý “Chuyện đang làm trời đang nhìn”, cố gắng làm một Quân Vương hiền lương, không thể hoang phế đế nghiệp.

Nhưng để vị truyền xuống nhiều đời, các quân chủ sau này dần dần không vì cảm thấy không thẹn với trời, bước lên đài ngắm sao nữa, mà chỉ cầu không thẹn với lòng thôi. Vì vậy Trích Tinh đài này cũng từ từ trở thành một nơi du ngoạn, chỉ có hoàng thượng hoặc Thái hậu, hoàng hậu mới có quyền thiết yến ở đây.

Thái hậu đã không lộ diện một thời gian, nghe nói là dốc lòng hướng Phật sao chép kinh thư, hôm nay thiết yến ở nơi này mời chúng phi tề tụ ở Trích Tinh đài ngắm sao.

Các phi tần từ Lục Phẩm trở lên đều tới, ngay cả Thường Tiệp dư vẫn luôn ở Thanh Tâm Điện tu thân dưỡng tính cũng có mặt.

Gió đêm phất qua, mang đến cảm giác lạnh lẽo, trên Trích Tinh đài cực kỳ náo nhiệt, nhưng chỉ có Lục Khê là trầm mặc nhìn cảnh tượng nhộn nhịp đó.

Thái hậu cười liếc nhìn hoàng hậu, vừa sai cung nữ dâng thức ăn lên, vừa nói: "Mấy ngày nay ai gia đều ở trong Thọ Khang cung trai giới hướng Phật, vì vậy không mấy để ý đến chuyện hậu cung, trong khoảng thời gian này hoàng hậu đã khổ cực rồi."

Hoàng hậu vội nói: "Mẫu hậu qua khen, nhi thần cũng chỉ tận lực làm việc, mong muốn xé bớt gánh nặng cho mẫu hậu thôi, sao có thể gọi là khổ cực được?"

"Hoàng hậu đừng khiêm tốn, con luôn hiếu chuyện lại hiền đức, hậu cung này có con quản lý, ai gia mới có thể yên tâm ở Thọ Khang cung an hưởng thanh nhàn."

Rõ ràng là tán dương, nhưng lại khiến hoàng hậu cảm thấy căng thẳng, ý của Thái hậu là mấy ngày nay nàng đã quá lạm quyền rồi ư? Chắc hẳn là do gần đây hoàng thượng tấn cấp cho các phi tần đều trực tiếp thông qua nàng tiến hành, chứ không nói trước cho Thái hậu, hẳn là đã khiến bà ta khó chịu rồi.

Hoàng hậu vội thành khẩn nói: "Năng lực nhi thần chưa đủ, quả thật khó xử lý tốt chuyện hậu cung một mình, cũng cảm thấy rất xấu hổ. Việc đại sự mong mẫu hậu tự mình quyết định, nhi thần ở bên cạnh hiệp trợ, cũng có thể học tập được nhiều hơn."

Thật ra thì sao Thái hậu lại không biết những chuyện kia là do người nào quyết định? Hoàng hậu. A, kể từ Nhạc gia thất thế, nàng ta ở trong lòng hoàng thượng cũng chẳng là gì, có chăng là chút tình cảm phu thê còn sót lại mà thôi.

Nhưng lời vừa rồi là Thái hậu muốn nhắc nhở nàng ta, mọi chuyện trong hậu cung này không phải do nàng ta định đoạt.

Vừa cười vừa nói vài lời với hoàng hậu xong, Thái hậu bỗng liếc mắt nhìn Lục Khê, Lục Khê chạm phải ánh mắt thâm sâu ấy của bà ta, đành

phải miễn cưỡng lộ ra nụ cười, cố gắng hòa nhập vào không khí đang náo nhiệt.

Thái hậu có chút lo lắng không biết Lục Khê có hoàn thành được việc hay không, nhưng trong lo lắng cũng có mấy phần an tâm —— nếu Lục Khê là một người lòng dạ độc ác, không có lương tri, mới thật khiến bà ta lo sợ.

Giống như nuôi một con chó dữ vậy, hôm nay nó giúp người cần kẻ địch của người, nhưng sao chắc được sau này nó sẽ không quay lại cắn người chứ?

Lục Khê biểu lộ ra mình đang lo lắng, kì thực bình tâm tĩnh khí liếc nhìn Thường Tiệp dư đang ngồi ở đối diện, ánh mắt chạm nhau một giây trên không trung, như có muôn ngàn cảm xúc trao gửi, rồi sau đó lại chú tâm vào chuyện của người ấy.

Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều tới, ngồi ở bên cạnh hoàng hậu, bàn của hai người cách nhau khoảng một trượng, nhưng lại quy quy củ củ ngồi ở chỗ của mình, chứ không châu đầu ghé tai nói chuyện, cũng không biểu lộ ra tính nghịch ngợm của trẻ con, mà ngược lại rất chững chạc.

Hai đứa bé đều chưa tới 10 tuổi, Đại hoàng tử chín tuổi, nhị hoàng tử nhỏ hơn mấy tháng, Lục Khê nhớ lúc trước khi còn ở trong phủ, thị nữ thiếp thân của Lục phu nhân cũng một đứa con trai tuổi tầm cỡ này, đứa bé kia rất hiếu động, vừa thấy người liền cất giọng non nớt xin kẹo, vô cùng đáng yêu.

Nhìn hai đứa bé từ nhỏ đã phải chịu huấn luyện nghiêm khắc trước mắt, thiên tính trẻ con bị sự bị sự khát vọng quyền thế của người lớn bóp chết, chỉ còn chút cảm xúc tò mò hoặc hâm mộ hiển lộ trên khuôn mặt ngây thơ.

Bọn chúng đều là con cờ, bởi vì người nuôi dưỡng hi vọng chúng có thể trở thành là Quân Vương, vì vậy bị ép buộc phải mất đi tuổi thơ.

Nàng thu hồi ánh mắt, liếc nhìn đĩa Quế Hoa Cao vừa được mang lên, người xưa nay yêu thích đồ ngọt như nàng lại bỗng nhiên chẳng còn cảm giác thèm ăn nữa.

Hôm nay An Uyển nghi mặc một bộ y phục sắc hạnh với váy màu lựu, nổi bật trong đám người, đúng là người đã lâu không được sủng ái một khi được sủng, thì sẽ khắc hẳn người thường.

Thái hậu nhìn nàng ta vài lần, cười nói: "Đây hẳn là An tần phải không, ai gia đã già rồi, nhìn một lúc mới nhận ra được, quả thật là càng ngày càng xinh đẹp."

Hoàng hậu cười nói: "Mẫu hậu có điều không biết, vị này đã là An Uyển nghi rồi, mới vừa tấn thăng mấy ngày trước."

"Thì ra là đã là Uyển Nghi rồi." Thái hậu mỉm cười nói, "Chẳng trách, nhìn bộ váy của An Uyển nghi này, quý khí khiến ai gia cũng phải ghen tỵ đấy."

Mọi người không hiểu lời này của Thái hậu là có ý gì, liền chuyển ánh mắt sang bộ váy trên người An Uyển nghi, chỉ thấy mặt trên có thêu một con chim lớn, phía trên đầu có hai ngọn lửa diễm lệ, bởi vì ngọn lửa cách nó quá gần, từ xa nhìn lại tưởng rằng đó vốn là lông vũ trên đầu, rất giống phượng hoàng.

Mấy vị tần phi ở gần chưa hiểu, nhưng những người ở xa thì thấy rõ ràng rồi.

An Uyển nghi khó hiểu, cúi mắt nhìn quần áo của mình, một hồi lâu, đột nhiên biến sắc.

Nàng ta vội vàng đứng lên, phịch một tiếng quỳ xuống: "Thái hậu nương nương tha mạng, tần thiếp không biết bộ váy này lại sai phạm lớn như vậy, tần thiếp tội đáng chết vạn lần, xin thái hậu nương nương trách phạt."

Phượng Hoàng là tượng trưng cho Đế hậu, xưa nay chỉ có hoàng hậu và Thái hậu mới có thể dùng, nhưng nay Thái hậu quyền khuynh hậu cung, vì biểu thị tôn kính, đến cả hoàng hậu cũng chưa từng dùng đồ án tương tự này.

Càng nghĩ càng sợ, sắc mặt An Uyển nghi trắng bệch như giấy.

Xiêm áo này là do nàng ta sai Thượng Y cục gấp gấp chế tạo để phù hợp với địa vị hiện tại của nàng ta, dù sao tần phi phẩm cấp từ Uyển Nghi trở lên cũng không nhiều, nên cũng muốn khoe khoang một chút.

Có ai ngờ được, tình thế lại đảo ngược, kết quả cùng dự liệu lại hoàn toàn bất đồng.

Người ngồi ở đây đều im lặng, chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu Thái hậu muốn truy cứu, An Uyển nghi khó thoát tội.

Lục Khê có chút đăm chiêu liếc nhìn đồ án giống phượng hoàng kia, nữ quan chế tạo y phục của Thượng Y cục đều là các cô có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa thân phận An Uyển nghi lại không bình thường, người chế tạo y phục cho nàng ta hẳn phải là người tài hoa trong số đó, sao có thể xuất hiện sai lầm như vậy đây?

Giống như có dự cảm, bên tai nàng lại vang những lời của Thường Tư Viện ở Thanh Tâm Điện hôm đó: "Trong vòng ba tháng, ta sẽ phục sủng trở lại."

Trong lúc ánh mắt mọi người đang tập trung trên người An Uyển nghi, chỉ có Lục Khê và Thường Tư Viện ngăm trao đổi, đôi mắt sâu hút xinh đẹp của nàng ta ánh lên ý cười, lộ ra chút tán thưởng, khiến Lục Khê trở nên thông suốt.

Là nàng ta làm?

Sao nàng ta lại làm được?

Lục Khê thật tò mò, nhưng cũng âm thầm cảm thán, may mà bây giờ bọn họ là đồng minh, nếu không thật đúng là một đối thủ lớn.

Thái hậu chỉ muốn lập uy, chứ không định làm to chuyện, dù sao bà ta cũng chỉ mới lộ diện, mới đến đã làm cho phi tử may mắn được hoàng thượng sủng ái mấy ngày nay khó chịu, như vậy không phải là ngang nhiên đối địch với hoàng thượng ư?

"Tới đây cho ai gia nhìn một chút." Bà ta chỉ lạnh nhạt phân phó một câu, An Uyển nghi sợ hãi bước lại gần, Thái hậu cẩn thận dò xét một lúc lâu mới nở nụ cười: "Ai, ai gia quả thật đã già rồi, lúc lần đến nổi nhìn Ma Tước thành Phượng Hoàng, thật sự là khiến người ta không biết nên khóc hay cười."

An Uyển nghi sửng sờ, cảm thấy nỗi sợ dâng lên tới cổ họng rồi cuộc rơi xuống, thở phào đồng thời mới phát hiện, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Sự kiện Ô Long này quả thật vô cùng uy lực, người xem náo nhiệt thấy rất vui vẻ, còn An Uyển nghi thì sợ hãi quá mức, tất nhiên cũng không thể suy nghĩ câu “nhìn Ma Tước thành Phượng Hoàng” kia của Thái hậu kia rồi cuộc có ngụ ý gì.

Nàng ta vất vả lắm mới nương nhờ được khối khăn tay kia của Lục Khê nhận được sủng ái, không thể thất sủng nhanh như thế được.

Mọi người từ từ khôi phục hăng hái lúc đầu, lại biểu diễn vở kịch tỉ mỉ tình thâm nói chuyện trời đất, rất náo nhiệt.

Chỉ chốc lát sau, trên trời xẹt qua những ánh sáng nhỏ, có người dẫn đầu ngẩng nhìn mấy lần, mọi người cũng nối tiếp rồi rít quan sát chăm chú. Hôm nay không trăng, nên ánh sao lại càng thêm rực sáng, giống như những viên ngọc treo lơ lửng trên trời, xinh đẹp lung linh.

Có quan tinh tượng đứng giảng giải về các vì sao cho mọi người biết, dĩ nhiên có không ít người nghe không hiểu gì, nhưng chỉ ngắm nhìn cảnh đẹp như thế này thôi cũng đã là chuyện tốt hiếm có rồi.

Không khí náo nhiệt, gió đêm thanh mát.

Hai vị hoàng tử dù sao vẫn còn nhỏ, chẳng mấy hứng thú với chuyện ngắm sao, chỉ chốc lát sau liền cúi đầu, không hẹn mà cùng ăn bánh ngọt trong đĩa.

Không lâu sau hai chiếc đĩa chỉ còn tro đáy.

"Hai tên nhóc tham ăn này, dùng nhiều đồ ngọt như vậy, cẩn thận tối nay bị tiêu chảy đó." Thái hậu vừa lắc đầu vừa mỉm cười nói, trong lúc mọi người đang ngước mắt ngắm những vì sao, đột nhiên liếc sang Lục Khê, im lặng ra lệnh cho nàng có thể hành động.

Tay Lục Khê vẫn nắm chặt dưới lớp áo, nhận thấy ánh mắt Thái hậu, nàng nhanh chóng vươn tay lướt qua đĩa Quế Hoa Cao trước mặt, một ít bột trắng rơi xuống hòa lẫn vào lớp bột gạo.

Nàng nâng đĩa bánh ngọt lên, mỉm cười nhìn Thái hậu xin chỉ thị: "Thái hậu nường nường, đĩa hoa Quế Hoa Cao ở chỗ tần thiếp còn chưa dùng tới, không bằng tặng cho hai vị hoàng tử có được không."

"Lục tần đừng chiều chúng như vậy, tự người thưởng thức đi." Thái hậu cười nói với nàng.

Lục Khê liếc nhìn hai vị hoàng tử, ôn nhu tiếp lời: "Hôm nay khẩu vị của Tần thiếp không tốt lắm, không muốn ăn đồ ngọt, thay vì lãng phí, còn không bằng tặng cho hai vị hoàng tử. Xin thái hậu nường nường ân chuẩn."

Thái hậu bất đắc dĩ phát tay một cái: "Đã như vậy thì đưa cho bọn chúng đi." Quay đầu liếc mắt nhìn hai đứa trẻ: "Ăn xong đĩa điểm tâm này thì

không được ăn nữa."

Vì vậy Lục Khê đứng dậy, từ tốn bước tới chỗ hai vị hoàng tử trong ánh mắt khinh thị vì hành động lấy lòng trắng trợn của nàng.

Đĩa Quế Hoa Cao bên phải là cho Đại hoàng tử, còn bên trái. là cho nhị hoàng tử.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Giấu Độc 【 Hai 】

Edit: Fuly

Từ chỗ Lục Khê đến chỗ của hai vị hoàng tử chỉ có mười ba bước chân, nhưng thời gian cứ như bị kéo dài vô hạn, dù đang trong không khí inh tai náo nhiệt, với Lục Khê mà nói cũng giống như đang ở một nơi im ắng không tiếng động mà thôi.

Một bước, hai bước, ba bước.

Nàng trầm mặc đi tới chỗ hai đứa bé vô tội, nhưng không nghĩ nửa đường lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Chuyện là như vậy, cung nữ vốn đang châm trà cho Thường Tiệp dư không biết sao đột nhiên sẩy tay vẩy nước trà lên người chủ tử, nàng ta hoảng hốt, sợ chủ tử trừng phạt, vì vậy vội vàng lui về phía sau hai bước, ý muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ. Nào đoán được lại vừa lúc đụng phải Lục Khê đang ở sau lưng, khiến hai đĩa bánh ngọt rơi xuống đất, bánh Quế Hoa Cao tán loạn trên nền gạch.

Lục Khê cũng bị nàng ta làm cho suýt ngã, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Thường Tiệp dư bỗng nhiên đứng dậy, quát cung nữ kia: "Còn không mau quỳ xuống cho ta!"

Tiếp đó, nàng ta xoay người lại cúi đầu trước Thái hậu trầm giọng nói: "Nô tì dạy dỗ vô phương, xin Thái hậu trách phạt."

Đám người còn đang ồn ào lập tức an tĩnh lại, Thường Tiệp dư này vài ngày trước bị giáng liền hai cấp là do Lục tần, hôm nay vừa lộ mặt, cận thân

cung nữ liền gây ra chuyện, hơn nữa chuyện này lại liên quan đến Lục tần.

Lúc trước Thường Tiệp dư quá mức kiêu ngạo càn rỡ, không có ai giao hảo với nàng ta, cũng vì vậy, những ánh mắt nhìn về phía nàng ta lúc này đều chỉ là giễu cợt cùng không có ý tốt.

Cung nữ cận thân của nàng ta, Lục Nhi, “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, sắc mặt trắng bệch, đôi môi mím chặt nói không ra lời, đến cả một câu xin tha tội cũng không thốt ra được.

Trong không khí trầm mặc này, ánh mắt Thái hậu chợt lóe lên chút lạnh lẽo, liếc nhìn những chiếc bánh ngọt nằm tán loạn trên đất chốc lát, chỉ hơi hờn nói một câu: "Mang xuống, trượng hình."

Mọi người đều biết, trượng hình là một trong những hình phạt tàn độc nhất, phạm là thái giám cung nữ trong cung bị phạt trượng hình, không mấy người có thể sống. Cũng vì vậy, hình phạt này gần như ngang bằng với tử hình.

Thân thể Lục Nhi càng thêm run rẩy, sắc mặt Thường Tiệp dư cũng tái đi ba phần, trước mặt mọi người Thái hậu lại xử tử cung nữ cận thân của nàng ta, việc này chẳng khác nào trước mặt bao người cho nàng ta một bạt tai.

Nàng ta cắn răng, nhìn Thái hậu kính cẩn nói: "Thái hậu nương nương, tất cả đều là lỗi của nô tì, là do nô tì ngày thường quản giáo không nghiêm, hôm nay mới xảy ra chuyện trước mặt người. Mong rằng thái hậu nương nương rộng lượng tha cho cung nữ này đi."

Thái hậu lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng ta, không chút để ý nói một câu: "Chủ tử quản giáo không nghiêm, theo lý nên chịu phạt; nhưng người phạm sai lầm là nô tì, tất nhiên không thể chỉ phạt mình chủ tử."

Kế hoạch an bài tử mĩ bị phá hư, mặc dù bên ngoài Thái hậu không hề lộ vẻ khác thường, nhưng trong lòng lại hận đến cắn răng, chẳng thềm nhiều lời với Thường tiệp dư nữa: "Được rồi, không cần nói nữa, dẫn cung nữ này xuống, đánh mười trượng trước rồi xử lý sau. Thường Tiệp dư cũng về chỗ đi, đợi tan yến, ai gia sẽ đích thân nói chuyện với người. Hoàng hậu, ai gia hơi mệt, nơi này người chủ trì đi, ai gia hồi cung nghỉ ngơi trước đây."

Bà ta đứng dậy, mặt không chút thay đổi liếc qua Lục Khê, lưu lại một câu: "Lục tần cũng trở về vị trí đi, đáng tiếc ý tốt của người hai vị hoàng tử không tiếp nhận được rồi."

Một bữa tiệc ngắm sao tốt đẹp, đến đây liền thay đổi.

Dù hoàng hậu cố xem như không có chuyện gì xảy ra, không khí cũng chẳng thể trở lại như lúc đầu.

Vì vậy cuối cùng, mọi người đều rời đi sớm, ai về cung người nấy, cả đường đều cười nhạo bàn tán con đường ở hậu cung sau này của Thường Tiệp dư sợ rằng không còn thuận lợi như ngày trước nữa.

Sau khi xuống khỏi Trích Tinh đài, Thường Tư Viện không nói một lời ngời lên liền xa đi về hướng Tê Ngô cung, lúc Lục Khê đi ngang qua nàng ta, xuyên qua bóng đêm âm trầm nàng khẽ nói một câu: "Đa tạ."

Vẻ mặt vốn nặng nề của Thường Tư Viện đột nhiên biến mất, trên khuôn mặt xinh đẹp chỉ còn nụ cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu với Lục Khê một cái, ngay sau đó đi về hướng ngược lại.

Tê Ngô cung.

Minh Uyên nghe nói Thái hậu mở tiệc ở Trích Tinh đài thiết đãi chúng Tần phi, Cao Lộc hỏi hãn muốn đến xem một lát không thì hãn trầm mặc rồi bảo: "Không cần, hôm nay còn một số chuyện chưa giải quyết xong, cứ để cho các nàng ấy vui vẻ tự nhiên."

Nào đoán được tấu chương về lễ vật tiến cống năm nay của Tây Vực còn chưa phê chuẩn xong, đã nghe thái giám canh cửa thông báo: "Thường Tiệp dư đến ——"

Bàn tay đang cầm bút của hãn hơi dừng lại, nhưng không ngẩng đầu lên mà chỉ nói với Cao Lộc: "Bảo cho Thường Tiệp dư, hôm nay trẫm bận nhiều việc, không rảnh gặp nàng ta, có chuyện gì cứ nói với người để người truyền đạt lại là được."

Cao Lộc theo lời đi ra ngoài truyền khẩu dụ của hoàng thượng, chỉ chốc lát sau đi vào cung kính nói: "Bẩm hoàng thượng, Thường Tiệp dư nói không sao, tiệp dư nguyện ý chờ ở bên ngoài, cho đến khi hoàng thượng hết bận."

Tròng mắt Minh Uyên tối lại, chỉ nói: "Nếu nàng ta đã nguyện ý, vậy cứ để cho nàng ta chờ."

Chẳng nói mình sẽ ra ngoài gặp Thường Tư Viện hay không.

Trên thực tế, dù Thường Tư Viện có kiêu căng ngạo mạn, nhưng vì làm việc phách lối mà rơi vào kết cục bị giáng cấp mất đi thánh sủng như hôm nay cũng là âm mưu của hãn. Nói cho cùng, đối với nữ tử này, hãn vẫn có áy náy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dù đã phê duyệt xong tấu chương, nhưng hãn vẫn không rời khỏi thư phòng nửa bước, chỉ nằm lên giường trong điện nghỉ ngơi, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cao Lộc thấy thế, nhẹ nhàng phủ thêm chăn cho hãn, rồi mới ra ngoài thông báo cho Thường Tiệp dư một tiếng, không ngờ nàng ta nghe xong chỉ gật đầu, lại vẫn cố chấp đứng ở dưới bậc thang, nhẹ nhàng nói một câu: "Ta chờ được, Cao công công không cần phải lo lắng, cứ hầu hạ hoàng thượng cho tốt đi."

Cao Lộc lắc đầu thở dài, lại đẩy cửa đi vào đại điện, liếc nhìn hoàng thượng đang nghỉ ngơi, cũng không biết nên nói cái gì.

Những năm gần đây, tận mắt hẳn thấy hoàng thượng sủng ái Thường Tiệp dư cỡ nào, khi đó vinh quang lục cung, không người nào có thể sánh được. Đáng tiếc đế vương vốn bạc tình, hôm nay có mấy người Lục tần cùng Kha Lương Viện, Thường phi nương nương ngày xưa bây giờ cũng chỉ là một Tiệp dư thất sủng mà thôi.

Dù là đầu hè, nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, Cao Lộc đi ra ngoài mấy lần, cố gắng thuyết phục Thường Tư Viện hồi cung, nhưng đều bị nàng ta kiên định cự tuyệt, hẳn cũng không thể làm gì khác hơn là mặc kệ.

Mãi cho đến chân trời lóe lên ánh sáng, Minh Uyên mới tỉnh dậy khỏi giấc ngủ say, liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hỏi Cao Lộc đang hầu bên cạnh: "Bây giờ là giờ gì?"

Cao Lộc vội trả lời: "Bẩm hoàng thượng, vừa tới giờ Mẹo."

Minh Uyên ừ một tiếng, đẩy chăn ra đứng dậy, lại nghe Cao Lộc chần chờ mở miệng nói: "Hoàng thượng, có muốn ra ngoài gặp Thường Tiệp dư không?"

Minh Uyên sững sờ, quay đầu lại kinh ngạc nhìn Cao Lộc: "Người nói cái gì?"

Cao Lộc cúi đầu nhẹ giọng đáp: "Hôm qua Thường Tiệp dư cầu kiến hoàng thượng không được, vẫn luôn đứng chờ ngoài điện, mắt chưa từng nhắm lại lần nào."

Minh Uyên nhíu mày sai bước ra ngoài, đẩy cửa, liền nhìn thấy dưới đại điện yên tĩnh thâm u, một nữ nhân mặc bạch y lẳng lặng đứng nhìn mình, bộ y phục đơn bạc phất phơ trong gió, càng hiển lộ rõ dung nhan tái nhợt của nàng.

Nữ nhân này, đã từng vì được hân sủng ái mà rực rỡ như đóa mẫu đơn nuôi trong lồng kính. Nàng thích mặc xiêm áo diễm lệ, thích vẻ tinh xảo của mình, giống như một viên minh châu khó người bì kịp trong chốn hậu cung.

Nhưng hiện nay, nàng chỉ mặc một bộ áo tơ trắng, không trang điểm đứng dưới bậc thang, giống như lúc vừa vào cung, chỉ là một cô gái ngây thơ e lệ nói với hân: "Ta tên là Thường Tư Viện."

Đến cả xưng hô cũng sai, là tội thất kính, nhưng lúc đầu bởi vì nàng là con gái của Thường Vệ Quang, vừa vào cung đã được cưng chiều vô hạn, nên hân chỉ cười tha thứ, một tay đưa nàng đến tình cảnh lúc này.

Minh Uyên đứng ở trên thềm đá, nhìn không rõ vẻ mặt của người đang đứng trong ánh bình minh, mà chỉ thấy được mái tóc bị gió thổi loạn của nàng cùng hai gò má bị bóng đêm nhuộm trắng, sau đó nghe nàng dùng âm thanh mát lạnh như nước kê một tiếng: "Hoàng thượng."

Thường Tư Viện cúi đầu chậm rãi quỳ xuống đất: "Nô tì tự biết có tội, không nên hy vọng xa vời hoàng thượng sẽ rủ lòng thương xót, nhưng nô tì có chuyện muốn nhờ, quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi, mong rằng hoàng thượng khai ân, không nên trách tội."

"Xảy ra chuyện gì?" Hân lạnh nhạt hỏi một câu, liếc nhìn thân thể hơi gầy gò của nàng ta: "Đứng lên nói đi."

Thường Tư Viện không đứng dậy, chỉ tiếp tục nói nhỏ: "Hôm qua ở Trích Tinh đài, cung nữ cận thân Lục Nhi của nô tì vô ý làm rơi đĩa bánh ngọt Lục tần muốn dâng lên cho hai vị hoàng tử, bị thái hậu nương nương mang đi, muốn ban trượng hình. Nô tì biết theo quy củ mà nói, sau khi phạt trượng hình sẽ bị đuổi khỏi cung, nhưng Lục Nhi là người nô tì mang tới từ phủ, đối với nô tì mà nói, là sự tồn tại rất thân thiết. Nô tì cầu xin hoàng thượng khai ân, cho nàng ấy tiếp tục ở lại phục vụ nô tì."

Nàng rũ mắt, không nhìn hẳn, trong giọng nói hiển lộ rõ vẻ run rẩy, nhưng cũng cẩn thận khống chế, cúi đầu không để cho hẳn thấy nửa giọt nước mắt.

Minh Uyên chậm rãi đi xuống bậc thang, đỡ nàng ta dậy, không hề bất ngờ khi bắt gặp đôi mắt nhòa lệ, nhưng nữ nhân này quả thực kiên cường, cố cắn chặt môi, không cho nước mắt rớt xuống.

Hắn chợt không biết nên nói gì, đối với nàng ta hẳn có áy náy, cũng không có tình cảm, nhưng đáng vẻ đáng thương này của nàng ta hôm nay, đều là do hẳn một tay tạo thành.

Hắn nghĩ, thôi, vẫn nên cho nàng một tương lai tốt đẹp hơn chút đi, chưa kịp thốt ra lời đồng ý với thỉnh cầu nhỏ bé hèn mọn này của nàng ta, đã thấy một tiểu thái giám của Thường Tư Viện hoảng hốt chạy tới, “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt đầy mặt nói: “Nô tài tham kiến hoàng thượng, Lục Nhi nàng. Lục Nhi nàng đã đi.”

Dung nhan bị gió đêm nhuộn trắng của Thường Tư Viện rốt cuộc mất hết huyết sắc, trước mặt bỗng tối sầm, té xỉu trong ngực Minh Uyên.

"Cao Lộc, truyền thái y." Minh Uyên ôm lấy người trong ngực bước vào đại điện, một buổi sáng vốn nên yên bình lại bắt đầu trong sự hỗn loạn.

Trong Nhạc Thanh điện, người vốn đã rời giường từ sớm đang ngồi cạnh bàn, nếm hương vị trà xanh, nàng ngậm trong miệng một lúc, rồi nhổ vào bồn sứ trước mặt.

"Xiêm áo hôm qua ta bảo đã mang đi chưa."

"Bẩm chủ tử, sau khi người ngủ, nô tỳ đã bảo Tiểu Thuận tặng đi rồi."

"Thường Tiệp dư có nói gì không?"

"Thường Tiệp dư nói, chủ tử cứ yên tâm, nàng ấy không sao, dù Thái hậu có hận nàng ấy thế nào, chỉ cần có hoàng thượng che chở thì sẽ không xảy ra chuyện gì hết."

Lục Khê cười cười, nàng ta tự tin đến vậy sao? Chắc hẳn hoàng thượng sẽ gặp mình, hơn nữa còn che chở cho nàng ta?

Nhưng chỉ lát sau, Tiểu Thuận chạy vào hồi báo, nghe nói ngày hôm nay lúc trời còn chưa sáng, hoàng thượng đã triệu thái y đến chẩn mạch cho Thường Tiệp dư, kê rất nhiều thuốc bổ mang đến Thanh Tâm Điện.

Lúc nàng muốn đến thỉnh an hoàng hậu thì tin tức lại tới, nghe nói là hoàng thượng đích thân đưa Thường Tiệp dư hồi cung, thấy hoàn cảnh của Thanh Tâm Điện, liền ra chỉ thị: cho Thường Tiệp dư trở về Lâm Hoa điện, không cần phải trai giới hướng Phật nữa.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Giấu Độc 【Ba】

Edit: Fuly

Theo sự trở về của Thường Tiệp dư, Lâm Hoa điện vốn đã bỏ trống nửa tháng lại trở nên náo nhiệt.

Liên tiếp ba ngày hoàng thượng đều đến Lâm Hoa điện, việc này làm cho đám tần phi tưởng rằng Thường Tư Viện vĩnh viễn không có ngày quật khởi ghen hòng nhìn trần trời, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể im lặng.

Người ta thường nói tâm Đế Vương vốn khó dò, có lẽ lúc người đang vinh quang hậu cung hẳn sẽ đẩy người xuống vực sâu vạn trượng, nhưng cũng có khả năng kéo người lên từ đáy cốc thâm sâu, Thường Tư Viện chính là ví dụ tốt nhất.

Lục Khê nhàn rồi, cả ngày chỉ biết đến Ngự Hoa Viên ngắm hoa, đến bờ hồ cho cá ăn, nếu như không có nhiều bản khoản lo lắng cho tương lai thì cuộc sống như thế này thật ra chẳng có gì không tốt.

Thường Tư Viện được sủng ái lần nữa, Thái hậu đã từng triệu kiến Lục Khê, đầu tiên khen nàng hành động khéo léo, tiếp đó tiếc hận vì hành động thất bại, rồi cuối cùng bày tỏ khát khao với kế hoạch tương lai.

Lần này, Lục Khê không thuận theo như trước nữa, nàng ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Thái hậu, không nhanh không chậm nói: "Thật xin lỗi, thái hậu nương nương, thứ cho tần thiếp khó có thể tòng mệnh."

Thái hậu có chút kinh ngạc trước sự phản kháng của nàng, khẽ nhíu mày, hỏi ngược lại: "Người nói cái gì?"

Ánh mắt Lục Khê vô cùng kiên định, trầm ổn bình tĩnh, nàng rút cây trâm hồ điệp thái hậu cho người mang tới xuống khỏi búi tóc trả lại cho bà ta: "Nương nương nói xem tần thiếp như nữ nhi ruột thịt, vì vậy tần thiếp cũng kính trọng nương nương như mẫu thân, nhưng những ngày này tần thiếp nghĩ thật lâu, cũng không thể thừa nhận được việc một người mẫu thân sẽ để con gái của mình mạo hiểm cả tánh mạng đi làm việc. Nương nương, tần thiếp còn có cha mẹ, còn có vương hậu, không hy vọng một ngày kia xảy ra chuyện gì không hay, để bọn họ phải gánh vác tội lỗi của tần thiếp. Tần thiếp kính xin nương nương hãy thông cảm cho sự hèn nhát cùng bản khoăn của tần thiếp, giao nhiệm vụ này cho người khác."

Nàng bình tĩnh nói hết, không kiêu ngạo, không tự ti, Lục Khê lặng yên nhìn Thái hậu, trong mắt là một mảnh trong suốt. Hành động như vậy ngược lại khiến Thái hậu ngẩn người, đột nhiên nói không ra lời.

Thật lâu sau, Thái hậu mới cười như không cười liếc nhìn nàng: "Là ai gia đã xem thường người, chưa từng nghĩ tới người còn có một mặt kiên cường như vậy. Nhưng nếu người đã suy nghĩ cho cha mẹ, thì nên biết mọi việc đều phải nhìn hậu quả tổng quát, nếu quyết định sai lầm, cũng sẽ mang đến phiền toái cho cha mẹ người."

Thấy Lục Khê thẳng thắn như vậy, bà ta cũng không giả vờ nữa, trực tiếp tỏ rõ ý định: người theo ta, còn có thể bảo trụ Lục phủ bình an; nếu người nghịch ý ta, thì Lục phủ phải chết.

Lục Khê buồn cười, xem đi, cái gì mà mẹ con, cái gì mà vừa gặp đã thấy thân thiết chứ? Chẳng qua cũng chỉ là những lời giả mù sa mưa nơi khóe miệng, cứ nói thẳng ra từ sớm có phải đỡ hơn không? Cần gì phải diễn kịch chi cho mệt mỏi.

Nàng lễ phép khom người hành lễ với Thái hậu: "Tần thiếp tôn trọng nương nương, kính yêu nương nương, nương nương có lệnh, tần thiếp không dám không nghe theo. Nhưng có chuyện không ở trong phạm vi khả năng của tần thiếp, dù nương nương có bức tử tần thiếp, cũng không thể đạt được mục đích. Nếu như nương nương nhất định phải cố phí lực nhằm vào cha mẹ của tần thiếp, tần thiếp chỉ có thể chấp nhận."

Với Thái hậu mà nói nàng cũng chỉ là con cò, nếu như vứt bỏ, thì không thể dùng được nữa, nhưng nếu là giữ lại, có lẽ còn có lúc dùng tới.

Thái hậu nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên bật cười: "Quả nhiên là ai gia đã coi thường người, Lục Thẩm Tư giỏi thật, nuôi được một nữ nhi xuất chúng như vậy, bất khuất, không kiêu ngạo, không tự ti, ăn nói chặt chẽ, đến cả ai gia cũng không thể phản biện được."

Bà ta phẩy tay, bưng ly trà lên nhấp một hớp: "Được rồi, người lui xuống đi, chuyện này ai gia tự có tính toán, sẽ không gây khó cho người. Chỉ là ai gia hi vọng người nhớ rằng, hôm nay ai gia chấp thuận tâm nguyện của người, ngày khác nếu như ai gia cần dùng đến người...người cũng không được từ chối nữa."

Lục Khê gật đầu: "Tần thiếp nhất định nhớ kỹ."

Đợi nàng đi ra khỏi đại điện, ánh mắt Thái hậu liền trở nên sắc bén, việc cần làm trước mắt không phải là khiến Lục Khê phục tùng, mà là ngăn cản hành động lập trữ quân của hoàng thượng.

Thường gia đầu tiên là có một Thường Vệ Quang cùng Minh Uyên sòng vai đối phó mình, bây giờ Thường Tiệp dư kia lại phá hỏng kế hoạch đã tỉ mỉ an bài, thật sự là khiến người ta hận đến muốn hủy diệt cả Thường gia.

Đến Lâm Hoa điện ba ngày, rồi sau đó vì quốc sự bận rộn, Minh Uyên không tiếp tục đến hậu cung nữa.

Mấy ngày sau lúc lật bài tử, tay hăn dừng một chút, lật thẻ bài của Lục Khê.

Nghe người ta nói hôm đó ở Trích Tinh đài, bởi vì khẩu vị Lục Khê không tốt, nên mới nhường điểm tâm của mình cho hai vị hoàng tử, vài ngày trước hăn cũng phái người tặng nàng một ít trái cây, nhưng nghe Cao Lộc nói, Vân Nhất bẩm báo lại Lục Khê vẫn ăn rất ít.

Sau khi phê duyệt tấu chương xong, hăn định đến thăm nàng một lát.

Biết được hoàng thượng sẽ tới, Lục Khê đã đứng chờ ở ngoài điện tử sớm, Minh Uyên vừa nhìn thấy nàng, chân mày đã nhíu lại: "Sao chỉ mới mấy ngày đã gầy đến thế này?"

Trong mắt Lục Khê của lộ ra chút thỏa mãn, cười nói: "Một ngày không gặp, như cách ba thu, tam thu bệnh tương tư, đủ để tần thiếp cơm nuốt không trôi, thân thể gầy gò rồi."

"Nói hươu nói vượn." Minh Uyên không hưởng ứng chuyện cười của nàng, không chút khách khí kéo tay nàng qua, vuốt ống tay áo lên trên, lộ ra một mảng da thịt mảnh khảnh gầy yếu, trắng nõn như sứ, mơ hồ còn thấy được cả mạch máu: "Gầy thành như vậy, người nào không biết còn tưởng rằng trăm bạc đãi nàng, khẩu trừ ngân lượng mỗi tháng, không cho nàng ăn cơm đấy."

Nụ cười của Lục Khê càng thêm rực rỡ, vui mừng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nếu tần thiếp chỉ gầy đi một chút mà được hoàng thượng nhớ thương, được hoàng thượng để ý đến, vậy cũng không hao phí những miếng thịt đã mất đi kia."

Vẻ mặt Minh Uyên trở nên cổ quái, những miếng.... thịt kia?

Hăn cầm tay Lục Khê, vừa đi vào trong, vừa bất đắc dĩ than thở: "Ái phi vẫn cứ thẳng thắn như vậy. Nếu không phải trầm nghe quen rồi, còn tưởng

rằng nàng đang hình dung động vật đấy."

"Động vật gì?"

". Heo sống."

Lục Khê: "."

Ngồi trong đại điện, Minh Uyên nhấp một hớp trà Vân Nhất dâng lên, mặt không biến sắc liếc nhìn lá trà này, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ phải bảo Cao Lộc đưa đến đây những loại tốt hơn. Không thể mỗi lần tới nơi này, đều phải uống loại trà hạ đẳng như vậy được.

"Ngồi đi." Minh Uyên ra hiệu cho Lục Khê ngồi xuống cạnh mình, lúc này mới chậm rãi hỏi: "Nói trăm nghe xem, sao chỉ mới mấy ngày nàng đã gầy thành như vậy?"

Lục Khê nhìn nền đất, nhỏ giọng nói: "Không muốn ăn."

"Không muốn ăn cũng phải có lý do chứ?" Minh Uyên nhíu mày, chuyển sang Vân Nhất: "Mỗi ngày người chăm sóc chủ tử thế nào? Sao lại để nàng gầy như thế này."

Trong giọng điệu kia lộ vẻ không vui, Vân Nhất hoảng hốt vội vàng quỳ xuống: "Hoàng thượng thứ tội, là nô tỳ chăm sóc không chu toàn, xin hoàng thượng trách phạt."

Lục Khê vội vàng kéo ống tay áo Minh Uyên, trong lúc bối rối chẳng phát hiện hành động này có bao nhiêu thất lễ, chỉ lo giải vây cho Vân Nhất: "Không phải lỗi của em ấy, là do tần thiếp ăn không vô, Vân Nhất khuyên thiếp mấy lần đều không được!"

Minh Uyên nghe vậy bất đắc dĩ ngược mắt nhìn nàng: "Cuối cùng cũng chịu nói?"

Lục Khê im lặng, hoàng thượng à, ngài quả thật là một diễn viên chuyên nghiệp.

Không giả bộ đáng thương tranh thủ tình cảm, Lục Khê chỉ hời hợt nói một câu, Ảnh Nguyệt đi rồi, thiếp khó tránh khỏi có chút thương cảm, cộng thêm hôm đó ở Trích Tinh đài bị nhiễm gió cảm lạnh, nên không muốn ăn thôi.

Minh Uyên không lên tiếng.

Vì Nội Vụ phủ chưa làm xong sổ sách nên Bích Chân vẫn chưa thể đến Nhạc Thanh điện, trước mắt chỉ có Lục Khê cùng Vân Nhất và Tiểu Thuần ở nơi này, mấy ngày gần đây đầu tiên là hân đến chỗ Thường Tiệp dư, sau đó lại bận bịu chánh sự, nên nơi này của Lục Khê lại càng thêm hiu quạnh.

Hắn biết, trừ việc Ảnh Nguyệt chết đi ra thì chuyện hân lại sủng ái Thường Tiệp dư đối với nàng mà nói là đả kích không nhỏ.

Thường Tiệp dư đã từng hại nàng bị thương, rồi sau đó lại ngang ngược tát Ảnh Nguyệt, gián tiếp dẫn đến cái chết của nô tỳ này. Bây giờ, hân lại bất ngờ sủng ái Thường Tiệp dư, người trong hậu cung không dám đối địch với nàng ta, tự nhiên sẽ chuyển sang cười nhạo người phân vị thấp là Lục Khê .

Cũng không biết là bởi vì áy náy hay thương tiếc, hân khẽ kéo tay nàng, ôm chặt cô gái nhỏ vào trong ngực, ôn nhu vuốt ve lọn tóc mai, nhẹ giọng nói: "Hôm nay trẩm đã tới, nếu trẩm muốn nàng dùng bữa cùng trẩm, ái phi có chịu nể mặt không?"

Khuôn mặt của người đang nằm trong ngực hân dần nóng lên, lộ ra một vệt đỏ ửng khả nghi: "Hoàng thượng nói đùa rồi, hoàng thượng có lệnh, tần thiếp không dám không nghe theo."

Đã ở cùng nhau một thời gian rồi, nhưng với những hành động thân mật nàng vẫn cảm thấy xấu hổ như lúc đầu, Minh Uyên có chút buồn cười, tư tưởng xấu lại càng phình to: "Thơm quá, trầm thích nhất là mùi hoa ngọc lan trên người ái phi đấy."

Mặt của Lục Khê lại càng hồng thắm.

Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện ra nụ cười xấu xa của Minh Uyên, vừa thẹn vừa tức nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng chọc ghẹo tần thiếp như vậy, thật là không có phong độ."

Lời vừa ra khỏi miệng, chợt phát hiện có gì đó không đúng, nàng ăn gan hùm mật gấu rồi hay sao mà dám làm càn như vậy chứ?

Cảm xúc hối hận tràn đầy trong mắt, nàng cắn môi: "Tần thiếp nhất thời nhanh miệng, mong hoàng thượng đừng để bụng."

Minh Uyên cười ha ha: "Ái phi vốn thú vị như vậy mà, mỗi lần tới nơi này của nàng, trẫm luôn cảm thấy rất thoải mái. Nếu ái phi đã nói không nên để bụng thì trẫm sẽ không để bụng."

Lục Khê nở nụ cười, thở phào nhẹ nhõm.

Lại nghe đầu tên Hoàng đế xấu xa nào đó nói tiếp: "Trẫm cảm thấy, vẫn nên để ở trên người thì thích hợp hơn."

Hắn ôm eo để cho nàng ngồi xuống đùi hắn, thân thể hai người va chạm thân mật, không còn chút khoảng cách nào.

Lục Khê hoảng hốt, còn chưa tới kịp mở miệng, liền nghe Minh Uyên nói: "Đã lâu rồi không tới chỗ ái phi, trẫm cũng rất nhớ."

Lục Khê nhìn hắn bằng ánh mắt sâu xa: "Hoàng thượng nhớ đến, là tần thiếp, hay là của thiếp".

Còn chưa dứt lời, Minh Uyên đã hiểu ý, lại bật cười vì sự nhỏ mọn này của nàng: "Ái phi chính là ái phi, thân cùng tâm đều dính liền nhau, há có đạo lý tách riêng ra chứ? Trẫm nhớ nàng, chính là nhớ tới tính tình nàng, lòng của nàng, dĩ nhiên, cả thân thể của nàng nữa."

Hắn xảo biện xong, liền nhếch môi cười, vừa đưa tay cởi váy vừa hôn lên môi nàng.

Vào giờ phút này, Lục Khê vốn đang trầm luân lại đột nhiên cứng người, Minh Uyên đương nhiên cảm nhận được, khẽ rời khỏi môi nàng: "Sao vậy?"

Lục Khê trầm mặc một lát, mới cúi đầu hỏi: "Hoàng thượng.cũng từng hôn Thường Tiệp dư như vậy sao?"

Nàng hỏi như thế, thật sự là rất ngu xuẩn. Hậu cung vô số phi tần, hoàng thượng không thể chỉ sủng ái một người, một tần nho nhỏ như nàng, nào có tư cách hỏi đến chuyện riêng của hoàng thượng?

Minh Uyên còn chưa tới kịp trả lời, đã thấy lông mi nàng khẽ run, mơ hồ ánh lên thủy quang.

Hắn im lặng, không trả lời vấn đề này, chỉ kéo tay của nàng, chậm rãi đưa về phía vạt áo của mình. Lục Khê cho là hắn là muốn tiếp tục tiến hành chuyện ân ái. Nhưng không ngờ đầu ngón tay lại chạm phải một vật mềm mại, nàng ngược mắt nhìn lên, là một chiếc hà bao xanh nhạt.

Đường thêu màu trắng, đóa hoa nho nhỏ, đó là..... chiếc hà bao do nàng làm mà?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Con Nổi Dòng 【 Một 】

Edit: Fuly

Lần trước Lục Khê thấy hắc đeo chiếc hà bao của Tiêu chiêu viện, vẻ bi thương chỉ chợt lóe lên đó vẫn bị hắc bắt kịp, không hiểu tại sao, có lẽ là vì nữ nhân giành tình cảm cho hắc lại không so đo chút gì ở hậu cung này rất hiếm gặp, nên hắc liền thuận miệng bảo Cao Lộc mang hà bao Lục Khê làm đến, đeo ở trên người.

Mùi hương Ngọc Lan luôn quanh quẩn trong ngực, dù ở thư phòng hay lúc thiết triều, chỉ cần cúi đầu là có thể nghe được hơi thở của nàng.

Minh Uyên mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút bất ổn, thế nhưng hương thơm dịu nhẹ luôn khiến trái tim hắc bình tĩnh nhanh chóng, nên cũng mặc nó thôi.

Giờ khắc này, đầu ngón tay đang chạm vào lớp vải vóc mềm mịn của Lục Khê hơi run rẩy. Vui mừng cùng cảm động luân phiên thế chỗ trong đôi mắt, nàng há miệng, nhưng chẳng thể thốt nên lời, chỉ nhẹ nhàng tiến gần lại ngực hắc, nhắm mắt thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Im lặng là vàng, có lúc giữ im lặng càng khiến người ta rung động hơn cả ngàn lời nói.

Minh Uyên có thể cảm nhận được sự thư thái cùng vui vẻ của nàng, sự đáp lại dù rất nhỏ của hắc cũng đã đủ để nàng hạnh phúc.

"Đứa ngốc." Hắc khẽ cười nâng đầu nàng lên, hôn xuống cánh môi trơn mềm, thói quen không hôn người khác dường như đã dần thay đổi.

Đôi môi không nhiễm chút son của nàng vẫn mang màu hồng mịn, sáng bóng, chưa nói tới yêu, chưa nói tới động lòng, chỉ là bản năng của thân thể thúc đẩy hẳn làm như vậy mà thôi.

Từ chạm nhẹ đến hôn sâu, hẳn nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng: "Ái phi, trăm đời không được."

Hai người vẫn đang ngồi trên ghế ngoài đại điện, sau khi dâng trà lên, Vân Nhất cùng Tiểu Thuận lui ra ngoài giữ cửa, vì vậy nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Trời còn chưa tối, ánh nắng chiều xuyên thấu qua song cửa rơi xuống nền đất, sắc vàng dịu nhẹ rất ấm áp hài hòa.

Lục Khê đỏ mặt cười với hẳn, ngậm đáp ứng một cuộc hoan ái vừa táo bạo nhưng cũng rất tốt đẹp.

Rút áo, cởi búi tóc ra, Lục Khê như một đứa bé mặc cho hẳn định đoạt, hai gò má đầy đặn vì ngượng ngùng mà hiển lộ sắc đỏ thắm của hoa hạnh, đôi môi khê nhếch, giống như một đóa hoa chờ người tới hái.

Ánh mắt Minh Uyên nóng bỏng như một ngọn lửa từng chút nhuộn đỏ thân nàng, da thịt tuyết trắng cùng mái tóc dài đen bóng như mực tạo thành sự đối lập hoàn mỹ, tựa như nàng Bạch Tuyết giữa bức tranh thủy mặc mùa hè.

Môi của hẳn lướt dọc theo chiếc cổ mảnh khảnh, đi tới xương quai xanh nhẹ nhàng gặm cắn, rồi tới..... nụ hoa đầy đà.

Hai cánh tay hẳn ôm chặt chiếc eo nhỏ nhắn, chiếc bụng bằng phẳng chạm phải phần cứng rắn, còn đầu của hẳn thì chôn ở trước ngực nàng, hàm răng khê cắn nụ hoa mềm mại, đầu lưỡi chuyển động, mang đến cảm giác tê dại.

Lục Khê vừa ngâm nga như một con mèo nhỏ, vừa suy nghĩ viễn vông, hình như hôm nay hoàng thượng trở nên dịu dàng hơn.

Nhìn ánh mắt nàng có chút không chuyên tâm, Minh Uyên khẽ nhú mày, miệng lại dùng sức hơn, vì vậy Lục Khê bị đau dùng ánh mắt vô tội hỏi hăn: "Hoàng thượng?"

"Nàng không chuyên tâm." Hăn lên án.

Lục Khê buồn cười, đôi mày kiếm của hăn khẽ chau lại, ánh mắt có chút không vui, đây đáng vẻ mà một Quân Vương nên có sao? So với tư thái cao cao tại thượng bề vệ xưa nay, hăn bây giờ lại như một đứa trẻ.

Nàng cười mỉm hôn lên môi hăn, đánh bạo hỏi: "Sao hoàng thượng biết tần thiếp không chuyên tâm chứ? Tần thiếp nghĩ nếu ngày sau có thể thường xuyên nói chuyện với hoàng thượng, có hoàng thượng làm bạn, cuộc sống như vậy sẽ tốt đẹp nhường nào."

Không phải nàng bồi hoàng thượng, mà là hoàng thượng theo nàng, chỉ một chút khác biệt nhỏ thôi nhưng cũng đã đủ để Minh Uyên hiểu.

Hăn có hậu cung ba ngàn giai lệ, sợ gì thiếu người bầu bạn? Nhưng nàng chỉ có một mình hăn, hăn không có ở đây, nàng cũng chỉ có thể cô đơn mà thôi.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc, nụ cười ngọt ngào của Lục Khê, chẳng biết tại sao Minh Uyên lại cảm thấy rất an tâm, nụ cười của cô gái nhỏ này luôn nở rộ dù là chuyện vụn vặt, chỉ cần là về hăn, nàng đều sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng hăn là Quân Vương, không thể chỉ chuyên sủng một người, chắc chắn nàng sẽ phải cô đơn trong thời gian dài ở cung điện to lớn này.

Hăn ôm nàng vào trong ngực, không vội tiếp tục động tác nữa, chỉ nói nhỏ một câu: "Dù trăm không đến, cũng sẽ không để nàng cô đơn nữa."

Lục Khê khẽ run lên, nhưng vẫn tỏ ra như chưa hiểu gì, ngẩng đầu nhìn hẳn: "Hoàng thượng?"

Sau một khắc, hẳn mới thốt ra câu khiến tâm trạng nàng trở nên hỗn loạn: "Trẫm sẽ cho nàng một đứa con."

Con?!

Trong lòng Lục Khê nổi lên muôn ngàn gợn sóng, trên mặt lộ ra sự mừng rỡ khôn cùng, vui đến mức không biết nên nói gì cho phải: "Hoàng thượng, tần thiếp. Tần thiếp."

Đôi con ngươi của nàng long lanh, trong suốt sáng chói giống như ánh trăng trên bầu trời, kích động đến mức nói năng cũng trở nên lắp bắp.

Minh Uyên bị nàng làm vui lây, khẽ mỉm cười: "Vì để hài nhi trẫm sớm ngày ra đời, ái phi nên nuôi dưỡng thân mình cho tốt lên mới phải."

Không đợi Lục Khê trả lời, hẳn lại tiếp tục tiến hành kế hoạch “tạo người”.

Ngón tay vuốt dọc theo da thịt đi tới giữa hai chân, Minh Uyên nhỏ giọng nói: "Dạng chân ra."

Lục Khê vịn vai hẳn, run rẩy thay đổi tư thế, từ ngồi một bên biến thành ngồi hai bên, cánh hoa mềm mại bại lộ trước tầm mắt hẳn.

Minh Uyên tay dễ dàng tìm được hoa tâm mềm mại của nàng, nhẹ nhàng xoa lấy, dần đốt lên ngọn lửa dục vọng của cả hai.

Thấy nàng đã đủ ướt, Minh Uyên cũng căng cứng đến không nhẫn nại được nữa, liền thì thầm bên tai nàng: "Ngồi xuống."

Lục Khê chần chờ, đỏ mặt không biết như thế nào cho phải.

Vì vậy Minh Uyên ôm lấy hông nàng, trong lúc đè xuống đồng thời cũng thúc mạnh lên trên, vật cứng rắn nhanh chóng trượt vào thân thể nàng.

Lục Khê không tự chủ được kêu ra tiếng, âm thanh mềm mại lại bất lực giống như tiếng gọi của một con mèo nhỏ, tràn đầy xuân ý, khiến ánh mắt Minh Uyên tối sầm lại, ôm hông nàng động mạnh, xuân thủy róc rách rơi xuống thảm, óng ánh trong suốt, hết sức mê người.

Tư thế như vậy tiến vào quá sâu quá sâu, Lục Khê không chịu nổi, nhanh chóng lên tới đỉnh điểm, hai tay đang bám vai hắn trở nên run rẩy, âm thanh cũng rời rạc lác đác đi.

Đùng đạo rung động ép chặt lấy hắn, tư vị mất hồn đó khiến Minh Uyên cũng phải thở hổn hển, cảm thụ tư vị tuyệt diệu này.

"Mới như vậy ái phi đã không chịu nổi rồi sao?" Hai tay của hắn di chuyển đến nhũ hoa của nàng, xoa nắn đến ửng hồng, phía dưới không chút lưu tình rút ra đưa vào, tần số càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng Lục Khê xụi lơ mặc cho hắn loay hoay, ở giây phút kịch liệt nhất cảm nhận được chất lỏng ấm áp chảy vào thân thể.

Nàng thở hổn hển nằm trong ngực hắn, cảm thụ nhiệt độ ấm áp cùng với nhịp tim đang đập phồng như bản thân mình, chợt thấp giọng nỉ non một câu: "Thật tốt."

Minh Uyên cũng nghe được câu này, nhưng không mở miệng hỏi nàng.

Là hoan ái như vậy thật tốt, hay là quyết định cho nàng một hài nhi thật tốt đây?

Nhưng trong lòng có một âm thanh đang nói với hắn, có lẽ nàng nói "Thật tốt", là có thể an tĩnh hạnh phúc ôm nhau như vậy, cùng cảm thụ nhịp tim hòa làm một thể.

Hoan ái kết thúc, Minh Uyên ôm nàng đi vào tấm cung, phái nam của hân còn chôn trong cơ thể nàng chưa rút ra, dù bước chân vững vàng, nhưng bởi vì ma sát lúc di động, lại khiến nàng phải thân ngâm ra tiếng.

Lục Khê còn chưa hoàn toàn bình ổn khỏi cảm giác cao triều, lại bị va chạm lần nữa, vừa than nhẹ vừa u oán nhìn người đang ôm mình: "Hoàng thượng."

"Hả?" Minh Uyên vô tội nhìn nàng, giống như không có cảm giác gì vậy.

Lục Khê hạ quyết tâm, dùng thân thể nhẹ nhàng ma sát hân, hai con thỏ nhỏ vượt ve phần nổi lên trước ngực, khiến hân phải trở nên run rẩy.

Muốn giả bộ vô tội đúng không? Giả bộ không có cảm giác đúng không? Nàng thật muốn xem xem có phải chỉ có mình nàng bị trêu chọc đến không "nhịn" nổi không.

Minh Uyên vừa cười lớn nhìn bộ dáng không chịu yếu thế của nàng, vừa cắn vành tai nhỏ, hơi thở ấm áp phun ra tai Lục Khê, rất nhanh làm hai mắt nàng trở nên mờ mịt, tình dục lại kéo đến.

"Trẫm rất thích dáng vẻ này của ái phi." Rốt cuộc hân cũng ôm nàng bước vào phòng, chân đạp một cái, cửa đóng lại.

Một đêm này không biết giăng co nàng bao nhiêu lần, mỗi một lần u oán kêu mệt, liền bị hân dùng câu "Trẫm muốn sớm được thấy hài nhi" lấp liếm cho qua.

Được rồi, vì con, nàng nhịn.

Nhưng không thể phủ nhận, vui thích như vậy cũng làm cho nàng rất hài lòng, ngay cả khi ngủ say thì trên mặt cũng mang theo vẻ thỏa mãn, vừa mệt mỏi vừa vui sướng.

Minh Uyên nhìn dáng vẻ đang ngủ của nàng, đột nhiên nở nụ cười, trong hậu cung có một nữ nhân như vậy, khiến hần cảm thấy rất an tâm. Quốc sự bận rộn, tranh đấu liên tiếp trong cuộc sống, nhưng còn có một nơi yên tĩnh, còn có một cô gái luôn dùng nụ cười ấp áp như gió xuân đón chờ mình, cũng đã thỏa mãn rồi.

Nàng giống như Nguyệt Dương Phu nhân vậy, nữ nhân vừa an tĩnh lại vừa biết thỏa mãn ở hậu cung này quả thật đáng quý, nhưng khác Nguyệt Dương Phu nhân ở chỗ, Lục Khê sẽ có lúc lém lỉnh, hơn nữa thường xuyên không đối xử với hần như hoàng đế, mà như là một nữ nhân bình thường đối xử với phu quân mình, thậm chí thỉnh thoảng còn giận dỗi.

Nhưng nữ nhân như vậy lại rất sinh động, ngay cả vẻ đẹp, cũng không phải là một đóa hoa yên tĩnh, mà như một vườn hoa biến hóa theo bốn mùa.

Sáng sớm hôm sau lúc đi ra Nhạc Thanh điện, hần cố ý thả nhẹ chân, để nữ tử mệt mỏi đêm qua ngủ nhiều thêm một chút, thậm chí ngay cả cung nữ thay quần áo cho hần cũng được hần cố ý dặn dò không được đánh thức Lục Khê .

Bước ra khỏi cửa chính, hần nói với Cao Lộc đã đứng hầu ở đây từ sớm: "Hôm nay để cho Bích Chân tới Nhạc Thanh điện đi, hơn nữa phái đến thêm mấy cung nữ thái giám, để tránh việc không đủ người phục vụ."

Nhạc Thanh điện có thiếu nhân lực hay không sao Cao Lộc lại không biết, nhưng đến cả chuyện nhỏ nhặt này mà hoàng thượng cũng chú ý đến lại khiến hần rất kinh ngạc.

Quả thật Lục tần ở trong lòng hoàng thượng chiếm một vị trí không nhỏ, chỉ là. Hần bí mật liếc nhìn hoàng thượng đang vuốt ve chiếc hà bao trong ngực áo, đột nhiên nhớ tới Tiêu chiêu viện.

Ngày xưa cũng là thịnh sủng, hôm nay hoàng thượng có thể vì Lục tần mà bỏ hà bao Tiêu chiêu viện làm vào Khố phòng, như vậy ngày khác, nếu

nếu có người mới, chiếc hà bao này của Lục tần sẽ ra sao đây?

"Cao Lộc?" Minh Uyên đang định bước lên liền xa chợt dừng chân, quay đầu lại cau mày liếc nhìn người chưa kịp theo tới.

Cao Lộc cả kinh, vội vứt bỏ tạp niệm bước nhanh lại: "Nô tài ở đây, nô tài nhất thời thất thần, mong hoàng thượng bớt giận."

"Trẫm có trách người sao?" Minh Uyên lạnh nhạt nói, sau khi bước lên liền xa khoe miệng vẫn treo nụ cười khể, nhưng chợt nghĩ đến những lời hôm qua đã nói với Lục Khê kia.

Chỉ lát sau, hắn nhìn thẳng về phía trước, sai bảo: "Từ nay về sau, không cần phải đưa canh tránh thai tới cho Lục tần nữa."

Lần này Cao Lộc hoàn toàn đứng hình: ". Vâng"

Trừ Nguyệt Dương Phu nhân ra, Tiêu chiêu viện và Lục tần là hai vị duy nhất được đối xử như vậy. Nhưng Tiêu chiêu viện là nương nương đang thịnh sủng, còn Lục tần chỉ là một vị tần chính ngũ phẩm

Không đơn giản, thật là không đơn giản.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Con Nối Dòng 【 Hai 】

Edit: Fuly

Lúc Bích Chân tới Nhạ Thanh điện, Lục Khê đang tắm rửa, đêm qua quá mức mệt mỏi, nên hôm nay thức dậy đã quá giờ thỉnh an hoàng hậu rồi.

Nàng cau mày hỏi Vân Nhất tại sao không gọi mình, Vân Nhất đáp là do hoàng thượng căn dặn không được đánh thức nàng, cũng đã phái người đi thông báo cho hoàng hậu rồi, nói là hoàng thượng thương tiếc Lục tần mấy ngày gần đây ăn uống không tốt, thân thể hao gầy, muốn nàng ở lại trong cung nghỉ ngơi giữ sức khỏe, miễn thỉnh an tháng này.

Lục Khê nghe xong trầm mặc một lát, mới vén chăn lên nói: "Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa."

Nước ấm vừa phải, ở trên có thả thêm những cánh hoa ngọc lan, kể từ khi biết hoàng thượng yêu thích mùi thơm này, chỗ nào trong Nhạ Thanh điện cũng dùng hương ngọc lan, đến cả nước tắm cũng không có ngoại lệ.

Lục Khê vừa ngâm nước nóng vừa suy nghĩ, Hoàng đế là loại sinh vật hay thay đổi, sau này vẫn nên chuyển sang gì đó khác thì tốt hơn, để tránh khiến hân cảm thấy nhàm chán.

Vân Nhất vừa phục vụ nàng tắm vừa mỉm cười nói: "Chủ tử, hôm nay sau khi hoàng thượng đi, Cao công công không sai người đưa canh tránh thai tới đây."

Lục Khê nói: "Sao hả, chuyện này rất kỳ quái à?"

Trước khi tới Nhạc Thanh điện, Vân Nhất làm việc dưới trướng Cao Lộc, tất nhiên biết chuyện Đường Kim hoàng thượng rất hà khắc trong việc con cái.

Nàng nhỏ giọng, dùng âm lượng chỉ có Lục Khê mới có thể nghe được: "Chủ tử có điều không biết, bởi vì mẫu phi của Vạn Tuế Gia qua đời khi ngài còn nhỏ nên ngài đã phải chịu không ít khổ. Tiên đế con cháu đông, thái hậu nương nương lại có Cửu vương gia, sau khi tiên đế băng hà, mọi người ai cũng muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Hoàng thượng có được như hôm nay quả thật không dễ, vì vậy người không để tần phi nào thụ thai khi chưa được phép, nô tỳ đoán là, Vạn Tuế Gia không hi vọng sau này con của mình cũng phải chịu những khổ cực giống như ngài ấy, phải tranh đấu sống chết với huynh đệ mình, cướp đoạt ngôi vị hoàng đế."

Lục Khê cúi mắt nửa ngày mới nói: "Quả thật không dễ."

"Cho nên nô tỳ mới cảm thấy rất vui vẻ vì chuyện này, đây là hoàng thượng đã ban ân lớn rồi." Vân Nhất hớn hờ.

Lục Khê nói: "Chỉ mới một ngày không uống canh tránh thai em đã vui mừng như vậy, nếu ta nói cho em biết, từ nay về sau hoàng thượng sẽ không bảo người mang canh đến nữa, em sẽ thành thế nào đây?"

Vân nhất nhất sững sờ, ngay sau đó há to miệng: "Ý của chủ tử là."

"Hoàng thượng đã đồng ý sẽ cho ta một đứa con."

Vân Nhất ghen hòng nhìn trần trối thật lâu, sau khi phản ứng kịp vui mừng kêu lên: "Chúc mừng nương nương! Hoàng thượng đối xử với nương nương thật là tốt."

Lục Khê cười cười, cúi mắt nhìn những cánh hoa ngọc lan trong nước, lòng nàng lại có vô vàn suy nghĩ lướt qua.

Thật sự là đối xử với nàng tốt ư?

Nếu như thật tâm đối xử với nàng, sao lại giống trống khua chiêng phái người đi nói cho hoàng hậu, bảo cho phép nàng miễn thỉnh an một tháng chứ?

Sợ rằng tuy hài lòng với nàng, nhưng vẫn sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào có thể lợi dụng được. Hôm nay tỏ vẻ yêu thương săn sóc như vậy, là vì chuyện gì đây?

Vừa lúc đó, bên ngoài vang lên âm thanh của Tiểu Thuận: "Chủ tử, Bích Chân cô cô đến rồi."

Lục Khê đáp một tiếng "Biết", rồi nhanh chóng đứng dậy khỏi thùng tắm, lau sạch nước trên người, thay quần áo.

Bích Chân không lớn hơn Vân Nhất bao nhiêu, nhưng bởi vì cá tính trầm ổn, thấu hiểu ý người nên được Cao Lộc coi trọng, tuổi còn trẻ đã trở thành đại cung nữ hầu hạ hoàng thượng, hôm nay dù tới nơi này của Lục Khê, nhưng vẫn được mọi người kính trọng gọi một tiếng "Cô cô" .

Vân Nhất cùng Tiểu Thuận nhanh chóng ra cửa, canh giữ ở bên ngoài, trong điện chỉ còn lại Bích Chân cùng Lục Khê.

"Nô tỳ tham kiến chủ tử." Bích Chân cung kính hành lễ.

Lục Khê cười nói: "Đứng lên đi, để một đại cung nữ ngự tiền như người chạy tới đây phục vụ một chủ tử địa vị không cao như ta đây, quả thật là uất ức cho người."

Bích Chân vẫn cúi mắt, cẩn thận đáp, "Chủ tử nói đùa rồi, có thể tới phục vụ chủ tử là phúc phận của Bích Chân, Bích Chân không hề cảm thấy uất ức gì cả."

Lục Khê liếc nhìn nàng ta, cởi vòng ngọc trên tay xuống, kéo Bích Chân qua đeo lên: "Mặc dù địa vị ta không cao, cũng không có gì có thể cho người, thế nhưng lúc gặp được người ở Tê Ngô cảm thấy rất hợp tâm ý, vì vậy tự chủ trương xin hoàng thượng cho người tới đây. Nghe Vân Nhất nói, người rất được Cao công coi trọng, có gì tốt ông ấy cũng để lại cho người, hôm nay người đã đến Nhạc Thanh điện, ta cũng sẽ giống vậy, không bạc đãi người."

Bích Chân tạ ơn nàng ban thưởng, ngẩng đầu mỉm cười nói: "Chủ tử không cần phải đối xử đặc biệt với nô tỳ, Vân Nhất cùng Tiểu Thuận như thế nào, nô tỳ cũng sẽ nhận như thế ấy. Bảy tuổi nô tỳ đã vào cung, nhà nghèo lại đông con, thiếu một miếng ăn thì thêm một phần hi vọng sống. Ở trong cung, nô tỳ luôn làm việc cẩn thận cũng chỉ mong cầu sự bình an đợi đến khi 25 tuổi, lúc đó sẽ được xuất cung đoàn tụ cùng người nhà. Cũng vì vậy, đối với nô tỳ mà nói, bất luận là phục vụ hoàng thượng hay vị chủ tử nào khác, cũng giống nhau."

Dừng một chút, nàng ta hạ giọng, nhưng vẫn cung kính như cũ: "Nhưng trong lòng nô tỳ biết rõ, phục vụ các chủ tử trong hậu cung này “nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”. Vì vậy có thể đi theo Lục tần chủ tử, nô tỳ vẫn vô cùng an tâm."

Những lời này không kiêu ngạo không siểm nịnh, cực kỳ thẳng thắn.

Đi theo người thông minh chính là phúc phận lớn nhất của kẻ làm cung nữ, nàng ta lại là người tinh trí, dĩ nhiên cũng nhìn ra được Lục tần không phải là một người đơn giản, vì vậy có thể tới Nhạc Thanh điện, tất nhiên sẽ tận tâm hầu hạ nàng, đây là giúp nàng, cũng là giúp mình.

Lục Khê cười cười, vỗ vỗ tay nàng ta: "Có những lời này của người, ta liền yên tâm."

Bích Chân đã phục vụ hoàng thượng lâu như vậy, hôm nay tới Nhạc Thanh điện, tất nhiên là có vốn sử dụng cực cao. Nàng chọn Bích Chân, một là nhìn trúng sự thông minh trầm ổn của nàng ta, hai là muốn thăm dò sở thích của hoàng thượng, dù sao nàng chỉ có một năm, hợp ý chính là môn học cần thiết nhất.

Nàng không tin hoàng thượng không đoán ra được nguyên nhân thứ hai, nhưng nàng cũng rất vui vẻ để hắc đoán được, dù sao một nữ nhân yêu trượng phu của mình, tự nhiên sẽ nguyện ý tìm hiểu về hắc, hiểu rõ sở thích của hắc.

Lời nên nói đều đã nói xong, nàng cười sai bảo: "Đi thôi, đi gặp hoàng hậu nương nương cùng ta."

Đẩy cửa, bảo Tiểu Thuận chuẩn bị xe thì Vân Nhất kinh ngạc hỏi: "Không phải hoàng thượng đã cho phép chủ tử khỏi thỉnh an sao? Chủ tử đây là."

"Hoàng thượng miễn là ân đức của hoàng thượng, ta đi thỉnh an là lễ tiết của ta. Vào nhà lấy một chiếc trâm cài chúng ta làm lần trước ra đây, chọn cái đẹp mắt nhất ấy." Lục Khê lạnh nhạt nói, ngay sau đó quay đầu lại hỏi Bích Chân: "Còn có cái gì phải chú ý không?"

Bích Chân liếc nhìn chiếc quần sắc hạnh trên người nàng: "Chủ tử nên đổi quần áo đi, hoàng hậu nương nương vốn rất thích màu đỏ."

Lục Khê cười: "Cũng là người suy nghĩ chu đáo."

Nàng đổi sang một bộ xiêm y đơn giản hơn, rồi mới ngồi lên liễn xa đi đến cung hoàng hậu. Trên đường đi rảnh rỗi tán gẫu chút chuyện nhà với Bích Chân, biết nàng ta cũng là người Giang Nam thì Lục Khê kinh ngạc một lúc lâu.

Nàng nghĩ đến việc đã lâu rồi nàng chưa được gặp phụ mẫu, nhớ tới phong cảnh sông nước nơi Giang Nam, từng gốc cây ngọn cỏ, muôn vàn cảm xúc trào dâng. Đặc biệt là biết rõ không đến một năm sau, Lục gia có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong, ánh mắt nàng tối lại, không nói gì nữa.

Trong cung theo như lệ thường thì phi tần Chính Lục Phẩm trở lên, cứ mỗi ba tháng thì có thể gặp người nhà một lần, Chính Lục Phẩm trở xuống thì một năm mới có thể gặp một lần.

Lục Khê nói: "Một tháng sau, ta sẽ được gặp phụ thân, đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết chuyện của người, để phụ thân để tâm hơn đến gia đình người, tìm cho đệ đệ người một công việc ở Lục phủ, để bọn họ không phải lo lắng vì kinh tế nữa."

Nhân tiện nàng lại hỏi gia cảnh của Tiểu Thuận cùng Vân Nhất, Vân Nhất là cô nhi, Tiểu Thuận còn có bà nội ở Giang Chiết, đều không tiện chăm sóc. Nàng liền âm thầm ghi nhớ trong lòng, đến khi cung nữ thái giám được gặp người nhà mỗi năm, nàng sẽ cho Tiểu Thuận thêm chút ngân lượng, để bà nội hăn dưỡng già. Còn Vân Nhất không có người thân, cũng sẽ cho nàng ấy nhiều hơn một chút, ít nhất để nàng ấy có thể sống vui vẻ hơn trong cung.

Từ trước đến giờ, Lục Khê luôn là người ân oán phân minh, đối với kẻ địch sẽ tuyệt không nương tay, đối đãi với người của mình thì vô cùng tốt. Dù là nuôi chó, người cũng phải đối xử tốt với nó, nó mới có thể vui vẻ nghe lời người; còn nếu như người suốt ngày chỉ biết quát mắng khinh bỉ nó, sợ rằng sẽ có ngày nó cắn ngược lại người.

Huống chi, nàng chưa bao giờ xem những người tận tâm tận lực với mình là chó.

Liền xa đi được nửa đường, đột nhiên gặp phải An Uyển nghi vừa thỉnh an hoàng hậu trở về, Lục Khê ngừng xe, gật đầu với nàng ta: "Muội muội tham kiến Uyển Nghi tỷ tỷ."

An Uyển nghi cũng đã nghe nói chuyện hoàng thượng ban đặc quyền cho Lục Khê ở chỗ hoàng hậu, trong lòng cảm thấy vô cùng ghen tỵ, nói đến chuyện thân thể gầy yếu, nàng còn gầy hơn Lục tần nhiều, sao nàng ta được miễn thỉnh an, còn mình thì không. Vốn đã không ưa Lục Khê, giờ lại càng thấy nàng không vừa mắt.

"Nghe nói gần đây thân thể muội muội không tốt, đến cả thỉnh an hoàng hậu nương nương cũng được miễn, còn định đi đâu à?"

Lục Khê lại cười nói: "Chuyện thỉnh an là do hoàng thượng hạ chỉ, lúc ấy muội muội cũng không biết. Mặc dù hoàng thượng thương cảm phi tần, nhưng lễ tiết nên có không thể bỏ, tuy muội dậy trễ, nhưng vẫn phải đến thỉnh an xin hoàng hậu thứ tội."

"Muội hiểu lễ nghĩa quá nhỉ." An Uyển nghi nguyền dài.

Lục Khê vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười, không có chút biến sắc, trong miệng lại nhẹ nhàng thốt lên một câu: "Tỷ tỷ quá khen, muội muội sao có thể hiểu lễ tiết bằng tỷ tỷ, biết dụng tâm thêu khăn cho hoàng thượng, tỷ tỷ huệ chất lan tâm, muội muội sao sánh được."

Chưa bao giờ nghĩ tới Lục Khê cũng sẽ nói ra những lời ấy, An Uyển nghi vẫn xem nàng như tiểu bạch thỏ phút chốc đờ người, sau một khắc, lại cười vui vẻ: "Ta cũng không ngờ một chiếc khăn tay lại có thể được hoàng thượng để tâm đến vậy, còn giúp ta lấy được vinh sủng như hôm nay. Có lẽ đây chính là mệnh, là của mình thì chính là của mình; không phải của mình có cầu xin cũng không được."

Lục Khê gật đầu một cái: "Tỷ tỷ nói rất đúng, là của mình thì sẽ là của mình, muội muội thấy hôm nay tỷ tỷ được sủng ái như vậy, cũng vui vẻ

thay cho tỷ tỷ."

Hôm nay vinh sủng là của nàng ta, sợ rằng kết quả thê lương trong tương lai cũng sẽ là của nàng ta.

Nữ nhân lòng tham không đáy sẽ không có kết quả tử tế, đúng lúc mình cũng đang thiếu một hòn đá kê chân, nếu nàng ta đã thích chiếc khăn kia, vậy xem như giúp nàng ta “thuận nước đẩy thuyền”. Phần quà tặng này, Quý Thanh An có, nàng ta cũng có.

Cáo biệt An Uyển nghi, Lục Khê tiếp tục đi đến chỗ hoàng hậu.

Hoàng hậu vô cùng kinh ngạc khi thấy nàng tới, đã nghe tiểu thái giám hoàng thượng phái tới nói cho phép Lục tần không cần đến thỉnh an trong vòng một tháng, để nàng ở lại Nhạc Thanh điện dưỡng sức khỏe. Nào đoán được nàng lại tự mình tới đây, còn cung kính bảo mình có tội, đã đến trễ giờ thỉnh an.

Tâm tình vốn có chút bức bối của nàng ta cũng hòa hòa không ít, hoàng hậu vuốt ve búi tóc, nhíu mày nói: " Nghe bảo gần đây sức khỏe của Lục tần người không được tốt, hoàng thượng đã cho phép người không cần phải đến thỉnh an, có tội gì đây?"

Lục Khê cung kính đáp: "Tần thiếp chăm sóc không tốt cho chính mình, để hoàng thượng lo lắng, đã là bất kính. Hôm nay nếu còn không tới thỉnh an hoàng hậu nương nương, vậy thì càng thêm bất kính rồi. Thân là phi tần hậu cung, tần thiếp phải biết tuân thủ những quy củ này, hơn nữa hoàng hậu nương nương cai quản lục cung vốn đã vất vả, tần thiếp thật sự không nên để nương nương thêm phiền lòng vì chuyện của tần thiếp nữa."

Hoàng hậu cười như không cười nói: "Không ngờ Lục tần còn là một người có lòng như vậy, tâm ý của người Bốn cung biết, người trở về nghỉ ngơi đi."

Ở trong mắt nàng ta, Lục Khê cũng chỉ là sợ hãi quyền thế cùng địa vị của nàng ta, cố ý muốn tới lấy lòng mà thôi.

Nhưng thực tế trong lòng Lục Khê lại không nghĩ như vậy.

Hoàng thượng cho phép nàng khỏi cần thỉnh an, thì người nàng đặc tội nhất chính là hoàng hậu, nguyên do trong đó có lẽ chỉ có hoàng thượng mới rõ. Nàng có thể làm một người yêu thương cuồng dại, nhưng không thể làm một người ngu ngốc.

Cứ ngu ngốc để người khác lợi dụng không phải là phong cách của nàng.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hãm Hại 【 Một 】

Edit: Fuly

Hoàng thượng bảo Cao Lộc phân thêm một vài cung nữ thái giám tới Nhạc Thanh điện, ngày Bích Chân đến, mấy người đó cũng đến. Điều này đối với Tiểu Thuận cùng Vân Nhất mà nói là chuyện vô cùng tốt, trước kia mọi việc lớn nhỏ chỉ có hai người bọn họ giải quyết, bây giờ thì khỏe rồi, có trợ thủ.

Sau khi trở về từ chỗ hoàng hậu, Lục Khê rảnh rồi, liền theo Bích Chân học làm hương phấn.

Hương phấn trong cung đều xuất phát từ Thượng Cung cục, nhưng vì mỗi tháng các phi tần đều được phát, nên thường rất thô ráp, không đủ tinh tế. Lục Khê không thích thoa phấn cũng một phần vì nguyên nhân này, phấn thoa lên không đều không được tự nhiên, lại càng thêm khó coi, mùi cũng gay mũi.

Nhưng nàng cũng thấy rằng có vài người như Tiêu Chiêu viện hoặc hoàng hậu nương nương sử dụng hương phấn rất đặc biệt, không chỉ không xuất hiện sự loang lổ mà còn nhắn nhụy trơn mịn, trông rất tự nhiên.

Có một lần đi ngang qua Tiêu Chiêu viện nàng còn ngửi được mùi hương này, không nồng nặc, ngược lại tương đối thanh nhã.

Hỏi Bích Chân thì nàng ta nói là trong cung có vài cung nữ biết cách điều chế hương phấn, bởi vì làm cho chủ tử mình, nên sản phẩm tinh tế hơn rất nhiều, còn có thể dựa vào sở thích của chủ tử mà chế tạo nên các mùi thơm khác nhau.

Vân Nhất đến Thượng Thực lấy một ít bột gạo, cùng Lục Khê học cách làm hương phấn từ Bích Chân.

Đầu tiên phải giã bột gạo cho thật nhuyễn, không còn vón cục, sau đó đổ nước tinh khiết vào khuấy đều, dẻo mềm vừa phải.

Tiếp đó là bước quan trọng nhất, phải loại bỏ sạch các tạp chất bên trong, nếu để sót, lúc sôi lên mặt sẽ không mịn, màu cũng không đều.

Bích Chân hỏi Lục Khê muốn thêm mùi hương gì, Lục Khê suy nghĩ một lát: "Ở chỗ ta còn một ít hoa ngọc lan, cho ngọc lan vào đi."

Vân Nhất mở tủ quần áo lấy những cánh hoa đã nhặt được lần trước, Bích Chân nhìn thấy chúng đã hơi héo, nghĩ nên dùng hoa tươi thì tốt hơn. Vì vậy ba người định đến ngự hoa viên hái thêm ngọc lan về.

Nào đoán được còn chưa ra khỏi cửa, thì có một tên thái giám tuổi chừng bằng Cao Lộc cầu kiến, Tiểu Thuận mở cửa ra, lại phát hiện là Triệu tổng quản của Phủ Nội Vụ, sau lưng còn có vài tiểu thái giám đi theo.

"Triệu công công? Ngài tìm chủ tử nhà ta có chuyện gì sao? Nô tài lập tức đi vào bẩm báo chủ tử." Cảm thấy có vấn đề, Tiểu Thuận vội vàng vào nhà trong mời Lục Khê ra.

Lục Khê vừa thấy thế trận này, cũng cảm thấy có chút kỳ hoặc, có chuyện gì mà Phủ Nội Vụ phải tìm tới cửa đây chứ?

Nàng ôn hòa hỏi mấy câu, chỉ nghe Triệu tổng quản cung kính nói: "Sáng sớm hôm nay, Đại hoàng tử uống canh hạt sen xong đột nhiên bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch, khó thở, dọa sợ cả đám nô tài hầu hạ. Hoàng hậu nương nương cũng kinh hãi, sau khi truyền thái y đến mới biết, thì ra là trong chén canh hạt sen kia có Hàn thực tán ——"

Hắn nói tới đây liền dừng lại một lát, lòng của Lục Khê cũng thắt lại.

Hàn thực tán?

Sao lại trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ là Thái hậu làm?

Nhưng. vì sao người bị hại lại là Đại hoàng tử?

"Đại hoàng tử gặp phải chuyện như vậy, ta cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng sao. Triệu công công lại đến tìm ta?"

Triệu tổng quản liếc nhìn Lục Khê, máy móc nói: "Chuyện này là do hoàng hậu nương nương sai bảo, nô tài cũng không biết nguyên nhân, kính xin Lục tần chủ tử đi theo nô tài đến Đức Dương điện một chuyến, gặp hoàng hậu nương nương rồi, tự nhiên sẽ biết nguyên do trong đó."

Đại hoàng tử bị người hạ độc, người của Phủ Nội Vụ lại tìm tới đây, chỉ cần không phải là kẻ ngu đều hiểu Lục Khê đang bị xem là nghi phạm.

Lúc này sắc mặt Vân Nhất đã trắng bệch, kéo tay Bích Chân, Bích Chân thì khá hơn, trừ vẻ mặt tương đối nặng nề ra thì vẫn còn rất trấn định.

Lục Khê lấy lại bình tĩnh, dù trong lòng có dự cảm xấu, nhưng vẫn quay đầu phân phó: "Tiểu Thuận, Vân Nhất, các người canh giữ ở Nhạc Thanh điện, không được đi đâu hết. Bích Chân, người theo ta đến Đức Dương điện một chuyến."

Nói là đi một chuyến, nhưng nhiều người của Phủ Nội Vụ đi theo như vậy, chẳng khác nào như đang áp giải phạm nhân.

Lục Khê yên lặng nhìn về phía trước, phân tích tình hình hiện tại, rõ ràng mình không hề tham gia, vì sao chuyện này lại có liên quan tới mình.

Đến Đức Dương điện, vừa vào đã nhìn thấy bọn cung nữ thái giám quỳ đầy chính sảnh, hoàng hậu nhú chặt mày ngồi trong chủ điện, vẻ mặt rất u

ám.

Mặc dù Đại hoàng tử không phải do nàng ta sinh ra, nhưng từ nhỏ đã được hoàng thượng đưa tới nơi này, dù không có tình cảm, nhưng trên danh nghĩa đó vẫn là con trai của nàng ta. Nhiều năm nay đều yên ả nuôi nó lớn, nào biết hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, dù chân tướng có thể nào thì việc hoàng thượng trách tội là không thể tránh khỏi.

Hoàng tử bị hạ độc, đây chính là chuyện lớn, đừng nói là trách cứ nàng ta, đến cả phế hậu cũng có thể.

Thấy hoàng hậu không còn dáng vẻ bình tĩnh như ngày thường, Lục Khê liền biết tình hình vô cùng nghiêm trọng, liền cung kính hành lễ nói: "Tần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu nhìn nàng, nhưng không cho phép bình thân, chỉ hỏi một câu: "Lục tần có biết chuyện Đại hoàng tử trúng độc không?"

Nàng thẳng thắn trả lời: "Tần thiếp vốn không biết, lúc Triệu tổng quản tìm đến thì mới nghe nói chuyện này."

Hoàng hậu nhướng mày, chợt lạnh lùng nói: "Không biết? Ta hỏi người, Phúc Thọ có phải là người trong cung của người không?"

Phúc Thọ?

Lục Khê ngẩn người, vài giây sau mới nhớ được, đó là một trong các tiểu thái giám được Cao Lộc phân tới Nhạc Thanh điện mấy ngày trước, lại nghe hoàng hậu tiếp tục nói: "Sáng sớm hôm nay Đại hoàng tử đột nhiên muốn ăn Phù Dung cao nhưng lúc đưa tới lại biến thành canh hạt sen, chỉ mới uống một ngụm, Đại hoàng tử liền bất tỉnh, miệng sùi bọt mép. Bốn cung bắt tên tiểu thái giám mang canh hạt sen tới tra hỏi, mới biết hắn tên là Phúc Thọ, là người trong cung của người!"

Sắc mặt Lục Khê lập tức thay đổi, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Nương nương bớt giận, dù tần thiếp có mười lá gan cũng không dám mưu hại Đại hoàng tử, huống chi dù tần thiếp có lòng muốn hại, cũng sẽ không ngu đến mức để cho Phúc Thọ đi làm, đây rõ ràng là vu khống hãm hại mà? Cầu xin nương nương minh xét."

Sắc mặt hoàng hậu hơi dịu đi, cũng biết sẽ chẳng ai ngu xuẩn như vậy, bảo người trong cung mình đi làm chuyện hạ độc quang minh chính đại thế. Nhưng hôm nay tình trạng của Đại hoàng tử như ngàn cân treo sợi tóc, cả Viện phán có kinh nghiệm nhất trong đám thái y cũng đang chẩn bệnh cho hãn khiến nàng ta vô cùng sốt ruột.

"Người có làm hay không, Bốn cung sẽ điều tra rõ ràng. Nhưng trước khi chuyện này được tra xét rõ, mời Lục tần người ở hãn trong Nhạc Thanh điện không được đi lung tung, bốn cung đã phái người thông báo cho hoàng thượng, sau khi đến người sẽ đích thân tra hỏi chuyện này."

Hoàng hậu phát tay áo bước vào điện, Lục Khê cũng đi theo sau nàng ta.

Các thái y đứng thành một vòng trong tấm điện, Viện phán đích thân xuống châm, vô cùng cẩn thận. Đại hoàng tử Hạo Trinh đang nằm trên giường, mặt mũi tái nhợt, chẳng có chút huyết sắc, giống như tùy thời đều có thể mất mạng.

Lục Khê không nghĩ tới chuyện lại nghiêm trọng như vậy, chỉ có thể siết chặt tay đứng ở đó, trong lòng lạnh lẽo, không nghĩ ra được chút đầu mối nào.

Là ai muốn hại Đại hoàng tử? Là ai muốn hại nàng? Tại sao lại là Phúc Thọ mang chén canh có độc kia tới? Chẳng lẽ là Thái hậu?

Nhưng vì sao thái hậu phải hãm hại nàng? Huống chi người Thái hậu vẫn muốn hại là nhị hoàng tử, sao hôm nay người trúng độc lại thành Đại hoàng tử.

Trong đầu nàng là một mảnh mờ mịt, chột nghe thái giám thông truyền: "Hoàng thượng giá lâm —— Đức Phi nương nương giá lâm ——"

Minh Uyên mặc hoàng bào, nắm tay mẫu thân ruột của Hạo Trinh - Đức Phi cùng đi vào, người phía sau dáng vẻ yếu đuối, thân thể thon gầy, vừa nhìn liền biết là người quanh năm đau ốm, bây giờ nhìn thấy con của mình nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, mặt nàng ta lại càng thêm tái nhợt, thân thể run rẩy tựa như tùy thời đều có thể bất tỉnh theo, nước mắt tràn đầy khóe mi.

Trên dung nhan của nàng ta vẫn ẩn hiện dáng vẻ thanh lệ ngày trước, nhưng bây giờ bệnh tật đã che mờ đi phần hào quang này, khiến trông có vẻ già đi nhiều.

"Hoàng thượng, nô tì muốn nhìn Hạo Trinh một lát." Dù cảm xúc đang bất ổn, nhưng nàng ta vẫn xin phép hoàng thượng trước.

Sắc mặt Minh Uyên rất khó coi, chỉ gật đầu, rồi cùng nàng ta đến cạnh giường.

Nước mắt Đức Phi tuôn rơi như một chiếc vòi hồng khóa, từng giọt từng giọt lăn xuống khuôn mặt Hạo Trinh, đôi môi im lặng nghẹn ngào. Cuối cùng vẫn là con trai của mình, dù vì bệnh tật nên không thể chăm sóc nó từ nhỏ, nhưng nàng ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, khi nào sức khỏe khá hơn đều đến Đức Dương điện để thăm hỏi.

Minh Uyên thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng nhói lên, có chút khó thở, nghiêm nghị hỏi viện phán: "Tình huống của Đại hoàng tử như thế nào rồi?"

Vừa hạ triều không lâu, hắn còn chưa kịp xem tấu chương hôm nay, liền thấy Cao Lộc vội vội vàng vàng chạy vào thư phòng nói Đại hoàng tử trúng độc, vì vậy liền lập tức tới đây.

Viện phán nghiêm túc nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Đại hoàng tử bị trúng hàn thực tán, loại độc này mang tính hỏa, sau khi uống phải sẽ khiến toàn thân người ta nóng lên, gây ra triệu chứng hôn mê. Theo vi thần biết, thuốc này đối người lớn mà nói, nếu là dùng đúng liều lượng, có thể tăng cường thể lực trong một thời gian ngắn; nhưng đối với trẻ con mà nói, rất dễ nguy hiểm đến tính mạng, nhiệt độ công tâm, ngũ tạng nứt vỡ."

Ánh mắt Minh Uyên trầm xuống, lạnh lùng nói: "Bất luận thế nào, trẫm ra lệnh cho các người phải dốc toàn lực chữa trị cho Đại hoàng tử, tuyệt đối không được để cho hắn xảy ra chuyện gì!"

Ánh mắt chậm rãi chuyển hướng sang hoàng hậu cùng Lục Khê, hắn vẫn giữ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Hoàng hậu và Lục tần, cùng trẫm ra ngoài nói chuyện."

Hai người đều mang vẻ mặt nặng nề theo hắn ra đại viện.

Minh Uyên ngồi trên chủ vị trong đại sảnh, ánh mắt dừng lại trên người hoàng hậu: "Nói đi, tại sao Đại hoàng tử lại trúng độc?"

Vì vậy hoàng hậu không dám chậm trễ, bẩm báo chi tiết chuyện đã xảy ra cho hắn biết, nghe nói người bưng canh hạt sen tới chính là tiều thái giám Phúc Thọ của Nhạc Thanh điện, ánh mắt Minh Uyên trầm xuống, chuyển hướng sang Lục Khê.

"Lục tần có lời gì muốn nói không?"

Lục Khê biết giờ phút này hiểm nghi đang nhắm thẳng vào mình, liền lập tức quỳ xuống, cố gắng giữ vững trấn định: "Tần thiếp không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, cũng chưa từng phái Phúc Thọ mang canh gì tới, cầu xin hoàng thượng minh giám."

Minh Uyên ra lệnh: "Tuyên Phúc Thọ."

Lúc Phúc Thọ bị dẫn tới, hắn ta vô cùng lo sợ, chân cũng sắp đứng không vững, thấy Lục Khê quỳ trên mặt đất, cũng nhanh chóng quỳ xuống, kinh hoàng kêu: "Hoàng thượng tha mạng, hoàng hậu nương nương tha mạng, nô tài. nô tài không có mưu hại Đại hoàng tử! Nô tài là bị người ta hãm hại!"

Hoàng hậu tức giận quát lên: "Nô tài lớn mật, hoàng thượng còn chưa hỏi, ai cho phép người lên tiếng?"

Phúc Thọ càng thêm run rẩy.

Lục Khê nghiêng đầu trầm giọng nói: "Phúc Thọ, người đừng hốt hoảng, kể lại chi tiết mọi chuyện cho hoàng thượng nghe xem, nói cho hoàng thượng biết tại sao người lại bưng chén canh hạt sen kia, hoàng thượng tự nhiên sẽ trả lại công đạo cho người."

Liếc nhìn vẻ mặt trấn định của Lục Khê, Phúc Thọ hơi an tâm, hít sâu một hơi: "Dạ, chủ tử."

Phúc Thọ nói sáng hôm nay, hắn trở về chỗ ở trước lấy vài món đồ còn sót lại, không ngờ nửa đường lại đụng phải một tiểu thái giám của Ngự Thiện Phòng. Tiểu thái giám kia vừa nhìn thấy hắn, liền thở phào, vội vàng giao hộp đựng thức ăn cho hắn, nói mình bị muốn đi vệ sinh, mong hắn có thể giúp đưa hộp đựng thức ăn này đến Đức Dương điện cho Đại hoàng tử.

Phúc Thọ đương nhiên là muốn cự tuyệt, nhưng tiểu thái giám kia giống như không nhìn nổi nữa, căn dặn không được đưa trễ thời gian xong liền nhanh chóng biến mất.

Cầm hộp đựng thức ăn này mà không đưa đến tất nhiên sẽ làm chủ tử tức giận, Phúc Thọ không thể làm gì khác hơn là phải đi.

Ai ngờ nhất thời tốt bụng, lại rước tới họa sát thân, Đại hoàng tử vừa uống một ngụm canh, lập tức sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Chuyện chính là như vậy, sau khi kể xong đầu đuôi, Lục Khê gật đầu với Phúc Thọ trấn an hẳn, trong lòng đã nghĩ ra cách.

Có người muốn mưu hại Đại hoàng tử, không biết người đó có muốn hãm hại nàng luôn hay không, nhưng nàng quả thực chính là người chịu tội thay.

"Hoàng thượng, tần thiếp vào cung không lâu, vốn không có thù hận gì với Đại hoàng tử, tuyệt đối sẽ không làm chuyện hạ độc này. Hi vọng hoàng thượng minh xét, trả lại trong sạch cho tần thiếp." Lục Khê cúi mắt nói nhỏ, thông dong, không nóng không vội.

Minh Uyên liếc nhìn chiếc trâm ngọc trai khẽ lay động trên búi tóc nàng, trong lòng hơi rung động, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi liếc nhìn hoàng hậu: "Chuyện này cứ giao cho hoàng hậu xử lý, trẫm hi vọng hoàng hậu có thể điều tra kỹ, sớm ngày bắt được hung thủ hại Đại hoàng tử."

Hoàng hậu ngậm ngẩn, tuy hoàng thượng không trực tiếp bảo là có tin tưởng Lục tần hay không, nhưng chỉ riêng một câu bắt được hung thủ này thôi cũng đã nói rõ, hẳn nghi ngờ Lục tần là bị người khác hãm hại.

PS: Lời của tác giả Tiểu Thanh Tân:

Hôm nay ta thấy mọi người đưa ra vài vấn đề, nói rõ suy nghĩ của chính mình, cảm thấy đều có lý.

Truyện này có lẽ có vài chỗ không thỏa đáng, ví dụ như, có bạn nói: “kiếp này Quý Thanh An không có giết Lục Khê, cho nên chuyện báo thù như vậy quả thật hơi ích kỷ”. Nhưng ta cảm thấy, đứng trên lập trường của Lục Khê mà nói, đang có thai lại bị giết, sự phẫn nộ nhất định sẽ kéo dài đến kiếp sau này, huống chi bây giờ Quý Thanh An vừa thích nàng lại vừa thông đồng với nữ tử cạnh bà kia, vẫn là một kẻ đáng hận.

Cho nên muốn nói, mọi người cứ yên tâm mà đọc truyện đi, tuy có vài chỗ không được như ý nhưng xin mọi người thông cảm vì mỗi người có một lập trường khác nhau, người đọc khách quan, nhưng tâm lý nhân vật là chủ quan.

Đây là truyện sủng, ngay từ đầu đã nói, trả thù cận bã nam, thực hiện mục tiêu cứu vớt người thân, cuối cùng vẫn hy vọng có thể cho người tốt một kết cục tốt, người xấu thì thành vật hy sinh thôi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hãm Hại 【 Hai 】

Edit: Fuly

Trước khi ra khỏi Đức Dương điện, Minh Uyên lại vào thăm Hạo Trinh đang hôn mê bất tỉnh, đứa bé kia chỉ mới chín tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn béo tròn giờ phút này chẳng còn chút huyết sắc, yếu ớt như cành liễu đầu xuân, chẳng chống đỡ nổi sức phá hại của gió lạnh.

Từ khi lên ngôi tới nay hẳn luôn bận rộn chuyện đấu đá với thái hậu, với quyền thần, còn trước khi lên ngôi thì đấu đá với huynh đệ, nhiều quốc vụ như vậy, nhiều người quan sát như vậy, khiến hẳn chẳng thể làm tròn trách nhiệm của một người phụ thân.

Nhìn ánh mắt sừng đỏ của Đức Phi, Minh Uyên muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ quay đầu sai bảo Cao Lộc: "Thân thể Đức Phi không tốt, cứ ở đây chăm sóc cho Đại hoàng tử thì không ổn, bất lợi cho việc dưỡng bệnh. Người ở lại đây, nhiều nhất nửa canh giờ sau thì đưa nàng ấy trở về."

"Hoàng thượng xin yên tâm."

Đức Phi là nguyên phối của Minh Uyên từ khi hẳn còn chưa đăng cơ xưng đế, lúc đó là do Thái hậu chỉ hôn, nên hai người cũng không có mấy tình cảm, nhưng đã chung sống nhiều năm nay, không có tình yêu cũng có tình thân.

Kể từ khi Đức Phi bị bệnh, vẫn luôn nghỉ ngơi ở trong cung, hôm nay gặp lại, mới hay hóa ra nàng ta đã già đi rất nhiều.

Minh Uyên bước ra khỏi Đức Dương điện, ngược mắt nhìn Lục Khê cùng hoàng hậu vẫn còn đang ở trong phòng khách, sắc mặt hoàng hậu nặng nề, bức bối nói gì đó, còn Lục Khê thì đưa lưng về phía hăn, thân thể gầy gò khiến người ta cực kỳ thương tiếc, gió thổi tung vạt áo nàng, tạo ra một độ cong đẹp mắt.

Hăn đã tỏ thái độ rõ ràng không tin chuyện này là do nàng làm, đáng lẽ nên nói gì đó, hoặc chỉ đơn giản bảo hoàng hậu đừng làm khó Lục Khê, nhưng cuối cùng chỉ dừng chân một lát, rồi tiếp tục bước lên liền xa, không quay đầu lại.

Hoàng hậu cũng hiểu độc này không phải do Lục Khê hạ, nếu hoàng thượng đã nói như vậy rồi, mình cũng không nên gây khó khăn cho Lục Khê nữa.

Nàng ta chỉ nói: "Mặc dù Bốn cung cùng hoàng thượng đều tin tưởng Lục tần là vô tội, nhưng dù sao lẽ không thể bỏ, trước khi tra ra được manh mối, mong rằng Lục tần có thể phối hợp với Bốn cung, tạm thời ở yên trong cung mình, cầu mong sớm rửa sạch hiềm nghi, bắt được hung thủ."

Lục Khê gật đầu, liền thấy hoàng hậu sai cung nữ bên cạnh đi Ngự Thiện Phòng truyền chỉ mang toàn bộ cung nhân phục vụ ngày hôm nay đến phòng vấn.

"Phúc Thọ, người vừa nói hôm nay là tiểu thái giám Ngự Thiện Phòng mang hộp thức ăn đưa cho người, vậy thì tốt, Bốn cung cho người một cơ hội, quan sát từng người, nhất định phải tìm ra kẻ đó."

Rất nhanh, trong điện xếp đầy những thái giám đang trực ở Ngự thiện phòng, Phúc Thọ theo lời tiến lên phía trước nhận điện, nhưng dù đã quan sát qua rất nhiều lần, hăn vẫn không tìm thấy được người đưa hộp thức ăn cho mình hôm nay.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Phúc Thọ, Lục Khê cũng đoán được kết quả —— chỉ cần người hạ độc không phải là kẻ ngốc, thì chẳng khi nào để lại đầu mối rõ ràng như vậy cho người khác đi thăm dò.

Hoàng hậu trầm ngâm chốc lát, rồi nói với Lục Khê: "Lục tần đi về trước đi, chuyện này Bốn cung sẽ tự sẽ điều tra, Phúc Thọ là người có quan hệ trực tiếp với vụ việc, tạm thời lưu lại."

Lục Khê nói: "Nương nương, tần thiếp có một yêu cầu quá đáng."

"Nói đi."

"Tần thiếp muốn hỏi Phúc Thọ vài câu."

Được hoàng hậu đồng ý, nàng xoay người nhìn Phúc Thọ, dịu dàng nói: "Người có còn nhớ sau khi người đó đưa hộp thức ăn cho người xong thì đi về phía nào không?"

Phúc Thọ suy nghĩ một chút, khẳng định nói: "Bẩm chủ tử, người nọ đi về hướng cửa Vị Ương."

Sắc mặt Lục Khê hòa hoãn hơn, lộ ra một nụ cười trấn an, nếu thái giám này không phải là người của Ngự Thiện Phòng, như vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhất định sẽ nhanh chóng về bẩm báo. Gần cửa Vị Ương có những cung điện nào, sợ rằng hoàng hậu rõ hơn nàng nhiều.

"Nương nương, tần thiếp đã hỏi xong, nếu không còn gì nữa, tần thiếp xin về trước." Nàng phúc thân, thấy hoàng hậu gật đầu một cái, mới xoay người rời đi.

Lục Khê vừa trở lại Nhạc Thanh điện, Vân Nhất cùng Tiểu Thuận lập tức tiến lên đón, sắc mặt đều rất khó coi, hiện đầy vẻ lo lắng.

Nàng an ủi bọn họ mấy câu, chỉ nói hoàng thượng tin tưởng nàng, đã hạ chỉ cho hoàng hậu điều tra kỹ chuyện này, để sớm ngày bắt được hung thủ, trả lại trong sạch cho nàng.

Nhưng trên thực tế, hoàng thượng thật sự tin tưởng nàng sao?
Chính nàng cũng không biết.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ, vuốt vuốt vầng trán: "Bích Chân, gần cửa Vị Ương có cung điện của những chủ tử nào vậy?"

Bích Chân đáp: "Nô tỳ nhớ có Nguyệt Dương Phu nhân, Đức Phi nương nương cùng Tiêu chiêu viện."

Đức Phi là không thể, như vậy còn lại Nguyệt Dương Phu nhân và Tiêu chiêu viện. Lục Khê khẽ thở dài, nàng không nghĩ kẻ hạ độc sẽ là Nguyệt Dương Phu nhân, gần như toàn bộ hoài nghi đều rơi vào người Tiêu chiêu viện.

Nhưng Tiêu chiêu viện này, xưa nay chỉ có miệng lưỡi là hơi bén nhọn, chứ chưa từng gây ra chuyện gì lớn, không giống một người manh động ngu xuẩn như thế. Mình có thể hoài nghi nàng ta, vậy hoàng hậu tất nhiên cũng có thể.

Bởi vì bây giờ Lục Khê đang là nghi phạm, không cần phải đi thỉnh an hoàng hậu, cho nên không nghe được những lời giễu cợt nhắm vào nàng của chúng Tần phi. Nhưng dù có tránh được người trước thì cũng chẳng tránh được những kẻ muốn bỏ đá xuống giếng ở phía sau.

Thẩm Kha cùng An Uyển nghi trước sau đều đến, người trước vẫn thẳng thắn như lúc đầu, chọn lựa chính sách chèn ép trực tiếp; người sau thì uyển chuyển hơn một chút, Tiểu Lý Tàng Dao.

Lục Khê rất nghiêm túc học tập kỹ xảo nói chuyện của hai người, chuẩn bị cho những tình huống có thể phát sinh trong tương lai.

Thẩm Kha nói: "À, hôm nay, lúc đến thỉnh an hoàng hậu nương nương, không thấy bóng dáng của muội, hỏi ra mới biết được chuyện muội muội hạ độc Đại hoàng tử."

Bích Chân ôn hòa cải chính: " Hình như Kha Lương Viện đã hiểu lầm rồi, chủ tử nhà ta bị người khác hãm hại, chứ không phải là người hạ độc."

Thẩm Kha đang định quát mắng nô tài không biết điều xen miệng vào lúc mình nói chuyện, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, thấy là đại cung nữ hầu hạ hoàng thượng ngày trước, liền phải nhịn xuống: "Có phải muội muội làm hay không thì chưa biết, khi nào xác định được hung thủ, cởi bỏ hiềm nghi thì mới chắc chắn được; nếu như không tìm ra. Hừ, chỉ sợ tội danh này muội phải gánh là chắc chắn rồi."

Giọng điệu của Thẩm Kha tràn đầy vui vẻ, nhưng Lục Khê chỉ cười khẽ, giả vờ nghe không ra hàm ý trong đó, ngược lại dịu dàng nói: "Muội muội đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm, hoàng hậu nương nương anh minh, nhất định sẽ thay muội muội tìm ra hung thủ, rửa sạch hiềm nghi. Hôm đó, lúc ở Đức Dương điện, hoàng thượng cũng tự mình bảo hoàng hậu nương nương phải nhanh chóng bắt được hung thủ, có thể thấy được hoàng thượng cũng rất tin tưởng muội muội."

Thẩm Kha vốn định tới để chế nhạo nàng, ai ngờ nàng lại bình tĩnh ứng đối đâu ra đấy, lúc này đành hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi: "Vậy tỷ tỷ liền moi mắt mong chờ."

Thẩm Kha vừa đi, An Uyển nghi liền tới: "Nghe nói muội muội bị uất ức, bị cấm túc trong Nhạc Thanh điện, không ra được cổng trước không bước qua khỏi cổng sau, nên tỷ tỷ cố ý đến đây thăm muội muội."

Vân Nhất cùng Tiểu Thuận vẫn luôn ở trong trạng thái yên lặng, hai người đều hiểu, thân phận của mình không giống Bích Chân, không thể giúp chủ tử nói chuyện.

Lục Khê ung dung cảm tạ, sau đó thông dong nghe An Uyển nghi dùng đủ loại ngôn ngữ châm chọc, chỉ ngoại trừ lúc nghe đến Lục gia——

"Hôm nay, lúc ta đến ngự thư phòng cầu kiến hoàng thượng thì lại trùng hợp gặp phải ca ca ta đang nghị sự cùng người ở đó, nghe ca ca nói, các đại thần trong triều đều biết chuyện Lục tần muội muội người có ý đồ độc hại Đại hoàng tử. Mặc dù tỷ tỷ cũng rất muốn giúp người, nhưng ta không thể không đứng trên lập trường công bình mà khuyên giải ca ca được, có thời gian huynh ấy liền thương lượng với các vị đại thần chuyện này. Dù sao hành động của người trong cung cũng trực tiếp ảnh hưởng đến địa vị của Lục gia, tỷ tỷ cho là các đại thần nên ít tiếp xúc với người Lục gia thì tốt hơn, để tránh “chọc lửa thiêu thân”."

Trong nháy mắt sắc mặt của Lục Khê trầm xuống.

Hậu cung tranh đấu như thế nào, những nữ nhân này có châm chọc ra sao, nàng đều có thể dùng vẻ mặt tươi cười để ứng đối, nhưng một khi liên quan đến cha mẹ, gia đình, thì nàng sẽ để tâm từng chút một.

"Uyển Nghi tỷ tỷ nói có lý, địa vị của quyền thần trong triều sẽ bị ảnh hưởng rất lớn từ chúng tần phi nơi hậu cung, tựa như đoạn thời gian trước lúc tỷ tỷ còn chưa dâng được chiếc khăn tay kia lên hoàng thượng, trong triều địa vị của An gia các người tràn ngập nguy cơ, không hề được coi trọng. Vì vậy muội muội cũng muốn nhắc nhở tỷ tỷ một câu, “tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo” (chịu ơn một giọt nước thì nên lấy suối báo đáp), tỷ tỷ không báo ân cũng không sao, nhưng lấy oán báo ân thì không được. Làm sao biết ngày khác sẽ không rơi vào kết quả như muội muội hôm nay? Đến lúc đó, chỉ sợ tỷ tỷ sẽ chẳng may mắn được như muội muội, được hoàng thượng hoàn toàn tin tưởng."

Sắc mặt An Uyển nghi cứng đờ, tức giận nói: "Nực cười! Báo ân? Báo cái gì hả? Khăn tay kia là do ta tự thêu, thánh sủng cũng là tự ta đoạt được, nào đến lượt một tần nho nhỏ như người dám càn rỡ trước mặt ta! Ta cho

người biết, vận mệnh của ta, thì chính là của ta! Người nên sớm nhìn rõ sự thật đi, ông trời cũng đang giúp ta đó!"

"Giúp được nhất thời, không giúp được một đời." Lục Khê lạnh lùng đáp lại, ánh mắt nhìn nàng ta tràn đầy khinh thường: "Muội muội ngược lại hi vọng tỷ tỷ có thể thật sự được vinh sủng một đời."

An Uyển nghi căn bản không biết, thay vì nói là trời giúp, chẳng bằng nói là Lục Khê đang giúp.

Vì Nhạc Thanh điện dĩnh lú đến việc hoàng tử bị hạ độc nên chẳng được thanh tịnh, ba ngày hai bữa không phải nghênh đón những kẻ khẫu xà tâm phạt, thì có người của phủ Nội vụ tới hỏi thăm tình huống.

Tiểu Thuận cùng Vân Nhất chưa từng trải qua một cuộc chiến căng go như thế này, cũng may Bích Chân trầm ổn thỏa đáng, mới có thể xử lý tốt mọi việc.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện này, hoàng thượng cũng không tới Nhạc Thanh điện nữa, mỗi ngày Lục Khê đều nghe Vân Nhất hồi báo hôm nay hoàng thượng đến chỗ những tần phi nào, có lúc là Tiêu chiêu viện, có lúc là An Uyển nghi, thậm chí là Tôn mỹ nhân, Kha Lương Viện. Nàng chỉ có thể ngồi ở bên cửa sổ yên tĩnh ngắm nhìn những bông hoa gần héo úa bên ngoài, dù Xảo tượng trong cung có tài hoa đến đâu đi nữa, thì quy luật bốn mùa của vạn vật cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Đột nhiên nghĩ tới chuyện ngày đó hoàng thượng nói muốn cho nàng một đứa bé, nàng cúi đầu cười, tâm tư Đế Vương, làm sao có thể thật được chứ?

Vân Nhất cứ nghĩ là nàng đang đau lòng khổ sở, lập tức quỳnh lên, đứng ở bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: "Chủ tử đừng như vậy, hoàng thượng chỉ không muốn để người ta bàn tán mà thôi, không phải là không quan tâm

chủ tử đâu, đợi sau khi chân tướng rõ ràng, nhất định hoàng thượng sẽ đến thăm chủ tử."

Bích Chân thấy thế, yên lặng bưng một ly trà nóng đi tới bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: "Chủ tử uống trà đi, chớ vì những chuyện này mà ưu phiền, hoàng thượng xưa nay công chính vô tư, nếu phi tần nào gặp phải chuyện có hiềm nghi, nhất định sẽ không hiển lộ ra nửa điểm thiên vị. Cho nên xin chủ tử yên tâm, hoàng thượng không phải là một người lạnh lùng vô cảm, loại chuyện như vậy dù là Tiêu Chiêu viện hay Nguyệt Dương Phu nhân gặp phải, người cũng sẽ xử lý thế cả thôi."

Lục Khê cười cười, nhận lấy ly trà uống một ngụm: "Không hổ là người đã phục vụ hoàng thượng lâu năm, tâm tư đế vương cô cô cũng có thể hiểu rõ đến vậy."

Bích Chân nói: "Chủ tử quá khen, nô tỳ phục vụ hoàng thượng đã lâu, có thể đoán được bốn năm phần thôi, năm sáu phần còn lại, dù cố gắng thế nào cũng không đoán ra được."

Vốn tưởng rằng chuyện này không phải Tiêu Chiêu viện làm thì chính là có ẩn tình khác, nào đoán được lúc chân tướng phơi bày, lại khiến cho mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Ngày hôm đó, cuối cùng hoàng hậu cũng triệu kiến Lục Khê, ngoài ra còn có Ninh phi cùng Đức Phi, hoàng hậu nói chuyện tình đã có manh mối, cũng đã sai người đi thông báo cho hoàng thượng, chỉ chờ hoàng thượng đến, thì liền bắt đầu xử lý thôi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hãm Hại 【 Ba 】

Edit: Fuly

Trong đại điện vô cùng yên lặng, hoàng hậu đang uống trà, Ninh phi cùng Đức Phi đều an tĩnh chờ đợi, nhưng dáng vẻ của Đức Phi lại tiêu tụy hơn lần trước mấy phần, hẳn là do bận tâm chuyện đại hoàng tử bị người ta hạ độc.

Lục Khê không biết có phải Đức Phi cũng hoài nghi mình hại con trai nàng ta hay không, chỉ thấy nàng ta ngồi yên lặng ở đó một lúc lâu không nói gì, nàng chỉ có thể quay đầu sang hỏi hoàng hậu: "Nương nương, có thể nói cho tần thiếp tình trạng của Đại hoàng tử bây giờ thế nào rồi không? Thân thể đã khá hơn chưa vậy?"

Hoàng hậu đặt ly trà xuống, lạnh nhạt đáp: "Hạo Trinh hôn mê mấy ngày, hôm qua vừa mới tỉnh lại, nhưng đầu óc còn mơ hồ, nói năng không lưu loát. Viện phán nói đây là do nhiệt Độc Công tâm, đang kê cho hắn chút thuốc thanh nhiệt giải độc, điều dưỡng một thời gian sẽ khá hơn."

Hoàng hậu vừa dứt lời, ánh mắt Đức Phi liền sững sờ, nàng ta im lặng kéo tay áo lau nước mắt, chẳng nói một lời.

Thấy nàng ta như vậy, hoàng hậu cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể an ủi: "Đức Phi cũng đừng quá khổ sở, các thái y đều đang cố gắng điều dưỡng thân thể cho Hạo Trinh, tin rằng chẳng bao lâu hẳn sẽ khá hơn."

Dù sao đi nữa, Đại hoàng tử cũng xảy ra chuyện ở chỗ hoàng hậu, Đức Phi cùng hoàng thượng lại có tình phu thê nhiều năm, nếu như nàng ta

quyết tâm muốn truy cứu, thì với trạng thái thất sủng hiện giờ của hoàng hậu, sợ rằng chẳng ngồi vững vị trí trung cung này nữa.

Ninh phi nói: "Không biết là người nào ác độc đến vậy, ngay cả một đứa bé cũng có thể xuống tay, quả thực là tâm địa rắn rết." Vừa nói, nàng ta vừa liếc mắt nhìn Lục Khê: "Lục tần cũng chớ khổ sở, chuyện này hẳn là do có người hãm hại, hoàng hậu nương nương đã tìm ra hung thủ, đợi hoàng thượng đến là có thể trả lại công đạo cho người."

Lục Khê im lặng gật đầu, cùng lúc bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của thái giám, hoàng thượng tới.

Vừa bước vào, tầm mắt của hắn liền dừng lại trên người nữ tử ngồi gần mình nhất, Lục Khê cúi mắt không nhìn hắn, mấy ngày không gặp nàng lại gầy đi nhiều rồi.

Minh Uyên nhíu nhíu mày, muốn hỏi một câu "Sao lại gầy?", nhưng lời đến khóe miệng không biết sao lại nuốt trở vào.

Thấy mọi người đều đã đến, Minh Uyên sai bước tới ngồi vào vị trí chủ vị trên đại điện: "Hoàng hậu sai người thông báo cho trẫm, nói là chuyện đã có tiến triển, bây giờ trẫm đã đến rồi, bắt đầu đi."

Hoàng hậu sai người mang chén canh hạt sen và hộp đựng thức ăn hôm đó Phúc Thọ đưa đến lên trước điện: "Hoàng thượng, hôm đó Lục tần cũng đã hỏi Phúc Thọ là sau khi người kia đưa canh cho hắn thì đi về hướng nào, Phúc Thọ khẳng định là đi về cửa Vị Ương. Nô tì đã điều tra qua, các cung điện ở gần cửa Vị Ương chỉ có Đức Phi, Nguyệt Dương Phu nhân và Tiêu chiêu viện, Đức Phi là mẹ đẻ của Hạo Trinh, chắc chắn sẽ không hại hắn, như vậy chỉ còn lại Nguyệt Dương Phu nhân và Tiêu chiêu viện thôi."

Minh Uyên nhướng mày, không vui nói: "Ý của hoàng hậu là gì?"

Nguyệt Dương Phu nhân xưa nay khoan dung nhân hậu, từ khi vào cung tới giờ vẫn luôn an phận thủ thường, chưa bao giờ tranh chấp gì với ai; còn Tiêu chiêu viện vốn vinh hiển lực cung, rất được sủng ái. Hai người đều là phi tần được hoàng thượng yêu thích.

Hoàng hậu vội nói: "Hoàng thượng xin nghe nô tì nói tiếp. Chỉ dựa vào hướng đi của tiểu thái giám kia, dĩ nhiên không đủ để nói rõ, nhưng nô tì chú ý thấy hộp đựng thức ăn cùng chén canh đều kiểu mới, liền nhớ tới lúc trước Thượng Thực cục có đổi mới chén bát cho vài phi tử, theo thứ tự là nô tì, Đức Phi cùng với Nguyệt Dương Phu nhân. Hộp đựng thức ăn cùng chén canh. có một người trong ba người đáp ứng đủ nghi vấn."

Lục Khê lập tức hiểu ý của hoàng hậu, bây giờ, tất cả các mũi nhọn đều chỉ hướng Nguyệt Dương Phu nhân, Tiêu chiêu viện chẳng hề có chút hiềm nghi nào.

Nếu nàng nghe hiểu được, ở chỗ này đều là người thông minh, sao có thể không hiểu chứ..

Hoàng thượng không lên tiếng, trầm tư nhìn sàn nhà, mọi người đều đang nín thở chờ đợi.

Một lúc lâu sau, hắc chỉ phân phó một câu: "Vậy thì mang các thái giám trong cung Nguyệt Dương Phu nhân đến đây để cho Phúc Thọ nhận diện."

Đã đến mức này, hắc chỉ vẫn chưa sai người gọi Nguyệt Dương Phu nhân tới, như vậy cũng đủ để chứng minh địa vị của Nguyệt Dương Phu nhân ở trong lòng hắc chỉ.

Sau khi Cao Lộc nhận mệnh đến cung điện của Nguyệt Dương phu nhân, trong đại điện lâm vào một mảnh trầm mặc.

Trong lúc Lục Khê đang âm thầm suy đoán diễn biến tiếp theo, Minh Uyên đột nhiên đánh vỡ yên lặng, nhìn nàng hỏi một câu: "Gần đây khẩu vị

của Lục tần có tốt hơn không?"

Nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người trong đại điện đều tụ lại ở trên người nàng.

Hoàng thượng à, có cần phải hỏi một câu không đầu không đuôi như thế không? Lục Khê bình tĩnh ngược mắt nhìn thẳng hăn, nhẹ giọng nói: "Tần thiếp đa tạ hoàng thượng đã quan tâm, mấy ngày nay ăn uống tốt hơn nhiều rồi."

Chân mày Minh Uyên nhú chặt hơn: "Tốt hơn nhiều?"

Nhìn dáng vẻ của nàng rõ ràng là gầy đi không ít, tốt hơn ở chỗ nào chứ?

"Nếu Lục tần không thể dưỡng tốt thân thể sợ là sau này khó tránh khỏi việc cô đơn ở Nhạc Thanh điện." Hăn híp mắt không vui nhìn nàng, ám hiệu bảo, nếu nàng còn tiếp tục gầy như vậy, hăn sẽ không cho nàng sinh hạ con cái nữa.

Trừ hăn và Lục Khê, ba người còn lại không ai hiểu được thâm ý trong lời này, còn tưởng rằng hoàng thượng đang cố tình gây sự, thấy Lục tần hơi gầy liền trách cứ nàng. Cũng do những lời này dễ khiến người ta hiểu lầm, cứ nghĩ là hoàng thượng định lạnh nhạt nàng, không muốn đến gặp nàng nữa.

Ba người họ không hện mà cùng có chút thương hại Lục tần này, vài ngày trước hoàng thượng còn liên tiếp sủng hạnh nàng, cứ ngỡ rằng lại sắp xuất hiện thêm một Tiêu chiêu viện, nào đoán được hôm nay bị người ta hãm hại, cơm nuốt không trôi là điều hiển nhiên, hoàng thượng lại còn vì vậy mà ba lần bảy lượt trách cứ nàng.

Chỉ có Lục Khê biết ý tứ của hăn, mặt ửng hồng lên, cúi mắt đáp nhỏ: "Tần thiếp biết tội, sau này sẽ cố gắng chăm sóc tốt cho thân thể, không để

hoàng thượng phải bận lòng nữa."

Nàng cúi thấp đầu, chỉ lộ ra lỗ tai ửng hồng, Minh Uyên không tự chủ được lại nghĩ đến bộ dáng cùng xấu hổ của người kia khi hoan ái, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Cao Lộc nhanh chóng mang một nhóm thái giám tiến vào, tầm mắt của mọi người cũng di động theo từng bước chân của Phúc Thọ, cuối cùng hẳn ngừng lại, kích động chỉ vào một người trong số đó: "Là người! Chính là người đưa hộp đựng thức ăn cho ta!"

Người bị chỉ đích danh kia “phịch” một tiếng quỳ xuống đất: "Không. . . . Không phải là ta, hoàng thượng, nô tài bị oan, nô tài thật sự bị oan!"

Sắc mặt hoàng hậu trầm xuống, quát lớn: "Trước mặt hoàng thượng, ai cho phép người lớn tiếng! Người tên là gì?"

Tiểu thái giám này run rẩy nói: "Nô tài. Nô tài tên là Uông Thiện, là người thắp đèn trong điện của Nguyệt Dương Phu nhân."

"Vậy người nói xem, sáng hôm Đại hoàng tử trúng độc, người đang ở đâu?"

"Nô tài. hôm đó nô tài canh giữ ở ngoài điện."

Hoàng hậu thấy dáng vẻ không dám ngẩng đầu của hắn, liền xoay người sang bảo: "Cao Lộc , đến Kính sự phòng mang sổ phân công nhiệm vụ đến đây cho bốn cung."

Cả người Uông Thiện tràn đầy mồ hôi lạnh, đến cả một âm thanh cũng không thốt ra được.

Chuyện nhanh chóng được tra xét rõ, trong sổ phân công nhiệm vụ không có tên Uông Thiện, hẳn vốn dĩ không làm gì vào sáng hôm đó cả.

Hoàng hậu liếc nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của hoàng thượng, nghiêm mặt nói: "Nô tài lớn mật, ở trước mặt hoàng thượng cũng dám nói láo! Nói, là ai sai người hạ độc Đại hoàng tử?"

Uông Thiện há miệng run rẩy quỳ ở nơi đó, chỉ không ngừng đập đầu, vùng trán bê bết máu, thoát trông vô cùng đáng sợ.

Hoàng hậu lạnh lùng lên tiếng: "Không nói? Cao công công, làm phiền người sai những thái giám đang trực bên ngoài đánh tên cầu nô tài này 50 đại bản, Bốn cung thật muốn xem thử là miệng hăn cứng, hay là gậy của bốn cung cứng!"

Uông Thiện bị kéo xuống, sắc mặt trắng bệch, vẫn la lên: "Hoàng thượng tha mạng, nương nương tha mạng."

Nhưng chỉ kêu tha mạng, chứ chưa từng hô qua oan uổng.

Uông Thiện đã hầu hạ Nguyệt Dương Phu nhân nhiều năm, hôm nay lại dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, trừ phi là có người chỉ điểm, nếu không tuyệt đối sẽ chẳng mạo hiểm tính mạng bản thân như vậy, chuyện hạ độc Đại hoàng tử này vốn không có ích lợi gì cho hăn.

Tất cả mũi nhọn đều nhắm vào Nguyệt Dương Phu nhân, nhưng vì hoàng thượng luôn luôn tôn trọng nàng ta nên hoàng hậu cũng không tiện nói gì nữa, chỉ tiếp lời: "Chuyện đã rõ ràng, mấy ngày nay Lục tần đã chịu uất ức rồi."

Lục Khê liếc nhìn hoàng thượng đang im lặng ngồi đó, lại đưa mắt qua ba người khác trong đại sảnh, cúi người nói: "Tần thiếp không uất ức, để hoàng hậu nương nương cùng hai vị nương nương vất vả vì tần thiếp, tần thiếp vô cùng cảm kích."

Hoàng thượng chần chừ chưa đưa ra quyết định, hoàng hậu không thể làm gì khác hơn là lên tiếng nhắc nhở: "Hoàng thượng, chuyện này."

Nên xử trí như thế nào?"

Minh Uyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, chỉ nói: "Trẫm sẽ cân nhắc kỹ, chuyện hôm nay, tạm thời chớ nói ra ngoài, sự tình quan hệ trọng đại, không thể quyết định qua loa."

Trong vẻ mặt khác nhau của bốn vị phi tần, hẩn lạnh nhạt tiếp lời: "Hoàng hậu chăm sóc Đại hoàng tử không chu toàn, sau này để Hạo Trinh cho Ninh phi nuôi dưỡng đi."

Thấy Đức Phi có chút sốt ruột, hẩn tiếp lời: "Sức khỏe Đức Phi không tốt, nếu nuôi dưỡng Hạo Trinh sẽ rất vất vả, vẫn nên để Ninh phi nuôi dưỡng trẫm sẽ yên tâm hơn."

Sắc mặt hoàng hậu vô cùng khó coi, Ninh phi không tiện bày tỏ sự vui mừng, còn Đức Phi thì vừa lo âu vừa không dám nói lời nào, Lục Khê đứng ở bên cạnh như một người ngoài cuộc, lúc trước nàng là nghi phạm chính, còn bây giờ đến một chút quan hệ cũng không có, quả thật là vô cùng châm chọc.

Cuối cùng, Minh Uyên chuyển ánh mắt sang nàng: "Mấy ngày nay, Lục tần đã cực khổ rồi, trẫm tiễn nàng hồi cung. Cao Lộc, truyền ý chỉ của trẫm, ngay bây giờ, tấn phong Lục tần lên làm Tòng Tư Phẩm Phương nghi."

Hẩn không thêm thương lượng với hoàng hậu, mà trực tiếp tấn thăng trước mặt nàng ta, khiến vẻ mặt hoàng hậu lại càng thêm âm đạm.

Chẳng ai nghĩ tới, một vụ án hạ độc lại kết thúc như vậy, mà người thắng lớn nhất, lại là người bị nghi ngờ đầu tiên – Lục Khê.

Minh Uyên không ngồi liền xa, Lục Khê đành phải đi bộ cùng hẩn. Mấy ngày nay cố ý nhịn ăn, nên giờ phút này bước chân của nàng lung lay run rẩy, nhưng có thể cùng tản bộ với hoàng thượng chính là vinh hạnh lớn lao,

nàng không thể không tỏ ra vô cùng vui mừng, thật sự là có khổ mà không nói được.

Minh Uyên cầm tay nàng, cảm thấy cánh tay mềm yếu cũng đang run rẩy, thở dài: "Ái phi chịu uất ức rồi."

Lục Khê nhìn vào mắt hần, vừa cảm thán Đế Vương quả thật là diễn viên trời sinh, vừa nói nhỏ: "Có hoàng thượng tin tưởng, tần thiếp chẳng hề chịu chút uất ức nào."

Trong lời nói chẳng lộ chút oán trách chuyện mấy ngày nay hần lạnh nhạt, nàng chỉ cố nén lệ, cúi đầu cắn môi không nói, lông mi run rẩy như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Minh Uyên vốn cố ý lạnh nhạt nàng, thứ nhất là tỏ vẻ công chính, thứ hai là để cho nàng hiểu chức trách đế vương của mình, tuyệt đối không thể vì bất kỳ một vị phi tần nào mà phá vỡ quy củ.

Nhưng giờ phút này đáng vẻ tràn đầy uất ức lại vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì của nàng làm hần có chút áy náy, nhưng nàng diễn, hần cũng phải diễn theo: "Ái phi kiên cường như thế, trăm rất vui mừng."

Hai người đi bộ đến cạnh hồ sen, những đóa sen đầu hạ đang đón ánh mặt trời, trên phiến hoa còn đọng lại những giọt nước trong suốt, chẳng hiểu sao lại khiến người ta liên tưởng đến nước mắt của mỹ nhân.

Trầm mặc nhìn đôi vai thon gầy đang rũ xuống của Lục Khê, Minh Uyên khẽ thở dài, ôm nàng vào trong ngực: "Không phải nàng đã nói sẽ sinh cho trăm một hài nhi sao? Bây giờ gầy thành như vậy, sao có thể làm mẫu thân được đây?"

Giọng nàng buồn buồn từ ngực truyền đến: "VẬY. Nguyệt Dương Phu nhân thì sao? Hoàng thượng định xử trí nàng ta như thế nào?"

Cánh tay Minh Uyên hơi cứng lại, âm thanh có chút mơ hồ: "Ái phi nghĩ ta nên xử trí như thế nào đây?"

Lục Khê suy nghĩ hồi lâu, ngẩng đầu lên nói: "Tần thiếp không biết, tần thiếp vào cung chưa lâu, nhưng thiếp thấy Nguyệt Dương Phu nhân là một nữ tử không tranh quyền thế, sẽ không làm ra chuyện mưu hại hoàng tử như vậy đâu."

Nét mặt Minh Uyên ôn hòa hơn một chút: "Trẫm cũng nghĩ như vậy."

"Theo tần thiếp thì, có lẽ ở đây có sự hiểu lầm, dù thế nào đi nữa, Nguyệt Dương Phu nhân còn phải dưỡng dục nhị hoàng tử, nếu như hoàng thượng trừng phạt nàng ấy, nhị hoàng tử sẽ mất đi mẫu thân, phải “ăn nhờ ở đậu” như Đại hoàng tử, không nhận được tình thương của mẫu thân.” Nói tới đây, Lục Khê chợt phát hiện mình đã nói sai: "Hoàng thượng thứ tội! Tần thiếp không cố ý nói hoàng hậu nương nương không đúng, tần thiếp chỉ hi vọng hoàng thượng có thể hành động theo suy nghĩ của mình, không chắc rằng Nguyệt Dương Phu nhân làm, thì nên cho nàng ấy một cơ hội."

Minh Uyên yên lặng nhìn nàng, đôi mắt sáng ngời không lẫn một tia tạp chất, có dũng đảm, cũng tràn đầy quyến luyến.

Chưa bàn tới chuyện này có phải do Nguyệt Dương Phu nhân làm hay không, chỉ tính đến việc bản thân bị hãm hại, thì nàng đã có đầy đủ lý do để hận Nguyệt Dương Phu nhân rồi. Nhưng bây giờ nàng lại muốn hãn hành động theo tâm ý của mình, không phải bởi vì thiện lương hay vô tư, mà chỉ là vì trong lòng nàng có hãn, không muốn hãn khổ sở. Sao hãn lại không biết chứ?

"Chẳng lẽ nàng không hy vọng trẫm bắt người đã hãm hại nàng ra trước công lý sao?"

Lục Khê nhắm mắt chôn đầu vào lồng ngực hân: "Tần thiếp đã từng oán người muốn hãm hại mình, nhưng hoàng thượng vui vẻ, tần thiếp mới có thể vui vẻ."

Một câu nói, khiến Minh uyên vô cùng xúc động.

Hân ôm chặt người trong lòng, cảm thấy tim mình bình thản chưa từng có, giống như giọt sương trên phiến sen, trong suốt, lóng lánh dưới ánh mặt trời.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hãm Hại 【 Bốn 】

Edit: Fuly

Nghe nói sau khi hoàng thượng tiễn Lục Phương nghi về Nhạc Thanh điện, liền đến Trường Nhạc cung của Nguyệt Dương phu nhân.

Các cung điện mỗi phi tần ở đều có tên riêng, cho dù là hoàng thượng tùy ý ban tặng đi nữa, thì hai chữ *Trường Nhạc trên cung điện của Nguyệt Dương phu nhân cũng đã nói rõ lên suy nghĩ của hoàng thượng về chủ nhân nó.

*Trường nhạc: Vui vẻ dài lâu.

Lục Khê cũng chỉ nghe Tiểu Thuận kể lại, một tiểu thái giám trực trong điện của Nguyệt Dương phu nhân lén nói cho hẳn biết, hôm đó, sau khi hoàng thượng đến Trường Nhạc cung thì vô cùng tức giận ra về, dù không đưa ra quyết định gì bất lợi cho Nguyệt Dương phu nhân, nhưng kính sự phòng đã triệt hạ thẻ bài của nàng ta.

Lúc đầu, mọi người đều hoang mang, vì Nguyệt Dương phu nhân nhìn thế nào cũng không giống người có thể hạ độc Đại hoàng tử, nếu thật sự là nàng ta ra tay, có thể giả vờ không tranh quyền thế bao nhiêu năm như vậy, đến cả hoàng thượng cũng qua mặt được cũng đủ để hiểu tâm cơ nàng ta sâu thế nào rồi. Thử hỏi một người tâm tư sâu kín đến thế, sao có thể để lại nhiều đầu mối như vậy đây?

Nhưng sau đó một đồn mười, mười đồn trăm, có người còn nói, hôm đó chính miệng Nguyệt Dương phu nhân đã thừa nhận, khiến Lục Khê vô cùng kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, với địa vị của Nguyệt Dương phu nhân trong lòng hoàng thượng mà nói, trừ phi nàng ta chính miệng thừa nhận, nếu không sao hoàng thượng lại tin chắc nàng ta là hung thủ, còn giận dữ đến vậy chứ?

Ngày hôm đó, buổi chiều, trời trong nắng ấm, Lục Khê mang theo Bích Chân cùng Vân Nhất đến Ngự Hoa Viên đi dạo. Đang phơi nắng thì chợt nghe từ xa truyền đến những tiếng bước chân, nàng quay đầu nhìn lại, không ngờ lại thấy Nguyệt Dương phu nhân.

Nàng ta chải búi tóc Lưu Vân, phía trên chỉ cắm một cây trâm vàng, lúc bước đi chiếc trâm cũng lung lay theo, phối hợp với gương mặt dịu dàng, khiến người ta có cảm giác rất thoải mái.

Lục Khê nhìn nàng ta dắt tay nhị hoàng tử Hạo Diệc đi tới bên này, lúc chạm phải ánh mắt nàng, tim Nguyệt Dương phu nhân bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Cung nữ thái giám ở bên cạnh hoảng hốt, Lục Khê bình tĩnh nhìn người tới, giống như là cân nhắc một lúc, mới cúi người, thỉnh an Nguyệt Dương phu nhân.

Bị người ta hãm hại, dù nhân hậu thế nào cũng không thể không có chút oán giận gì được, như vậy quả thực quá giả tạo, dễ khiến người khác sinh nghi.

Nguyệt Dương phu nhân dắt tay Hạo Diệc, dịu dàng nói: "Chào Lục Phương nghi đi con." Hạo Diệc nghe lời nở nụ cười với Lục Khê, cung kính lên tiếng: "Chào Lục Phương nghi."

Lục Khê nhìn khuôn mặt đáng yêu của bé, nở nụ cười: "Lục Phương nghi tham kiến nhị hoàng tử."

Thấy Lục Khê không có ý định gây sự, Nguyệt Dương phu nhân khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống sờ sờ đầu Hạo Diệc: "Ngoan, con qua bên kia

chơi với ma ma đi, lát nữa mẫu thân sẽ tìm con."

Nàng ta quay đầu lại dặn dò ma ma mấy câu, bà ta liền dẫn Hạo Diệc đi đến một khóm hoa gần đó.

Vì vậy Lục Khê cũng quay sang gật đầu với Bích Chân và Vân Nhất, hai người họ liền lui ra chỗ khác.

Nguyệt Dương phu nhân yên lặng nhìn Lục Khê, giữa hai lông mày có chút ưu sầu: "Về chuyện của đại hoàng tử, ta rất xin lỗi."

Đi thẳng vào vấn đề chính nhanh như vậy, Lục Khê ung dung cười cười, không còn địch ý như vừa rồi nữa. Dù sao cũng đã đi hết rồi, đối mặt với người thông minh thì không cần ngại trang nữa.

"Thứ cho tần thiếp ngu ngốc, tần thiếp không hiểu sao phu nhân lại nói xin lỗi."

Nguyệt Dương phu nhân có chút kinh ngạc: "Chuyện đại hoàng tử trúng độc, cô.... cô không trách ta sao?"

Lục Khê nhìn thẳng vào nàng ta, cười nhạt: "Chuyện hạ độc không phải do phu nhân làm, hãm hại tần thiếp là người khác, có gì tần thiếp phải trách phu nhân?"

Lần này, Nguyệt Dương phu nhân mới thật sự sửng sốt tại chỗ. Thật lâu, nàng ta mới nở nụ cười mang đầy bất đắc dĩ: "Ta vẫn nghĩ rằng cô là một người đơn thuần không rành mưu kế, ai ngờ được mọi người đều nhìn lầm rồi, cô còn thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của ta."

Ngay cả hoàng thượng sau khi nghe nàng chính miệng thừa nhận cũng cực kỳ thất vọng, tức giận phẩy tay áo bỏ đi, nhưng Lục Phương nghi hoặc trông có vẻ đơn thuần này lại tin tưởng chuyện hạ độc không phải là do nàng xuống tay.

Lục Khê nhìn nụ cười hiu quạnh của nàng ta, cúi đầu nói: "Phu nhân quá khen rồi, tần thiếp không thông minh như phu nhân nghĩ đâu, nếu không sao cho đến bây giờ vẫn không hiểu được lý do phu nhân lại thừa nhận với hoàng thượng chuyện hạ độc là do mình làm chứ."

Rõ ràng mình không phải hung thủ, nhưng lại cố tình thừa nhận, mưu hại hoàng tử là trọng tội, nếu hoàng thượng bị cơn giận át lý trí, thì việc mang nàng ta ra chém đầu cũng không phải là không có khả năng.

Lục Khê quả thật không thể hiểu nổi.

Ai ngờ Nguyệt Dương phu nhân chỉ cúi đầu cười nhạt: "Hoàng thượng chỉ có hai hoàng tử, Đại hoàng tử xưa nay không được sủng ái, hoàng hậu lại không tận tâm dạy dỗ nên bây giờ mới thành một đứa trẻ không có chủ kiến, kể từ khi các đại thần đưa ra đề nghị lập trữ quân, tất cả mũi nhọn đều chỉ về Hạo Diệc."

Lục Khê lặng yên nghe, không ngắt lời nàng ta.

"Ta sớm biết chuyện lập trữ quân sẽ mang đến vô số phiền toái cho Hạo Diệc, Thái hậu, chúng phi tần, cùng với Đức Phi, phàm là những người có xung đột lợi ích đều có thể gây bất lợi cho Hạo Diệc. Là một mẫu thân, ta không hy vọng con trai mình trở thành một Đế Vương uy phong trong tương lai, chỉ hy vọng bé có thể khỏe mạnh lớn lên, vui vẻ vượt qua tuổi thơ của mình là đủ rồi. Chuyện hạ độc Đại hoàng tử không cần biết là ai làm, đối với ta mà nói cũng chẳng có gì khác biệt, nếu thừa nhận, ta thất sủng, cơ hội để Hạo Diệc lên làm thái tử sẽ giảm đi nhiều, như vậy áp lực cũng sẽ giảm. Mặc dù người hôm nay trúng độc là Hạo Trinh, nhưng ta rất sợ ngày sau cũng sẽ nhìn thấy Hạo Diệc bị như vậy"

Nói đến đây, trong khóe mắt nàng ta đã đọng đầy lệ, khuôn mặt vốn dịu dàng nhuốm mấy phần sầu bi.

Lục Khê trầm mặc chốc lát, mới nói: "Phu nhân yêu con là điều dễ hiểu, nhưng cũng nên suy nghĩ cho bản thân mình mới đúng, thất sủng như vậy, chỉ sợ những ngày tháng sau này của nhị hoàng tử cũng sẽ khó khăn."

Nguyệt Dương phu nhân cười: "Có thể khó khăn đến mức nào chứ? Cùng lắm thì bị thái giám cung nữ xem thường, khẩu trừ phân lệ, cuộc sống kham khổ hơn một chút mà thôi. Những thứ này có đáng là gì? Những ngày tháng phú quý trong cung ta đã hưởng đủ rồi, chỉ cần Hạo Diệc có thể khỏe mạnh lớn lên, ta chẳng ngại gì cả."

Lục Khê lấy lại bình tĩnh: "Vì sao Phu nhân lại nói những chuyện này với ta?"

"Bởi vì ta biết cô không phải là một người không hiểu phải trái, tìm mọi cách để leo lên, cũng không muốn cô vì vậy mà oán hận ta, bây giờ cô là người đang được sủng ái, còn ta đã thất sủng, nếu như sau này vì hiểu lầm mà gây bất lợi cho Hạo Diệc. Xin lỗi, vì con của mình, người làm mẫu thân như ta phải luôn cẩn thận mọi thứ."

Nu cười trên mặt Lục Khê lại càng sâu hơn: "Phu nhân nói tần thiếp không phải là một kẻ bất chấp tất cả để leo lên, về điểm này, sợ rằng phu nhân đã nghĩ sai rồi, dù tần thiếp không phải là kẻ liều mạng, nhưng ít ra cũng đang rất cố gắng để leo lên trên."

Nguyệt Dương phu nhân chân thành nói: "Ta chỉ hi vọng cô có thể hiểu, người hại cô không phải là ta."

Lục Khê gật đầu, "Phu nhân xin yên tâm, việc này ta sẽ nhớ."

Đã nói chuyện nhiều như vậy rồi, thấy sắc trời không còn sớm, Lục Khê mới dẫn theo cung nữ rời đi.

Nàng đã sớm biết hung thủ không phải là Nguyệt Dương Phu nhân, nhưng hôm nay mới hiểu lý do tại sao nàng ta phải thừa nhận. Nguyệt

Dương Phu nhân quả thật là một người tâm địa thiện lương, có lẽ đối với người khác không tính là gì, nhưng ít nhất tình thương sâu đậm giành cho con mình rất đáng được trân trọng. Ở trong hậu cung các các nữ nhân vì tranh đấu mà không từ thủ đoạn nào như thế này, hành động hy sinh mình vì con của nàng ta vẫn hết sức đáng quý.

Lúc đi ngang qua hồ sen, Lục Khê liếc nhìn những bông hoa trong nước, bởi vì mùa hè mới đến, nên còn chưa thấy sự xuất hiện của củ sen.

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện qua một suy nghĩ, củ sen? Hạt sen!

Mùa hè chỉ vừa đến, rõ ràng trong cung không có nhiều hạt sen, tại sao người đó lại làm canh hạt sen?

Suy nghĩ này vừa lóe lên, nàng lập tức liên tưởng tới 1 sự kiện khác, quay đầu sai bảo Vân Nhất: "Em đến Ngự Thiện Phòng hỏi thử xem, gần đây có chủ tử nào muốn ăn canh hạt sen không."

Vân Nhất vừa thấy biểu tình sốt ruột của nàng, liền nhanh chóng chạy đi theo đường nhỏ.

Bích Chân kinh ngạc hỏi: "Chủ tử, sao vậy?"

Lục Khê lấy lại bình tĩnh, "Bích Chân, ta hỏi người, người cảm thấy Đức Phi nương nương là người thế nào?"

Bích Chân trầm ngâm một lát, mới nói: "Nô tỳ nhớ ngày trước nàng ta rất được sủng ái, mặc dù sau khi hoàng thượng lên ngôi có thêm hoàng hậu nương nương, cùng nhiều phi tần khác, nhưng dù sao Đức Phi nương nương cũng là thê tử kết tóc trước khi người đăng cơ, hoàng thượng rất kính trọng cũng rất khoan hồng với nàng ta."

"Vậy sau đó thì sao, vì sao nàng ta lại trở nên yếu đuối bệnh tật như bây giờ?"

"Nô tỳ cũng không rõ lắm, chỉ biết là vào một đêm của mấy năm trước, hoàng thượng đột nhiên rất giận dữ, tiếp đó Đức Phi nương nương liền bị bệnh, hoàng thượng nói sức khỏe nàng ta không tốt, nên an tâm dưỡng bệnh, sau đó thì đưa Đại hoàng tử đưa đến chỗ hoàng hậu nương nương. Vì thế Đức Phi nương nương buồn bã rất lâu, nửa tháng liền, ngày nào cũng đến Tê Ngô cung cầu xin hoàng thượng, nhưng hoàng thượng không chịu gặp mặt lấy một lần."

Chuyện này quả thực kỳ quái, hai phu thê vốn tương kính như tân đột nhiên bất hòa, còn đưa nhi tử sang cho người khác.

Trong lòng Lục Khê đã có quyết định: "Theo như cô nói, Đức Phi nương nương cũng không phải là một người không tranh quyền thế?"

Bích Chân cười: "Chủ tử thật sự nghĩ rằng trong cung này có người không tranh quyền thế sao?"

Lục Khê sửng sốt, Nguyệt Dương phu nhân xem như là một người đi. Nhưng bây giờ mọi chuyện chưa sáng tỏ, không nên nói ra để tránh gây hiểu lầm.

Ở hồ sen đợi một lúc lâu, không ngờ lại gặp phải một nhân vật ngoài ý muốn —— Cửu vương gia Minh Thâm.

Vị vương gia này có ba phần tương tự như Minh Uyên, nhưng gương mặt Minh Uyên hiển lộ rõ vẻ kiên nghị, trông mắt cũng sắc bén hơn, cả người toát ra một loại khí độ tôn quý; mà Minh Thâm lại giống một công tử phú gia, đáy mắt mang theo vẻ đào hoa phong lưu, môi đỏ hồng như cánh hoa đầu xuân khoe sắc.

Lần này hắn mặc một bộ trường bào màu trắng, dáng vẻ hào hoa phong nhã không giống như người sinh ra trong gia đình đế vương.

Nhìn thấy Lục Khê, hắn nhếch môi cười, đối với hậu phi mà cũng có thể lộ ra nụ cười xinh đẹp như vậy, Lục Khê khẽ nhíu mày, lạnh lùng hành lễ: "Tham kiến Cửu vương gia."

Minh Thâm vờ như không nhận ra sự lạnh nhạt của nàng, chỉ cười mỉm nói: "Thời tiết hôm nay rất tốt, Lục Phương nghi cũng đến ngắm hoa sen hay sao?"

Lục Khê nói: " Tần thiếp không có nhã hứng như Cửu vương gia, cũng chỉ đi ngang qua đây, nhân tiện bảo cung nữ đi lấy vài thứ, nên mới đứng đợi thôi. Không biết lần này Cửu vương gia vào cung là vì chuyện gì?"

Nàng cười như không cười nhìn hắn một cái, trong lòng hiểu rõ ắt hẳn là lại đến gặp vị chủ tử của Âm Hợp điện mà thôi.

Minh Thâm cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, chỉ cười nhạt một tiếng, đôi mắt lung linh sáng rỡ: "Sợ rằng Lục Phương nghi đã đoán sai rồi, lần này Bốn vương có chánh sự muốn thương lượng với hoàng thượng, thôi không nói nhiều nữa, ngày khác có cơ hội, gặp nhau ở chỗ thái hậu, đến lúc đó sẽ nói chuyện nhiều hơn."

Bích Chân xưa nay trầm ổn, cũng phải biến sắc sắc, vị Cửu vương gia này quả thật không biết liêm sỉ, ngay cả hậu phi mà cũng dám đùa giỡn.

Ngược lại Lục Khê bình tĩnh hơn, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng: "Cửu vương gia là người phong lưu phóng khoáng, thứ cho tần thiếp thiên cận, sợ rằng không thể cùng trò chuyện với người ta nhã như Cửu vương gia đây."

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Lục Khê không để ý, trong một khắc nàng xoay người đi đó, tất cả vẻ
cột nhĩ trong mắt Minh Thâm đều biến mất, chỉ còn sự ung dung điềm tĩnh,
giống như cầu vồng trên bầu trời.

Hắn căn bản không phải là một người phong lưu đa tình

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cầm Ý 【 Một 】

Edit: Fuly

Sau khi Vân Nhất trở về từ Ngự Thiện Phòng, Lục Khê liền im lặng nghe nàng ta bẩm báo kết quả.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người của Ngự Thiện Phòng nói thân thể Đức Phi nương nương vốn không tốt, vài ngày trước đột nhiên muốn uống canh hạt sen, liền phái cung nữ cận thân đến Ngự Thiện Phòng lấy một ít.

Lục Khê trầm mặc nhìn mái hiên xa xa, cảm thấy hoàng cung này thật sự quá âm u tĩnh vắng lặng, dù ánh mặt trời có sáng đến thế nào đi nữa, cũng không thể soi rọi hết mọi góc tối, càng không thể chiếu rõ sự bối rối của lòng người.

Một bên là người vì nhi tử có thể bỏ qua vinh hoa phú quý cùng thịnh sủng Nguyệt Dương phu nhân, một bên là người vì để được phục sủng lần nữa ngay cả con ruột của mình cũng có thể hạ độc - Đức Phi, có ai dám chắc tương lai mình sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ biến thành một người đáng sợ như thế nào đây?

Lục Khê sờ sờ vùng bụng bằng phẳng, đột nhiên nhớ tới ước định với Thường Tư Viện, nếu đến thời khắc tất yếu, nàng có bằng lòng hy sinh tiểu sinh mệnh nhỏ bé đó không?

Ở một nơi khác, Minh Thâm bình thản nện từng bước đi tới Tê Ngô cung, lúc bước qua một vườn hoa nhỏ trước điện thì vô tình gặp phải người cũng đang đi về cùng hướng - Thường Tư Viện.

Lần trước nhìn thấy , nàng ta vẫn là Thường phi vinh hiển lục cung, ba nghìn sủng ái tại một thân, phong quang vô hạn.

Minh Thâm cười tủm tỉm nói: " Đây không phải là Tiệp dư nương nương sao, nàng cũng đến tìm hoàng huynh à?"

Thường Tư Viện đã từng nghe nhiều lời đồn về vị Cửu vương gia phong lưu thành tính này, biết hẳn cả ngày chẳng làm việc gì đàng hoàng, cũng biết hẳn chuyên “tầm hoa vấn liễu”, nghe nói số danh môn quý nữ ở kinh thành bị hắn nhúng chàm cũng không ít, hơn nữa bọn họ đều cố chấp không phải là hắn sẽ không gả, quả thật là hoang đường.

Không chỉ như thế, nàng nhớ lúc còn ở trong phủ chữa vào cung thì đã từng bắt gặp vị Cửu vương gia này và Thường Tư Vân liếc mắt đưa tình tại hậu sơn, người mà đến Thường Tư Vân cũng chấm trúng, ánh mắt quả thực là cực phẩm.

Nàng ta không thèm che giấu sự khinh miệt nơi đáy mắt, ngay cả câu hỏi của hắn cũng lười trả lời, phát huy phong cách "Thường phi" như từ trước đến nay: "Nô tì tham kiến Cửu vương gia."

Dứt lời, liền chẳng thèm chữa cho Minh Thâm chút mặt mũi nào, trực tiếp bước lên thềm đá.

Cung nữ sau lưng nàng ta đang bê một hộp đựng thức ăn, hẳn là làm cho hoàng thượng, chỉ không biết có phải do nàng ta tự tay làm không.

Kể từ sau khi khôi phục thịnh sủng, dù đã cố thu liễm tính tình của mình trước mặt hoàng thượng, nhưng quần áo vẫn theo phong cách hoa lệ như trước kia, chỉ vì hoàng thượng luôn thích nhìn nàng ta mặc quần áo diễm lệ, tựa như Mẫu đơn vậy.

Hôm nay nàng ta mặc một bộ váy sắc hoa Mẫu Đơn, ở giữa là một đóa hoa, đôi môi điểm nhẹ, lông mày vẽ dài, quả thật là Phong Hoa Tuyệt Đại,

kiêu my khuynh thành.

Minh Thâm mơ hồ nhớ lại trước đây, lúc đến Thường phủ đã từng bị Thường Tư Vân quyến rũ, nếu đã diễn vai phong lưu lãng tử, thì liền theo thường lệ liếc mắt đưa tình một phen, không ngờ lại bị Thường Tư Viện thấy, lúc ấy ánh mắt của nàng ta cũng tràn đầy khinh bỉ như vừa rồi.

Không ngờ trí nhớ của nàng ta tốt như vậy, nhìn bóng lưng thướt tha duyên dáng đã đi xa, Minh Thâm cúi đầu cười hai tiếng.

Hắn không ngờ Thường Tiệp dư ngang ngược phách lối không ai bì nổi cũng xem trọng sự sạch sẽ trong tình cảm đến thế, theo lý mà nói, hậu cung 3000 phi tần cùng phục vụ một mình hoàng huynh, nếu đều thích sạch sẽ như nàng ta, sao lại có thể chịu được hoàng huynh thân kinh bách chiến "Không thuần khiết" đây?

Hắn đứng dưới thềm đá một lúc lâu, nhàn nhã tự ngắm những cây cỏ tươi tốt, một lát sau cửa đại điện mở ra, Thường Tiệp dư dẫn theo hai cung nữ tay trống đi ra.

Thường Tư Viện không ngờ Cửu vương gia này lại tốt bụng như thế, đợi nàng đưa đồ xong mới định đi vào. nên biết hoàng thượng xưa nay là một người công tư phân minh, nếu hai người bọn họ đồng thời đi vào, hoàng thượng tất nhiên sẽ giữ Cửu vương gia lại chứ không phải là nói mấy câu với nàng ta.

Trong lòng nàng ta cảm thấy dễ chịu hơn, liền khom người hành lễ với Minh Thâm: "Nô tì cảm ơn Cửu vương gia."

Trong ánh mắt kinh ngạc của người đối diện, nàng ta khách khí cười cười, sau đó cáo từ rời đi.

Mặc dù Thường Tư Viện nàng là một người tâm cao khí ngạo, nhưng xưa nay ân oán rõ ràng, cho dù chỉ là một ân huệ nhỏ thôi, nàng cũng không

muốn nhận không của người ta, vẫn nên cảm ơn thì tốt hơn.

Minh Thâm trầm tư nhìn bóng lưng của nàng ta cười cười, lúc sau mới xoay người lại đi tới đại điện, trong nháy mắt quay đầu, nụ cười ẩn đi hết, chẳng còn dư lại dù chỉ là nửa phần.

Cao Lộc thông báo Cửu vương gia đến, Minh Uyên ôn hòa ngẩng đầu nhìn người tới: "Ngon gió nào thổi đệ tới đây vậy?"

"Thần Đệ rảnh rồi, cảm thấy rất nhớ hoàng huynh, nên mồn tới thăm huynh một lát, như vậy cũng không được sao?" Minh Thâm bày ra vẻ vô tội, nghênh ngang ngồi xuống ghế trong đại sảnh, tiện tay nhận lấy ly trà cung nữ dâng lên, tự nhiên uống hai ngụm, không khỏi cảm thán: "Vẫn là trà ở chỗ hoàng huynh ngon hơn, mùi thơm ngát xông vào mũi, vừa nếm liền biết là cống phẩm hiếm có của Giang Nam."

Minh Uyên đã quen với dáng vẻ này của hần, chỉ cười bảo: "Không phải mỗi lần Giang Nam tiếng cống, trẫm đều sai người đưa một ít đến phủ của đệ sao? Đệ đừng có ngậm máu phun người, để người khác nghe thấy còn tưởng rằng trẫm giấu hết đồ tốt đi, bạc đãi đệ."

Minh Thâm nói: "Mấy loại trà trong phủ Thần Đệ kia sao có thể so sánh được với ở chỗ hoàng huynh? Dù trà có giống nhau, nhưng người pha trà lại không giống, nước pha cũng khác biệt, tất nhiên mùi vị sẽ bất đồng. Người cùng nước trong hoàng cung đều tốt hơn nhiều so với ở phủ của Thần Đệ, Thần Đệ chỉ sợ là cả đời này cũng khó có thể uống được ly trà ngon như thế này trong phủ."

Vừa nói, hần vừa chăm chú quan sát cung nữ đưa trà tới, bởi vì Bích Chân đã được phái tới Nhạc Thanh điện, cung nữ này là mới đến, mi thanh mục tú, dáng vẻ rất e thẹn.

Minh Uyên hiển nhiên hiểu rõ tính tình phong lưu của hoàng đệ, không thèm nói nhiều, chỉ quay đầu lại sai bảo Cao Lộc: "Nếu Cửu vương gia cảm

thấy Linh Tâm pha trà ngon, vậy thì đưa nàng ta đến Hiên vương phủ đi, để tránh Cửu vương gia muốn uống trà ngon còn phải đi vào cung một chuyến."

Minh Thâm cười tủm tỉm đáp: "Như thế cũng tốt, Thần Đệ liền tiếp nhận hảo ý của hoàng huynh vậy."

Tiếp đó hai người liền bàn bạc chuyện Tế Tự sắp đến, đây là lệ thường ở nước Ngự, hàng năm vào đầu mùa hè đều sẽ tiến hành một lần Tế Tự, đây cũng là nguyên nhân Minh Thâm vào cung.

Là huyết mạch của Hoàng thất, Minh Uyên cùng Minh Thâm phải đến Hoàng Lăng trông mộ ba ngày, hơn nữa còn phải tham dự qua hết các trình tự vô cùng phức tạp của nghi lễ, đây là quy củ tổ tiên lưu lại, làm như vậy là để năm sau mưa thuận gió hòa, mưa nhiều vào hè, không phải chịu cảnh hạn hán.

Minh Thâm ủ rũ nói: "Hoàng huynh, quy củ này chúng ta đã phải tuân theo bao nhiêu năm rồi, kết quả thế nào chứ? Nên khô hạn thì vẫn khô hạn, nên lũ lụt thì vẫn lũ lụt, chẳng bằng hủy bỏ luôn cái nghi thức mệt nhọc này đi, tránh phải tự tra tấn mình mỗi năm nữa."

Minh Uyên nhướng mày, có chút không vui, "Đây là quy củ tổ tiên để lại, sao có thể nói bỏ là bỏ? Nơi này chỉ có trẫm cùng đệ, nên có thể nói năng tùy ý, nếu có các đại thần ở đây, sao trẫm có thể không trách phạt đệ? Sau này trước nói chuyện, phải dùng đầu óc cân nhắc cho kỹ."

Minh Thâm bất đắc dĩ đáp "vâng" liên tục, thảo luận thêm một lúc, mới rời đi. Trước khi đi còn cố ý quay đầu lại nhìn Linh Tâm một cái, khóe môi lộ ra một nụ cười nhẹ, khiến mặt mũi Linh Tâm đỏ hồng.

Theo tiếng đóng cửa vang lên, những gì vừa rồi bỗng biến mất sạch sẽ.

Trên mặt Minh Uyên không còn nụ cười ôn hòa, độ cong trên khóe miệng Minh Thâm cũng mất, vẻ mặt hai người đều đậm bạch, không hiển lộ ra chút tâm tư gì.

Minh Thâm nhìn những dãy hành lang nối dài như vĩnh viễn không có điểm cuối trong hoàng cung, đáy lòng dâng lên sự bất đắc dĩ.

Tiên hoàng có rất nhiều nhi tử, từ nhỏ đã vì đế vị mà tranh đấu ác liệt —— trên thực tế trẻ con sao có thể biết tâm kế là gì? Còn không phải là do các hậu phi đứng sau hoàng tử tác quái sao?

Khi đó hoàng huynh đã mất mẫu phi từ sớm, bị tiên hoàng đưa tới chỗ Thái hậu, lớn lên cùng hần, hần vô cùng ngưỡng mộ vị hoàng huynh thông minh tinh táo này. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, cuộc chiến Đế vị lại ngày càng trở nên kịch liệt, đến Thái hậu cũng dùng hết mọi thủ đoạn để hần lên kế vị, chứ đừng nói tới các phi tần khác.

Về sau nữa, hoàng huynh thắng, trước giờ tiên hoàng vẫn luôn yêu thương người mẫu thân đã mất của huynh ấy, hơn nữa từ nhỏ hoàng huynh đã nổi tiếng tài hoa, mưu lược phi phàm, nên thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế.

Thế nhưng qua nhiều năm tranh đấu đã khiến sự thân mật khi còn bé giữa hai người bị nhiều ngăn trở, dù các hoàng tử khác đều bị phái đi trấn thủ đất biên, chỉ còn mình hần ở trong kinh thành này, nhưng mỗi lần nói chuyện với hoàng huynh hần đều phải hết sức cẩn thận.

Hần cũng là người thông minh, mưu lược cũng không kém hoàng huynh, nhưng một ngày còn ở trong Kinh Thành, thì ngày đó vẫn là mối họa lớn bên cạnh hoàng huynh, hần chỉ có thể sử dụng những hành động phong lưu cùng chơi bời của mình để nói cho hoàng huynh biết, hần vĩnh viễn không có chút uy hiếp gì tới ngôi vị hoàng đế của huynh ấy.

Nhưng thái hậu vẫn ôm ý niệm muốn hãm soán ngôi, nhiều năm qua không lúc nào hãm sống thoải mái, một mặt là mẫu thân, một mặt là huynh đệ, hãm chỉ đành phải sống như một tên lãng tử phóng đảng, chu toàn giữa hai người thân.

Hãm thật không hiểu được ngôi vị hoàng đế này có cái gì tốt, mà vô số huynh đệ trước khi đăng cơ lại chém nhau tới máu chảy đầu rơi, vì sao sau khi bước lên đế vị vẫn còn lo lắng, ăn ngủ không yên. Hậu phi vô số, nhưng có mấy người thật tâm yêu đế vương đây?

Những ngày tháng người thừa ta gặt quá khổ sở, hãm chỉ cầu sống yên ổn, thoải mái mà thôi.

Đi lòng vòng trong cung hồi lâu, hãm mới nhớ tới Âm Hợp điện còn có một người đang mong đợi chính mình, thật ra thì nói là trông mong. cũng không đúng, dù sao đó cũng là phi tử của hoàng huynh, mặc dù đã thất sủng, lại được hoàng huynh cùng Thái hậu ngầm cho phép tư thông với hãm, nhưng chẳng qua đó cũng chỉ là một tấm chân tình giả tạo, để hoàng huynh an tâm mà thôi.

Hãm cũng giả vờ phải lòng nàng ta, để hoàng huynh yên tâm, chút nam sắc này hãm có thể hy sinh được, huống chi. Thật ra thì hãm cũng rất hưởng thụ.

Trên đường đi đến Âm Hợp điện, hãm đi ngang qua Lâm Hoa điện, nghe bên trong truyền đến tiếng nhạc mơ hồ. Tiếng đàn cổ tựa như châu ngọc, dư âm lượn lờ, lại réo rắt như nước chảy, lúc bao la như mưa rào tầm tã, lúc thánh thót như tiếng ngọc kêu vang, khiến hãm không nhin được sải bước vào bên trong.

Cửa son mở ra, ở tiền viện Mẫu đơn nở đầy sảnh, xinh đẹp động lòng người, sắc màu rực rỡ, vây người đang ngồi đánh đàn ở giữa lại. Đôi tay kia

mảnh khảnh oánh nhuận, linh động khác thường, vô cùng thành thạo gảy cầm, điều khiển linh hoạt như ong bướm đang nhảy múa trên dây đàn.

Thường Cao Hoài Viễn bao lâu nghèo túng. Không có gì tựa như tình nồng. Nỗi buồn ly biệt như trăm ngàn sợi tơ vò, ngày càng dăng lên, mờ mịt phất phơ. Tiếng hát bay xa, bụi đường mịn mù, nơi nào tìm thấy được bóng dáng *lang. Sóng nước menh mông, mái chèo nhỏ bé. Hoàng hôn buông xuống, nhìn ánh trăng nghiêng qua song cửa sổ. Tỉ mỉ suy nghĩ, nên *hồng hạnh, hay là gả Đông Phong.

*lang: người yêu/ người tình.

*thê: thê tử, người vợ.

*Hồng hạnh: vượt tường/ bỏ trốn

Hắn không tự chủ được thất thần, tầm mắt dời lên rồi cuộc cũng thấy được chủ nhân của tiếng đàn, lúc này đây, người xưa nay luôn thông dong bình tĩnh, khéo mỗi lúc nào cũng treo nụ cười tùy ý, cuối cùng cũng phải bật cười thành tiếng.

Thường Tư Viện?

Có cần phải trùng hợp như vậy không?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cầm Ý 【 Hai 】

Edit:Fuly

Khó có lúc Thường Tư Viện lại chuyên chú gảy đàn như vậy, tâm tình hoàn toàn lắng đọng trong ca khúc, không hề nhận thấy có người đang đứng ngoài bụi hoa.

Cho đến khi sắp kết thúc khúc nhạc, nàng ta lơ đãng ngược mắt nhìn lên, ngoài bụi hoa, phía trước cây cột có người đang đứng, bộ áo trắng dịu dàng như ngọc, ngũ quan thanh tú không dính một hạt bụi. Không phải Cửu vương gia vừa mới gặp còn có thể là ai?

Đầu ngón tay bỗng dừng dừng lại, tiếng đàn đình chỉ.

Minh Thâm vốn đang đắm chìm trong tiếng du dương thâm thúy, chợt hồi thần, hần mẫn cảm ngẩng đầu lên, liền đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của người gảy đàn.

"Cửu vương gia?"

Minh Thâm khẽ cười một tiếng: "Bốn vương lại không biết thường Tiệp dư đánh đàn hay như vậy, vốn chỉ đi ngang qua nơi đây, bất tri bất giác lại bị hấp dẫn, đã đường đột rồi, kính xin Tiệp dư tha lỗi cho."

Có thể là do tiếng đàn quá du dương, mê đắm nên giờ phút này trên mặt Minh Thâm chẳng còn chút cợt nhả nào, ánh mắt chân thành tha thiết, nụ cười như nước.

Thường Tư Viện hơi trầm ngâm, rồi khẽ gật đầu: "Đa tạ Cửu vương gia tán thưởng."

Nàng ta vốn muốn hỏi hắn đang định đi nơi nào, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, liền đột nhiên nhớ lại trước đây đã từng nghe được lời đồn rằng Tần tài tử thất sủng đã lâu gần đây tư thông với Cửu vương gia, vụng trộm sau lưng hoàng thượng.

Minh Thâm thông minh cỡ nào, vừa thấy nàng do dự nuốt trở lại những lời định nói liền lập tức hiểu ra vấn đề.

"Bốn vương còn có chuyện quan trọng, không quấy rầy nữa, hi vọng ngày khác có cơ hội, còn có thể nghe được tiếng đàn của Thường Tiệp dư."

Hắn cười cười, ưu nhã xoay người rời đi, Thường Tư Viện nghi ngờ nhìn theo bóng lưng hắn dần biến mất ngoài cửa, trong lòng thầm nghĩ.

Cửu vương gia này, thanh thoảng trông có vẻ lỗ mãng bất nhã, như tên háo sắc; thanh thoảng lại thư nhả ung dung, như Quý công tử.

Hắn thật sự phong lưu phóng đảng như lời đồn bên ngoài sao?

Lục Khê sống yên ổn qua mấy ngày, mặc dù thường xuyên nghĩ đến chuyện của Nguyệt Dương phu nhân, nhưng thấy hoàng thượng không thích nhắc tới vị kia, nàng cũng liền giữ yên lặng, không tự tìm phiền toái.

Nàng biết rõ, ở trong cung này, thứ không cần thiết nhất chính là sự đồng cảm, mỗi một phi tần đều bước đi rất cẩn thận, như đang đối mặt với vực sâu, không cho phép người đứng lại quan tâm đến sự sống chết của người khác. Một khi người dừng chân rồi, kẻ té xuống vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt kế tiếp sẽ chính là người.

Nhưng cũng khó tránh khỏi thốn thức, có lẽ ở trong cung này vẫn tồn tại tình mẫu tử, đó cũng là phần ấm áp duy nhất trong cung.

Bởi vì vài ngày trước không quan tâm tới Lục Khê, nên trong khoảng thời gian này hoàng thượng thường hay tới Nhạc Thanh điện, mặc dù quốc

vụ bận rộn, không phải lần nào cũng cần nàng thị tẩm, nhưng dù ngủ cũng sẽ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thoái mái say giấc.

Đêm hôm đó, theo lệ thường Minh Uyên lại đạp qua bóng đêm tới Nhạc Thanh điện, từ xa hẳn đã nhìn thấy ngọn đèn lồng treo trước cửa, ánh sáng màu cam khế đung đưa trong gió, khiến cho người ta có cảm giác như trở về nhà.

Tuy hẳn tới đây thường xuyên, nhưng để tránh mọi người ghen tỵ chỉ trích Lục Khê, hẳn thường không lật thẻ bài, chỉ đến đêm khuya duyệt hết tấu chương mới bảo Cao Lộc trực tiếp bãi giá đến Nhạc Thanh điện, dù sao lâu nay chỉ ngủ lại ở chỗ này, chứ không có lâm hạnh Lục Khê.

Cũng bởi vì hẳn thường tới mà không báo trước, Lục Khê liền nghĩ ra một biện pháp, mỗi đêm đều bảo Tiểu Thuận thắp đèn lên trước cửa, như vậy bất luận hẳn tới khi nào, cũng đều có thể nhìn thấy ánh sáng của đèn lồng, không đến nỗi vắng ngắt tối đen như mực.

Mấy người Cao Lộc dừng lại trước cửa, chỉ mình Minh Uyên bước vào đại điện.

Tối nay ánh trăng như nước,朦胧 lung chiếu vào đại điện, trên chiếc ghế dựa bên cửa sổ có một người con gái đang ngủ, váy lụa mỏng bao lấy thân thể, giống như tiên nữ giáng trần.

Vân Nhất và Bích Chân đứng hầu bên cạnh, thấy Minh Uyên tới, đang muốn lên tiếng đánh thức chủ tử, nhưng hẳn im lặng lắc đầu một cái, ý bảo họ đi ra ngoài, đành phải lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi đại điện, nhân tiện khép cửa lại.

Minh Uyên an tĩnh đi tới bên nhuyễn tháp, im lặng nhìn chăm chú nữ nhân đang ngủ say, nàng rất gầy, cằm hơi nhọn, khuôn mặt chỉ lớn chừng bàn tay, giống như tinh linh lúc nào cũng có thể biến mất, đáng vẻ lúc an tĩnh vô cùng mỹ lệ.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Lục Khê, hẳn đều sẽ nhớ tới mẫu phi đã qua đời, cũng tư thái đợi chờ như vậy, ngày này qua tháng khác tái thiện trong trí nhớ của hẳn, mòn mỏi đợi đế vương.

Hắn khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, xoay người đi vào phòng.

Nhân nhi trong lòng bị động tác của hắn đánh thức, nàng mở đôi mắt mơ màng ra nhìn hắn nửa ngày, mới tìm về được ý thức của mình, nhẹ giọng gọi: "Hoàng thượng?"

Dáng vẻ của nàng vừa ngây thơ lại vừa đáng yêu, vẫn còn đang trong trạng thái mơ màng lúc vừa tỉnh ngủ, nhìn thẳng vào hắn, cười nhẹ.

Minh Uyên nhíu nhíu mày, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng: "Không phải trẫm đã nói đừng chờ trẫm sao? Không phải đêm nào trẫm cũng đến, không chờ cũng không sao."

Lục Khê cực kỳ tự nhiên siết chặt những ngón tay mình vào tay hắn, cười nhẹ: "Tần thiếp thích chờ đợi, cũng nguyện ý chờ đợi, chẳng lẽ hoàng thượng định trị tội tần thiếp sao?"

Minh Uyên bật cười: "Trẫm quả thực đã làm hư nàng rồi, bây giờ còn dám nói với trẫm những lời vô pháp vô thiên đại nghịch bất đạo như vậy nữa. Tuy đã vào hạ, nhưng buổi tối vẫn còn lạnh, nàng mặc xiêm áo đơn bạc thế này ngồi ở cửa sổ, nghĩ thân thể mình là sắt thép à?"

Lục Khê ngồi dậy, bất ngờ đưa tay ôm chặt hông hắn, tìm một vị trí thoải mái nhất, tinh nghịch chớp chớp mắt: "Như vậy thì không lạnh nữa."

Trên người nàng mang theo mùi thơm Ngọc Lan, thanh khiết thơm ngát chui vào mũi khiến cho tâm trạng hắn trở nên thư thái hơn.

Minh Uyên ngầm cho phép hành động tùy ý này của nàng, đưa vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, nói nhỏ: "Có lúc trẫm cảm thấy, trẫm đang ôm không phải

ái phi của trẫm, mà là một bé gái còn chưa lớn."

"Nếu là một bé gái chưa lớn mà có thể ở bên cạnh hoàng thượng mãi như thế này, thiếp cũng rất vui lòng."

Tay của hắn miết nhẹ theo khuôn mặt nàng, mỗi tắc da thịt đều tràn đầy thông minh cùng quyến luyến, khiến hắn phải bật cười: "Trẫm thấy ái phi càng ngày càng biết nói chuyện đấy, sau này hắn nên bảo Cao Lộc mang mật ong tới đây nhiều hơn."

Lục Khê cười hì hì, ngay sau đó bị hắn hôn lên, hai đôi môi cọ sát lẫn nhau, trần trọc triền miên.

Một hồi lâu, Minh Uyên mới rời khỏi môi nàng, bí hiểm nói: "Ừ, quả nhiên rất ngọt."

Mặt Lục Khê đỏ lên, trừng mắt nhìn hắn, gò má ửng hồng cùng đôi môi sưng đỏ chẳng giống như tức giận, mà như đang dỗi hờn.

Minh Uyên biết ý hòa theo, thì thầm bên tai nàng: "Không cho quyến rũ trẫm như vậy." Một mặt dọc theo đường cong lả lướt của nàng cưỡi ra từng tầng lụa mỏng, hôn thẳng xuống, từ vùng cổ mảnh khảnh đến vùng ngực cao ngất, qua chiếc rốn nhỏ nhắn đến. tam giác mềm mại.

Lục Khê hoảng hốt: "Hoàng thượng?"

Minh Uyên tách hai chân của nàng ra, chuyên chú nhìn nơi tư mật kia, cúi đầu cười: "Sao hả?"

Cảm giác xấu hổ liên tục truyền lên đại não, Lục Khê luống cuống nín thở chặn dưới thân: "Nơi đó. Không thể."

"Vì sao không thể?"

Không thể nói được lý do vì sao không thể, nhưng nàng cảm thấy hành động bất ngờ này rất khó tiếp nhận. Ánh mắt nóng rực của hân như thiêu đốt cả người nàng, chỗ tư mật bị hân nhìn chăm chú vào dần dần ướt át, cảm giác xấu hổ càng tăng thêm. Nhưng xen lẫn còn có chút tê dại khó hiểu từ mạch máu lan tràn đến trái tim, cuối cùng đốt đỏ gò má nàng.

Cánh hoa màu hồng trước mắt chậm rãi nở rộ ra, nụ cười của Minh Uyên cũng từ từ sâu hơn, hân vui môi mình vào đó trong tiếng thở dốc của Lục Khê, tiếng kêu yêu kiều lập tức tràn ra, khiến hân cũng có thể cảm nhận được sự kinh hoàng cùng kích thích của nàng.

Hân ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt đóng chặt của Lục Khê, nhẹ giọng dụ dỗ: "Mở mắt ra."

Lục Khê không dám không nghe theo, lông mi run rẩy hai cái, chậm rãi mở ra, thấy hân đang dang rộng chân nàng thành một tư thế xấu hổ, bàn tay đang vỗ về, chơi đùa cánh hoa mãn cảm.

Đầu ngón tay chạm đến tiểu hạch trong nhụy hoa, ác ý xoay tròn, khiến nàng phải thở gấp liên tiếp, hoa lộ tràn ra.

Ngay sau đó, hân lại đưa ra hai ngón tay, bất ngờ tiến vào hoa huyết, theo động tác của hân cánh hoa đỏ thắm lúc đóng, lúc mở, rung động không dứt, càng thêm kích thích hăng hái của hân, tròng mắt hân híp lại, nhiễm đầy tình dục.

Tốc độ càng ngày càng nhanh, động tác càng lúc càng sâu, âm thanh của Lục Khê bắt đầu rối loạn, chẳng phân biệt được là vui thích hay thống khổ.

Cuối cùng hân cúi đầu cắn xuống nụ hồng trước ngực nàng, vừa dùng đầu lưỡi thực hiện đủ mọi biện pháp đùa giỡn, vừa xuống tay kịch liệt hơn, rốt cuộc ở trong tiếng thét kinh hãi của Lục Khê, mang nàng đến đỉnh cực lạc.

Thân thể oánh nhuận đã nhuộm một tầng phấn hồng, đôi mắt vì nhuộm màu tình dục mà trở nên kiều diễm hơn, Minh Uyên khó có thể tiếp tục chịu được sự tra tấn như vậy hơn nữa, buông thả phần cứng rắn của mình, chạm nhẹ vào nơi mềm mại.

Hoa nhị của Lục Khê vẫn còn đang run rẩy, hoa lộ tiết ra vô số, khát vọng hần tiến vào. Nhưng hần cố tình chỉ ma sát ở bên ngoài, chứ không hung hăng lấp đầy nàng.

Nàng chỉ có thể dùng ánh mắt vô tội mà nhìn hần, đôi mắt đắm lệ lên án hành động của hần.

Minh Uyên cố đè nén dục vọng hỏi: "Muốn trẫm đi vào sao?"

Nàng cắn môi: "Muốn."

"Như nàng mong muốn."

Sự khẳng định cùng thành thực của nàng làm hần hài lòng, sau một khắc, Minh Uyên đưa tay vạch hai cánh hoa nhỏ ra, hạ thân dùng sức, hung hăng xỏ xuyên qua nàng.

Hần tùy ý chạy nước rút trong cơ thể nàng, một cái lại một cái, lần nào cũng tiến vào nơi sâu nhất, giống như dã thú không biết mệt mỏi.

Mà nàng chỉ có thể dịu dàng thừa nhận, dùng ánh mắt quyến luyến nhìn hần, môi đỏ mọng thở nhẹ, ánh mắt mê người, đốt lên vô vàn kích tình.

Đũng đạo của nàng khít khao, ấm áp, khiến Minh Uyên càng lúc càng sáng khoái, hần mạnh mẽ lật người nàng lại, dùng gối đầu chèn dưới bụng nàng, lần nữa tiến vào từ phía sau, dùng tần số nhanh hơn bắt đầu lại một vòng hoan ái mới.

Lục Khê đã sắp đến đỉnh điểm, chỉ có thể nhẹ giọng khẩn cầu: "Không cần, hoàng thượng. Tần thiếp không cần."

Mà người phía sau cúi đầu thở hỗn hển, từng phát từng phát đưa vào chỗ sâu nhất, cuối cùng ở lúc nàng đạt đến cực hạn, cơ thể run rẩy cùng đè ép thứ cứng rắn ở bên trong, mới rốt cuộc buông thả, ôm chặt lấy thân thể nàng ngã xuống giường.

"Trẫm đang vì nàng mà cố gắng." Hắc cúi đầu nỉ non ở bên tai nàng.

"Cố gắng?" Nàng vừa nghi hoặc lại mệt mỏi nhìn hắc.

"Trẫm đang vì hài nhi mà cố gắng." Hắc nở nụ cười xấu xa nhưng cũng đầy dịu dàng, hôn lên vành tóc ướt át của nàng.

Hốc mắt Lục Khê đỏ lên, nhích lại gần ngực hắc.

Minh Uyên bật cười: "Ngủ đi, nàng cũng đã mệt mỏi rồi."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sai Lầm 【 Một 】

Edit: Fuly

Bởi vì Đại hoàng tử trúng độc, Đức Phi tiêu tụy đi rất nhiều, lúc rảnh rồi hoàng thượng sẽ đến thăm nàng ta một lát, mặc dù vì thân thể nàng ta không tốt nên chưa bao giờ hăn ngủ lại, nhưng vị thái tử phi bị quên lãng đã lâu này cũng xem như tìm được cảm giác tồn tại.

Trái lại Nguyệt Dương phu nhân, mất thánh sủng chưa nói, còn liên lụy nhị hoàng tử - người đang là ứng cử viên số một cho vị trí thái tử cũng thất thế theo. Bây giờ, trên triều đình mà có người nhắc tới chuyện lập Hạo Diệc làm thái tử, đều sẽ nhận phải ánh mắt lạnh lẽo của hoàng thượng.

Hoàng thượng đã không thích Nhị hoàng tử, mà Đại hoàng tử lại đang dưỡng bệnh, nên dần dà, không người nào nhắc lại chuyện lập trữ quân nữa.

Nhưng thông qua chuyện này, mọi người đều biết địa vị của Lục Phương nghi đã từ từ vững chắc, dù phẩm cấp chưa quá cao, nhưng nhìn vào trình độ sủng ái mà hoàng thượng dành cho nàng cũng không khó nhìn ra, tiền đồ của vị chủ nhân này vô cùng sáng lạng, có thể so với Thường phi ngày trước.

Vô luận hoa tượng chăm sóc kỹ đến mức nào, thì các loại hoa trong cung cũng đến ngày tàn lụi, trong không khí ngày càng nóng bức của mùa hè, lễ Tế Tự cuối tháng tư đã tới.

Tế Tự được tổ chức liên tục trong vòng một tháng, ngày đầu tiên, tất cả hậu phi, vương tôn công chúa đều phải hộ tống Đế Vương về lễ miếu cử hành đại điển Tế Tự.

Lễ miếu nằm ở phía nam của hoàng cung, dựa lưng vào một quả núi thấp, trên núi chính là Hoàng Lăng.

Hoàng tử công chúa cùng với chúng phi tần Tông Tam phẩm trở lên theo hoàng thượng vào trong miếu thành tâm cầu nguyện, những người còn lại quỳ chờ ở ngoài miếu.

Hôm nay Minh Uyên mặc một bộ trường sam màu đen phức tạp, dáng vẻ nghiêm trang bước lên bậc thang, bên trái là hoàng hậu, bên tay phải là Cửu vương gia Minh Thâm, không còn bộ trường sam màu trắng khi xưa nữa, mà theo quy củ mặc xiêm áo màu đen dành riêng cho đại diện giống như Minh Uyên, chỉ khác là nơi vạt áo và cổ áo không có Long Văn màu vàng lợt mà thôi.

Ba người đi theo phía sau là hoàng tử công chúa, sau nữa là Thường Tư Viện cùng các hậu phi Tông Tam phẩm trở lên.

Lục Khê và đám người hộ tống còn lại quỳ gối ngoài miếu, mặt trời trên đỉnh đầu nóng bức, bốn phía lại chẳng có cây cối che chắn, thành ra những Tần phi vốn được ăn sung mặc sướng này phải chịu tội không ít.

Trán Lục Khê đổ đầy mồ hôi, bởi vì hôm nay là Tế Tự, nên nàng mặc y phục cũng cực kỳ long trọng, tầng trong tầng ngoài, vô cùng kín đáo. Nhìn tấm lưng An Uyển nghi trước mặt cũng có dấu vết ướt át của mồ hôi, nàng cúi đầu thở dài, cảm thán nữ nhân của hoàng thượng quả nhiên khó làm, mà địa vị càng thấp thì lại càng khó làm hơn, nhìn những nhân vật trên cao kia mà xem, được ở trong miếu mát mẻ chưa nói, đến bàn quỳ cũng không phải đệm lót thô cứng như bọn họ.

Bởi vì thân thể khó chịu, vừa phải chịu nóng lại buồn bức, thời gian tự nhiên cũng trôi qua khá dài, đợi đến khi nghi thức bên trong kết thúc, Lục Khê đã cảm thấy cả người mệt lả.

Mấy ngày trước, vì để kiến tạo nên hình tượng nhớ nhung hoàng thượng đến gầy đi, nàng đã cố gắng khống chế sức ăn, hôm nay mới phát hiện thân thể quả nhiên là không được như xưa, đầu gối tê dại không nói, cảm giác choáng váng cũng thi nhau kéo tới.

Nàng khẽ cắn răng, dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, móng tay khảm sâu vào trong thịt, lúc này mới tỉnh táo đôi chút, không đến nỗi té xỉu.

Minh Uyên mang theo mọi người đi ra ngoài, lễ quan đứng ở trên bậc thang tuyên đọc chiếu cầu phúc, bọn họ liền đứng ở trước miếu nhìn chăm chú vào chúng Tần phi quỳ gối trước mặt.

Mặt của mọi người đều bị phơ đỏ lên, dung nhan mê người ngày xưa giờ đang nhăn cả lại, nỗ lực duy trì phong độ không cho mình ngã xuống.

Tầm mắt hần chậm rãi rơi vào trên người Lục Khê đang ở hàng thứ hai bên trái, nàng cắn môi dưới quỳ thẳng ở đó, gương mặt trắng bệch, răng gần như khảm sâu vào thịt, khiến đôi môi ánh nhuận ngày trước giờ đây mất hết huyết sắc.

Liên tưởng đến mấy ngày gần đây thân thể nàng không được khỏe, Minh Uyên cau mày, sai nhỏ Cao Lộc, Cao Lộc liền yên lặng rời khỏi bậc thang.

Ở lúc Lục Khê cho là mình sắp không tiếp tục kiên trì được nữa, Cao Lộc đột nhiên mang theo các nhạc công đi đến chỗ các phi tần đang quỳ bên trái, đáng mừng là phía sau có thái giám mang theo lọng che, bóng râm che bớt được cái nóng từ mặt trời.

Nàng cúi đầu thở nhẹ một hơi, vì chuyện bất ngờ này mà hơi nghi hoặc, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Minh Uyên.

Trên thềm đá, Quân Vương mặc trường sam màu đen uy nghiêm đứng ở nơi đó, ngũ quan kiên nghị, sắc bén, nhưng lúc chạm phải ánh mắt nàng thì

trong đôi mâu đen lại chứa đầy ánh sáng nhu hòa, giống như còn ẩn thêm chút ý cười.

Nàng nhẹ nhàng nâng khóe miệng, lần nữa cúi đầu thấp xuống.

Hành động của Cao Lộc không thoát khỏi ánh mắt của hoàng hậu, chỗ cung nhân đang đứng tấu nhạc rất tốt, vì sao phải đổi vị trí? Ánh mắt nàng ta chậm rãi chuyển qua những người đang quỳ bên cánh trái, An Uyển nghi, Kha Lương Viện, cuối cùng là. Lục Phương nghi.

Là ai có thể khiến hoàng thượng phải suy nghĩ cho mình như thế, trong lòng nàng ta đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cũng đong đầy khổ sở, nhìn những nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp phía dưới chợt cảm thấy cực kỳ gai mắt.

Ngày thứ nhất, nghi thức phức tạp cũng dần xong, trước khi Minh Uyên bước lên liền xa có quay đầu lại liếc nhìn các phi tần đang đứng dậy dưới sự dìu đỡ của cung nhân, chỉ thấy Lục Khê phải dùng thời gian rất dài mới đứng thẳng được. Bóng lưng kia yếu gầy, dù đã mặc một tầng vải dày cũng có cảm giác như không chịu nổi sức gió, nàng vịn tay Bích Chân đứng dậy, bước chân có chút xiêu vẹo, hiển nhiên là do quỳ lâu mà máu huyết không thông.

"Cao Lộc, truyền lệnh cho Thái Y Viện cấp phát thuốc trị máu bầm cho mọi người, còn có." Lần nữa liếc nhìn gương mặt hơi tái nhợt của Lục Khê, "Cho Lục Phương nghi một ít thuốc bổ khí huyết."

"Vâng"

Nhạc Thanh điện, Lục Khê xoa đầu gối, nhìn Van Nhất cẩn thận mở thuốc Cao Lộc vừa đưa tới, bôi lên chỗ tím bầm trên chân mình, cảm giác lạnh lạnh, rất thoải mái.

Bích Chân ở một bên đứng cười tủm tỉm, nàng cũng liền cười theo, thuận miệng hỏi một câu: "Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

Bích Chân đáp: "Nô tỳ đi theo Vạn Tuế Gia đã lâu, lần đầu tiên thấy ngài ấy để ý một phi tần như vậy đấy. Chủ tử lọt vào mắt Vạn Tuế Gia, thì cũng xem như chiếm được lòng của Vạn Tuế Gia rồi."

Vân Nhất cũng cười theo, nhẹ nhàng nói: "Chủ tử đối với hoàng thượng tốt, ngày nào cũng thức đêm chờ hoàng thượng, hoàng thượng tất nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng."

Lục Khê cúi đầu lắc đầu khẽ cười, lòng của phụ nữ đối với Đế Vương mà nói là một thứ rất dễ có được, hôm nay đặt nàng ở trong lòng, nhưng ngày khác thì thế nào? Đức Phi, Thường phi, Tiêu chiêu viện, Nguyệt Dương phu nhân, những người này có ai mà chưa từng nhận ân sủng của hân? Hôm nay, người hân sủng ái là mình, nói không chừng chẳng lâu nữa phần sủng ái này sẽ thuộc về tay người mới.

Đang thất thần, Tiểu Thuận đột nhiên đi vào báo cáo tin tức vừa nghe được, nói là Đức Phi và Nguyệt Dương phu nhân chạm mặt nhau, xảy ra bất hòa, người hiền hòa lễ nghi như Đức Phi lại cho Nguyệt Dương phu nhân một cái tát, cuối cùng là Nhị hoàng tử quỳ xuống khóc lóc cầu xin, Đức Phi mới xoay người rời đi.

Lục Khê kinh ngạc, ngay sau đó liền hiểu, chuyện này cho dù là Đức Phi ra tay, mọi người cũng chỉ cho rằng nàng ta tức giận chuyện Nguyệt Dương phu nhân hạ độc Đại hoàng tử, chẳng trách móc nặng nề. Ngược lại, dù Nguyệt Dương phu nhân bị đánh, vẫn sẽ bị nói thành lòng dạ ác độc bị vạch trần, sẽ chẳng có ai đồng tình với nàng ta.

Nghĩ đến nhị hoàng tử mi thanh mục tú, dịu ngoan khả ái, hai mắt đầm lệ quỳ trên mặt đất cầu xin Đức Phi tha thứ, nàng chợt ngăn người, giống như thấy lại cảnh ngày xưa mình quỳ gối trước mặt thái giám tuyên chỉ khổ sở cầu khẩn nói Lục gia vô tội, khi đó nàng cũng khờ dại cho là chỉ cần mình khiêm nhường cầu khẩn đối phương, cha mẹ có thể bình yên vô sự, nhưng cuối cùng là do nàng suy nghĩ quá ngây thơ mà thôi.

Một ngày trước khi bị chém, nàng được Quý Thanh An cứu ra, người thế chỗ là một nữ tử con nhà nghèo, nàng liều mạng muốn đến pháp trường cùng chết với cha mẹ, nhưng lại bị Quý Thanh An nhốt ở nhà, cuối cùng chỉ nhận được hai hũ tro cốt.

Cảm giác đau lòng cùng đồng tình ủa tới, nàng buông vạt áo ra, đứng dậy: "Bích Chân, đến Tê Ngô cung với ta một lát."

Vân Nhất lo lắng: "Chủ tử, chân của người."

"Không sao, là ngòi xe đi, không sao đâu." Nàng cười trấn an.

Minh Uyên đang nghỉ ngơi ở thư phòng, một khắc trước Cao Lộc có đến bẩm báo chuyện Nguyệt Dương phu nhân và Đức Phi xảy ra xung đột, hắn chỉ nói một câu "Biết", chứ không nói thêm gì nữa.

Không lâu sau, Cao Lộc lại đến thông báo nói Lục Phương nghỉ tới, hắn lặng lẽ mở mắt: "Tuyên."

Lục Khê đi đứng có chút khó khăn, chậm hơn so với bình thường, hắn nhăn mày khẽ trách: "Nếu chân đã không thoải mái, còn tới làm gì? Có chuyện cứ bảo cung nữ thái giám tới bẩm báo là được, cần gì phải tự mình đến đây?"

Lục Khê cười tủm tỉm hành lễ, lại được hắn tự tay đỡ lên, dẫn đến ngòi xuống chiếc bàn gần đó: "Có chuyện hồi báo là giả, muốn gặp hoàng thượng là thật, loại chuyện như vậy sao có thể bảo thái giám cung nữ giúp tần thiếp đây?"

Trán Minh Uyên giãn ra, bật cười sai người bưng trà .

Hai người như vậy nhàn nhã nói một chút, Lục Khê mới nói: "Hoàng thượng, hôm nay tần thiếp đột nhiên muốn ăn bánh hạt sen, thế nhưng bây giờ không có hạt sen, tần thiếp định bảo Ngự Thiện Phòng làm, nhưng lại

sợ người khác biết sẽ cho rằng tần thiếp ỷ sủng mà kiêu, vì vậy. mới đến chỗ hoàng thượng, hi vọng hoàng thượng có thể giúp tần thiếp một chút."

Trong cung rất ít khi có phi tần sai Ngự Thiện Phòng làm loại điểm tâm không hợp thời thế này, đặc biệt là phân vị không cao, cũng vì vậy, chuyện Lục Khê lo sợ cũng không phải là không có lý

Chỉ là. bánh hạt sen?

Minh Uyên yên tĩnh nhìn vào mắt nàng, lơ đãng nói: "Sao ái phi lại biết Ngự Thiện Phòng nhất định còn có hạt sen của năm trước?"

Lục Khê nói: "Hôm đó tần thiếp có theo Bích Chân học làm hương phấn, nên bảo Vân Nhất đến Ngự Thiện Phòng mang về một ít bột gạo, ngẫu nhiên nghe nói cung nữ trong cung Đức Phi nương nương cũng ở đó hỏi lấy hạt sen, thế mới biết thì ra là Ngự Thiện Phòng còn cất giữ hạt sen từ năm trước."

Ánh mắt Minh Uyên trầm xuống, trong bụng đã có quyết định, chỉ gật đầu nói: "Trẫm biết, lát nữa sẽ bảo Cao Lộc đến Ngự Thiện Phòng sai người làm cho nàng, tối nay sẽ có người mang đến cung cho nàng."

Lục Khê cười tủm tỉm đứng dậy tạ ơn, trong mắt đong đầy vui mừng.

Nhưng nàng vừa rời đi, Minh Uyên cũng liền ra cửa: "Cao Lộc, chuẩn bị xe, trẫm muốn đến chỗ Đức Phi."

Xa xa, Lục Khê đang ngồi trên liễn xa quay đầu lại liếc nhìn về phía Tê Ngô cung, một chiếc liễn xa màu vàng cũng đang lăn bánh, nhanh chóng chở Đế Vương đến cửa Vị Ương.

Nàng cúi mắt, một lát sau nghe Bích Chân thở dài: "Chủ tử sao phải khổ vậy chứ? Xưa nay Nguyệt Dương phu nhân vốn được sủng ái, dù chủ tử có

đồng tình với nàng ta, thì cũng đừng nên giúp đỡ. Trong cung này không có đồng tình, chỉ có đấu tranh."

"Ta cũng chỉ thương cảm cho Nhị hoàng tử mà thôi, chứ không phải là đồng tình với Nguyệt Dương phu nhân."

"Nhưng hôm nay chủ tử giúp nàng ta, khó đảm bảo ngày khác nàng ta sẽ không phục sủng, uy hiếp ngược lại địa vị của chủ tử."

"Thôi, sau này sẽ không như vậy nữa, chỉ một lần này thôi." Nàng như cũng hiểu mình đã phạm sai lầm, khẽ cười một tiếng: "Bích Chân phiền người giám sát ta."

Bích Chân bật cười trước tính trẻ con của nàng: "Dạ, chủ tử."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Sai Lầm 【 Hai 】

Edit: Fuly

Ngồi trên liễn xa, khuôn mặt Minh Uyên không chút biểu cảm, ánh mắt khóa chặt trong cánh rừng rậm nơi xa, Cao Lộc phát hiện quanh người hắn tản ra hơi thở lạnh lẽo, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Vốn dĩ hắn đã không tin Nguyệt Dương phu nhân sẽ làm ra loại chuyện ác độc thế này, nhưng vì chính miệng nàng ta thừa nhận nên hắn cảm thấy vô cùng đau lòng, còn tưởng rằng cung đình này đáng sợ đến mức có thể biến một nữ tử thiện lương, dịu dàng như nước thành một độc phụ rành rẽ mưu kế như vậy.

Hôm nay được Lục Khê nhắc nhở, hắn chợt thở phào nhẹ nhõm, Nguyệt Dương phu nhân đúng là vô tội.

Nhưng ngoài sự áy náy chất đọng trong lòng đang từ từ rót vào trái tim, còn có một loại cảm xúc khác dần được khơi dậy, Đức Phi thế mà vì tranh thủ tình cảm lại hạ độc cả con trai mình hắn siết nắm chặt nắm đấm, mím chặt đôi môi cố đè nén sự tức giận.

Lúc ấy vừa nghe Nguyệt Dương phu nhân chính miệng thừa nhận là nàng hạ độc Hạo Trinh, cảm giác thất vọng lẫn át lý trí, khiến hắn chưa từng cũng không muốn nghĩ lại, hôm nay nhớ tới không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Canh hạt sen. Đức Phi đại khái cũng không nghĩ ra rằng nàng ta tính được hết thủy, lại để lộ ra sai lầm nhỏ bé nhưng chết người này?

"Cao Lộc, sai người mang tên thái giám trực ở Ngự thiện phòng đưa hạt sen cho Đức Phi hôm đó đến cho ta."

"Vâng"

Liền xa đến Thừa Quang điện của Đức Phi, Minh Uyên không chút do dự xuống xe, nhanh chóng bước vào điện trong tiếng bầm báo của Cao Lộc.

Đức Phi vừa ngủ trưa dậy, còn đang trang điểm, nghe thấy âm thanh của Cao Lộc, vui mừng nghĩ rằng là hoàng thượng tới thăm mình, vội vàng đứng dậy ra nghênh tiếp.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng." Nàng ta cười tủm tỉm cúi người hành lễ, đang chờ hoàng thượng đỡ mình dậy như mọi ngày cùng câu nói: " Thân thể Đức Phi không khỏe, không cần đa lễ", nhưng hôm nay không biết tại sao, nàng ta đã duy trì tư thế này một hồi lâu, lại chẳng thấy hoàng thượng có động tác gì.

Minh Uyên không lên tiếng, Đức Phi liền ngẩng đầu liếc nhìn, cái nhìn này vừa đúng chống lại tầm mắt lạnh lẽo của hắ, không khỏi sững sờ, trong bụng hiện lên cảm xấu.

Mấy năm trước, sau một trận bệnh nặng rồi mất đi thánh sủng, trừ lần tranh cãi với hoàng thượng đó ra thì nàng ta chưa bao giờ thấy cảm xúc lạnh lẽo như thế này trong mắt hắ, không mang theo một chút tình cảm, chỉ có chán ghét cùng căm hận.

Lần đó, vì chuyện lập hậu mà nàng ta xảy ra tranh chấp với hoàng thượng, bởi vì lúc ấy thế lực của phụ thân của nàng ta và hoàng hậu có mâu thuẫn trên triều đình, hoàng thượng lại quyết định lập hoàng hậu, chuyện này đối với nàng mà nói là sự đả kích và khuất nhục to lớn

Nàng ta chạy tới cung điện của Nhạc Thẩm Tâm – lúc ấy còn chưa là hoàng hậu, lên tiếng khiêu khích, đến lúc đối phương không thể nhịn được

nữa, lập tức sai cung nữ tiến lên vả miệng.

"Người chỉ là một phi tử, lại dám lớn tiếng với bốn cung, buồn cười!"

Nhìn đối phương bị cung nữ mình đánh đến rách môi, khoanh khắc ấy nàng ta cảm thấy rất sướng khoái. Thế nhưng sự sướng khoái này cũng phải trả giá, chỉ là nàng ta vạn lần không ngờ được cái giá này lại đắt đến mức ấy, phải trả bằng cả tương lai của chính mình.

Hoàng thượng nghe được tin chạy tới, thấy hoàng hậu sắp được tấn phong bị đánh đến hoa dung thất sắc, dưới cơn thịnh nộ, biếm Đức Phi vào lãnh cung. Sau đó là do hoàng hậu đích thân cầu xin, bởi vì lập hậu kiêng kỵ những chuyện không hay thế này, mới không đày nàng ta vào đó nữa.

Lúc đó hoàng thượng còn phải dựa vào thế lực của Nhạc gia mới có thể đối đầu với Thái hậu, mà Nhạc gia thấy nữ nhi nhà mình bị đánh, sao có thể không tức giận? Hoàng thượng lại càng bực mình hơn.

Sau đó Đức Phi bệnh nặng, hoàng thượng vẫn tức giận vì hành động ngày đó của nàng ta, chỉ sai thái y tới hầu hạ, chứ không đến thăm, còn giao con trai nàng ta sinh ra cho hoàng hậu, lý do là nàng ta sức khỏe không tốt, không thể chăm sóc cho đại hoàng tử, nhưng trên thực tế là sợ có một người mẹ lòng dạ rắn rết như nàng ta sẽ dạy ra một hoàng tử bất trung bất hiếu.

Hôm nay lại một lần nữa thấy ánh mắt hung dữ quyết tuyệt như vậy của Minh Uyên, trái tim Đức Phi run lên, ấp úng gọi: "Hoàng thượng."

Minh Uyên chấp tay đứng đó, chỉ hỏi một câu: "Độc có phải là do người hạ hay không?"

Ánh mắt của hắn như đang nhìn một thứ gì đó rất kinh tởm, giọng điệu của hắn mang theo tức giận cùng khinh bỉ, thân thể Đức Phi chấn động mạnh, biết chỉ cần mình thừa nhận, đời này chắc chắn chẳng thể trở mình được nữa.

Nàng ta kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hăn: "Hoàng thượng có ý gì đây? Chẳng lẽ nô tì có thể đi hại cả con ruột của mình sao?"

Minh Uyên bỗng dừng cười dài: "Tốt! Rất tốt! Người không thừa nhận chứ gì? Người đâu, mang tên thái giám kia lên cho trẫm!"

Cao Lộc mang một tiểu thái giám đang run rẩy vào điện, Đức Phi vẫn trấn định nhìn hăn quỳ xuống đất, thất kinh kêu: "Hoàng thượng tha mạng, nô tài không hề làm gì hết!"

Cao Lộc nói: "Đồ khốn kiếp! Hoàng thượng còn chưa hỏi, ai cho người ồn ào ở đây? Người nên thành thực khai báo, hôm đó lúc người đang trực Đức Phi nương nương có phái người tới tìm người lấy hạt sen hay không?"

Thái giám này lo sợ liếc nhìn Đức Phi, rồi dập đầu với Minh Uyên: "Khởi bẩm hoàng thượng, hôm nô tài trực, đúng là Đức Phi nương nương phái người tới lấy hạt sen. Nhưng nô tài không hề biết sao nương nương lại muốn hạt sen, việc này không liên quan nô tài!"

Đức Phi biến sắc, nổi giận nói: "Nô tài lớn mật! Bốn cung và người không thù không oán, sao người lại ngậm máu phun người? Bốn cung sai người tới lấy hạt sen khi nào?"

Lại thấy tiểu thái giám này móc ra một chiếc vòng tay phỉ thúy từ trong lòng ngực: "Khởi bẩm hoàng thượng, đây là do cung nữ hôm đó tìm đến nô tài lấy hạt sen đưa cho, nói là một khi có người hỏi, tuyệt đối không được thừa nhận là đưa hạt sen cho Đức Phi nương nương."

Sắc mặt của Đức Phi nhanh chóng xám xịt, tâm như tro tàn.

Nàng ta không thể ngờ rằng, tên thái giám này lại lòng tham không đáy, lúc Vân Nhất đi thăm dò thì cũng nhận đồ trang sức của Nhạc Thanh điện, bán đứng nàng ta.

Cơn tức của Minh Uyên hoàn toàn bộc phát, chỉ tay vào nàng ta gần giọng: "Đồ độc phụ nhà người! Trẫm cho là người dưỡng bệnh nhiều năm, đã thay đổi tính nết, không ngờ bây giờ người lại còn tệ hại hơn, ngay cả máu mủ của mình cũng dám lợi dụng! Người quả thật không quan tâm đến tính mạng của Hạo Trinh sao?"

Đức Phi thấy âm mưu đã bị vạch trần, chỉ âm ỉ cười một tiếng, "Hoàng thượng, từ lúc còn quá nhỏ Hạo Trinh đã bị đưa đến chỗ của hoàng hậu, ngày đó nô tì quỳ hơn nửa tháng ở ngoài ở Tê Ngô cung, hoàng thượng cũng không cho thiếp gặp con một lần. Đã nhiều năm qua, nô tì vẫn luôn nhớ mình có một đứa con trai ruột, nhưng thỉnh thoảng mới được phép gặp một lần, con đối xử với thiếp giống như người xa lạ. Bây giờ nô tì thật không dám chắc có phải mình đã từng sinh cho hoàng thượng một hoàng tử hay không."

"Ý của người là người hạ độc hại nó đều là bởi vì trẫm?" Dưới cơn thịnh nộ, ánh mắt Minh Uyên như một cây kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào nàng ta.

Đức Phi rơi lệ: "Nô tì nào dám trách hoàng thượng? Nô tì chỉ muốn khiến hoàng thượng quay lại nhìn nô tì một cái, đáng cười là nô tì đã sớm biết đây chỉ là một yêu cầu xa vời, nhưng lại vẫn ôm hy vọng như thế. Nô tì dưỡng bệnh ở Thừa Quang điện nhiều năm, luôn phải dựa vào ký ức sớm tối bên cạnh hoàng thượng khi còn là Thái Tử phi mới chống chọi được qua ngày, bây giờ nô tì không còn biện pháp nào khác, sợ thân thể này chẳng đợi được đến lúc hoàng thượng hồi tâm chuyển ý, chỉ có thể đi một bước cờ hiểm. Hạo Trinh là con trai của nô tì cùng hoàng thượng, nô tì đâu nỡ làm hại nó, cho nên nô tì đã giảm bớt lượng thuốc, không để tính mạng nó lâm vào nguy hiểm ——"

Minh Uyên ngắt lời nàng ta: "Không đến nỗi nguy hiểm đến tánh mạng? Ha ha ha, ăn nói bậy bạ! Ngày đó, lúc thái y chữa trị cho Hạo Trinh nguy hiểm đến mức nào không phải người không thấy, hôm nay người vì bảo vệ bản thân, còn dám vô liêm sỉ bảo bớt lượng thuốc! Người quả thực là độc

phụ, lòng dạ rắn rết, trầm thật hồi hận ngày đó đã không biếm người vào lãnh cung!"

Sắc mặt của Đức Phi đã hoàn toàn trắng bệch, ngập ngừng mấp máy môi, nhưng lại chẳng thốt ra được một chữ.

Nàng ta đã từng coi hăn là trời, lúc hăn còn là thái tử đã ngưỡng mộ tài hoa của hăn, toàn tâm toàn ý dành cho hăn. Sau đó thái hậu ban hôn, nàng ta vô cùng vui mừng, cảm thấy mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian đã được tặng cho mình.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, nàng ta chỉ nghĩ đến hăn có tài trị quốc kiệt xuất, ngày khác bước lên đế vị chắc chắn là một hoàng thượng đối xử tử tế với dân chúng, lại chưa từng lường được Hoàng Thượng hậu cung phi tần vô số, nàng ta từ một thái tử phi duy nhất cũng sẽ biến thành một trong ban ngàn cung tần giai lệ, thậm chí phải nhìn hăn từng bước từng bước cười những người khác.

Cho tới bây giờ Minh Uyên cũng chưa từng yêu nàng ta, lúc đầu là phụng ý chỉ của Thái hậu cưới nàng ta, sau đó là vì tình phu thê nhiều năm nên đối xử tử tế với nàng ta, còn hôm nay.

Nàng ta chợt nở nụ cười, nụ cười kia mang theo mỗi một cùng sáng tỏ.

Nàng ta muốn lấy được sủng ái, thậm chí không tiếc lợi dụng con trai của mình, nhưng đến cuối cùng vẫn thua, còn thua đến thê thảm.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn hăn, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Cầu xin hoàng thượng tin tưởng nô tì, nô tì quả thực chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng tính mạng Hạo Trinh để đổi lấy vinh sủng, nô tì quả thật đã giảm bớt lượng thuốc."

Minh Uyên không muốn nghe nữa, trong nháy mắt xoay người rời đi cũng phân phó Cao Lộc: "Truyền ý chỉ của trẫm, Đức Phi lòng dạ độc ác,

làm trái đức độ của một vị phi, tước phi vị, biếm làm Tu Dung, đưa vào Nhụy An điện Tĩnh Tâm nghỉ ngơi, không có chỉ ý của trẫm, không được tự tiện rời đi nửa bước."

Nhụy An điện, còn tên khác là lãnh cung.

Mặt trời rất chói mắt, lúc Minh Uyên bước ra cửa điện hơi nheo mắt lại, đột nhiên cảm thấy vô cùng uể oải.

Hắn quả thực cảm hận hoàng cung này, khiến lòng dạ tốt đẹp của con người trở nên biến chất Nhưng hắn sinh ra ở nơi này, lớn lên ở nơi này, cũng nhất định phải dùng cả đời để bảo vệ nơi này, giống như lời tiên hoàng đã từng nói.

"Là một đế vương, dù con có tình nguyện hay không, cam tâm hay không, đều phải dồn hết tâm cho thiên hạ, ban ơn cho chúng sinh. Chỉ vì dân chúng toàn thiên hạ đều trông đợi vào con, vinh nhục cùng sống chết, cũng phụ thuộc hết trong tay một mình con."

Hắn là Hoàng đế, là mặt trời của thiên hạ.

Nhưng thậm chí ngay cả con trai của mình hắn cũng không bảo vệ được, đến một người để có thể thực tâm chia xẻ cũng không có.

Vị trí này, quả nhiên là tôn quý nhất cũng là vị trí khó khăn nhất.

Trong một thoáng, hắn cảm thấy cực kỳ mờ mịt, lúc bước lên liền xa Cao Lộc cẩn thận hỏi: "Hoàng thượng, người muốn trở về Tê Ngô cung sao?"

Tê Ngô cung. là nơi tấu chương chồng chất.

Hắn trầm mặc chốc lát, lắc đầu một cái: "Khởi giá, đi Nhạc Thanh điện."

Cao Lộc mới vừa mới tuyên chỉ cho đám thái giám đánh xe, lại nghe hăn đột nhiên thay đổi chủ ý: "Thôi, đến chỗ Nguyệt Dương phu nhân đi."

Hăn trách lầm nàng, cũng hiểu được nàng là đang hy sinh vì Hạo Diệc, trong nội tâm tràn đầy áy náy, cảm thấy nên đến giải thích cho nàng rõ thì hơn.

Mà trong Thọ Khang cung, Thái hậu đang mặc hoa phục, mỉm cười nhìn chim Hỉ thước trên ngọn cây: "Ngày xuân đã qua, nhưng vẫn thấy được hoa mai nở, thật sự là dấu hiệu tốt."

Tần Vũ đứng sau lưng cũng cười nói, "Nương nương anh minh, tương kế tựu kế thêm lượng thuốc vào chén canh hạt sen kia của Đức Phi, bây giờ chuyện lập trữ quân đã không người nào dám nhắc tới nữa, Đức Phi rơi đài, cũng thay nương nương giải quyết bớt phiền toái, phải gánh chịu tội danh này, đây chẳng phải là kết quả rất đáng để vui vẻ hay sao?"

Hỉ thước ngoài cửa sổ đang rít rít, tiếng hót vang êm tai như châu ngọc.

Trong đôi mắt tinh xảo của thái hậu mang theo ý cười: "Tần Vũ, chuyện này cũng nhờ người an bài chu toàn, tự đi lãnh thưởng đi."

"Nô tài đa tạ ân điển của nương nương."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Sai Lầm 【 Ba 】

Edit: Fuly

Cung điện rộng lớn, chỉ mới qua vài ngày ngắn ngủi mà trở nên hoang vắng lạnh lẽo như bỏ hoang lâu năm, cung nữ thái giám cũng không biết đi nơi nào, ly trà trên bàn chỉ còn lại bã từ đêm trước, nhưng lại chẳng có ai đến đổi.

Minh Uyên bước vào cửa chính, thấy cảnh tượng như vậy mi tâm liền nhíu lại, nhìn quanh cũng chẳng thấy người ngày thường hay ngồi ở bên cửa sổ đọc sách.

Trong phòng có người nhỏ giọng kêu: "Ánh Ngọc, rót cho ta ly trà ."

Nhưng không ai trả lời, chỉ có âm thanh yếu ớt gọi tên Ánh Ngọc đó.

Minh Uyên sai bước đi vào bên trong, vừa lúc thấy Nguyệt Dương phu nhân đang nằm trên giường, sắc mặt nàng ta tái nhợt yếu đuối, cúi đầu gọi cung nữ cận thân, đôi môi đã trở nên khô nứt.

Trong lòng chợt bùng lên lửa giận, hẩn quay trở về đại điện, lạnh giọng sai Cao Lộc đi pha trà, cuối cùng tự mình bưng chén đi tới bên giường.

Ý thức của Nguyệt Dương phu nhân đã hơi mơ hồ, chưa kịp phân biệt người đến là ai, liền bưng ly trà uống một hớp, sau khi tinh thần khôi phục hơn đôi chút mới ngẩng đầu nhìn lại, vừa thấy liền cứng người tại chỗ.

"Hoàng thượng?" Tay của nàng ta buông lỏng, nếu không phải là Minh Uyên phản ứng nhanh, tiếp được cái ly, sợ rằng lúc này đã nghe được những tiếng loảng xoảng.

Minh Uyên thấy cảm xúc vừa mừng vừa sợ trong mắt nàng ta, trái tim đột nhiên xông lên cảm giác thương tiếc, hần nhẹ nhàng đỡ nàng ta nằm xuống, cúi đầu hỏi một câu: "Sao lại bệnh đến mức này? Thái Y đâu? Còn những nô tài phục vụ trong điện nữa? Sao không có ai phục vụ nàng?"

Nguyệt Dương phu nhân chỉ im lặng nhìn hần, khóe mắt rơi lệ, chảy dọc theo gò má thon gầy, nàng ta lắc đầu, ghen ngào nói: "Hoàng thượng chịu đến thăm nô tì, nô tì đã mãn nguyện rồi, dù là bệnh chết, cũng sẽ cam tâm tình nguyện."

Minh Uyên nắm tay nàng ta, khoanh khắc đấy hần không biết nên nói những gì, hần nhớ tới Lục Khê, ánh mắt nàng cùng người trước mắt chồng lên nhau, giống đến bất ngờ. Chỉ là người trước mắt nhiều thêm một phần yếu đuối cùng dịu dàng, đến nước này nhưng chưa từng mở lời oán trách hay tức giận.

"Cao Lộc, truyền thái y."

Sau khi Cao Lộc rời đi, trong điện trở nên yên lặng, Nguyệt Dương phu nhân ngược đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn hần, nhưng hần chẳng nói gì hơn được, chỉ có thể nắm chặt tay nàng ta.

Thật lâu sau, hần mới nói: "Là trẫm đã trách nhầm nàng rồi."

"Là chính nô tì nhận tội, không hề liên quan gì tới hoàng thượng."

"Thật ngốc." Hần chỉ có thể thở dài, giúp nàng ta đắp kín chăn: "Nàng cho rằng như vậy thì có thể bảo vệ Hạo Diệc à? Đó là con của trẫm và nàng, sao xảy ra chuyện cũng không nói cho trẫm, mà tự mình chịu trách nhiệm chứ? Nếu đến cả mẹ con nàng trẫm cũng không bảo vệ được, sao có thể bảo vệ cho dân chúng trong thiên hạ đây?"

Nguyệt Dương phu nhân im lặng, âm thầm rơi nước mắt, trong đôi con người đông đầy quyến luyến cùng đau thương.

"Trẫm sớm nên biết với tính cách của nàng thì sẽ không làm ra loại chuyện thương thiên hại lý như thế, nhưng lại vẫn hiểu lầm nàng, tin nàng có tội, lúc đó, nàng có oán trẫm không?"

Nàng ta vừa khóc vừa cười, lắc đầu nói: "Nô tì biết trong lòng hoàng thượng có nô tỳ, cho dù hiểu lầm rằng nô tì làm ra lỗi lớn như vậy, nhưng vẫn không thật sự trừng phạt, trong lòng nô tỳ rất cảm động."

Sự tin tưởng toàn tâm toàn ý cùng cảm kích là thứ Minh Uyên khó quên nhất, hăn nắm chặt tay nàng ta hơn, thương tiếc nói: "Ngủ trước 1 chút đi, thái y sắp tới rồi."

Nguyệt Dương phu nhân có chút hốt hoảng, lắc đầu liên tục: "Nô tì không mệt, cứ như vậy. cứ như vậy ngẩng nhìn hoàng thượng là được rồi."

Âm thanh càng về sau càng nhỏ, Minh Uyên biết nàng ta sợ mình rời đi, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng an ủi: "Trẫm không đi, nàng an tâm ngủ đi."

Người trên giường bệnh đã rất mệt mỏi, nên chỉ chốc lát sau liền ngủ thật say, Minh Uyên ngồi thêm một lát, mới nhẹ nhàng đặt tay nàng ta vào trong chăn, đi ra ngoài điện.

Trong cung điện to lớn không có một bóng người! Hăn âm thầm đợi thêm một lát, mới nhìn thấy Ánh Ngọc dẫn Hạo Diệc về.

Lúc ngẩng đầu nhìn thấy trong điện có người, Ánh Ngọc hơi sững sờ, cho đến khi đưa trẻ bên cạnh đột nhiên kêu "Phụ hoàng", sau đó cười khanh khách chạy đến trước mặt Minh Uyên, cung kính hành lễ, nàng ta mới phản ứng được, vội quỳ xuống thỉnh an.

Ánh mắt của Minh Uyên rơi xuống người Hạo Diệc, còn nhỏ tuổi nhưng hiểu lễ nghi như vậy, Nguyệt Dương phu nhân hăn đã rất dốc lòng dạy dỗ.

Hắn ôm đứa bé kia vào trong ngực, ánh mắt nhu hòa đôi chút, nói với cung nữ cạnh mình: "Mang nhị hoàng tử đi thay quần áo đi."

Đội cung nữ dẫn Hạo Diệc đi xuống rồi, hắn mới lạnh mặt quay đầu lại nhìn chằm chằm Ánh Ngọc còn quỳ đang dưới đất, nghiêm khắc hỏi; "Nô tài trong cung này đều chết hết rồi sao? Chủ tử bị bệnh mà lại không có một người canh giữ ở bên cạnh!"

Ánh Ngọc toát mồ hôi lạnh, vội nói: "Bẩm hoàng thượng, phu nhân sai nô tỳ mang nhị hoàng tử đến thỉnh an hoàng hậu nương nương, trước khi nô tỳ rời đi thì Phượng Cầm cùng Loan Địch còn canh giữ ở bên cạnh phu nhân Nô tỳ thật sự không biết họ đã đi đâu."

Minh Uyên nặng nề phát tay áo, ly trà trên mặt bàn bị hất văng xuống đất: "Không biết? Cứ xem như hai người họ không có ở đây, nhưng còn những người khác đâu? Từ khi nào mà trong điện này chỉ còn ba kẻ nô tài như các người chứ!"

Ánh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi con ngươi tràn đầy nước mắt cùng buồn bã: "Hoàng thượng có điều không biết, kể từ khi hoàng thượng cho rằng phu nhân hạ độc đại hoàng tử, Đức Phi nương nương liền ra lệnh cho người hầu làm khó dễ phu nhân khắp nơi, đầu tiên là mang hết các cung nữ thái giám đi, bảo là phải chế tạo áo bào gấp, không đủ nhân lực; tiếp đó lại sai người tới thông báo cho Ngự Thiện Phòng bảo mấy ngày gần đây cần chuyên tâm vào chuyện cúng bái, không cần phải chuẩn bị đồ ăn cho phu nhân, những thứ được đưa tới đều như là đồ thừa sắp bị vứt bỏ."

Ánh mắt Minh Uyên trầm xuống, trong lòng bị một loại lửa giận vô hình lấp đầy: "Đức Phi? Lại là Đức Phi!"

Hắn trầm mặc một lúc, mới nói: "Đứng lên đi."

Xoay người trở lại trong phòng, người trên giường nhìn qua giồng như là một miếng pha lê mỏng, chỉ cần chạm khẽ sẽ bể, sao hẳn lại ngầm cho phép Đức Phi làm tổn thương nàng đến mức này chứ.

Mấy ngày nay trong hậu cung âm ỉ dậy sóng, đầu tiên là hoàng thượng giận dữ biếm Đức Phi vào lãnh cung, cắt hết tất cả cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh nàng ta, chỉ để lại một cung nữ thô sử, lý do là Nhụy An điện không có việc gì bận rộn, nếu nàng ta đã thích điều nô tài của người khác đi bắt bản thân họ phải tự vận động vậy nàng ta cũng nên học theo Nguyệt Dương phu nhân tự chăm sóc cho bản thân mình. Thêm vào đó là Nguyệt Dương phu nhân chỉ mới bị lạnh nhạt có mười ngày ngủ đã nhanh chóng phục sủng, hơn nữa mức độ sủng ái lại tăng hơn nhiều so với trước đó.

Năm ngày liền hoàng thượng đều nghỉ lại ở cung điện của Nguyệt Dương phu nhân, cho dù nàng ta còn đang bị bệnh, hoàng thượng cũng ngồi lại ở bên cạnh trông chừng, giống như là một trượng phu bình thường, dù lễ Tế Tự đã khiến cho hân rất mệt nhọc, hân cũng kiên trì đi thăm.

Lục Khê ngồi ở trong Nhạc Thanh điện lắng lắng nghe Vân Nhất cùng Tiểu Thuận kể lại những tin tức mang về, để mặc cho Bích Chân búi tóc giúp mình, không nói gì cả.

Vẫn là Bích Chân lên tiếng trước: "Chủ tử có hối hận không?"

Hối hận? Hối hận cái gì chứ ? Nàng chưa từng gửi gắm lòng mình cho hoàng thượng, nên giờ dù có thấy hân sủng ái một phi tần khác, cũng chẳng có gì để hối hận.

Nàng chỉ là đột nhiên cảm thấy, có thể khiến một Đế Vương đối xử như vậy, Nguyệt Dương phu nhân cũng xem như là có bản lĩnh.

Nhưng mấy ngày nay suy nghĩ lại, nàng đột nhiên cảm thấy sự việc này diễn ra quá nhanh gọn, sau khi Nguyệt Dương phu nhân bị vu hãm, sao

chuyện Đức Phi làm khó nàng ta lại nhanh chóng lan tràn khắp hậu cung; còn việc mình gặp nàng ta ở Ngự Hoa Viên nữa, vì sao nàng ta lại dốc lòng kể hết mọi chuyện cho mình nghe như vậy? Có thật là vì sợ mình sẽ trả thù nhị hoàng tử không?

Nàng thở dài, chỉ mong là mình suy nghĩ nhiều.

Trong một tháng Tế Tự này Minh Uyên rất bận rộn, ban ngày phải gấp rút xử lý xong quốc sự, tối đến thì đi thăm Nguyệt Dương phu nhân, thỉnh thoảng hẳn cảm thấy rất mệt mỏi.

Lúc thay y phục, đột nhiên nhìn thấy chiếc hà bao thanh nhã trong ngực áo, hẳn ngỡ ngẩn, mới nhớ tới đã nhiều ngày rồi mình chưa ghé qua Nhạc Thanh điện.

Nữ nhân kia. Mỗi lần nhớ tới nàng đều như cũng đang ngửi được mùi ngọc lan thơm mát.

Khóe môi vẽ thành nụ cười nhẹ: "Cao Lộc, thấp đèn, tối nay trầm nghĩ lại ở Nhạc Thanh điện."

Cao Lộc lĩnh mệnh, nhanh chóng đi ra ngoài sai người chuẩn bị xe, mặt khác lại âm thầm cảm thán, quả nhiên địa vị của Lục Phương nghi trong lòng hoàng thượng rất vững chắc, sẽ không bởi vì một Nguyệt Dương phu nhân mà thay đổi. Cho dù hoàng thượng có sủng ái Nguyệt Dương phu nhân hơn nữa, thì vẫn sẽ không quên Lục Phương nghi.

Còn không đúng sao, sức khỏe của Nguyệt Dương phu nhân vừa tốt hơn một chút, hoàng thượng liền nhớ tới nàng, ở trong hậu cung phi tần vô số này, có thể nói nàng đã xếp ở vị trí thứ nhất, đến cả Tiêu chiêu viện cùng Thường Tiệp dư cũng không có phần vinh sủng này.

Lúc Minh Uyên tới Nhạc Thanh điện thì Lục Khê đã đứng ở ngoài cửa chờ hẳn, dưới ánh đèn mờ ảo, nàng một thân áo xanh, thanh nhã thuần khiết

giống như một đóa Ngọc Lan đầu cành.

Gió đêm hất tung mái tóc nàng, khiến cho người ta có cảm giác thân thể nhỏ bé ấy đang phiêu lãng trong không khí.

Hắn bị cảnh tượng như vậy làm chấn động, mỉm cười đi về phía nàng, nhận lấy đèn lồng trong tay nữ tử, nắm chặt bàn tay nhỏ, cảm nhận được có chút lạnh: "Đã là mùa hè rồi, sao thân thể còn lạnh như vậy."

Lục Khê lẳng lặng nhìn hắn, đôi con ngươi sáng trong ánh lên giữa màn đêm: "Hoàng thượng không tới, không ai nắm tay tần thiếp, tất nhiên là có chút lạnh rồi."

Giọng điệu như vậy lập tức khiến hắn hồi tưởng lại lúc ân ái, nàng cũng mỉm cười nhìn hắn như vậy, nói có hắn ở đây, nàng sẽ không cảm thấy lạnh.

"Vậy là do trẫm không đúng rồi, không thể đến gặp ái phi mỗi ngày." Minh Uyên đưa tay nàng đến gần khoe miệng: "Mấy ngày nay trong cung xảy ra nhiều chuyện, Hạo Trinh trúng độc, Đức Phi tội ác tày trời, Nguyệt Dương phu nhân lại bị bệnh, cộng thêm chuyện tế tự bận rộn, ái phi ——"

Còn chưa nói xong, liền bị Lục Khê lấy ngón trỏ ngăn lại, hành động này quả thực có chút lớn mật, nhưng nàng lại cười tủm tỉm nói: "Hoàng thượng không cần giải thích, tần thiếp biết hoàng thượng là người bận rộn, tất nhiên không dám yêu cầu hoàng thượng phải thường xuyên tới làm bạn với tần thiếp. Nhưng trước mặt tần thiếp hoàng thượng lại nhắc tới người khác, không sợ thiếp sẽ ghen tỵ sao!."

Minh Uyên cười ha ha: "Trẫm không biết ái phi có lòng dạ hẹp hòi như vậy, là do trẫm suy tính không chu toàn."

Hắn đứng ở bên người nàng, ngửi mùi thơm dịu nhẹ trong gió, không còn là mùi Ngọc Lan nữa, mà có vẻ lạ hơn, vẫn mang thần thái thanh lịch, nhưng lại dễ ngửi hơn nhiều.

Hắn lại gần nàng nhắm mắt ngửi nhẹ: "Thơm quá."

Lục Khê đỏ mặt cười nói: "Đây là hương phấn tần thiếp học làm từ Bích Chân trong lúc rảnh rỗi, nguyên liệu có thêm một ít hoa Dạ Lan."

Bích Chân biết Hoàng thượng thích những mùi hoa nào, tất nhiên là có vai trò không nhỏ.

Minh Uyên cảm thấy sự mỗi mệc toàn thân như bị đánh bay, nhưng cũng không bỏ qua bốn chữ "Trong lúc rảnh rỗi" của nàng, quả thực mấy ngày nay hắn đã lạnh nhạt với nàng rồi.

Chính bản thân hắn cũng không hề nhận thấy, trong khoảng thời gian này, người bị lạnh nhạt đâu chỉ có mình Lục Khê. Nhưng giờ phút này hắn chỉ nghĩ đến nàng, những người còn lại đều đã bị tự động lược bỏ.

Nắm tay Lục Khê, hai người cùng nhau vào Nhạc Thanh điện.

Đêm dài đằng đẵng, vẫn nên làm vài chuyện có ý nghĩa hơn thôi.

Chương 54: Sai Lầm 【 Bốn 】

Edit: Fuly

Minh Uyên vào đại điện, nhưng không vội đi vào trong phòng, mà ngược lại cười hỏi một câu: "Cây Ngọc lan kia thế nào rồi?"

Lục Khê nói: "Mấy ngày nay tần thiếp đều tưới nước bắt sâu cho nó, đã cao hơn một chút rồi."

Lúc nói những lời này, nàng rút tay ra sau lưng theo bản năng, hành động này tất nhiên không thoát khỏi tầm mắt Minh Uyên, hắn đưa tay kéo nàng lại, cẩn thận quan sát. Chỉ thấy trên mười đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ có những vết thương nhỏ, bởi vì vừa mỏng vừa nông, nên nếu không quan sát kỹ sẽ rất khó phát hiện.

Hắn cảm thấy có chút buồn cười, trong cung này xảo tượng nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng thấy một tần phi tự thân tự lực đi chăm sóc hoa cỏ như thế? Trong đại điện này trang sức không có, đồ cổ không có, mà chỉ toàn là bồn hoa, hơn nữa đều xuất phát từ đôi tay của nàng, mùi hoa tản dài trong không khí.

Hắn chậm rãi đưa đôi tay kia kề sát vào trái tim, nửa là trêu đùa nửa là nghiêm túc nói với nàng: "Nhìn nàng khổ cực như vậy, trẫm rất đau lòng."

Mặt Lục Khê ửng hồng, lông mi khẽ run, không nhìn hắn, chỉ cúi đầu nói nhỏ: "Đau lòng chính là trong lòng hoàng thượng có thần thiếp, vậy tần thiếp ước gì bị thương nhiều hơn một chút, để được hoàng thượng mãi nhớ tới."

"Ái phi thật là to gan, nàng nghĩ trăm không dám phạt nàng à? Dám trêu ghẹo trăm!"

Minh Uyên không nhịn được cười to, cánh cửa bên ngoài vừa được cung nhân khép lại, hần liền ôm lấy Lục Khê đi ra hậu viện. Lục Khê nhìn thấy dự vọng trong mắt hần, nhưng không ngờ hần lại không đi vào phòng mà vòng ra sau.

"Hoàng thượng?" Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Minh Uyên cúi mắt nhìn nàng: "Trăm muốn nhìn cây Ngọc Lan kia một chút."

Hần ôm nàng đi tới khu vườn nhỏ phía sau, gió đêm xào xạc thổi qua cánh hoa ngọc lan, mùi hương tỏa ra trong không khí.

"Nó cũng giống như chủ tử của mình vậy, duyên dáng yêu kiều, gãy gọn."

Lục Khê cười: "Tần thiếp nhớ câu tiếp theo chính là ‘ chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm’."

Minh Uyên nhú mày: "Như thế, là trăm nói sai rồi, về điểm này, thì nó không giống ái phi chút nào."

Nói xong, hần liền ôm nàng đến lan can trên hành lang, mượn ánh nến trên đỉnh đầu cời quần áo của nàng.

"Hoàng thượng!" Lục Khê lo lắng gọi khẽ, dù sao đây cũng là bên ngoài, nên làm người ta có chút xấu hổ.

Nhưng Minh Uyên vờ như không nghe thấy, hai con thỏ ngọc vừa hiện ra, hần liền vùi đầu vào ngậm nhẹ, sau đó khẽ mút. Lục Khê bị hần đè trên

lan can, hai chân không chạm đất, chỉ có thể bám vào vai hấn, không tự chủ được ưỡn ngực gần sát hấn.

Nàng nhìn thấy hấn đang chôn đầu trước ngực nàng, cũng thấy nơi mềm mại của mình bị bàn tay hấn nhào nặn thành đủ hình thái, nhưng vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như đang mời hấn thưởng thức.

Dưới ánh trăng, quần áo của nàng bị cởi ra buông thông bên hông, ánh mắt sương mù, môi hồng khê mở, phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, quả thực là hấp dẫn trí mạng. Minh Uyên nhìn thân thể tuyết trắng mỹ lệ của nàng, con ngươi dần dần tối lại.

Vùng ngực trắng tuyết chậm rãi cứng lên dưới ngón tay hấn, làn da dần chuyển sang màu phấn hồng.

Động tác của hấn ngày càng cuồng dã, nụ hôn theo đường thẳng đi xuống kèm theo là tiếng thở dốc cùng hơi thở ấm nóng, nàng cúi đầu nhìn, liền phát hiện cơ thể của mình đã hoàn toàn bại lộ trong không khí để mặc hấn cợt nhả.

"Đừng như vậy. Hoảng thượng. Đi vào." Nàng thở khê, cự tuyệt lại như đang mời chào muốn đẩy tay hấn ra, sức lực nhẹ yếu như đang ôm lấy mặt hấn cổ vũ hấn tiếp tục.

Minh Uyên dễ dàng khóa tay nàng ra sau lưng, đầu vẫn tiếp tục chôn trước ngực nàng, môi lưỡi cùng hoạt động phát ra những tiếng vang xấu hổ, một bàn tay khác lớn mật di chuyển xuống phía dưới.

Thân thể hai người kề sát, nàng chẳng thể làm gì khác hơn là đưa chân vòng qua hông hấn. Mặc dù đại não đã trở nên mơ hồ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được vật to lớn cứng rắn dưới thân.

Nàng khó chịu ưỡn ngực, khép hai chân lại, lại càng làm hấn dễ dàng xâm phạm.

Minh Uyên không ngừng hôn ngực nàng, đôi tay như mang theo lửa, khiến mỗi nơi hân chạm qua đều trở nên mẫn cảm hơn rất nhiều.

"Hoàng thượng." Lục Khê khẽ kêu, thân thể không tự chủ ghênh hợp mặc cho hân hành động, cởi ra từng món y phục đang cản trở, cho đến khi cơ thể hoàn toàn trần trụi.

Trên đôi bông đào trắng nõn hiện đầy vết hôn, cô gái nhỏ trước mặt không tự chủ được đóng đưa cái mông, khiến vật giữa hai chân hân càng thêm căng đau, hân thở hổn hển, một tay xâm nhập vào cánh rừng rậm giữa hai chân nàng, trêu chọc cánh hoa mềm mại, sự thô kệch của ngón tay khiến thân thể nàng không ngừng run rẩy.

"Hoàng thượng, đừng." Nàng lả chã chực khóc, âm thanh không những không ngăn cản được động tác của hân, ngược lại còn kích thích hơn, hai chân bị hân bá đạo vặn bung ra thành một góc độ xấu hổ, vòng quanh hông. Nơi tư mật bị hân vỗ về ngày càng trở nên ướt át, âm thanh dâm mị vang lên lất át cả tiếng rên rỉ của nàng.

Sự nhiệt tình của nàng cổ vũ hân, ngón tay dưới thân ngày càng lớn mật, cánh hoa bị vạch mở, nhụy hoa bị xoa nắn, rồi từ từ bị dị vật chen vào, chuyển động.

Lục Khê không nhịn được giơ tay lên che kín khuôn mặt đã đỏ hồng, nhỏ giọng khóc sụt sùi trong đồng âm thanh hỗn tạp hòa lẫn giữa nước nở cùng vui thích.

Nhìn đóa hoa ngày một hồng nhuận, Minh Uyên dùng ngón tay an ủi hoa huyết ướt át, tần số càng lúc càng nhanh, tiến vào cũng càng ngày càng sâu.

Khuôn mặt Lục Khê ửng hồng, không ngừng rên rỉ, thân thể đóng đưa ngày một nhanh, đôi nhũ hoa cũng run rẩy theo, cổ đón nhận thủy triều cuồng đại, để leo lên đỉnh núi dục vọng.

Hắn chợt đứng dậy, nhanh chóng cởi bỏ y phục, giải thoát cho phái nam đã đứng thẳng.

"Gọi trẫm." Hắn dịu dàng dụ dỗ bên tai nàng, đôi môi ngậm vành tai của nàng, phái nam nhẹ nhàng chia vào nhụy hoa ướt át, trêu chọc, dẫn dụ hoa lộ trong suốt chảy ra, rồi lại không chịu cho nhiều hơn.

Hai mắt Lục Khê ướt lệ, vô lực vịn vai hắn, mở miệng cầu xin bằng giọng đứt quãng: "Hoàng thượng, cho tần thiếp. van người"

Nàng đang đưa thân thể, muốn lại gần hơn thủ phạm đang khiến nàng trở nên điên cuồng này, hoa lộ lóng lánh dính đầy đùi hắn, thân thể xinh đẹp vụn vụn, khiến người ta muốn hung hăng yêu thương.

Rốt cuộc Minh Uyên cũng hài lòng nở nụ cười, hôn nhẹ lên trán nàng: "Trẫm cho nàng."

Môi hắn nhẹ nhàng đặt xuống cái miệng nhỏ đang thân ngậm, thân thể đẩy về trước, cuồng dã vùi sâu vào hoa huyết, lấp đầy nàng.

Sức lực của hắn quá mạnh mẽ, khiến thân thể nàng không tự chủ buột chặt, hai người đồng thời hô nhẹ. Nàng bị vật khổng lồ lấp đầy, còn hắn thì bị sự ấm áp mềm mại bao lấy.

Hắn bắt đầu đòi hỏi vô độ, bắt đầu mãnh liệt chạy nước rút, sử dụng toàn bộ lấp đầy nàng, mỗi một lần va chạm đều tiến vào chỗ sâu nhất, càng lúc càng nhanh.

Còn nàng thì bị ép đến cực hạn, hoa huyết khó khăn nuốt vật nam tính nhưng vẫn tham lam quấn chặt, hoa lộ tràn ra ngày càng nhiều, khiến lửa nóng chuyển động càng thêm thông thuận. Vùng ngực tuyết trắng nảy lên theo từng nhịp rung của hắn, bức bách nàng phải nhìn thẳng vào người đang ra sức yêu thương mình, cảm thụ sự đụng chạm thân mật lúc này.

Một hồi lâu sau, nàng cảm thấy mình đã mất hết ý thức, như muốn bất tỉnh, chỉ còn lại sáng khoái vô hạn truyền đến từ nơi đang gắn bó với hân, sau vài cái thâm nhập sâu, cảm giác nóng rực xuyên thẳng vào cơ thể nàng.

Minh Uyên ôm nàng vào ngực, cảm thấy nàng giống như một chú chim non yếu ớt đang dựa dẫm vào hân.

Lan can bị ướt một mảng, nàng nhắm mắt lại không dám nhìn hân. Hân đang định lấy khăn tay ra giúp nàng lau cánh hoa ướt đẫm, nhưng cảm nhận được hơi thở nóng bỏng pha lẫn căng thẳng của cô gái nhỏ, phái nam dưới bụng lại lần nữa trở nên cứng rắn.

Lục Khê nhanh chóng mở hai mắt ra, nhỏ giọng cầu xin: "Hoàng thượng, tần thiếp mệt mỏi."

Minh Uyên không nóng không vội, cười ôm lấy nàng đi vào phòng.

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, hân nằm ở bên cạnh, ôm nàng vào trong ngực, khẽ vuốt tóc của nàng. Lục Khê có thể cảm nhận rất rõ vật cứng rắn đang để dưới bụng, đâm đâm vào người nàng.

Nàng lo lắng run lông mi, lại chỉ nghe hân nói một câu: "Ngủ đi."

Nàng có chút giật mình, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại, mang theo tâm tình thấp thỏm ngủ say.

Một đêm này, Minh Uyên không động đến nàng nữa, chỉ lẳng lặng ôm lấy, hương thơm nhàn nhạt trên người cô gái nhỏ an ủi những mệt mỏi gần đây của hân, giấc ngủ sâu hơn.....trừ thời gian khó chịu trước lúc ngủ ra.

Sáng sớm, lúc Minh Uyên tỉnh lại Lục Khê còn đang ngủ.

Vừa ngủ được mùi thơm dịu nhẹ, vừa nhận thấy phần kiên đỉnh trở nên cứng rắn nóng rực khi vừa thức tỉnh, phần mềm mại dưới tay lại đang phập

phồng theo từng hơi thở.

Ham muốn nổi lên, hân mỉm cười vén chăn, nhìn người trong ngực bởi vì cảm giác lạnh lẽo bất chợt mà rụt người vào ngực hân, khiến hân phải thở gấp thành tiếng.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm mại khiến hân yêu thích không nổi buông tay, hân nhẹ nhàng xoay chuyển thân thể Lục Khê, để cho nàng nằm ngửa, phần trắng muốt hoàn toàn bại lộ trước mắt hân.

Minh Uyên cố nén nhìn dục vọng, nhưng ánh lửa trong mắt lại như đang muốn nuốt chửng người đang ngủ ngon dưới kia vào bụng. Nếu như ngọn lửa trong mắt quả thực có nhiệt độ, chỉ sợ màu trắng của da thịt kia đã trở nên đỏ bừng.

Hân mỉm cười nhìn vùng ngực Lục Khê, một tay liên tục xoa nắn, cho đến khi phần đỉnh dần trở nên cứng rắn, kiều diễm ướn ắt, hân không đợi được nữa mà cúi đầu thưởng thức nàng.

Người đang say giấc dường như cũng cảm nhận được, chân mày nhíu lại, ngực phập phồng trong tay hân, Minh Uyên vẫn không đình chỉ động tác, một tay khác cầm lấy phần mềm mại còn lại, dùng cùng một tiết tất hành hạ nàng.

Hân thậm chí còn tham lam ngậm lấy, dùng đầu lưỡi trêu chọc, khiến đỉnh nhọn vì dính ướt mà trở nên sáng bóng, tiếng vang cũng càng ngày càng rõ ràng. Bàn tay thô ráp suông sã bóp xoa vùng ngực trái, ngón cái bắt đầu chuyển động vòng quanh viên châu, thậm chí nhẹ nhàng lôi kéo.

Lục Khê ừm một tiếng, muốn lật người nhưng lại không động dậy được, ý thức đang mơ hồ chỉ có thể phục tùng thân thể, ưỡn lên mặc hân dày vò.

Hân hôn chưa đã ghiền, lại chuyển hướng tới bên kia, mặc cho vùng ngực phải bị hôn đến đứng thẳng trong không khí lạnh lẽo, vì nước bọt mà

trở nên sáng bóng, diễm lệ.

Minh Uyên giống như một đứa bé khát sữa dùng sức mút vào, tay phải bắt đầu đi xuống, không bỏ qua bất cứ chỗ nào trên cơ thể nàng, sau đó lần vào khu cấm địa, dễ dàng tìm được hoa nhị đã trở nên phiếm ướt.

"Ừ." Lục Khê khép hai chân lại theo bản năng, nhưng sức lực khi trí óc còn mơ hồ không đủ để ngăn trở hẳn.

Hắn mút hôn, hắn xoa nắn, tiết tấu chậm rãi, ngón tay nhẹ nhàng vạch cánh hoa non mềm, từ từ xoa nắn, miệng vẫn đang chiến đấu với hai con thỏ ngọc, môi cùng tay dùng chung 1 loại tốc độ, đồng thời chọc ghẹo hai nơi nhạy cảm.

Lục Khê bắt đầu giãy dụa, hoa lộ dần dần lan ra làm ướt đầm tay hắn, mỗi khi ngón tay hắn hoạt động, tiếng nước lại vang lên.

Minh Uyên đứng dậy, thường thức đáng vẻ nhuộm màu tình dục nhưng vẫn đang trong giấc nồng của nàng, vạt áo trước ngực mở rộng, hiện rõ dấu vết do hắn để lại.

Người đang say giấc chỉ có thể để mặc hắn định đoạt, ngay cả hai chân cũng bị vặn thành một góc độ lớn mật, hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Hắn với tay lấy cái gối đầu, lót dưới hông nàng, rồi lại cúi người gặm phần đùi non tạo thành những vết hôn dày đặc.

Hành động này vừa quấy rầy giấc ngủ của người khác, lại vừa mang đến cảm giác vui thích sảng khoái, khiến Lục Khê dù đang say giấc nồng cũng phải nhú mào. Những cái hôn rơi xuống ngày một dày đặc, tiến dần đến nơi cấm địa, hai tay hắn nhẹ nhàng vạch cánh hoa ra rồi phóng túng đưa hạt châu vào miệng.

Môi lưỡi ấm nóng vỗ về nơi yếu ớt nhạy cảm của nàng, cho đến khi Lục Khê không thể chịu nổi nữa, phải mờ đôi mắt còn mù sương ra, cảm giác đầu tiên xông thẳng vào đại não là khoái cảm ngút trời. Đầu lưỡi của hắn lướt dọc hoa huyết, tiếng mút hôn truyền thẳng tới tai. Lục Khê cúi đầu, nhìn thấy ngực mình hiện đầy dấu hôn, hạ thể cũng bị mở ra thành một độ cong đáng xấu hổ, hoảng đế cao cao tại thượng đang chôn đầu giữa hai chân nàng, tận tình hưởng thụ vùng tư mật nóng ấm.

"Đừng."

Phát hiện nàng tỉnh lại, Minh Uyên cố ý mở rộng chân nàng ra thêm, ngón trỏ đưa vào hoa huyết nhỏ đang khóc lóc, rút ra chen vào, rồi lại gia tăng thêm một ngón, không ngừng đùa bỡn, giày vò nàng, rồi lại tăng thêm một ngón nữa, khiến nàng gần như sắp không chịu nổi.

Ngón tay tà ác của hắn chuyển động trong hoa huyết, từ từ gia tăng tốc độ, thậm chí ngay cả đầu lưỡi của hắn cũng tham gia vỗ về vùng thịt non sưng đỏ, rốt cuộc Lục Khê cũng động tình đưa tay ôm chặt đầu hắn, hai chân mở rộng thêm, đóng đưa cái mộng, miệng phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Hoa lộ trong suốt của nàng nhiễm ướt ga giường, cùng dính đầy cảm và tay hắn, u huyền vì khoái cảm mà không ngừng buộc chặt, co rút, quăn lấy ngón tay càn rỡ kia.

Lục Khê run rẩy đạt tới đỉnh điểm, trong một lúc, đại não của nàng mờ mịt, thân thể vẫn duy trì tư thái phóng đảng đó, Minh Uyên đứng dậy lau mặt cùng cảm, buông thả dục vọng đã không cách nào nhẫn nại được nữa, cặp mắt chưa từng rời khỏi tư thái phóng đảng nhưng cũng vô cùng mỉa mai hoặc của người trước mắt.

Hắn nâng cao mộng nàng, đưa phái nam đã sớm đứng thẳng tiến gần nhụy hoa đã mang đầy vết hôn.

Lục Khê mơ màng nhìn hăn, gò má ửng đỏ, để mặc cho dục vọng đang kêu gào bị hăn khống chế.

"Ái phi rất đẹp, trẫm không nhịn được." Nói xong, hăn thẳng tiến vào sâu trong hoa tâm.

Bị lấp đầy hơn cả vừa rồi, trong nháy mắt Lục Khê lại cảm thấy dòng điện khoái hoạt đó chạy khắp cơ thể mình, Minh Uyên bắt đầu cuồn cuộn chảy nước rút, tạo ra những tiếng vang khiến người ta xấu hổ.

Phái nam sưng đỏ ngày ngày một tiến sâu, cũng đã man hơn lần trước, chẳng chút thương tiếc hung hăng dầy vò hoa huyết đang cắn chặt lấy nó. Thậm chí, hăn còn nâng hai chân nàng lên, để hoa huyết bại lộ hoàn toàn trước mặt hăn, để mặc hăn vừa thưởng thức vừa muốn nàng.

Cả phòng xuân sắc vô biên.

Lục Khê yêu kiều bị hăn dày vò đến kêu không thành tiếng, tên hoàng thượng này quả thật đáng ghét, điên cuồng đòi hỏi vô độ, khiến nàng gần như không chịu nổi, song nhũ đầy đặn cũng đừng đưa kịch liệt. Hăn như muốn nàng phải giao ra tất cả cho hăn, bá đạo bức người, nàng càng mềm mại thần phục, hăn lại càng được nước lấn tới, càng thêm mạnh mẽ tiến vào.

Hăn căn bản không muốn dừng lại, không ngừng bức nàng đến cực hạn.

Lục Khê không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy mình lên cao triều, dục vọng của Minh Uyên cứ như biển khơi chảy mãi không dứt, nàng rốt cuộc không nhịn được khóc sùi, "Không cần. Hoàng thượng, tần thiếp không cần."

Hăn đột nhiên giữ chặt hông của nàng, như muốn đồng quy vu tận hung hăng va chạm, rồi găm nhẹ xuất ra trong cơ thể nàng.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mỗi Họa 【 Một 】

Edit: Fuly

Trong cung này phi tần vô số, Yến ồm Hoàn phì mỗi người một vẻ, đều là mỹ nhân. Nhưng có thể làm hoàng thượng quyến luyến không ở vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mà là ở hai chữ cảm giác.

Trời chưa sáng, Cao Lộc liền đánh thức Minh Uyên dậy, thúc giục hẳn đi tiến hành nghi thức tế lễ hôm nay.

Minh Uyên liếc nhìn nữ tử còn say giấc bên người, mệt mỏi trên dung nhan nàng còn chưa rút đi hết, hiển lộ rõ sự vất vả của đêm qua.

Mùi thơm nhàn nhạt vẫn quanh quần chóp mũi, khiến hẳn chợt có cảm giác không muốn rời đi, bởi vì một khi rời đi, mùi thơm làm người ta thoải mái này cũng sẽ biến mất.

Đại cung nữ đi vào giúp hẳn thay quần áo, tiếng ma sát của vải vóc đánh thức Lục Khê, nàng dụi mắt, mở đôi mắt còn mù sương ra khẽ gọi: "Hoàng thượng?"

Minh Uyên nghe tiếng, đến vạt áo cũng chưa chỉnh xong, liền xoay người vén lọn tóc tinh nghịch trên trán nàng, dịu dàng cười: "Ngủ tiếp đi."

Dung túng như thế, quả thật hiếm thấy, cũng đủ hiểu sự phục vụ của Lục Khê làm hẳn hài lòng cỡ nào.

Lục Khê cũng không từ chối, sự sủng ái của đế vương không phải là thứ dễ gặp, có thể đạt được thì tốt nhất không nên bỏ qua.

Nàng ngoan ngoãn nằm trên giường nhìn hăn mặc quần áo xong, trước khi đi hăn lại cười nói: "Nếu nàng rảnh, làm thêm cho trẫm một cái hà bao nữa đi."

Lục Khê sững sờ, xưa nay chỉ có phi tần chủ động làm cho hăn, chứ làm gì có tiền lệ hoàng thượng phải mở miệng yêu cầu? Nàng gật đầu, lộ ra nụ cười hiểu ý: "Dạ, tần thiếp lĩnh chỉ."

Minh Uyên cũng cười: "Ai nói đây là thánh chỉ?"

"Không phải thánh chỉ thì là cái gì? Hoàng thượng mở lời sai bảo, đối với tần thiếp mà nói giống như thánh chỉ."

Lại thấy Minh Uyên cúi người hôn xuống gò má nàng một cái, dùng âm lượng nhỏ đến mức cung nữ đứng phía sau không nghe thấy được: "Thê tử làm hà bao cho trượng phu, cũng xem là thánh chỉ sao?"

Lục Khê không lên tiếng, trong mắt đột nhiên có cảm giác ướt át, chỉ có thể im lặng nhìn hăn, cảm giác vui mừng cùng không thể tin từ nàng truyền tới khiến nội tâm Minh Uyên dậy sóng, rốt cuộc không nhịn được cầm tay của nàng, dịu dàng nói: "Trẫm đi trước."

Đưa mắt nhìn bóng lưng của hăn ra cửa, cảm giác ướt át trong mắt Lục Khê dần dần biến mất, bên môi lộ ra một nụ cười thản nhiên.

"Bích Chân."

"Có nô tỳ."

"Hôm nay chúng ta đi lấy thêm một ít hoa dạ lan, may thêm hà bao mới."

"Vâng"

"Hương phần làm rất tốt, hoàng thượng rất thích, người đến Khố phòng chọn vài món mình thích đi, xem như là tạ ơn người."

Bích Chân vừa đáp lời, vừa mỉm cười, từ chủ tử, ban thường không gọi ban thường, mà gọi quà tặng, đây cũng là sự khác biệt lớn nhất so với các cung phi khác trong hậu cung. Nàng ấy không thật sự xem mình là chủ tử, cũng không hoàn toàn xem bọn họ là nô tài có thể xử lý tùy tiện, mà giữa đó còn có một phần tôn trọng.

Thật ra thì nhìn khắp hậu cung, những chủ tử bị nô tài bên cạnh bán đứng nhiều không kể xiết, nhưng đến nay cũng chỉ có một Lục Phương nghi hiểm, sẽ có lúc nô tài phát huy tác dụng, gián tiếp quyết định tiền đồ của chủ tử.

Nhụy An điện, màu son đỏ trên cột đã tróc, khó nhìn như một ngón tay đang chảy máu loang lổ, mùi ẩm mốc vờn quanh trong không khí.

Nguyệt Dương phu nhân mặc hoa phục diễm lệ đứng ở ngoài cửa, qua cánh cửa rách quan sát quang cảnh trong điện.

Đức Phi đứng đầu tứ phi ngày xưa, hôm nay mặc một bộ bạch y mộc mạc ngồi ở bên trong, vẻ mặt ưu tư ngân nga ca khúc, mặt mũi tiêu tụy, ánh mắt vô hồn, không biết đang nhìn về nơi nào.

"Sau khi ly biệt cùng Quân là ngàn trùng xa cách, cảnh sắc quanh ta đã nhuộm màu thê lương. Càng lúc càng xa bút mực nào tả nổi, nước rộng cá chìm nơi nào hỏi được đây?"

Đêm dài, gió thu đùa khóm trúc, ngàn lá trúc xanh đều ôm theo ân hận. Chăn đơn gối chiếc tìm trong mộng, mộng chưa thành đèn đã lụi tàn đi."

Tiếng hát của nàng ta tràn đầy đau thương, giống như nhìn thấu tâm tư Đế Vương, cũng giống như oán Quân quá vô tình.

Người ngoài cửa cúi đầu cười hai tiếng, Đức Phi lập tức quay đầu lại, phát hiện Nguyệt Dương phu nhân đang đứng ở bên ngoài.

"Người đến đây làm cái gì?" Nàng ta lạnh lùng nói.

Ánh Ngọc đẩy cửa ra, Nguyệt Dương phu nhân duyên dáng thướt tha thẳng bước đi vào, trên mặt vẫn là vẻ dịu dàng, sáng mắt như nước, cực kỳ nhu hòa: "Hôm nay tỷ tỷ phải cô đơn ở Nhụy An điện, không ai làm bạn, muội muội cảm thấy lo lắng. Vì vậy cố ý đến đây thăm tỷ tỷ, mong rằng có thể giúp tỷ tỷ giải trừ ưu phiền."

Đức Phi lạnh lùng nhìn nàng ta: "Làm phiền muội muội, lúc trước, thân thể tỷ tỷ không tốt nên trú ngụ lâu dài trong cung nội, đã quen một mình yên tĩnh, không có gì phiền não. Chỉ sợ muội muội đã lo lắng thừa rồi."

Nguyệt Dương phu nhân vẫn giữ nguyên nụ cười, đến gần nàng ta, làm ngơ ý muốn đuổi khách của Đức phi: "Tỷ tỷ nói sai rồi, một mình cô độc sao có thể tốt được chứ? Ví như muội muội đây, hàng ngày nghe Hạo Diệc đùa bỡn âm ỉ, làm nũng, mặc dù phiền lòng, nhưng nếu một ngày thiếu vắng những âm thanh này, muội muội thật sự sẽ cảm thấy không quen."

Nói tới đây, nàng ta dừng lại, ra vẻ hối lỗi "a" một tiếng, ngượng ngùng cúi đầu: "Muội muội thất lễ rồi, quên mất hôm nay tỷ tỷ chỉ có một thân một mình, Đại hoàng tử lại không có bên cạnh, mong tỷ tỷ chớ trách."

Đức Phi lạnh lùng hừ một tiếng: "Đủ rồi, người muốn chế nhạo muốn giễu cợt thì cứ tự nhiên, nhưng đừng có bày ra dáng vẻ điềm đăm đáng yêu, dịu dàng vô hại đó, thật khiến ta buồn nôn! Tới giờ hoàng thượng còn chưa nhìn thấu được con người thật của người, nhưng ta thì rất rõ. Ngày trước khi lập hậu đó, rõ ràng là người tới giật giây bảo ta cùng nhau đối phó với hoàng hậu, kết quả đến cuối cùng lại biến thành một mình ta đối đầu với nàng ta! Sở Nguyệt Dương, người rất giỏi mưu kế! Người hại ta phải sống một mình đẳng đẳng nơi thâm cung, đến cả con trai ruột cũng phải đưa cho

hoàng hậu! Hôm nay lại hại ta bị biếm vào lãnh cung, đồ tiện nhân nhà người! Cút ra ngoài cho ta!"

Nguyệt Dương phu nhân ngay cả mày cũng không nhíu, vẫn ôn nhu dịu dàng nói: "Tỷ tỷ nói muội muội hại tỷ trở thành như hôm nay, sao lời này muội muội nghĩ hoài vẫn không hiểu nhỉ? Chuyện hoàng hậu rõ ràng là do tỷ không thức thời, đã biết hoàng thượng quyết ý muốn lập nàng ta làm hậu, nhưng vẫn ngu ngốc tin vào lời nói giận dỗi của muội muội, chạy đi gây sự với nàng ta, mất đi Đại hoàng tử cùng tâm của hoàng thượng, kết cục này đều là do tỷ tỷ gieo gió gặt bão. Còn hôm nay, nếu không phải là do tỷ tỷ một lòng muốn mượn chuyện hạ độc giá họa cho ta, sao có thể rơi vào kết quả bị đày đến lãnh cung chứ?"

Đức Phi cười ha ha: "Đúng vậy, hôm nay ta bại bởi tay người, giá họa cho người cũng không thành công, ta nhận mệnh! Nhưng Sở Nguyệt Dương, người cho rằng người có thể đắc ý cả đời sao? Hãy chờ xem, người cũng đã “hoa tàn ít bướm” rồi, cho dù người huy hoàng hơn ta, nhưng có thể duy trì được bao lâu đây? Ha ha ha, người không phải là hoàng hậu, không thể vững vàng ngồi ở hậu cung khi nhan sắc đã tàn phai, chẳng lẽ người không sợ những phi tần trẻ tuổi hơn sẽ vượt qua mình sao? Tiêu chiêu viện, An Uyển nghi, Lục Phương nghi, Kha Lương Viện, nhiều tài tử mỹ nhân như vậy, mấy năm nữa, hoàng thượng còn có thêm các tú nữ mới, người cho rằng người còn có thể đắc ý được bao lâu?"

Ánh mắt của Nguyệt Dương phu nhân dần dần ngưng trệ, sắc mặt biến đổi, nhưng vẫn cố giữ vẻ ôn hòa nói: "Tỷ tỷ còn có tinh lực lo lắng cho ta, chẳng bằng tự lo cho mình đi, lãnh cung này dột nát như thế, nghe nói ngày trước có không ít chủ tử chết ở đây. Hơn nữa hôm nay tỷ tỷ rơi vào kết quả thâm thế này, không biết tương lai Đại hoàng tử còn có gì tốt đẹp được nữa. Muội muội cảm thấy rất lo lắng cho tỷ tỷ đó."

Đức Phi lạnh nhạt nói: "Đa tạ người đã quan tâm, nhưng hôm nay người lợi dụng sự đồng tình của Lục Phương nghi, người không sợ hoàng thượng

vừa khôi phục sự sùng ái đối với người vừa cảm thấy nàng ta còn dịu dàng thiện lương hơn người, từ đó càng thêm yêu mến sao?"

Nguyệt Dương phu nhân che miệng cười khẽ: "Tỷ tỷ nghĩ rằng muội là người thiếu thận trọng như vậy sao? Sẽ để lại uy hiếp cho chính mình. Ha ha, tỷ nghĩ muội cũng ngu xuẩn thiếu đầu óc như tỷ sao!"

Nàng ta ưu nhã xoay người rời đi, hoàn toàn không thèm để ý ánh nhìn sắc lạnh như dao ở sau lưng, dẫn theo Ánh Ngọc đi ra khỏi Nhụy An điện, chỉ để lại một câu: "Tỷ tỷ tự giải quyết cho tốt đi, muội muội sẽ thay tỷ chăm sóc cho Đại hoàng tử."

Những lời này tràn đầy thâm ý, khiến máu toàn thân Đức phi như ngừng chảy, cả người rét run: "Sở Nguyệt Dương, người mà dám làm hại Hạo Trinh thì dù ta có thành quý cũng sẽ không bỏ qua người!"

Nguyệt Dương phu nhân nhìn cánh cửa đang được cung nữ khép lại, xuyên thấu qua miếng giấy dán rách nát nở nụ cười xinh đẹp: "Chỉ sợ dù tỷ có biến thành quý cũng sẽ đâu không lại muội muội."

Xoay người rời đi, tay áo tung bay, không thiếu phần tao nhã.

Mấy ngày sau, lúc Minh Uyên còn ở Hoàng Lăng làm lễ tế tự thì Cao Lộc vội vã đi vào ghé lỗi tai hăn nói nhỏ, Minh Uyên ngẩn ra, vừa xong điển lễ liền đi đến chỗ của Nguyệt Dương phu nhân.

Hôm sau trời vừa sáng, chúng phi tần đến thỉnh an hoàng hậu thì liền nghe được một tin —— Nguyệt Dương phu nhân lại có tin vui.

"Đây quả thực là chuyện tốt, hoàng thượng vốn ít con, nếu Nguyệt Dương phu nhân lại có thể lại giúp hoàng thượng hạ sinh thêm hoàng tử công chúa, quả thực là phúc khí của Ngự quốc chúng ta." Hoàng hậu vừa nói vừa mỉm cười, giống như thật sự mừng cho nàng ta, chỉ là sắc mừng ấy không đạt đến khóe mắt.

Tất cả phi tần cũng bày ra dáng vẻ hôn hờ chúc mừng, Nguyệt Dương phu nhân đứng ở một bên, gò má hiện lên hai dấu hồng nhạt, đầy hạnh phúc, rồi lại hơi thẹn thùng, dù trông thế nào cũng ôn nhu dịu dàng, xinh đẹp đến cực điểm.

Một màn này nhìn qua hết sức hài hòa, nhưng Lục Khê hiểu rõ, trong đại điện này trừ Nguyệt Dương phu nhân ra, chỉ sợ chẳng có một ai thực sự vui vẻ.

Còn bản thân nàng thì sao? Nàng vui vẻ ư?

Lục Khê lạnh nhạt liếc nhìn Nguyệt Dương phu nhân, ánh mắt dịu dàng của người kia lướt qua đám đông vừa lúc đối diện với nàng, giống như mang đầy hữu nghị, nhưng chẳng hiểu sao lại khiến nàng có cảm giác bất an.

Hoàng hậu nói: "Nếu Nguyệt Dương phu nhân đã có thai, vậy thì không cần đến thỉnh an nữa, cố gắng ở trong cung điều dưỡng thân thể, thiếu cái gì thì bảo cung nhân đến nói với ta."

Nguyệt Dương phu nhân cười đáp vâng, vẫn là dáng vẻ khiến người ta thương tiếc.

Tiêu chiêu viện nói, "Tỷ tỷ quả thật là người có phúc khí, nhiều tỷ muội như vậy nhưng chẳng mấy ai có thai, tỷ tỷ lại là lần thứ hai, đúng là nhận được ân sủng vô hạn, khiến muội muội rất hâm mộ."

Một câu nói đưa tới sự ghen tỵ ngầm của nhiều người, Nguyệt Dương phu nhân chỉ nhẹ nhàng cười đáp lời: "Chiêu viện muội muội nói đùa, tỷ tỷ bây giờ đã không còn trẻ, chờ đến khi các muội tới tuổi của ta, chỉ sợ nam nữ thành đàn rồi."

Nàng ta giải thích rất khéo léo, lập tức tiêu trừ sự bất mãn của mọi người, đúng thế, dù sao Nguyệt Dương phu nhân cũng đã lớn tuổi, cho dù

có hai đứa con cũng không nhất định sẽ được sủng ái vĩnh viễn, ngược lại chỉ có thể chiếm được chỗ ngồi an toàn ở hậu cung mà thôi.

Đi ra khỏi cửa Đức Dương điện, Lục Khê còn chưa bước lên liễn xa, liền nghe Nguyệt Dương phu nhân gọi lại: "Lục Phương nghi xin dừng bước."

Nàng quay đầu lại dịu ngoan hành lễ: "Phu nhân."

Nguyệt Dương phu nhân mỉm cười kéo tay nàng: "Ta biết là do người nói ra chân tướng trước mặt hoàng thượng, nếu không ta cũng chẳng thể có ngày hôm nay. . . . quả thật là không biết nên cảm ơn người thế nào cho đúng."

Lục Khê nói: " Phu nhân không cần phải nặng lòng như thế, tần thiếp cũng chỉ tình cờ biết được chân tướng, nên có nghĩa vụ nói ra sự thật mà thôi. Về phần phu nhân có thể có tin vui lần nữa, đây là ân sủng của hoàng thượng, cũng là phúc khí của phu nhân, không phải là công lao của tần thiếp."

Nguyệt Dương phu nhân lại nói thêm vài lời, câu nào cũng thể hiện rõ thành ý cảm tạ nàng.

Sau khi bước lên liễn xa, dù đã đi rất xa nhưng Lục Khê vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình chăm chú ở phía sau.

Rõ ràng hoàng thượng đã đồng ý cho nàng một đứa con, nhưng hôm nay nàng còn chưa mang thai, Nguyệt Dương phu nhân đã có hi. Nếu như Nguyệt Dương phu nhân thật tâm thật ý cảm tạ nàng, vậy thì nàng còn có thể sống tiếp yên ổn; còn nếu như Nguyệt Dương phu nhân chỉ “hư tình giả ý”, như vậy nếu thật sự muốn nhắm vào nàng, sợ rằng những ngày tháng sau này chẳng thể yên lành được

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Mỗi Họa 【 Hai 】

Edit: Fuly

Nguyệt Dương phu nhân có thai trước khi đại hoàng tử trúng độc, sau khi chân tướng rõ ràng, nàng ta lại bị bệnh liệt giường, ngày Minh Uyên sai thái y đến bắt mạch, nàng ta dặn đi dặn lại không cho nói, mới kéo dài tới hôm nay.

Minh Uyên có thể đoán được đại khái suy nghĩ của nàng ta, ngày đó nàng ta còn không biết liệu mình có thể khôi phục thánh sủng hay không, nếu tùy tiện nói ra, sợ rằng rất dễ khiến tiểu sinh mệnh này chết non trong bụng.

Cũng vì thấy thương tiếc nàng ta, địa vị của Nguyệt Dương phu nhân cũng ngày càng vững chắc như mặt trời ban trưa, đồ được ban thưởng về cung nối dài không dứt, cống phẩm thuốc bổ thì nhiều không đếm xuể. Có được tâm để vương như được thiên hạ, nàng ta hiểu rất rõ đạo lý này.

Phượng Cầm cùng Loan Dịch mang quà những phi tần đưa tới đi vào, Ánh Ngọc chỉ nhìn thoáng qua, liền quay đầu lại hỏi Nguyệt Dương phu nhân: "Nương nương, những vật dụng đều đưa vào kho phòng còn thuốc bổ và thức ăn đều mang đi đốt hết?"

Nguyệt Dương phu nhân khẽ cong khóe miệng, tán thưởng nhìn nàng một cái, gật đầu.

Nhưng Phượng Cầm cùng Loan Dịch còn chưa đi xa, nàng ta lại chợt thay đổi chủ ý, gọi lại: "Có quà tặng do Lục Phương nghi đưa tới không?"

Phượng Cầm đáp: "Lục Phương nghi đưa tới một chiếc gối Kim Ngọc Mãn Đường, một chiếc đèn Trường minh."

Nguyệt Dương phu nhân nhíu mày: "Không có thuốc bổ hay gì khác?"

"Không có, phu nhân."

Những phi tần khác ngoài vật dụng ra, đều tặng thêm thuốc bổ, chỉ có một mình Lục Khê là không tặng thêm gì.

"Được rồi, các người lui xuống đi." Nguyệt Dương phu nhân trầm tư vẫy tay cho họ lui xuống làm việc, nhưng mà trong nội tâm đã sớm có phương án.

Tốt, Lục Phương nghi quả thực cẩn thận, nếu đã có lòng phòng bị mình, tất nhiên sẽ không đưa tới vật gì có khả năng khiến mình sinh non. Cho dù có hơi thất lễ, cũng nhất quyết không để lại nhược điểm.

Trong Nhạc Thanh điện, Lục Khê vừa thêu hà bao, vừa dặn dò Vân Nhất cùng Bích Chân: "Sau này phải cực kỳ cẩn thận từ lời nói đến hành động, đặc biệt là phải chú ý đến vị trong Trường Nhạc cung kia. Bây giờ nàng ta đang có long chủng, các người phải tận lực mà đi đường vòng, không được đến gần nơi đó nửa bước, để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết."

Dừng một chút, nàng lại nói với Bích Chân: "Người đi truyền đạt lại ý tứ của ta cho mọi người trong điện biết, nếu ai cố ý vi phạm, thì cứ thẳng tay xử lý."

Nàng luôn là một chủ tử hiền hòa, chưa từng xử phạt nặng nô tài nào, nhưng hôm nay lại nói ra những lời này, hiển nhiên là tình thế rất nghiêm trọng.

Bích Chân gật đầu đáp: "Nô tỳ hiểu."

Vân Nhất cũng có chút lo âu: "Chủ tử có ơn với nàng ta, sao nàng ta có thể lấy oán báo ơn như vậy được?"

Bích Chân có chút trách cứ nhìn nàng ta một cái: "Người đã ở trong cung này lâu rồi, sao còn có thể nói ra những lời ngây thơ như vậy hả? Trong cung này vốn không có ơn nghĩa, nếu không sao lại có nhiều chủ tử chết thảm như vậy chứ."

Lục Khê cười cười: "Được rồi, ta cũng chỉ muốn đề phóng những rắc rối có thể xuất hiện thôi. Dù sao Nguyệt Dương phu nhân cũng là một người thông minh, dù ngày đó không có ta, chắc chắn nàng ta cũng sẽ nghĩ ra cách khác để phục sủng, nếu có ơn thì cũng chỉ là giúp nàng ta đạt được mục đích sớm hơn mà thôi."

Nàng cúi đầu tiếp tục thêu hà bao: "Các người nói thử xem, ta nên thêu hoa hay là thêu chim muông thì tốt hơn?"

Thêu đã lâu, Lục Khê có chút mệt mỏi mệt mỏi, vuốt vuốt mi tâm, đặt rõ may vá xuống bàn, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi.

"Chủ tử, mệt mỏi thì đi nghỉ một lát đi, nô tỳ tiếp tục phối màu giúp người, khi nào người dậy thì làm tiếp." Bích Chân nói.

Vân Nhất đưa tay đỡ nàng, không ngờ mặt Lục Khê đột nhiên tái đi, cúi đầu nôn ọe, dọa Vân Nhất giật mình, vội vàng chạy đi lấy chậu đồng: "Chủ tử đợi một chút, nô tỳ lập tức lấy chậu tới."

Lục Khê khó chịu nôn một hồi lâu, nhưng lại không ra cái gì.

Bích Chân cũng biến sắc, ghé tai Lục Khê nói nhỏ, Lục Khê gật ra, ngay sau đó gật đầu một cái.

Lúc Lý Thái y đi theo Bích Chân đi tới Nhạc Thanh điện thì Lục Khê đã lên giường nằm rồi, cách tấm màn giường, thái y thay nàng chăn mành, một

lúc lâu sau, đột nhiên lộ vẻ mặt vui mừng, nhanh chóng quỳ xuống: "Vi thần chúc mừng Lục Phương nghi! Phương nghi là có hỉ!"

Các cung nữ trong điện ai cũng vui mừng, Lục Khê bình tĩnh hỏi: "Người chẩn đoán có chính xác không?"

Lý Thái y đáp: "Vi thần không dám nói bừa, mạch tượng của phương nghi đúng là hỉ mạch, chính xác không lầm."

Bởi vì vị Lý Thái y này chuyên về phụ khoa, nên lời nói của ông ta vốn rất có trọng lượng, hơn nữa Lục Khê nhớ lại kinh nguyệt tháng này còn chưa tới, không ngờ là thật sự có thai.

Lục Khê khẽ gật đầu với Vân Nhất, Vân Nhất lập tức đưa tới một chiếc hà bao dày: "Đa tạ Lý đại nhân."

Lý Thái y cung kính hành lễ: "Phương nghi muốn tự mình nói cho hoàng thượng, hay là muốn hạ quan đi bẩm báo hoàng thượng?"

Lục Khê suy nghĩ một chút: "Không cần phiền toái đại nhân phải đi một chuyến, ta muốn tự mình đi nói cho hoàng thượng."

Chỉ là ai cũng không nhìn thấy, Lý Thái y vừa bước ra khỏi Nhạc Thanh điện liền quan sát xung quanh, sau đó đi thẳng đến Trường Nhạc cung.

Người giúp Nguyệt Dương phu nhân chẩn mạch ngày đó, cũng chính là hần.

Trường Nhạc cung.

Nguyệt Dương phu nhân ngồi ở sau màn che, lư đồng trong đại điện đang tản ra đàn hương lượn lờ, mùi thơm trải rộng.

"Người chắc chắn đó là hỉ mạch?"

Lý Thái y khom người nói: "Vi thần xác định, Lục Phương nghi đã có thai được một tháng rồi. Từ mạch tượng xem ra, hình như. hình như là nam hài."

Ly trà trong tay Nguyệt Dương phu nhân khựng lại, thật lâu sau từ trong rèm mới truyền đến một âm thanh mơ hồ: "Người về đi, chuyện này không thể nói cho bất kỳ ai, nếu là hoàng thượng hỏi tới, chỉ nói không có việc này."

Thân thể Lý Thái y run lên: "Phu nhân, đây chính là. Đây chính là tội khi quân."

Nguyệt Dương phu nhân dịu dàng cười một tiếng: "Ngày đó Lý Thái y có thể nói với hoàng thượng Bốn cung có tin mừng, cái này chẳng lẽ không phải là tội khi quân sao?"

Bên ngoài không có âm thanh.

Âm thanh dịu dàng trấn an tiếp tục nói: "Được rồi, có Bốn cung ở đây, đại nhân không cần lo lắng. Về phần cậu em vợ phạm sai của người kia, Bốn cung đã sai người đi gánh tội thay rồi, chờ mấy ngày sau bình ổn sẽ thả về, chắc hẳn Lý phu nhân sẽ không trách móc nặng đâu."

"Vi thần khấu tạ phu nhân." Lý Thái y cung cung kính kính dập đầu, lúc này mới thối lui khỏi đại điện.

Lý Nghĩa Tài này vốn là thái y ở trong cung đã lâu, nổi danh sợ vợ, chỉ vì nhà mẹ Lý phu nhân là quan Thất phẩm, còn hẳn nếu không dựa vào quan hệ của nhà Lý phu nhân, sợ rằng dù y thuật có giỏi hơn nữa cũng không vào được trong cung này.

Thời gian trước, đệ đệ của Lý phu nhân phạm phải tội nặng, coi trọng một cô nương nhà nghèo, ép buộc cô ta thành thân với mình. Nhưng cô nương kia tính tình bướng bỉnh, trong cơn tức giận nhảy sông tự vẫn, vì thế

chuyện này trở nên âm ỉ, khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, quan phủ cũng không có cách nào bao che cho hãn, chỉ có thể bắt giam lại.

Thấy có dùng quyền thế cũng không thể dẹp yên chuyện này, Lý phu nhân liền trách cứ Lý Nghĩa Tài không có tiền đồ, lẫn lộn mấy chục năm trong cung cũng không làm nên trò trống gì, bây giờ còn phải nhìn đệ đệ đi chịu chết.

Lúc này Nguyệt Dương phu nhân tìm tới hãn, bảo chỉ cần hãn giúp làm chút chuyện, là có thể miễn cho em vợ của hãn khỏi chết. Nhớ đến việc Lý phu nhân âm ỉ cả ngày lẫn đêm, Lý Nghĩa Tài hết cách, đành phải đồng ý.

Dù sao có Nguyệt Dương phu nhân ở đây, với sự sủng ái hoàng thượng dành cho nàng ta cùng địa vị an ổn nhiều năm dài trong cung chắc hãn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lục Khê uống chút nước ấm, đợi dạ dày dễ chịu hơn, mới thay một bộ trang phục đơn giản, sai người chuẩn bị liễn xa, định đến Tê Ngô cung.

Không ngờ, đúng lúc này bên ngoài đột nhiên có người cầu kiến, nói là Nguyệt Dương phu nhân mời Lục Phương nghi qua Trường Nhạc cung nói chuyện.

Lục Khê hơi khựng lại, chỉ nói: "Thật không đúng dịp, bây giờ ta muốn đến chỗ hoàng thượng, lát nữa ta sẽ qua nhận lỗi với Nguyệt Dương phu nhân."

Ai ngờ liễn xa chỉ vừa đi được nửa đường thì Nguyệt Dương phu nhân cũng ngồi xe đến chặn trước mặt xe nàng, cười tủm tỉm nói: "Lục Phương nghi có việc gì gấp muốn gặp hoàng thượng? Đến Bồn cung phái người đi mời cũng không mời được, Bồn cung không thể làm gì khác hơn là tự mình đến đón Lục Phương nghi rồi."

Lúc này, nàng ta không còn giống với khi ở ngoài Đức Dương điện lần trước, hòa nhã giải thích mà đã bắt đầu tự xưng "Bốn cung" .

Lục Khê có dự cảm xấu, sai người ngừng xe, nhưng không đi xuống hành lễ, chỉ khẽ gật đầu: "Tần thiếp quả thật có chuyện quan trọng cầu kiến hoàng thượng, xin phu nhân thứ lỗi, tần thiếp đang định lát nữa sẽ tới Trường Nhạc cung bồi tội."

Nguyệt Dương phu nhân ôn nhu nhìn nàng, nụ cười bên môi vẫn không giảm: "Trước giờ Lục Phương nghi vốn là một người hiểu quy củ, sao hôm nay nhìn thấy Bốn cung lại không xuống xe hành lễ? Chẳng lẽ là ý sủng mà kiêu?"

Vân Nhất đang muốn mở miệng, liền bị Bích Chân kéo lại, bây giờ hoàng thượng còn chưa biết chuyện chủ tử mang thai, tùy tiện nói ra tuyệt không phải chuyện tốt. Huống chi trong hậu cung xưa nay tần phi luôn muốn hoàng thượng là người được mình cho biết đầu tiên, nào có đạo lý thuận miệng nói ra chứ?

Lục Khê cũng hiểu đạo lý này, liền không nhiều lời nữa, dù dạ dày vẫn đang rất khó chịu, cũng vịn tay Tiểu Thuận xuống xe, khom mình hành lễ với Nguyệt Dương phu nhân: "Là tần thiếp vô lễ, xin phu nhân thứ tội."

Nguyệt Dương phu nhân cũng xuống xe, đỡ nàng dậy: "Bốn cung biết Lục Phương nghi vốn là người lễ độ, dĩ nhiên sẽ không so đo."

Thật ra thì lúc nàng ta vừa đến gần, Lục Khê đã cảm thấy có chỗ không đúng, liền lui về phía sau mấy bước, khiến động tác đỡ của Nguyệt Dương phu nhân chạm vào hư không.

Nhưng không ngờ chính lúc này, Nguyệt Dương phu nhân đột nhiên ôm bụng, sắc mặt kịch biến, cúi đầu la lên.

Lục Khê nhíu mi, nhưng không đưa tay đỡ nàng ta, mà chỉ nói với cung nữ của Nguyệt Dương phu nhân: "Còn không đi đỡ chủ tử của các người? Ngần người ở đó làm cái gì?"

Phượng Cầm cùng Loan Địch vội vàng tiến lên tới vịn Nguyệt Dương phu nhân: "Phu nhân, người làm sao vậy?"

Chiếc váy trên người nàng ta từ từ nhiễm đỏ, màu sắc loang lổ trông vô cùng đáng sợ.

Lục Khê giật mình, quay đầu lại nói với Tiểu Thuận: " Nhanh đi mời thái y!

Nguyệt Dương phu nhân ngã xuống đất, khổ sở ôm bụng, vết máu tươi kia còn có khuynh hướng mở rộng.

Các cung nữ tái mặt ôm lấy nàng ta, thay nhau gọi phu nhân.

Lục Khê đứng ở đằng xa, mi tâm nhíu chặt nhìn tình cảnh đó, chỉ cảm thấy có chút khó hiểu.

Người ở chỗ này nhiều như vậy, ai cũng thấy Nguyệt Dương phu nhân không hề chạm vào nàng, cũng không hề có chuyện nàng đẩy ngã Nguyệt Dương phu nhân, vậy rốt cuộc nàng ta đang ra chiêu gì đây?

Thái y vội vàng chạy tới, chính là Lý Thái y đã chẩn mạch cho Lục Khê lúc sáng. Lục Khê thấy hần nhanh chóng chạy tới như vậy, nhịp tim bỗng dừng hơi chậm lại, nhất thời có dự cảm không tốt.

Ở thời khác chỉ mảnh treo chuông này, hoàng thượng cũng nhận được tin tức, ngồi liền xa đi tới.

Hần vội vàng xuống xe, bị vẻ mặt kinh hãi của Lục Khê cùng Nguyệt Dương phu nhân đang ngã trong vũng máu làm chấn kinh.

"Xảy ra chuyện gì?" Âm thanh của hắn có chút nôn nóng.

Lại thấy Lý Thái y rơi lệ té quỵ xuống đất, không ngừng dập đầu:

"Hoàng thượng, vì thần đã tới chậm! Đứa bé. đã không còn."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Mỗi Họa 【 Ba 】

Edit: Fuly

Minh Uyên vừa nghe Lý Thái y nói xong liền biến sắc, phần nộ quát: "Người ở Thái Y Viện đâu hết rồi? Chuyện lớn như vậy, vì sao chỉ có một mình người đến? Cao Lộc, mang hết tất cả người ở Thái Y Viện đến đây cho trẫm! Trẫm muốn xem thử đám người kia rốt cuộc là đang làm gì!"

Cao Lộc không dám chậm trễ, nhưng vì hoàng thượng đang ở đây nên hăn không tiện rời đi, chỉ có thể vội vàng phái người đến Thái Y Viện tìm thái y, dặn đi dặn lại nhất định phải mời cả Viện phán tới.

Bởi vì Nguyệt Dương phu nhân đang xuất huyết, nên không động vào nàng ta được, Cao Lộc vội vàng nói với Lý Thái y đang run rẩy quỳ trên đất: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh cầm máu cho phu nhân!"

Lúc này Lý Thái y mới hồi hồn, nhanh chóng bò đến bên cạnh Nguyệt Dương phu nhân, mở hòm thuốc bắt đầu châm cứu.

Minh Uyên ngồi xổm xuống, ôm lấy người đang thở yếu ớt: "Nguyệt Dương, trẫm ở đây, nàng nghe rõ cho trẫm, nàng phải cố gắng chịu đựng, không được phép ngủ!"

Nguyệt Dương phu nhân mở đôi mắt nhòa lệ nhìn hăn, cúi đầu nức nở nói: "Hoàng thượng, là nô tì vô dụng, không thể giữ được hài nhi."

Câu nói này thấm đẫm nước mắt, sắc mặt nàng ta tái nhợt, chỉ mới vừa thoát khỏi cơn bệnh nặng, nhưng hôm nay lại. Minh Uyên lấy lại bình

tĩnh, dịu dàng nói nhỏ bên tai nàng ta: "Trẫm không trách nàng, nàng cứ an tâm dưỡng thân thể, hài nhi sẽ còn có thể có."

Những lời này khiến thân thể Lục Khê đang đứng bên cạnh run rẩy như sắp ngã.

Sau một khắc, Minh Uyên giao người trong ngực cho Ánh Ngọc, mặt không thay đổi đứng dậy, lạnh lùng hỏi cả đám người của Nhạc Thanh điện và Trường Nhạc cung: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt của hắn chậm rãi rơi vào người Lục Khê, thấy nàng cũng bị dọa đến mặt mũi trắng bệch thì hơi dịu giọng: "Lục Phương nghi cũng ở đây à?"

Lục Khê cúi người, miễn cưỡng mở miệng nói: "Dạ, tần thiếp vốn muốn đến Tê Ngô cung gặp hoàng thượng, nhưng không ngờ lại gặp Nguyệt Dương phu nhân trên đường. Tần thiếp xuống xe hành lễ, Nguyệt Dương phu nhân liền tới đỡ tần thiếp, nhưng chưa đựng đến tần thiếp, nàng ấy liền ôm bụng ngã xuống đất. Tần thiếp cũng hoảng hồn, liền kêu người nhanh chóng mời thái y, tiếp. tiếp đó thì hoàng thượng tới."

Trong cung, chuyện phi tần tranh đấu gay gắt không phải Minh Uyên không biết, nhưng hai người trước mắt đều là người hãn đế tâm, Lục Khê nói nàng không chạm vào Nguyệt Dương phu nhân, hắn cũng không hoài nghi, những vẫn hỏi Phượng Cầm cùng Loan Địch theo lệ: "Chuyện có đúng như Lục Phương nghi nói không?"

Lục Khê không nghĩ Nguyệt Dương phu nhân sẽ vin vào cái cố gượng ép như thế để hãm hại mình, quả nhiên, Phượng Cầm cùng Loan Địch đều gật đầu.

Nhưng không ai đẩy nàng ta, vậy sao lại vô duyên vô cớ sẩy thai?

Lúc này Ánh Ngọc nức nở mở lời: "Khởi bẩm hoàng thượng, mấy ngày gần đây phu nhân cứ cảm thấy lo lắng bất an, thường gặp ác mộng, ngủ không ngon giấc. Có lẽ là vì vậy nên động thai khí dẫn đến việc sảy thai."

Minh Uyên hỏi Lý Thái y: "Lý đại nhân, không phải trăm đã giao cho người việc bắt mạch mỗi ngày cho Nguyệt Dương phu nhân sao? Chẳng lẽ người không nhìn ra vấn đề gì khác thường?"

Lý Thái y sợ hãi nói: "Bẩm hoàng thượng, mỗi ngày hạ quan đều bắt mạch cho phu nhân đúng giờ, tuy mạch tượng của phu nhân có chút không ổn, nhưng đây cũng là hiện tượng bình thường khi mới mang thai. Mỗi ngày hạ quan đều kê cho phu nhân chút thuốc an thai dưỡng khí, theo lý thuyết. Theo lý thuyết phải nhanh chóng ổn định mới đúng, không biết vì sao hôm nay lại."

Đúng lúc này, một tên thái giám mang theo các thái y bao gồm cả viện phán trong thái y viện chạy tới.

Vừa thấy mặt rồng giận dữ, những này người liền vội vàng chạy tới, thấy Nguyệt Dương phu nhân đang nằm trong vũng máu, mới phát hiện tình thế nghiêm trọng, sao trước đó không có ai tới bẩm báo cho Thái Y viện chứ!?

Nhưng lúc này không phải là lúc để truy cứu sự việc, viện phán cúi người, cung kính nói: "Chúng thần đến chậm một bước, mong hoàng thượng giáng tội!"

Minh Uyên phất phất tay: "Có tội gì, trăm sẽ xử phạt các người sau. Bây giờ mau chóng xem tình huống của Nguyệt Dương phu nhân đi!"

Viện phán không dám đem việc này giao cho người dưới, đích thân ra trận, bắt mạch cho Nguyệt Dương phu nhân, nhưng vừa nhìn mạch tượng, liền có chút chần chờ.

Hắn kín đáo ngẩng mắt nhìn Lý Thái y đang đứng đối diện, trong mắt đối phương lộ ra nét kinh hoàng, khẽ lắc đầu một cái.

Mạch tượng này mạch tượng này rõ ràng là do dùng dược vật có tính hàn khiến thân thể bị tổn thương, kinh nguyệt đến sớm, dẫn đến xuất hiện, ở đâu ra sẩy thai?

Liên tưởng đến việc lúc trước Nguyệt Dương phu nhân chỉ đích danh muốn Lý Thái y tới bắt mạch, viện phán liền hiểu, sợ rằng Nguyệt Dương phu nhân vốn không mang long thai, nên bày kế với Lý thái y diễn vở kịch này.

Nhưng chưa tính đến việc Lý Thái y và hắn đã có mấy chục năm giao tình, mà chỉ riêng việc chẩn mạch sai thôi, sợ rằng cả Thái Y Viện đã không thể gánh nổi tội!

Nếu nói ra chân tướng, sợ rằng không chỉ mặt rồng giận dữ, mà cả Thái Y Viện cũng phải chôn theo Lý Nghĩa Tài cùng Nguyệt Dương phu nhân. . . .

Nghĩ đến đây, viện phán liền quỳ xuống, trầm giọng nói với hoàng thượng: "Hạ quan sẽ tận lực chữa trị cho phu nhân, nhất định sẽ bảo vệ phu nhân bình an."

Ngụ ý là, hắn chưa hề nhắc gì đến đứa bé.

Minh Uyên nắm chặt quả đấm, khan giọng hỏi: "Còn nguyên nhân? Nguyên nhân sẩy thai là gì?"

Viện phán trầm ngâm chốc lát, chỉ nói: "Có thể là do Phu nhân nghe được việc gì kích động, hoặc là do dùng nhầm đồ vật bất lợi cho thai nhi, hạ quan kính xin hoàng thượng cho hạ quan chút thời gian, đợi hạ quan trao đổi với Lý Thái y – người thăm mạch cho phu nhân xong sẽ bẩm báo cụ thể cho hoàng thượng."

Nguyệt Dương phu nhân đã được cầm máu, hơi thở mong manh được đưa về Trường Nhạc cung, trong lúc đó Minh Uyên vẫn canh giữ bên người nàng ta, còn các thái y thì bàn bạc riêng ở một chỗ khác.

Viện phán phải cố lắm mới không kéo cổ áo Lý Nghĩa Tài hỏi hắn có phải không muốn sống nữa không, dù có không muốn sống, thì cũng đừng nên kéo cả Thái y viện theo cùng!

Lý Nghĩa Tài khóc lóc nói hắn có nỗi khổ tâm riêng, cuối cùng cầu xin ông ta giấu chuyện này đi, bọn họ mới có đường sống.

Lúc đến điện của Nguyệt Dương phu nhân thì chỉ có Viện phán cùng Lý thái y bước vào, viện phán đang định bắt mạch cho Nguyệt Dương phu nhân, nhưng vừa đi tới bên giường thì chợt nghĩ thấy gì đó, ánh mắt ông ta rơi thẳng vào chiếc gối Nguyệt Dương phu nhân đang nằm, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Minh Uyên chuyển mắt qua, nặng giọng nói: "Có vấn đề gì sao?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, hạ quan cả gan, muốn xem thử chiếc gối này một lát."

"Chuẩn tấu."

Viện phán cầm lấy cái gối đầu, đặt ở chóp mũi cẩn thận ngửi một lát, đột nhiên quỳ xuống: "Khởi bẩm hoàng thượng, sợ rằng nguyên nhân khiến phu nhân sảy thai là do chiếc gối đầu này. Hạ quan nghĩ thấy trên chiếc gối này có mùi thuốc rất đặc thù, mặc dù nhất thời chưa xác định được nó là loại thuốc gì, nhưng trong đó có bao gồm Cù mạch, Thông thảo, Quế Tâm, cùng với Bạch du, những loại thảo dược này đều là đại kỵ đối với phụ nữ có thai."

Sắc mặt Minh Uyên lập tức trầm xuống: "Người đâu, mang toàn bộ cung nữ trong cung này tới đây cho ta! Cao Lộc, giữ lấy chiếc gối ngọc này cho

trầm!"

Vì không muốn ảnh hưởng đến Nguyệt Dương phu nhân, hần sải bước bước ra khỏi phòng, đi tới đại điện, nô tài đã quỳ đầy đất.

"Chiếc gối ngọc kia từ đâu mà có?" Hần lạnh lùng hỏi.

Ánh Ngọc ngẩng đầu lên nói chút, hơi chần chờ: "Khởi bẩm hoàng thượng, chiếc gối ngọc kia. chiếc gối ngọc kia. Là quà tặng do Lục Phương nghi đưa tới."

Ánh mắt của Minh Uyên ngưng trệ, Lục Phương nghi?

Trước mắt hiện ra cô gái mặc bạch y thường thường mỉm cười dịu dàng, luôn lẳng lặng nhìn chăm chú vào mắt hần, mỗi lần đến gần, sẽ ngửi được mùi thơm thanh nhã.

Một nữ tử vừa ngỗ nghịch đã khiến tâm tình bình yên như thế, sao lại là người làm hại Nguyệt Dương phu nhân sảy thai được?

Hơi thở nguy hiểm như giông tố ngập tràn đại điện một khắc trước giờ bỗng nhiên biến mất.

Minh Uyên trầm tĩnh nhìn lướt qua chiếc gối ngọc, cuối cùng chỉ nói một câu: "Chuyện này trẫm sẽ điều tra, nếu quả thật có người hại hoàng nhi của trẫm, trẫm nhất định sẽ khiến hần phải trả giá đắt."

Hần sẽ không oan uổng một người tốt, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho một người xấu.

Nếu thật sự là Lục Phương nghi làm ra chuyện này.

Giữa lúc mọi chuyện đang rối ren, Minh Thâm ra roi thúc ngựa chạy vào cung, nghe nói hoàng huynh đang ở Trường Nhạc cung, không kịp hỏi

nhiều, liền vội vã đi vào trong điện: "Hoàng huynh! Thần Đệ có chuyện quan trọng cầu kiến!"

Thần Đệ tính tình phóng khoáng này đột nhiên nóng vội chạy tới tìm hần, nếu không phải chuyện quan trọng, đệ ấy nhất định sẽ tuân thủ cung quy, lần này đường đột cầu kiến, nhất định là có đại sự.

Minh Uyên tự mình bước ra cửa, liền nghe Minh Thâm nặng nề nói: "Hoàng huynh, Tô Châu đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, cháy lan sang lăng mộ của tiên hoàng!"

Sắc mặt của Minh Uyên lập tức thay đổi: "Người nói cái gì? Chuyện xảy ra lúc nào?"

"Chuyện xảy ra vào tối hôm qua, hôm nay lúc đệ còn ở trong phủ, liền nghe gia nhân mà đệ phái đến Tô Châu hái trà trở lại bẩm báo chuyện này, nên mới vội vã vào cung. Nghe nói Tri Phủ Tô Châu sợ hoàng huynh biết chuyện sẽ nổi giận, nên chưa dám bẩm báo, Thần Đệ biết tình thế nghiêm trọng, cho nên tự mình đến báo với hoàng huynh."

Hoàng Lăng bị thiêu, đây chính là chuyện lớn!

Ánh mắt của Minh Uyên đang đầy lo lắng, nhanh chóng nói với Minh Thâm: "Cùng ta đến Tô Châu một chuyến, chuyện này không phải chuyện đùa, phải tự mình xử lý."

Hần dừng một chút, xoay người lại vào trong điện, nói với viện phán: "Trương đại nhân, chuyện của Nguyệt Dương phu nhân giao cho người, bây giờ trầm có chuyện quan trọng, hi vọng đến ngày hồi cung có thể nhìn thấy phu nhân khỏe mạnh."

Ánh mắt dời về phía đám cung nhân đang quỳ: "Chuyện chiếc gối ngọc chưa tra rõ, nếu như bị lộ ra ngoài nửa câu, trăm sẽ hỏi tội đám người các người!"

Vừa chạy ra ngoài, hắn vừa nói với Cao Lộc: "Bên phía Lục Phương nghi cứ như vậy đã, mọi chuyện đợi trăm hồi cung sẽ tính tiếp, không được truyền ra, cũng không thể để Lục Phương nghi biết."

Cao Lộc cung kính đáp vâng.

Lục Khê bình tĩnh ngồi chờ trong Nhạc Thanh điện. Tiểu Thuận trở lại nói hoàng thượng phải lập tức tới Tô Châu xử lý chuyện Hoàng Lăng bị thiêu, tình thế nghiêm trọng, chuyện Nguyệt Dương phu nhân sẩy thai chỉ có thể tạm thời gác lại.

Hỏi đến nguyên nhân sẩy thai thì Tiểu Thuận nói tạm thời chưa biết, hoàng thượng đang lo lắng chuyện Hoàng Lăng, nên hoãn chuyện này, đợi hồi cung sẽ xử lý.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Lục Khê liền biết chuyện nhất định sẽ liên quan đến mình, Nguyệt Dương phu nhân vội vã chặn mình lại trước khi gặp được hoàng thượng, sợ rằng nguyên nhân chỉ có một, đó chính là nàng ta đã biết mình mang thai.

Lý Thái y nhất định có vấn đề, nhưng dù cho có muốn hại nàng, thì nàng ta cũng không nhất thiết phải lấy đứa bé ra trả giá chứ? Lục Khê nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên run rẩy, chẳng lẽ Nguyệt Dương phu nhân vốn không mang thai?

Vừa nghĩ như thế, lại liên tưởng đến dáng vẻ chần chờ của viện phán sau khi bắt mạch, dáng vẻ trao đổi ngầm giữa Lý thái y và viện phán, mọi hành động đều khiến người ta phải hoài nghi.

Lục Khê trầm giọng nói, "Bích Chân, lập tức đến Tê Ngô cung cầu kiến hoàng thượng, nói rằng ta có thai; Tiểu Thuận, ngay bây giờ người hãy nhanh chóng dẫn người đến cửa Kiến An, nếu Bích Chân không gặp được hoàng thượng, thì phải nói tin tức này với người trước khi hoàng thượng xuất cung!"

Cung nhân trong Nhạc Thanh điện nhanh chóng thi lệnh. Nhưng người vốn dĩ đang suy yếu mê man trong Trường Nhạc cung sau khi hoàng thượng rời đi, câu nói đầu tiên chính là: "Ánh Ngọc, lập tức dẫn người đến chặn người của Nhạc Thanh điện lại, ai cũng không cho ra, tuyệt đối không thể để cho bọn họ gặp được hoàng thượng!"

Hoàng Lăng bị thiêu, hoàng thượng xuất cung, quả thật là ông trời cũng giúp nàng ta

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mỗi Họa 【 Bốn 】

Edit: Fuly

Lục Khê ngồi đã lâu trong Nhạc Thanh Điện, đáy mắt yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, cho đến khi có người bước vào.

"Ta đã nghe về chuyện hôm nay rồi." Thường Tư Viện đi tới, lẳng lặng nhìn nàng.

Không có người ngoài ở đây, Lục Khê cũng chẳng có tâm trạng hành lễ, chỉ khẽ gật đầu: "Ngồi đi."

Thường Tư Viện cũng không so đo, ngồi ở bên cạnh nàng, tự rót trà mình: "Ta nghĩ cô là một người thông minh, nhưng không ngờ một khi người thông minh trở nên hồ đồ thì còn đáng sợ hơn kẻ bình thường gấp ngàn lần. "

Lục Khê cười cười: "Quả nhiên là việc tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Một khi ta phạm phải sai lầm, liền lan truyền khắp hậu cung."

Thường Tư Viện nói: " Ta cho là cô giống ta, vì đạt được mục đích, ngay cả mình cũng không để ý tới, không ngờ cô còn đi giúp Nguyệt Dương phu nhân. Bây giờ thì hay rồi, nàng ta lấy oán báo ân, đổ lên đầu cô tội khi quân, mưu hại hoàng tự, quả thực là tội danh không nhỏ."

"Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi." Lục Khê cúi đầu khẽ cười, "Ta cũng không hiểu được sao lúc đó mình lại ngu ngốc đi giúp một nữ nhân trong hậu cung, lại càng không ngờ nàng ta sẽ dùng

đến chuyện giả mang thai để đổ tội danh khi quân lên đầu ta, quả thực là khiến người khác phải mở rộng tầm mắt."

Thường Tư Viện ngẩn ra, thông minh như nàng ta, tất nhiên là hiểu vấn đề một cách nhanh chóng, nàng ta suy nghĩ một lát: "Theo lý thuyết thì với tính tình của nàng ta, nếu muốn đối phó cô, cũng sẽ không nôn nóng như vậy, nhưng sao mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế, quả thực là kỳ quái."

Lại thấy Lục Khê vừa bật cười vừa sờ lên vùng bụng bằng phẳng: "Nàng ta không có thai, nhưng ta lại có, cô nói lý do này có đủ để hãm hại ta chưa?"

Đến cả người trầm ổn như Thường Tư Viện cũng phải kinh hãi: "Cô. . . . Cô có thai?"

Nàng ta nhìn Lục Khê với vẻ khó tin.

"Bây giờ có, nhưng chỉ sợ sau khi hoàng thượng về cung thì đã biến thành không rồi."

Lục Khê cúi đầu nhìn vùng bụng bằng phẳng, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Đời trước đã mất đi một đứa bé, chẳng lẽ đời này cũng không thể giữ được tiểu sinh mệnh trong bụng hay sao?

Thường Tư Viện không lên tiếng, trầm ngâm một lát mới nói: "Sợ rằng Nguyệt Dương phu nhân sẽ không cho cô cơ hội giữ được đứa bé đâu, cứ nhìn cách nàng ta bày ra thế trận lớn như vậy là hiểu."

Lục Khê chưa kịp lên tiếng, thì một tiểu thái giám canh cửa hốt chạy vào, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Khởi bẩm chủ tử, việc lớn không xong rồi ! Tiểu Thuận cùng Bích Chân. bị người ta dùng hung khí đánh bất tỉnh, đang hôn mê ở ngoài đại điện!"

Lục Khê biến sắc, nhìn Thường Tư Viện một cái, vẻ mặt đối phương cũng vô cùng nặng nề: "Như vậy, sợ rằng hoàng thượng không biết chuyện cô có thai rồi."

Lục Khê nhắm lại mắt, thật lâu sau mới nói: "Đi một bước tính một bước thôi, ta sẽ cẩn thận."

Thường Tư Viện chợt nảy ra một kế: "Nàng ta có thể dùng khổ nhục kế, chẳng lẽ chúng ta không thể? Nếu cứ ở đây chờ nàng ta xuống tay, sợ rằng được không bù mất, chẳng bằng ——"

"Không thể." Lục Khê mở mắt ra, che bụng, nhấn mạnh từng chữ: "Dù bị thất sủng, dù có thua đi nữa, ta cũng tuyệt đối không hy sinh đứa bé này."

Ý của Thường Tư Viện đã rất rõ, nếu chuyện Nguyệt Dương phu nhân sẩy thai khiến Lục Khê bị nghi ngờ, thì chỉ cần Lục Khê cũng sẩy thai, hiềm nghi này sẽ rơi vào người khác, thêm vào đó Lục Khê còn có thể dùng hình tượng nhu nhược lấy lại được sủng ái của hoàng thượng.

Nhưng đây quả thực là giao dịch không công bằng, Nguyệt Dương phu nhân mất là một đứa bé giả, còn nàng muốn thắng, thì sẽ phải mất một sinh mệnh nhỏ thật sự.

Thường Tư Viện dừng một chút, mới nói: "Ta chỉ giúp cô tìm ra cách giải quyết tốt nhất hiện giờ thôi. Ta nói là việc của ta nhưng còn nghe hay không thì phải trông chờ ở cô rồi."

Nàng ta đi khỏi Nhạc Thanh điện, trước khi đi chỉ để lại một câu: "Sở Nguyệt Dương có thể lấy hình tượng dịu dàng tồn tại trong cung này nhiều năm như vậy, tuyệt đối không phải là người đơn giản. Hi vọng cô có thể cân nhắc kỹ những lời ta nói..., chuyện về đứa bé, còn nhiều thời gian."

Sau khi nàng ta rời đi, Lục Khê bất động đứng nguyên tại chỗ, thất thần thật lâu.

Đời này, nàng Trùng sinh là vì cái gì đây?

Vì cứu Lục gia thoát khỏi diệt vong, vì trả thù Quý Thanh An, vì hủy diệt Thường gia – kẻ cấu kết với Quý Thanh An hại chết nàng cùng đứa bé, vì vãn hồi tất cả tiếc nuối của đời trước.

Nhưng tiếc nuối lớn nhất ở đời trước, là tiểu sinh mệnh trong bụng phải chết cùng nàng.

Người chết đã chết rồi, ba năm sau khi Lục gia bị diệt vong, dù có nhiều bi thương đến thế nào đi nữa, cũng đã bị tiểu sinh mệnh sắp ra đời hòa tan. Nàng mong mỗi nó đến từng giây từng phút, giống như một phép màu mang đến cho nàng cuộc sống mới, đền bù thiếu sót khi mất đi người thân.

Nhưng tâm tình hạnh phúc cùng mong chờ ấy lại chết trong tay Quý Thanh An, chết vì mưu kế bẩn thỉu của Thường Tư Vân.

Đời này, vì đạt được mục đích nàng có thể tự tay hủy diệt đứa bé này sao?

Hoàng thượng xuất cung, chuyện Nguyệt Dương phu nhân sẩy thai tạm thời gác lại, nghi phạm Lục Phương nghi phải an dưỡng trong Nhạc Thanh điện, trên thực tế là bị giam lỏng.

Nàng không được ra, cung nhân hầu hạ nàng cũng không được ra, trừ người của Ngự Thiện Phòng đúng giờ mang cơm đến, thì Nhạc Thanh điện im ắng giống như một vùng đất chết.

Lục Khê lẳng lặng chờ đợi, nửa đêm ba ngày sau, cung nữ cận thân của Nguyệt Dương phu nhân là Ánh Ngọc đến, đồng hành còn có Lý Thái y.

Ánh Ngọc giơ hộp đựng thức ăn trong tay lên, cười tủm tỉm đặt nó ở trên bàn, mở ra, bưng chén canh đưa cho Lục Khê: "Đây là do phu nhân cố

ý ban cho Lục Phương nghi, mong rằng Lục Phương nghi tranh thủ uống lúc còn nóng."

Chén canh kia đen nhánh như mực, đặc dính khó ngửi, chỉ mùi thôi cũng đủ để làm dạ dày Lục Khê sôi trào.

Nàng lạnh nhạt nói: "Nguyệt Dương phu nhân thật to gan, dám mưu hại Long thai, không sợ chuyện này truyền tới tai hoàng thượng, nàng ta phải gánh tội khi quân sao?"

Ánh Ngọc cười khê: "Phương nghi quá lo rồi, người biết phương nghi có thai chỉ có Lý Thái y, chỉ cần Lý Thái y phủ định hoàn toàn, chắc chắn hoàng thượng sẽ không tin lời nói một phía của phương nghi đâu."

Tầm mắt Lục Khê rơi vào người Lý Thái y, hắn cúi thấp đầu, không nói một lời, sắc mặt trắng bệch.

Bây giờ Thái Y Viện còn chưa lo nổi cho mình, nếu thuận theo thì còn có khả năng tránh tội, nhưng một khi mưu kế của Nguyệt Dương phu nhân bị tố giác, như vậy không chỉ Lý Thái y, mà cả viện phán cũng không thoát.

Bọn họ và Nguyệt Dương phu nhân đã là người ngồi cùng một chiếc thuyền.

Sợ rằng sau khi hoàng thượng trở về, dù nàng có giải thích thế nào, cũng sẽ bị người ta nghĩ là kẻ điên nói nhảm, tội danh hại Nguyệt Dương phu nhân lại càng chân thực hơn.

Thật ra thì không cần suy nghĩ nhiều, Lục Khê cũng có thể đoán được nước cờ Nguyệt Dương phu nhân sẽ dùng để đối phó mình, chiếc gối đầu kia là nhược điểm duy nhất có thể đổ tội lên đầu nàng.

Chén thuốc trên bàn chậm rãi tỏa ra khí nóng, mùi vị ghê tởm dần dần tràn ra khắp điện.

Lục Khê cười lạnh: "Nguyệt Dương phu nhân quả thật là giỏi mưu nhiều kế, tính toán hết thảy, không chừa lại đường nào để ta có thể đi!"

Hôm nay dù uống xong chén thuốc này không chết, ngày khác cũng sẽ vì tội danh mưu hại Long thai mà chết.

Dưới ánh mắt của Ánh Ngọc, nàng bưng chén thuốc lên, cắn răng uống một hơi cạn sạch. Chỉ chốc lát sau, huyết sắc trên mặt rút đi hết, đầu đón ôm bụng.

Ánh Ngọc quay đầu lại liếc nhìn Lý Thái y đang run rẩy, trong mắt thoáng qua một tia miệt thị: "Lý đại nhân, hôm nay thân thể Lục Phương nghi khó chịu, kính xin đại nhân xem giúp Lục Phương nghi một chút."

Lý Thái y vừa gật đầu tiến lên, vừa chần chờ nói: "Ánh Ngọc cô nương, sẩy thai là chuyện đại hung, cảnh tượng hết sức đáng sợ, cô nương muốn nhìn hạ quan chẩn bệnh, hay là ——"

"Không cần nhiều lời, ta sẽ chờ ở bên ngoài, người nhanh tay lên." Ánh Ngọc xoay người đi ra ngoài.

Bởi vì Lục Khê đang mang thân phận là nghi phạm, nên nô tài của Nhạc Thanh điện cũng bị giam lỏng như chủ tử, lúc này hơn phân nửa đã ngủ, bên ngoài là người do Phủ Nội Vụ phái tới.

Ánh Ngọc đi ra khỏi cửa, khẽ cười với thái giám đang canh gác: "Nương nương còn có ít lời muốn Lý Thái y thay mặt hỏi Lục Phương nghi, làm phiền công công châm chước cho một chút."

Một chiếc hà bao được đưa tới, thái giám này hơn hờ nhận lấy: "Ánh Ngọc cô nương khách khí rồi, đã là chuyện Nguyệt Dương phu nhân muốn hỏi, thì cứ tự nhiên, tự nhiên."

Canh ba đã qua, Lý Thái y mới đi ra khỏi điện, sắc mặt hết sức khó coi, trán lấm tấm mồ hôi.

"Đã xong chưa?" Ánh Ngọc cúi đầu hỏi một tiếng.

Lý Thái y nhú mày, như lập tức già đi mấy chục tuổi: "Đã theo làm theo ý phu nhân, đứa bé không còn, Lục Phương nghi không sao."

Ánh Ngọc không yên lòng, đi vào lần nữa nhìn Lục Khê, lúc này sắc mặt của nàng trắng bệch, dung nhan tiêu tụy, mồ hôi thấm ướt mép tóc.

"Sao nàng ta lại ngủ?"

Lý Thái y đáp: "Hạ quan cho Lục Phương nghi dùng chút dược phẩm an thần, tất nhiên là khiến người ta buồn ngủ."

"Làm phiền đại nhân, phu nhân biết chuyện này đã xong, nhất định sẽ rất hài lòng. Ngày khác nếu giúp hoàng thượng sinh hạ hoàng tử thì chuyện đại nhân trở thành phó viện phán cũng không phải là không có khả năng."

"Vậy hạ quan xin cảm ơn sự đề bạt của phu nhân trước."

Bóng dáng của hai người nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

Đau đớn vì mất đi con, Nguyệt Dương phu nhân dù có nhân hậu thế nào, thì chuyện nửa đêm tìm người tới hỏi Lục Khê vì sao phải hại con nàng cũng là điều đương nhiên. Làm gì có người mẹ nào không đau lòng khi mất đi con mình?

Còn Lục Khê, dù sau này có nói cho hoàng thượng nàng đã từng mang thai, nhưng lại bị Nguyệt Dương phu nhân hại mất, thì cũng sẽ bị người khác xem như chuyện cười, sợ rằng cả cung đình sẽ chẳng có ai tin lời nàng.

Trường Nhạc cung, sắc mặt Nguyệt Dương phu nhân tái nhợt, thần thái mệt mỏi. Thuốc mang tính hàn kia rất hại cho sức khỏe, chẳng khác sảy thai là bao nhiêu.

Nghe Ánh Ngọc hồi báo, nàng ta cười nhạt, nụ cười kia cực kỳ ôn hòa, mang theo vài phần nhu nhược, mấy phần Mỹ Lệ, khiến người ta yêu thương.

"Như thế, ta cũng an tâm."

Ánh Ngọc đáp: "Xin phu nhân an tâm nghỉ ngơi đi, dược vật kia mang hại rất lớn, Lý đại nhân nói nếu không điều dưỡng tốt, sợ rằng khó có thể mang thai. Vì vậy, kính xin phu nhân quan tâm hơn đến sức khỏe của mình."

Nguyệt Dương phu nhân nói: "Tên Lý Nghĩa Tài này tuy hơi ngu xuẩn, nhưng y thuật cũng không tầm thường, người bảo hẩn kê một ít thuốc bổ, bắt mạch đúng giờ, phải điều dưỡng thân thể ta tốt lên trong thời gian ngắn nhất."

Kẻ địch đã ngã xuống, thời gian kế tiếp không thể buông lỏng cảnh giác, mà phải thừa thắng xông lên, củng cố địa vị.

"Ánh Ngọc, đến kho phòng lấy một ít ngân lượng mang đến cho viện phán đại nhân cùng Lý Nghĩa Tài. Về phần Lý phu nhân, thì bảo người tặng cho bà ta một ít trang sức đang thịnh hành ở Kinh Thành, thuận tiện nói cho bà ta biết chuyện đệ đệ bà ta phạm phải, để cho bà ta hiểu tác dụng của Lý Nghĩa Tài."

"Dạ, nhưng là, vì sao phu nhân phải giúp hẩn nhiều như vậy?"

"Người đã sống không được lâu nữa, thì cũng nên hưởng chút phúc trước khi chết. Bốn cung vốn là người có ơn tất báo, ngày trước Lục Phương nghi giúp Bốn cung, Bốn cung nhân hậu chỉ khiến nàng ta sảy thai;

Lý Nghĩa Tài giúp Bốn cung, Bốn cung liền để cho hắn sống những ngày cuối cùng thoải mái đôi chút."

Nụ cười dịu dàng bên môi nàng ta khiến Ánh Ngọc cũng phải thất thần một lúc

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chân Tướng 【 Một 】

Edit: Fuly

Hoàng đế các đời của Ngự quốc đều chôn ở trong Hoàng Lăng, chỉ ngoại trừ phụ thân của Minh Uyên, Ngự Tuyên Đế.

Sau khi băng hà, trong di chiếu viết rõ ông hi vọng mình được mai táng ở Tô Châu, cách xa Hoàng Thành. Vì vậy nhóm cung tượng đã xây dựng ở Tô Châu một Hoàng Lăng đơn giản nhưng không mất đi quý khí, mai táng một đời Đế Vương.

Ngự Tuyên Đế tại vị 28 năm, băng hà khi chỉ hơn bốn mươi tuổi, lúc ông còn tại vị quốc gia an ổn, quả thực là một thời thái bình thịnh thế. Ông yêu thích cỏ cây hoa lá, mềm lòng đa tình, người yêu nhất trong cuộc đời là mẫu phi của Minh Uyên.

Chỉ tiếc, mẫu phi của Minh Uyên chỉ là một khuê nữ con nhà khá giả ở Tô Châu, mặc dù dịu dàng như nước, nhưng trong thâm tâm vẫn luôn muốn sống cuộc sống chung thủy của hai người, sau khi vào cung, mỗi ngày trôi qua trong chờ đợi, rốt cuộc ưu tư thành bệnh, sớm rời nhân thế.

Mười năm sau, Ngự Tuyên Đế tuần du đến nơi bà đã từng sống, mộ phần bà được mai táng ở đó —— chỉ vì ông biết cả đời bà đã bị vây khốn trong cung đình, sau khi chết đi chẵn chẵn không muốn tiếp tục bị giam cầm ở đó nữa.

Ông không quên được bà, thân là Đế Vương biết rõ không thể chỉ sống vì tình cảm, nhưng vì ưu tư lâu ngày nên buông tay nhân gian sớm. Rốt

cuộc, đến khi chết đi ông cũng có thể trở về nơi sơn thủy mình đã từng sống, chỉ cầu được chung huyết cùng bà.

Minh Uyên đứng trước Hoàng Lăng đã bị cháy sạch, nhìn phần mộ nơi mai táng tiên hoàng cùng mẫu phi, yên lặng, không chút biểu cảm.

Hồi lâu, hắn mới xoay người sang chỗ khác, phân phó người phía sau: "Trọng tu Hoàng Lăng, đưa toàn tộc Tri Phủ Tô Châu đến Hoàng Thành, chờ đợi xử lý."

Giấu giếm chuyện trọng đại như thế, liên lụy cửu tộc là điều sớm muộn.

Nguyên nhân gây ra hỏa hoạn là do sấm sét, tiếng sấm bổ trúng rừng cây trong Hoàng Lăng, cháy suốt một đêm, khiến khung cảnh trong Hoàng Lăng hoàn toàn thay đổi.

Lúc trận hỏa hoạn xảy ra thì vị Tri Phủ Đại Nhân kia đang chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc đến quên đường về, cả khi Thông phán vào lay hắn cũng không tỉnh, cũng may Thông Phán này là một người quyết đoán, hắn ta nhanh chóng dẫn người đến Hoàng Lăng cứu hỏa, đến ngày thứ hai mới dập tắt được ngọn lửa.

Nhưng khi định bẩm báo lên triều đình thì Tri Phủ - lúc này đã tỉnh táo cản lại, ông ta biết sau khi hoàng thượng hay tin chắc chắn sẽ giận dữ, một nhà già trẻ khó giữ được tính mạng, nhưng còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó thì hoàng thượng đã nhận được tin, chạy tới Tô Châu.

Lần này, ông ta chắc chắn phải nhận lấy án tử.

Xử lý xong mọi chuyện ở Tô Châu, trở về hoàng cung thì đã qua nửa tháng.

Chuyện Hoàng Lăng đã khiến hắn bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, hồi cung còn phải xử lý việc Nguyệt Dương phu nhân sảy thai. Vì Minh Uyên đã hạ

lệnh không cho phép kẻ nào tiết lộ chuyện này, cho nên sau khi hẩn rời cung đến nay hoàng hậu cũng không thể nhúng tay vào.

Ngày đầu tiên lâm triều sau khi trở về hoàng cung, nghe các đại thần đưa ra ý kiến về việc Hoàng Lăng xảy ra hỏa hoạn, Minh Uyên lạnh lùng phán Tri phủ Tô Châu tội tử hình, sau đó liền đến Trường Nhạc cung.

Nguyệt Dương phu nhân đã xuống giường, đứng cạnh cửa sổ ngẩn người, nếu không phải Ánh Ngọc lên tiếng nhắc nhở hoàng thượng tới, sợ rằng nàng ta vẫn không phát hiện ra.

Minh Uyên thấy sắc mặt nàng ta vẫn khó coi như cũ, trên khuôn mặt ôn hòa xưa nay không ẩn giấu được vẻ sầu bi, bước chân hẩn chậm lại: "Sao đã xuống giường rồi? Thân thể bị tổn thương lớn như vậy, nên nằm nghỉ nhiều hơn mới đúng?"

Nàng ta miễn cưỡng cười một tiếng, trong đôi mắt mang theo vẻ ướn át: "Nô tì đã nằm trên giường rất nhiều ngày rồi, cả người đều đau, nghĩ nên đứng lên đi lại một chút thì tốt hơn. Biết hoàng thượng hồi cung, nhưng không thể tự mình nghênh đón, là nô tì thất lễ."

Nàng ta còn muốn hành lễ, lại bị Minh Uyên đưa tay đỡ lên: "Thân thể nàng còn chưa tốt, những lễ tiết này miễn đi."

Vừa nhìn liền biết nàng ta vẫn đang đau lòng chuyện mất đi hài nhi, Minh Uyên cũng không biết an ủi ra sao, chỉ có thể ôm nàng ta vào trong ngực, vỗ vỗ lưng nói: "Được rồi, đừng buồn nữa, trẫm ở ngoài cung vẫn luôn nhớ tới nàng, bây giờ đã về rồi, không hy vọng còn thấy nàng buồn bã. Trẫm nói rồi, chỉ cần nàng dưỡng thân thể tốt lên, sớm muộn gì cũng sẽ lại có thôi."

Hàn huyền một lát, bởi vì mới vừa hồi cung, chuyện cần hẩn xử lý còn quá nhiều, Minh Uyên chỉ có thể sai bọn cung nữ thái giám hết lòng chăm sóc xong, liền rời đi.

Nhưng còn chưa đi xa, liền thấy Lý Nghĩa Tài quỳ ở giữa đường, mắt chứa đầy lệ.

Cao Lộc vội la lên: "Lý đại nhân làm gì thế? Còn không nhanh lên đứng lên! Rốt cuộc là có vấn đề gì, mà không đến Thái Y Viện làm việc, lại ở đây cản trở đường đi của hoàng thượng?"

Minh Uyên không lên tiếng, nhìn Lý Nghĩa Tài đột nhiên nặng nề dập đầu, run giọng nói: "Hạ quan muốn cầu xin hoàng thượng ban chết, tha cho vợ con hạ quan!"

Cao Lộc lập tức bối rối, lại nghe Minh Uyên mặt không thay đổi hỏi một câu: "Lý đại nhân làm chuyện gì mà khiến trẫm phải ban chết cho người cùng người nhà?"

Lý Nghĩa Tài vẫn nặng nề dập đầu như cũ, đến khi máu tươi nhiễm đỏ trán, hãn vẫn không dừng động tác: "Hạ quan bị người ta uy hiếp, lừa gạt hoàng thượng, hãm hại cung phi, còn bị uy hiếp kê thuốc mưu hại hoàng tử chưa ra đời, quả thật là tội ác tày trời! Mong hoàng thượng nể tình hạ quan biết hối cải, không mắc thêm lỗi lầm, tha cho người nhà hạ quan, hạ quan nguyện lấy cái chết tạ tội, báo đáp hoàng ân!"

Cao Lộc biến sắc, cúi đầu không dám nói chuyện, đợi phản ứng của Minh Uyên.

"Người nói cái gì?"

Lý Nghĩa Tài vẫn dập đầu, "Hạ quan bị Nguyệt Dương phu nhân uy hiếp, bắt buộc dĩ phải nói dối rằng nàng ta có tin vui cùng giúp diễn vở kịch sảy thai, còn suýt hại Lục Phương nghi phải uống thuốc phá thai. Hạ quan tự biết khó thoát khỏi tội chết, cầu xin hoàng thượng khai ân!"

Lừa gạt hoàng thượng, bị người bức hiếp, hãm hại cung phi, hoàng tử chưa ra đời.

Sắc mặt Minh Uyên bỗng chốc trầm xuống, cảm xúc trong mắt thay đổi liên tục, rồi cuộc phân phó nói: "Cao lộc, đến Nhạc Thanh điện."

Trên đường, người dập đầu đến chảy máu vẫn quỳ ở đó, còn Minh Uyên chưa một lần ngoái đầu nhìn lại.

Nhạc Thanh điện được người của phủ Nội vụ canh giữ, đến cả con ruồi cũng khó lọt.

Liền xa dừng ở bên ngoài, Minh Uyên đi thẳng vào đại điện, thị vệ cùng thái giám hai bên không ngừng quỳ xuống hô to vạn tuế, thế nhưng hấn lại chẳng hề bận tâm, chỉ yên lặng đi vào.

Người vốn nên bệnh liệt giường - Nguyệt Dương phu nhân đã xuống đất, nhưng người đáng ra phải khỏe mạnh là Lục Phương nghi lại đang nằm trên giường, trong lòng Minh Uyên thoáng qua dự cảm xấu, xuyên qua công vòm u tối trong đại điện đi vào tấm phòng, thấy Lục Khê đang nhắm nghiền mắt nằm yên trên giường.

Nữ tử vài ngày trước còn mỉm cười dịu dàng với hấn giờ phút này mặt mũi tiêu tụy, dung nhan vàng vọt, còn các cung nữ đứng ở một bên, mặt buồn rười rượi, vừa thấy hoàng thượng tới, liền nhanh chóng quỳ xuống, vừa mừng vừa sợ run giọng kêu: "Hoàng thượng vạn tuế" .

Minh Uyên bị cảnh tượng như vậy làm chấn động, ánh mắt hấn dừng lại trên người Bích Chân – người có thể xem là trấn định nhất, lạnh giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Vì sao chủ tử các người lại bệnh ra thế này?"

Ánh mắt Bích Chân chứa đầy ưu tư, nặng nề đáp: “Bẩm hoàng thượng, chủ tử đã có thai, mấy ngày nay bởi vì nôn ọe, ăn cái gì ói cái đó, cho nên. . . . Cho nên mới gầy thành như vậy."

Có thai? !

Thân thể Minh Uyên cứng đờ, dù đã sớm đoán ra, nhưng vẫn khiếp sợ nhìn người đang nhắm mắt ngủ say trên giường: "Lục Phương nghi. Có tin vui?"

Bích Chân khóc lóc đáp: "Nô tỳ không dám lừa hoàng thượng, trước khi hoàng thượng rời cung, chủ tử đã có hỉ, ngày đó nô tỳ cùng Tiểu Thuận muốn đến báo cho hoàng thượng, nhưng lại bị người ta đánh bất tỉnh ở ngoài điện, không thể kịp mang tin đến."

Bị người khác đánh bất tỉnh?

Mắt Minh Uyên tối lại, tức giận đến trán nổi gân xanh: "Là ai to gan như vậy? Thái y đâu? Vì sao không mời thái y? Các người phục vụ chủ tử mình thế nào mà để cho nàng bệnh đến mức này, đến cả thái y cũng không biết mời sao?"

Nước mắt Bích Chân rơi xuống nhiều hơn, âm thanh vẫn cố giữ vẻ trấn định: "Hoàng thượng có chỗ không biết, là chủ tử không cho tui nô tỳ đi mời thái y, chỉ sợ tin vui vừa rò ra, đưa bé liền. Liền."

"Liền cái gì?"

"Liền không giữ được." Cuối cùng, các cung nữ xung quanh cũng không nhịn được, đều cúi đầu khóc thành tiếng.

Minh Uyên giận dữ, "Cái gì gọi là không giữ được? Là ai muốn mưu hại hoàng nhi của trẫm? Bích Chân, người nói rõ cho trẫm, nếu có nửa điểm lừa dối, trẫm sẽ lập tức chém đầu các người!"

Bích Chân nén lệ, kể lại đầu đuôi mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay, từ chuyện Nguyệt Dương phu nhân vô cớ đẻ non đến chuyện Lục Khê mang thai, từ chuyện bọn họ bị người đánh bất tỉnh ở ngoài điện đến chuyện Ánh Ngọc và Lý Thái y bưng thuốc phá thai tới.

"May mà trước đó Lý Thái y đã đổi thành thuốc dưỡng thai, nếu không sợ rằng chủ tử."

Âm thanh đến đây liền dừng lại.

Minh Uyên đã ấn nhẫn tới cực điểm, giờ phút này gần như bộc phát, lớn giọng bảo Cao Lộc: "Mau gọi tất cả thái y ở Thái Y viện tới cho trăm! Bao gồm cả Lý Nghĩa Tài!"

Trong giọng nói lộ rõ tức giận.

Cao Lộc không dám chần chờ, vội vã đi ra ngoài. Minh Uyên cố bình ổn cảm xúc, bước đến gần giường hẹp, nhìn thấy hai dòng lệ đang im lặng chảy xuống từ đôi mắt nhắm nghiền của nữ tử trên giường.

Dưới mắt là vết thâm quầng rõ rệt, lông mi khẽ lay động như cánh bướm, hẳn thậm chí có thể tưởng tượng đôi tay dưới chân phải nắm chặt đến mức nào mới khắc chế được tiếng nấc chỉ chực tràn ra khỏi cổ họng.

Môi lưỡi hẳn đắng chát, cũng không biết nên nói cái gì, hẳn tin tưởng Nguyệt Dương phu nhân, biết rõ người con gái trước mắt này không phải là người lòng dạ độc ác, lại vẫn hạ chỉ cho Phủ Nội Vụ giam lỏng nàng, nay nàng đang có mang, thế nhưng. Thế nhưng bệnh thành như vậy.

Trong đầu đột nhiên hiện ra ký ức thời gian trước, nàng cười dịu dàng trò chuyện cùng hắn, bận rộn như một tiểu thê tử trong nhà bình thường làm hà bao cho hắn, bất chấp đêm lạnh đứng ở cửa điện chờ hắn.

Hắn gần như có thể nhìn thấy họa tiết tối sáng phát ra từ đèn lồng những đêm đó, rõ ràng là nàng chấp nhất thật lòng chờ hắn.

"Trăm ở đây, không phải sợ nữa." Hắn chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ nàng, nhìn nàng vùi đầu vào khuỷu tay mình, yên lặng rơi nước mắt, giống

như một con mèo nhỏ đang nức nở.

Các thái y vội vã chạy tới, từng người một quỳ trên mặt đất không dám nói lời nào, hẩn lạnh lùng quét mắt qua bọn họ: "Bắt mạch cho Lục Phương nghi đi!"

Viện phán là người đầu tiên đứng lên, run rẩy bắt mạch xong, sắc mặt trắng bệch nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Lục Phương nghi. Lục Phương nghi có tin vui."

Minh Uyên đá cho hẩn một cước: "Có tin vui? Trẫm còn dám tin người sao? Giỏi cho một viện phán đại nhân, lại dám dĩ hạ phạm thượng, lừa gạt trẫm! Trẫm hỏi người, chuyện Nguyệt Dương phu nhân sảy thai ngày đó là thật hay giả?"

Viện phán vội quỳ xuống cầu xin tha thứ, cả người run rẩy nhắm mắt nói: "Hạ quan phạm phải tội khi quân, đáng chết vạn lần. Cầu xin hoàng thượng ban cho được chết!"

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Chân Tướng 【 Hai 】

Edit: Fuly

Trong đại điện, cung nữ thái giám còn có cả thái y quỳ khắp nền đất, có người toàn thân phát run, có người thấp giọng nức nở, có người dập đầu cầu xin tha thứ.

Minh Uyên chỉ cảm thấy rung mình, phi tử cùng thần tử mà hắc tin tưởng đều đang lừa gạt hắc, hoàng thượng như hắc chẳng lẽ dễ bị qua mặt thế sao?

"Trẫm thấy đám các người đều ngại mình sống quá lâu đúng không, có phải muốn trẫm tiễn toàn bộ các người xuống quỷ môn quan không!"

Sắc mặt lạnh lùng âm trầm tới cực điểm nhìn đám người đang quỳ phía dưới, đang trong cơn tức giận, chợt phát hiện có người đang níu lấy áo hắc, lúc này hắc mới sực nhớ trong điện còn có một người đang ốm yếu.

Lục Khê kéo tay áo, giùng giẩng muốn đứng dậy, nhưng bị hắc dụ dằng ấn nằm xuống: "Có chuyện gì cứ nói thẳng cho trẫm biết, nàng đang ốm, đừng ngồi dậy."

Lục Khê yên lặng nhìn hắc, âm thanh tuy nhỏ yếu nhưng lại đầy trấn định: "Hoàng thượng, Hoàng Lăng bị sét đánh, đây vốn là hiện tượng tự nhiên, nhưng khó tránh khỏi có người mang suy nghĩ xấu, nói là." Nàng dừng một chút, "Nói là diêm quỷ, vì vậy tần thiếp kính xin hoàng thượng tạm thời bỏ qua bọn họ, đừng làm lớn chuyện này gây ảnh hưởng không tốt. Cũng may tần thiếp cùng hài nhi đều bình yên đợi được đến ngày hoàng thượng hồi cung, tần thiếp. tần thiếp đã cảm thấy đủ rồi."

Minh Uyên nhìn nàng, thật lâu vẫn không thốt nên lời nào.

Đôi con người trần định sáng ngời, vĩnh viễn đều mang theo một tầng quyến luyến, luôn đặt hẳn ở vị trí thứ nhất, giống như toàn thể giới ở trong mắt nàng chỉ có duy nhất một mình hẳn vậy.

Rõ ràng bản thân đã phải chịu khổ rất nhiều, nhưng vẫn suy nghĩ cho hẳn đầu tiên.

Minh Uyên cầm tay nàng: "Ái phi cứ an tâm dưỡng thân thể cho tốt đi, trăm tự có chừng mực, không cần lo lắng."

Hắn xoay người sang chỗ khác nhìn đám cung nữ thái giám đang quỳ gối trước mặt, trầm giọng: "Chủ tử gặp nạn, không kịp thời báo lên, là tội lớn; chủ tử ngã bệnh, phục vụ cẩn thận tỉ mỉ, là công lớn. Hôm nay công tội bù trừ, trăm không tính toán với các người nữa, hầu hạ Lục Phương nghi cho tốt, nếu xảy ra nửa điểm sai lầm, trăm sẽ hỏi tội các người!"

Trấn an Lục Khê xong, Minh Uyên đi ra chủ điện Nhạc Thanh điện, đầu tiên là chỉ định ba vị thái y từ nay về sau toàn quyền phụ trách tình trạng thân thể Lục Phương nghi, sau đó cho mọi người lui xuống hết, chỉ để lại viện phán cùng Lý Nghĩa Tài .

Hắn lạnh lùng quét mắt qua hai người kia một cái, hai người liền "phịch" một tiếng cùng nhau quỳ xuống.

Lý Nghĩa Tài không lên tiếng, viện phán run giọng nói: "Hạ quan tội đáng chết vạn lần, cầu xin hoàng thượng tha mạng!"

Minh Uyên nâng chung trà lên uống một hớp: "Đã là tội đáng chết vạn lần, thì làm gì có chuyện tha mạng?"

Viện phán phát hiện mình lỡ lời, liền nặng nề dập đầu: "Khởi bẩm hoàng thượng, hạ quan vốn không có ý định giúp Nguyệt Dương phu nhân lừa gạt

hoàng thượng, thật sự là do tình thế nguy cấp, vì bảo vệ tánh mạng nên mới che giấu lời nói dối của nàng ta, mong hoàng thượng xem xét chuyện vì thần không tham dự mưu hãm hại hoàng tử mà tha cho hạ quan một con đường sống."

Minh Uyên dẫn mạnh ly trà xuống bàn, giận dữ mắng: "Làm viện phán mấy chục năm, đã phạm phải tội khi quân còn dám cò kè mặc cả với trẫm! Còn không mau khai báo rõ đầu đuôi cho trẫm!"

Lý Nghĩa Tài nhìn viên phán đang xám mặt, hít sâu một hơi: "Hoàng thượng, xin để hạ quan thay thế viện phán đại nhân trần thuật chuyện này, viện phán đại nhân đúng là bị hạ quan làm liên lụy mà thôi."

Từ thời khắc Nguyệt Dương phu nhân đến tìm hắc, uy hiếp dụ dỗ nói sẽ giúp em vợ hắc thoát tội đến chuyện nàng ta thiết kế, hãm hại Lục phương nghi đều được kể lại tường tận.

Sắc mặt Minh Uyên càng lúc càng âm trầm, cuối cùng gần như là khàn giọng hỏi: "Sao đột nhiên ngươi lại đổi thuốc phá thai thành thuốc dưỡng thai?"

Lý Nghĩa Tài đã chuẩn bị tâm lý chịu chết, nên chẳng còn gì sợ hãi nữa: "Mặc dù hạ quan là kẻ vàng đỏ nhỏ lòng son, vì tư lợi trợ giúp Nguyệt Dương phu nhân lừa gạt hoàng thượng, nhưng hạ quan theo nghề thuốc nhiều năm, chưa bao giờ có suy nghĩ làm tổn thương đến sinh mạng vô tội. Hạ quan có thể làm trái với lương tâm giúp Nguyệt Dương phu nhân nói dối việc mang thai cùng sẩy thai, nhưng thật sự không thể độc ác cướp đoạt sinh mạng của một đứa bé."

Hắc cúi đầu thành khẩn. Nhưng thật ra vẫn còn che giấu một chuyện, chuyện này liên quan đến tính mạng vợ con nên hắc không thể nói ra.

Huyệt thái dương Minh Uyên giật nảy liên hồi, cuối cùng hắc nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

"Cao Lộc, giao bọn họ cho phủ Nội Vụ, nên xử lý như thế nào thì cứ xử lý như thế."

Những lời này làm viện phán tái mặt, nhưng Lý Nghĩa Tài lại thở phào nhẹ nhõm —— chỉ cần không liên lụy người nhà, hắn có chết cũng không tiếc.

Tất cả mọi người đi ra ngoài, Minh Uyên lẳng lặng nhắm mắt thật lâu, trong lòng biết rõ những người kia nhiều nhất cũng chỉ là đồng lõa, chủ mưu chân chính. lại là kẻ hắn tin tưởng sủng ái nhiều năm.

"Bãi giá Trường Nhạc cung."

Trong vòng một ngày, hoàng thượng tới Trường Nhạc cung hai lần.

Nguyệt Dương phu nhân vui vẻ đón hắn, thần thái mỹ lệ luôn khiến người khác phải ghen tỵ.

Minh Uyên không nhanh không chậm theo nàng ta đi vào đại điện, lạnh nhạt ra lệnh cho đám cung nhân lui ra, tiếp đó xoay người lại lẳng lặng nhìn nàng ta.

Nguyệt Dương phu nhân mơ hồ cảm thấy giờ phút này hoàng thượng thật kỳ lạ, mắt hắn lóe qua cảm xúc phức tạp, nàng ta ngăn người, tự tay bưng bình trà trên bàn lên rót cho hắn: "Hoàng thượng, mời uống trà."

Minh Uyên không có đưa tay nhận, chỉ lạnh nhạt nhìn nàng ta chăm chú.

Bàn tay của Nguyệt Dương phu nhân dừng tại giữa không trung, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu.

Nàng ta duy trì tư thế này một lúc, dung nhan vẫn ôn hòa như cũ, âm thanh mềm mại mà trong suốt: "Hoàng thượng đến đây lần này, có phải có chuyện muốn hỏi nô tỳ không?"

Ánh mắt hai người chạm nhau, nhưng chẳng ai có dự định tránh né.

Minh Uyên lại đột nhiên nói: "Lúc tới đây trăm nghĩ, nàng đã sống trong cung này 6, 7 năm rồi, không biết trăm có nhớ sai không?"

Nguyệt Dương phu nhân cười khê: "Hoàng thượng nhớ không lầm, 16 tuổi nô tì tiến cung, hôm nay đã 23 rồi."

Minh Uyên lại nói: " Từ khi nàng vào cung tới nay, luôn tuân thủ lễ nghĩa, không tranh đấu với người, trăm cảm thấy nàng là nữ tử không tranh quyền thế, mới ban tặng Trường Nhạc cung này, ngụ ý sống những ngày dài vui vẻ, không bị phàm tục quấy nhiễu."

Nguyệt Dương phu nhân gật đầu: "Nô tì nhớ."

Âm thanh Minh Uyên vẫn vững vàng, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, cho đến khi trăm mặc một hồi lâu, mới rốt cuộc nói một câu không nhìn ra cảm xúc: "Nhưng trăm thật không ngờ, thời gian bảy năm vẫn không đủ để nhìn thấu một người, những thứ mà trăm tưởng mình thấy rõ, hóa ra chẳng phải là thật. Buồn cười thay trăm lại tin tưởng vào phán đoán của mình, chẳng ngờ lại có một ngày phải nếm chịu nỗi thất vọng lớn đến thế."

Trong lòng Nguyệt Dương phu nhân đã đoán được bảy, tám phần, ôn nhu ngược mắt nhìn hân cười: "Hoàng thượng có lời gì thì cứ nói thẳng, không có gì nô tì không tiếp thu được."

Nụ cười của nàng ta hiển lộ rõ vẻ thông minh, như có thể nhìn thấu tất cả mọi việc.

Minh Uyên nhìn nàng ta thật lâu, mới hỏi một câu: "Vì sao phải hại Lục Phương nghi?"

Giả mang thai, thuốc phá thai, tất cả đều để đối phó Lục Khê. Hành động trước là vu khống hãm hại, hành động sau là trực tiếp đả kích, hai

chuyện này đều cực kỳ thâm độc, không phải là người có lòng dạ cứng rắn thì sao có thể làm được?

Nguyệt Dương phu nhân nhìn Minh Uyên không chớp mắt, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn rất dịu dàng, chưa từng thay đổi: "Nếu hoàng thượng đã nhận định là nô tì hại Lục Phương nghi, vậy cần gì phải hỏi lý do chứ? Trong hậu cung này luôn luôn tranh đấu, chỉ vì muốn lấy được sự sủng ái của hoàng thượng, nô tì làm như vậy, lý do dĩ nhiên cũng sẽ không ngoại lệ."

Ánh mắt Minh Uyên chợt lạnh xuống, có đau lòng, có thất vọng: "Trẫm tin người, cưng chiều người, lại không ngờ người là một người lòng dạ hiểm độc, có thể nghĩ ra mưu kế tàn nhẫn như thế để đi hại một sinh mạng vô tội. Nguyệt Dương, trẫm đã nhìn lầm người."

Nguyệt Dương phu nhân chưa trả lời, cửa chính đột nhiên mở ra, Ánh Ngọc đang giữ cửa khóc lóc chạy vào, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Hoàng thượng, tất cả đều là do nô tỳ, nô tỳ sợ phu nhân thất sủng mình cũng sẽ chịu tội theo, cho nên mới cấu kết với Lý đại nhân diễn nên vở kịch giả mang thai! Cũng là do nô tỳ sợ Lục Phương nghi có hoàng tử sẽ thay thế địa vị của phu nhân ở trong lòng hoàng thượng, cho nên mới gạt Lý đại nhân là nương nương ra lệnh cho hãm mang thuốc phá thai đến Nhạ Thanh điện. Cầu xin hoàng thượng minh xét, đừng hiểu lầm phu nhân, tất cả đều là do nô tỳ gây ra, không hề có quan hệ gì với phu nhân hết!"

Minh Uyên vẫn yên lặng nhìn Nguyệt Dương phu nhân, chưa từng nghiêng đầu nhìn Ánh Ngọc lấy một cái, trong tiếng dập đầu liên tục của Ánh Ngọc rồi cuộc lạnh lùng nói một câu: "Nguyệt Dương phu nhân thân thể suy yếu, từ nay về sau không được bước ra Trường Nhạ cung nữa bước. Ở lại đây an tâm dưỡng bệnh, suy nghĩ kỹ càng. Cung nữ Ánh Ngọc, lòng dạ rắn rết, kéo ra ngoài loạn côn đánh chết."

Hắn nhanh chóng bước ra ngoài, trước vẻ mặt trắng nhợt của Nguyệt Dương phu nhân truyền khẩu dụ cho Cao Lộc: "Lục Phương nghi có tin mừng, vì bảo vệ hài nhi đã phải chịu không ít khổ cực, ngay bây giờ tấn phong làm Chính Tứ Phẩm Dung Hoa. Trẫm thấy Nguyệt Dương phu nhân thân thể không tốt, vốn muốn đưa nhị hoàng tử đến Nhạc Thanh điện giao cho Lục Dung Hoa nuôi dưỡng, nhưng Lục Dung Hoa đang có mang, chuyện này hoãn lại đã, tạm thời đưa nhị hoàng tử tới chỗ Tiêu chiêu viện."

Phi tần trong cung từ Chính Tứ Phẩm trở lên mới có thể nuôi dưỡng con mình, hành động này của Minh Uyên đơn giản là vì để tương lai Lục Khê cũng có thể tự mình nuôi dưỡng con cái, mà không phải giao cho phi tần khác.

Nguyệt Dương phu nhân vừa nghe thế, thân thể liền mềm nhũn, sự trấn định trước đó nhanh chóng biến mất, quỳ sụp xuống đất, van xin người đã quyết tuyệt quay lưng kia: "Hoàng thượng, tất cả đều là sai lầm của nô tì, hoàng thượng cứ trừng phạt nô tì đi, nô tì không dám có nửa lời oán hận! Nhưng Hạo Diệc là vô tội, hoàng thượng sao có thể để cho con rời khỏi thân mẫu, đi theo người khác?"

Minh Uyên dừng bước, nhưng không quay đầu lại: "Có một mẫu thân ác độc như người, trẫm chỉ sợ sẽ làm hư hắn."

"Hoàng thượng, hoàng thượng!" Âm thanh kia đã không còn sự dịu dàng, tỉnh táo của ngày thường, lần đầu tiên lộ ra sự hoang mang sợ hãi: "Hoàng thượng người không thể làm như vậy! Hạo Diệc là con của ta, là con của ta! Không thể đưa đến chỗ Tiêu chiêu viện. Hoàng thượng."

Tiếng kêu thất thanh đó khiến tim Minh uyên đập mạnh, sau từng bước chân, cảm xúc tức giận cùng thất vọng toàn bộ đều biến mất, bây giờ trong lòng hắn chỉ còn sự trống rỗng, một tia cảm xúc cũng không có.

"Cao Lộc, nếu người là trẫm, người sẽ làm như thế nào?"

"Bẩm hoàng thượng, nô tài không dám."

"Không sao, trẫm thử cho người vô tội, giả định thử một lần, nếu người đứng ở vị trí của trẫm, người sẽ làm như thế nào?"

Là một Đế Vương, rất khó để tin một người, tin tưởng nhiều năm như thế lại là chuyện không dễ. Thế nhưng người hãn tín nhiệm, cuối cùng cũng phá vỡ sự tin tưởng của hãn.

Một khắc đó, hãn cảm thấy tức giận, cảm thấy thất vọng, cảm thấy khó chịu, nhưng giờ phút này tất cả cảm xúc đều cách xa hãn, hãn chỉ có mờ mịt cùng buồn ngủ.

Cao Lộc dĩ nhiên không dám trả lời loại vấn đề này, Minh Uyên nhìn ra xa xa, tự thuật: "Trẫm quả thật không biết nên làm như thế nào."

Bảy năm tin tưởng, bảy năm sủng ái, dù không phải động lòng cũng không phải là mê luyến, nhưng đối với nữ tử kia hãn có một loại cảm tình đặc biệt cùng tin cậy.

Cũng chính bởi vì tình cảm cùng sự tin cậy như vậy, mới có thể cảm thấy mờ mịt khi phần tốt đẹp đó vỡ tan.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Không Đề 【 Một 】

Edit: Fuly

Tin tức trong cung vốn rất linh thông, chỉ trong vòng một ngày đã truyền khắp các điện.

Lục Dung Hoa mang thai, không những được thăng phân vị, mà còn được sủng ái nhiều hơn; cùng lúc đó, Nguyệt Dương phu nhân không biết vì sao chọc giận hoàng thượng khiến người vốn luôn sủng ái nàng ta tức giận đến mức đưa nhị hoàng tử cho Tiêu chiêu viện nuôi dưỡng.

Tiêu chiêu viện đương nhiên vô cùng vui vẻ, luận về phẩm hạnh hay tài năng nhị hoàng tử cũng đều vô cùng nổi bật, nếu không có gì ngoài ý muốn, rất có thể sẽ lên làm thái tử. Bây giờ hoàng thượng đưa người đến chỗ nàng ta, nếu ngày khác có thể ngồi lên vị trí thái tử, dù không giành được vị trí thái hậu thì ít nhất nàng ta cũng sẽ là Thái phi.

Nàng ta nâng ly trà lên, nhếch môi cười khẽ, vẻ kiêu diễm càng thêm mặn mà, nhẹ nhàng thổi lá trà trên mặt nước, không nhanh không chậm nếm một ngụm: "Trà ngon, thưởng."

Cung nữ đang phục vụ nàng ta vui mừng quỳ xuống: "Tạ ân điển của nương nương."

Buổi trưa, dùng cơm xong, ma ma phụ trách chăm sóc nhị hoàng tử liền dẫn người tới Hòa Hoan điện.

Liếc nhìn gương mặt có nhiều nét tương đồng với hoàng thượng, Tiêu chiêu viện khẽ nhún mày, Nguyệt Dương phu nhân quả thật là có tài, không

những giữ vững sủng ái suốt bảy năm, đến cả con trai thân sinh cũng có may mắn kế thừa ngũ quan của hoàng thượng.

Nếu như hôm nay Nguyệt Dương phu nhân không ngã đài, sợ rằng Tiêu Chiêu viện nàng đây cũng phải toát mồ hôi thay cho hoàng hậu.

Một hoàng hậu đã thất thế, so với một cung phi đang thịnh sủng; một người không có con, một người lại hạ sinh hoàng tử vừa ưu tú vừa giống hoàng thượng. Nhưng đáng tiếc, bây giờ nàng ta đã ngã đài, hoàng tử này sẽ thành con trai của mình.

Không cần ma ma dạy, Hạo Diệc cung kính cúi người hành lễ: "Nhi thần tham kiến mẫu phi."

Tiêu chiêu viện cười hết sức hiền hòa, ưu nhã đi tới trước mặt hắn, đỡ hắn dậy: "Nhị hoàng tử không cần đa lễ, thời tiết nóng như vậy, sao không ngồi xe tới?"

Đứa bé chỉ mới tám tuổi nhưng đã có dáng vẻ thông dong trấn định hiếm có: "Nhi thần cảm tạ mẫu phi đã lo lắng, nhưng do Trường Nhạc cung cách Hòa Hoan điện không xa, nên đi bộ một chút cũng không sao. Huống chi nhi thần tới để gặp mẫu phi, tất nhiên phải làm trọn lễ nghĩa, sao có thể vì thoải mái nhất thời mà ngồi xe đến."

Tiêu chiêu viện cười càng thêm vui vẻ, cầm tay hắn, sờ sờ đầu hắn: "Nguyệt Dương phu nhân dạy dỗ con tốt như vậy, hôm nay con đến Hòa Hoan điện, mẫu phi sợ mình không có năng lực, không thể chỉ bảo thêm gì cho con."

Rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ, dù tư thái ung dung, nhưng vừa nghe nhắc đến chuyện phải rời khỏi mẫu phi thân sinh, vẫn không nhịn được cúi đầu xuống, mắt cũng đỏ lên.

Tiêu chiêu viện ôm hẳn vào trong ngực, dịu dàng nói: "Đứa bé ngoan, đừng buồn, mặc dù mẫu phi rất vui vì con đến Hòa Hoan điện này, nhưng cũng sẽ không ngăn cản con đi gặp mẫu thân đâu."

Lúc này Hạo Diệc mới nở nụ cười, khẽ gật đầu với nàng: "Nhi thần cảm ơn mẫu phi."

Trong mắt Tiêu chiêu viện lóe lên tia sáng mà Hạo Diệc không nhìn thấy. Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, còn nhiều thời gian, mặc dù bây giờ lòng hẳn đang ở chỗ Nguyệt Dương phu nhân, nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ vẫn ở đó.

Thu xếp cho nhị hoàng tử ổn thỏa xong, lúc này Tiêu chiêu viện mới không nhanh không chậm nhìn gương đồng sửa lại trang dung: "Giờ gì rồi?"

"Bấm nường nường, gần giờ Mùi rồi."

"Ừ, cũng đến lúc rồi, đi Văn Tâm đình ngồi một lát thôi."

Mang theo mấy cung nữ thái giám, Tiêu chiêu viện nhắm hướng Văn Tâm đình mà đến.

Văn Tâm đình cách Thọ Khang cung không xa, là một nơi nằm giữa Thọ Khang cung và Hòa Hoan điện.

Tiêu chiêu viện mang theo đám nô tài đến nơi đó, tư thái ung dung ngồi trong đình, nhìn cung nữ thái giám trải bàn, lấy hộp thức ăn ra, bưng lên ba món điểm tâm đã chuẩn bị trước cùng một bình Bích Loa Xuân, nàng ta cười khẽ lấy một khối đưa lên miệng.

Lúc trước, hoàng thượng sủng ái Nguyệt Dương phu nhân và Lục Dung Hoa, theo lý thuyết dựa vào tính tình của Tiêu chiêu viện, nên ăn không

ngon ngủ không yên mới đúng, chẳng biết sao lại thay đổi nhanh như vậy, có lẽ là bởi vì nhị hoàng tử đến mang theo hy vọng tốt đẹp cho nàng ta đi.

Ngồi một lát, từ xa có hai người đang đi đến, hóa ra là phượng giá của Thái hậu.

Tiêu chiêu viện nhanh chóng thả khối bánh ngọt đang cắn dở trong tay xuống, thốt tha đi ra đình: "Nô tì tham kiến thái hậu nương nương."

Thái hậu cười nhạt: "Ai gia thấy trong Thọ Khang cung hơi nóng bức, mới ra ngoài hóng mát một chút, không ngờ Văn Tâm đình đã có Tiêu chiêu viện, thật đúng là. Không đúng dịp."

Mặc dù bà ta cười, nhưng ý cười lại không đạt đến đáy mắt, thần thái lạnh nhạt, giống như căn bản không xem phi tử đang được cưng chiều này ra gì.

Nụ cười trên mặt Tiêu chiêu viện cứng đờ, chỉ chốc lát sau lại khôi phục bình thường, không sao, dù sao Thái hậu vẫn luôn dùng thái độ này nói chuyện với nàng ta. Ai bảo ngày trước nàng ta chỉ là một cung nữ chứ?

Hơn nữa, lúc cháu gái Thái hậu vào cung hoàng thượng liền sắc phong hai người bọn họ cùng lúc, một người là cung nữ thân phận đề tiện, một bước nhảy lên vị trí nhị phẩm chiêu viện; một người là nhị nữ danh môn, lại chỉ là chính tam phẩm quý tần.

Kém cấp một cũng là kém, so sánh ra, ý vị trào phúng mười phần, chiêu viện nàng ta cũng tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt Thái hậu.

Nhưng nàng ta cũng rất cảm tạ Thái hậu, nếu không phải bà ta đưa cháu gái tiến cung đúng lúc, sao nàng ta có thể một bước lên trời như vậy được?

Hoàng thượng đấu với Thái hậu, nàng ta lại được làm “ngư ông đắc lợi”.

Kết cục của Tưởng quý tần kia rất thảm, đầu tiên là được sủng ái cực độ nửa tháng, tiếp đó lại sinh bệnh cấp tính, nghe thái y nói là sẽ lây nhiễm, vì lý do an toàn, hoàng thượng liền nhanh chóng đưa nàng ta đến Sơn Trang dưỡng bệnh, không may nàng ta không qua khỏi, chết ở đó.

Hoàng thượng cảm thấy rất tiếc nuối, nể mặt mũi Thái hậu nên đưa bài vị của nàng ta vào Hoàng Lăng, lấy lễ quý phi hạ táng, còn thi cốt của nàng ta vì nhiễm bệnh lạ không thể đưa về cung nên đã hỏa thiêu ở sơn trang.

Ai cũng biết lúc đó vây cánh hoàng thượng chưa vững, hậu vị còn trống, nếu như Tưởng thị thật sự tồn tại trong hậu cung, lấy thế lực khi đó của Thái hậu, dĩ nhiên là có thể đẩy nàng ta lên vị trí mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng quả thật không ngờ, một quý tần đang êm đẹp lại mất mạng như vậy, còn rơi vào kết cục thi cốt không còn, tâm huyết của Thái hậu bị một mối lửa đốt sạch, mà hoàng thượng chỉ bày tỏ "Tiếc nuối" .

Dù sao đó cũng là hoàng thượng, Thái hậu có thể làm gì đây? Chỉ có thể nhìn người cùng được sủng ái với Tưởng quý tần - Tiêu chiêu viện ngày một đắc sủng, trong lòng bà ta giận dữ thế nào không cần nói ai cũng hiểu.

Hoàng thượng cố ý, ai cũng biết.

Thái hậu càng hận Tiêu chiêu viện, hoàng thượng càng sủng ái nàng ta, nghĩ đến cháu gái đã mất, Thái hậu lại càng căm hận. Vì vậy dù hoàng thượng không thật lòng yêu thích nàng ta, cũng sẽ vẫn để cho nàng ta yên ổn trên vị trí này, cái gai trong lòng Thái hậu chính là sự vui vẻ trong lòng hoàng thượng.

Thái hậu không miễn lễ cho Tiêu chiêu viện, chỉ lạnh nhạt đi vào trong đình ngòai xuống: "Ai gia nghe nói Nhị hoàng tử bị đưa đến chỗ Tiêu chiêu viện, giờ phút này chắc Tiêu chiêu viện rất vui vẻ nhỉ."

Tiêu chiêu viện vẫn duy trì tư thái hành lễ, nở nụ cười thoải mái: "Thái hậu nương nương nói đúng, nhị hoàng tử hiểu chuyện lại dịu ngoan, cần bản không cần nô tì phải chăm lo nhiều, được một người con trai tài năng như thế, dĩ nhiên nô tỳ phải vui mừng rồi."

Lời này vừa nói ra, chúng cung nữ thái giám xung quanh đều âm thầm đổ mồ hôi lạnh, đây không phải là đang ngang nhiên châm chọc Thái hậu sao?

Ánh mắt Thái hậu trầm xuống, âm thanh mạnh mẽ, không hiện lên chút bất thường nào: "Tiêu chiêu viện quả thực thành thật, nhị hoàng tử đúng đứa bé ngoan hiếm có, nhưng ai gia cũng nghe nói, hoàng thượng vốn định đưa hân đến Nhạc Thanh điện, nhưng vì vị kia có thai, cho nên mới đưa tới cung của người. Không biết bây giờ Nhị hoàng tử ở cung của người nhưng tươi lai có còn như vậy không đây?"

Tiêu chiêu viện khéo léo nở nụ cười: "Đa tạ thái hậu nương nương đã nhắc nhở, nô tì nhất định sẽ quý trọng cơ hội này, cố gắng bồi dưỡng tình cảm với nhị hoàng tử, cố gắng làm trọn bổn phận của một mẫu phi, nô tì tin rằng hoàng thượng cũng sẽ thấy cố gắng của nô tì."

Mùi thuốc súng bắn ra bốn phía.

Thái hậu là một kẻ cáo già, vẫn không biến sắc, cuối cùng chỉ cúi đầu cười vài tiếng: "Chỉ mong Tiêu chiêu viện vĩnh viễn đều có vận khí tốt như vậy, ai gia sẽ quan sát người, đến lúc đó có thể một bước lên mây hay không, ai gia cũng mãi mãi chờ mong."

Công phu miệng thì tính là gì? Thái hậu đã có thể ngồi vững vàng ở vị trí này, thì Tiêu chiêu viện hôm nay dù có năng lực, có đặc ý thế nào, cũng chỉ là một chiêu viện, có thể leo lên đỉnh cao hay không, a, chỉ có trời mới biết.

Thái hậu đứng dậy, nói với cung nữ cận thân: "Ra ngoài đi dạo một chút quả nhiên là thoải mái, hồi cung thôi, ai gia phải nuôi dưỡng tinh thần, xem tuồng hay này cho kỹ."

"Nô tì cung tiễn thái hậu nương nương."

Tê Ngô cung, Hoàng đế ngồi ở bên cửa sổ suy nghĩ thế cuộc, hôm nay cuối cùng cũng đã hết bận, được một khoảng thời gian thanh nhàn.

Người kỳ nghệ cao thâm xưa nay giờ nhìn bàn cờ nửa ngày, lại không thể hạ quân xuống.

Ngoài cửa gió mạnh xào xạc, hân hơi ngẩng đầu, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Cả ngày bận rộn quốc sự, những đóa hoa kia đã tàn lụi tự khi nào?

Hân chẳng hề phát hiện.

Trong cung này hoa cũng giống như người, luôn thay đổi, chưa từng rực rỡ lâu dài, cho dù là đóa hoa ngoan cường nhất, cũng cuối cùng sẽ điêu linh theo thời gian.

Không có gì là mãi mãi .

Không có gì là vĩnh hằng bất biến.

Có người bên ngoài cầu kiến, Minh Uyên thu hồi ánh mắt: "Tuyên."

Một tiểu thái giám lẹ mắt đi vào, cung kính quỳ xuống đất dập đầu, được đáp lại mới ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt chẳng hề kinh ngạc của Minh Uyên.

"Khởi bẩm hoàng thượng, Tiêu chiêu viện vừa gặp thái hậu nương nương ở Văn Tâm đình."

Minh Uyên nở nụ cười nhạt: "Nói những thứ gì?"

Thái giám này bấm rõ chi tiết, sau đó lui ra, chỉ còn mình Minh Uyên ngồi trầm ngâm trong điện.

Trên thực tế, mỗi tháng Tiêu chiêu viện đều đến Văn Tâm đình, cũng thường xuyên gặp phải Thái hậu, mà mỗi lần gặp, đều xảy ra một trận khẩu chiến tranh chua.

Thái hậu lười xử lý nàng ta, nàng ta vẫn vui vẻ trổ tài miệng lưỡi, dù sao nàng ta cũng là người của hoàng thượng, Thái hậu phải nể mặt hoàng thượng vài phần.

Làm người phách lối đến nước này, cũng không phải là dễ dàng.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Không Đề 【 Hai 】

Edit: Fuly

Sau khi Lục Khê được thăng lên thành Dung Hoa, mấy thái y phụ trách chăm sóc đều dốc hết óc bồi bổ cho nàng, rốt cuộc cũng bù được số dinh dưỡng mất đi lúc trước, thậm chí còn có khuynh hướng nở nang.

Mới đầu, nàng cũng cảm thấy vui vẻ vì đẩy đà lên đôi chút, từ kinh nghiệm đời trước, tất nhiên nàng biết nam nhân thích loại nữ nhân không quá gầy yếu.

Nhưng từ lần tắm bổ này, tốc độ nở nang của thân thể tăng nhanh đột biến, nàng phải vội vàng kêu dừng, không để cho bọn thái y tiếp tục điều dưỡng như vậy nữa.

Tuy nam nhân thích nữ nhân "Nên có thì có", nhưng tuyệt đối sẽ không thích nữ nhân "Không nên có cũng có".

Lúc Ôn thái y bưng một chén nước thuốc nồng nặc đi tới trước mặt thì nàng quả quyết lắc đầu cự tuyệt: "Ta đã nói rồi, về sau không cần phải đưa những loại thuốc này đến nữa, thuốc dưỡng thai thì được, thuốc bổ thì đừng đi."

Ôn thái y tận tình khuyên nàng: "Đây là Sâm núi Tây Vực tiến cống, khí huyết của Dung Hoa chưa đủ, thân thể còn suy yếu, mong rằng Dung Hoa cố uống thêm thuốc bổ, đối với thai nhi trong bụng cùng Dung Hoa đều tốt."

Nàng than thở: "Ôn thái y, thân thể của ta sao ta lại không biết chứ? Lúc trước tuy có hơi yếu, nhưng bây giờ đừng nói yếu đuối, sợ rằng đã thành rắn chắc rồi. Ta không hi vọng sau khi sinh hạ hoàng nhi, lại trở thành một mẫu thân khó coi, ý tốt của Ôn thái y ta nhận, nhưng thuốc này. . . . vẫn nên thôi đi."

Ôn thái y còn muốn mở miệng nói nữa, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười khẽ, một âm thanh quen thuộc vang lên: "Ái phi đang ngẫm oán trầm là một hoàng thượng trông mặt mà bắt hình dong sao?"

Ôn thái y kinh hoảng, bàn tay run rẩy, thiếu chút nữa ném đổ chén thuốc, vội vàng khom người hành lễ: "Hạ quan tham kiến hoàng thượng!"

Lục Khê cũng cúi người: "Tần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Ánh mắt lại nhẹ nhàng nghiêng nhìn chén thuốc thiếu chút nữa bị bể kia, trong mắt thoáng qua nét tiếc hận, thấy nàng lộ ra vẻ trẻ con như thế, đầu óc căng thẳng mấy ngày nay của Minh Uyên cũng giãn ra: "Bây giờ thân thể ái phi nặng nề, không cần giữ lễ tiết."

Hắn đỡ Lục Khê dậy, lại nghe người trong lòng u oán nói: "Hoàng thượng đang chê tần thiếp mập sao?"

Hắn cười ha ha: "Ái phi suy nghĩ nhiều rồi, trầm chỉ nói là bây giờ trong bụng ái phi đã có thêm hoàng nhi, thân thể tất nhiên là nặng hơn."

Tay hắn nâng cổ tay nàng, bàn tay trắng muốt như ngọc quả thật đầy đặn không ít, cảm xúc nhũn nhụi mềm mại khiến cho người ta yêu thích không muốn buông tay, gò má mướt mà cũng làm nhan sắc nàng thêm mấy phần kiều diễm.

Nữ tử đầy đặn quả nhiên có một loại ý vị khác hẳn.

Minh Uyên nhìn ánh mắt có chút oán hận của nàng cùng đôi môi đang hơi chu lên, trong lòng nổi sóng: "Ái phi đang quyến rũ trẫm sao?"

Âm thanh hết sức nhỏ, mặc dù Ôn thái y không nghe được, nhưng cũng hiểu dưới loại tình huống này hẳn là hoàng thượng đang nói những điều mà thần tử như hắn không nên nghe.

Không để ý thất lễ hay không, hắn vội vã thối lui ra khỏi đại điện.

Lục Khê vô tội nhìn hoàng thượng: "Tần thiếp oan uổng."

Minh Uyên cười cầm tay dắt nàng lại chiếc ghế gần đó: "Oan uổng? Trẫm không tin."

Ánh mắt Lục Khê tối lại, âm thanh cũng không còn nhẹ nhàng như trước: "Hoàng thượng là hoàng thượng, tần thiếp chỉ là một Dung Hoa nhỏ nhỏ, hoàng thượng không tin tần thiếp, tần thiếp cũng không có cách nào. . . ."

Không cần nghĩ nhiều, Minh Uyên cũng biết nàng đang nói chuyện Nguyệt Dương phu nhân "sinh non", dẫn đến việc nàng bị giam lỏng, những ngày hắn rời cung, nàng ngậm bao nhiêu đắng, bị bao nhiêu tội. Nàng đang trách lúc trước hắn không tin nàng.

Minh Uyên nắm chặt tay nàng, một hồi lâu mới thở dài: "Trẫm chưa từng nghi ngờ nàng, chỉ là cung quy như thế, trước khi rửa sạch hiềm nghi, trẫm không thể thiên vị, nếu không làm sao có thể khiến mọi người phục đây?"

Lục Khê cúi đầu, không nói một lời.

Đúng vậy, người phải làm minh quân, phi tần nhỏ bé như ta thì có là gì đâu?

Thân là hoàng thượng, luôn có nỗi khổ tâm, sao có thể chiều theo đám thê thiếp này được?

Lý do quả nhiên là hết sức "Đầy đủ" .

Nàng cắn môi đến trắng bệch, nước mắt rơi xuống, Minh Uyên thấy thế, cuối cùng hết cách, ôm nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của nàng:

"Ngoan, đã sắp làm mẹ rồi, sao còn như đứa bé nói khóc liền khóc?"

Nàng càng khóc to hơn.

"Không sợ hoàng nhi nghe thấy sẽ cười mầu phi sao?" Hắn nhẹ nhàng lau lệ cho nàng, "Ngoan, đừng khóc, trầm đau lòng."

Lục Khê không nể mặt, run giọng nói: "Được, hoàng thượng không tin tần thiếp, còn xúi giục hoàng nhi cười tần thiếp."

Minh Uyên vừa bực mình vừa buồn cười, bực mình là vì đường đường một Đế Vương như hắn đã ăn nói khép nép khuyên bảo nàng nàng còn không chịu tha thứ, buồn cười là lời này nghe thế nào cũng giống như một đứa bé đang giận dỗi.

"Được rồi được rồi, là trẫm không đúng, sau này trẫm nhất quyết sẽ luôn tin nàng, nàng hài lòng chưa?"

Lục Khê suy nghĩ một chút, mới nén lệ ngẩng đầu nói với hắn: "Quân vô hí ngôn."

Minh Uyên bật cười, gật đầu: "Quân vô hí ngôn."

Lúc này Lục Khê mới cười rộ lên: "Vậy tần thiếp miễn cưỡng tha thứ cho hoàng thượng."

"Vậy trẫm phải cảm tạ ái phi “đại nhân không chấp nhất tiểu nhân rồi”?" Đường đường là hoàng thượng, lại thích loại tình thú chốn khuê phòng như

vậy.

Nếu dùng một chữ để hình dung loại hành vi này thì chính là: tiện!

Lục Khê lắc đầu: "Hoàng thượng phải nói là *‘bụng tể tướng có thể chống thuyền’."

*Trích từ câu: “Trán tướng quân có thể phi ngựa, bụng tể tướng có thể chống thuyền.”: hàm ý là khuyên con người nên rộng lượng và khoáng đạt trong đối nhân xử thế.

Minh Uyên nhú mào, " Trong bụng ái phi đã có hoàng nhi của trẫm rồi, sao còn có thể chống thuyền?"

Lục Khê câm nín, hoàng thượng ngài thật biết nói đùa.

Từ lúc Nguyệt Dương phu nhân ngã đài, Lục Dung Hoa thượng vị, sự sủng ái ngày xưa của Nguyệt Dương phu nhân gần như đã chuyển hết sang người Lục Dung Hoa.

Hoàng thượng trực tiếp bày tỏ sự sủng ái dành cho nàng cùng việc coi trọng hoàng nhi trong bụng nàng, trong khoảng thời gian này, ai dám gây sự với Lục Khê hiển nhiên là tự tìm đường chết.

Trường Nhạc cung.

Lục Khê nện bước vững vàng đi vào đại điện, nhìn Tiểu Thuận gật đầu một cái, vì vậy sau lưng vang lên tiếng hô "Lục Dung Hoa đến ——"

Người đang vẽ tranh vẫn không ngừng bút, giống như là không nghe thấy gì vậy.

Lục Khê nhìn Nguyệt Dương phu nhân vẫn mang phục sức diễm lệ không thay đổi, trong lòng thầm bội phục, dù thất sủng, vẫn tỏ ra tôn quý

ung dung, không có chút đáng vẻ của việc bị ghẻ lạnh, nữ nhân này quả nhiên không thể khinh thường.

Mọi người đoán xem nàng muốn làm gì?

Không sai, đây chính là đi “bỏ đá xuống giếng” trong truyền thuyết, giống như ngày đó Nguyệt Dương phu nhân đến chỗ Đức phi.

Nếu đã là bỏ đá xuống giếng, đương nhiên phải trổ tài miệng lưỡi cho tốt rồi.

Lục Khê lẳng lặng nhìn bộ dáng thông dong của Nguyệt Dương phu nhân cười cười, "Phu nhân thật là có nhã hứng, chuyện đã đến nước này còn có tâm trí vẽ tranh."

Nguyệt Dương phu nhân cười nhạt: "Vẽ tranh chính là thú vui giúp bình tâm tĩnh khí. Bốn cung xưa nay luôn có sở thích này, dù thân đang ở trong hoàn cảnh như thế nào cũng sẽ không bỏ nó."

Lục Khê tiếc hận nói: " Tất nhiên tần thiếp rất khâm phục tài năng hội họa của phu nhân, nhưng nếu đem nó so sánh với dáng vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra của phu nhân mà nói, tần thiếp vẫn thích vẽ sau hơn. Dù sao kiên nhẫn để vẽ tranh có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng công lực da mặt là bẩm sinh, chỉ sợ tần thiếp học không được bản lĩnh này của phu nhân rồi."

Nguyệt Dương phu nhân ngẩng đầu nhìn nàng cười dịu dàng: "Lục Dung Hoa quá khen, người có thể phá hủy đi liên hoàn kế Bốn cung dốc công sắp đặt, Bốn cung phải bội phục lòng tốt cùng thủ đoạn của người mới đúng."

Lục Khê cũng cười: "Mưu kế của Phu nhân rất hay, nhưng cũng quá độc ác, lợi dụng người khác không sao, thế nhưng qua sông rút cầu, còn muốn giết cả nhà người ta. Tần thiếp không chịu nổi lòng dạ sắt đá của phu nhân,

cảm thấy không đáng thay cho Lý đại nhân, nên mới ra tay giúp đỡ. Cũng may ông trời cũng bị lòng tốt của tần thiếp làm cảm động, người tốt sẽ được báo đáp, phu nhân nói có đúng không?"

Nguyệt Dương phu nhân lẳng lẳng nhìn nàng, không nhanh không chậm nói: "Bổn cung không có ngu đến mức đó, Nhạc Thanh điện của người bị canh giữ vô cùng chặt chẽ, một con muỗi cũng không qua được, người cho rằng Bổn cung sẽ tin tưởng là người ra tay cứu cả nhà Lý Nghĩa Tài sao?"

"Hả? Phu nhân có lời giải thích nào khác sao?"

"Người nên rõ một chuyện, không phải Bổn cung thua người, mà là thua dưới tay kẻ xen vào việc của người khác kia. Người cho rằng bằng năng lực của một mình người mà có thể đấu thắng được ta sao?"

Lục Khê vẫn cười, bình thản đáp: "Tất nhiên Tần thiếp không giỏi mưu kế bằng phu nhân rồi, nhưng tần thiếp cho là, ba tên thợ giày cũng có thể thắng được một Gia Cát Lượng, đến đạo lý này mà phu nhân cũng không hiểu sao? Phu nhân cảm thấy tìm người làm đồng minh là việc đáng hổ thẹn, nhưng tần thiếp lại nghĩ rằng đây là cách làm của người thông minh, chắc hẳn đây chính là chỗ khác biệt giữa tần thiếp và phu nhân rồi."

Ngày đó người tìm tới Lý Nghĩa tài là Thường Tư Viện, nhưng nàng ta không có khả năng lớn như vậy, vừa thất sủng vừa bị Thường gia cắt đứt quan hệ sao nàng ta còn có sức lực để giúp cả nhà người đang trong bờ vực nguy hiểm chứ.

Tuy nàng ta không thể giúp, nhưng có một người có thể giúp.

Ở trong chuỗi sự kiện này, có người một mực bàng quan.

Đức Phi đấu với Nguyệt Dương phu nhân, việc lập thái tử bị bỏ qua như bà ta mong muốn; Nguyệt Dương phu nhân đấu với Lục Khê, mẹ đẻ nhị hoàng tử rơi đài, hoàn toàn thất thế, sợ rằng việc lên ngôi thái tử đã trở nên

vô vọng; Lục Khê bị hãm hại, trong thời điểm này cứu nàng, không những Lục gia phải cảm tạ bà ta, mà con cờ này cũng sẽ càng thêm trung thành với bà ta.

Thử nghĩ mà xem, địa vị của Nguyệt Dương phu nhân không còn, Lục Khê lấy được thánh sủng của hoàng thượng, Lục Khê lại là con cờ tốt nhất của bà ta. Người này là ai, đáp án không cần nói cũng biết.

Lục Khê hồi tưởng lại, bên môi dâng lên một nụ cười kỳ dị: "Phu nhân quả thật là khí định thần nhàn, nhưng không biết bị giam lỏng ở trong Trường Nhạc cung, không thấy được nhị hoàng tử mà ngài yêu mến, trong lòng có cảm thấy khổ hay không?"

Nguyệt Dương phu nhân nói: "Nhị hoàng tử có Tiêu chiêu viện chăm sóc, Bốn cung cực kì yên tâm."

"Hả? Nhưng mà, tần thiếp nghĩ phu nhân phải ở sâu trong cung cấm, không chăm sóc được cho hài nhi của mình, trong lòng chắc hẳn rất khổ sở nhỉ. Dù sao tần thiếp cũng là người sắp làm mẫu thân, đối với việc này tần thiếp rất đồng cảm." Lục Khê cực kỳ dịu dàng, học điệu cười vô tội của Nguyệt Dương phu nhân: "Cho nên nếu tần thiếp có thời gian rảnh, nhất định sẽ thay phu nhân làm tròn chức trách của mẫu thân, đến thăm nhị hoàng tử, bồi dưỡng cảm tình với hần."

Nguyệt Dương phu nhân hí mắt lại, lẳng lặng nói, "Người cho rằng người có thể làm gì được Hạo Diệc? Tuy ta thất sủng, nhưng hần vẫn là máu mủ của hoàng thượng, người dám hại hần sao?"

Lục Khê lắc đầu một cái, khẽ cười nói: "Phu nhân nói đùa rồi, làm sao tần thiếp dám đi hại nhị hoàng tử chứ? Tần thiếp cũng chỉ thỉnh thoảng qua thăm hần, nhưng mà mấy đứa bé tuổi này thường rất bướng bỉnh, nếu mà sơ ý đụng phải tần thiếp, nha. vậy thì thật không hay."

Nguyệt Dương phu nhân biến sắc, hung hăng nhìn nàng, ánh mắt rét lạnh như dao găm: "Người dám lấy mạng sống của con mình đi mạo hiểm?"

Lục Khê dí dỏm nháy mắt mấy cái: "Nhưng mà nhị hoàng tử xưa nay làm việc trầm ổn có chừng mực, cho dù không cẩn thận đụng phải tần thiếp, chắc hẳn cũng sẽ không tạo thành kết quả quá xấu, nhiều nhất tần thiếp cũng chỉ bị kinh hãi, khiến hoàng thượng phải đau lòng mà thôi."

Chỉ mấy câu nói đã đập tan vẻ bình tĩnh, khiến lòng Nguyệt Dương phu nhân phải dậy sóng.

Lục Dung Hoa này, quả nhiên là kẻ thâm tang bất lộ! Nàng ta đã xem thường kẻ địch này rồi!

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Không Đề 【Ba】

Edit:Fuly

Lục Khê vừa ra khỏi Trường Nhạc cung, tin tức đã lan truyền khắp hậu cung.

Thẩm Kha ngồi ở trong ngự hoa viên tán gẫu với An Uyển nghi cũng ngẫu nhiên đến, đề tài lại xoay qua chuyện này.

"Cũng không biết Nguyệt Dương phu nhân làm chuyện gì khiến hoàng thượng giận dữ, hôm nay đến Lục Dung Hoa cũng dám đến Trường Nhạc cung chế nhạo nàng ta, thật đúng là “hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.” Thẩm Kha chê cười.

Bởi vì hoàng thượng không cho phép tiết lộ chuyện của Nguyệt Dương phu nhân, nên đám lão nhân trong Thái Y Viện chẳng dám hé răng nửa chữ, mọi người trong hậu cung chỉ biết Viện phán đã về quê, Lý Thái y bị giam vào ngục.

Nhưng phàm là người có chút thông minh là có thể liên hệ mọi chuyện, trước đó Lý Thái y là người phụ trách bắt mạch cho Nguyệt Dương phu nhân, hôm nay ông ta bị bắt giam, Nguyệt Dương phu nhân thất sủng, hai chuyện này tất nhiên có liên hệ.

An Uyển nghi cười tủm tỉm nếm một ngụm trà, có chút khinh miệt liếc nhìn người vừa không có đầu óc vừa không biết giữ mồm miệng ở đối diện: "Nguyệt Dương phu nhân làm cái gì Kha Lương Viện có thể không biết, nhưng Lục Dung Hoa có phải là chó trong miệng người hay không, điểm này Kha Lương Viện nên cẩn thận suy nghĩ. Nếu là chủ tử có vị phân cao

hơn nàng ta nói ra lời này, thì không sao, nhưng từ miệng một Lương Viện như người nói ra, là tội gì ta chắc người cũng biết."

Sắc mặt Thẩm Kha trầm xuống. Nàng ta tức giận, đáp trả một cách mỉa mai: "Tất nhiên ta không sánh bằng Lục Dung Hoa rồi, chỉ là sợ rằng trong lòng Uyển Nghi cũng chẳng dễ chịu hơn là mấy. Rõ ràng vào cung sớm hơn nàng ta, được sủng ái trước nàng ta, phân vị cũng cao hơn, nhưng hôm nay nàng ta có thai, được sủng ái hơn cả Uyển Nghi, thậm chí ngay cả phẩm cấp cũng vượt qua ngài, không biết trong lòng Uyển Nghi là tư vị gì."

An Uyển nghi bị nói trúng tâm sự, liền đứng dậy, lạnh lùng nhìn Thẩm Kha: "Kha Lương Viện, từ khi người vào cung tới nay cứ luôn đánh giá cao thân phận của mình, chỉ là một Lương Viện, lại dám tâm cao khí ngạo, quả thực là “miệng chó không mọc ra ngà voi”. Nếu hôm nay ta không thay hoàng hậu nương nương giáo huấn người một chút, chỉ sợ ngày sau kẻ không biết giữ mồm miệng như người lại chọc giận chủ tử khác."

Thẩm Kha cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, liền nghe An Uyển nghi sai đại cung nữ sau lưng: "Lam Yên, vả miệng."

"Người dám!" Thẩm Kha vừa nóng vừa giận, nhìn Lam Yên quát to.

Nhưng Lam Yên lại chẳng lộ biểu cảm gì: "Kha Lương Viện, xin đặc tội."

Sau một khắc, một cái tát nặng nề rơi vào mặt nàng ta, âm thanh thanh thúy khiến đám cung nữ thái giám sau lưng Thẩm Kha đều sợ ngây người.

"Người dám đánh ta?" Thẩm Kha giống như phát điên hét to với Lam Yên, đáng vẻ như muốn xông lên tát lại, sau đó sẽ tính sổ với An Uyển nghi.

Các cung nữ vội vàng tiến lên ngăn cản: "Chủ tử, chủ tử không được!"

Phi tần phân vị thấp bởi vì tội bất kính bị mà bị phi tần phân vị cao trừng phạt vốn là thể chế của hậu cung, muốn trách chỉ có thể trách phẩm cấp của mình không bằng người khác, làm gì có đạo lý đã mắc lỗi còn muốn đánh lại?

Thẩm Kha bị kéo, giận dữ rống to: "Các người làm gì đó? Buông ta ra! Buông ta ra! Có nghe thấy không? Muốn tạo phản sao?"

An Uyển nghi cười lạnh: "Cái bạt tai này là nói cho Kha Lương Viện người biết, cớ gì có thể ăn bậy nhưng lời thì không thể nói bậy, ngày hôm nay chỉ là chút đau đớn trên da thịt, ngày khác gặp phải chủ tử khác, có lẽ sẽ không dịu dàng như ta đâu."

Nàng ta xoay người rời đi, phát tiết tất cả cảm tức với Lục Khê lên người Thẩm Kha xong, cảm thấy cả người nhẹ nhàng hơn hẳn.

Mà Thẩm Kha bị nàng ta tát đứng ở nơi đó, đợi các cung nữ buông lỏng tay ra, đột nhiên vung cho cung nữ gần nhất một cái tát, sức lực cực mạnh, khiến khóe miệng cung nữ này rỉ ra máu.

"Tiện nhân! Người cản ta làm cái gì? Là muốn phản sao? Ta sẽ đưa tất cả các người đến Hoán Y Cục đi! Cút cho ta! Toàn bộ cút ra xa cho ta!"

Nàng ta bị uất ức, ai cũng đừng mong được tốt!

Trong mắt lộ ra hận ý nồng đậm, Thẩm Kha nhìn phương hướng An Uyển nghi rời khỏi, ánh mắt âm trầm hết sức đáng sợ.

Bên kia, tất nhiên Minh Uyển cũng nhận được tin tức Lục Khê đi Trường Nhạc cung, Cao Lộc bẩm báo xong, cúi đầu lặng lẽ liếc nhìn sắc mặt hoàng thượng, không thấy khác thường, trong lòng hẳn lại cảm thấy khác thường.

Thật là cổ quái, không phải gần đây hoàng thượng chán ghét việc các nữ nhân hậu cung lục đục đấu đá sao? Vì sao hôm nay lại không tức giận chứ?

Minh Uyên như đọc thấu suy nghĩ của hắn, ngẩng đầu nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Sao hả, trẫm không tức giận người rất thất vọng à?"

Cao Lộc cả kinh: "Nô tài sợ hãi! Nô tài làm sao dám hi vọng hoàng thượng tức giận chứ? Chẳng qua là nô tài cảm thấy có chút kinh ngạc thôi, ngàn vạn lần không dám tự mình đoán bừa thánh ý!"

Minh Uyên cười cười, vẫy tay cho hắn lui xuống.

Trên bàn cờ tàn cuộc vẫn còn, hắn cầm một quân đen lên, đột phá pháo đài kiên cố của quân trắng ăn hết “nửa giang sơn”, bên môi vẫn lộ ra nụ cười hài lòng.

Giới đánh cờ như hắn, thắng được một ván cũng sẽ vui vẻ ra mặt, huống hồ là một nữ tử chứ?

Suýt mất đi hài nhi, mình cũng bị hãm hại, đổi lại là bất cứ người nào cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Nguyệt Dương phu nhân. Nhưng nàng không đề cập chuyện trừng phạt Nguyệt Dương phu nhân ở trước mặt hắn, hắn không thích nghe, nàng cũng không nhắc tới.

Hôm nay chỉ đến để chế nhạo một trận, đã là người vô cùng thiện lương rồi, ít nhất ở nơi hậu cung này, làm như thế đã là hiếm có.

Chỉ chốc lát sau, có người bên ngoài cầu kiến, là Lục Dung Hoa mà hắn vừa nghĩ tới.

Minh Uyên cười nhạt: "Tuyên."

Lục Khê ra khỏi Trường Nhạc cung liền trực tiếp tới Dưỡng Tâm điện, đi vào trong phòng, nhìn thấy Minh Uyên đang cầm cờ cười tủm tỉm nhìn

nàng, hẳn là tâm tình không tệ.

"Tần thiếp tham kiến hoàng thượng." Nàng chỉ nói, chứ không hành lễ, là vì lúc trước Minh Uyên đã nói nàng không cần phải đa lễ với hắn.

Theo lý thuyết, có lúc hoàng thượng nói như thế, người cũng chỉ nên nghe là được, nhưng Lục Khê vẫn cố tình làm theo, hơn nữa còn rất hợp ý Minh Uyên.

Nếu hoàng thượng muốn sủng ái một nữ nhân, nhưng người lại vì tuân theo đức hạnh cứng nhắc và mà lấy lễ nghi hậu cung ra đi cự tuyệt, đây không phải là không biết điều sao?

Ánh mắt Minh Uyên càng thêm nhu hòa, cười ngoắc ngoắc tay với nàng: "Tới đây, bồi trẫm đánh ván cờ."

Lục Khê theo lời đi tới, Minh Uyên bảo: "Ngồi."

Nàng dịu ngoan ngồi xuống, chớp mắt mấy cái: "Bồi hoàng thượng đánh cờ thì không thành vấn đề, chỉ là kỳ nghệ tần thiếp không tốt, chỉ sợ hoàng thượng thắng quá dễ dàng sẽ cảm thấy nhàm chán."

Minh Uyên cười nói: "Ái phi không cần khiêm tốn, thử rồi mới biết."

Cung nữ bưng tới hai ly trà nóng, lại bỏ thêm vài lá trà vào lò hương, mùi thơm nhanh chóng lan khắp phòng, nhàn nhạt, khiến cho người ta có cảm giác thanh nhàn.

Minh Uyên phát hiện kỳ nghệ của Lục Khê quả thật bình thường, chỉ cần người thêm chút áp lực, nàng liền bắt đầu khổ sở suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trông vô cùng đáng thương.

Cho nên xét đến cùng, Minh Uyên nhìn vẻ mặt sinh động của nàng còn nhiều hơn nhìn bàn cờ, điều này quả thực là thú vị.

Hắn hạ một quân, Lục Khê cau mày.

Hắn đi thêm quân nữa, Lục Khê cắn môi.

Hắn ăn một góc nhỏ của nòng, Lục Khê ảo não thở dài.

Hắn ăn hết nửa bàn cờ, Lục Khê chậm rãi ngẩng đầu lên, viên cờ vẫn nắm chặt trong tay, "Tần thiếp không chơi nữa."

Ánh mắt của nàng rất kiên định, hòa lẫn buồn nản cùng không cam lòng: "Rõ ràng tần thiếp đã nói mình kỳ nghệ không tinh, hoàng thượng còn chẳng chừa cho thiếp chút tình cảm cùng thể diện nào, nhất định ăn sạch tần thiếp, tần thiếp không chơi nữa!"

Ăn sạch?

Tha thứ cho hắn nghĩ nhiều.

Nhưng lời này đột nhiên nhắc nhở Minh Uyên, từ lúc Lục Khê có tin mừng tới nay, hắn chưa hề chạm qua nàng.

Tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt người trước mắt, bởi vì đang có thai mà dung nhan càng thêm mấy phần kiều my, mắt hạnh híp lại, môi đỏ mọng nhếch lên, như oán như giận, vô cùng xinh đẹp.

Thời tiết đã nóng lên, hôm nay nàng chỉ mặc một bộ bạch y mỏng, chất vải mềm mại dính vào người, lộ rõ đường cong tuyệt đẹp đầy đà, khiến cho hô hấp của người ta cứng lại.

Cổ áo mở không cao không thấp, lúc nàng hoạt động vừa vặn để lộ một mảng da trắng mịn như tuyết, đường cong câu hồn đoạt phách.

Ánh mắt Minh Uyên tối lại, không biến sắc ngược mắt nhìn nàng, nói nhỏ: "Trẫm thật sự muốn ăn sạch nàng."

Lục Khê lập tức hiểu ý tứ của hân, gương mặt hồng thắm còn diễm lệ hơn hoa đào, lần này càng khiến cho người ta không chế không được.

Minh Uyên kéo tay của nàng, ôm chặt cô gái nhỏ vào trong ngực, để cho nàng ngồi ở trên chân mình, nhắm mắt ngửi nhẹ bên cần cổ tuyết trắng: "Vẫn là mùi thơm trên người ái phi dễ ngửi nhất."

Lục Khê có chút khấn trương bầu vú vai hân, nói nhỏ: "Hoàng thượng, hoàng nhi."

Minh Uyên mỉm cười nói: "Sao, trẫm có nói muốn làm cái gì sao? Chỉ ôm ái phi, cũng sẽ làm tổn thương hài nhi?"

Lục Khê im lặng, người đang giở trò trêu ghẹo lại lộ ra dáng vẻ bị người khác trêu ghẹo, hóa ra hoàng thượng thích loại tình thú này.

Nhưng ngoài miệng tuy nói không làm gì, môi lại in xuống cần cổ tuyết trắng mảnh khảnh của nàng, đôi môi nóng bỏng mút phần da thịt thơm mịn, sau đó dọc theo đường cong đẹp để một đường đi xuống.

Bàn tay đang ôm nàng cũng không đành hoàng, thành thạo lột áo mỏng của nàng, bạch y bị cởi tới bên hông, lộ ra cái yếm hạnh sắc bên trong.

Da thịt tuyết trắng trơn mịn, sắc hạnh của vải càng khiến màu da thêm ónh nhuận, nàng đỏ mặt, vô tội nhìn hân, bộ dáng đáng yêu khiến người khác muốn một hớp nuốt vào bụng.

Môi Minh Uyên đi đến vùng ngực đang đứng thẳng, chẳng đẩy yếm nàng ra, mà cứ như vậy cúi đầu mút hôn, cách một lớp vải mỏng, môi lưỡi ấm áp khiến nàng run rẩy.

Hân ác ý há mồm khê cắn, lập tức cảm nhận được đóa hoa thêm cứng rắn, kèm theo tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, hai tay đang ôm chặt vai hân cũng run rẩy theo.

Hắn ngậm cả đoá nhị châu, lực đạo lúc nhẹ lúc nặng mang đến cho nàng vô hạn sướng khoái.

Lục Khê run giọng nói, "Hoàng thượng, hoàng nhi."

Hắn lưu lại vết ướm trước ngực nàng, gần như có thể xuyên thấu qua lớp vải thật mỏng thấy đoá hồng đào bên trong.

Minh Uyên đưa tay kéo dây buộc trên cổ nàng ra, khiến chiếc yếm rớt xuống, vùng đầy đà mê người hiện rõ trước mặt, Hoa Nhị hồng diễm, như đang mời người ta thưởng thức.

Hắn yên lặng ngừng mắt nhìn hai ngọn núi nhỏ xinh đẹp, nỉ non: "Yên tâm, trẫm có chừng mực."

Sau một khắc, không còn vải vóc ngăn trở, đôi môi nóng ẩm trực tiếp dán lên hoa nhị, đầu lưỡi vòng quanh xoay tròn, sau đó là nặng nề mút vào cùng gặm cắn, hắn như đứa bé đang hút sữa.

Trong nháy mắt ngẩng đầu, hắn thì thầm bên tai nàng: "Ái phi, hình như nơi này lớn thêm không ít."

Đôi tay thay thế môi lưỡi, đặt lên bộ ngực căng đầy.

--- -----

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Khê: hoàng thượng dừng tay! Làm tổn thương hài nhi thì sao!

Hoàng thượng: Trẫm đói bụng, muốn ăn thịt.

Thanh Tân: Nhưng rõ ràng là người đang uống sữa. 【 ngoáy mũi
】

Độc giả: Trời ạ, Thanh Tân khí tiết của người rớt kìa! ! !

Thanh Tân: Chỉ cần không phải là trình tiết rớt, tất cả dễ làm

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Không Đề (Bốn)

Edit: Fuly

Minh Uyên nắm lấy phần mềm mại, chà xát vân vê thành đủ loại hình dạng

Hô hấp của Lục Khê rối loạn, tầm mắt chẳng biết nhìn về hướng nào, chỉ có thể cam chịu nhắm lại, như vậy tốt hơn là nhìn thấy quang cảnh khiến người ta xấu hổ.

Minh Uyên cười, dùng âm thanh khàn khàn nói nhỏ bên tai nàng: "Xấu hổ?"

Lục Khê cắn môi không nói, dung nhan dần dần nhuộm màu tình dục, lông mi rung động như cánh bướm.

"Không nói lời nào, trầm xem như nàng đang mời gọi trầm."

Minh Uyên chen gối vào giữa hai chân nàng, khiến Lục Khê chỉ có thể dựa vào hắn, đồng thời cũng tách phần tư mật dưới hạ thể ra, Lục Khê khẽ thở gấp, gần như muốn buông bỏ sự kháng cự trong lòng.

Đùi hắn cọ xát đùi nàng, một đường hôn xuống, chạm đến phần mềm mại trước ngực, rồi xuống vùng bụng bằng phẳng, môi lưỡi còn ác ý vẽ vài vòng quanh rốn, mang đến từng trận tê dại.

Lục Khê đang nhắm mắt mơ màng, chợt kinh hoảng, nguyên nhân là tay Minh Uyên đột nhiên tiến vào theo làn váy, chạm đến cấm địa mẫn cảm.

"Đều ướt rồi." Hân ngẩng đầu, hôn lên môi của nàng, đôi tay đang ở dưới thân thêm phần cuồng dã, lòng bàn tay dán vào đài hoa, ngón trỏ cùng ngón giữa chậm rãi tiến vào.

"A." Lục Khê không tự chủ được ôm cổ hân, cong người càng thêm gần sát tay hân, mặc cho hân mở lớn chân mình, vấy bị vén tới bên hông, động tác dứt khoát lưu loát, nhưng Lục Khê hoàn toàn chẳng thể để ý tới, năm giác quan ngoại trừ tri giác thì đã ngủ say toàn bộ, nàng như bị dục vọng khống chế mặc cho hân bày bố.

Nhưng tay Minh Uyên chỉ vẽ vài vòng bên ngoài, nhẹ nhàng ma sát khiến khát vọng của nàng tràn ra ngày một nhiều hơn, Lục Khê không không kìm nén được tiếng rên rỉ, tứ chi run rẩy, không thể không mở mắt ra đáng thương nhìn hân, dùng ánh mắt ướt át tố cáo tội trạng của hân.

Minh Uyên cười vô tội, hôn xuống má nàng: "Là ái phi lo lắng cho hoàng nhi, trăm chẳng dám làm gì cả."

Lục Khê thật muốn quảng cho hân cái tát, rõ ràng làm hết rồi, bây giờ còn dám không biết xấu hổ nói mình cái gì cũng không dám làm.

Nàng khó chịu cực kỳ, xấu hổ đan xen phần nộ, trong đầu chợt nảy ra một kế, người khiến ta khó chịu, ta cũng sẽ làm người không thoải mái.

Nghĩ như vậy, nàng chợt nở nụ cười kiêu mị, khẽ nâng người ngồi lên đùi hân, sau đó vừa ôm cổ vừa đưa hạ thân lại sát hân, như có như không vuốt ve phần cứng rắn, tiếp đến ghé vào lỗ tai hân cúi đầu oán giận: "Hoàng thượng khi dễ tần thiếp."

Lần này đổi lại là Minh Uyên cảm thấy khó chịu, tiểu bạch thủ thuần khiết vô tội xưa nay nếu như nóng nảy, cũng sẽ biến thân thành hồ ly tinh.

Hân cảm thấy phần cứng rắn của mình càng thêm căng đau, dục hỏa lan tràn, quả thực là nhóm lửa tự thiêu mình.

Hắn đỡ hông Lục Khê để cho nàng đứng thẳng người, trông mắt tối sầm lại, đưa tay kéo quần nàng xuống, không chút do dự duỗi ngón trở đưa thẳng vào u cốc, chạm đến một mảnh ẩm ướt.

Lục Khê kêu khê, không ngờ rằng hắn lại phản kích nhanh như vậy, chỉ có thể ôm chặt cổ của hắn, thân thể không ngừng run rẩy, thừa nhận chiêu đánh ác liệt.

Ngón tay của hắn ra vào nhanh chóng, vân vê vách tường, tiếp đó tăng thêm một ngón, hoa lộ tiết ra một nhiều, nhiễm đầy trên đất.

"Hoàng thượng. Không cần." Nàng hét nhỏ, hô hấp rối loạn, mặt mũi đỏ bừng, căn môi xấu hổ đến cực điểm.

Minh Uyên nhếch môi cười, "Có hài lòng với sự phục vụ của trẫm không?"

Tiếp đến, hắn đột nhiên ngồi xổm xuống, vén váy nàng cao lên, nhìn chăm chú vào cấm địa ướt át.

Tầm mắt Lục Khê vẫn đang phủ sương mù, lúc nhận thấy hơi thở ấm nóng gần sát nơi tư mật của mình, nàng hoảng hốt cúi đầu, liền nhìn thấy tên hoàng đế cao cao tại thượng đang cúi người thần phục dưới thân mình, môi lưỡi thay thế tay chơi đùa hạ thể nàng.

"Hoàng thượng." Nàng kinh hoàng gọi, lại thấy hắn há mồm ngậm lấy viên nhụy châu, lực đạo lúc nặng lúc nhẹ gần như muốn lấy mạng nàng.

Cảm thấy nhụy châu đã sưng đỏ không chịu nổi, Minh Uyên mới rời cấm địa, Lục Khê rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nhưng một khắc sau hắn đột nhiên duỗi lưỡi dò vào, hơi nóng gần như muốn đốt cháy cả người nàng.

Tay của hắn cũng không nhàn rồi, một tay nắm chặt lấy chân nàng, một tay vân vê hoa tâm, tay cùng lưỡi hợp sức dẫn nàng đến cực hạn. Nàng chỉ

có thể cảm thấy hoa lộ trong người mình tràn ra như nước vỡ đê, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là chảy vào hân.

Cảm giác xấu hổ cùng lạ lẫm khi được bậc đế vương phục vụ mê hoặc nàng. Nàng chỉ có thể thả mình đắm chìm vào khối cảm giác ấy.

Rốt cuộc, tốc độ của hân càng lúc càng nhanh, đầu lưỡi hoạt động ngày thêm lợi hại, động tác trên tay ngày một dồn dập, thân thể Lục Khê không chịu nổi, hoa lộ tràn đầy, chân mềm nhũn, xém chút ngã nhào.

Minh Uyên kịp thời đỡ nàng, đứng dậy ôm lấy hông nàng, động tác trên tay vẫn không dừng lại, thay thế môi lưỡi lần nữa tiến vào hoa huyết, hoàn thành lần chạy nước rút cuối cùng.

Tiểu huyết nàng không ngừng run rẩy, tần số đóng mở khiến hạ thể hân cũng phải co rút, mà hân không chút do dự gia tăng tốc độ, hai ngón tay ma sát qua lại, chỉ nghe Lục Khê không tự chủ hét lên, âm thanh kiều mị lại không chói tràn đầy cả thư phòng.

Cuối cùng nhìn nàng dựa cả người mềm yếu vào ngực mình, gò má non mịn vẫn còn mang xuân ý, hai mắt mờ mịt, môi đào khê mở, hơi thở thơm như hoa lan.

Minh Uyên rút tay ra, cúi đầu nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: "Nàng xem, làm ướt hết người trẫm rồi."

Lục Khê đưa đôi mắt mù sương cúi đầu nhìn tay hân, chân của hân, thậm chí cả mặt thảm. Đều là dấu vết bị sủng ái của nàng.

Cảm giác xấu hổ đánh úp vào người, nàng có chút hoảng hốt, quả nhiên thủ đoạn của người thân kinh bách chiến như hoàng thượng khác hân người thường, khiến người ta bị mê hoặc như thế quả là khó có.

Nhưng.

Nàng đột nhiên nhìn xuống hạ thân Minh Uyên, cả người sững sờ, nàng thoả mái rồi, vậy hửn thì sao?

Minh Uyên chú ý tới tầm mắt của nàng, nhếch môi cười khê: "Sao hử, cảm thấy có lỗi với trẫm sao? Trẫm vì hoàng nhi nhĩn đến nước này, có phải ái phi rất cảm động hay không?"

Cảm động?

Hậu cung ba nghìn giai lệ, tùy ý tìm một người đến không phải là có thể dập tắt lửa sao?

Lục Khê chợt ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm túc, hoài thai mười tháng, tất nhiên hoàng thượng sẽ không cấm dục vì nàng, như vậy sau mười tháng, nàng còn có thể là Lục Dung Hoa được sủng ái hôm nay sao?

Nghĩ như vậy, nàng chợt nhìn Minh Uyên cười khê: "Hoàng thượng vì tần thiếp cùng hoàng nhi mà nhĩn khổ cực như vậy, tất nhiên tần thiếp không đành lòng."

Giọng nói khả ái, dung nhan xinh đẹp, bàn tay nhỏ nhắn của nàng dờn xuống hạ thân chạm đến phần cứng rắn của hửn.

Người thích quyến rũ người khác đúng không?

Người thích trở tài *“miệng lưỡi”, “tay chân” đúng không?

*Nghĩa đen thiệt đen ý ghen.

Làm phi tử, thì phải là một phi tử đặc biệt hơn người khác, đã có thể loại e thẹn thì cũng phải có thể loại bạo gan.

Nàng ung dung nhìn hửn, tròn mắt mang theo vẻ hoa đào mị hoặc, ngón tay cách lớp vải không ngừng vân vê chà xát, khiến thân thể Minh Uyên cũng phải run rẩy.

Đây là tiểu bạch thủ của hắc sao?

Vì sao hôm nay lại biến thành tiểu hồ ly rồi?

Nàng hoạt động trên dưới, lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve nhiệt hỏa của hắc.

Tiếp đó, nàng mở thắt lưng hắc ra, xấu hổ nhìn phần thô to lộ ra khiến người kinh hãi, nhưng vẫn trấn định cầm lấy nó, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng phát ra, bàn tay nhẹ nhàng mát xa.

Động tác của nàng có chút ngập ngừng, tuy nhiên lại nhanh chóng dựa vào tần số hô hấp của Minh Uyên mà đi vào quỹ đạo.

Tay hoạt động, môi cũng đi theo mô tả môi hắc, sau đó từng chút từng chút lướt xuống hầu kết, nhẹ nhàng ngậm lấy phần nhô ra.

Sau đó nữa... là trước ngực.

Nàng dùng răng xé mở vạt áo, há mồm ngậm lấy viên đá nâu nho nhỏ trước ngực, học phương thức của hắc xoay vòng, dải đất mẫn cảm bị trêu chọc, bàn tay cũng phối hợp với động tác của môi.

Hô hấp Minh Uyên càng thêm dồn dập, trầm giọng nói: "Mau hơn nữa đi."

Hắc đưa tay phủ lên tay nhỏ của nàng, tiết tấu nhanh mạnh, cuối cùng phóng ra khi khuôn mặt nàng đã trở nên hồng thắm.

Bàn tay dính đầy dịch thể mập mờ, ánh mắt Lục Khê chẳng biết phải nhìn về hướng nào.

Minh Uyên mỉm cười cầm lấy khăn lụa trên bàn, giúp nàng lau sạch ngón tay, lúc này nàng mới dễ chịu hơn đôi chút, mơ hồ nhìn hắc: "Hoàng thượng, tần thiếp thất lễ."

Minh Uyên cười sửa sang y phục xong, sau đó thay nàng mặc lại xiêm áo, ôm lấy nàng ngồi lên trên đùi, hôn xuống môi nàng: "Trẫm thích sự thất lễ của nàng."

Nàng then thùng, cúi đầu nhìn chiếc khăn trong tay hắn, hiểu kỳ nói, "Hoàng thượng, khăn tay này."

Minh Uyên cũng cúi đầu, lúc này mới nhìn thấy chiếc khăn lụa mình thuận tay cầm lên là do An Uyển nghi đưa lên lúc trước.

*Thấp Tang hữu, kỳ Diệp hữu a, ký kiến quân tử, kỳ nhạc như hà.

Thấp Tang hữu, kỳ diệp hữu ốc, ký kiến quân tử, vân hà bất nhạc.

Thấp Tang hữu, kỳ diệp hữu u, ký kiến quân tử, đức âm không giao.

Tâm đã động, xa không thể nói, giữ mãi trong tim, ngày nào quên được.

(Dịch:

Dưới cây dâu, có chiếc lá rơi, gặp được quân tử, vui vẻ khôn cùng.

Dưới cây dâu, có chiếc lá xanh rơi, gặp được quân tử, sao còn không vui.

Dưới cây dâu, có chiếc lá vàng rơi, gặp được quân tử, sao không mở lòng.)

Những chữ kia được thêu theo lối chữ nhỏ, mang theo tâm sự của một cô gái si tình.

Minh Uyên chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn không mấy thương tiếc, ngẩng đầu cười nói với người trước mặt: "Đây là An Uyển nghi đưa đến, trẫm thấy đáng yêu, nên giữ lại ở thư phòng."

Lục Khê "Ừ" một tiếng, cho dù là ai đi nữa thì sau khi hoan ái lại nghe đối phương nhắc đến tên một nữ nhân khác, cũng sẽ chẳng mấy thiết tha.

Minh Uyên để khăn lụa sang một bên, lại ôm lấy hông nàng, cười nói: "Trăm mong nàng luôn dịu ngoan khiến người ta yêu thích như ngày hôm nay vậy, luôn ở bên cạnh, theo trăm cả đời."

Hứa hẹn cả đời thốt ra từ miệng đế vương là khó có cỡ nào, Lục Khê vốn nên vui vẻ, tuy nhiên thâm ý của nó. Hoàng thượng là đang nói cho nàng biết, vạn lần không được ỷ sủng mà kiêu, nếu không sẽ có ngày thành Nguyệt Dương phu nhân thứ hai.

Nàng gật đầu một cái, cảm động dùng sức chui đầu vào trong ngực hắn, nói nhỏ: "Tần thiếp cũng mong hoàng thượng vĩnh viễn nhớ tần thiếp, không chán ghét tần thiếp."

Thời khắc ôn tồn này, Minh Uyên ôm nàng cười khẽ, không nói gì.

Nếu quả thực nàng luôn làm hắn vui vẻ như vậy, thì sủng ái nàng cả đời cũng không sao.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đột Biến 【 Một 】

Đứa bé trong bụng đã hơn hai tháng, Lục Khê ngồi bên cửa sổ trong Nhạc Thanh điện, nhìn ánh mặt trời mùa hè đang thiêu nướg cả vùng đất, nghe tiếng chim lạnh ló bên tai.

Bởi vì đang có mang, nàng thường thường muốn ngủ, một khi tình trạng nôn ọe qua đi, thì chuyện phiền lòng nhất chính là luôn cảm thấy thiếu ngủ.

Nàng vuốt vuốt mí mắt có chút nặng trĩu, ngắm cảnh đến thất thần.

Vào cung đã năm tháng rồi, nói cách khác, chỉ bảy tháng nữa, đã đến ngày Lục gia gặp kiếp nạn diệt vong.Fuly_DDienddanllequyydonn

Nàng đã đạt được sự sủng ái của hoàng thượng, cũng thuận lợi có hoàng nhi, nếu đã biết kẻ đầu sỏ hãm hại Lục gia bị xử trảm chính là Thường Vệ Quang, vậy chuyện kế tiếp là nên thu lưới?

Thường Tư Viện đến, thấy nữ nhân đang nhàn tĩnh ngồi bên cửa sổ chợt có cảm giác buồn cười. Mỗi lần nhìn thấy Lục Khê, nàng ta đều có cảm giác yên ổn, hơn nữa trong Nhạc Thanh điện này luôn tràn đầy hương hoa thoang thoảng, không nồng không nặng, dễ chịu thoải mái, cũng khó trách hoàng thượng lại thích đến chỗ này.

Lục Khê vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, cho đến khi Bích Chân lên tiếng nhắc nhở: "Chủ tử, thường Tiệp dư tới."

Nàng mới chậm rãi xoay người lại, khẽ gật đầu với Thường Tư Viện.

"Cô đã đến rồi."

Thường Tư Viện ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, bưng chung trà Vân Nhất dâng lên, tự nhiên hớp một ngụm, rồi nói với các cung nữ: " Tất cả đi xuống đi, Bốn cung có mấy lời muốn nói với Lục Dung Hoa."

Cửa “cạch” một tiếng, khép lại, trong điện chỉ còn lại mấy bồn hoa cùng hai người đang ngồi bên cửa sổ.

Lục Khê cười nói: "Bây giờ Thường Tiệp ngày càng dạn dĩ nhỉ, quang minh chánh đại đến tìm ta thế này, không sợ hoàng thượng biết chúng ta kết bè kéo phái à?"

Thường Tư Viện cũng cười: "Người nào không biết Thường Tiệp dư nường nường từ sau khi trở về từ Thanh Tâm Điện, thay tậ đối tính, không những không hống hách ngang ngược như trước, còn thường xuyên ở nơi thâm cung, chuyên tâm cầu phúc? Cả hoàng thượng cũng nghĩ rằng ta đã đối tính, hôm nay cho phép ta đến thăm cô và đưa bé trong bụng, thì còn ai dám nói gì nữa?"

Lục Khê quay đầu liếc nhìn thời tiết nóng bức bên ngoài, có một ngọn gió ấm thổi qua mặt, cổ thổi loãng hương hoa trong điện. Nàng bất đắc dĩ thở dài nói: "Thay tậ đối tính? Dù gì hoàng thượng và cô cũng đã có bốn năm phu thê, dù vinh sủng là giả vờ, nhưng chuyện sớm chiều chung đụng lại là sự thật không thể cải biến. Sợ rằng hoàng thượng vốn đã biết bây giờ mới là bản tính thật của cô, còn sự ỷ sủng mà kiêu trước kia chỉ là giả vờ."

Thường Tư Viện cười khẽ: "Không ngờ cô cũng nghĩ như vậy, thực ra, ta cũng đã đoán được hoàng thượng vốn đã biết rõ chân tướng, hẳn chỉ cần một lý do xác đáng thu hồi binh quyền của Thường gia nên cũng vui vẻ phối hợp diễn với ta."

Hôm nay đã khôi phục thân phận cho nàng ta, mặc dù hoàng thượng không thường đến Lâm Hoa điện thăm nàng ta, nhưng chuyện ban thưởng

chưa từng thiếu, ít nhất khiến tất cả mọi người nghĩ rằng nàng ta vẫn là Thường Tiệp dư danh tiếng lẫy lừng trước kia.

Một ngày vợ chồng ân nghĩa trăm năm, hoàng thượng không khiến nàng ta thất thế theo Thường gia, đã là nhân từ lắm rồi. Hẳn là cũng có ý muốn để cho nàng ta một cuộc sống bình yên ổn định đến hết nửa đời sau.

Chỉ tiếc, lần này sợ rằng phải khiến hãn thất vọng rồi.

Thường Tư Viện dừng một chút, mới nói: "Hôm nay ta thuận lợi khôi phục thân phận, cô cũng có thai, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?"

Lục Khê xoay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt nàng ta, dùng sự kiên định nói cho Thường Tư Viện, nàng sẽ không đồng ý chuyện lợi dụng đứa bé để đánh ngã Thường gia. Fuly_Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Chúng ta có thể dùng biện pháp khác."

"Đây là cách nhanh nhất cũng là trực tiếp nhất." Thái độ của Thường Tư Viện rất rõ ràng.

"Ta không đồng ý." Lục Khê cũng rất kiên quyết.

Nụ cười trên môi Thường Tư Viện dần dần biến mất, nàng ta vuốt ve cái chén trong tay, nhấn mạnh từng chữ: "Nếu không phải ta đi tìm Thái hậu nhờ giúp đỡ, con của cô đã không còn rồi. Nếu lưu lại đứa bé, ngày sau cũng chỉ trở thành con cờ của Thái hậu thôi, bây giờ cứ tiến hành theo kế hoạch trước đây của ta, hy sinh đứa bé này, khiến Thường Vệ Quang rơi đài, cũng nhân tiện cứu Lục gia các cô, đây là biện pháp tốt nhất, cô còn do dự cái gì?"

"Đánh ngã Thường Vệ Quang, cứu Lục gia cũng không phải chỉ có một biện pháp, dù có phải trả giá bằng tính mạng ta cũng sẽ làm. Thế nhưng mạng sống của hài nhi không phải là cái ta có thể tùy ý tước đoạt, ta có thể

hy sinh mình, nhưng tuyệt không thể hy sinh con mình để đạt được mục đích."

Thường Tư Viện khẽ nhú mào, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nàng: "Lòng dạ đàn bà ở trong cung này nhất định sẽ khiến cô ngã vào vực sâu mà thôi, ta vốn nghĩ cô là người thông minh, vì sao trong chuyện này cô cứ phạm phải sai lầm giống nhau mãi thế?"

Lục Khê ung dung chống lại ánh mắt của nàng ta: "Ta rất biết ơn vì đến nay cô vẫn luôn giúp ta, đã đồng ý chuyện khiến Thường gia rơi đài, thì nhất định ta sẽ làm tròn lời hứa, nhưng thứ cho ta không cách nào hy sinh đứa bé, dù sao đây cũng là máu mủ của ta."

Thường Tư Viện nhìn bộ dáng kiên định của nàng, biết mình không cách nào thuyết phục được, chỉ đành phải lui bước: "Cô muốn giữ lại nó cũng được, còn có một biện pháp. Vẫn theo kế hoạch mưu hại hoàng tử trước đó, chỉ là mưu hại chưa thành, như vậy được chưa?"

Ý của nàng ta là chuyện vẫn sẽ tiến hành như cũ, nhưng sẽ thay đổi bước cuối cùng một chút, như vậy không cần hy sinh đứa bé của Lục Khê, cũng có thể theo kế hoạch lúc đầu khiến tội danh mưu hại hoàng tử rơi xuống người nàng ta, hoàng thượng sẽ có cơ lấy sai lầm này đẩy tới Thường gia, thuận nước đẩy thuyền thu hồi những quyền hành mà Thường Vệ Quang nắm giữ mấy năm gần đây, cùng với đất đai, nô bộc khổng lồ của Thường gia tại kinh thành.

Phải biết, lưu lại một thần tử quyền khuynh triều dã như vậy, đối với hoàng thượng mà nói chính là một uy hiếp cực lớn, một khi Thường Vệ Quang muốn tạo phản, chỉ cần Thái hậu âm thầm ủng hộ, hoàng thượng sẽ phải gặp phải phiền toái không nhỏ.

Lục Khê chần chờ chốc lát, rốt cuộc vẫn phải gật đầu: "Cô định làm thế nào?"

"Cái này ta sẽ suy nghĩ thêm, nghĩ xong sẽ nói cho cô biết."

Lục Khê gật đầu: "Đa tạ cô thành toàn."

Thường Tư Viện cười cười, "Ta hiểu nỗi khổ tâm của cô, cũng đa tạ cô thành toàn."

Xoay người rời đi, nàng lại cười nói: "Hôm nay thân thể cô nặng nề, không cần tiễn ta...ta tự đi ra ngoài được."

Thường Tư Viện mang theo cung nữ thái giám đi trên con đường đá bên ngoài Nhạc Thanh điện, lơ đãng nhìn đám đá lờm chờm dưới chân, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hồ sen nơi xa, trong ánh mắt chợt lóe lên chút phức tạp.

Nhưng lúc ngẩng đầu lên lần nữa, đột nhiên phát hiện trong hành lang dài bên kia hồ sen hình như có một nam tử đang đứng, ánh mắt luôn dừng lại ở Nhạc Thanh điện, dáng vẻ nhìn rất quen.

"Lục Nhi ——" lời vừa ra khỏi miệng, nàng ta liền phản ứng kịp, Lục Nhi đã vì nàng ta bỏ mạng, thần sắc phức tạp nhắm mắt lại, lạnh nhạt phân phó: "Trân Đào, qua bên kia xem thử, là ai ở nơi đó."

Thấy Trân Đào thẳng đường đi tới nói mấy câu với nam tử mặc triều phục, nam tử kia ngẩng đầu nhìn qua bên này, sau đó cùng Trân Đào quay lại.Fuly_di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Vi thần Quý Thanh An tham kiến Tiệp dư nương nương."

Nghe hần hỷ xưng tên ra, rốt cuộc Thường Tư Viện cũng nhớ tại sao lại cảm thấy hần nhìn quen mắt, lúc trước khi còn là Thường phi nương nương đã không ít lần gặp nam tử này trong thư phòng của hoàng thượng, nếu như nhớ không lầm, hần còn là người tình của Thường Tư Vân.

Nam tử này dung mạo bất phàm, ngũ quan như ngọc, nhưng lúc Thường Tư Viện còn ở Thường phủ đã quen nhìn thấy đám triều thần lui tới với Thường Vệ Quang, dù dáng vẻ có thể nào đi nữa thì khi bị quan trường thẩm nhần, bắt đầu tiếp cận với quyền thế, cuối cùng cũng sẽ biến thành bộ dáng như bây giờ.

Nàng quan sát nam nhân này mấy lần, tốt lắm, biết thu liễm dáng vẻ một mối, bày ra bộ dạng khôn khéo, cũng chỉ là con hát trong chốn quan trường này mà thôi.

"Quý đại nhân vừa tan triều à." Nàng ta không khách khí liếc nhìn triều phục trên người hắn, trong ánh mắt không lộ chút biểu cảm dư thừa:
"Nhưng Bốn cung nhớ đường xuất cung không phải ở bên này."

Quý Thanh An có chút xấu hổ, cúi đầu đáp, "Bẩm nương nương, vì thần vốn định đi xuyên qua Ngự Hoa Viên tản bộ trở về, không ngờ rằng đi dọc theo hồ sen liền tới phụ cận Nhạc Thanh điện, quấy rầy phượng giá của nương nương, thật sự sợ hãi, mong nương nương thứ tội."

Thường Tư Viện vốn thông minh, lập tức nhìn ra điểm mờ ám.

Quý đại nhân này nếu đã vô ý đến đây, làm sao có thể nói rõ được ba chữ "Nhạc Thanh điện"? Hơn nữa một đại thần lâu năm như hắn vốn đã quen thuộc với hoàng cung sao lại vô ý lạc đường.

"Hôm nay ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong xanh, quả thật thích hợp đến Ngự Hoa Viên tản bộ." Nàng ta cười như không cười liếc Quý Thanh An một cái, lúc đi lướt qua còn cười nói: "Trân Đào, hôm nay hơi nhức đầu, Bốn cung thật sự không chịu nổi, mau quay về thôi."

"Dạ, nương nương."

Nhìn cung phi mặc hoa phục tự nhiên rời đi, Quý Thanh An cứng người ở tại chỗ, chỉ có thể nói theo bản năng: "Vi thần cung tiễn Tiệp dư nương

nường."

Một trận gió thổi qua, lúc này hần mới cảm giác được trên lưng đã ướt mồ hôi, cũng không biết là do thời tiết quá nóng hay vì sao.

Trước kia đã từng nghe Thường Tư Vân nhiều lần nhắc tới vị Tiệp dư tỷ tỷ cùng cha khác mẹ này, theo lời nàng ta, Tiệp dư này là thứ nữ không có đầu óc chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng, rồi sau đó vào cung, được sủng ái, liên hống hách ngang ngược, điển hình của Ma Tước hóa Phượng Hoàng.

Chính hần cũng không biết là vì sao, luôn đặc biệt để ý đến Lục Dung Hoa này, rõ ràng lúc trước chỉ vì yêu thích nên mới nghĩ tới việc muốn lấy nàng về phủ, nhưng bởi vì không đạt được nên hôm nay trở thành vết sẹo trong lòng, thỉnh thoảng sẽ bị vén lên, thỉnh thoảng sẽ nghĩ đến.Fuly_dieendaanleequaydonn

Vì vậy từ yêu thích đơn thuần biến thành tình cảm khắc cốt ghi tâm, dù biết đó là nữ nhân của hoàng thượng, hần cũng như thiêu thân lao đầu vào lửa muốn đến gần hơn, gần hơn chút nữa.

Quý Thanh An thuận lợi cả đời, gia đình giàu nhất huyện, bởi vì là phú gia lâu đời, đến quan huyện cũng phải nhường nhà bọn họ ba phần, vì quan huyện muốn làm gì có nhà họ bỏ công trợ giúp đều thuận lợi hơn rất nhiều.

Gia cảnh như thế, từ nhỏ hần lại tài trí hơn người, tướng mạo thanh tú, trong thư viện luôn được tiên sinh tán thưởng, vậy nên càng tâm cao khí ngạo.

Là một đệ tử phú gia không bận tâm ăn mặc, cố gắng học tập, tuổi còn trẻ đã đỗ tú tài, tiếp theo là Cử nhân, sau đó nữa là Tiến Sĩ, cuối cùng trở thành “rồng trong biển người”, trúng Trạng Nguyên.

Tuổi thơ của hần rất êm đẹp, gia thế tốt, tướng mạo tốt, phẩm hạnh tốt, Quan Lộ tốt, tự nhận không có gì mình muốn mà không được, chỉ ngoại trừ

một người.

Đó chính là Lục Khê.

Không có được chính là tốt nhất, hắn không chiếm được nàng, nàng là vết thương trong lòng hắn, dù có Thường Tư Vân xinh đẹp ở bên người, cũng không bù đắp được phần thiếu sót này

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đột Biến 【 Hai 】

Edit: Fuly

Quý Thanh An đứng lặng trên con đường đá một lúc lâu, vừa bất an trước điệu cười như không cười của Thường Tiệp dư này, lại vừa vì biết người mình yêu đang ở ngay phía trước nhưng không gặp được mà cảm thấy mất mát.

Tiểu Thuận đang canh giữ ở ngoài Nhạc Thanh điện nhìn hẩn ngẩn người ở đó một lúc lâu, suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi báo chuyện này cho Lục Khê.

Nam tử mặc triều phục, khí vũ phi phàm, có thể xuất hiện ở ngoài Nhạc Thanh điện của nàng ở thời điểm này. Lục Khê nhanh chóng biết được người đến là ai.

Bên môi hiện lên một nụ cười thản nhiên, nàng vịn tay Vân Nhất đứng dậy: "Đi, đi ra xem một chút." Fuly_Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôm nay nàng mặc một bộ y phục vàng nhạt, tóc búi đơn giản, trên khuôn mặt là thần thái thư nhả.

Nàng vịn tay Vân Nhất, chậm rãi bước ra khỏi điện, trên mặt còn treo nụ cười nhẹ đi về phía người đang đứng ở phụ cận.

Quý Thanh An còn tưởng rằng mình hoa mắt, nếu không vì sao người hẩn đang tương tư lại mỉm cười đi tới nơi này?

Đôi môi hẩn run rẩy, cuối cùng vẫn không có lá gan kêu một tiếng "Khê nhi" .

Ngược lại là Lục Khê mở miệng trước: "Ngọn gió nào thổi Quý đại nhân đến đây vậy?"

Nàng khẽ liếc qua Vân Nhất, Vân Nhất đứng lại, còn nàng vẫn tiếp tục đi tới chỗ Quý Thanh An.

Quý Thanh An quên cả hành lễ, khi phản ứng lại thấy đã muộn, liền vội vàng khom người: "Vi thần tham kiến Lục Dung Hoa."

"Đại nhân không cần đa lễ." Lục Khê nhẹ nhàng nói, giọng nói cùng nụ cười vẫn như khi đang còn ở Giang Nam, tựa một đoá lan thanh khiết tươi mát.

Nội tâm Quý Thanh An chấn động, hần đáp khẽ: "Vi thần đi dạo ở ngự hoa viên, không ngờ một phút thất thần, lại dọc theo hồ sen đến điện của nương nương, quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, mong rằng nương nương thứ tội."

"Ta cũng chỉ đang đi dạo thôi, có gì lại nói đại nhân làm phiền ta nghỉ ngơi?" Nàng vẫn cười, trong tươi cười lại nhiều hơn một chút thâm lương, ánh mắt nhìn hần tăng thêm một tầng cảm xúc, có lẽ là đau thương, có lẽ là bất đắc dĩ, khiến nội tâm Quý Thanh An ngày càng khó khống chế.

Quả nhiên là nàng yêu mình! Nhất định là Lục Thẩm Tư vì tiền đồ mà buộc nàng vào cung!

Hần nghĩ như vậy, ngón tay giật giật, muốn nắm lấy tay nàng, nhưng chần chờ chốc lát, vẫn không dám.

Hần dùng âm thanh chỉ có nàng nghe được nói: "Ta rất nhớ nàng."

Ánh mắt Lục Khê giật giật, sau đó trở nên ráo hoảnh, không nhìn ra chút nào khác thường.

Đầu óc của nàng nhanh chóng vận hành, các ý niệm lần lượt nổi lên, nhưng trước khi nàng muốn áp dụng lại chìm hẳn xuống. Fuly_di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Khi thích, hắn cứu nàng thoát khỏi cái chết, khi không thích nữa thì tự tay giết chết nàng cùng cốt nhục chỉ mới sáu tháng.

Đó là con của nàng và hắn, nàng mang tâm trạng vui sướng khi làm mẫu thân hòa vào từng đường kim mũi chỉ may y phục cho hài nhi, nàng cứ nghĩ đó là quà tặng lớn nhất ông trời ban cho bọn họ, nhưng hóa ra lại chỉ là chướng ngại cản hắn bò lên cao, phải chết dưới bàn tay tàn nhẫn của hắn.

Cho đến giờ khắc này, Lục Khê vẫn không hiểu, sao lại có một kẻ máu lạnh đến thế, vì mưu cầu danh lợi mà cả cốt nhục của mình cũng không tha. Nếu không phải vì vậy, thì dù có hận đến mức nào nàng cũng sẽ không chọn đi con đường này.

Nhưng là bây giờ, với người trước mắt này, nàng đã hiểu rõ, sẽ không ngu ngốc cho rằng hắn là nam tử tuấn tú nàng thích khi còn mang tâm tình thiếu nữ trước kia.

Tình cảm thuần túy, trái tim thật lòng, đều bị quan trường hắc ám hủ hóa, một khi hắn đã bước chân vào vòng danh lợi, thì sẽ chẳng bao giờ cảm thấy thỏa mãn.

Nếu chỉ là vì vinh hoa phú quý mà hắn từ bỏ nàng và đứa bé, nàng sẽ chỉ cảm thấy ban đầu là do mình nhìn người không tinh, nhưng hắn lại tàn nhẫn đến mức khiến trái tim nàng băng giá, ép nàng vào tuyệt lộ, khiến nàng và con chết thảm, đây mới là nỗi hận làm nàng khắc cốt ghi tâm.

Những dòng suy nghĩ lẫn quẩn trong đầu, Lục Khê dần tỉnh táo lại, nàng dịu dàng cười nhìn Quý Thanh An, hốc mắt có chút ướm át: *"Nhắm thì huề tổ thủ, loạn hoa phi như lý, hoãn bộ hương nhân."

*Dịch nghĩa: "Nhớ khi tay trong tay, dưới mưa hoa bông bênh, chậm rãi ngã lưng xuống."

Dừng một chút, ở thời khắc Quý Thanh An còn đang nhú mày, nàng cười chua xót: "Hôm nay ta đã có cốt nhục của hoàng thượng, Lục Khê trước kia đã chết rồi."

—— chết ở trong tay của người.

"Từ nay về sau, không nên gặp nhau nữa thì tốt hơn."

—— lúc gặp lại, chỉ sợ sẽ là ngày chết của người.

Quý Thanh An chậm rãi lấy chiếc khăn tay kia ra, âm thanh có chút khàn khàn: "Hôm đó nàng làm rách chiếc khăn này trong Ngự Hoa Viên, ta liền biết nàng vốn không hề vô tâm với ta."

Lục Khê nhìn chiếc khăn, chỉ nói khẽ: "Sau này đừng nên nói những lời như vậy nữa, nếu bị người khác nghe thấy, ta và người đều chỉ có một con đường chết. Chiếc khăn này. xem như là lễ vật cuối cùng ta tặng người, thấy vật như thấy người."

Âm thanh của nàng bắt đầu nghẹn ngào, lại nghe Quý Thanh An nhấn mạnh: "Mỗi ngày ta đều sẽ luôn mang nó bên người, nàng yên tâm."

Lời thề của hắn, sau khi đạt được đều trở nên biến chất.

Như vậy hôm nay không đạt được, có phải sẽ trở nên trường cửu hay không?

Cuối cùng Lục Khê chỉ cười nhìn hắn: "Bảo trọng."

Xoay người rời đi, không còn lưu luyến.

Nàng ở trong cung lâu như vậy, cuối cùng cũng đã học được cách diễn trò, dù tiết mục si tình thế này khiến rằng nàng chưa lên, nhưng vẫn diễn ra hình ra dạng.

Dùng sự ác độc của ta đáp trả lại sự vô tâm của người, Quý Thanh An, người cảm thấy như vậy được chứ?

Mấy ngày sau, Lâm hoa điện có một vị khách không mời mà đến.

Thường Tư Viện đang ngồi ở sau rèm nghỉ ngơi, lại nghe tiểu thái giám ngoài cửa cung kính hồi báo: "Nường nường, Tư Vân tiểu thư vào cung cầu kiến nường nường, nường nường có muốn gặp không?"

Thường Tư Vân?

Khóe miệng nàng ta hiện lên một nụ cười nhạt, Thường Tư Viện mở mắt ra, lười biếng nói một câu: "Tuyên."Fuly_di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Ý vào sự phú quý bây giờ của Thường gia, Thường Tư Vân tiêu tiền rất hào phóng. Việc vào cung gặp phi tử thế này không phải ai cũng có thể, vậy mà nàng ta lại xin được hoàng hậu, có thể thấy Thường Vệ Quang cường chiều nàng ta đến cỡ nào.

Thường Tư Vân mặc một bộ y phục đỏ thêu chỉ vàng, búi tóc cắm đầy trang sức bằng vàng ròng, duyên dáng đẩy cửa đi vào.

"Tỷ tỷ, muội muội tới thăm người đây!"

Thường Tư Viện đứng trước rèm nhìn sang, âm thanh vững vàng, không chứa chút cảm xúc, tựa như một người đã ở lâu trong cung, rất có khí thế: "Dù là tỷ muội, ở trong cung này cũng phải giữ quy củ, Trân Đào, chỉ cho nhị tiểu thư biết vào cung gặp nường nường thì phải hành lễ thế nào."

"Vâng" Trân Đào vén rèm lên đi tới trước mặt Thường Tư Vân, lạnh nhạt nói: "Nhị tiểu thư, xin đi làm theo nô tỳ."

Cúi đầu, khụy chân, đôi tay để bên hông, Trân Đào máy móc dạy nàng ta hành lễ, thái độ cẩn thận tỉ mỉ.

Thường Tư Vân nào chịu được uất ức lớn như vậy?

Thường Tiệp dư này, lúc trước ở Thường phủ luôn bị nàng ta khi dễ, hôm nay lại bò lên làm phượng hoàng, giờ còn muốn dùng uy phong lấn ép nàng ta!?

Nàng ta chẳng những không hành lễ, ngược lại cười lạnh, "Tỷ tỷ, người chớ quên ban đầu là ai cho người vào cung, nếu không phải muội muội tự nguyện bỏ qua vị trí này, người cho rằng người có thể hưởng thụ được vinh hoa phú quý như hôm nay sao?"

Thường Tư Viện bật cười, không chút để ý vén rèm đi ra: "Ở kìa, có phải bản cung nên cảm tạ muội đã cho ta cơ hội này không?"

Hai người đã lâu không gặp, hôm nay mới chính thức đối mặt.

Thường Tư Viện mặc một bộ váy Phú quý màu đỏ tươi, dùng chỉ vàng thêu thành đồ án bách hoa, vừa bước ra đã át đi trân phẩm độc nhất vô nhị của kinh thành hôm nay mà Thường Tư Vân mang, tóc nàng chỉ cài một cây trâm lưu ly mạ vàng đơn giản, nhưng vẫn mỹ lệ hơn Thường Tư Vân rất nhiều.

Thường Tư Vân cảm thấy rất chói mắt, nữ nhân này trước kia chỉ là một đứa con hoang, thế nhưng bây giờ lại có thể bò lên vị trí cao như vậy!

"Đều là người một nhà, tỷ tỷ không cần phải cảm tạ ta đâu, giúp tỷ tỷ cũng là điều mà mà kẻ là muội muội ta nên làm." Nàng ta cười ngọt ngào,

"Nhưng muội cũng có chuyện muốn nhờ, mong rằng tỷ tỷ có thể giúp đỡ, coi như đáp lễ việc muội giúp tỷ vào cung ngày đó."

"Hả? Sao bốn cung lại nhớ rằng, ngày đó rõ ràng là muội đã sớm mất trình tiết, bất đắc dĩ mới để cho kẻ làm tỷ tỷ như ta đây thay thế người vào cung?" Ánh mắt Thường Tư Viện lạnh lẽo, nhưng nụ cười bên môi vẫn tươi tắn: "Nhưng Bốn cung cũng không phải là kẻ hay mang thù, nói đi, người muốn Bốn cung giúp cái gì?"Fuly_di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Muội muội hi vọng tỷ tỷ. Hi vọng Tiệp dư nương nương đừng nói ra chuyện Thanh An đến Nhạc Thanh điện hôm đó." Dù sao cũng là đang cầu xin người khác, nên Thường Tư Viện đành cam chịu yếu thế.

Thanh An?

Một lúc lâu, Thường Tư Viện mới nhú mào, nhớ đến Lễ Bộ Thượng Thư kia: "A, người là đang nhắc đến tên Quý Thanh An ăn trong chén nhìn trong nồi kia? Nếu đã xem trọng mỹ nhân muội muội như hoa như ngọc của bốn cung sao còn vấn vương với phi tử của hoàng thượng vậy?"

Thường Tư Viện biến sắc, có chút miễn cưỡng cười nói: "Tiệp dư nương nương nói gì vậy, trước kia Thanh An cũng chỉ có chút quen biết với Lục Dung Hoa thôi, sao giống với nương nương nói chứ, gì mà ăn trong chén nhìn trong nồi."

Nàng dừng một chút, mới còn nói, "Chuyện này có can hệ rộng, mong rằng nương nương nể tình nghĩa tỷ muội chúng ta, đừng nói ra ngoài, để tránh người có lòng dạ xấu xa biết sẽ gây bất lợi cho Thanh An."

Thường Tư Viện cười như không cười nhìn nàng: "Sao hả, người thật thật sự thích Quý đại nhân kia rồi? Khó trách chịu vô danh vô phận đi theo hẳn lâu như vậy."

Lại thấy Thường Tư Vân rũ mắt xuống sờ sờ vùng bụng bằng phẳng của mình: "Chàng là phụ thân của con ta, ta làm sao có thể để hài nhi còn chưa ra đời đã mất đi phụ thân đây chứ?"

Thường Tư Viện ngẩn ra.

Thật ra, nàng ta đã đoán ra được Quý Thanh An có tình ý với Lục Khê, còn về phần Lục Khê. Nàng không rõ lắm.

Nhưng trong đầu chợt hiện ra một ý tưởng, khiến tim nàng ta như muốn ngừng đập.

Trầm ngâm một lát, nàng ta ngẩng đầu lên chậm rãi cười cười: "Nếu đã như thế, người theo ta đến Nhạc Thanh điện đi, đúng lúc Lục Dung Hoa cũng đang mang thai, nể tình Bốn cung, có lẽ nàng sẽ nói chuyện với người một chút. Người nói rõ chuyện Quý đại nhân cho nàng ấy biết, dù sao ngày đó không chỉ mình Bốn cung thấy Quý đại nhân ở cạnh Nhạc Thanh điện, nếu Lục Dung Hoa cảm thấy chuyện này không cần bẩm báo cho hoàng thượng, thì bản cung cũng sẽ không làm khó người."

Hai người lên liền xa, đi về hướng Nhạc Thanh điện.

Lục Khê không ngờ rằng Thường Tư Viện lại đến nhanh như vậy, càng không ngờ tới lần này nàng ta còn dẫn theo người .

"Hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời cũng không quá gắt, nếu Dung Hoa muội muội rảnh rồi, vậy cùng tỷ tỷ đến hồ sen ngồi một chút được không? Đây là gia muội, cũng đang mang thai, nên cũng muốn muội muội chỉ dạy cho chút kiến thức." Thường Tư Viện đi thẳng vào vấn đề.

Lục Khê hơi ngập ngừng, tầm mắt rơi vào người sau lưng nàng ta, nhất thời sắc mặt biến đổi.

Thường Tư Vân?

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đột Biến 【 Ba 】

Edit: Fuly

Quý phủ, thư phòng, cửa phòng khép hờ, khó ngăn được tiếng thở dốc, từ khe cửa còn có thể nhìn thấy hai bóng người đang quần lấy nhau.

"Như thế nào, có phải thiếp quyến rũ hơn thiên kim Tổng đốc nhiều phải không?"

"Nàng ta sao có thể so được với nàng? Ta sẽ dùng lễ nghi cao nhất nghênh nàng vào cửa, để nàng làm chánh thất, về sau mỗi ngày ân ái cùng ta, tốt nhất là khiến nàng không xuống được giường."

Những âm thanh bên trong như mũi nhọn đâm thẳng vào đầu Lục Khê, trong khoảnh khắc, nàng có cảm giác như mình bị những hình ảnh kia lấp kín.

Nhưng không phải.

Sống lại lần nữa, những chuyện cũ trước kia đối với nàng mà nói chỉ có thể là một kế hoạch báo thù tỉ mỉ, tuyệt không nên mang theo một chút sầu não hay khổ sở nào nữa.

Bởi vì bọn họ không xứng để nàng phải tổn hao dù là một chút xú tinh lực để chú ý đến, chỉ cần an tĩnh chờ chết là tốt rồi.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của nàng từ từ trở nên lạnh nhạt, dịu dàng nhìn Thường Tư Vân cười một tiếng: "Đây là muội muội của Tiệp dư? Dung mạo quả thật giống Tiệp dư."

Giọng nói cùng vẻ mặt như vậy, khiến Thường Tư Viện cũng không khỏi sửng sốt, còn tưởng rằng ánh mắt rét lạnh chợt lóe lên một khắc trước chính là ảo giác của mình.

Lục Khê vịn tay Vân Nhất đứng lên, phân phó Bích Chân: "Bưng chút trà cùng điểm tâm đến bên hồ sen trong đình."

"Vâng"

Vân Nhất đỡ nàng, ba nữ nhân cùng đi đến hồ sen ngoài Nhạ Thanh điện, các cung nữ ở lại hành lang dài bên ngoài đình, không đi vào cùng.

Hành lang đỏ thẫm uốn lượn quanh ao, đình nghỉ mát được xây giữa hồ sen, đứng giữa không trung, giống như đưa tay là có thể đựng được đóa hoa trên mặt nước.

Mùa hè đã tới, hoa sen cũng mới nở, Lục Khê mỉm cười nâng một ly trà hoa lên, có chút ngượng ngùng nói: "Trời nóng nực rồi, ta có sai người làm chút trà hoa thanh nhiệt giải hỏa..., không biết hôm nay có khách quý tới, không có gì ngoài trà, mong rằng Tiệp dư cùng."

Thường Tư Viện hiểu ý, bổ sung, "Tư Vân là nhị tiểu thư Thường gia."

Vì vậy Lục Khê nói tiếp: "Mong rằng Tiệp dư cùng nhị tiểu thư đừng chê."

Thường Tư Vân vội vàng cười duyên nói: "Đâu có đâu có, Lục Dung Hoa nói đùa rồi, ngày trước dân nữ chưa được vào cung, thấy mọi thứ trong cung đều là cực tốt. Fuly_ddiieenddanlequydonn Có thể được Lục Dung Hoa mời uống trà chính là tam sinh hữu hạnh, dân nữ vui mừng còn không kịp, nào dám chê chứ?"

Nàng ta nghĩ cười như vậy sẽ khiến người khác yêu thích, trước giờ, chỉ cần nàng ta cười như vậy trước mặt phụ thân hoặc tình lang đều nhận được

vô hạn sủng ái, nhưng nàng ta không ngờ trước khi sống lại Lục Khê từng đứng ngoài thư phòng thấy nàng cười như vậy với Quý Thanh An, âm thanh này gần như làm nổi lên toàn bộ hận ý trong lòng Lục Khê.

Chính nàng ta cùng Quý Thanh An cấu kết với nhau làm việc xấu, hại chết mình và đứa bé!

Chính phụ thân của Thường Tư Vân, hại chết mấy trăm mạng người của Lục gia!

Tròng mắt tối sầm lại, Lục Khê lẳng lặng cúi đầu xuống, nụ cười không giảm: "Không biết hôm nay Tiệp dư mang theo nhị tiểu thư đến đây là có chuyện gì? Chỉ là muốn tìm muội muội lãnh giáo chút kiến thức dưỡng thai sao?"

Thường Tư Viện cười cười: "Đúng vậy, tỷ tỷ chưa từng làm mẹ, Tư Vân lại không thích nói những chuyện này với mẫu thân, muội muội cũng biết rồi đó, người làm mẫu thân thường hay quan tâm vài vấn đề. vì vậy, tỷ tỷ không thể làm gì khác hơn là mang nàng ấy tới tìm muội lãnh giáo một chút, mong rằng muội muội nể mặt tỷ tỷ, vui lòng chỉ giáo."

Lục Khê chạm mắt với nàng ta giữa không trung, trong lòng biết rõ mục đích của nàng ta không phải đơn giản như thế, nếu nàng đoán không sai, sợ rằng hôm nay chính là ngày Thường Tư Viện muốn ôm tội danh mưu hại hoàng tử lên người.

Nhưng nàng ta dẫn theo Thường Tư Vân Sợ rằng kế hoạch có biến.

Cũng được, nếu đều là người đáng thương đồng mệnh tương liên, tốt nhất nên để tội danh này cho người khác gánh, về phần người nào, tất nhiên chính là một trong những kẻ thù lớn nhất của nàng, đây quả thật là việc vui ngoài ý muốn.

Lục Khê cười nhạt, mời hai người ăn bánh ngọt Bích Chân bưng tới, khẽ gật đầu với Bích Chân một cái, Bích Chân chần chờ chốc lát, rút cuộc rời đi.

Thông minh như nàng ấy, tất nhiên nhìn ra được ánh mắt chủ tử có chút không giống, hơn nữa Thường Tiệp dư lại mang theo muội muội đến đây, chuyện này thật sự là có chút kỳ lạ.

Nhưng là ý của Lục Khê, nàng chỉ có thể tuân theo.

Thường Tư Viện nhìn một bàn phù dung cuốn tơ vàng, cười nói: "Ngự Thiện Phòng lại có điểm tâm tốt như vậy, đến giờ ta mới biết đấy."

Lục Khê nói: "Tỷ tỷ chê cười rồi, bởi vì muội mang thai hoàng nhi, nên hoàng thượng đặc biệt chuẩn bị cho muội một phòng bếp nhỏ, để muội thích ăn gì thì sai người nấu, cũng tiện cho việc muội dễ đói, sai người đi tới đi lui thông báo cho Ngự Thiện Phòng chuẩn bị tốn thêm thời gian lại rắc rối."

Thường Tư Viện cầm một khối bô vào trong miệng, vừa vào miệng liền tan đi, ngọt mà không ngán, tư vị thật sự là vô cùng mê người: "Hoàng thượng quả nhiên thương yêu muội muội, khiến tỷ tỷ như ta thật ganh tỵ."

"Hoàng thượng nào có thương yêu muội chứ, rõ ràng là sợ hoàng nhi đói bụng." Lục Khê cũng đùa theo, nếu ở trước mặt nhị tiểu thư, Thường Tư Viện muốn nói đùa, nàng tất nhiên cũng phải phối hợp.

Đánh thái cực như vậy một lúc, rốt cuộc Thường Tư Viện cũng không nén được tức giận, thầm nghĩ Thường Tư Viện không chịu chuyển đề tài tới việc Quý Thanh An, nhất định là không thật lòng muốn giúp đỡ.

Nàng cắt đứt lời Thường Tư Viện đang định nói, chen vào: "Không biết mấy ngày trước, Lục Dung Hoa có còn nhớ việc gặp Lễ Bộ Thượng Thư Quý đại nhân ở hồ sen này không?"

Câu hỏi vô cùng đột ngột, Thường Tư Viện cùng Lục Khê đều ngẩn người, không ngờ nàng ta lại đi thẳng vào vấn đề như thế.

Lục Khê liếc nhìn nụ cười trong mắt Thường Tư Viện, hơi kinh ngạc hỏi_Fuly_die~ndanlequyydon: "Lẽ Bộ Thượng Thư Quý đại nhân? Sao đột nhiên Nhị tiểu thư lại hỏi chuyện này? Ta tiến cung không lâu, đừng nói căn bản chưa từng thấy Quý đại nhân này, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, sao lại có chuyện gặp phải Quý đại nhân bên hồ sen mấy ngày trước chứ?"

Thường Tư Vân ngẩn ra, ". Lục Dung Hoa chưa từng gặp qua?"

Lần này Lục Khê bật cười: "Sao vậy, chẳng lẽ ta nên gặp hẳn sao? Làm phi tử của hoàng thượng, sống trong hậu cung khó nhìn thấy đại thần trên triều, hơn nữa Nhạc Thanh điện này của ta cũng không nằm trên đường xuất cung, dù các đại thần hạ triều trở về cũng nhất định sẽ không đi qua đây, dĩ nhiên là ta không gặp vị đại nhân đó rồi."

Trong nháy mắt, Thường Tư Vân hiểu ý của nàng.

Nàng ta cúi mâu cười: "Dung Hoa thứ tội, là dân nữ đường đột."

Quý Thanh An chưa từng tới, Lục Dung Hoa cũng không gặp, căn bản không có chuyện như thế, về sau ai cũng không được nhắc tới.

Đề tài tới đây liền kết thúc, Thường Tư Viện cười cầm một khối phù dung cuốn tơ vàng, đứng dậy đi tới bên cạnh lan can, bóp vụn thả vào trong ao. Chỉ chốc lát sau, một đoàn cá chép liền bơi đến, đua nhau ăn, nổi đầy một vùng nước.

"Mau nhìn xem, những chú cá này thật là tham ăn." Nàng ta quay đầu lại ngoắc hai người, nụ cười tươi rói, giống như một đứa bé .

Lục Khê chần chờ một chút, ngay sau đó đi tới bên cạnh nàng ta, cũng quay đầu nói với Thường Tư Vân: " Nhị tiểu thư cũng cùng đến xem một chút đi, cá chép trong cung là Trân Phẫm, ở ngoài cung khó có thể nhìn thấy."

Hai người đang đứng kề nhau ở lan canh, đứng bên cạnh Thường Tư Viện nhìn xuống mặt nước, quả nhiên là trông thấy một đám cá chép màu sắc sặc sỡ vui vẻ bơi lội, thậm chí vì giành ăn, còn nhảy lên khỏi mặt nước, mang theo bóng nước chói sáng dưới ánh mặt trời, vô cùng đẹp mắt.

Thường Tư Vân nhìn đến ngây dại.

Cũng ngay thời khắc yên tĩnh này, cảnh tượng vốn tốt đẹp như tranh lại đột nhiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Thường Tư Viện đưa bánh ngọt còn dư lại trong tay cho muội muội, mỉm cười nói: "Ừ, người cũng thử một chút đi."

Thường Tư Vân đưa tay tới đón, nhưng không ngờ bàn tay đang đưa về phía mình đột nhiên đẩy mạnh, nàng ta mất trọng tâm, ngã về hướng hồ nước.

Nhưng Lục Khê lại đang đứng trước nàng ta, cũ ngã này, đánh mạnh lên người Lục Khê!

Bên kia, các cung nữ còn chưa kịp phản ứng, đã thấy bên này nhị tiểu thư Thường gia dùng tốc độ kinh người nhào về phía chủ tử nhà mình, Lục Khê lại đang ngấm cá trong ao, không dự liệu được nguy hiểm sau lưng, cứ như vậy ngã vào hồ nước.

"Bùm ——" Âm thanh vật nặng rơi xuống khiến mọi người đều bị dọa đứng hình.

Mặc dù Lục Khê đã có chuẩn bị về tâm lý, nhưng không ngờ tới sẽ là phương thức trực tiếp như vậy, nàng vốn biết bơi, nhưng ở trong nước vũng vầy một lúc vẫn không nổi lên được, cảm giác khủng hoảng cùng vô lực ập vào lòng, đến cả trái tim cũng bắt đầu run rẩy.

Giống như thấy lại cảnh tượng nàng bị người ta nhấn đầu xuống nước ở kiếp trước, nàng vũng liêu mạng vũng vầy như vậy, nhưng là tử nữ yếu đuối —— còn đang mang thai sáu tháng, sao có thể địch nổi sức lực của một nam nhân hàng năm luyện võ đây?_Fuly_ddlqd

Màn nước lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng vọt tới, hô hấp yếu dần đi, có lúc tưởng như đã ngừng thở, sự khủng hoảng trong lòng ngày một tràn ra, khiến nàng hoàn toàn không thể chịu nổi, chỉ cảm thấy nước lạnh từng đợt từng đợt tràn vào miệng mũi, sặc vào cổ họng nàng.

Nàng cần không khí! Nàng cần hô hấp!

Nàng bất chấp tất cả để vùng vẫy, vì mình, vì đứa bé, vì kết tinh tình yêu nàng đã mong đợi quá lâu.

Nhưng cuối cùng, nàng chẳng còn hơi sức để giãy dụa nữa, chỉ còn có thể dùng hết sức lực còn lại đưa tay vượt vùng bụng đã nhô ra, giống như đang cảm nhận được được sự chuyển động của tiểu sinh mệnh đó. Nàng biết nàng sẽ phải vĩnh biệt hài nhi.

Sự thống khổ và khủng hoảng của kiếp trước đồng loạt xông lên đầu, tứ chi của nàng đã vô lực, dù giờ phút này không có ai đè đầu nàng xuống, nàng cũng không nổi lên được.

Nàng loáng thoáng thấy vẻ mặt sợ hãi của hai tỷ muội Thường Tư Viện, nhưng trong mắt Thường Tư Viện của chỉ có một mảnh lạnh lẽo, có lẽ còn có áy náy cùng hối hận, nhưng nàng ta chỉ đứng ở nơi đó, thờ ơ hờ hững nhìn mình.

"Chủ tử ——" Bích Chân cùng Vân Nhất là hai người phản ứng đầu tiên, nhanh chóng băng qua hành lang chạy về phía này.

Bích Chân biết bơi, trực tiếp nhảy xuống hồ sen, còn Vân Nhất thì rống lên với đám cung nữ, thái giám Thường Tư Viện mang tới: "Cứu mạng! Người đâu mau tới đây! Ai biết bơi thì nhảy xuống cứu người hết đi!"

Đám người đứng hình vì sợ hãi lúc này mới có phản ứng, “ùm” “ùm” âm thanh vật nặng chạm nước vang lên liên hồi, rồi rít bơi về phía Lục Dung Hoa đang chìm dưới nước.

Trong cơn kinh hoảng, Lục Khê dùng đôi tay che lấy bụng mình, con à, con nhất định không được có chuyện gì.

Kiếp trước không thể giữ được con, là nương vô dụng, thế nhưng kiếp này, nương tuyệt đối sẽ không để con xảy ra chuyện gì!

Trong lúc tuyệt vọng cùng hi vọng luân phiên phủ kín, nàng thấy Bích Chân bơi đến gần mình, càng lúc càng gần, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm bớt.

Ý thức từ từ tan rã, nàng loáng thoáng nhìn thấy Bích Chân nâng mình lên, run giọng an ủi: "Chủ tử, không sao, có nô tỳ ở đây, người đừng nhắm mắt, nghe nô tỳ nói, nô tỳ dẫn người đi lên."

Trong ánh trăng mờ ảo như đã lên bờ, bên tai còn có âm thanh huyền ảo, có cung nữ thái giám, còn có tỷ muội Thường Tư Viện. Nhưng cuối cùng, cuối cùng tất cả trở nên yên ắng.

Nàng thật không ngờ, Thường Tư Viện lại hung ác như vậy, hung ác đến độ ruồng bỏ cả lời đã hứa với nàng.

Nàng thực ngốc, đồng mệnh tương liên thì sao chứ? Nếu giống như nàng bị người ta phản bội đến mất mạng, nào còn có tình đồng cảm đây?

Vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, từ trước đến nay vốn là vũ khí mà nữ nhân trong cung chuẩn bị.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Báo Thù 【 Một 】

Bàn tay thon dài khép quyển tấu chương, lại vuốt vuốt mí mắt hơi mỏi mệt, ở giữa là mi tâm đang nhú chặt, hẳn nên vài vết nhăn mờ nhạt.

Trưa hè nóng bức thường gây ra cảm giác buồn ngủ, người đang ngồi sau bàn sách ngược mắt nhìn cửa sổ đang mở rộng, ánh dương chói chang khiến người ta phải nheo mi, vậy mà trong đại điện lại đối lập hoàn toàn, âm u tĩnh mịch, không nghe được cả tiếng chim hót.

Minh Uyên mệt mỏi dựa vào ghế, tạm dừng việc xem tấu chương.

Chỉ chốc lát sau, cửa đại điện cột kết mở ra, Cao Lộc bất ngờ xông thẳng vào, kinh hoàng chạy đến quỳ xuống: "Hoàng thượng, xảy ra việc lớn rồi, Lục Dung Hoa rơi xuống hồ sen !"

Người đang ngồi sau bàn nhanh chóng mở mắt ra, sắc mặt trầm xuống: "Người nói cái gì?"

Cao Lộc cố trấn định bẩm báo: "Nghe nói là Thường Tiệp dư cùng nhị tiểu thư Thường gia đi đến Nhạc Thanh điện, ba người vốn thường thức trà ở bờ hồ sen, không biết sao Lục Dung Hoa lại rơi xuống nước, lúc Bích Chân cứu người lên, Dung Hoa đã hôn mê."

Minh Uyên không chút do dự đứng lên, sải bước đi ra ngoài: "Chuẩn bị xe, trăm muống đến Nhạc Thanh điện. Thái y đâu? Thái y đến chưa?"

Cao Lộc đi theo, nói: "Bẩm hoàng thượng, thái y đang trực đã chạy tới Nhạc Thanh điện, nô tài tự chủ trương sai người đi thông báo cho các thái y

khác, ước chừng khi hoàng thượng đến Nhạc Thanh điện, bọn họ cũng sẽ đến."

Nhạc Thanh điện đã lâm vào hỗn loạn.

Cả đám cung nữ thái giám quỳ xuống đất, cả người Bích Chân ướt đẫm, không kịp thay y phục, canh giữ ở bên giường lo lắng nhìn tình huống của chủ tử.

Ôn thái y nghiêm túc quan sát tình trạng của Lục Khê, nhanh chóng mở hòm ra châm cứu cho nàng.

Tỷ muội Thường Tiệp đứng cách đó không xa, Thường Tư Viện điềm nhiên nhìn qua bên này, còn Thường Tư Vân thì hoảng hốt nói không ra lời. Lúc hoàn hồn, Thường Tư Vân xanh mặt quay đầu lại nâng tay định cho tỷ tỷ mình một cái tát, nhưng chưa kịp chạm tới gò má đối phương liền bị cản lại.

Thường Tư Viện cười như không cười nhìn nàng ta: "Muội muội hôm nay phạm phải sai lầm lớn, sao không biết hối cải, còn muốn động thủ với tỷ tỷ đây?"

Thường Tư Vân hận không thể róc xương lóc thịt nàng ta, trong ánh mắt đều là hận ý: "Đồ tiện nhân lòng dạ độc ác nhà ngươi, nếu không phải do ngươi đẩy ta, sao ta có thể đẩy nàng ta xuống nước? Là ngươi cố ý thiết kế hãm hại ta!"

Thường Tư Viện cười, dịu dàng mà thản nhiên, không che giấu sự khinh bỉ đối với nàng ta: "Là ngươi tự đưa tới cửa, ta không thiết kế cái bẫy như vậy không phải phụ cơ hội ngươi cho sao? Ngày trước ngươi đối xử với ta thế nào? Giữa mùa đông đẩy ta vào ao nước đóng băng, cắt bỏ hết y phục của ta khiến ta xấu mặt. Thường Tư Vân, nhưng gì hôm nay ta trả lại chưa bằng một phần mười ngươi gây ra cho ta."

Mắt Thường Tư Vân đỏ lên vì tức, hận không thể xông lên giết chết nữ nhân này.

Ngay sau đó vừa một đám thái y chạy tới, nghe Ôn thái y nói rõ tình trạng, liền kéo nhau đến cạnh giường thương nghị.

Đúng lúc này, bên ngoài chợt truyền đến tiếng thông báo: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Trong điện vốn đã đầy người quỳ, giờ càng thêm nhiều.

Hoàng thượng một thân hoàng bào sắc mặt âm trầm đi vào phòng trong, bước nhanh tới bên giường, chỉ thấy Lục Dung Hoa sắc mặt trắng bệch đang nằm trên đó, hai mắt khép chặt, tóc còn ướt còn dính vào gò má.

Hắn đưa tay chạm vào gò má của nàng, nhiệt độ lạnh lẽo khiến tay hắn cứng ngắc, quay đầu lại tức giận quát Ôn thái y: "Quỳ làm cái gì? Còn không mau chữa trị cho Lục Dung Hoa?"

Ôn thái y lo sợ đứng dậy: "Vâng, vâng để nô tài thi châm."

Trong phòng yên ắng, Minh Uyên nhìn chăm chăm người đang hôn mê bất tỉnh trên giường, hắn không nói lời nào, đương nhiên cũng không có người nào dám nói.

Ôn thái y châm cứu xong, mới quay sang nói với Minh Uyên: "Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương bị kinh hải, nước tràn vào phổi, từng mất hô hấp trong một khoảng thời gian, tình huống không mấy lạc quan. Nhưng may mắn được trời cao che chở, tuy nước có tràn vào phổi, nhưng chỉ là một lượng nhỏ, vì vậy sau khi hạ quan thi châm, tạm thời tính mạng không có nguy hiểm."

Sắc mặt Minh Uyên hơi giãn ra, nóng vội hỏi: "Vậy bào thai trong bụng thì sao?"

Sắc mặt Ôn thái y cứng đờ, có chút chần chờ: "Thai nhi. tuy bây giờ thai nhi tạm thời giữ được, nhưng mạch tượng của nương nương rất bất ổn, thân thể cũng bị nhiễm lạnh, hạ quan sợ rằng. Sợ rằng."

Minh Uyên đè nén tức giận, trầm giọng nói: "Trẫm không muốn nghe thấy hai chữ “sợ rằng”, nếu bây giờ vẫn giữ được đứa bé, vậy trẫm hạ lệnh cho mọi người trong Thái Y Viện phải dốc toàn lực chữa trị cho Lục Dung Hoa, nhất định phải giữ được đứa bé này."

"Bọn thần tuân chỉ ——" Các thái y quỳ đầy trên mặt đất, đưa mắt nhìn Minh Uyên đi ra khỏi trong phòng.

Bên trong phòng, các thái y đang sầu lo vì thân thể của Lục Khê, bên ngoài cung nữ thái giám quỳ gối trong đại điện, hai tỷ muội Thường Tiệp dư đứng ở chính giữa, nhìn Minh Uyên âm trầm đi tới trước mặt họ.

"Vì sao Lục Dung Hoa lại rơi xuống nước?" Hắc lạnh nhạt nhìn chằm chằm Thường Tư Viện, muốn nàng ta cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Nhưng mà chẳng kịp chờ Thường Tư Viện mở miệng, Thường Tư Vân liền giành nói: "Hoàng thượng, dân nữ vốn cùng Tiệp dư nương nương đến thăm Lục Dung Hoa, nhưng không ngờ Tiệp dư nương nương lại đẩy dân nữ một cái, khiến dân nữ ngã tới trước, vô ý đẩy Lục Dung Hoa vào trong hồ ——"

Nàng ta vừa dứt lời, Minh Uyên liền lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái: "Trẫm có hỏi người sao?"

Sắc mặt nàng ta tái đi, không dám nói nữa.

"Thường Tiệp dư, trẫm đang hỏi người."

Âm thanh kia không nhanh không chậm vang dội bên tai, Thường Tư Viện chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vị Đế Vương đã làm bạn bốn năm, chột

bất đắc dĩ cười một tiếng, "Hoàng thượng, muội muội đã nói ra chân tướng rồi, tất nhiên trong lòng hoàng thượng đã có quyết định, cần gì phải hỏi nô tì nữa đây?"

Tay Thường Tư Vân vốn đang nắm chặt, trong lòng nghĩ nàng ta sẽ hãm hại mình, nhưng không ngờ lại nhận được câu trả lời thẳng thắn như thế ?!

Đôi mắt Minh Uyên từ từ tỉnh mịch, có một loại tức giận chậm rãi tản ra, khiến những người trong đại điện đều không dám ngẩng đầu.

"Là người cố ý dùng muội muội mình đẩy Lục Dung Hoa sao?"

"Vâng"

Nếu là người khác nhất định sẽ trăm phương ngàn kế nghĩ ra biện pháp chối tội, hơn nữa làm gì có ai ngốc đến mức chạy đến điện của người khác để hại họ chứ?

Từ trước đến giờ Thường Tư Viện vốn không phải là người ngu xuẩn đến mức ấy.

Minh Uyên chậm rãi quét mắt nhìn đại điện một vòng, ánh mắt nhìn dừng lại trên thân thể ướm đầm của Bích Chân: "Bích Chân, người nói đi, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?"

Bích Chân yên lặng, trên mặt vẫn còn mang nước mắt: "Bẩm hoàng thượng, nô tỳ vốn đứng ở hành lang quan sát chủ tử, chỉ nhìn thấy Thường nhị tiểu thư đẩy chủ tử xuống nước."

"Vân Nhất, vậy còn người?"

"Bẩm hoàng thượng, nô tỳ cũng thấy giống Bích Chân cô cô."

Ánh mắt Minh Uyên rơi xuống người các cung nữ ở Lâm Hoa điện:
"Vậy còn các người?."

Mấy cung nữ vẫn còn trong kinh hoàng, vừa dập đầu vừa trả lời không đồng đều: "Nô tỳ cũng thấy như vậy."

Thấy mọi người đều trả lời như vậy, Thường Tư Vân hoảng sợ tột cùng.

"Các người nói bậy! Tất cả đều đang nói bậy!" Nàng ta bất chấp tất cả kêu lên: "Ta bị hãm hại! Ta vô tội! Là tiện nhân Thường Tư Viện này ngăn tầm mắt của các người, các người mới chỉ nhìn thấy ta, rõ ràng là nàng ta muốn hại ta! Là nàng ta hại ta đẩy Lục Dung Hoa xuống nước! Hoàng thượng ngài phải tin ta, van cầu ngài phải tin tưởng ta."

Nói xong lời cuối cùng, nàng ta khan giọng rống lớn, Cao Lộc xông về phía trước cho nàng ta một cái tát trời giáng: "Điều dân lớn mật, dám hô to gọi nhỏ ở trước mặt hoàng thượng, phải trái thế nào hoàng thượng tự có định đoạt, đâu đến lượt người khua tay múa chân?"

Thường Tư Vân bị cái bạt tay này làm cho ngã nhào, búi tóc tán loạn, nàng ta căm hận nhìn Thường Tư Viện, cái nhìn này chứa hàm ý hận thấu xương tủy.

Thường Tư Viện chỉ lẳng lặng nhìn nàng ta, khóe miệng không có lấy một nụ cười, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo, đầy ý giễu cợt, giống như đang nhìn một con chó già chết, sắp bị người ta giết, vừa có thương hại vừa có hận ý.

Nàng ta xoay người sang chỗ khác nhìn Minh Uyên, cúi đầu thi lễ một cái: "Hoàng thượng, là nô tì mang muội muội tới Nhạc Thanh điện, xảy ra chuyện này, bất luận là do nô tì hay do muội muội gây nên, nô tì cũng khó trốn trách nhiệm. Mưu hại hoàng tử là trọng tội, nô tì cũng không cầu mong hoàng thượng tha thứ, xin hoàng thượng xử trí."

Ánh mắt Minh Uyên giật giật, cuối cùng vẫn bị người đang hôn mê bất tỉnh trong phòng kia đã động: "Nhốt tử muội Thương Tiệp dư lại, đợi Lục Dung Hoa tỉnh rồi, sẽ xử lý."

Hắn không chút do dự xoay người rời đi, lần nữa tiến vào trong phòng.

Trong đại điện chỉ còn đám cung nữ thái giám đang quỳ, Thường Tư Vân đang ngã trên nền đất cùng Thường Tư Viện sắc mặt an tường đứng bên cạnh.

Cao Lộc đang muốn sai thị vệ ngoài điện dẫn người đi, đột nhiên Thường Tư Vân quay người lại ôm chân hắn: "Công công tha mạng, công công tha mạng! Trong bụng ta còn có con nhỏ! Cầu xin công công nể tình ta mang thai, buông tha cho ta, đợi ta hạ sinh nó rồi hãy xử lý có được không!"

Cao Lộc tức giận nói: "Người mang thai, chẳng lẽ Lục Dung Hoa không mang thai? Độc phụ long dạ rắn rết như ngươi, nếu thật sự quan tâm đến con của mình, thì sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế!"

Thường Tư Vân thấy cầu khẩn không dùng được, liền lộ bản chất, lớn giọng quát: "Người biết cha ta là ai không? Ông ấy là Thừa Tướng đương triều! Dưới một người trên vạn người, ngay cả Đường Kim hoàng thượng cũng phải nhìn sắc mặt của ông ấy! Chỉ cần ông ấy nói, hơn nửa đại thần trong triều sẽ phải nghe theo, người dám bắt ta? Ta sẽ bảo cha ta giết cả nhà ngươi! Giết hết cả nhà ngươi!"

Thường Tư Viện gần như bật cười, nàng ta sợ Thường Vệ Quang rơi không đủ nhanh hay sao, đến cả lời tru di tam tộc này cũng nói ra được!

Thường Tư Viện cúi người đến gần tai Thường Tư Vân, dịu dàng lại thân thiết nói một câu: "Muội muội, ta chưa bao giờ thích ngươi như lúc này, không ngờ cuối cùng chúng ta lại có một nhận thức chung, cùng đạt đến mục tiêu chung."

Ánh mắt Thường Tư Vân vừa thê lương vừa tàn độc, gần như muốn đào ra một cái lỗ trên người đối phương: "Thường Tư Viện, ta muốn giết chết ngươi. Ta muốn giết chết ngươi."

Thường Tư Viện khẽ mỉm cười, "Nhưng hôm nay cả chính mình muội muội người cũng bảo vệ không nổi, sao giết ta được đây?"

Trong cơn tức giận, Thường Tư Viện chợt giật mình, cảm thấy có một dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống dưới chân, ngay sau đó cảm giác đau đớn đập thẳng vào đại não.

Nàng ta không dám tin cúi đầu, nhìn thấy trên chiếc váy đỏ của mình xuất hiện một chấm đỏ, sau đó dần lan rộng ra, bởi vì màu sắc gần giống nhau nên nhìn thoáng qua cứ như bị nhiễm nước.

Nàng ta ôm bụng khóc lớn: "Cứu ta. Cứu cứu con ta."

Thường Tư Viện nhắm lại mắt, không nhìn nàng ta nữa: "Cao công công, ngài còn đứng đó làm gì, nếu còn không đưa chúng ta đi, lúc hoàng thượng bước ra sẽ trách người hành sự bất lực."

Cao Lộc chần chờ một lát, cuối cùng vẫn không dám vào đi vào hỏi hoàng thượng loại vấn đề ngu xuẩn như có cứu mẹ con hai người này không, đã là người sắp chết rồi, có cứu hay không cũng khác gì đâu chứ?

"Người đâu, giải hai người hãm hại Lục Dung Hoa cùng hoàng tử này đi!"

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Báo Thù 【 Hai 】

Lục Khê mơ một giấc mộng, trong mộng có ánh nắng ấm áp, càn liêu chập chờn, gió xuân thán ba ở Giang Nam thổi xuống mặt nước hồ, làm một vùng xanh biếc khẽ lay động, lay động đến cả tâm mắt của nàng, lòng của nàng.

Nàng nhìn thấy Quý Thanh An đứng trên thuyền, áo trắng bay bay đẹp như tranh vẽ, cười tủm tỉm nhìn nàng.

Thán ba ở Giang Nam là dịp du xuân, các cô nương chưa xuất giá sẽ tới bờ hồ, nếu phải lòng ai sẽ ném khăn tay lên thuyền cho người ấy, nếu đối phương cũng có ý tương tự sẽ nhặt chiếc khăn kia lên, không lâu sau thì có bà mai tới cửa

Đây là mẫu chuyện tài tử giai nhân ngàn xưa của Giang Nam, đây cũng là sự phong lưu phóng khoáng của Giang Nam.

Giấc mộng kia rất đẹp rất dịu dàng, giống như gió nhẹ thổi qua mặt, giống như ánh nắng phủ ấm người.

Nàng mơ thấy mình cười vui vẻ ném khăn tay về phía Quý Thanh An, nhưng đến nửa đường chiếc khăn tay kia lại bỗng dừng biến thành một cây chùy thủ đâm thẳng vào ngực người đối diện.

Nụ cười trên khuôn mặt nàng bỗng dừng biến mất, trong mắt tràn đầy hận ý.

"Quý Thanh An, người trả mạng lại cho ta ! Trả mạng con ta lại cho ta !"

Giữa tiếng hét hoảng hốt trong mơ, nàng từ từ tỉnh lại, mí mắt nặng như bị đồ chì, khó khăn mở ra.

Người đang trông chừng bên giường vừa thấy nàng tỉnh, liền nhanh mắt đề bàn tay đang định chống người ngồi dậy của nàng lại, trầm giọng nói: "Đừng cử động, để trẫm bảo thái y xem mạch cho nàng trước."

Vì vậy Lục Khê hơi thất thần, khẽ quay đầu nhìn người ngồi ở bên cạnh mình, mở miệng mới nhận thấy được âm thanh khàn khàn vô lực của bản thân". Hoàng thượng?"

Minh Uyên đã ngồi ở đây rất lâu, rốt cuộc cũng đợi được đến khi nàng tỉnh lại, đôi môi mím chặt cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhạt, hạ thấp thanh âm: "Thật may là còn nhận ra trẫm."

Lục Khê khôi phục ý thức, vừa hồi tưởng lại một màn kinh hoàng trước lúc hôn mê, vừa đáp trả bằng một nụ cười: "Hoàng thượng sợ đầu óc của thiếp bị nước vào nên hỏng rồi sao?"

"Còn có tâm tình nói giỡn, xem ra vẫn rất có tinh thần." Đáy lòng vốn còn căng thẳng của Minh Uyên cũng yên bình lại, vừa quay đầu gọi Ôn thái y tới bắt mạch vừa cầm tay Lục Khê trấn an: "Nàng cứ an tâm để thái y kiểm tra, trẫm ở đây với nàng, đừng lo lắng."

Nghe hần nói như vậy, sắc mặt của Lục Khê đột nhiên tái nhợt, bây giờ mới hoàn toàn hồi tưởng lại một màn lúc trước, bàn tay đang đặt dưới chân nhanh chóng phủ lên bụng, run giọng nói, "Con của thiếp."

Vẻ mặt kinh hoàng của nàng khiến nụ cười trên mặt Minh Uyên trở nên tắt liệm, hần nắm chặt tay nàng, trấn an nói: "Con rất khỏe, đừng hoảng hốt, có trẫm ở đây, nàng và con sẽ không có chuyện gì đâu."

Ôn thái y cung kính đi đến bắt mạch cho Lục Khê, quay đầu lại muốn hồi báo, chợt thấy Minh Uyên kín đáo lắc đầu, hần ngăn người, ngay sau đó

hiếu ý, cúi đầu nói: "Bẩm hoàng thượng, Lục Dung Hoa cùng thai nhi rất khỏe mạnh, nhưng vẫn cần điều dưỡng thì mới khôi phục hoàn toàn."

Tầm mắt của Lục Khê bị hắt che khuất, vì vậy không nhìn thấy nét mặt của Minh Uyên, nàng thở phào nhẹ nhõm, cảm xúc căng thẳng cũng buông lỏng xuống.

Minh Uyên cúi đầu hạ xuống một nụ hôn lên trán nàng, dịu dàng nói: "Nghe thái y nói chưa? Không phải lo lắng, nàng và con đều rất tốt, hiện tại trẫm chỉ muốn hỏi nàng một câu, là ai đẩy nàng xuống hồ?"

Đồng tử Lục Khê khẽ co rút, sắc mặt cũng tái hơn, lặng lẽ thu tay lại, lắc đầu một cái.

Minh Uyên đề cao âm lượng: "Nói cho trẫm, trẫm làm chủ thay nàng."

Lục Khê yên lặng thật lâu, mới nhỏ giọng đáp: "Tần thiếp không biết, tần thiếp đưa lưng về phía hai người bọn họ, không nhìn thấy là ai ra tay, đến lúc tần thiếp kịp phản ứng, đã rơi vào trong nước."

Nàng nói thật, quả thật nàng không nhìn thấy là ai ra tay.

Nhưng nàng cũng che giấu một chuyện, chuyện nàng biết rõ là ai ra tay, dù mắt không nhìn thấy, nhưng tâm lại không mù.

Minh Uyên ngồi thêm một lúc, giúp nàng vén lại tóc mai, ém chần cho nàng: "Nàng cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, trẫm ra ngoài một lát, xem các cung nữ nấu thuốc đến đâu rồi."

Lục Khê gật đầu một cái, dịu ngoan nhìn hắt rời đi, nhưng sau khi hắt vừa bước ra khỏi cửa phòng, biểu cảm trên mặt liền thay đổi.

Trong phòng chỉ còn lại Bích Chân, nàng nhắm chặt mắt, lên tiếng gọi Bích Chân.

"Có nô tỳ."

"Vừa rồi, lúc ta còn chưa tỉnh, sau khi Ôn thái y thỉnh mạch đã nói những gì với hoàng thượng?"

Bích Chân cúi đầu chần chờ chốc lát, mới thẳng thắn trả lời: "Bẩm chủ tử, Ôn thái y nói. Nói thân thể nương nương vốn đã suy yếu, cộng thêm bị nhiễm lạnh, tình trạng hiện thời rất không ổn, dễ dẫn tới sinh non."

Lục Khê nhắm chặt mắt, lông mi hơi run rẩy, cuối cùng thở dài.

Vừa rồi, thấy sự do dự của thái y sau khi xem mạch, nàng đã đoán được phần nào, cộng thêm chuyện hoàng thượng cao cao tại thượng lại muốn đi thị sát cung nữ nấu thuốc, còn đi ra cùng lúc với Ôn thái y.thì dù nàng có ngu ngốc cỡ nào đi nữa cũng phát hiện dị thường.

Nàng cứ lẳng lặng nằm ở trên giường như vậy, thật lâu sau mới mở mắt nhìn chiếc khăn thêu lông lấy phủ trên đỉnh giường.

Chẳng lẽ nàng vẫn không thể giữ được con mình sao. Đời trước đã thế, đời này cũng lại thế.

Bích Chân lại đột nhiên quỳ xuống, nhìn chăm chú vào nàng, lấy âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: "Chủ tử, người hại ngài có phải là Thường Tiệp dư không?"

Lục Khê do dự một lát, mới khẽ gật đầu: "Ta biết không thể gạt được người."

Bích Chân nói: "Lúc chủ tử muốn nô tỳ rời khỏi đình nô tỳ liền phát hiện có điểm khác thường, nên vẫn luôn quan sát tình huống bên này. Mặc dù động tác của Thường Tiệp dư không rõ ràng, cộng với góc độ hơi khuất,

nhưng nô tỳ đoán là nếu Thường nhị tiểu thư gây ra, chủ tử sẽ không cần nô tỳ tránh đi, sự thật chắc hẳn sẽ khác với kết quả."

Lục Khê bắt đầu dĩ cười cười,:"Nếu không phải người kịp thời chạy tới, chỉ sợ giờ phút này ta đã không thể tỉnh lại."

Bích Chân đáp: "Chủ tử gặp nạn, nô tỳ phải có trách nhiệm hộ chủ. Nhưng nô tỳ thật sự không hiểu. vì sao chủ tử phải lấy tính mạng của chính mình cùng thai nhi để đánh cược?"

Lục Khê cười buồn: "Ngay cả chính ta cũng không ngờ đến, ta lại sợ nước đến mức này."

Nàng không ngờ tới Thường Tư Viện sẽ ra chiêu đẩy nàng xuống hồ, bởi vì thứ nhất nàng biết bơi, thứ hai không ngờ tới Thường Tư Viện sẽ hung ác tới mức ấy, thấy chết mà không cứu, nếu không sao có thể rơi vào thảm cảnh hiện giờ?

Khoảng khắc tiếp xúc với làn nước, trí nhớ bị chết đuối ẩn sâu trước kia đập thẳng vào đại não, khiến thân thể nàng mất hết sức lực, thiếu chút nữa bỏ mạng.

Quả thật là một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng.

Lúc bị Thường Tư Viện đẩy xuống nàng cũng chợt suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, nếu chỉ là tội danh vô ý đẩy ngã cung phi có thai rơi xuống nước, thì không đủ để khiến Thường gia rơi đài, nhiều lắm chỉ bị trách phạt. Còn nếu là hại chết hoàng tử thậm chí còn hại chết cung phi, sợ rằng chẳng còn là vấn đề Thường Vệ Quang bị lật đổ nữa, mà có thể khép vào tội danh tru di cửu tộc.

Lục Khê cảm thấy bản thân mình rất đáng cười, cười vì đến giờ phút này còn quá ngu xuẩn, tin một Nguyệt Dương phu nhân, thiếu chút nữa hại chết

con mình, giờ lại tin tưởng Thường Tư Viện, sợ rằng phải thật sự mất đi đứa bé này.

Cuộc đời của nàng hình như luôn vì tin lầm người mà gặp phải tình cảnh bi thảm, đời trước như thế, đời này cũng như thế.

Minh Uyên ngồi xuống ghế chủ tọa trong đại điện, hỏi thẳng Ôn thái y: "Đứa bé có giữ được không?"

Ôn thái y cúi mắt đáp: "Hạ quan nhất định sẽ cố gắng hết sức."

"Trẫm muốn biết có bao nhiêu cơ hội giữ được?"

Ôn thái y khẽ cắn răng, "Ba phần."

Sắc mặt Minh Uyên tối lại, cuối cùng trở thành bình tĩnh, như một mặt nước không hề có gợn sóng: "Nếu đứa bé có điều bất trắc, người mẹ có gì nguy hiểm không?"

Ôn thái y đột nhiên quỳ xuống, dập đầu thật mạnh: "Hạ quan không dám lừa hoàng thượng, mặc dù có cơ hội có thể giữ được đứa bé, nhưng một khi đứa bé có chuyện, bị thương tổn lớn nhất là Dung Hoa."

Minh Uyên trầm mặc thật lâu, lúc mở miệng thì âm thanh như vang đến từ một nơi xa xôi: "Không đề cập tới đứa bé, thì như thế nào mới là tốt nhất cho Lục Dung Hoa?"

Ôn thái y lại một lần nữa cắn răng, lấy dũng khí nói: "Hạ quan cho rằng biện pháp tốt nhất là thuyết phục Dung Hoa bỏ đứa bé này đi, thay vì mạo hiểm bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ sinh non, nguy hiểm hoài thai mười tháng, không bằng dưỡng tốt thân thể, đợi đến sau này mang thai lại cũng không muộn."

Minh Uyên đột nhiên đứng dậy bước vào phòng trong: "Chuyện này không thể nói cho bất cứ kẻ nào, để trầm suy nghĩ thêm một chút. Cao lộc, người sai người đi mời viện phán vừa bị cách chức về đây, ngay lập tức! Phải nhanh chóng mang hân về cung cho trầm!"

"Nô tài tuân chỉ!"

Lúc Minh Uyên trở lại thì Lục Khê đã nhắm mắt nghỉ ngơi, thật giống như mới vừa ngủ.

Hắn hạ bước thật nhẹ, chậm rãi đi tới bên người nàng, ngồi xuống chiếc ghế dựa bên giường đã được cung nhân chuẩn bị từ trước.

Người trên giường, khuôn mặt trong suốt, bị ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, trở nên mờ mờ ảo ảo, có chút không chân thật.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng sờ trán gò má của nàng, cảm thấy giờ phút này nếu như vứt bỏ tất cả ưu phiền thì cảnh tượng như vậy vô cùng ấm áp.

Hắn ở bên cạnh chăm sóc người con gái tốt đẹp nhất là nàng, giống như một người đàn ông canh giữ ở bên người nương tử mình, mà không phải là một Đế Vương ở trong thâm cung này, mà không phải là một hậu phi không chỗ dựa luôn phải nếm trải đau khổ.

Hắn chậm rãi thở dài, biết rõ nàng còn tỉnh, nhưng không vạch trần, chỉ thở dài: "Trẫm muốn nàng thật khỏe mạnh, sau này còn có thể có nhiều con hơn."

Lục Khê giống như biết được gì đó, hai giọt lệ rời khỏi đôi mắt đang khép chặt, dọc theo gò má rơi xuống lòng bàn tay Minh Uyên, nóng bỏng giống như một đốm lửa.

Thân thể của nàng bắt đầu run rẩy, càng ngày càng mạnh, nhưng vẫn cố gắng kìm nén không khóc ra thành tiếng.

Nàng vẫn luôn như vậy, mặc kệ có khó khăn, có đau lòng hơn nữa, vẫn cố gắng ẩn nhẫn khắc chế, chỉ vì không để cho người bên cạnh lo lắng. Nhưng không biết rằng nàng càng kiên cường, lại càng khiến người khác phải xúc động, càng khiến người khác phải thương tiếc.

Minh Uyên cúi người ôm nàng vào trong ngực, đột nhiên cảm thấy có chút vô lực, đây là lần đầu tiên sau bao năm bước chân lên đế vị nhìn qua tất thấy mọi âm mưu xảo trá hãn cảm thấy vô lực như vậy.

"Sẽ không có chuyện gì đâu, trăm sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện." Hãn chỉ có thể an ủi nàng như vậy.

Lục Khê bị hãn ôm vào trong ngực, giờ phút này rốt cuộc mất khống chế, ôm lấy bờ vai của hãn cắn xuống một cái, không chút lưu tình, giống như muốn đem tất cả khổ sở truyền lại cho hãn, muốn hãn phải nhận lấy như mình.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Minh Uyên gặp phải một người to gan đến mức ấy, lại dám cắn Đường Kim hoàng thượng!

Bích Chân đứng ở một bên cũng không nhịn được đổ mồ hôi lạnh, chuyện này. Chuyện này. Hoàng thượng sẽ nhịn xuống sao?

Nhưng hãn không chỉ nhịn được, mà còn cam tâm tình nguyện, còn dịu dàng đa tình.

Đợi đến khi Lục Khê cắn mệt, không cắn nữa, Minh Uyên ôm lấy mặt nàng, dịu dàng nhìn nàng: "Khóc đi, nếu như cảm thấy khó chịu thì cứ khóc đi, không cần phải chịu đựng nữa."

Vì vậy Lục Khê bật khóc, đem tất cả khổ sở uất ức của kiếp trước, cùng sự chua xót ẩn nhẫn của kiếp này hóa thành nước mắt thổ lộ ra ngoài.

Thật ra thì biểu hiện của nàng vẫn có chút đang diễn kịch, nhưng giờ phút này hình như từ đùa mà thành thật, mọi ngón ngang khổ sở cột chung vào một chỗ, khiến nàng khóc nức nở thương tâm, như một đứa bé.

Chỉ tiếc người đang ôm nàng tuy rất dịu dàng, nhưng lại không phải là phu quân của nàng.

Thế gian khó nhìn thấu nhất không phải là lòng đàn bà, mà là Đế Vương tâm.

Nếu nói lòng của nữ nhân là kim dưới đáy biển, như vậy sợ rằng tâm Đế Vương chính là kim trong sa mạc, chôn dưới cát vàng, ai cũng đoán không ra.

Hơn nữa này sa mạc này còn biến ảo theo tự nhiên, bốn mùa thay đổi.

Nàng không biết phần dịu dàng này của hãn còn có thể kéo dài bao lâu.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Bỏ Hay Không Bỏ 【 Một 】

Minh Uyên túc trực ở Nhạc Thanh điện một ngày một đêm, đến sáng ngày thứ hai mới rời khỏi để thiết triều. Hãn luôn ở cạnh bên giường Lục Khê, nửa khắc cũng chưa từng chợp mắt, để cung nữ phục vụ mặc triều phục xong liền rời bước đến Hạo Thanh cung.

Hôm qua, dưới sự giám sát của hãn, Lục Khê uống hết chén thuốc vừa đắng vừa khó ngửi kia xong, đến nửa đêm lại nôn hết ra. Đám người Vân Nhất không thể làm gì khác hơn là nửa đêm đi nấu một chén thuốc khác, rồi để Minh Uyên tự tay đút cho nàng, sau đó sai người lấy mứt hoa quả át chế cảm giác đắng chát trong miệng, Ôn thái y lại kê cho nàng chút thuốc an thần Lục Khê mới ngủ thiếp đi.

Trước khi đi, Minh Uyên đứng ở bên giường ngắm nhìn người đang say giấc, trong lòng có một phần mềm mại, mấy phần thương tiếc.

Hãn cưng chiều nàng, yêu thích nàng, hi vọng được nhìn thấy con của bọn họ ra đời, thế nhưng chính sự yêu thích này lại đưa nàng đến khổ sở như hôm nay.

Hãn không biết làm thế nào để diễn tả sự thương tiếc mãnh liệt của mình lúc này, hãn chỉ biết người con gái luôn dùng ánh mắt an tĩnh cùng lưu luyến nhìn hãn từ phía sau này không thể xảy ra chuyện gì được.

"Chăm sóc cho nàng cẩn thận, lát nữa trưa sẽ tới đây." Hãn nói với Bích Chân cùng Ôn thái y, Cao thái y làm nhiệm vụ hôm nay cũng đã tới.

Cao Lộc đứng sau lưng hãn lo lắng nhắc nhở: "Hoàng thượng, ngài đã một đêm không ngủ, hay là sau khi lâm triều xong trở về cung nghỉ ngơi

một lát đi, đến chiều trở lại thăm Dung Hoa cũng không muộn. xin ngài lấy long thể làm trọng."

Minh Uyên vừa đi vừa nói: "Không sao, Lục Dung Hoa sợ đấng, nếu trẫm không tự mình mớm thuốc sẽ nôn ra."

Ngay cả hắc cũng không nhận thấy giọng điệu như vậy có bao nhiêu khác thường, đã vượt qua sự quan tâm cần có của một Đế Vương đối với phi tử.

Cao Lộc im lặng theo ở phía sau, khẽ chần chờ một lúc lâu, hoàng thượng chưa hề quan tâm tới phi tử nào như vậy? Ngay cả Nguyệt Dương phu nhân cũng không được cưng sủng ái tới mức này.

Nhưng nhìn thấy bóng lưng thon dài cao lớn của Minh Uyên từ phía sau, giơ tay nhắc chân đều mang theo phong phạm uy nghiêm của bậc đế vương, đây là nam tử đã được huấn luyện làm quân chủ từ khi còn nhỏ, nhưng cũng là người cô đơn cực kỳ lâu.

Trong cung phi tần vô số, nhưng không có một người nào như yêu thương phu quân mình yên lặng yêu thương hắc giống Lục Dung Hoa, tất cả mọi người chỉ nghĩ tới làm sao để tranh đoạt tình cảm, làm sao để mang Long thai, chỉ có một Lục Khê nhỏ bé lại bình thường đối xử chân thành với hắc, nhưng cũng vì sự nhỏ bé bình thường này trở thành sự không bình thường nhất trong cung.

Từ cổ chí kim, có mấy người có thể xem Đế Vương như trượng phu của mình?

Lục Khê làm được, cũng khiến hoàng thượng từng chút từng chút một xem nàng thành tiểu thê tử.

Cao Lộc mơ hồ có dự cảm, nếu lần này Lục Dung Hoa đại nạn không chết, ngày sau ắt hắc sẽ vinh sủng lục cung.

Cùng lúc với thời gian thiết triều, lúc mọi người đến thỉnh an hoàng hậu thì đều nhắc tới chuyện Lục Dung Hoa rơi xuống nước. Về mặt hoàng hậu vẫn lạnh nhạt, hờ hững cho mọi người lui ra sớm, chỉ giữ mình Ninh phi ở lại.

"Ninh Phi muội muội rảnh rồi, thì theo Bốn cung đến Nhạc Thanh điện một chuyến đi." Lúc này, nàng ta mới lộ ra chút mệt mỏi cùng phiên nã.

Xưa nay, Ninh phi luôn là một người an phận, toàn tâm toàn ý làm bạn bên cạnh hoàng hậu, trung thành với nàng ta.

Ninh phi khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ hôm qua hoàng hậu nương nương không đến thăm Lục Dung Hoa?"

Theo lý mà nói, hậu cung xảy ra chuyện lớn như vậy, hoàng hậu đứng đầu lục cung phải đến hiện trường ngay lúc ấy mới phải.

Hoàng hậu cười cười, trong mắt có một tia giễu cợt: "Bốn cung vốn muốn đi, nhưng hoàng thượng phái người tới nói, ở Nhạc Thanh điện có ngài ấy là được rồi, việc này quan hệ trọng đại, không nhọc bốn cung bận tâm."

Cảm thấy giọng điệu của mình hiện rõ vẻ u oán, nàng ta mới thu hồi vẻ mặt không cam lòng, lạnh nhạt nói: "Dạo này hoàng cung xảy ra không ít chuyện, chỉ sợ cứ tiếp tục như vậy, Bốn cung sẽ không giữ nổi hậu vị này nữa."

Ninh phi không ngờ hoàng hậu lại nói ra những lời này, sững sờ một lúc lâu mới thốt ra vài câu trấn an: "Nương nương đừng lo lắng, bởi vì chuyện này liên quan đến hoàng tử trong bụng Lục Dung Hoa, hơn nữa nghi phạm lại là hai nữ nhi của Thường Vệ Quang, can hệ mật thiết đến triều cương nên mới không tiện để nương nương nhúng tay? Loại chuyện như vậy xác thực không phải là chuyện có thể dung quyền lực hậu cung để giải quyết,

quá mức phức tạp, nhất định hoàng thượng cũng sợ nường nường quá mức mệt nhọc mà thôi."

Sợ nàng ta mệt nhọc? Hôm nay trong lòng Hoàng thượng đã chẳng còn chút gì cho nàng ta nữa rồi.

Hoàng hậu không phản bác, chỉ có chút buồn cười thờ dài: "Thôi, cứ đến Nhạc Thanh điện trước đi, xảy ra chuyện lớn như thế, nếu Bốn cung không tự mình đến thăm, sợ rằng phải thực sự thoái vị rồi."

Cùng Ninh phi đến Nhạc Thanh điện, trên đường nghe cung nữ cận thân hồi báo chuyện cả đêm hôm qua hoàng thượng không về nghỉ ngơi, luôn canh giữ ở Nhạc Thanh điện, sắc mặt hoàng hậu lại càng thêm khó coi.

Nàng ta ngồi trên liễn xa, đột nhiên ngẩng mắt nhìn mảnh trời phía trên hoàng cung, mái đình cong cong, tường đỏ đá xanh, bầu trời nhỏ hẹp giống như chỉ ở tồn tại phía trên khoảng hoàng cung này, nữa còn cảnh tượng nào khác nữa.

Nàng ta chợt không nhớ nổi, từ lúc nào, mà bản thân mình chỉ có thể thông qua khoảng không gian chật hẹp ấy để ngắm nhìn bầu trời, có lẽ là sau khi vào cung, có lẽ là sau khi lên làm hoàng hậu, tóm lại cảnh sắc nàng ta nhìn thấy giờ đây đã không còn là cảnh sắc lúc trước, cho dù là cùng một mảnh trời, nhưng tư vị cũng đã thay đổi, huống chi là con người chứ?

Đối với nàng ta Hoàng thượng là người thân mật nhất, cũng là trượng phu xa lạ nhất.

Vào giờ phút này, Minh Uyên đang ngồi trên đại điện, yên lặng nghe quần thần hồi báo chuyện hôm nay, sau khi giải quyết mọi chuyện xong, hẳn mới liếc nhìn người từ đầu đến cuối không phát biểu lấy một câu – Thường Vệ Quang, bình thản hỏi: "Thường Thừa Tướng, đối với chuyện Vương đại nhân đề nghị thu thuế vừa rồi, người có ý kiến gì không?"

Thường Vệ Quang cung kính hồi đáp: "Bẩm hoàng thượng, vi thần cho là biện pháp này rất tốt, không khiến dân chúng quá bất mãn, lại giúp vun đầy quốc khố, vi thần vô cùng đồng ý."

Giỏi lắm, rõ ràng chuyện gì cũng biết rất rõ ràng, nhưng lại giả bộ hồ đồ.

Minh Uyên khẽ cười châm biếm, đột nhiên hỏi hắt: "Ngoại trừ chuyện này, trẫm còn có chuyện muốn thỉnh giáo Thường Thừa Tướng."

Thường Vệ Quang cuống quýt đáp: "Xin hoàng thượng nói thẳng, vi thần vạn lần không dám nhận hai chữ thỉnh giáo!"

Vì vậy Minh Uyên không nhanh không chậm nói: "Trẫm thật muốn biết trước giờ thừa tướng dạy con thế nào, không biết Thừa Tướng có thể chỉ giáo hay không?"

Trán Thường Vệ Quang đổ một lớp mồ hôi lạnh, ông ta vội đưa tay lau qua, trấn định nói: "Vi thần không biết cách dạy con, cầu xin hoàng thượng trách phạt!"

Ông ta quỳ xuống, sóng lưng đứng thẳng, dùng âm thanh vừa già nua vừa đau lòng nói: "Hoàng thượng, con không biết dạy, là lỗi của cha, tất cả đều là lỗi của một mình vi thần. Là vi thần quá sủng ái con bé, nên mới khiến nó trở nên kiêu ngạo không biết trên dưới, lỡ tay làm hại Lục Dung Hoa đang được sủng ái ngã xuống hồ sen! Mong hoàng thượng khai ân!"

Thừa Tướng dưới một người trên vạn người, hôm nay, ngay trước mặt triều thần quỳ xuống đất thỉnh cầu trách phạt, một màn này thật đúng là đáng xem.

Bầu không khí im lặng bao trùm đại điện, cho đến khi Minh Uyên phản nộ nói: "Lục Dung Hoa đang có thai, bây giờ mẫu tử đều gặp nguy hiểm, dù Thường nhị tiểu thư là cố ý hay vô tình, cũng nên chịu phạt. Huống chi theo lời các cung nhân có mặt ở đó nói, là chính mắt nhìn thấy Thường nhị tiểu

thư đẩy Lục Dung Hoa xuống ao. Thường Thừa Tướng, mặc dù người đã đóng góp rất nhiều cho Ngự quốc, nhưng quy củ chính là quy củ, tốt nhất người nên cầu nguyện cho mẫu tử Lục Dung Hoa bình an! Thì Trầm chỉ phạt người một năm bổng lộc, trong vòng nửa năm không được tham dự triều chính, đóng cửa hối lỗi. Nếu như hài nhi của trầm có chuyện. thì người tự cầu phúc cho mình đi!"

Hắn không nói hết mà để mọi người tự suy ngẫm, nếu đứa bé có chuyện. Thường Vệ Quang chờ bị chu di cửu tộc đi.

Mưu hại hoàng tử, chính là trọng tội.

Thường Vệ Quang quỳ ở đó, sắc mặt trắng bệch, như già đi mấy chục tuổi.

Thường Tư Vân là nữ nhi ông ta sủng ái nhất, Thường gia là thành tựu cả đời, hôm nay cả hai thứ quan trọng đều sắp mất đi.

Tan triều, hoàng thượng vừa rời đi, ông ta liền chậm rãi đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa gọi mấy vị đại thần ở trước mặt: "Các vị đại nhân xin dừng bước."

Những viên quan này đều là người thuộc phe cánh của ông ta, bây giờ Thường Vệ Quang xảy ra chuyện, tất nhiên sắc mặt bọn họ cũng chẳng dễ nhìn: "Các vị đại nhân, hoàng thượng muốn thu tóm quyền lực trong tay lão phu lâu rồi, rốt cuộc hôm nay cũng tìm được cơ hội. Lão phu tự thấy thường ngày đối đãi với các người không tệ, hôm nay lão phu gặp nạn, không biết các người có thể tương trợ hay không."

Đám người nhìn nhau, cuối cùng Hộ bộ thượng thư bước ra nói: "Thường Thừa Tướng, không phải hạ quan không muốn giúp một tay, mà thật sự là năng lực có hạn, sao dám mạo hiểm đối nghịch với hoàng thượng chứ?"

Thường Vệ Quang cười cười, "Đại nhân cho rằng hoàng thượng chỉ muốn chinh trị một mình lão phu sao? Chúng ta là người ngồi cùng thuyền, phân tán quyền lực trong tay hoàng thượng, nay hoàng thượng muốn lấy lại, các người cho rằng chỉ lão phu là cái cây duy nhất hoàng thượng định đốn hạ sao? Hoàng thượng tâm cơ sâu nặng, sao lại không biết người nào chiếm nhiều đất đai điền sản, người nào cho thân thích mình các chức quan lớn nhỏ, người nào gia sản giàu có chứ? Hơn nữa Thái hậu vốn hận chúng ta thấu xương, chuyện đến nước này các người nghĩ rằng mình im lặng là có thể an ổn sao?"

Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều biến sắc, ý của Thường Vệ Quang chính là: môi hở răng lạnh, chỉ cần ông ta ngã xuống, những người khác cũng sẽ đổ theo.

"Như vậy theo ý Thừa Tướng, chúng hạ quan nên làm thế nào?"

"Mời các vị đại nhân đến phủ của ta, chúng ta thương lượng tỷ mỉ hơn."

Trương Sâm là một người đáng thương, bị Lý Nghĩa Tài liên lụy mất đi chiếc ghế viện phán vất vả phấn đấu mấy chục năm, đau khổ về nhà, mộng ngồi còn chưa nóng, liền có thị vệ chạy tới thông báo nói hoàng thượng vời ông ta vào cung gấp.

Trương Sâm đáng thương vốn đã lớn tuổi, bộ xương già bị mấy ngày đi đường xóc nảy làm cho rệu rã.

Nghe nói là Lục Dung Hoa cùng đưa bé lại có vấn đề, Trương Sâm vừa vì mình thốn thức, còn không quên cảm thán cho vị Lục dung hoa mệnh khổ này.

Trong cung có thể mang thai đã không dễ, có thể giữ được đứa bé lại càng không dễ, giờ đây chẳng biết nàng có thể giữ nổi mạng mình không.

Mà giờ khắc này, Lục Khê cũng vừa tỉnh lại, nói với Bích Chân: "Ra ngoài mời Ôn thái y vào đây, ta có chuyện muốn hỏi hẵn."

Ôn thái y tiến vào, cung kính thi lễ.

Lục Khê ra lệnh cho những người khác: "Các người ra ngoài trước đi, ta có chuyện phải thương thảo cùng Ôn thái y."

Các cung nữ lục tục đi ra ngoài.

Lục Khê ngẩng đầu mặt không thay đổi nhìn Ôn thái y, "Ta muốn nghe lời nói thật, đứa nhỏ này có bao nhiêu cơ hội có thể bình an sinh ra?"

Ôn thái y sợ hãi nói: "Sao Dung Hoa lại nói thế? Dung Hoa cùng đứa bé đều rất khỏe mạnh, lúc hạ quan bắt mạch xong bẩm báo với hoàng thượng Dung Hoa cũng nghe thấy."

"Đừng lấy hoàng thượng ra để gạt ta...ta không phải người ngu. Người chỉ cần cho ta biết, để ta chuẩn bị trước, ta sẽ không nói với hoàng thượng."

Ôn thái y không dám nói lời nào.

"Nếu người không nói, ta mà xảy ra chuyện gì, nhất định là bị người chọc tức chết." Lục Khê không nhanh không chậm nói.

Mặt Ôn thái y nhăn thành trái khổ qua: "Dung Hoa làm khó cho hạ quan rồi."

"Được, không nói cũng được, ta hỏi, người chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu là được." Lục Khê lạnh nhạt nói, "Có phải cơ hội để giữ được đứa nhỏ này rất thấp?"

Ôn thái y chần chờ một lát mới gạt đầu.

"Nếu giữ được có khỏe mạnh không?"

Vấn đề này mới là cực kỳ trọng yếu, ôn thái y vẫn không dám nói với hoàng thượng, có ba phần cơ hội giữ được đứa bé, nhưng đứa bé có khỏe mạnh không.....hắn không dám đảm bảo.

Lục Khê nhắm mắt lại: "Đa tạ ôn thái y, ta biết rồi."

Nếu đứa trẻ này đã không khỏe mạnh, vậy thì ra đi sớm một chút để không phải chịu những tai ương cực khổ của cuộc sống này. Khuôn mặt nàng ẩn trong bóng tối một lúc lâu, cho đến khi các cung nữ trở về, nàng mới trấn định nói: "Ta hơi khát, Bích Chân, rót cho ta ly nước."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Bỏ Hay Không Bỏ 【 Hai 】

Hoàng hậu cùng Ninh phi vẫn chưa biết tình trạng của Lục Khê. Lúc đến Nhạc Thanh điện hỏi Ôn thái y, hắc vẫn quy củ trả lời theo thánh ý, bảo mẹ con Lục Dung hoa vẫn khỏe mạnh.

Hoàng hậu đứng ở trong đại điện, vẻ mặt lạnh nhạt, không nhìn ra chút gì khác thường, nhưng đáy lòng lại lạnh lẽo.

Lúc trước Thường Tư Viện kiêu ngạo ngang ngược, nàng ta đã sớm nhìn không vừa mắt, dù là Thường phi ngày trước hay Thường Tiệp dư của hôm nay, vẫn luôn là cái gai trong lòng nàng ta.

Tuy bây giờ Thường Tư Viện phạm vào tội mưu hại hoàng tử —— dù là nàng ta hay muội muội nàng ta làm, ở trong mắt hoàng hậu cũng chẳng có gì khác biệt, nhưng nếu đã ra tay, sao không làm cho sạch sẽ luôn?

Đứa bé còn, vinh sủng của Lục Dung Hoa lại càng tăng lên, mức độ ngu xuẩn của Thường Tư Viện quả thật làm người ta phải bật cười!

Bởi vì hoàng hậu không sinh được con, cho nên nàng ta cũng không hy vọng cung phi được sủng ái có hoàng tử, nếu Đại hoàng tử do nàng ta nuôi dưỡng thành hoàng thượng tương lai, tuy không phải ruột thịt, nhưng dù sao cũng có chút thân tình.

Nhưng tình thế bây giờ lại hết sức bất lợi cho nàng ta, Đại hoàng tử vì bị đầu độc mà trở nên yếu ớt, nhị hoàng tử lại vì Sở Nguyệt Dương thất thế mà được đưa đến chỗ Tiêu chiêu viện.

Nếu lúc này Lục Dung Hoa sinh hạ Tam hoàng tử, sợ rằng người bước lên để vị trong tương lai ai cũng không dám chắc.

Nếu có thể giữ được ngôi hoàng hậu, tương lai tất nhiên nàng ta chính là Thái hậu, nhưng trừ Đại hoàng tử ra thì nếu hoàng tử khác lên ngôi, hậu cung này nhất định sẽ xuất hiện một Thái phi.

Đạo lý một núi không thể chứa hai hồ ai cũng hiểu, nàng ta tuyệt đối không hi vọng xuất hiện kết quả như vậy.

Vừa nghĩ, nàng ta vừa bình thân đi vào trong phòng, Vân Nhất đang canh giữ ngoài cửa vừa truyền lời, liền nghe bên trong truyền đến một giọng nói suy yếu: "Mau mời hoàng hậu nương nương vào."

Hoàng hậu cùng Ninh phi bước vào phòng, trong không khí tràn ngập mùi thuốc nồng nặc, Lục Khê cố nâng thân thể đang suy yếu ngồi dậy: "Thứ cho tần thiếp đang mang bệnh, không thể xuống giường thỉnh an hoàng hậu nương nương cùng Ninh phi nương nương."

Hoàng hậu khách khí đi tới bên giường, nở nụ cười trấn an: "Lục Dung Hoa không cần đa lễ, an tâm dưỡng bệnh đi, nghe nói muội rơi xuống nước, Bôn cung rất lo sợ, giờ thái y báo mẹ con muội bình an, Bôn cung mới bớt lo."

Ninh phi cũng cười tiếp lời: "Dung Hoa muội muội là người hiền lành tất được ông trời phù hộ, còn hoàng tử lại có Long Uy che chở, ta cũng vui mừng thay muội."

Nếu không phải lúc này trong lòng Lục Khê không dễ chịu, nàng sẽ mỉm cười khách sáo ứng đối với hai kẻ nghĩ một đằng nói một nẻo này, trên hai khuôn mặt tinh xảo treo nụ cười hiền lành, nhưng trong ánh mắt lại lộ rõ vẻ tiếc hận, thật làm người ta cảm thấy buồn cười.

Nhưng họ không biết, đứa bé của nàng thật sẽ phải như họ mong muốn. .
....

Ánh mắt của Lục Khê chợt có chút chua xót, nhưng vẫn cố gượng cười, tiếp tục nói chuyện với bọn họ.

Bích Chân bưng đến hai ly trà, Ninh phi uống một ngụm, lắc đầu nói: "Đám nô tài này làm việc càng ngày càng chẳng ra sao, đường đường là một Dung Hoa, mà chúng dám đưa loại trà gì thế này?"

Hoàng hậu cũng ngửi thử vị trà, mi tâm nhíu lại: "Nhất định là đám cung nhân làm việc cầu thả, đưa nhầm trà."

Trà trong cung đều là cống phẩm, nhưng cống phẩm cũng chia ra làm Thượng, Trung, Hạ, theo tôn ti mà trà được chia đến khác nhau, chủ tử càng tôn quý thì trà được phân đến cũng tốt hơn.

Lục Khê không lên tiếng, nhìn họ diễn kịch, lại thấy Ninh phi nói với hoàng hậu: "Nường nường, nô tì nhớ đầu xuân năm nay Giang Chiết có tiến cống không ít trà ngon, lần trước nô tì còn được nếm thử Mao Phong thượng hạng ở chỗ nường nường, sao hôm nay chỗ Lục Dung Hoa chỉ có Trúc Diệp Thanh của năm ngoái vậy?"

Hoàng hậu hơi giận: "Đám nô tài không có mắt, dám to gan đưa loại trà hạ đẳng này tới Nhạc Thanh điện, Bốn cung nhất định sẽ phạt bọn chúng thật nặng!"

Lục Khê cười không nổi, cũng không muốn cười.

Cống phẩm ở Hậu cung được phân định như thế nào, là do hoàng hậu quyết định, phân cái gì, chia nhiều hay ít, đều do nàng ta định đoạt. Nhạc Thanh điện có loại Trúc Diệp Thanh này, nàng ta nổi giận, rõ ràng là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cảnh cáo nàng nên biết thân biết phận.

Lục Khê biết lần này nàng rơi xuống nước, hoàng thượng rất tức giận hoàng hậu, chủ nhân Lục cung, lại để xảy ra nhiều chuyện như vậy, là vô năng; thời gian gần đây liên tiếp xảy ra chuyện hậu phi đối đầu với nhau, nàng ta không kịp thời nghiêm phạt hẳn đe là bất tài.

Sự tức giận của hoàng thượng sau chuyện nàng rơi xuống nước này đã lên tới cực điểm, không chỉ không cho phép hoàng hậu nhúng tay vào chuyện này, còn phải người đi thông báo bảo nàng ta ở lại Đức Dương điện, học tập phương cách làm một hoàng hậu xứng chức.

Sợ rằng lần này hoàng hậu không tìm nàng phát tác, thì sẽ tức đến sinh bệnh.

Nếu đứa bé trong bụng nàng không có chuyện gì, có lẽ Lục Khê còn có tâm tình diễn kịch cùng bọn họ, nhưng hiện nay tình huống nguy ngập như thế, hai nữ nhân này còn muốn lập uy với nàng.

Lục Khê nghe hai người kẻ xướng người họa, huyết thái dương căng đến phát đau.

Hoàng hậu nói: "Tuy Lục Dung Hoa không có gì đáng ngại, nhưng Bốn cung thấy sắc mặt muội rất khó coi, nhất định là do rơi xuống nước nên bị nhiễm lạnh, cần phải chú ý tĩnh dưỡng mới đúng. Bốn cung nhớ lúc trước, Tần tài tử cũng bị nhiễm phong hàn, mới dẫn đến sảy thai. Mọi thứ nên cẩn thận, bây giờ có thai, thân thể cũng không phải là của một mình muội nữa."

Câu nói này hoàn toàn bóc trần vết sẹo trong lòng Lục Khê, con của nàng vốn đã không giữ được, hoàng hậu lại còn tới khiêu khích nàng.

Con, con à, bây giờ chỉ cần vừa nhắc tới đứa con này nàng liền không nhận được muốn khóc.

Nàng dùng hết hơi sức toàn thân mới kìm nén được sự phẫn uất trong lòng, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cố nở nụ cười: "Đa tạ hoàng hậu

nường nường dạy, tần thiếp chắc chắn sẽ ghi nhớ trong lòng."

Hoàng hậu tới đây, thấy người ta mang thai con của phu quân mình, trong lòng vốn cũng không dễ chịu, nói thêm vài câu khách sáo rồi dẫn Ninh phi đi.

Họ không nhìn thấy, khoảnh khắc họ bước ra cửa phòng, trong mắt Lục Khê toát ra vô vàn hận ý, bất lực cùng bi thương luân phiên hiện ra, gần như che mờ cả bản thân nàng.

Nếu đứa bé đã không thể giữ được, vậy thì cam chịu số phận đi.

Nhưng con không thể chết vô ích, chết cũng phải chết phải oanh oanh liệt liệt, kéo theo những kẻ muốn con chết cùng đi.

Nghĩ như vậy, nét mặt của nàng từ từ bình tĩnh lại, run rẩy vỗ lên bụng, thì thào nói: "Là mẫu thân có lỗi với con, không thể bảo vệ tốt cho con. . . ."

Ngón tay nhỏ nhắn nắm thành quyền, dung sức đâm mạnh về phía bụng.

Cũng trong lúc đó, nước mắt như một dòng suối mất đi lực cản, thấm ướt hai má, nàng gắt gao cắn môi, an tĩnh nhìn hoa văn hoa lệ phức tạp trên đỉnh đầu, trong thoáng chốc như trở lại ngày nàng vừa trọng sinh.

Ngày đó, cũng là ngày nàng mất đi con mình, vì vậy nàng sống lại một cuộc đời mới.

Ngày này, nàng cũng mất đi đứa con này, có lẽ là lúc phải đứng lên lần nữa rồi.

Lục Khê cảm thấy sức lực của cơ thể dần dần bị rút mất, như có người dội thẳng một chậu nước nóng xuống đầu nàng, cả cơ thể bị khí nóng đã thương.

Nàng cất giọng khàn khàn gọi: "Người đâu. Mau tới đây."

Bích Chân vội vàng đi tới bên giường, bị vẻ mặt của nàng làm cho giật mình, vội vàng hỏi: "Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì?"

Nước mắt không ngừng lăn xuống, dính ướt gối đầu, Lục Khê run giọng nói: "Bụng của ta đau. Đau quá. Nhanh đi, nhanh đi tìm Ôn thái y đi vào."

Bích Chân vội vã chạy ra khỏi phòng, nhanh chóng mang theo Ôn thái y chạy vào.

"Dung Hoa, người bị sao vậy?" Ôn thái y thấy sắc mặt của nàng trắng bệch dọa người, đôi môi cũng trở nên tím tái, đang chuẩn bị bắt mạch cho nàng, nàng lại rút tay về.

"Đứa bé. Đứa bé sợ rằng." Nàng nghẹn ngào nói, nước mắt càng ngày càng nhiều.

Một dự cảm chẳng lành ập vào lòng, Ôn thái y không kịp nghĩ ngợi nhiều, vén chăn lên, liền thấy dưới thân nàng đã bị máu tươi thấm ướt, còn có xu thế lan rộng ra như nước lũ.

Trong nháy mắt mặt của hần còn tái hơn Lục Khê, suýt nữa hôn mê bất tỉnh: "Hòm thuốc, lấy hòm thuốc của ta lại đây! Mau lên! Bích Chân cô nương, ra ngoài kêu tất cả thái y vào đây cho ta! Tiểu Thuận, Tiểu Thuận đâu? Mau kêu hần đi báo cho hoàng thượng!"

Trong cơn khủng hoảng, hần vẫn nhớ đến ý định của hoàng thượng, nếu như đứa bé xảy ra chuyện, nhất định phải giữ được người lớn!

Càng là thời khắc nguy cấp, tay của hần lại càng thêm trấn định, vững vàng lấy ngân châm ra ghim vào huyệt đạo Lục Khê, trầm giọng nói: "Hạ

quan kính xin Dung Hoa đừng hốt hoảng, xin giữ vững trấn định, hít sâu là được rồi, tất cả giao cho hạ quan."

Cũng trong lúc đó ——

Xe ngựa của Trương Sâm xuyên qua cửa Vị Ương, cấp tốc chạy về phía này;

Tiểu Thuận chạy thẳng một mạch tới Tê Ngô cung, muốn báo cáo chuyện này cho hoàng thượng;

Hoàng hậu cùng Ninh phi còn chưa đi xa, vì chuyện lập uy vừa rồi mà tâm tình rất khoái trá, vừa đi vừa ngắm hồ sen;

Thường Tư Viện lẳng lặng ngồi trong nhà tù, nhìn Thường Tư Vân ở đối diện tốn công rung song sắt, khàn giọng kêu: "Thả ta ra! Ta vô tội!"

Quý Thanh An ngồi trong một con thuyền trên sông Tần Hoài, thần thờ nhìn ra phía đầu thuyền, có một ca nữ mặc áo vàng đang hát xướng: "Qua hết ngàn buồm, ánh tà dương chậm rãi chìm vào đáy nước, ánh sáng dần tắt hẳn."

Tất cả giống như đã được số mạng an bài, tất cả cảnh tượng đều là một bức họa, có người vui mừng có người buồn, nhưng không người nào đoán được trong Nhạc Thanh điện nữ nhân mất đi đứa bé đó đang phải nếm chịu nỗi đau cắt ruột cùng tuyệt vọng đến mức nào.

Nàng mất đi đứa bé kia, đáng lý chỉ là đau trên thân thể.

Nhưng trong lòng lại giống như bị người ta khoét đi một miếng thịt, còn đau hơn thân thể gấp ngàn lần, đau đến mức nàng gần như hít thở không thông, muốn buông xuôi chấm dứt cuộc sống.

Minh Uyên còn đang trên đường tới Nhạc Thanh điện, thì thấy Tiểu Thuận đột nhiên từ nửa đường vọt ra, phịch một tiếng quỳ xuống đất, run giọng nói: "Hoàng thượng. Chủ tử người. Chủ tử người."

Một câu nói khốc không thành tiếng, trái tim Minh Uyên đột nhiên căng thẳng, âm thanh cũng lạnh lẽo đến đáng sợ ". Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chủ tử có thể đã sảy thai rồi."

Cao Lộc chỉ cảm thấy đất trời như tối lại, chậm rãi quay đầu nhìn sắc mặt người trên liễn xa, sắc mặt của Minh Uyên vẫn yên tĩnh, nét mặt không có bất kỳ biểu tình gì, nhưng lại ngập tràn bi thương khó tả.

Một cơn gió lớn bất chợt thổi đến, cuốn theo mấy chiếc lá ngô đồng cùng bụi cát xoay tròn trong không khí, thời tiết vừa rồi còn đang quang đãng trong nháy mắt tối xuống.

Nơi xa có vài thái giám cung nữ đang làm nhiệm vụ hô "Thời tiết thay đổi" , vội vã đóng cửa sổ lại.

Mấy con chim vừa vui vẻ hót cũng bỗng nhiên im bật.

Minh Uyên cứ yên lặng ngồi trên liễn xa như vậy, giống như đã mất đi năng lực suy tư.

Cao Lộc đột nhiên quỳ xuống: "Nô tài cả gan, xin hoàng thượng bảo trọng long thể! Bây giờ tính mạng Lục Dung Hoa đang ngàn cân treo sợi tóc, chính là thời điểm cần hoàng thượng an ủi!"

Minh Uyên nhắm mắt lại, một lúc lâu mới mở ra, âm thanh trầm thấp: "Trẫm không sao, gió lớn vài hạt bụi bay vào mắt thôi, tiếp tục đi, đến Nhạc Thanh điện."

Cao Lộc xoay người sang chỗ khác, cất tiếng hô: "Khởi giá!" Giả vờ như không nhìn thấy một mảnh ướn át trong mắt hoàng thượng.

Bão cát rất lớn, phủ đầy con đường phía sau.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Bỏ Hay Không Bỏ (Ba)

Liền xa đi thẳng về phía trước.

Nét mặt Minh Uyên vẫn rất bình ổn, không một gợn sóng, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn giữ vững tôn nghiêm của đế vương.

Hắn nhìn núi giả nơi xa, mái vòm, đình đài. Ánh mắt vô cùng bình tĩnh, không còn đáng vẻ hốt hoảng của một khắc trước.

Chỉ có trời mới biết, trong long bào, đôi tay kia đã nắm chặt đến mức nào, những ngón tay thon dài đẹp để nắm chặt thành quyền, đến khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Hắn rất quan tâm nàng.

Hắn rất quan tâm nàng.

Đây là lần đầu tiên hắn hi vọng ông trời có thể đối xử nhân từ với một người hơn chút, nàng nhỏ bé yếu đuối như vậy, yếu đuối đến mức tưởng chừng như một trận mưa to cũng có thể bao phủ lấy nàng, thì làm sao có thể chống chọi lại bão táp như thế?

Tim đập của hắn đập mạnh, từng phát rõ ràng, phát ra những tiếng vang trầm nặng. Một lúc sau, hắn đưa tay ôm ngực theo bản năng, lại chạm vào một vật gì mềm mại, hắn hơi ngẩn ra, một chiếc hà bao thanh nhã đập vào mắt.

Đóa hoa Ngọc Lan trắng nõn, bên trong còn có mùi hương thơm ngát, từ từ quần quanh chớp mũi.

Hắn dường như đã quên mất vật nhỏ này, bởi vì mỗi ngày đại cung nữ ngự tiền thay quần áo cho hắn luôn quen tay cho vật này vào áo, nên chính bản thân hắn cũng bất giác quên mất.

Mùi thơm này dần dần tràn ngập chóp mũi, rồi lại tràn đầy cả trái tim, hắn nghe thấy nhịp tim trong lồng ngực, giống như đang buông tiếng thở dài.

Minh Uyên nhắm mắt lại, muốn làm một Đế Vương sáng suốt, thì điều kiêng kỵ nhất chính là tham luyện nữ sắc, nhưng cơ trí như hắn cũng không hiểu nổi tâm tình của mình giờ khắc này.

Hình như nàng vừa xảy ra chuyện, trời đất liền lập tức mù mịt.

Liền xa dừng ở ngoài Nhạc Thanh điện, Minh Uyên không đợi Cao Lộc đưa ghế nhỏ đến đã nhảy xuống xe, sải bước đi vào trong điện.

Bọn cung nữ thái giám vội vàng ra vào, người này vừa bưng vào một chậu nước, người khác liền bưng một chậu máu ra, tiếp nối liên tục. Ai cũng chuyên chú làm công việc của mình, cho đến khi một tiểu cung nữ bưng chậu huyết đựng Minh Uyên, nàng ta vừa ngẩng đầu nhìn lên, liền hoảng hốt đến mức xém làm rơi chậu.

"Hoàng. Hoàng thượng!"

Tiếng kêu này quá nổi bật, nhanh chóng làm mọi người chú ý, âm thanh chậu rơi xuống đất vang lên liên tiếp, đám người vốn đang bận rộn đều lập tức quỳ xuống: "Hoàng thượng vạn tuế ——"

Minh Uyên cau mày, cuối cùng không nói một lời trầm mặc đạp bước đi vào trong phòng.

Lục Khê đau đớn rên rỉ, dù âm thanh đã khàn khàn, nhưng vẫn đau đến mức bật ra thành tiếng.

Mặt cùng tóc nàng đều bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt gần như xám trắng, phía dưới là một mảnh máu tươi ghê người.

Giờ khắc này, trái tim Minh Uyên bỗng chốc ngừng đập, theo bản năng đi tới bên nàng, bước chân cứng ngắc, giống như đã không còn là bộ phận trên cơ thể mình nữa.

Đây là người con gái luôn mỉm cười nhìn hắn.

Đây là người con gái lúc ngủ cũng an tĩnh, dịu ngoan như khi thức giấc.

Đây là người con gái toàn tâm toàn ý đối xử với hắn như phu quân mình.

Cũng là người con gái này luôn quan tâm đến cảm xúc, suy nghĩ của hắn trước tiên.

Hôm nay nàng khổ sở đau đớn trên giường, chỉ có thể bất lực nhìn đứa bé còn chưa ra đời rời đi nhân thế. Hắn gần như có thể cảm nhận rõ ràng nỗi khổ sở cùng đau đớn của nàng.

Chỉ mấy bước chân ngắn ngủi mà giống như vượt qua núi cao sông dài, Minh Uyên cầm lấy bàn tay đang nắm chặt chân của nàng, không nói một lời, chỉ cố chấp ủng hộ nàng trong yên lặng.

Lục Khê khó khăn nghiêng đầu nhìn hắn, khóe mi nhòe lệ.

Môi nàng khẽ động, Minh Uyên nhận ra được, nàng đang phớt lờ nói: "Thật xin lỗi, đứa bé không còn nữa."

Phải mất bao cố gắng để có thể bảo bản thân mình giữ vững nụ cười trấn an, Minh Uyên không biết, hắn chỉ biết hắn phải dùng hết toàn bộ hơi sức mới khắc chế được vẻ mặt của mình, dịu dàng nhìn nàng: "Không sao, chúng ta còn có thể có con mà."

Ánh mắt của hãn vô cùng đau đớn, tâm cũng đau đến chết lặng.

Hãn không nghĩ trên thế giới này còn có một người con gái gốc nghèo như vậy, dù đang ở thời khắc đau đớn tột cùng vẫn cảm thấy áy náy với hãn, vì không bảo vệ tốt con của bọn họ mà áy náy

Nhưng sự thực, là hãn không bảo vệ tốt cho nàng.

Chỉ có thể nắm tay Lục Khê, nhìn Ôn thái y cùng mấy vị khác thái y khác bận rộn.

Từng chậ máu được bưng ra, những chiếc khăn trắng như tuyết thay nhau bị nhuộm đỏ, lòng của Minh Uyên cũng từng chút một trầm xuống.

Có người bên ngoài bấm báo: "Trương Sâm đại phu đến ——"

Mọi người sửng sốt, khi một người bước nhanh từ ngoài vào, quỳ xuống dập đầu: "Thảo dân tham kiến hoàng thượng", mới phát hiện hãn chính là viện trưởng tiền nhiệm của Thái Y Viện.

Minh Uyên nói: "Không cần đa lễ, mau lại đây chữa trị cho Dung Hoa!"

"Thảo dân tuân chỉ!" Trương Sâm không dám chậm trễ, vội vã đi tới bên giường, xem mạch cho Lục Khê.

Người có thể làm được viện phán, y thuật tất nhiên không thể xem thường, có Trương Sâm ở đây, mọi việc thuận lợi hơn nhiều, Ôn thái y cũng thở phào nhẹ nhõm.

Từ đầu đến cuối Minh Uyên vẫn luôn nắm chặt tay Lục Khê, cho đến khi nàng mệt mỏi lâm vào hôn mê, mọi chuyện mới xong.

Trương Sâm lau mồ hôi trên trán, khom người bấm báo với Minh Uyên: "Khởi bẩm hoàng thượng, bây giờ Lục Dung Hoa đã không còn nguy hiểm, nhưng đứa bé. Đứa bé. Thử cho thảo dân vô năng."

Cả đám thái y cũng quỳ xuống: "Xin hoàng thượng trách phạt!"

Tầm mắt Minh Uyên vẫn không rời khỏi người trên giường, chỉ nhắm mắt lại: "Trẫm không trách các người, tất cả lui xuống đi."

Cả đám người nhìn nhau rồi chậm rãi thối lui ra khỏi cửa.

Đám cung nữ hầu hạ thay y phục cho Lục Khê xong, trải một lớp đệm giường mới lên —— bởi vì Lục Khê còn hôn mê, không tiện di động, vì vậy chỉ có thể đổi lớp đệm giường, phía dưới lót mấy tầng vải thật dày.

"Các người cũng lui xuống đi." Minh Uyên ra lệnh cho đám người Bích Chân, vì vậy các cung nữ cũng rời rít ra khỏi gian phòng .

Trong nhà chỉ còn lại Minh Uyên cùng Lục Khê đang hôn mê, Minh Uyên đứng dậy nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô, ngồi ở bên giường tỉ mỉ lau mặt cho Lục Khê, khăn lông đi qua vầng trán sáng bóng, qua đôi lông mi thật dài, đến chiếc mũi thanh tú, rồi tới gò má tái nhợt, cùng với cánh môi anh đào.

Ngũ quan của nàng đã rất quen thuộc với hân, nhưng chỉ cần nhìn nàng là có thể cảm nhận được mùi hoa lan thơm ngát xông vào mũi.

Hân giúp nàng lau sạch mồ hôi, rồi cúi người đặt lên mặt nàng một nụ hôn, run rẩy nói: "Là trẫm không bảo vệ tốt cho nàng."

Tay của nàng hân vẫn đang nắm chặt tay nàng, Minh Uyên nhìn ngay cả lúc ngủ say mà nàng cũng cau lại, không tự chủ đưa tay xoa xoa giữa mi tâm, dọc theo trán đi đến chóp mũi, như đang muốn vượt phẳng sự lo lắng của nàng.

Mấy ngày liên tiếp mệt mỏi, ngồi cạnh nàng một lúc như vậy, hân dựa vào thành ghế thiếp đi lúc nào không hay.

Một lúc lâu không thấy thanh âm gì nữa, Lục Khê mở mắt ra, nhìn thấy Minh Uyên mang vẻ mặt mệt mỏi ngủ gật trên ghế, bàn tay hằn còn nắm chặt tay nàng, cảm giác ấm áp này khiến lòng nàng bỗng chốc hoang mang.

Nàng nghe được lời của hắn, cũng biết hắn giúp nàng lau mồ hôi, đắp chăn, sự dịu dàng đến từ đế vương này quá mức đột ngột, khiến tim nàng hỗn loạn.

Rốt cuộc hắn đang thương yêu nàng như một sủng vật hay là cái gì khác?

Lục Khê hơi thất thần, lại bị sự đau đớn trong lòng cùng trên cơ thể lay tỉnh, nàng muốn khóc, nhưng không khóc nổi.

Nàng phải kiên cường hơn, phải thông minh hơn, phải vứt bỏ tất cả do dự cùng mềm lòng.

Tất cả những ai đã từng tổn thương nàng và con nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Minh Uyên vẫn còn đang mơ màng màng, chợt cảm thấy bàn tay trong tay mình động đậy, lập tức mở mắt ra. Lục Khê đang nhìn hắn, hai mắt đã bị những giọt lệ đau thương bao phủ, căn môi nứt nở không thành tiếng.

"Đừng cử động, cứ nằm nghỉ đi." Minh Uyên đè tay nàng lại, dùng âm thanh vô cùng dịu dàng nói với nàng: "Nàng có biết trăm sắp bị nàng hù chết rồi không?"

Nước mắt lại rơi, Lục Khê nứt nở nói: "Tần thiếp có tội, không thể giữ được con của hoàng thượng."

"Nói nhảm gì vậy, con của trăm chẳng lẽ không phải con nàng? Lòng trăm khó chịu, lòng nàng càng khó chịu hơn, trăm đều hiểu." Dừng một chút, Minh Uyên cúi người hôn lên nước mắt của nàng, chạm nhẹ từng

chút một, sau đó đi đến bên môi, ấn xuống một nụ hôn dịu dàng: "Ngoan, nghe lời của trẫm, an tâm dưỡng thân thể cho tốt, chúng ta sẽ còn có con."

Nước mắt Lục Khê vẫn rơi, có hôn cũng không hết: "Nhưng không phải là đứa trẻ này Mỗi ngày tần thiếp đều mong ngóng con mau đến thế giới này, cảm nhận sự tồn tại của con, nhưng sao con lại nhẫn tâm như vậy, nói đi là đi."

Âm thanh của nàng yếu ớt, giống như đang thì thầm, chỉ cần lông mi hơi rung thì lại có một giọt nước mắt rơi xuống.

Minh Uyên bị cảnh tượng này làm cho đau đớn, hẳn có thể cảm nhận được sự khổ sở của nàng, chỉ có thể không ngừng lặp lại: "Đừng khóc, ngoan, tương lai chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều con, con trai hay con gái đều sẽ có, trẫm sẽ dạy bảo bọn chúng hiếu thuận với nàng, nàng đừng khóc nữa."

Hắn nói "Chúng ta", trong giọng nói hiện rõ sự đau lòng cùng sùng ái.

Lục Khê rưng rưng gạt đầu, nhắm mắt tựa vào cánh tay hắn, giống như hắn là cọng rơm cứu mệnh.

Ánh mắt Minh Uyên dần tối lại, sau khi nàng thiếp đi lần nữa, mới nhẹ nhàng thu cánh tay về, sải bước ra ngoài.

"Vân Nhất, vào chăm sóc cho Dung Hoa. Trương Sâm, bắt đầu từ giờ phút này người khôi phục chức vụ ban đầu, từ nay về sau chuyên tâm chăm sóc cho Lục Dung Hoa, cho đến khi thân thể nàng khỏi hẳn."

"Tuân chỉ."

"Bích Chân, người qua đây."

"Vâng"

Minh Uyên dẫn Bích Chân đi tới Thiên Điện, trong phòng vắng lặng, ánh nến leo lắt, cửa cửa sổ khép chặt, khiến người ta như muốn nghẹt thở.

Minh Uyên đưa lưng về phía nàng ta, lạnh nhạt hỏi: "Tại sao chủ tử người lại bất chợt xảy thai? Rõ ràng trước khi trầm đi còn tốt, sao chỉ trong thời gian ngắn lại thành như vậy?"

Bích Chân cúi đầu im lặng một lát, mới nói: "Bẩm hoàng thượng, nô tỳ. Nô tỳ không biết."

"Không biết?" Minh Uyên giận dữ, quay đầu lại liền nhìn thấy dáng vẻ cúi gằm của nàng ta: "Ngẩng đầu lên, nhìn trẫm mà trả lời! Người đã phục vụ trẫm nhiều năm như vậy, còn dám khi quân phạm thượng sao?"

Bích Chân rưng rưng ngược mắt nhìn hăn, vẫn là không nói một lời.

Hăn chợt hiểu ra cái gì, trầm giọng nói: "Được, vậy trẫm hỏi người, sau khi trầm đi, thì có những ai đến Nhạc Thanh điện?"

Lần này, Bích Chân không trầm mặt nữa, nàng nhắm mắt thẩn thẩn đáp: "Bẩm hoàng thượng, trước khi chủ tử gặp chuyện không may, hoàng hậu nương nương cùng Ninh phi nương nương đã tới."

Ánh mắt Minh Uyên lạnh xuống "Sau khi bọn họ đi bao lâu, thì chủ tử người xảy ra chuyện?"

". Hai vị nương nương vừa bước chân ra khỏi cửa, chủ tử liền. Liền." Những lời kế tiếp nàng ta không nói được.

Minh Uyên nắm chặt tay, gằn từng tiếng: "Trẫm biết rồi."

Hăn sai bước đi ra khỏi Thiên Điện, lửa giận trong ngực gần như muốn thiêu cháy hăn.

"Cao Lộc, chuẩn bị xe! Đến Đức Dương điện!"

"Hoàng thượng muốn đến chỗ hoàng hậu nương nương?" Cao Lộc có chút kinh ngạc.

"Hoàng hậu? Ha ha, bắt đầu từ hôm nay, trẫm không có hoàng hậu!"

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Thịnh Sùng 【 Một 】

Lúc tin tức Lục Dung Hoa sẩy thai truyền đến Đức Dương điện, sắc mặt hoàng hậu liền tái nhợt.

"Mất? Cái gì gọi là mất? Sao lúc bốn cung đi còn tốt đẹp, chỉ chớp mắt đứa bé đã mất rồi?" Nàng ta run giọng hỏi cung nữ cận thân vừa vội vàng chạy vào báo tin: "Thái y nói như thế nào? Tại sao Lục Dung Hoa lại đột nhiên sinh non?"

"Nường nường, thái y nói. Thái y nói Lục Dung Hoa bị kích động, thân thể lại đang yếu ớt không thể chịu nổi, nên mới sinh non."

"Lời nói vô căn cứ!" Hoàng hậu giận dữ hất tất cả những vật trên bàn rơi xuống đất, âm thanh đồ sứ vỡ đột ngột vang lên khắp đại điện, khiến đám cung nữ, thái giám bị dọa hoảng hốt quỳ xuống đất.

Thân thể nữ nhân này thật mảnh mai! Chỉ mấy câu châm chọc liền dọa nàng ta sẩy thai, quả thật là danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư!

"Chuẩn bị xe! Bốn cung phải đến xem xem trong hồ lô của nàng ta bán thuốc gì!" Hoàng hậu cắn răng nghiêng lợi đứng dậy, tức giận đá ly trà dưới đất, ly trà lăn một vòng đụng phải chân Minh Uyên vừa bước vào điện.

"Hoàng hậu muốn xem ai bán thuốc?" Giọng nói ầm ầm, lạnh lùng vang lên trong đại điện, theo đó là tiếng thông truyền của tiểu thái giám.

"Hoàng thượng vạn tuế ——" Đám cung nhân vội vàng quỳ xuống.

Hoàng hậu vừa thấy sắc mặt Minh Uyên không tốt, cả người liền lạnh đi, cố át chế cảm giác khủng hoảng khom người nói: "Nô tì cung nghênh

hoàng thượng."

Minh Uyên liếc nhìn ly trà dưới chân cùng những mảnh sứ vỡ vụn, lạnh lùng nói, "Hoàng hậu đang tức giận ai? Lục Dung Hoa mất con, không phải là điều người mong muốn sao? Đáng lý nên vui mừng mới phải."

Sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, thân thể chao đảo, vịn bàn run giọng nói: "Hoàng thượng có ý gì vậy? Lục Dung Hoa sẩy thai, nô tì cũng đau lòng thay hoàng thượng, sao lại vui mừng được chứ? Hoàng thượng hiểu lầm nô tì như thế, nô tì thật không chịu đựng nổi."

"Không chịu đựng nổi? Đau lòng? Người có biết bây giờ nhìn khuôn mặt này của người trầm cảm hận bao nhiêu không? Thật hay cho một nữ nhân đứng đầu hậu cung lại là kẻ đồ ả ác độc đến vậy, người có tư cách gì để tiếp tục ngồi ở chỗ này?" Âm thanh tức giận của Minh Uyên vang khắp đại điện, đám cung nữ thái giám run lẩy bẩy, hoàng hậu tâm như tro tàn, lao đảo muốn ngã.

Người một khắc trước còn muốn giải thích đến giờ đã hiểu, tâm hoàng thượng đã sớm đặt ở Nhạc Thanh điện, dù có phải nàng ta hại người kia sẩy thai hay không, sự tức giận cùng tiếc nuối trong lòng hoàng thượng phải có chỗ để phát tiết.

Thật không may người đó lại là nàng ta, thật không may vì địa vị của nàng ta trong lòng hoàng thượng không sánh bằng Lục Khê, đến cả một sợi tóc của Lục Khê nàng ta cũng không bằng.

Nàng ta có ác độc đồ ả hay không thì sao chứ?

Tim hoàng hậu lạnh đi, nhìn vị Đế Vương ngày càng trở nên uy nghiêm trước mắt, bỗng có cảm giác như đã đi hết cả đời.

Lúc nàng ta tiến cung chỉ mới mười lăm tuổi, khi đó vây cánh của hoàng thượng còn chưa cứng cáp, phải lệ thuộc vào thế lực Nhạc gia, phụ thân liền

cho nàng ta nhập cung, trở thành hoàng hậu tôn quý nhất.

Những thiên kim tiểu thư chưa xuất giá rất ít khi nhìn thấy các vương tôn quý tộc trong kinh thành, dù có từng nhìn thấy, cũng không một ai tôn quý bất phàm như Minh Uyên, sự thâm trầm được rèn luyện từ nhỏ ánh lên trong mắt hắc, tựa như một hồ nước sâu không thấy đáy. Lần đầu tiên gặp gỡ, Nhạc Thâm Tâm liền bị sa chân vào, vạn kiếp bất phục.

Nàng ta vừa vui mừng vì phu quân của mình là nam tử uy nghiêm tôn quý nhất trong thiên hạ, lại vừa tỉnh táo nhận ra, hắc không thương mình, thậm chí ngay cả một chút yêu thích cũng không có.

Nàng ta là hoàng hậu chính trị hắc không thể không cưới, hắc đối xử với nàng ta “tương kính như tân”, cũng lạnh lùng như băng.

Nhưng cho dù là như vậy, Nhạc Thâm Tâm cũng vẫn vui vẻ, nàng tin tưởng vào quyết định của mình, quyết tâm làm hiền thê của hắc, để cho hắc an tâm thu lại binh quyền trên triều đình, tạo lập uy nghi của đế vương.

Nhưng mà đây cũng là một quyết định cực kỳ gian nan, một hoàng hậu hiền lương thực đức phải rộng lượng tha thứ, phải nở nụ cười giúp nạp phi, phải hết lần này tới lần khác nhìn những đóa hoa tươi mới kia thẹn thùng ngã vào lòng hắc.

Điều duy nhất nàng ta cảm thấy vui mừng, đó chính là nàng ta biết rõ những nữ nhân kia cũng chỉ là quân cờ chính trị, hắc chưa từng yêu thương một người nào. Nàng ta nghĩ, như vậy cũng tốt, không yêu thì không yêu, những đóa hoa kia đến rồi lại đi, dần sẽ trở nên điêu linh, không có một người nào bước vào được trái tim hắc, còn mình vẫn vững vàng ngồi ở vị trí này, trông chừng hậu cung cho hắc, cùng hắc cai trị thiên hạ.

Có lẽ dần dần hắc sẽ dần cảm nhận được, chỉ có nàng ta mới dốc lòng nỗ lực vì hắc, chỉ mong mỗi có một ngày nào đó hắc sẽ quay lại nhìn nàng ta một lần.

Nhưng không ngờ, người nam tử như hắn cũng cuối cùng cũng để một người trong lòng, chỉ có điều người này không phải là nàng ta.

Nhạc Thẩm Tâm bỗng nhiên cảm thấy rất không cam lòng, nàng ta bật cười, nụ cười hết sức càn rỡ, đây là chuyện mà cả đời nàng ta chưa từng làm, chỉ vì nàng ta kính trọng hắn yêu thương hắn, xem hắn như một vị thần linh thờ phụng trong lòng, mà nay hắn lại yêu người khác, chẳng khác gì một phàm phu tục tử.

"Tại sao chàng lại không nhìn thấy ta?" Nàng ta chợt thốt lên một câu như vậy.

Không phải "Hoàng thượng", không phải "Nô tì", mà là "Chàng" cùng "Ta", là một thể tử chất vấn trạng phu của mình.

Sắc mặt của nàng ta chán nản lạnh lùng, tất cả cảm xúc đều ẩn đi trong khoảnh khắc này, chỉ còn lại sự điều khiển từ bản năng.

Sắc mặt Minh Uyên vẫn không thay đổi, như đang nhìn một người xa lạ, ánh mắt như vậy làm trái tim nàng ta băng giá, bởi vì bọn họ đã là phu thê hơn bốn năm trời.

"Ta cứ nghĩ là chàng vĩnh viễn sẽ không yêu ai, ta cứ nghĩ sẽ có một ngày ta có thể cùng chàng...thế nhưng, thế nhưng chàng lại yêu người khác! Vậy mà chàng lại đi yêu nữ nhân kia!" Nàng ta bật cười, nước mắt lập tức chảy xuống, biểu tình cuồng loạn, không lưu lại đường lui: "Rốt cuộc ta có gì không bằng nàng ta? Ta vì chàng chịu nhiều khổ sở như vậy, ta vì chàng mà không dám mang thai, mắt nhắm mắt mở để chàng đoạt hết quyền lợi của Nhạc gia, trở thành một đứa con bất hiếu, làm cha ta tức giận mà chết. Ta giúp chàng trừ khử con của Tần tài tử, trừ khử con cờ của thái hậu. Tại sao chàng vẫn không nhìn thấy ta.?"

Nàng ta biết mình sẽ không có kết quả tử tế, cũng tốt, vậy thì cứ nói hết cho rõ ràng, nàng ta có chết cũng không muốn sự uất ức cùng thống hận

này yên lặng biến mất trong hậu cung.

Minh Uyên đối mặt với người mình chưa bao giờ để trong lòng không có chút thương tiếc nào, hắt lạnh lùng nhìn nàng ta: "Người làm tất cả không phải là vì trẫm, mà là vì chính người, người hi vọng trẫm nhìn người, cho nên không chừa thủ đoạn nào mà trợ giúp trẫm, có lẽ trẫm sẽ bội phục sự ác độc của người, nhưng sẽ không coi trọng sự ác độc đó."

"Vậy nàng ta? Nàng ta có cái gì tốt!" Nhạc Thẩm Tâm gần như phát điên.

Hắn vốn không nhìn nàng ta như một nữ nhân! Sự ác độc của nàng ta chẳng lẽ không phải vì hắn hay sao? Chẳng lẽ nàng ta không muốn làm một đoá hoa mềm mại được người ta sủng ái hay sao?

Minh Uyên nói: "Nàng ấy và không giống người."

Chỉ một câu nói, hoàn toàn phá nát mộng tưởng của Nhạc Thẩm Tâm.

Không phải Lục Khê tốt đến mức nào, cũng không phải là nàng ta không tốt.

Không phải Lục Khê thiện lương đến mức nào, cũng không phải là nàng ta ác độc ra sao.

Ngay cả người đàn ông này mà nàng ta cũng không hiểu được. Sự khác nhau lớn nhất, là vì hắn yêu Lục Khê, mà không yêu nàng ta.

Yêu và không yêu, nàng ta chính là minh chứng rõ ràng nhất cho sự bất đồng ấy.

Minh Uyên nói: "Nể tình người và trẫm đã từng có bốn năm phu thê, trẫm cho người chủ động thoái vị, sau đó đến Báo Quốc tự thanh tu, bình ổn đến cuối đời."

Hắn xoay người rời đi, sự quyết tuyệt ấy làm cho trái tim ta băng giá.

Nàng ta nên hiểu, không nên trông chờ vào trái tim của đế vương, dù có trông chờ bốn năm, không yêu chính là không yêu, tấm lòng của nàng ta giành cho hắn bị hắn vứt đi như một chiếc giấy rách.

Mệnh, đây là số mệnh.

Thôi, thanh tu làm gì? Thoái vị làm gì chứ? Nàng ta vì người nam nhân không yêu mình này không màng tình thân, bỏ mặc Nhạc gia, hôm nay bị hắn từ bỏ, vậy sống nữa thì có ý nghĩa gì chứ?

Nàng ta nhắm mắt lại, rơi giọt lệ cuối cùng, rồi bất chợt chạy nhanh đến cây cột gần đó, "Phanh" một tiếng, dưới ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người, hoàng hậu của Ngự Cảnh đế đang nằm trong một vũng máu tươi.

Minh Uyên nghe được tiếng la khóc sau lưng, cũng nghe được thanh âm tự sát này, bước chân hơi ngừng, nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu lại.

Tim của hắn không thể cho bất cứ ai, bởi vì phải giữ để lo cho dân chúng trong thiên hạ.

Nhưng hôm nay, sự lạnh lùng ấy nhiều thêm một phần vương bận, hắn buồn cười an ủi mình, cũng được, dù sao nàng ấy cũng có thể xem là một con dân trong thiên hạ của hắn, không phải sao?

Chỉ có thể là một sự tồn tại đặc biệt chứ không thể hơn.

Làm Đế Vương, lòng dạ phải cứng rắn độc ác.

Ngự Cảnh đế năm thứ tư, hoàng hậu Nhạc thị mất, hưởng thọ mười chín tuổi, sau khi chết an táng ở Hoàng Lăng, nhưng không phải là chỗ bên cạnh Ngự Cảnh đế.

Sống không chung chă chết không cùng huyết, nguyên bản chính là hai người xa lạ, bị hoàng cung này cột chung, phải làm đôi phu thê bốn năm đồng sàng dị mộng.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, chuyện của hoàng hậu cũng chấm dứt, trong ba tháng này hậu cung gió êm sóng lặng, không có bất kỳ sự tranh đấu nào.

Tỷ muội Thường gia bởi vì mưu hại hoàng tử, vốn nên lập tức xử tử, nhưng hoàng thượng nể tình cha của bọn họ - Thừa Tướng Thường Vệ Quang nhiều năm qua ra sức vì nước, cúc cung tận tụy, chỉ phạt phải cả đời bị giam trong lãnh cung, còn Thường Vệ Quang không biết dạy con, bị buộc phải cáo lão hồi hương, không tham dự chánh sự nữa.

Có chết Thường Vệ Quang cũng không ngờ được, ngày đó đám quan viên cùng nhau ký giấy tờ lòng giúp hẩn lại im hơi lặng tiếng, hẩn đã giải thích đập lý “môi hở răng lạnh” cho đám người kia vô cùng thấu đáo, thế nhưng bọn chúng lại “minh tu sạn đạo, ám độ trần thương”, trở mặt không nhận.

Cuối cùng là Lại Bộ Thượng Thư thân thiết với hẩn nhất tiết lộ: "Hoàng thượng đã sớm nghĩ tới việc ngài sẽ có hành động này, nên đã cảnh cáo chúng ta, nếu chúng ta giúp ngài, thì sẽ cùng ngài ngã xuống; còn nếu an phận, thì sẽ được bình yên."

Thường Vệ Quang cười ha ha , chán nản phát phát tay: "Cũng được, đa tạ người đã cho ta biết rõ mọi chuyện."

Thường gia thất thế, từ nay về sau, Ngự Cảnh đế đã trừ đi được một mối họa.

Thường Vệ Quang thật không ngờ, thiếu niên trẻ tuổi cần hẩn nâng đỡ ngày đó hôm nay lại có năng lực xuyên phá tất cả như vậy, hẩn phát lên như điều gặp gió, nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục bi thảm hơn nhiều kẻ khác.

Không phải là “chim bay hết, cung cất đi” cũng không phải là “giết được thú săn nấu đi chó săn” (*), mà bởi vì Thường Vệ Quang quá tham lam, không chỉ muốn làm quyền thần một đời, còn nắm tài nắm quyền, câu bè kết phái.

(*): Ý là lợi dụng xong rồi thì vứt bỏ.

Bất kỳ một hoàng đế anh minh nào cũng sẽ không cho phép một thần tử có dã tâm như vậy như vậy tồn tại, huống chi là Minh Uyên – người không muốn có bất kỳ sự uy hiếp nào chứ?

Mà nay, chỉ còn lại Thái hậu thôi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thịnh Sùng 【 Hai 】

Mùa hè đã qua đi, nhưng thời tiết vẫn còn nóng bức.

Cao Lộc đã quen với việc Minh Uyên luôn yên lặng đến Nhạc Thanh điện, không cho người khác thông truyền, giờ chẳng cần hoàng thượng mở miệng hay nháy mắt, đã hiểu ý ra hiệu cho thái giám truyền cửa.

Lúc đầu là do Lục Khê vừa sẩy thai, thân thể yếu ớt, thường không ngủ ngon, dù có ngủ cũng rất cạn, một âm thanh nhỏ cũng lay tỉnh nàng, vì vậy Minh Uyên liền ra lệnh cho thái giám không được thông truyền.

Sau này, thân thể của nàng dần dần tốt lên, tinh thần cũng khá hơn, nhưng Minh Uyên đã quen với việc này, mỗi lần đến đều rất tự nhiên bước vào, ngay cả Cao Lộc cũng có chút khốn hoặc.

Nhìn Tiểu Thuận quen tay đẩy cửa cho hắn, khóe môi Minh Uyên hiện lên chút ý cười, từ thời tiết nóng bức chói chang của ngày hè bước vào một không gian mát mẻ tĩnh lặng.

Không có bất kỳ người nào phát ra âm thanh gì, giống như một nam tử vừa từ ngoài trở về nhà mình, thấy một người con gái bên trong đã đợi sẵn đang mỉm cười nhìn hắn: "Chàng về rồi."

Hắn nhìn người con gái đang ngồi bên cửa, tóc đen mượt mà bị ánh mặt trời nhuộm thành màu vàng kim, trước mặt là một chậu sơn trà màu hồng nhạt. Tay nàng cầm kéo vàng, chuyên chú tỉa hoa, gò má lặn trong ánh sáng vàng nhạt, vừa nhu hòa vừa có chút không chân thật, giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng trong Vi an uyển.

Cắt tĩa bồn hoa sơn trà xong, Lục Khê để kéo xuống, nhẹ nhàng thở ra, cười híp mắt ngưng mắt chậu hoa trước mặt. Minh Uyên vẫn đứng tại chỗ, an tĩnh ngưng mắt nhìn người con gái không hề hay biết mình đã trở thành một bức họa động lòng người kia.

Bích Chân bưng thêm đá đi vào, vừa lúc nhìn thấy hai người đang thưởng thức phong cảnh của chính mình, cảnh tượng này làm nàng ta không nhịn được khẽ cười đi về phía Lục Khê, lúc lướt qua Minh Uyên thì cung kính cúi người thi lễ, sau đó đến cạnh Lục Khê, khom lưng nói nhỏ bên tai nàng.

Lục Khê ngẩn ra, sau đó quay đầu lại nhìn người đứng ở cửa, hẩn lảng lạng nhìn nàng, ánh mắt mang theo vẻ tán thưởng thuần túy cùng chút ý cười, trong ánh mắt ấy, không hề chứa đựng sự uy nghiêm của đế vương.

Bởi vì thời tiết nóng bức, Minh Uyên thay long bào ra, chỉ khoác một chiếc áo xanh dương nhạt, tóc vẫn thành búi, dùng một chiếc ngọc quan màu trắng cố định trên đỉnh đầu, chỉ còn vài sợi tóc rơi xuống vai, đơn giản đứng ở đó, mỉm cười nhìn nàng.

Tim Lục Khê đập mạnh, chợt thấy giờ phút này hẩn không giống đế vương, mà giống một quý công tử ôn nhuận như ngọc.

"Tần thiếp tham kiến hoàng thượng." Nàng đứng dậy hành lễ, cánh môi nở nụ cười.

Minh Uyên bình tĩnh đi tới, đưa tay vén mấy sợi tóc mai tán loạn bên má nàng: "Sao không ngủ trưa, thức dậy sớm vậy?"

Lục Khê khẽ hừ một tiếng, u oán nói: "Hoàng thượng xem tần thiếp là heo thật rồi à? Bây giờ là lúc nào rồi còn ngủ trưa."

Minh Uyên bị lời giải thích của nàng chọc cười, dắt tay nàng đi đến bên cửa sổ: "Thân thể nàng còn yếu, phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

Lục Khê cúi đầu cười, khẽ tựa vào vai hấn, nhỏ giọng nói: "Tần thiếp không yếu ớt nhu hoàng thượng nghĩ đâu, mấy ngày nay bị mấy lão thái y thi nhau bồi bổ, sắp thành một con heo mập rồi này"

Bích Chân nhìn cảnh tượng thân mật trước mắt, vui vẻ thối lui ra khỏi đại điện, đóng cửa lại, dành không gian riêng cho hai người bên trong.

Trong đại điện yên tĩnh, chỉ nghe tiếng ve kêu ngoài cửa sổ, âm thanh râm ran, giống như đang hợp xướng.

Nếu là bình thường, lúc Minh Uyên đang xử lý chính sự mà nghe được, chắc chắn cảm thấy phiền lòng, nhưng giờ phút này có lẽ là do tâm tình bất đồng, người con gái trước mắt như có một loại ma lực đặc biệt, có thể đem tất cả xao động, bất an biến thành mùi hoa nhàn nhạt bình thường, mọi thứ quanh người hấn đều trở nên yên ắng, tốt đẹp động lòng người.

Hấn cúi đầu nhìn người đang yên tâm dựa trên vai mình, ngũ quan trong suốt trắng nõn, lông mi cong dài, vàng trắng sáng bóng, chóp mũi xinh xắn, cuối cùng là phiến môi anh đào đỏ nhạt.

Như bị mê hoặc, hấn quen thuộc nâng cằm nàng lên, đặt môi mình lên đó, thời gian này bận tâm đến thân thể của nàng, hấn không dám có những hành động thân mật, vì vậy nụ hôn mê loạn này khiến Lục Khê lập tức mở to mắt, thậm chí còn thất thần nhìn hấn.

Đôi môi chạm nhau, ánh mắt giao hội, cái nhìn của nàng khiến Minh Uyên vui vẻ, hấn khẽ rời đi, nói nhỏ: "Nhắm mắt lại."

Lục Khê như người mộng du vừa bị lay tỉnh, gò má bỗng chốc đỏ lên, khẩn trương nhắm hai mắt lại, lông mi run lên một cái, dưới ánh mặt trời tựa như cánh bướm đang khẽ động.

Minh Uyên lại đặt môi lên môi nàng, khẽ mút, lưu luyến thưởng thức hơi thở mềm mại của nàng, giống như đang thưởng thức một món điểm tâm

ngọt ngào.

Đã lâu chưa thân mật, Lục Khê có chút không thích ứng với thể công liên tục như vậy, hô hấp có chút rối loạn, ngực khẽ phập phồng, đôi tay không tự chủ ôm lấy hông hần, để mặc hần mang mình lên tiên cảnh.

Trải qua tình cảnh đau khổ ấy, mới biết người trước mắt yếu ớt đến cỡ nào, Minh Uyên nhìn nàng toàn tâm toàn ý giao bản thân cho hần, lòng mềm mại đến khó hiểu.

Ước chừng là nụ cười của nàng mê hoặc hần, ánh đèn yếu ớt mỗi tối trước cửa điện hấp dẫn hần, hoặc do chiếc hà bao nhỏ kia cảm động hần. Hần nhìn thấy một tiểu thê tử yêu thương trượng phu của mình, không hèn mọn, không cố ý lấy lòng, chỉ đơn giản đứng ở một chỗ nào đó ngăm nhìn hần, không che giấu sự vui mừng cùng lưu luyến trong ánh mắt.

Hần dụ dằng nhưng không cho phép kháng cự hành hạ đôi môi của nàng đến sưng đỏ, lúc rời đi, ngón tay khẽ lau qua cánh môi, ánh mắt tối lại.

"Thân thể nàng đã khỏe hần chưa?" Hần đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lục Khê mù mờ nhìn hần, rồi gật đầu theo bản năng.

Có trời mới biết vì sao hần lại hỏi một câu như vậy, khi hần ôm nàng ngồi xuống, mới phát giác phía dưới có một vật cứng rắn đang chia vào hông mình, nhiệt độ cùng sự cứng rắn kia nói cho nàng biết, hoàng thượng đang nghĩ tới chuyện cầm thú.

Nếu hần đã muốn làm chuyện cầm thú, tất nhiên nàng cũng không cần giả dáng vẻ cừu non, ba tháng không động đến, nhưng vẫn khiến Đế Vương có hứng thú với người, đây chính là chuyện tốt mà người bình thường có mong cũng không được.

Lục Khê mỉm cười ngẩng đầu lên, có chút vô tội nhìn hần, "Hoàng thượng, bây giờ là ban ngày."

Minh Uyên nhú mày, nhìn cô gái nhỏ tinh nghịch đang mở lời từ chối những hành động lại mời chào này, phối hợp đáp: "Đúng là trẫm muốn làm vào ban ngày."

Lục Khê nháy mắt mấy cái: "Nhưng tần thiếp vừa khỏi bệnh, không có sức."

Minh Uyên cười: "Cái này dễ thôi, ái phi chỉ cần nằm, để trẫm làm là được rồi."

Vừa nói xong miệng, tay hần đã thuần thục cởi áo nàng ra, lụa mỏng rơi xuống, hiển lộ làn da sáng bóng cùng vòng cung ưu mỹ .

Lục Khê chỉ còn mặc một cái yếm xanh lá, càng làm da thịt thêm sáng bóng, trắng nõn đẹp mắt.

Sau khi sinh non nàng được tắm bố ba tháng, giờ thân thể càng thêm đầy đặn, bộ ngực mềm mại sinh động sau cái yếm.

Minh Uyên cười khẽ, nhìn cảnh xuân trước mắt, phần khởi nói: "Biết thân thể nàng còn chưa tốt, trẫm đã nhịn ba tháng rồi."

Lục Khê hơi sững sờ, nửa là u oán nửa đùa nói: "Hoàng thượng có nhiều giai nhân làm bạn như vậy, không có tần thiếp thì có người khác, sao lại nói đến chữ nhịn chứ?"

Ánh mắt của Minh Uyên vừa nghiêm túc vừa dịu dàng, bộc trực nhìn vào mắt nàng: "Dù có nghìn vạn hoa nhưng trẫm chỉ thích có một đóa."

Ba tháng này, số lần hần qua đêm ở hậu cung không nhiều, không chỉ vì chính sự bận rộn mà còn vì hần không có hứng thú.

Nàng bị bệnh, vì mất con mà trắng đêm không ngủ, thì sao hăn có thể quẳng hết ưu phiền buông thả bản thân hưởng thụ sung sướng chứ?

Nhưng hăn không nói, nàng cũng không hỏi.

Lục Khê bị câu trả lời thẳng thắn này làm kinh sợ, hăn đang nghiêm túc sao?

Ánh mắt nóng bỏng không che dấu dự vọng này khiến lòng nàng như bị luân hãm.

Nàng biết hăn thích nàng, thiên vị nàng, nhưng dù thế nào cũng không dám nghĩ sâu hơn nữa, nàng không dám, cũng không muốn.

Nói chuyện yêu đương với đế vương? Trừ phi nàng điên rồi.

Minh Uyên trần trọc để lại vết hôn trên cằm cổ tuyết trắng, từng chút một dọc theo đường cong hôn xuống, đến bộ ngực đầy đà.

Cách tơ lụa, nụ hôn của hăn nóng bỏng mà nhiệt liệt, mang đến một hồi run rẩy, đầu tiên chỉ là chạm nhẹ, tiếp đó hăn ngậm cả đóa hoa, làm ướt vải vóc, cũng làm nàng phải thở gấp.

Môi lưỡi của hăn hết sức linh hoạt, xoay tròn vòng quanh nhụy châu, thỉnh thoảng khẽ cắn, rồi cuộc cảm nhận được nhụy hoa mở ra, đứng thẳng sau lớp vải vóc, hết sức mê người.

Bàn tay còn lại của Minh Uyên, từ phía sau lưng thăm dò vào trong yếm của nàng, dễ dàng cầm lấy một con thỏ ngọc. Theo hăn xoa nắn, phần đầy đà hiện rõ trên tơ lụa, ngón tay thô ráp vân vê nhũ hoa, chậm rãi chuyển động, làm người trước mặt khẽ run lên, thân thể cũng mềm nhũn.

Nụ hôn nóng bỏng rơi vào sau gáy, xuống môi, Minh Uyên đưa tay kéo cái yếm của nàng xuống, phần đầy đặn liền bại lộ trong không khí, hoa lồi

đỏ tươi như đang mời hân thưởng thức.

"Nhìn trăm yêu thương nàng." Hân bá đạo ra lệnh, cúi người ngậm nụ hoa, như một đứa bé đang khát sữa.

Lục Khê nghe lời cúi đầu xuống, liền nhìn thấy hân đang chôn đầu giữa ngực mình, thân thể lỏa lồ của nàng hoàn toàn hiện ra trước mặt hân.

Môi của hân một khắc trước còn trên môi nàng, giờ lại đang ngậm lấy nụ hoa, lưu lại dấu vết ướt át.

Hai bên hồng mai đều bị tập kích, hân sử dụng môi lưỡi cùng đầu ngón tay, mang đến cho nàng nhiều kích thích bất đồng, từng tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng, nàng bị luân hãm trong cuộc ân ái.

"Như vậy không công bằng." Nàng vừa thờ dốc vừa kháng nghị, "Hoàng thượng còn áo mũ chỉnh tề, tần thiếp lại bị."

"Lại bị trăm lột hết." Hân tốt bụng bổ sung.

Lục Khê cho hân một nụ cười thẳng thắn cùng khiêu khích, không chịu thua bắt đầu lột áo hân: "Vậy thần thiếp cũng phải lột trần hoàng thượng."

Minh Uyên cười ra tiếng: "Được, trăm cho nàng lột."

Tình thú nơi khuê phòng hóa ra là như thế.

Lục Khê cởi áo hân ra, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Thần thiếp sẽ đem những gì người đã làm trả lại cho người."

Nàng cúi người hôn lên hạt đậu trước ngực hân, học dáng vẻ của hân trần trọc khê căn, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi tỉ mỉ vồ về chơi đùa, sau đó mút vào, rồi xoay tròn.

Minh Uyên không ngờ năng lực học tập của cô gái nhỏ này lại mạnh như vậy, nhìn nàng khỏa thân cúi người trêu chọc hắn, nụ hoa xinh xắn thình thoảng còn chạm vào người hắn, lửa dục trong người nhanh chóng bùng cháy, chỗ nào đó sưng lên khó chịu, vô cùng cứng

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Thịnh Sùng (Ba)

Minh Uyên cười nhìn nàng phản kích, không thể phủ nhận, nàng đang cố dùng kỹ xảo lấy lòng hắn, lớn mật hôn dọc một đường từ ngực hắn xuống, chậm rãi đi tới bụng.

Nàng đột nhiên giao hoạt nở nụ cười: “Tần thiếp còn nhớ cái này.”

Tiếp đó nụ hôn liền đi xuống rốn, đầu lưỡi nhẹ nhàng tuần du, học động tác trước đó của hắn trên chốc hắn, dẫn đến từng đợt tê dại, khiến thân thể hắn run khẽ.

Hiển nhiên, Lục Khê cũng nhận thấy biến hóa của hắn, nàng hài lòng nở nụ cười, thêm càn rỡ đặt tay lên phần nổi cộm, học cách thức hắn bắt nạt hai con thỏ nhỏ của mình mà xoa nắn.

Bởi vì tò mò, cũng vì chưa thuần thục, Lục Khê không dám dùng lực quá mạnh, lòng bàn tay cảm nhận được sự ấm áp, toàn thân nàng khẽ run rẩy, nhớ tới cảm thụ phong phú nó mang lại, bụng dưới hơi ê ẩm, nơi giữa hai chân chân cũng ửng ửng.

Minh Uyên không để nàng đùa với lửa một mình, thừa dịp nàng đang khiêu chiến với vật nam tính dưới bụng, đưa tay nắm lấy ngực nàng, không ngừng đùa giỡn.

Lục Khê khẽ thở dốc, nhưng vẫn không buông tha cho nơi nhạy cảm kia, đầu ngón tay linh hoạt bao phủ lấy phần thân đang dâng trào.

Lúc vật nóng bỏng, cứng rắn hoàn toàn lộ ra trước mặt, Lục Khê cố nén e lệ, lớn mật cầm lấy nó, thỏa mãn nghe thấy tiếng gầm nhẹ của người đối

diện, thứ trong tay càng thêm sưng to.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại bắt đầu xoa nắn vật nam tính, ngón tay đùa bỡn nơi mẫn cảm. Minh Uyên cũng không cam nguyện yếu thế, bàn tay đưa từ đầu gối Lục Khê đi lên, dừng lại bên đùi non mẫn cảm.

Lục Khê ngạc nhiên nhìn vật trong tay đang rung động, hơn nữa còn vô cùng nóng bỏng, nàng dùng phương thức như đang vuốt ve một đóa hoa hồng nhẹ nhàng hoạt động bàn tay nhỏ bé, ngón tay xoay tròn quanh đầu vật nam tính.

Trán Minh Uyên nổi gân xanh, Lục Khê khẽ cười, hạ xuống một nụ hôn trấn an. Đương nhiên vẫn không có ý định buông tha cho ‘món đồ chơi’ nàng vừa phát hiện được. Cho tới khi Minh Uyên lột hết quần áo trên người nàng xuống, đưa tay trêu chọc cánh hoa ướt át.

Động tác trên tay Lục Khê hơi chậm lại, chân nàng mềm nhũn, chỉ có thể bám chặt vào đùi hắn.

Minh Uyên đưa tay đỡ nàng, cười khẽ hai tiếng. Tiếng cười kia kích thích lòng háo thắng của nàng, hai tay nắm chặt thứ cứng rắn của hắn, quật cường nói: “Tần thiếp sẽ không chịu thua.”

Tiếp đó, nàng cúi người xuống hôn lên nó, cảm xúc mềm mại khiến hắn bị bao phủ trong dục vọng, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến hắn điên cuồng.

Hắn bắt đầu hoài nghi đây là đang hưởng thụ hay một loại hành hạ.

Lục Khê có chút chần chờ, rồi lại kiên định hé mở đôi môi nhỏ, ngậm lấy phần nam tính.

Trong trò chơi này nàng đã bỏ ra rất nhiều, vì vậy nàng phải lấy được nhiều hơn.

Nếu như mới vào cung có lẽ nàng sẽ không cách nào làm đến bước này, nhưng hôm nay nàng hạ mình làm cho hần, nguyên nhân vì sao bản thân nàng cũng không rõ.

Minh Uyên thiếu chút nữa thất thủ, nhanh chóng khom người đỡ nàng dậy: “Đủ rồi.”

Nàng đang đùa với lửa, hần không thể nhẫn nại thêm được.

Hần ôm nàng lên, tách hai chân ra ngồi xuống, khẽ cắn ngực nàng như đang trừng phạt, vừa vuốt ve, ngón tay vừa thăm dò hoa huyết ướt át, đầu tiên là một, tiếp đến là hai ngón tay khẽ miết lên vách tường hoa, khiến Lục Khê không cách nào chịu nổi.

Minh Uyên ngẩng đầu cười nhìn nàng, nàng không nhịn được khẽ vặn eo thon, bộ ngực sáng bóng nhẹ nhàng đung đưa, hai tay nhỏ bé nắm chặt tay hần, muốn được khiêu khích nhiều hơn.

Lục Khê bị dày vò khó chịu, người làm việc xấu còn dùng vẻ mặt vô tội hỏi nàng: “Không thích hay chưa thoải mái?”

Hần ung dung trêu cợt, nam tính giữa hai chân đã sớm ngẩng cao, vừa nóng vừa đau, nhưng hần vẫn không hành động, chỉ chậm rãi ma sát, như một loại tra tấn ngọt ngào.

Lục Khê khóc nức, cảm giác trống rỗng càng lúc càng lớn, hoa lộ lan tràn, nhiễm ướt tay hần cũng nhỏ đầy trên mặt đất.

“Đầu hàng chưa?” Minh Uyên nhẫn nại thì thầm bên tai nàng.

Lục Khê cắn môi, động tác trên tay hần thêm lực khiến nàng mất khống chế, gần như là hét lên: “Đầu hàng...”

Minh Uyên không chần chừ nữa, tách hai chân nàng ra, ôm eo nàng chậm rãi hạ xuống, hoàn toàn đoạt lấy nàng.

Cảm giác phong phú khiến hai người đều phải thở dốc. Động tác của Minh Uyên nhanh hơn, từng phát từng phát hung hăng ra vào cơ thể nàng, âm thanh dâm mỹ khiến Lục Khê xấu hổ đến mức ngón chân phải co lại.

Lực đạo mạnh mẽ làm Lục Khê phải dựa vào gần hân, nam tính dương cương cùng hoa huyết mềm mại nặng nề ma sát, hoa lộ nhiễm ướt lửa nóng, chảy xuống dọc theo chân hai người.

Minh Uyên ôm Lục Khê phóng thích chính mình. Còn nàng chỉ có thể vô lực bầu vú lấy hân, cố gắng chống đỡ.

Minh Uyên vẫn không rời khỏi, cứ như vậy ôm nàng đến phòng tắm, khoảng cách ngăn ngại lại vì sự ma sát giữa hai chân khiến hân không thể nhẫn nại, càng thêm vui sâu vào hoa tâm, lửa nóng lần nữa ngất đầu.

Lục Khê thở hổn hển, thẹn đến mức muốn chui xuống đất, nghĩ đến việc lát nữa đám người Bích Chân tiến vào thu dọn thấy dấu vết đầy trên mặt đất, mặt nàng liền đỏ bừng.

Thấy bình phong đã được dựng lên, Minh Uyên ôm nàng hỏi nhỏ: “Nàng đã định tắm rửa sao?”

Lục Khê nhắm hai mắt gật đầu, không dám nhìn hân.

Dáng vẻ xấu hổ của nàng khiến Minh Uyên buồn cười, ôm người trong ngực đi ra sau bình phong, rồi cùng nàng nhảy xuống dòng nước ấm áp.

Lục Khê nhanh chóng mở mắt ra, hốt hoảng ôm lấy cổ hân: “Hoàng thượng?”

Minh Uyên mỉm cười hôn lên gò má nàng: “Nàng đã ướt đầm, trăm đành phải tắm cùng nàng vậy.”

Hắn không vội, vật chôn trong cơ thể lại thêm dâng trào, từ phía sau ôm lấy nàng, giữ một con thỏ nhỏ, thông thả ma sát.

Tay kia xuyên qua làn nước chạm đến hoa huyết, tìm được viên trân châu, khẽ xoa nắn, sau đó nam tính bắt đầu chậm rãi ra vào.

Lục Khê gần như phát điên.

Ba chỗ mẫn cảm trong cơ thể đều bị hắn giữ lấy, dĩ nhiên nàng không chịu nổi, chỉ có thể phối hợp với tiết tấu của hắn, khẽ đung đưa thân thể, kết hợp cùng hắn.

Dòng nước ấm áp theo động tác của hắn thi nhau tràn vào hoa huyết, cảm giác căng chướng khiến nàng không nhịn được khẽ rên rỉ, thanh âm mất hồn khiến thân thể Minh Uyên càng thêm run rẩy.

Hắn đè nàng vào cạnh thùng, bộ ngực nhạy cảm bị vách gỗ thô ráp ma sát, tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh.

Rõ ràng là bị thiêu đốt đến điên cuồng nhưng lại không cách nào phóng túng, nhiệt độ càng lúc càng tăng, từ chỗ kết hợp truyền đến tứ chi bách hài._ddlequydon_Fuly

Cuối cùng, thân thể Lục Khê run rên, hoa huyết bắt đầu co rút nhanh, từng chút từng chút cắn lấy phần nam tính, mang đến vô hạn khoái cảm.

Minh Uyên vừa hưởng thụ cảm giác lúc này, vừa cắn răng đâm mạnh vào, khiến Lục Khê bật khóc nước mắt, không ngừng cầu xin “đừng mà”, nhưng thân thể của nàng vẫn phối hợp đồng đưa cùng hắn, đây là sự cử động theo bản năng.

Một dòng nhiệt lưu rót vào trong cơ thể, Lục Khê yếu ớt nằm trong ngực Minh Uyên, mệt mỏi không thể nhúc nhích.

Minh Uyên hôn lên môi nàng, ôm người trong ngực bước ra khỏi thùng gỗ, cầm lấy chiếc khăn lông trên bình phong trùm nàng lại, như ôm lấy một đứa trẻ bước đến bên giường._ddiieendanlequydon

“Mệt không?”

Lục Khê vô lực trừng mắt nhìn hắn: “Thiếp mệt sắp chết rồi...”

Ánh mắt Minh Uyên tối lại, cắn lấy vành tai nàng, dẫn đến một tiếng kêu sợ hãi: “Không cho nàng nhắc đến chữ này.”

Lục Khê chợt trầm mặc, bị cảm giác thân mật cùng súng ái làm ngây ngốc, dù chỉ là nói hắn cũng không muốn nàng nhắc tới chữ chết.

Lông mi của nàng khẽ run, không dám nhìn hắn chỉ có thể cúi đầu hỏi: “Hoàng thượng có trách tần thiếp không bảo vệ được con....”

Minh Uyên ngồi bên cạnh nàng, nhẹ nhàng dùng khăn lông lau chùi thân thể nàng, giống như đang chăm sóc cho bảo vật trân quý nhất, cẩn trọng tỉ mỉ, không hề qua loa. Lục Khê không tự nhiên co chân lên, ôm lấy chính mình, không muốn bày ra những nơi xấu hổ trước mặt hắn.

Cuối cùng, Minh Uyên nằm xuống bên cạnh nàng, ôm lấy nàng, hạ xuống một nụ hôn: “Trẫm tiếc nuôi, nhưng không trách nàng. Đừng nghĩ nhiều nữa, về sau chúng ta sẽ lại có con.”

Lục Khê im lặng gật đầu, lại nghe hắn nói tiếp: “Nàng bình yên vô sự ở lại cạnh trẫm, trẫm đã rất cảm ơn ông trời rồi. Đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, mỗi ngày phải sống tốt, trẫm mới có thể an tâm nhìn nàng sinh một đàn con gái cho trẫm.”

Mắt nàng khê chớp, có chút luống cuống, lúc ngẩng đầu trong ánh mắt chứa đầy cảnh động, rõ ràng rất vui vẻ, nhưng vẫn phụng phịu nói: “Hoàng thượng xem thiếp là heo sao, con mà sinh một đàn...”

Minh Uyên cúi đầu cười, sự vui vẻ thông qua lồng ngực run rẩy truyền đến người nàng, mang theo cảm giác ôn nhu mê hoặc.

“Vậy sau này không được than mệt, bởi vì trẫm đang nỗ lực giúp con trẫm.” Hắn kéo mền che thân thể hai người lại, ôm nàng kề sát người mình.

Lục Khê hoảng hốt, tưởng hắn còn muốn tiếp tục, nhanh chóng ôm chặt lấy người cầu xin: “Tần thiếp mệt mỏi, kính xin hoàng thượng khắc chế một chút...”

Minh Uyên nở nụ cười vô tội: “Trẫm chỉ muốn ôm ái phi chợp mắt thôi, ái phi nghĩ trẫm định làm gì?”

Lục Khê im lặng, ngoại trừ giả bộ vô tội hắn còn chiêu gì khác không?

Nhưng Minh Uyên đã nhắm mắt ngủ, khuôn mặt mệt mỏi cho nàng biết hắn lại bận rộn công vụ không được ngủ trưa, vất vả giải quyết xong mới dành ra nửa buổi chiều đến Nhạc Thanh điện nghỉ ngơi.

Thật đúng là một người háo sắc, đã mệt đến mức này còn muốn cùng nàng triền miên!

Lục Khê đang oán hận, chợt kinh hoảng phát hiện, tâm tình lúc này của mình thật không đúng, sao nàng lại lo lắng cho thân thể hắn chứ?

Đầu óc trống trơn, thật lâu sau, nàng mới vươn tay ra khê vuốt lên mi tâm mệt mỏi, ôm eo hắn nhắm mắt chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Đã nghĩ không ra thì không cần phải nghĩ nữa.

Nàng chỉ là một sủng phi, một sủng phi như đang mê đắm hoàng thượng mà thôi.

Chỉ là “như” mà thôi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nam Nhân Cạnh Bả 【 Một 】

Sáng sớm vừa mới rời giường, liền thấy Vân Nhất vui vẻ chạy vào báo tin mừng: "Chủ tử, hoàng thượng sai người tặng một chiếc ghế ngọc bích."

Lục Khê lơ đãng giang tay cho Bích Chân mặc y phục xong, mới xoay đầu lại cười nói: "Chỉ là một chiếc ghế, nhìn dáng vẻ của em kìa, vui như bắt được vàng vậy."

Vân Nhất cười hì hì tiến lên chải tóc cho nàng: "Đương nhiên rồi, hoàng thượng thương chủ tử như vậy, nô tỳ vô cùng vui mừng."

Lục Khê cười cười, trong nháy mắt có chút thất thần.

Hắn đối với nàng, quả nhiên là cực tốt.

Chiếc ghế ngọc bích Minh Uyên đưa tới là do Thượng công cục gấp rút chế tạo, vài ngày trước hắn tới Nhạc Thanh điện thấy Lục Khê sợ nóng, nằm trên ghế dựa lim dim được Bích Chân cùng Vân Nhất quạt mát nhưng người vẫn đổ mồ hôi.

Lúc trở về chợt nhớ ra, liền sai Cao Lộc đến Thượng công cục ban lệnh. Người ở Thượng công cục vừa nghe là cho Lục Dung Hoa đang được sủng ái dừng, liền lập tức dừng các nhiệm vụ nhỏ khác, tập trung những người thợ có tay nghề giỏi gấp rút chế tạo ra.

Thân ghế được làm hoàn toàn từ ngọc bích, chất ngọc dịu dàng trong suốt, bóng loáng nhẵn nhụi, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy mát mẻ.

Lục Khê đi tới Chủ Điện thấy chiếc ghế đã được đặt trong đó, đám người Tiểu Thuận đang lau chùi, ánh mặt trời từ ngoài chiếu vào, sáng rõ

lấp lánh.

Lục Khê cũng có chút hứng thú với nó, tuy ngày trước ở Lục phủ sống trong giàu sang phú quý nhưng dù thế nào cũng không thể so sánh được với sự xa xỉ trong hoàng cung. Một chiếc ghế ngọc bích lớn như vậy quả thực là giá trị liên thành.

Nàng nắm lấy tay vịn lạnh lẽo, nhẹ nhàng ngồi lên, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi để cảm giác mát mẻ truyền khắp toàn thân, hoàn toàn xua tan đi sự phiền muộn của cái nóng mùa hè.

Bên môi nàng lên ý cười nhẹ, nàng mở mắt ra, hiển nhiên rất vui vẻ: "Vân Nhất, mang một ít đá ra đây; Bích Chân, lấy mấy quả lê Thượng Thực cục đưa tới đi rửa đi, ta muốn tự mình xuống bếp."

Những lời này khiến đám người đang đứng tại chỗ sững sờ, nào có chủ tử nào muốn tự mình xuống bếp?

Vân Nhất đáp: "Chủ tử muốn ăn chè lê, chỉ cần sai hạ nhân đi làm là được, cần gì tự mình xuống bếp?"

Bích Chân hiểu ý Lục Khê, mỉm cười vỗ vỗ tay Vân Nhất, ý bảo nàng ta đi làm theo lệnh, Lục Khê cũng vui vẻ liếc nhìn Bích Chân, chỉ cười không nói.

Trong tiết trời nóng bức thế này ở bên bếp lò nấu chè lê chính là việc khiến người ta ghét nhất, Lục Khê vốn sợ nóng, ngồi một lúc mồ hôi trên trán đã rịn ra ướt đầm.

Vân Nhất có chút lo lắng, thỉnh thoảng lấy khăn lau cho nàng, còn không ngừng khuyên nhủ: "Chủ tử vẫn nên đi ra ngoài đi, phòng bếp bụi bặm nóng nực thế này cần chi ở đây để chịu tội? Hay là chủ tử ra ghế dựa hoàng thượng vừa đưa tới nghỉ ngơi đi, nô tỳ lo lắng đến sắp ốm luôn rồi này."

Lục Khê cười lắc đầu: "Thì ra thường ngày các người xuống bếp làm thức ăn cho ta là đang chịu tội?"

Vân Nhất khóc không ra nước mắt: "Chủ tử đừng giấu cợt nô tỳ nữa! Thân thể người vốn đã không tốt, bây giờ còn ngồi đây canh bếp, nô tỳ thật đúng là."

"Được rồi." Lục Khê ung dung ngắt lời nàng, cười khẽ: "Không sao đâu, đưa dao cho ta."

Vì vậy Vân Nhất đành phải lo lắng đứng nhìn chủ tử của mình động dao cắt lê.

Giữa trưa là thời điểm mặt trời lớn nhất, cung nhân không ai đứng ở ngoài, nhưng lúc này lại có vài người đang “chịu tội”.

Lục Khê ngồi trong liễn xe, áy náy nói với Tiểu Thuận và Vân Nhất: "Trưa nắng như vậy, hại các người phải cực khổ đi cùng ta rồi."

Tiểu Thuận cười nói: "Chủ tử nói gì vậy, chúng nô tài da dày thịt béo, ánh mặt trời cũng không hại được đâu, thân thể chủ tử còn hư nhược, nô tài sợ người sẽ bị cảm nắng mất, chúng ta đi mau lên thôi."ddlequydon

Liễn xa lăn bánh nhanh hơn.

Cuối cùng dừng ở bên ngoài Tê Ngô cung, Lục Khê tự cầm hộp đựng thức ăn bước lên bậc thang, nghe thái giám ở ngoài thông truyền rồi, mới chậm rãi đi vào.

Minh Uyên đã xử lý xong công vụ, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, thấy nàng tới, hân nở nụ cười, nhưng khi nhìn mặt mặt trời ngoài cửa sổ, liền có chút không vui trách cứ: "Trời nắng như vậy, sao nàng còn tới đây?"

Lục Khê mỉm cười đặt hộp thức ăn lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, mở nắp ra, lấy chén chè lê ướp đá: "Tần thiếp nhận được lễ vật lớn như vậy, không có gì báo đáp, chỉ có thể tự làm chút quà nhỏ, mặc dù không thể so với quà của hoàng thượng, nhưng ít ra cũng là tâm ý của tần thiếp."_Fuly

Minh Uyên nhận lấy chén chè lê, cúi đầu gửi một cái, cười nói: "Rất thơm."

Hắn uống thử vài hớp, đá đã tan bớt, ăn vào vừa mát mẻ vừa thư thái. Hắn ngẩng đầu nhìn nữ nhân trước mặt, dung nhan trắng nõn dung nhan bị phơi nắng hơi ửng đỏ, trên trán rỉ ra một lớp mồ hôi mịn.

Những phi tần khác chăm chút dung nhan, chẳng ai muốn chịu khổ như thế, với thân thể sợ nóng của nàng mà nói, ngồi trong Nhạc Thanh điện còn cảm thấy khó chịu, nói chi tới việc lặn lội đưa chè đến cho hắn.

Hắn đặt chén lên chiếc bàn nhỏ, nắm lấy tay nàng: "Ngốc quá, lần sau _____"

Lời chưa nói xong đã tắt trong miệng, nguyên nhân vì bàn tay đang được hắn cầm kia dù nhanh chóng bị người đối diện rút lại, hắn vẫn kịp thấy mấy vết hồng nổi rộp lên.

Trán Minh Uyên nhăn lại: "Cho trẫm xem thử."

Lục Khê cố cười nói: "Không có gì đâu, hoàng thượng đừng nhìn."

Minh Uyên ngược mắt nhìn nàng, kiên quyết nói: "Nghe lời, vươn tay ra cho trẫm."

Lục Khê cắn môi, giọng nói như đang cầu khẩn: "Hoàng thượng, tần thiếp không muốn bị hoàng thượng thấy đáng vẻ khó coi của tần thiếp."

Minh Uyên im lặng, không miễn cưỡng nữa, chỉ đưa tay kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, lấy khăn tay trong lồng ngực ra lau mồ hôi cho nàng: "Lần sau đừng như vậy, trăm muốn ăn gì muốn uống gì, chỉ cần phân phó một tiếng, người của Ngự Thiện Phòng sẽ làm, nàng cần gì phải để mình chịu khổ như vậy?"

Lục Khê nghiêm túc nhìn thẳng vào hắn: "Từ nhỏ tần thiếp đã ăn sung mặc sướng, cho nên tay nghề kém cỏi, không làm ra được thứ gì xuất sắc. Nhưng người ta thường nói “nương tử rửa tay hãm canh”, từ lúc vào cung tới nay, tần thiếp chưa từng làm gì cho hoàng thượng, hôm nay cũng chỉ thực hiện ước nguyện thôi, nhìn hoàng thượng uống, tần thiếp không hề cảm thấy khổ."

Minh Uyên không biết nên nói những gì, chỉ có thể thở dài, ôm nàng vào trong ngực, hôn một cái lên trán nàng: "Cô gái ngốc."

"Bên cạnh hoàng thượng có rất nhiều giai nhân, có thể làm cô gái ngốc độc nhất vô nhị cũng rất tốt." Nàng mỉm cười trả lời.

Minh Uyên cũng cười, lắc đầu một cái, hết cách với nàng.

Giờ khắc này, người hắn đang ôm trong lòng chỉ yên lặng, sóng mắt yên tĩnh, không vui cũng chẳng buồn.

Ngủ trưa một lát, Minh Uyên tỉnh dậy trước nhưng không đánh thức nàng, chỉ rón rén ngồi dậy, động tác kia khiến Cao Lộc đang đứng bên cạnh cũng có chút khiếp sợ.

Hắn ta chưa từng thấy hoàng thượng quan tâm đến người nào như vậy, động tác nhẹ nhàng, chỉ sợ không cẩn thận đánh thức người vẫn còn đang ngủ say.

Ước chừng là đại gia khuê tú mười ngón tay không dính nước vào bếp một lần vô cùng mệt nhọc, Lục Khê ngủ rất say, Minh Uyên ngồi sau bàn

sách bắt đầu phê duyệt đấm tấu chương còn lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người đang nằm trên giường, chỉ cảm thấy tâm tình hết sức bình thản.

Phía sau nàng là cửa sổ đang mở, ngoài cửa sổ là quang cảnh giữa hè, ánh nắng sáng ngời chiếu xuống người nàng, dịu dàng chứ không chói lóa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc phục hồi tinh thần thì tấu chương trong tay chỉ còn lại một quyển, buổi chiều cũng đã trôi qua hơn phân nửa.

Lúc Lục Khê khi tỉnh dậy, Minh Uyên vẫn còn đang vui đùa phê duyệt tấu chương, đôi lúc nhăn mày, đôi lúc thả lỏng, có lẽ là do thường xuyên cau mày nên trán hằn có một vết nhăn mờ nhạt.

Đây là một vị Đế Vương vô cùng nghiêm túc, dù tâm tư thâm trầm, hành xử quyết tuyệt, nhưng cũng là một quân chủ anh minh xứng chức.

Nàng nhìn hắn nửa ngày, mới nghe thấy phía trước truyền đến tiếng cười: "Ái phi còn tiếp tục nhìn nữa, sợ rằng trăm không cách nào chuyển tâm phê duyệt tấu chương đâu."

Lục Khê cười khẽ, kéo tấm chăn mỏng không biết được người ta đắp lên mình từ lúc nào ra ngồi dậy: "Hoàng thượng tỉnh sao không gọi tần thiếp, tần thiếp thất lễ rồi."

"Ở trong mắt trăm, ái phi chưa từng có dáng vẻ hữu lễ mà?"

Lục Khê sử dụng ánh mắt tố cáo hắn, hắn mới không nhanh không chậm từ từ đáp: "Trong cung có rất nhiều nữ nhân lễ nghĩa chu toàn, còn người không hữu lễ ngược lại có chút thú vị."

Nếu không phải biết hắn là hoàng thượng, chỉ sợ Lục Khê đã nhìn hắn như một tên sở khanh háo sắc.

Lục Khê sửa sang lại áo, không biết là nên đi hay là nên ở lại, Minh Uyên nhìn thấu sự chần chừ của nàng, nhẹ nhàng nói: "Ngồi ở đây đọc sách một lát đi, trăm giải quyết công vụ sắp xong rồi, ở lại dùng bữa tối cùng trẫm."

Lục Khê gật đầu, đi tới giá sách sau lưng hắt chọn sách, như nàng đã từng nói, nàng không thích thi từ ca phú, chỉ thích vài câu chuyện thần thoại mới lạ.

Minh Uyên không biết, không phải Lục Khê không thích thi từ ca phú, mà là sau khi trọng sinh liền phát hiện, tình ái cũng chỉ là chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt, đắm chìm trong đó chỉ khiến người ta trở nên không quá quyết, khó đưa ra lựa chọn.

Nàng ngồi trước cửa sổ đọc sách, Minh Uyên ngồi ở sau bàn phê duyệt tấu chương, cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng chỉ lát sau, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thông báo: "Quý đại nhân đến ——"

Tiếng Thái giám thông truyền lan vào trong điện, tìm Lục Khê trầm xuống, cảm giác thanh nhàn vừa rồi nhanh chóng biến mất.

Minh Uyên nói tiếng: "Tuyên."

Lục Khê hiểu ý, đứng dậy ung dung nói: "Vây tần thiếp lui vào trong trước."

Minh Uyên gật đầu một cái, đưa mắt nhìn nàng cầm sách đi vào một căn phòng khác.

Khoa cử đã qua, nhân tài mới cũng đã được chọn lựa.
Thời gian này Quý Thanh An vội vàng tiến hành việc thi đình, vì vậy mỗi ngày đều tiến cung bẩm báo tiến triển mới nhất.

Lúc đi vào nhìn thấy trên giường còn có áo ngoài của nữ nhân, Quý Thanh An vẫn quy củ cúi đầu làm như không thấy, cung kính hành lễ nói: "Vi thần tham kiến hoàng thượng."

Minh Uyên đáp: " Quý đại nhân không cần đa lễ."

Hai người bắt đầu thương lượng chuyện quốc sự.

Người ở phòng ngoài nói chuyện, người ở phòng trong cũng có chút thất thần, Thường gia đã thất thế, nguy cơ của Lục gia cũng được giải trừ, như vậy có phải đã đến lúc trả thù Quý Thanh An rồi không?

Nàng đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng Minh Uyên hỏi: "Trẫm nghe nói người và nhị tiểu thư Thường gia là phối ngẫu, như vậy đứa bé trong bụng Thường nhị tiểu thư là của người?"

Nghe thấy tên của Thường Tư Vân, sắc mặt Quý Thanh An tái đi, không biết nên nói gì.

Thường gia thất thế, hăn ngàn lần cảm tạ mình không bị liên lụy, ngã xuống theo Thường Vệ Quang.

Nếu hôm nay thừa nhận, có thể khiến hoàng thượng “giận chó đánh mèo” đem chuyện Lục Khê sẩy thai trút lên đầu hăn hay không?

Chỉ trong một cái chớp mắt, đã có ngàn vạn ý niệm luân chuyển.

Quý Thanh An bình tĩnh đáp: "Bẩm hoàng thượng, vi thần và Thường nhị tiểu thư vốn có hôn ước, nhưng trong lòng Thường nhị tiểu thư đã có đối tượng, không còn là hoàng hoa khuê nữ chờ gả nữa, cho nên vi thần không dám với cao."

Những lời này thật sự rất xảo diệu, vừa dễ dàng phủi sạch mối quan hệ với Thường Tư Vân, lại vừa uyển chuyển bày tỏ Thường Tư Vân không

phải là đại gia khuê tú trong sạch nữa, hắn ta nghĩ đến thanh danh của nàng ta, nên không nói ra, mới khiến mọi người hiểu lầm rằng bọn họ là một đôi.

Việc Thường Tư Vân phóng khoáng hoang đường, các đại thần trong triều cũng có biết, đặc biệt là ở nơi như Kinh Thành, đám quyền quý bọn họ thường xuyên tụ hội nơi bướm hoa, tin tức gì mà không nghe được?

Minh Uyên cũng biết chuyện Thường Tư Vân có chút phóng đảng. Hắn không biểu lộ gì, chỉ lạnh nhạt nói: "Không phải thì tốt, hôm đó trẫm không biết nàng ta mang thai, sai người giam lại. Đến hôm nay mới nghe Cao Lộc nói, ngày đó vì bị kinh sợ nên đứa bé không giữ được, tinh thần nàng ta cũng có chút mơ hồ. Hôm qua không biết vì sao, nửa đêm lại treo cổ tự vẫn, trẫm nghe thấy cũng có chút cảm thương thay Thường Vệ Quang, tuy mắc phải lỗi lớn, nhưng để người đầu bạc tiễn người đầu xanh cũng có chút đau lòng."

Lời nói khiến lòng Quý Thanh An dậy sóng, con của hắn không còn nữa.

Nhưng sắc mặt của hắn vẫn chẳng hề thay đổi, chỉ ra vẻ tiếc nuối lắc đầu một cái: "Nhất định Thường Thừa Tướng rất đau lòng, vi thần cũng buồn thay cho ông ấy."

Tư thái của hắn hết sức tự nhiên, người ngoài nhìn vào liền biết là một thần tử thông minh, dù không có chút khổ sở nào, cũng phải tiếc hận vì đối phương một phen, đây chính là người trong quan trường.

Lục Khê đang ngồi trong phòng cũng hơi thất vọng, sợ rằng lúc nàng cùng con chết ở trong nước thì hắn cũng làm bộ làm tịch, chẳng chút bận tâm như vậy.

Vì quyền thế, hắn không tiếc gì cả, máu mủ ruột thịt cũng vứt đi như vứt giày, huống chi là người mang thai con hắn? Người này vốn dĩ không có tim.

Hận ý tràn ra, tay của nàng chậm rãi vỗ về vùng bụng bằng phẳng, trong mắt lộ ra ánh sáng bi thống.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Nam Nhân Cạnh Bả (Hai)

Trước khi đi, Quý Thanh An do dự một lát mới nói với Minh Uyên:
"Tuy vi thần và Thường nhị tiểu thư không có duyên phu thê, nhưng cũng đã từng là người quen cũ, kính xin hoàng thượng ân chuẩn cho vi thần đi thăm hỏi, cũng để ngày sau khỏi áy náy."

Minh Uyên uống một ngụm trà, không nhanh không chậm đáp: "Không ngờ Quý đại nhân là người trọng tình như vậy, nếu đã thế thì trăm ân chuẩn cho người."

"Vi thần khấu tạ hoàng thượng."

Lúc Lục Khê còn đang thất thần, Minh Uyên đã đi vào phòng trong, cúi người búng nhẹ tai nàng: "Đang nghĩ gì đấy?"

Nàng sần sần chớp chớp mắt nhìn hắn: "Đang nghĩ thử xem tối nay nên ăn gì."

Minh Uyên buồn cười: "Hóa ra là đói bụng, vậy nhanh đi dùng bữa thôi."

Trong cung điện rộng lớn, trước giờ chỉ có một mình Minh Uyên dùng bữa, hôm nay trên bàn có thêm một người khiến khẩu vị hắn tốt hơn vài phần.

Thức ăn của hoàng thượng phong phú hơn cung phi rất nhiều, Phật thủ Kim Quyển, Long Phượng Trình Tường, năm trúc Long Tĩnh. có nhiều món Lục Khê không biết tên.

Lục Khê xắn ống tay áo lên gấp thức ăn cho hẳn, Minh Uyên mỉm cười nhận lấy còn không quên lắc đầu: "Ái phi nghĩ bụng trăm là cái động không đáy hay sao?"

Lục Khê lung túng, đôi đũa đang kẹp một khối Phương Trúc ngừng lại giữa không trung, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Minh Uyên thấy thế bật cười, kéo tay nàng qua đưa đôi đũa tới khoe miệng cắn miếng Phương Trúc, nhìn gò má ửng hồng của nàng hẳn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Ái phi sau này nhớ thường xuyên đến đây dùng bữa với trăm." Hẳn cười khẽ, vừa uống canh, vừa lơ đãng nói.

Cao Lộc đứng bên cạnh cũng hết hoảng, trong hậu cung này, người có thể dùng bữa với hoàng thượng, trừ hoàng hậu thì chẳng còn ai nữa? Những lời hôm nay của hoàng thượng, chẳng lẽ là có ý định lập Lục Dung Hoa làm hoàng hậu?

Hẳn nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Lục Khê cũng thêm phần kính nể, Lục Dung Hoa này vào cung còn chưa tới một năm, đã có được ân sủng đến vậy, quả thật không thể khinh thường.

Lục Khê chỉ cười cười lắc đầu: "Tần thiếp nào có tư cách dùng bữa cùng hoàng thượng mỗi ngày? Sợ giấm chua của các phi tần dìm chết tần thiếp mất. Hơn nữa, thức ăn ở chỗ hoàng thượng phong phú như vậy, tần thiếp không muốn bị nuôi thành một con heo mập đâu, vừa xấu lại còn bị hoàng thượng ghét bỏ."

Minh Uyên quan sát nàng một vòng, ánh mắt dừng ở trước ngực lâu hơn một chút, thâm ý nói: "Cái này phải xem là mập ở nơi nào, trăm lại cảm thấy, có vài chỗ mập mập sẽ khiến người ta hài lòng hơn."

. Đây rồi cuộc là hoàng thượng hay một tên công tử phong lưu cười ngửa xem hoa? Có ai dùng biểu tình nghiêm chỉnh để đùa bốn người khác như hắn không chứ.

Lục Khê buồn cười, đối diện với ánh mắt tinh anh của hắn, nhìn thấu sự vui vẻ trong đó.

Bây giờ, việc sống cùng hắn ngày càng trở nên dễ dàng, lúc phải diễn trò dần ít đi, thời gian thư giãn dài lên thêm.

Lúc Quý Thanh An đến Lạc Phương điện thì Thường Tư Viện đang ngồi đánh đàn trong một vùng cỏ rậm rạp, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, đôi con ngươi của nữ tử không hề có một chút gợn sóng, nhìn hắn như một người vô hình, tiếp tục gảy đàn.

Thường gia rơi đài, tỷ muội Thường thị bị giam cầm ở đây, theo lý nên vì sự giày sang phú quý đã mất mà thương cảm mới đúng, thế nhưng trong mắt nữ tử này chỉ có bình tĩnh vô hạn, còn mơ hồ lộ ra sự bình thản an nhiên, giống như cuộc sống kiếp này đã an ổn, chẳng còn gì để lo lắng.

Quý Thanh An ngẩn người, vốn định chào hỏi, lại vì sự lạnh nhạt của đối phương mà có chút lúng túng. Hắn ta định đi vào bên trong, nhưng mới đi hai bước, lại dừng lại, nguyên nhân vì nơi đây vốn là nơi giam cầm những mệnh phụ phạm tội trong cung, cung điện này được phân thành rất nhiều tiểu viện, hắn lại không biết nơi nào là chỗ ở của Thường Tư Vân.

Người đang ngồi trong bụi cỏ diềm nhiên nói: "Viện đầu tiên ở phía đông."

Quý Thanh An xoay người thi lễ, đáp lại: "Đa tạ Thường Tiệp dư."

Thường Tư Viện cười nhạt: "Thường Tiệp dư? Trong cung này đã không còn Thường Tiệp dư nữa, đại nhân chớ đa lễ."

Nói xong, nàng ta lại tiếp tục gảy đàn, Quý Thanh An chỉ đành xoay người đi về hướng đông, từ sau lưng truyền đến tiếng hát, bay bổng trong suốt, tựa như đến từ mộng ảo.

“Hoa không phải hoa, sương chẳng phải sương.

Nửa đêm đến, bình minh đi.

Áo cảnh thoáng qua bao nhiêu bận?

Đi tựa mây hồng không chỗ tìm.

Nghe khúc ca này, trái tim Quý Thanh An bỗng nhiên hơi loạn nhịp, chuyện cũ dần hiện về trong trí nhớ, nhưng cố nhân đã chẳng còn ở đây.

Hương ngọc lan phủ hai bên bờ, lúc say mê đâu biết ngày sau sầu muộn. Khi ấy ta cùng người thưởng hoa, nhưng giờ đây cảnh còn người đã không ở.

Hắn chậm rãi đi tới tiểu viện phía đông, qua khe cửa quan sát bên trong tiểu viện, cũng chỉ một phòng nhỏ với một số vật dụng đơn sơ, trên bàn có bát cơm chỉ còn một nửa, một chén canh đậu hũ rau xanh, bên giường có một người đang ngồi cúi đầu, trong tay là một khối vải vụn, chẳng biết dùng để làm gì.

Hắn đẩy cửa ra, hơi do dự bước vào, người trong phòng vừa nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn lên, dáng vẻ đó dọa Quý Thanh An giật bắn mình.

Thường Tư Vân vốn rất kiêu diễm, dù chưa đến mức nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy rất quyến rũ. Thế mà, giờ phút này, nữ nhân trước mặt lại đầu xù tóc rối, mái tóc đen bóng ngày xưa giờ đây rối tung, xõa xuống một bên vai, mặt mũi thon gầy tái nhợt, đôi môi cũng chẳng chút huyết sắc.

Vừa thấy Quý Thanh An tới, đôi mắt trống rỗng của nàng ta lộ ra chút ánh sáng, gò má tái nhợt tựa như sáp nến, vô cùng đáng sợ.

Môi của nàng ta khẽ động dậy, nhưng chỉ bật ra tiếng cười khanh khách, giờ miếng vải mình đang cầm trong tay lên trước mặt hăn: "Chàng xem, đây là y phục ta làm cho con chúng ta, chờ nó ra đời là có thể mặc!"

Miếng vải này là do nàng ta xé từ váy mình ra, rách lung tung, bẩn thỉu vô cùng, nàng ta nở nụ cười, ánh mắt mờ mịt, hăn là điên rồi.

Quý Thanh An vạn lần không sẽ thấy cảnh tượng như vậy, vốn định dùng lời lẽ ngày thường thuyết phục Thường Tư Vân im miệng, phòng ngừa nàng ta nói ra chuyện hăn đã từng làm cùng Thường Vệ Quang lúc trước, khiến bản thân thất thế, nhưng bây giờ nàng ta đã phát điên.

Chuyện này với hăn mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Hăn không để ý đến dáng vẻ điên khùng của nàng ta, xoay người muốn đi, nhưng không ngờ nàng ta lại bất chợt đứng dậy vọt tới chặn cửa, mấy ngón tay gầy trơ xương nắm lấy cánh tay hăn, trên mặt hiện lên vẻ điệu dàng: "Thanh An, ở lại với ta."

Nàng ta hoạt động mạnh như vậy, mùi hôi trên người lập tức bay vào mũi Quý Thanh An, nhiều ngày không tắm nên mùi hôi rất đáng sợ, suýt chút nữa khiến hăn ngất đi.

Hăn hất văng tay nàng ta ra, trấn định cười một tiếng: "Được, ta cũng định đến chơi với nàng, nhưng có mấy món ăn ta quên đem vào, nàng chờ một lát để ta đi lấy."

Hăn đang muốn lướt qua nàng ta ra ngoài, nhưng không ngờ cái tay kia vẫn nắm chặt lấy cánh tay hăn, Thường Tư Vân ôm chặt lấy hăn từ phía sau, âm thanh chợt trở nên bén nhọn: "Không cho đi! Ta không cho chàng đi! Chàng muốn đi tìm nữ nhân Giang Nam kia sao! Nàng ta có gì tốt? Gia

đình ta giàu có hơn nàng ta, quyền thế của phụ thân ta to lớn hơn nàng ta, tại sao chàng lại muốn đi tìm nàng ta?"

Mùi hôi khiến người ta nôn mửa tràn ngập chớp mũi, Quý Thanh An cố nhịn cơn ghê tởm chực trào tới cổ họng, từ tốn gỡ tay nàng ta ra: "Tư Vân, nàng an tĩnh một chút, đây là trong cung, không phải bên ngoài, nói chuyện phải cẩn thận!"

Giờ đây đã không còn ai biết hãn và Lục Khê từng có chuyện cũ, một khi chuyện này truyền đi, đừng nói tới sự nghiệp, mà muốn giữ mạng cũng là việc khó.

Thường Tư Vân vẫn cố chấp nắm lấy tay hãn, si mê nói: "Vậy chàng phải đồng ý với ta không được đi, nếu không ta sẽ không nghe lời chàng!"

Quý Thanh An cũng dịu dàng cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng ta: "Được, ta đồng ý với nàng, ta không đi. Ngoan, ở đây chờ ta...ta ra ngoài lấy thức ăn cho nàng, có được không?"

"Thật không đi chứ?" Nàng ta si ngốc hỏi, đưa tay lên vuốt ve vùng bụng bằng phẳng: "Ta và con sẽ chờ chàng về."

Quý Thanh An tiếp tục dụ dỗ: "Bảo đảm sẽ không đi, ta sẽ mau vào với nàng. và con."

Ánh mắt hãn hơi dừng lại chỗ vết máu trên váy nàng ta, nhưng chỉ chớp mắt liền xoay người đi.

Ngang qua vô số viện, bên trong phần lớn là những người giống Thường Tư Vân, đều đã hơi điên dại.

Trong chủ điện, có một lão cung nữ phụ trách mọi việc lớn bé ở nơi đây đang ngồi, trên tay bà ta là một chiếc không khâu, chẳng biết là đang may vá

cái gì, thấy Quý Thanh An đi tới, liền cười đứng dậy hỏi: "Quý đại nhân thăm xong rồi à?"

Quý Thanh An gật đầu một cái, nhưng không vội vã rời đi, mà khẽ cười liếc nhìn người đang canh gác bên ngoài, cung nữ kia ở trong cung đã lâu, người cũng khôn khéo, liền đoán được hẳn có lời muốn nói, vì vậy nói vọng ra sai tiểu thái giám bên ngoài: "Quý đại nhân đi đường xa đến đây, chắc cũng hơi mệt mỏi, Tiểu Hi, đi nấu ly trà đi."

Tiểu thái này liền lập tức đáp lời, nhanh chóng rời đi.

Lão cung nữ buông mảnh vải thêu trong tay xuống, nhìn Quý Thanh An mỉm cười: "Quý đại nhân có lời muốn nói với lão nô đúng không?"

Quý Thanh An bình tĩnh móc từ trong tay áo ra một chiếc hà bao đưa cho bà ta, mỉm cười nói: "Hôm nay đến thăm cố nhân, đã làm phiền Trương cô cô rồi."

Cung nữ này tên là Trương Hi, vốn là hồng nhân bên cạnh quý phi trước kia, chỉ tiếc Thái hậu đắc thế, quý phi ra đi, bà ta liền bị phái tới nơi này coi chừng những người phạm tội kia. Những nơi thế này, chỉ cần có tiền thưởng, thì chuyện gì mà chẳng xong?

Dù sao trời cao Hoàng Đế ở xa, hoàng thượng trong Tê Ngô cung đang bận rộn quốc sự nào rảnh để ý đến nơi ít người thăm hỏi như thế này?

Trương Hi nhìn hà bao liền biết có không ít bạc, mỉm cười nhận lấy, hài lòng nói: "Quý đại nhân khách khí rồi, đây là bốn phận của lão nô. Không biết Quý đại nhân còn có gì muốn lão nô làm không?"

Quý Thanh An nhỏ giọng nói: "Thường nhị tiểu thư thần trí không tinh táo, có chút điên điên khùng khùng, chắc là do mất đi đứa bé nên chịu đả kích quá lớn, đầu óc mơ hồ, nếu lỡ sơ sẩy tự vẫn trong viện, mong rằng cô cô chiếu cố xử lý hậu sự."

Trương Hi hiểu ý, trong mắt ánh lên vẻ sáng tỏ, khẽ mỉm cười: "Xin Quý đại nhân yên tâm, Thường nhị tiểu thư quả thật có chút điên dại, theo lão nô thấy, là có ý định tự vẫn rồi."

Quý Thanh An gật đầu một cái: "Chỉ là ta vừa đến thăm nàng ta, nên mong rằng trong vòng nửa tháng, cô cô chăm sóc tốt cho nàng ta, đừng để nàng ta gặp chuyện không may."

Trương Hi mỉm cười tiễn hân, ước lượng hà bao trong tay, cười nhạt, sai tiểu thái giám vừa bưng trà trở về: "Lên thấp hai nén hương đi, cũng không thể khiến người ta đi không được."

Thái giám này cũng lập tức hiểu ý, vừa đi ra ngoài chuẩn bị hương nhang, vừa lắc đầu, azzzz, trong nội viện này lại có người sắp đi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nam Nhân Cặn Bã (Ba)

Từ sau ngày ở thư phòng hôm đó, Minh Uyên giống bị nghiện, mỗi khi phê duyệt tấu chương mệt mỏi, liền lệnh cho Cao Lộc đến đón Lục Khê, thế là một buổi chiều yên ả lại trôi qua.

Lục Khê cũng chẳng có gì bất mãn với an bài của hần, vui vẻ tiếp nhận, dù sao lúc ở cùng với hoàng thượng cũng chỉ là ai làm chuyện nấy, nàng thanh nhàn tự tại, còn được dùng ngự thiện của hoàng thượng, màu sắc hay hương vị đều hoàn hảo, sao mà không vui vẻ chứ?

Nhưng đối với Quý Thanh An thì ngược lại, cứ vài ngày hần lại vào cung báo cáo chuyện tổ chức khoa cử, nàng thấy hần thì tâm trạng liền không thoải mái, lỗi tai cũng chẳng được thanh tịnh, đây là chuyện đau đầu duy nhất.

Ngày hôm đó, Quý Thanh Anh lại đến như thường lệ, trước khi hần đến Minh Uyên đã duyệt hết số tấu chương hôm nay, Lục Khê dụi dụi mi mắt, ngẩng đầu lên khỏi trang sách: "Hoàng thượng, tần thiếp muốn đến Ngự Hoa Viên một lát."

Minh Uyên liếc nhìn thời tiết dịu mát ngoài cửa sổ, cảm thấy ngày nào cũng buồn bức ở trong phòng như vậy không tốt cho cơ thể, liền gật đầu: "Trẫm đi cùng nàng."

Lục Khê giúp hần đổi sang một bộ y phục thoải mái hơn, nhón chân lên vén mái tóc dài của hần ra sau gáy, nhìn những sợi tóc đen nhánh mềm mại, không nhịn được đưa tay cuốn hai vòng, vuốt ve, chậm chạp không buông ra.

Minh Uyên cúi đầu cười hai tiếng, nàng có chút ngạc nhiên hỏi: "Hoàng thượng đang cười gì thế?"

Minh Uyên xoay người ôm lấy hông nàng: "Trẫm cười vì thấy nàng như một đứa bé chưa trưởng thành vậy."

Lúc này Lục Khê mới ý thức được ngón tay của mình còn đang quấn tóc hắn, vội vàng buông ra, quẩn bách nói: "Tần thiếp thấy tóc của hoàng thượng còn mềm mượt hơn tần thiếp, nhất thời. Nhất thời thất thần."

Minh Uyên cười cầm lấy tay nàng: "Trẫm xem như nàng đang khen ngợi trẫm vậy, đi thôi, đến ngự hoa viên dạo một lát."

Lục Khê cười gật đầu, ánh mắt nhìn về phía cửa như có điều suy nghĩ, ắt hẳn cũng sắp đến lúc rồi.

Hai người vừa bước ra khỏi đại điện, liền nhìn thấy một cỗ kiệu dừng lại dưới bậc thang, Quý Thanh An vén lên rèm đi ra, hiển nhiên cũng không ngờ gặp phải cảnh tượng hoàng thượng cùng Lục Dung Hoa bước ra, nhất thời ngẩn người, nhưng hắn nhanh chóng hồi hồn, vội vàng hành lễ: "Vi thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến Lục Dung Hoa."

Minh Uyên ra hiệu cho hắn đứng dậy, liếc mắt qua Lục Khê đang chờ mong nhìn mình, liền mỉm cười nói với Quý Thanh An: "Trẫm và Lục Dung Hoa đang định đến Ngự Hoa Viên đi dạo, nếu là Quý đại nhân không ngại, thì đi cùng đi."

Ý này rõ ràng là muốn chu toàn hai đầu, vừa nghe Quý Thanh An hồi báo tiến trình công việc, lại vừa cùng sủng phi đi tản bộ.

Quý Thanh An khẽ chớp mắt, không biến sắc liếc nhìn Lục Khê, người phía sau yên tĩnh đứng đó, nhìn hắn giống như là nhìn một người xa lạ.

Cổ họng hần thắt lại cúi đầu nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh, có thể cùng hoàng thượng và Dung Hoa tản bộ, là vinh hạnh của vi thần ."

Tổ hợp như vậy quả thật có chút quý dị, Lục Khê đi bên cạnh Minh Uyên, Quý Thanh An thì ở phía còn lại, phía sau ba người là một đoàn cung nữ thái giám, Cao Lộc cũng ở trong số đó.

Cái nóng của mùa hè đã rút đi hết, không khí ẩm áp dễ chịu, không còn bức bối như mấy ngày trước, mấy cành liễu rũ hai bên đường xao động theo làn gió, đem đến cảm giác yên tĩnh an bình.

Lục Khê im lặng nghe Quý Thanh An báo cáo tình hình khoa cử cho Minh Uyên, những thí sinh tham dự khảo thí lần này đều đã được điều tra rõ lý lịch, bối cảnh. Là người sẽ được bổ nhiệm làm quan trong triều đình, nên công tác này cần phải tiến hành cẩn thận.

Quý Thanh An vẫn cố gắng khống chế bản thân không được nhìn tới nữ nhân áo hồng kia. Ánh mắt người con gái ấy trong sáng, rạng ngời, ý cười ngượng tại bên đôi môi đào đều là những cảnh tượng xinh đẹp hẳn vô cùng quen thuộc trong quá khứ, thật khiến người ta dễ phân tâm, mà giờ khắc này hẳn tuyệt đối không được có nửa điểm sơ xuất.

Đến Ngự Hoa Viên, ập vào cảm giác là mùi thơm của hoa sơn chi, Lục Khê ngược mắt liếc nhìn hai người đang nói chuyện nghiêm túc, kéo kéo ống tay áo Minh Uyên.

Minh Uyên khẽ nhíu mày, hơi ghé mắt nhìn Lục Khê, fully lequydon thấy nàng đang háo hức chỉ bụi hoa bên cạnh, ý bảo muốn tự mình đi hái một ít hoa.

Ánh mắt kia cẩn thận, mang theo khát vọng đơn thuần, thật giống như một đứa trẻ.

Minh Uyên không thể làm gì khác hơn là khẽ mỉm cười, gật đầu với nàng, nhưng không ngắt lời Quý Thanh An, chỉ là dừng bước lại, đứng nguyên tại chỗ tiếp tục nghe.

Lục Khê an tâm đi đến cạnh bụi hoa, phía sau là hai cung nữ giúp nàng.

Minh Uyên vốn đang nghiêm túc nghe Quý Thanh An báo cáo, ánh mắt lại không tự chủ dời đến bụi hoa sơn chi, nữ nhân áo hồng kia quay lưng về hướng này, mái tóc đen chỉ búi thành một Lạc Vân kế đơn giản, nàng đang cúi người cố gắng ngắt mấy đóa hoa đẹp, nhìn thế nào cũng cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Tầm mắt của Quý Thanh An cũng dời đến người Lục Khê, tâm thần hẳn hơi chấn động, vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa.

Minh Uyên thấy trong tay hai cung nữ đã đầy ắp những cánh hoa màu trắng, còn Lục Khê thì lại có chút chần chừ không biết nên hái tiếp hay không. Nàng quay đầu lại, luống cuống nhìn hẳn.

Vừa vặn lúc này Quý Thanh An cũng đã nói xong, Minh Uyên liền quay đầu sai bảo Cao Lộc: "Cho người đi lấy một cái rổ tới đây."

Quý Thanh An suy nghĩ một chút, từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay, đưa tới: "Nếu Lục Dung Hoa không ngại, trước hết hãy dùng chiếc khăn này của vi thần để đựng hoa."

Minh Uyên khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt vừa tiếp xúc với chiếc khăn tay kia liền cứng lại ——

Chiếc khăn đó nhìn rất thanh lịch, trên mặt lụa trắng là hai câu thơ được thêu khéo léo:

“Thấp Tang hữu, kỳ diệp hữu.

Vừa gặp quân tử, vui mừng khôn cùng”

Nét chữ này vô cùng quen thuộc, câu thơ cũng giống nhau, ánh mắt Minh Uyên như bị chế trụ, sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng không có hành động gì khác.

Lục Khê đã bước ra khỏi bụi hoa, nhìn chiếc khăn trong tay Quý Thanh An, mặt cũng hơi ngẩn ra, không biến sắc ngược mắt liếc nhìn Minh Uyên, rồi cúi đầu như không có việc gì nói nhỏ: "Đa tạ Quý đại nhân, chường hoa này là đủ rồi, không cần đến khăn tay."

Quý Thanh An mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng, lại thấy Minh Uyên quan tâm hỏi: "Chiếc khăn này nhìn rất tao nhã, không biết Quý đại nhân có được từ đâu?"

Quý Thanh An không dám nhìn Lục Khê, chỉ cười nói: "Đây là của một cố nhân đưa cho vi thần."

"Nếu đã là cố nhân tặng cho, Quý đại nhân lại luôn mang theo bên người, chắc hẳn vị cố nhân này rất quan trọng với Quý đại nhân." Minh Uyên cảm thán nói xong, khẽ mỉm cười: "Chuyện hôm nay Quý đại nhân đã bẩm báo xong rồi, trẫm cũng không giữ người lại nữa, người về trước đi."

Quý Thanh An không biến sắc liếc nhìn Lục Khê, cung kính hành lễ, sau đó liền lui xuống.

Gió phất qua chỗ hai người đang đứng, nhưng chẳng ai có động tĩnh gì.

Nụ cười trên mặt Minh Uyên biến mất, nhìn bóng lưng của Quý Thanh An, ánh mắt trở nên sâu xa khó lường.

Hắn không nói lời nào, Lục Khê cũng yên lặng, cho đến khi hắn xoay đầu lại nhìn nàng, nhàn nhạt hỏi một câu: "Sao ái phi lại không nói gì?"

Lục Khê do dự đáp: "Tần thiếp không biết nên nói gì."

"Chiếc khăn đó trẫm thấy rất quen mắt, ái phi cảm thấy thế nào?"

Lần này Lục Khê không đáp lại, thật lâu sau mới nói nhỏ "Tần thiếp không biết."

Chiếc khăn này cùng chiếc ở thư phòng kia giống nhau như đúc, điểm khác chính là An Uyển nghi đưa cho Minh Uyên bài thơ 《thấp Tang》 hoàn chỉnh, còn cái trong tay Quý Thanh An chỉ có hai câu mở đầu, nhưng chỉ nhiều đó, cũng đủ để nhìn ra nét chữ giống nhau trên đó.

Ánh mắt Minh Uyên lạnh xuống, liếc nhìn Lục Khê đang cúi đầu không biết làm gì bên cạnh, âm thanh hơi nhu hòa đi: "Sợ rằng hôm nay không thể cùng nàng tản bộ rồi."

Lục Khê nói ddiieendanlequydon: "Hoàng thượng đừng nói vậy, tần thiếp không dám. Hoàng thượng có chuyện muốn làm, tần thiếp tuyệt không dám oán giận."

Nàng có chút lo âu ngẩng lên đầu nhìn hắn, trong mắt ngoài lo lắng cũng chỉ là lo lắng, là sợ hấn thương tâm, sợ hấn thịnh nộ, ánh mắt quan tâm như vậy khiến lòng Minh Uyên hơi dịu đi, xoa bớt lửa giận đang chực chờ bùng nổ.

"Nàng về trước đi, trẫm có chuyện phải xử lý." Hấn gật đầu nói với nàng.

Lần đầu tiên Lục Khê không thuận theo, ánh mắt kiên định nhìn hấn: "Nếu hoàng thượng muốn đến Lâm Hoa điện, tần thiếp thỉnh cầu hoàng thượng ân chuẩn mang tần thiếp đi cùng."

Biết nàng lo lắng cho mình, Minh Uyên trầm mặc một lát, liền gật đầu: "Cũng được, vậy thì cùng đi."

Hai người rảo bước về hướng Lâm Hoa điện, chỗ An Uyển nghỉ ở vốn rất gần Ngự Hoa Viên.

Phi tần trong cung cầu kết với đại thần triều đình. Ánh mắt Minh Uyên tối lại, hắn đã từng vì chiếc khăn tay kia mà nhớ tới mẫu phi, cho nên đối với An Uyển nghỉ thất sủng đã lâu này luôn mang theo ý thương tiếc, nhưng không ngờ chiếc khăn kia không chỉ có một!

Hắn đi rất nhanh, Lục Khê cố gắng lắm mới bắt kịp, thấy sát khí giữa hai lông mày hắn, nàng đột nhiên vươn tay ra kéo tay hắn, dưới ánh mắt ngẩn ra kia, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Hoàng thượng, tần thiếp cho là lúc này không nên giận dữ. Quý đại nhân mới vừa đi, nếu hoàng thượng liền chạy đến chất vấn An Uyển nghi chuyện tình chiếc khăn tay, sợ rằng chẳng mấy chốc, người trong cung đều biết hết."

Phi tần vượt tường, đây là chuyện xấu lớn nhất cung đình, đối với tôn nghiêm của hoàng thất hay Minh Uyên, đều là sự đả kích nghiêm trọng nhất, nếu truyền đến tai dân chúng, không biết còn bị biến tấu đến mức nào.

Minh Uyên cũng dừng chân lại, không đi tiếp nữa. Hắn trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: "Cũng được, trẫm có chút mệt mỏi, không đến Tề hoa điện nữa. Cao Lộc, phái người đưa ba thước lụa trắng cho An Uyển nghi, nói là trẫm thưởng cho nàng ta!"

Trong mắt của hắn hiển thị rõ sát ý, lại thấy Lục Khê cau mày nói: "Hoàng thượng, An Uyển nghi là người thái hậu nương nương tự thân sắc phong, nếu lúc này hoàng thượng không có lý do gì mà xử tử nàng ta, sợ rằng chỗ thái hậu nương nương."

Minh Uyên lạnh nhạt nói: "Cung phi làm việc sai, trẫm ban cho nàng ta cái chết chẳng lẽ còn phải nhìn sắc mặt của thái hậu hay sao? Không cần phải nói nhiều, Cao Lộc, theo lệnh trẫm mà thi hành!"

Cao Lộc vội vàng đáp, mang theo mấy tiểu thái giám nhanh chóng đến Tề hoa điện.

Xảy ra loại chuyện như vậy, cung phi phạm sai lầm phải xử trí thế nào nên do hoàng hậu quyết định, nhưng bây giờ không có hoàng hậu, Minh Uyên chỉ có thể tự mình xử lý.

Theo lý thuyết một khi cung phi cấu kết với triều thần, phải lập tức xử trảm, cũng là Lục Khê nghĩ chu đáo, để tránh chuyện này truyền đi làm hỏng danh tiếng của hoàng thượng, phải tỉnh táo mà xử lý, không thể làm lớn chuyện.

Hiện giờ, Quý Thanh An là đại thần đảm đương nhiều trọng trách, khoa cử lại sắp tới, nếu giờ phút này mà xử lý hãn, sợ rằng việc khảo thí không thể tiến hành thuận lợi.

Lục Khê có chút do dự hỏi, "Hoàng thượng, vậy bên phía Quý đại nhân."

Ánh mắt Minh Uyên lại lạnh hơn, cuối cùng không cảm xúc nói: "Trẫm tạm giữ lại cái mạng chó đó cho hãn, sau khoa cử mới tính sổ."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Nam Nhân Cạn Bã 【 Bốn 】

Thấy bóng dáng Cao Lộc và mấy tiểu thái giám sắp khuất sau hoa viên, Lục Khê chần chờ một lát, đột nhiên mở miệng nói với Minh Uyên: "Tần thiếp theo Cao công công đến Tề hoa điện một lát."

Giống như nàng đã hạ quyết tâm rất lớn, Minh Uyên cũng hiểu được ý đồ của nàng —— An Uyển nghi vốn đã thất sủng, nếu vì đắc tội với Lục Dung Hoa đang được sủng ái nhất hiện nay, phải chịu tội chết trong cuộc đấu đá này, thì chính là lời giải thích tốt nhất cho cả hậu cung.

Nhưng đối với Lục Khê mà nói, mất đi không chỉ là thanh danh an phận từ trước đến giờ, mà còn có thể bị người ta đổ kị thậm chí là ghen ghét, tựa như Thường phi nương nương ngày trước, vì được sủng ái vô hạn mà khiến không biết bao nhiêu người đỏ mắt sau lưng. Nhưng người ta là phi, phẩm cấp không thấp, tất nhiên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, còn Lục Khê dù có được sủng ái hơn đi nữa cũng chỉ là một Dung Hoa, tuy không ai dám nói xấu trước mặt, nhưng bị ngáng chân sau lưng là điều không thể tránh khỏi.

Ánh mắt Minh Uyên giật giật, cuối cùng vẫn gật đầu: "Uất ức cho nàng rồi."

Lục Khê mỉm cười lắc đầu: "Giúp hoàng thượng phân ưu là trách nhiệm của tần thiếp, cứ hưởng thụ sự yêu chiều của hoàng thượng mà không thể làm gì cho người, tần thiếp cũng sẽ rất áy náy."

Nàng cúi người hành lễ, ddiendanlequydon sau đó đi theo hướng Cao Lộc vừa rời khỏi, Minh Uyên quay đầu lại phân phó hai cung nữ đi theo: "Chăm sóc tốt cho Dung Hoa."

Ánh mắt hần dôi theo bóng nàng, bước chân của nàng rất bình tĩnh, trang dung chỉnh chu, chỉ có đôi khuyên tai là lấp lánh dưới ánh mặt trời thoáng, vô cùng chói mắt.

Trừ bị mọi người ghen tỵ ra, hành động này của nàng còn mang đến một tai họa ngầm rất lớn, đó là trở thành địch nhân của Thái hậu.

Lúc đầu, căn cơ Minh Uyên còn chưa ổn, rất nhiều phi tần trong hậu cung là do một tay Thái hậu nâng đỡ lên, chỉ vì những nữ nhân đó đều xuất thân trong gia đình thuộc đảng phái của Thái hậu, nếu chiếm được hơn phân nửa vị trí trong hậu cung, quyền thế của Thái hậu sẽ thêm phần vững chắc. Nhưng bây giờ Lục Khê lại công khai trừ khử An Uyển nghi, chỉ sợ Thái hậu sẽ coi nàng như mục tiêu sống.

Vì mình, nàng bỏ qua cái gì, trong lòng Minh Uyên rất rõ.

Nếu nàng có thể vì hần ruồng bỏ cuộc sống yên bình mình mong muốn, fuly.lequydon hần cũng sẽ không keo kiệt mà duy trì sự sủng ái vốn có cho nàng.

Nghĩ như vậy, hần quay người trở về thư phòng.

Bên kia, Lục Khê đã đi đến Tề Hoa điện. Nàng sai một tiểu cung nữ đuổi theo gọi Cao Lộc lại, mình thì bình tĩnh bước tới.

Cao Lộc gần đến Tề hoa điện rồi cung nữ kia mới đuổi kịp, hần nhẫn nại chờ Lục Khê tới, cung kính hành lễ: "Nô tài tham kiến Dung Hoa."

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, không phải Lục Dung Hoa đang ở cùng với hoàng thượng ư, sao đột nhiên lại tới đây?

Chẳng lẽ là. Hoàng thượng phân phó?

Hắn nhanh chóng hiểu ra ý định của Minh Uyên, thì ra Lục Dung Hoa này được phái tới đóng vai kẻ ác?

Ánh mắt Cao Lộc thay đổi, khi nhìn Lục Khê còn mang theo chút thương hại, cùng bất đắc dĩ, hoàng thượng quả nhiên vẫn là hoàng thượng, dù đặt người ta trong lòng, nhưng thời điểm nên lợi dụng vẫn sẽ lợi dụng.

Chỉ không biết trong lòng Lục Dung Hoa này nghĩ thế nào đây?

Lục Khê mỉm cười nói với Cao Lộc: "Cao công công không cần đa lễ, hoàng thượng để ta tới giúp công công xử lý chuyện An Uyển nghi, chúng ta vào thôi."

Cao Lộc gật đầu, nhìn Lục Khê trầm tĩnh đi vào Tề hoa điện, tiểu thái giám giữ cửa cao giọng thông truyền: "Lục Dung Hoa đến ——"

Buổi chiều hôm nay rất an tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi vào đám lá cây xào xạc. Tất cả nguy cơ cùng rung động thường ẩn giấu trong những lúc yên tĩnh thế này. Nữ nhân kia ưu nhã đi ở phía trước, không còn vẻ nhu nhược, ôn hòa xưa nay, bóng lưng quả quyết mà kiên định, giống như đoá mai vàng luôn đứng vững giữa trời đông giá rét.

Cao Lộc bỗng có chút hoảng hốt, người này hình như không giống Lục Dung Hoa nữa, khí thế cùng tư thái như vậy, ngay cả hoàng hậu trước kia cũng chẳng sánh bằng.

Suy nghĩ của Lục Khê rất đơn giản, nếu cung phi phân vị cao đã dần rơi đài hết, nàng cũng không nhất thiết phải tiếp tục giả vờ nhu nhược nữa, đã từng vì giữ mình mà không thể không “giả trư ăn cợn”, giờ đây cợn đã trừ hết, nàng cũng nên chấm dứt sự ẩn nhẫn lúc xưa.

Chuyện của An Uyển này, thứ nhất là vì trả thù Quý Thanh An, thứ hai là có thể lập uy cho bản thân nàng, từng bước từng bước đứng vững trong hậu cung.

An Uyển nghi còn đang ngồi trong thiên điện ngắm cá chép. Đám cá chép này được vớt từ trong ao ở ngự hoa viên, vì nhìn vui mắt, nên nàng ta mang một ít về, cả ngày ngắm bọn chúng vui sướng bơi qua bơi lại, cũng cảm nhận được chút sức sống.

Nghe thái giám thông báo, nàng ta dẫn theo cung nữ cận thân đi đến đại điện, liền nhìn thấy Lục Khê đang đi về phía này, phía sau là Cao công công bên cạnh hoàng thượng cùng với mấy cung nữ thái giám.

Bụng nàng ta đột nhiên thắt lại, mơ hồ có dự cảm xấu.

Bởi vì hôm nay vị phân đã thấp hơn Lục Khê, nàng ta không thể không cúi người hành lễ: "Tần thiếp tham kiến Lục Dung Hoa."

Lục Khê nhìn nàng ta một lúc lâu, mới nhàn nhạt cười: "An Uyển nghi không cần đa lễ."

"Không biết Lục Dung Hoa có chuyện gì muốn chỉ giáo mà hạ mình đến Tề hoa điện thế này. Nếu Dung hoa không chê, xin mời ngồi xuống nói chuyện." An Uyển nghi yên lặng nhìn nàng, vẻ mặt Lục Khê khiến nàng ta cảm thấy có chút xa lạ, vàng sáng cùng quý khí quanh thân khiến nàng ta có cảm giác bị áp bức.

Quả thực là thay đổi khác xưa.

Lục Khê trước kia ở trước mặt nàng ta hèn mọn, trầm mặc, hôm nay lại trầm ổn đại khí như vậy, đến cả ánh mắt nhu nhược cũng thay đổi.

Lục Khê khẽ nhếch môi, không nhanh không chậm nói: "Miễn đi, ngồi thì không cần, hôm nay ta tới đây chỉ là thay hoàng thượng truyền lời, kính xin An Uyển nghi chuẩn bị một chút."

Nàng xoay người sang chỗ khác liếc nhìn Cao Lộc, Cao Lộc hiểu ý, ra hiệu cho thái giám phía sau: "Đưa đồ lên."

Tiểu thái giám này liên bưng lên một chiếc khay đồ, An Uyển nghi vừa liếc mắt qua, sắc mặt liền trắng bệch.

Trên chiếc khay đồ là ba thước lụa trắng, màu trắng nổi bật trên nền đỏ khiến người ta cảm thấy ghê rợn.

Cổ họng nàng ta run rẩy, nhưng vẫn cố ổn định tâm thần hỏi: "Lục Dung Hoa có ý gì?"

Lục Khê mỉm cười liếc nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: "An Uyển nghi vốn thông minh, biết lấy lùi làm tiến, ta nghĩ không cần phải giải thích nhiều. Nhưng người hiểu lầm một chuyện, đây là ý của hoàng thượng, không phải ý của ta."

Lấy lùi làm tiến là châm chọc chuyện nàng ta lợi dụng chiếc khăn tay nhặt được kia, câu này chỉ có nàng ta và Lục Khê biết.

Có chuyện không cần phải nói quá rõ ràng, giải thích chỉ gây bất lợi cho chính mình, Lục Khê cứ yên lặng nhìn nàng ta như vậy, rồi phân phó Cao Lộc: "Cao công công, nói cho An Uyển nghi ý của hoàng thượng."

Cao Lộc khẽ vuốt cằm, vững vàng nói: "Hoàng thượng ban thưởng cho An Uyển nghi ba thước lụa trắng, thỉnh an Uyển Nghi tuân theo thánh ý, kịp thời tiếp chỉ."

Mặt của An Uyển nghi tái đi, cắn răng nói: "Không thể nào! Hoàng thượng không thể nào đối xử với ta như vậy!"

Biểu tình của Lục Khê vẫn không thay đổi: "Cao công công bên cạnh hoàng thượng lâu như vậy, chẳng lẽ có thể thông đồng với ta giả truyền thánh chỉ hay sao? Hoàng thượng đã ra lệnh, An Uyển nghi không chịu tiếp chỉ, chẳng lẽ muốn kháng chỉ?"

"Hoàng thượng không lý do đối xử với ta như vậy! Ta không làm sai chuyện gì, sao lại ban chết cho ta?" Âm thanh của nàng ta bén nhọn, thân thể không ngừng run rẩy.

Thật ra thì từ lúc nàng ta nhìn thấy Cao Lộc, đã biết chuyện này không phải là giả, tất nhiên là ý của hoàng thượng, nhưng nếu như không biết rõ nguyên nhân nàng ta không cam lòng im lặng chết đi như vậy.

Lục Khê cũng không giải thích, chỉ an tĩnh nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: "An Uyển nghi ở trong cung này lâu hơn ta nhiều, lời của hoàng thượng là mệnh lệnh tuyệt đối, ta và người đều không có tư cách hỏi nguyên nhân. Kính xin An Uyển nghi tuân theo ý chỉ đi, đừng kéo dài thời gian nữa, để tránh."

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Để tránh An đại nhân cũng sẽ bị ảnh hưởng."

Sắc mặt An Uyển nghi tái nhợt, nàng ta hiểu, nếu như mình kháng chỉ, không những vẫn phải chết, mà còn có thể liên lụy tới người nhà.

Nàng ta chỉ hận đến cả nguyên nhân cũng không biết, đã thảm bại trước mặt nữ nhân này.

"Là người, nhất định là người hại ta!" Nàng ta vùng dậy kéo cổ áo Lục Khê muốn hỏi cho ra nhẽ, lại bị Cao Lộc sai các cung nữ kéo lại. "Buông ta ra! Các người buông ta ra! Nhất định là tiện nhân này hãm hại ta! Đồ tiện nhân nhà người."

Các cung nữ vội dè cả người nàng ta xuống, Lục Khê vẫn bình tĩnh đứng ở nơi đó: "Cao công công, nơi này giao lại cho người, ta đi ra ngoài trước."

Lục Khê quyết đoán xoay người rời đi. Cao Lộc khom người đồng ý, đợi đến sau khi cửa điện khép lại, nhìn các cung nữ quần lụa trắng lên quanh cổ

An Uyển nghi, theo tiếng kêu oán hận yếu ớt của nàng ta, mọi thứ dần trở nên yên tĩnh.

Lục Khê lạnh lùng đứng ở ngoài cửa điện, giống như đang nhìn thấy tình cảnh An Uyển nghi vênh váo tự đắc nói chuyện với mình và Kha tần ở trong ngự hoa viên, từng câu từng chữ đều muốn sỉ nhục nàng chỉ là một kẻ hèn yếu nhất gan; còn có chuyện nàng ta ngênh ngang, chậm rãi ngồi liễn xa đi trước nàng hôm đó.

Thật ra nàng cũng không giận An Uyển nghi, người trong hậu cung có ai mà không phụng cao đạp thấp? An Uyển nghi cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Đều là đá kê chân, đều là người chịu tội thay, nói cho cùng cũng là người đáng thương. Nhưng người ta thường nói: người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Nàng nghe bên trong từ từ im lặng, trong lòng lại chẳng có chút thoải mái, nhưng nàng biết, đã đi đến bước này, phải kiên trì không được mềm lòng nữa.

Mềm lòng mang đến cho mình cái gì? Nàng đã thấy rõ.

Tròng mắt từ từ tĩnh lặng, nàng nhìn Cao Lộc bước ra khỏi điện, cúi đầu nói: "Dung Hoa, tất cả đã làm xong."

Khẽ gật đầu, nàng có chút mệt mỏi đáp lời: "Khổ cực cho Cao công công rồi, ta hơi mệt, không cùng công công trở về Tê Ngô cung nữa, mong công công chuyển lời xin lỗi của ta đến hoàng thượng."

Cao Lộc vội nói: "Nô tài không dám, Dung Hoa cứ về nghỉ ngơi đi, chuyện hôm nay, đã làm phiền Dung Hoa nhiều rồi."

Lục Khê gật đầu, xoay người bước lên liền xa, khẽ gật đầu với Cao Lộc cái nữa, mới mệt mỏi nhắm mắt.

Cao Lộc sẽ báo cáo chi tiết biểu hiện của nàng cho hoàng thượng, nếu nàng ác độc quá mức, chỉ sẽ làm hoàng thượng sinh nghi.

Nàng là Lục Khê luôn ôn hòa bình tĩnh, dù sợ, dù mềm lòng, cũng sẽ cắn răng kiên trì, kiên cường như vậy mới làm người ta động lòng nhất cũng đau lòng nhất, không phải sao?

Kế tiếp.

Nàng chợt mở mắt ra, nhìn đám liễu rũ hai bên đường, giống như đang nhớ lại cảnh sắc ở Giang Nam.

Rốt cuộc đã đến lúc trả thù hăn.

Đứa bé của ta, ân oán kiếp trước của chúng ta, cũng đã đến lúc nên tính rồi.

Cái người nợ ta, ta sẽ đòi lại toàn bộ

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thủ Đoạn 【 Một 】 (1)

An Uyển nghi chết đi, nguyên nhân tuyên bố với bên ngoài là bị bệnh nặng. Nhưng không biết kẻ nào trong cung đã truyền đi rằng: vì An Uyển nghi đắc tội với Lục Dung Hoa đang được hoàng thượng sủng ái nhất, nên bị Lục Dung Hoa ban cho cái chết.

Chuyện này khiến người ta bán tín bán nghi. Nhưng ba ngày sau khi An Uyển nghi chết, hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ tấn phong cho Lục Dung Hoa, từ Chính Tứ Phẩm Dung Hoa thành Tòng nhị phẩm Chiêu Nghi.

Nghe nói ý của hoàng thượng là sắc phong phi vị, nhưng Lục Chiêu nghi từ chối, nói vị trí Chiêu Nghi so với tuổi tác của nàng đã là hiếm thấy, tuổi còn trẻ, tư lịch cũng không bằng người khác sao có thể đảm đương vị trí phi?

Có người cảm thấy nàng ngu ngốc, phi không làm, fully leequydon còn giả bộ thanh cao. Nhưng chỉ có Lục Khê biết, vấn đề phẩm cấp giờ đây đã không còn ý nghĩa nữa, hoàng thượng để người ở trong lòng, quan tâm người bao nhiêu, mới là vấn đề mấu chốt quyết định tương lai.

Thời gian này hậu cung xảy ra nhiều việc, không ít phi tần phân vị cao đều mất, chỉ còn lại Ninh phi vì từng ở bên cạnh hoàng hậu, hơn nữa vào cung đã, chỉ luôn an phận thủ thường, chẳng có gì đặc biệt nên chẳng hề được hoàng thượng yêu thích.

Trước mắt chỉ còn lại Tiêu Chiêu viện là ngang hàng với Lục Khê, về phần Thẩm Kha và những người khác không cần phải để ở trong lòng.

Đã khiến trong lòng hoàng thượng có người thì những người khác không cần phải bận tâm tới nữa.

Đã tấn vị, theo lý nên chuyển vào Chung Cảnh cung, nhưng Lục Khê nói Nhạc Thanh điện đã quen, với lại nàng tương đối lười, vẫn nên ở lại đây thì tốt hơn.

Minh Uyên cũng gật đầu, còn sai người lại tặng quà đến, trong đó có không ít vật quý trọng. Lục Khê vẫn theo lệ chọn và món bày ở ngoài, còn lại thì giao cho Vân Nhất cất vào kho.

"Chọn lấy vài tấm vải, cũng nên làm thêm mấy bộ y phục rồi."

Bích Chân cười lắc đầu: "Nào có hạ nhân lại mặc vải giống như chủ tử? Nương nương muốn hại chết tui nô tỳ sao?"

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thật Ta Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thủ Đoạn 【 Một 】 (2)

Vân Nhất nhìn mấy tấm vải màu sắc thanh lịch nói: "Nô tỳ rất vui mừng vì nương nương có ý này, nhưng Bích Chân cô cô đã nói, nô tỳ cũng không dám mặc."

Lục Khê bật cười, mở hộp trang sức lấy ra hai cây trâm vàng chế tác tinh mỹ, một cây là trâm hoa mẫu đơn, ít đi vài phần diễm lệ, nhiều hơn mấy phần dịu dàng; một cây khác khắc hình cá nhỏ, chiếc đuôi vểnh lên như đang bơi trong nước, hoạt bát dí dỏm —— những thứ này đều là vật nàng đeo khi còn là Dung Hoa, hôm nay thăng vị, thành Tòng nhị phẩm Chiêu Nghi, trang sức đều phải để ý, không được dùng những thứ phóng khoáng như thế này nữa.

Mẫu đơn đưa cho Bích Chân, còn cá nhỏ thì cho Vân Nhất, fuly leqdon Lục Khê khẽ mỉm cười: "Theo ta lâu như vậy, nhưng chưa từng tặng cho các em thứ gì, đi theo chủ tử trí nhớ kém như ta cũng thật khổ cực cho các em, mong rằng các em đừng chê ta keo kiệt."

Vân Nhất nhìn nụ cười ấm áp trên môi nàng, là thật sự xem các nàng như con người đồng lứa, mặc dù hôm nay thành Chiêu Nghi, vẫn không đề cập tới hai từ "Ban thưởng", chỉ nói là tặng. thân trâm, hình cá bóng loáng lạnh lẽo, chất vàng cùng hình dáng điêu khắc tỷ mỉ như vậy không phải ai cũng có thể hưởng thụ.

Hốc mắt đỏ lên: "Là phúc khí ba đời của nô tỳ, nô tỳ mới có thể phục vụ nương nương, thật sự là. Thật sự là."

Bích Chân cũng là cảm kích quỳ xuống: "Bích Chân cảm ơn nương nương, ngày sau nhất định sẽ càng thêm tận tâm tận lực, không làm phí sự

khổ tâm của nương nương."

Lục Khê lập tức bật cười, vừa đỡ các nàng, vừa hết cách nói: "Hôm nay hai người các người sao thế? Khách khí với ta như vậy làm gì, khổ tâm với không khổ tâm gì chứ, ta đối tốt với các em là bởi vì các em rất tốt với ta, chứ không phải nhờ các em làm chuyện xấu gì đâu. Được rồi được rồi, mau đứng dậy đi, về sau đừng khách sáo với ta như vậy, sẽ khiến ta buồn đấy."

Lục Khê tính toán thời gian, quả nhiên chiều hôm đó Tần Vũ tới Nhạc Thanh điện, khách khí nói là thái hậu nương nương cho mời nàng đến Thọ Khang cung.

Cái gì tới sẽ tới, Lục Khê đáp ứng, giao phó cho Vân Nhất và Bích Chân xử lý công việc xong, liền bước lên liền xa.

Nàng không hoảng hốt, cả đoạn đường đều rất bình thản, mi tâm cũng chưa từng nhăn lại, u tịch tựa ngọc lan, thanh tao như băng liên.

Tần Vũ nói: "Bây giờ Chiêu Nghi nương nương đã là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, đã lâu nô tài chưa được gặp người rồi, lúc nào Thái hậu cũng nhắc tới ngài, xem ngài như nữ nhi ruột thịt vậy."

Lục Khê chỉ cười nhạt: "Tần công công hiểu ý thái hậu thật đấy, bên cạnh bốn cung có nhiều người chăm sóc như vậy, nhưng chẳng một ai quan tâm tới ta triệt để đến thế, không biết nhìn sắc mặt chủ tử như Tần công công."

Tần Vũ lập tức ngậm miệng, chẳng thốt thêm được nửa lời.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thủ Đoạn 【 Một 】 (3)

Hắn chỉ là một hoạn quan, nhưng đến đâu cũng biểu thị mình là tâm phúc của Thái hậu, điều này thực có chút cổ quái, Lục Khê đang nhắc khéo hắn nên chú ý thân phận.

Tần Vũ đã sống trong cung gần ba mươi năm, tám tuổi đã vào cung làm chuyện vặt, sau được điều đến cạnh Thái hậu, bởi vì cơ trí, có tâm nhãn, nên từng bước từng bước cùng Thái hậu đi tới hôm nay, còn thân mật hơn những cung nữ bên cạnh bà ta.

Ngay cả đại cung nữ trong Thọ Khang cung cũng phải kính hắn ba phần, chỉ vì rất nhiều chuyện Thái hậu không nói cho các nàng biết, nhưng lại mật đàm với Tần công công.

Lục Khê đã sớm cảm thấy Tần Vũ này không đơn giản, fully leequyydon nàng vừa quan sát, vừa cho người lưu ý nhất cử nhất động của hắn, phát hiện quả thật Thái hậu coi hắn là tâm phúc mật thiết nhất bên người.

Giờ nàng đã trở mặt với Thái hậu, cần gì phải tiếp tục diễn bộ dạng mềm yếu trước kia chứ?

Tần Vũ chỉ cười hai tiếng: "Bây giờ Nương nương đã khác trước kia, nô tài lắm mồm đắc tội với nương nương, mong rằng nương nương thông cảm cho nô tài tuổi cao mắt mờ đừng trách tội nô tài."

Lục Khê liếc hắn một cái: "Tần công công cần gì phải khiêm tốn như vậy? Tính ra trong cung này chỉ có công công là tổng quản trẻ tuổi nhất, làm gì có việc tuổi cao mắt mờ như vừa nói chứ? Theo ta thấy, nếu tuổi đã

cao mắt đã mờ, chỉ sợ thái hậu nương nương cũng không dám yên tâm giao hết mọi chuyện lớn nhỏ cho công công như vậy."

Tần Vũ chỉ đành phải âm thầm suy nghĩ, lúc trước hẳn đã nhìn nhầm vị chủ tử này, cứ tưởng nàng chỉ là một người ôn hòa vô hại, không ngờ bản chất thật lại là một người bén nhọn như thế.

Nghĩ đến chuyện nàng đã hoàn toàn trở mặt với Thái hậu, ắt hẳn ngày sau sẽ là kẻ địch khó đối phó.

Đến Thọ Khang cung, Tần Vũ nói Thái hậu đang tụng kinh ở Phật Đường, Lục Khê liền đi đến Phật Đường. Trong đại điện yên lặng tràn đầy hương khói cùng mùi thơm ngát tử gỗ tử đàn, phụ nhân y phục hoa lệ đang quỳ gối trên bồ đoàn, từ bóng lưng nhìn qua cảm thấy rất yên tĩnh, vô cùng thích hợp với cảnh sắc chung quanh.

Nhưng Lục Khê sẽ không vì vậy mà sinh ra ảo giác khác. Thái hậu có thể đi tới vị trí hôm nay, thủ đoạn thâm sâu cỡ nào trong lòng mọi người đều biết.

Nghe được tiếng bước chân, Thái hậu cũng không vội vã đứng dậy, vẫn là thản nhiên đọc hết đoạn kinh văn, rồi mới đứng dậy quay tới người nhìn Lục Khê đang an tĩnh đứng đó, vẫn giống như trước mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt hiền lành: "Đã lâu không thấy người tới chỗ ai gia rồi, tới đây cho ai gia nhìn một chút, gây đi nhiều đấy."

Một chữ cũng không đề cập đến thân phận hôm nay của nàng, cũng không nói đến chuyện An Uyển nghi chết, kẻ ngoài cười nhưng lòng không cười như vậy mới khiến người ta phải đề cao cảnh giác.

Lục Khê cũng cười đi tới đỡ bà ta: "Thái hậu vốn thích yên tĩnh, với lại thời gian trước nô tỳ bệnh nặng, dạo gần đây mới khỏe lên, nên không kịp đến thỉnh an Thái hậu, mong rằng Thái hậu đừng giận nô tỳ."

Thái hậu vịn tay nàng ngồi xuống ghế chủ tọa, ban ngồi cho nàng rồi mới thân nhiên nói: "Ai gia cũng biết chuyện người sảy thai, thật là tai họa bất ngờ, đáng thương cho đứa bé chưa kịp ra đời kia."

Nói là đáng thương, nhưng trong mắt bà ta lại chẳng có chút cảm xúc.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thủ Đoạn 【 Một 】 (4)

Lục Khê cũng phối hợp cúi đầu lau nước mắt, con người đỏ lên: "Thái hậu nương nương chớ đau lòng, là nô tì không có phúc phận đó."

Thái hậu nói: "Nói bậy, người còn trẻ, ngày tháng còn dài, bây giờ hoàng thượng yêu thích người như vậy, chẳng lẽ còn sợ không có con ư?"

Nói tới đây liền không tiếp tục đi sâu hơn nữa, bà ta ngược mắt nhìn Lục Khê, cười nói: "Đúng rồi, ai gia già rồi, quên chúc mừng người, hôm nay người đã là Lục Chiêu nghi nương nương, vinh sủng nhất hậu cung, ai gia cũng thật tâm vui mừng cho người."

"Nô tì nào dám để thái hậu nương nương chúc phúc? Nhờ phúc của nương nương, nếu không phải ban đầu có nương nương dìu dắt, sao nô tỳ có được ngày hôm nay?"

Thái hậu khẽ nhếch môi, thản nhiên nói: "Người đã nhớ chuyện ai gia nâng đỡ người ngày xưa, đối với người được, đối xử tốt với người vậy ai gia cũng không nhìn nhầm người rồi. Đừng giống như An Uyển nghi, ngày xưa được ai gia đối tốt, chưa kịp báo đáp đã đi rồi, ai, tuổi quá trẻ, quả thật là một đứa nhỏ mệnh bạc."

Lục Khê cười khẽ: "An Uyển nghi quả thật mệnh bạc, nhưng nô tỳ cũng chẳng phải người có phúc hậu dày dầy. Thái hậu nương nương đừng đau lòng quá, không tốt cho thân thể. Mặc dù nô tỳ không giống được hiền tuệ như An Uyển nghi, nhưng cũng may bộ dạng ngốc nghếch này được hoàng thượng để ý, nếu thái hậu nương nương không ngại, sau này hãy để nô tỳ chăm sóc người, thanh thần ổn định an hưởng tuổi già ở Thọ Khang cung."

Khóe mắt thái hậu giật giật, Tần Vũ đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi.

Vị này quả thật là lớn gan! Chỉ là một Chiêu Nghi bên cạnh hoàng thượng mà dám nói ra những lời này, câu nào cũng nhằm vào Thái hậu, ám chỉ bà ta đừng nên gây sóng gió nữa, an tĩnh ở hậu cung này an hưởng tuổi già đi.

Nụ cười bên môi thái hậu vẫn chưa giảm: "Khó được người có lòng như người, nhưng mà ai gia vô phúc, hiện giờ hậu cung không có hoàng hậu, có nhiều việc ai gia phải xử lý, quả thực phiền lòng, có nói người cũng không hiểu hết được."

Lục Khê nói: "Mặc dù nô tì vào cung chưa lâu, nhưng có nhiều chuyện vẫn hiểu, nương nương đừng lo lắng chuyện hậu cung nữa, hoàng thượng đang định cho nô tì học xử lý chút chuyện, nếu nương nương không chê, thì cứ an tâm dưỡng thân thể, mọi chuyện cứ giao cho nô tỳ xử lý là được."

Hai người nói rất gay gắt, không ai nhượng bộ ai.

Ngày xưa Lục Khê như thế nào, hôm nay Lục Khê ra sao, Thái hậu xem như đã hiểu.

Nguyệt Dương Phu nhân, Đức Phi, Thường Tiệp dư, An Uyển nghi. Người này nối tiếp người kia ra đi, còn vị trước mắt lại thuận buồm xuôi gió leo lên, hơn nữa còn chẳng khiến người ta sinh nghi, thủ đoạn hiển nhiên cao cường.

Ánh mắt Thái hậu tối lại, thấy rõ ý của Lục Khê, cũng liền cười nói, "Người đã có chí hướng như vậy, ai gia cũng không nói nhiều nữa, chỉ là người phải biết, ai gia có thể giúp người đi lên, nhưng trời có mây gió bất ngờ, có được thì có mất, không biết chính xác ngày nào người lại rơi xuống. Vẫn nên an phận thủ thường chút, đừng để là “cây cao đón gió lớn”.

Lục Khê cười nhạt: "Nô tì đa tạ nương nương đã dạy bảo, những thứ này nô tì cũng hiểu. Cây cao đón gió lớn quả thực sẽ dẫn họa đến."

Câu cuối cùng nàng nói rất uyển chuyển cảm động, cũng là đang ngầm châm chọc thái hậu nắm quyền không chịu buông.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thủ Đoạn 【 Hai 】

Thái hậu yên lặng nhìn Lục Khê, thật lâu sau, mới cười ra tiếng: "Được lắm, thật không hổ là nữ nhi của Lục Thẩm Tư, rất biết cách ẩn nhẫn ngủ đông để chờ đợi thời cơ. Nhưng ai gia vẫn muốn nhắc nhở cho người biết...mặc dù đứa trẻ kia người không giữ được, nhưng lúc đầu vẫn là do ai gia ra tay giúp người, nếu không người cho rằng người có thể tránh khỏi cạm bẫy của Sở Nguyệt Dương sao? Người cho rằng người có thể thuận lợi tống cô ta vào lãnh cung thế à? Nếu không phải do ai gia tương trợ, sợ rằng hôm nay người ngồi trong đó không phải là Sở Nguyệt gương, mà là người!"

Lục Khê dịu dàng nhìn thẳng vào mắt bà ta, không thừa nhận cũng chẳng phản bác: "Quả thật nô tỳ rất cảm kích việc thái hậu nương nương ra tay cứu giúp, nhưng đồng thời nô tì cũng biết được tâm tư của thái hậu, nương nương muốn nhị hoàng tử vì Nguyệt Dương Phu nhân thất thế mà không cách nào trở thành thái tử. Như vậy, trong tương lai hoặc người sẽ trợ giúp Cửu vương gia thượng vị, hoặc sẽ biến nhị hoàng tử thành người của mình, đẩy lên ngôi vị hoàng đế. Nói là giúp nô tỳ, nhưng nô tỳ lại cảm thấy, thái hậu nương nương cũng chỉ đang giúp mình, không biết nô tì nói có đúng không?"

Nụ cười trên mặt thái hậu nhanh chóng biến mất, ánh mắt như một lưỡi kiếm sắc bén muốn đâm thủng cả người nàng: "Ai gia không biết Lục Chiêu nghi đang nói cái gì, trong cung này phải biết nên nói cái gì, không nên nói cái gì, nếu lấy loại chuyện đại nghịch bất đạo này mà đùa giỡn, ai gia sợ rằng Lục Chiêu nghi sẽ phải trả một cái giá rất lớn."

Nụ cười bên môi Lục Khê vẫn không giảm, Nàng đứng dậy thi lễ, rồi mỉm cười nói: "Thái hậu nương nương thứ tội, hoàng thượng đã truyền chỉ bảo mỗi ngày nô tì đều phải đến Tê Ngô cung giúp ngài ấy phê duyệt tấu chương, hôm nay đã trễ rồi, nếu còn không đi, sợ rằng hoàng thượng sẽ tức giận. Nô tì cáo lui, ngày khác sẽ lại đến thăm thái hậu nương nương."

Nàng xoay người bình tĩnh rời đi, đi được một nửa thì dừng lại, quay đầu cười như không cười nói một câu: "Người người đều nói Tiêu chiêu viện và thái hậu nương nương không hợp nhau, nhưng nô tỳ lại thấy, chuyện này chẳng đúng như vậy. Có lẽ là không đánh nhau thì không quen biết, phải chăng vì có hiềm khích, trong lòng lưu ý nhiều hơn, nên càng lúc càng thuận mắt nhau hơn chẳng?"

Nàng nhẹ nhàng bước ra ngoài, còn chưa đi xa, liền nghe bên trong truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ. Khõe miệng vẽ lên một chút ý cười, nàng nhìn ánh mắt trời đã không còn nóng nực, nói với Tiểu Thuận đang đứng hầu ngoài cửa: "Đi thôi, đến Tê Ngô cung."

Ở thư phòng với Minh Uyên cũng không phải là việc tốn thời gian vô ích, có rất nhiều chuyện nàng có thể nghe được, vì giờ đây Minh Uyên đã không còn giấu giếm nàng nữa.

Ví dụ như chuyện Minh Uyên đã sớm biết giữa mỗi tháng Tiêu chiêu viện và Thái hậu sẽ “vô tình” gặp nhau trong đình, những lời nói bề ngoài có vẻ đang châm chọc nhau kia, thường vô ý để lộ ra nhiều tin tức hữu dụng.

Giờ đây hoàng thượng sủng ái nàng, mức độ lại ngày càng tăng cấp, trừ phi nàng bị ám đầu mới lựa chọn theo Thái hậu, nếu đã lựa chọn hoàng thượng, vậy thì đương nhiên, việc củng cố ngôi vị hoàng đế nàng cũng phải có trách nhiệm.

Ngồi trên liễn xa, nàng lơ đãng nhìn cảnh vật trong hoàng cung, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất an tĩnh, không biết có phải do ngày tháng bình yên, hay là vì mọi nguy cơ đều đã giải trừ gần hết, chẳng còn mấy chướng ngại vật ngăn cản con đường của nàng nữa.

Thường Vệ Quang ngã xuống, Lục gia tránh khỏi nguy cơ bị diệt môn; An Uyển nghi đã chết, chắc chắn Quý Thanh An cũng sống không được lâu nữa.

Quả thực nàng cảm thấy ngày tháng trở nên yên tĩnh quá.

Nếu mọi thù hận đều đã báo xong, tất cả đau đớn đều đã đi xa, như vậy. Nàng nên sống vì cái gì nữa đây?

Nghĩ đến vấn đề này Lục Khê đột nhiên ngẩn ra, từ sau khi sống lại đến nay, mỗi một ngày mỗi một khắc đều vì sự tồn vong của Lục gia mà phấn đấu, vì tội nghiệt của Quý Thanh An mà thù hận. Nàng đấu đá, nàng thận trọng, nhưng hôm nay khi tất cả đều kết thúc, nàng chợt cảm thấy mờ mịt.

Tiểu Thuận ở bên cạnh nhắc nhở một câu: "Nương nương, đến Tê Ngô cung rồi."

Lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, phát hiện liễn xa đã ngừng lại từ lúc nào, thế nhưng nàng lại không phát hiện.

Nàng ổn định tâm trạng, nện bước chậm rãi đi vào đại điện, nhưng hôm nay, bên trong gian phòng rộng lớn không chỉ có nam tử đang ngồi sau bàn sách như trước kia, mà còn có một người nữa, chỉ một cái liếc mắt, cổ họng Lục Khê như bị bóp nghẹn.

Đôi mắt nàng đỏ lên, từ sau khi vào cung, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy luống cuống như vậy.

Lục Khê không để ý lễ nghi, vừa mừng vừa sợ run giọng gọi: "Cha?"

Người đang ngồi trên ghế mây nhìn nàng, quả thực chính là Lục Thẩm Tư .

Lục Khê chẳng còn kịp để ý đến những gì xung quanh mình nữa, mừng rỡ nhào vào ngực phụ thân, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Từ sau ngày được sống lại, vì biết phải thay đổi số kiếp diệt vong của Lục gia, nàng chẳng kịp bi thương, cũng không có thời gian tiếp tục làm thiên kim tiểu thư hầu hạ bên cạnh cha mẹ nữa, nàng vẫn luôn cất giấu tất cả nước mắt, dùng bả vai nhu nhược gánh vác hy vọng duy nhất của Lục gia.

Sự đấu tranh nguy hiểm trong cung, sự thù hận với kẻ đã ruồng rẫy hại chết nàng cùng hài nhi kiếp trước, cả sự sủng ái của đế vương nàng cũng chẳng mấy bận lòng. Vì thứ quan trọng duy nhất đối với nàng chính là để những người thân bên mình vẫn còn được sống.

Hôm nay tất cả đều đã qua, khoảng khắc gặp lại được phụ thân, tất cả những chua xót cùng đau khổ đều xông lên đại não khiến nàng chẳng thể kiềm chế nổi nữa.

Lục Thẩm Tư bất đắc dĩ lau nước mắt cho nàng, khẽ cúi người thở dài với Minh Uyên: "Đế hoàng thượng chê cười rồi, vi thần dạy nữ nhi không tốt, để con bé thất nghi trước mặt hoàng thượng, mong hoàng thượng giáng tội."

Minh Uyên nhìn Lục Khê khóc lóc như một đứa bé, đột nhiên cảm thấy tâm tình rất vui vẻ, món quà này đối với nàng quả thật quý giá hơn hết thảy, vì nàng vốn dĩ là một người không ham mê vật chất.

"Lục Đại Nhân có tội gì?" Hãn khẽ mỉm cười, nhìn Lục Khê nói tiếp: "Nhớ cha mẹ là chuyện thường tình của con người, thấy Lục Chiêu nghi hiếu thuận với cha mẹ như vậy, trẫm cũng rất cảm động."

Lục Khê còn chưa tới kịp nói gì, liền nghe Minh Uyên vừa cười vừa đi ra ngoài: "Trẫm còn có chút chuyện phải đi xử lý, Lục Đại Nhân cùng Lục Chiêu nghị ở đây nói chuyện đi."

Hắn ý vị nhìn Lục Khê một cái, trong ánh mắt kia tràn đầy vui vẻ cùng ôn tình, hiển Lục Thấm Tư cũng cảm thấy sùng sốt.

Hoàng thượng. Hoàng thượng thật sự động lòng với Khê nhi rồi?

Nhìn nữ nhi chỉ mới xa cách nửa năm nhưng Lục Thấm Tư lại cảm thấy như đã qua một đời, con bé gầy đi nhiều, thần thái trong mắt đã không còn sự hồn nhiên vô lo như lúc ở Giang Nam nữa, mọi thứ trong hoàng cung này đều tốt, thứ thiếu sót duy nhất chính là tình cảm.

Ông im lặng ôm nữ nhi một lúc lâu mới thở dài nói: "Là cha không tốt, để con chịu uất ức rồi."

Nếu lúc đầu ông kiên quyết phản đối chuyện vào cung, con bé sẽ không phải gánh chịu nhiều đau khổ như vậy, tuy ở tận Giang Nam xa xôi, nhưng chuyện nữ nhi xảy thai ông vẫn biết. Lúc vừa nhận được tin tức, ông nổi giận muốn đến ngay kinh thành đòi công bằng cho nữ nhi, nhưng mẹ Lục Khê kéo lại, vừa khóc lóc vừa đau lòng nói lời hơn lẽ thiệt cho ông nghe, chuyện đã xảy ra, họ lại ở tận Giang Nam xa xôi thì đòi công bằng cho con bé thế nào đây?

Giờ đây nhìn con gái gầy yếu trước mắt, dù được vinh sủng hơn người, cũng chẳng bằng được vui vẻ khỏe mạnh mà sống.

Lục Khê khóc một lát, mới nén lệ mỉm cười, lau khô nước mắt nhìn Lục Thấm Tư: "Cha nói gì vậy, con gái có gì mà uất ức chứ? Bây giờ con đã là Chính nhị phẩm Chiêu Nghị rồi, chẳng ai dám khi dễ con nữa, ngay cả hoàng thượng cũng rất sủng ái con, mọi việc đều nhường con ba phần, huống chi việc vào cung là ý của con gái, cha đừng nên tự trách mình mới đúng?"

Lục Thầm Tư chỉ có thể vượt đầu của nàng, chưa xót nói: "Đứa bé này, cha biết con đã phải chịu khổ nhiều, trước mắt cha con không cần phải ngại trang nữa đâu. Con là con gái ngoan của cha, cha sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cạnh con!"

Hai người nói chuyện với nhau một lát, Lục Thầm Tư kể hết mọi chuyện trong phủ gần đây cho nàng nghe, ngoài chuyện Lục phu nhân vẫn rất khỏe ra, còn có chuyện hoàng thượng rất tán thưởng năng lực của ông.

Lục Khê lặng yên nghe tất cả mọi chuyện vụn vặt, cuối cùng thấy thời gian đã trôi qua không ít, bỗng dừng lại thấy xót xa rơi lệ.

Nửa canh giờ sau Minh Uyên trở về, vừa nhìn thấy Lục Khê lại muốn rơi nước mắt, vừa cười vừa bất đắc dĩ lắc đầu: "Sao trẫm vừa đến, Chiêu Nghi của trẫm lại sắp khóc thế này?"

Lục Khê cúi đầu đáp, "Là nô tì thất lễ."

Minh Uyên đi tới bên cạnh nàng, tự mình lau nước mắt cho nàng, cười nói, "Trẫm biết nàng không nỡ xa Lục Đại Nhân, đã ân chuẩn cho Lục Đại Nhân, sau này mỗi tháng đều có thể vào cung gặp nàng một lần, không chỉ như vậy, còn có thể dẫn cả mẫu thân nàng theo, như vậy nàng đừng khóc nữa được chứ?"

Mắt Lục Khê đỏ lên, cung kính quỳ xuống: "Nô tì đa tạ ân điển của hoàng thượng!"

Minh Uyên vừa tức giận vừa buồn cười đỡ nàng dậy: "Trước mặt Lục Đại Nhân nàng muốn trẫm làm thế nào đây? Không chừng Lục Đại Nhân còn còn tưởng bình thường trẫm bắt nạt nàng, chuyện nhỏ như vậy cũng để nàng phải cảm tạ."

Lục Thầm Tư cũng thi lễ, cảm kích nói: "Vi thần cũng cảm tạ ân điển của hoàng thượng, hoàng thượng đối tốt với Khê nhi, vi thần luôn ghi tạc

trong lòng, sau này sẽ cố gắng dốc sức vì hoàng thượng hơn nữa!"

Ba người cùng nhau dùng bữa tối, lại tán gẫu vài chuyện, cuối cùng lúc Lục Thẩm Tư đi nàng vẫn không cầm được nước mắt, Minh Uyên nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, vừa an ủi vừa vỗ vai của nàng: "Được rồi được rồi, đừng đau lòng, cuối tháng sẽ gặp lại mà."

Trong đại điện chỉ còn lại hai người bọn họ, Lục Khê chợt xoay người ôm eo hắn, gò má chôn chặt trong ngực hắn, nói nhỏ: "Nô tì cảm tạ sự ưu ái của hoàng thượng, không biết nên báo đáp thế nào cho phải."

Minh Uyên vừa khẽ vuốt mái tóc của nàng vừa cười: "Nhìn nàng vui vẻ là sự báo đáp lớn nhất của trẫm."

Lục Khê quả thật có chút cảm động, cũng có chút khốn hoặc, lòng dần dần chìm xuống, giống như có cảm xúc gì đó đang dần nảy mầm.

Nàng bị sao vậy?

. Nghe tiếng tim đập vững vàng từ lồng ngực hắn truyền tới, cứ ôm hắn như vậy, nàng cảm thấy mình chẳng còn sợ gì nữa.

Im lặng được một lúc, Minh Uyên chợt bật cười, cánh tay ôm eo nàng chậm rãi đưa lên, cuối cùng không thành thực cởi yếm nàng ra.

Lục Khê kêu lên, cảm thấy trước ngực chợt lạnh. Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn nam nhân đang yên lặng trước mặt: "Hoàng thượng?"

Minh Uyên có chút vô tội thở dài, khó xử nói, "Trẫm thấy ái phi đang rất muốn báo đáp trẫm, trẫm không thể làm gì khác hơn là cho nàng cơ hội, no bụng thì nghĩ đến hoan ái, bây giờ trẫm rất muốn"

Nhìn Lục Khê đang bật cười, hắn đột nhiên ôm ngang nàng lên, mỉm cười đi vào thiên điện phía sau Tê Ngô cung.

"Hôm nay trẫm đòi hết cả vốn lẫn lời, nàng phải cố gắng báo đáp sự khổ tâm của trẫm đây."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thủ Đoạn 【 Ba 】

Edit: Fuly

Được Minh Uyên dùng cái ôm công chúa bế đi, hai tay Lục Khê theo quán tính vòng qua cổ hăn. Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lên, đột nhiên cảm thấy người trước mắt vô cùng dễ nhìn.

Mày kiếm khuất sau tóc mai 3 phần, con người sâu thẳm tựa nước hồ thu, sống mũi cao thẳng như đang ám chỉ: đây là một Quân Vương quyết tuyệt kiên định, môi mỏng luôn khẽ mím đầy nghiêm túc, hôm nay lại bởi vì ôm giai nhân trong ngực mà nhẹ nhàng cong lên, hiển lộ sự dịu dàng bình thường không có.

Nàng bỗng dừng nở nụ cười, nàng sẽ không yêu một Quân Vương, nhưng chẳng chứng tỏ rằng nàng sẽ không thưởng thức một nam tử xuất chúng như vậy

Khẽ đưa tay dán lên lông mày hăn, miêu tả đi xuống, nàng mỉm cười nói khẽ: "Lông mày của hoàng thượng nhìn thật đẹp."

Tiếp đó, ngón tay nhỏ kia xẹt qua mắt, qua sống mũi, đến bên môi, sau đó đột nhiên ngừng lại, lưu luyến vuốt ve.

Minh Uyên ôm nàng đến tấm cung, nhưng không thả lên giường, mà là nheo mắt đặt nàng ở trước bàn, trên bàn là một cái gương đồng, ắt hẳn thường dùng cho việc rửa mặt.

Đầu ngón tay của nàng vẫn vuốt ve bờ môi hăn, Minh Uyên bật cười, há miệng cắn lấy, sức lực rất nhẹ, tuy không làm đau nàng, nhưng sự ấm áp đó

lại có một cảm giác mập mờ khó hiểu, khiến tim Lục Khê không tự chủ đập nhanh hơn mấy nhịp.

Minh Uyên vẫn im lặng, xoay người nàng lại đối mặt với gương đồng, sau đó mở chiếc hộp bạch ngọc, lấy ra một khối đá.

Lục Khê kinh ngạc, "Đây là."

"Là do Tây Vực tiến cống, nghe nói có thể vẽ nên lông mày đẹp nhất trên đời." Minh Uyên mỉm cười nhìn nàng qua tấm gương: "Trẫm đã sai người mài nó thành khối, định chờ nàng đến sẽ đưa cho nàng."

Lục Khê cười khê: "Hoàng thượng đang cười nhạo lông mày nô tỳ quá nhạt à."

Minh Uyên không giải thích, chỉ khê thầm thì bên tai nàng: "Nhắm mắt lại."

Sau đó bất ngờ vẽ dọc theo lông mày của nàng, xúc cảm nhẹ nhàng pha chút lạnh lẽo rơi vào mi mắt, khiến nàng hơi giật mình.

Hắn cách nàng gần như vậy, có thể nghe được cả tiếng thở nhẹ của hắn.

Cảm xúc lạnh trên lông mày cùng hơi thở ấm áp ở mặt tạo thành sự đối lập rõ ràng, Lục Khê cảm thấy toàn thân trở nên cứng nhắc.

Thời gian như bị kéo dài vô tận, cuối cùng Minh Uyên mỉm cười nói: "Được rồi, mở mắt ra đi."

Lông mi Lục Khê hơi run lên, rồi chậm rãi mở mắt ra.

Người trong gương giống như được vẽ ra, gò má ửng hồng, lông mày cong cong hình trăng khuyết, cánh môi trơn bóng như hoa đào tháng ba.

Minh Uyên đứng ở sau lưng nàng, đôi tay xuyên qua eo ôm chặt lấy nàng, rồi từ từ đưa lên mơn trớn đôi bông đào trước ngực, cả người Lục Khê chợt run lên, cúi đầu kêu khẽ: "Hoàng thượng."

Đôi mắt người trong gương đầy ngượng ngùng, nhưng cũng không cự tuyệt, Minh Uyên cúi đầu nở nụ cười, không chút để ý đáp lời: "Hả?"

Vừa nói, tay còn vừa hoạt động, từ từ vuốt ve phần mềm mại, cách một lớp vải mơn trớn hai nụ hoa, vừa bóp vừa khẽ xoa.

Hô hấp của Lục Khê dần dần dồn dập, chỉ có thể mềm yếu tựa vào ngực hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm, đôi mắt dần trở nên mê man đầy kiều mị.

Dần dần, đôi tay kia cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, chậm rãi leo lên cổ nàng, sau đó cởi dần lớp vải ngăn cách, nhưng không lột ra hoàn toàn, mà thả nó ra ngang lưng hiển lộ nửa người trên hoàn mỹ.

Trong gương phản chiếu hình ảnh đầy xấu hổ, Lục Khê nhìn thấy bản thân đang ngồi phịch trong ngực hắn, còn hắn ở sau lưng ôm lấy phần đầy đà của mình, đầu ngón tay ác ý đùa bỡn, khiến hai đóa hoa nhỏ nở rộ, đỏ thắm tựa như một viên ngọc thạch.

Ánh mắt của hắn đen thẳm thâm thúy, không hề che giấu sắc màu tình dục, xuyên qua gương khóa chặt lấy người nàng, khiến tim Lục Khê đột nhiên co rút.

Một tay đang chơi đùa nhũ hoa, một tay khác xuyên qua làn váy tìm đến nơi giữa hai chân nàng, quen thuộc chạm đến đóa hoa, cách một lớp vải đè lên u cốc, khiến nàng phải phát ra tiếng kêu kiềm nén, âm thanh uyển chuyển kiều mị, mê người vô hạn.

Minh Uyên vừa mút nhẹ vừa khẽ cắn tai nàng, một tay xoa phần đầy đà, một tay từ từ chạm đến tiết khố ẩm ướt, vượt qua chương ngại chạm đến u

cốc thần bí kia.

Tay của hắn như mang theo ngàn đốm lửa, vừa chạm khẽ vừa vỗ về, thấy người trong ngực run rẩy, hắn mỉm cười tăng nhanh tốc độ ma sát lên hoa hạch, mang đến cho nàng vô hạn sướng khoái.

Cảm giác kia đối với Lục Khê mà nói là quá cuồng dã, sướng khoái xen lẫn khó chịu xâm nhập toàn thân.

Nàng khép hờ mi mắt, qua chiếc gương thấy bản thân đang hở hang, yếu ớt tựa vào người Minh Uyên, mặc hắn đùa bỡn phần đầy đà cùng vườn hoa xấu hổ, âm thanh dâm mị truyền tới từ giữa hai chân cùng cảm giác tê dại vô lực khiến nàng không kìm nổi tiếng rên rỉ.

Tốc độ của bàn tay kia càng lúc càng nhanh, xoa lấy phần hoa hạch cùng đầy đà, cuối cùng khẽ đâm vào hoa huyết ướt át, Lục Khê không chịu nổi đạt đến cực hạn trong tay hắn, hoa lộ trào ra, theo chân nàng chảy xuống, cũng nhiễm ướt tay hắn.

Thân thể của nàng không ngừng run rẩy, cảm giác xấu hổ cũng lan rộng, tần số co rút đó trực tiếp truyền tới ngón tay Minh Uyên, cũng khiến bụng dưới hắn trở nên căng thẳng, không thể kìm chế được nữa.

Lục Khê có thể nhận thấy được phần nóng ẩm cứng rắn kia qua lớp vải sau lưng.

Nhưng cả người nàng vô lực, chỉ có thể xụi lơ ở trong lòng hắn, cảm thấy hoa lộ đang dần chảy ra mặt thảm.

Minh Uyên đưa tay ôm nàng lên trên bàn, đẩy hộp ngọc cùng chiếc gương qua một bên. Áo của nàng vẫn chưa cởi ra, hờ hững giắt ở bên hông, nửa người trên lộ trong không khí, chiếu thẳng vào mắt hắn.

Cảm giác xấu hổ dần đánh tới, Lục Khê không nhịn được muốn khép chân lại, nhưng bị Minh Uyên ngăn trở.

"Đừng che, trẫm muốn ghi nhớ dáng vẻ động tình của nàng lúc này." Minh Uyên trầm thấp nói bên tai nàng.

Sau một khắc, nàng có thể cảm giác được ngực mình đột nhiên bị người ta ngậm lấy, cảm xúc ấm áp mềm mại khiến nàng phải thở dốc, tiếp đó đầu lưỡi linh hoạt kia đi dọc theo nụ hoa, thỉnh thoảng khẽ cắn, mang đến sáng khoái vô hạn.

Nàng không nhịn được ưỡn ngực, đưa tay ôm lấy cổ của hắn, để cho hắn càng thêm gần sát ngực mình, hầu hạ mình tốt hơn.

Minh Uyên không buông tha cho bên nào, đưa tay còn lại vừa nắm vừa xoa vừa xoay tròn đỉnh hoa.

Nụ hôn theo thân thể tuyết trắng đi dần xuống bụng, hắn ngừng đầu cười khẽ, nhìn dáng vẻ động tình của nữ nhân trên bàn, cứ như vậy đè ép chân nàng, rồi vùi đầu ngậm lấy hoa tâm.

Lục Khê bỗng chốc mở mắt ra, nhìn thấy bản thân mình đang nằm trong tư thế xấu hổ, còn người nam tử cao cao tại thượng kia thì cung phụng mình như nữ vương, cánh môi ngậm lấy địa phương yếu ớt nhất của nàng, linh hoạt đánh lưỡi. Hoa huyết vừa trải qua cao triều càng thêm bị kích thích.

Là thân thể sáng khoái hay đáy lòng sáng khoái nàng chẳng thể phân biệt được, kỹ xảo cao siêu của hắn mang đến cho nàng quá nhiều rung động, đầu lưỡi còn thâm nhập vào hoa huyết, cảm thụ sự khít khao của nó.

Vừa đến cực hạn, Lục Khê chỉ cảm thấy trước mắt làm như có vô số đóa hoa nở rộ.

Nhưng không đợi nàng thở dốc, Minh Uyên liền cởi áo, ôm chân nàng quặp lấy hông hẵn, sau đó không chút do dự động thân mà vào.

Cảm giác căng trướng bất ngờ đó khiến nàng đạt đến cao triều trong nháy mắt, hoa huyết không ngừng co rút run rẩy, mang đến cho Minh Uyên cảm giác tiêu hồn khó nói.

Hắn hung hăng yêu nàng, không ngừng qua lại đâm tới, nhìn thân thể Lục Khê run rẩy ngày càng mạnh hơn theo động tác của mình, bộ ngực mềm mại đầy đà cũng không ngừng rung động, tạo thành những vòng cung mê người.

Đôi tay khê dùng sức nắm phần đầy đà, vừa xoa nắn, vừa tiếp tục động thân cùng kết hợp cùng nàng, hoa lộ trong suốt chạy dọc theo góc bàn, ám chỉ một cuộc kịch chiến.

Âm thanh của Lục Khê cũng trở nên khàn khàn, mềm yếu cầu xin: "Không cần. Hoàng thượng, nô tì không cần."

Nhưng Minh Uyên chỉ cúi đầu cười: "Ái phi muốn báo ơn, trẫm đang chiều ý nàng mà."

Hắn rút người ra, ở lúc Lục Khê thở phào nhẹ nhõm liền xoay người nàng lại, từ phía sau hung hăng tiến vào lần nữa.

Tư thế như vậy cho phép hắn vào sâu hơn, Lục Khê thét lên, cảm thấy sáng khoái cực hạn xông thẳng lên đỉnh đầu. Nàng gục xuống bàn, phần đỉnh nhụy hoa nhạy cảm chạm vào mặt bàn lạnh lạnh, theo động tác của hắn mà cảm xúc kích thích vô vàn.

Hạ thân cảm nhận được sự sáng khoái do động tác chạy nước rút của hắn mang tới, đây quả thực là một cuộn ái ân mãnh liệt.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc trầm thấp của hai người cùng vài tiếng rên rỉ khó nén, Minh Uyên cảm thấy có chút mất hồn, hẳn vốn không phải là một kẻ trầm mê nữ sắc đến bất chấp, nhưng gặp được Lục Khê, chỉ cảm thấy muốn nàng thế nào cũng không đủ.

Hoa huyết Lục Khê co rút càng lúc càng nhanh khiến Minh Uyên gần như mất khống chế, hân gia tăng tốc độ đi tới, rốt cuộc giải phóng trong cơ thể nàng.

Cả người Lục Khê phủ đầy màu hồng phấn, xinh đẹp không gì sánh được.

Minh Uyên ôm lấy nàng, thương yêu hôn lên vành tai, khuôn mặt vừa mơ hồ vừa mỉa mai của nàng lúc này làm lòng hắn chột cứng thẳng, phần cứng rắn vừa phát tiết giữa hai chân lại có động tĩnh.

Hắn thở dài, ôm lấy nàng đi đến Ôn tuyền.

Lục Khê yếu ớt dựa vào ngực hắn, khẽ hỏi: "Hoàng thượng định đi đâu vậy?"

Đến cả âm thanh cũng trở nên kiều mị.

Minh Uyên nhẹ nhàng cười một tiếng, hôn lên gò má nàng: "Đi ngâm suối nước nóng, giảm mệt mỏi."

Lục Khê nhìn ánh mắt của hắn liền biết hôm nay mình khẳng định sẽ phải chịu dày vò, nhưng không phải đây cũng là một loại hưởng thụ sao? Mặc dù có chút mệt nhọc, nhưng nể tình hắn tốt bụng cho mình và phụ thân gặp mặt vậy.

Khóe môi lộ ra một nụ cười khuynh thành, Lục Khê cứ như vậy lười biếng chui đầu vào trong ngực hắn, ngậm lấy đỉnh hoa cứng rắn, học cách vừa cắn vừa ngậm mút của hắn trước đó.

Nhận thấy bước chân hẫng hơi chậm lại, thân thể cũng trở nên cứng đờ, Lục Khê ngẩng đầu lên vô tội nháy mắt mấy cái: "Nô tì chỉ muốn thử một chút xem hoàng thượng có cảm giác như nô tỳ không mà thôi."

Minh Uyên ôm nàng đi tới bên suối nước nóng, tiến dần vào ao, nặng nề hôn môi của nàng: "Dám cả gan trêu đùa trẫm, trẫm phải phạt nàng."

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Vô Đề

Edit: Fuly

Thọ Khang cung, Trầm Hương lượn lờ Phật Đường.

Nữ nhân mặc cung trang an tĩnh nhắm mắt ngồi trên ghế mây, trong tay là chuỗi Phật châu đang chậm rãi chuyển động, thời gian như vì vậy mà chậm dần.

Tần Vũ ngập ngừng, quay đầu ra lệnh cho mấy cung nữ: "Các người đi xuống trước đi, nơi này không còn việc gì nữa."

Xưa nay, lời của ông ta chính là lời của Thái hậu, người hầu trong Thọ Khang cung đã sớm quen, liền cúi đầu cung kính thối lui ra khỏi Phật Đường.

Thái hậu vẫn an tĩnh nhắm mắt ngồi đó, mi tâm hơi nhíu lại, giống như có chút mệt mỏi.

Tần Vũ chậm rãi bước ra sau lưng thái hậu, đưa tay lấy chiếc lược gỗ đào trong ngực ra, dịu dàng chải đầu cho bà ta.

"Vẫn đang tức giận chuyện Cửu vương gia sao?" Ông ta cúi đầu, nhưng lại không dùng kính ngữ.

Mí mắt thái hậu chớp nhẹ, nhưng không mở ra, một hồi lâu sau, bên môi tràn ra một tiếng thở dài.

Tần Vũ chợt dừng tay lại, trên đầu tóc đen nhánh chẳng biết xuất hiện một sợi tóc bạc từ bao giờ, vô cùng chói mắt.

Nhưng chỉ trong chốc lát, ông ta tiếp tục chải như không có việc gì, trái lại là thái hậu lên tiếng: "Nhổ đi."

Tay Tần Vũ cứng đờ, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Cái gì?"

"Tóc bạc thì giữ lại làm gì? Tốt nhất là nhổ đi." Âm thanh kia hơi bất đắc dĩ, một người thông minh tinh tế như bà ta sao có thể không chú ý đến sự ngập ngừng dù chỉ trong khoảnh khắc của Tần Vũ chứ? "Nó không có tầm nhìn, ta cũng đành hết cách, phí bao tâm huyết vì nó, ai ngờ nó lại không cần."

Tần Vũ cảm thấy cổ họng có chút khô rát: "Chỉ vì Cừu vương gia chưa hiểu được tâm tư của người mà thôi, sau này ngài ấy sẽ khác."

Vừa rồi, Minh Thâm có tới Thọ Khang cung, ngồi nói chuyện với Thái hậu một lúc liền xảy ra tranh chấp.

Thái hậu muốn hắt đến Tây Bắc bình phục bạo dân, dựng lập chiến công, ngày khác mới có thể thay thế được địa vị của Minh Uyên.

Minh Thâm trực tiếp cự tuyệt, đôi mắt tinh anh nhìn mẫu thân, bất đắc dĩ nói, "Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy hoàng huynh làm hoàng đế rất tốt, ngày sau ắt hẳn quốc thái dân an, thiên hạ thái bình. Nhi thần chẳng có tài trị quốc, làm sao có thể thay thế được vị trí của hoàng huynh? Huống chi nhi thần đã từng nói với người rồi, làm hoàng thượng chưa chắc đã là người sung sướng vui vẻ nhất thiên hạ, cả đời an ổn hạnh phúc là mong muốn duy nhất của nhi thần, mong rằng mẫu hậu tha thứ."

Sắc mặt Thái hậu trầm xuống: "Hoang đường, con chưa ngồi lên vị trí này, làm sao biết được mình đảm đương không nổi? Hẳn có thể, vì sao con không thể? Ai gia cố gắng giãy giụa giữa đồng bùn này bao nhiêu năm nay chỉ vì con, vốn có thể an hưởng tuổi thọ, lại phải hao phí bao nhiêu thời gian chỉ vì con, ta đợi nhiều năm như vậy, con muốn cũng phải làm mà không muốn cũng phải làm!"

Minh Thâm im lặng chốc lát, cuối cùng đứng dậy cáo từ: "Mẫu hậu có suy nghĩ của mẫu hậu, nhưng nhi thần cũng có kiên trì của nhi thần, thứ cho hài nhi khó có thể tòng mệnh."

Hắn sai bước đi ra ngoài, không đếm xỉa đến mệnh lệnh dưới cơn thịnh nộ của Thái hậu.

Bóng dáng kia quyết tuyệt dứt khoát, không chút dây dưa.

Thái hậu chỉ có thể chán nản ngồi trên ghế mây, nhắm mắt im lặng hồi lâu.

Lúc này, Tần Vũ chỉ có thể an ủi bà ta như vậy, tựa như một người bạn già lâu năm.

Thái hậu chậm rãi mở mắt ra, đưa tay nắm lấy cây lược gỗ, nhìn thẳng vào mắt ông ta "Nó đã quyết tâm không muốn ngồi lên ngôi vị đó, chỉ khổ cho kẻ đã phải nhọc lòng nhiều năm như ngươi"

Tần Vũ không biết nên nói những gì, chỉ có thể nhìn vào bàn tay trắng nõn kia, cố kiềm chế ý nghĩ nắm lấy nó, nhỏ giọng nói một câu: "Đây là chuyện nô tài phải làm."

Ông chỉ là một kẻ hoạn quan, không có tư cách biểu đạt tình cảm của bản thân.

Bà là Thái hậu, là nữ nhân cao cao tại thượng đứng đầu hậu cung, kẻ mệnh tiện như ông nào có tư cách tư tưởng tới?

Thái hậu nhìn ông ta, cuối cùng chỉ có thể sâu kín nói: "Đến cả người cũng khách khí với ta như vậy."

Là "Ta" , mà không phải là "Ai gia" .

Đôi tay Tần Vũ không khống chế được mà run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn chỉ im lặng đứng đó.

Nhìn thái hậu lộ thần sắc mệt mỏi, Tần Vũ dịu dàng an ủi: "Nếu người mệt thì đi nghỉ ngơi đi, chuyện của Cửu vương gia cứ giao cho ta, ta sẽ đi khuyên giải ngài ấy."

Thái hậu im lặng, cuối cùng chỉ có thể gật đầu, nhưng trong lòng bà ta hiểu lòng Minh Thâm đã quyết, tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Bà ngàn tính vạn tính, cố chấp nắm quyền không thả, nhưng lại tính sai một nước trí mệnh, đó chính là đứa con này của bà ta không muốn làm hoàng đế.

Minh Thâm vừa ra khỏi cửa cung thì Tần Vũ đã đuổi kịp.

Nhìn tên hoạn quan đã phục vụ thái hậu nhiều năm này, hắt lạnh giọng hỏi: "Tần công công tìm ta có việc?"

Tần Vũ quy củ hành lễ xong mới ngẩng đầu lên: "Nô tài có mấy lời muốn nói cho Cửu vương gia, nhưng không biết có nên nói hay không."

Minh Thâm cười như không cười nhìn hắn: "Nếu Bốn vương cự tuyệt, chẳng lẽ Tần công công sẽ không nói nữa?"

Tần Vũ dừng một chút, thở dài: "Những lời này, dù thế nào nô tài cũng phải nói, dù có bị vương gia giáng tội, cũng cần phải nói."

Ông ta kể lại việc Thái hậu phí hết tâm tư đoạt quyền về cho Minh Thâm cùng những khó khăn mà bà ta phải chịu đựng giữa chốn cung đình sóng gió.

Minh Thâm lắng lắng nghe hết câu chuyện, lơ đãng quét mắt qua Tần Vũ, lạnh nhạt hỏi: "Chuyện của mẫu hậu, Tần công công hiểu rõ quá nhỉ."

Tần Vũ sững sờ, nhưng vẫn cố chấp đáp lời: "Mong rằng Cửu vương gia hiểu cho nỗi khổ tâm của Thái hậu, cho sự yêu thương người dành cho ngài, đừng từ chối nữa."

Minh Thâm cười: "Dù ta có lập được chiến công hiển hách thì sao chứ? Cũng chỉ là một Cửu vương gia mà thôi, sao có thể dựa vào chiến công mà cướp được ngôi vị hoàng đế?"

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nữa, hoàng thượng sẽ đi Tô Châu tuần sát Hoàng lăng."

Minh Thâm sững sờ, ngay sau đó bật cười: "Mẫu hậu quả thực mưu tính sâu xa."

Theo như ý Tần Vũ ám chỉ, hẳn là sẽ đẩy hoàng huynh vào chỗ chết.

Vẻ mặt hần lạnh xuống, vô biểu cảm: "Nếu Tần công công có ý nghĩ này, kính xin công công tự đi bầm bấu mẫu hậu, ngôi vị hoàng đế công công sẽ đảm đương. Ta ngược lại muốn nhìn ngôi vị Hoàng đế trong lòng mẫu hậu nặng đến mức nào, phải hao phí nhiều tâm huyết như thế để lật đổ hoàng huynh."

Trước khi đi, Minh Thâm liếc nhìn Tần Vũ, lạnh nhạt nói: "Làm phiên công công chuyển lời cho Thái hậu “nhi tử bất hiếu, không cách nào hoàn thành tâm nguyện của người”."

Dừng một chút, "Cũng hi vọng công công có thể hết lòng chăm sóc mẫu hậu, mẫu hậu rất tin tưởng người."

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt rời đi, Tần Vũ ngẩn người, mơ hồ cảm thấy hẳn đã biết cái gì đó.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Vô Đề (Hai)

Edit: Fuly

Nhìn bóng lưng Minh Thâm dần khuất sau cửa cung, Tần Vũ đứng lặng cả nửa ngày, mới xoay người rời đi.

Chẳng hai để ý, trong góc khuất có một tiểu thái giám đã đứng ở đây từ lâu, chờ bóng dáng của hai người khuất xa, hắn mới lặng lẽ bước ra từ sau lưng con sư tử đá, rồi bình tĩnh đi về một hướng khác.

Hắn đi thẳng đến Nhạc Thanh điện, trong đại điện có một nữ nhân đang cúi đầu cắm hoa, thấy hắn tới, nàng không nói gì, chỉ ra hiệu cho Bích Chân. Bích Chân liền hạ lệnh cho cung nhân lui ra hết chỉ để lại Vân Nhất.

Tiểu thái giám này là tâm phúc do Lục Khê bồi dưỡng, nói là tâm phúc thì cũng chưa đúng lắm, nhưng chuyện thám thính tin tức đều phải dựa vào hắn.

Thái giám này tên là Sở Tín, là bạn tốt của Tiểu Thuận lúc còn làm việc dưới trướng Cao Lộc, bởi vì hai người vào cung cùng lúc, cùng chịu quá trình đau khổ từ nam nhân biến thành thái giám, nên nhanh chóng trở thành tri kỷ.

Lục Khê cảm thấy hắn có thể tin dùng được, liền đến chỗ Cao Lộc mượn người, với địa vị hôm nay của nàng, muốn nhận thêm một tiểu thái giám chẳng có gì là khó.

Sở Tín trần thuật lại những lời hắn nghe được từ cuộc nói chuyện giữa Minh Thâm và Tần Vũ, thấy Lục Khê trầm tư rồi cười khẽ, trong lòng biết

tin tức này hữu dụng, liền vui mừng muốn lui ra.

Lục Khê mỉm cười liếc hẳn một cái, nói với Bích Chân: "Đến Khố phòng chuẩn bị vài cuộn vải tốt, sắp đến mùa đông rồi, cố gắng làm cho xong quần áo trong mấy ngày này, đến thời gian gặp người thân, đưa cho Sở Tín để hắn tặng mẫu thân."

Bích Chân cúi đầu nhận lệnh.

Sở Tín rất cảm kích, lúc trước hay nghe Tiểu Thuận nói vị Lục Chiêu nghi này hiền hòa thiện lương, hôm nay tự mình thể nghiệm mới biết, phục vụ một chủ tử tốt quả thực là chuyện may mắn đối với kẻ làm nô tài.

Sau khi Sở Tín lui ra, Lục Khê ngồi nhìn hoa cỏ suy nghĩ đến thất thần.

Nếu Thái hậu đề cập đến chuyện hoàng thượng đi Tô Châu tuần tra, tất nhiên là đã nắm chắc mười phần. Nhưng chuyện này, đến cả mình hoàng thượng cũng không tiết lộ, vậy Thái hậu biết được bằng cách nào?

. Trừ phi, Thái hậu sẽ cố ý sắp xếp chuyến đi này.

Tô Châu.

Tô Châu.

Lục Khê lẩm nhẩm cái tên này, chợt hoảng hốt.

Lăng mộ của Tiên hoàng không phải ở Tô Châu sao?

Vào thu, không khí mát mẻ, nghe nói không ít dưa và trái cây đều đã chín, Lục Khê đột nhiên nổi hứng, muốn nếm thử dưa xanh, nhưng Lục chiêu nghi của chúng ta lại không muốn thứ có sẵn ở ngự thiện phòng mà thích trải nghiệm cảm giác thích thú tự tay hái.

Vân Nhất nhỏ giọng nói: "Nhưng nương nương, trong hoàng cung này chỉ có Trường Nhạc cung là trồng dưa xanh thôi."

Ngày xưa Nguyệt Dương Phu nhân từng khắc thơ lên dưa, một bài Kinh Thi 《 Phong Vũ 》 được nàng ta khắc lên một cách hoàn hảo trên trái dưa xanh nho nhỏ, lúc hoàng thượng bước vào Trường Nhạc cung nhìn thấy quả dưa xinh xắn kia, liền càng thêm sủng ái nàng ta, trở thành hậu cung không đối thủ.

Có lúc, làm hoàng thượng động lòng không phải là tài văn chương xuất sắc, cũng không phải dung mạo khuynh thành, mà là sự chân thành như vậy thôi.

Dù sự chân thành này không thực như cái hân nhìn thấy, nhưng cũng đủ khiến người đặc biệt hơn người, vậy là đã thành công rồi.

Mấy ngày nay, lúc rảnh rỗi Lục Khê thường nghe Bích Chân và mấy vị cô cô mới được phân đến Nhạc Thanh điện kể lại những chuyện cũ trong cung. Những cung nữ này có ánh mắt rất tinh tường, đoán năng vị chiêu nghi trước mặt sau này ắt vinh sủng lục cung, nên đều tận tâm tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng.

Về việc vì sao Sở Nguyệt Dương được sủng ái, Lục Khê tất nhiên cũng biết được không ít.

Nàng để ly trà trong tay xuống, cười híp mắt xoay xoay bả vai, lười biếng nói: "Đi thôi, cũng chỉ là hái mấy quả dưa xanh, ắt hẳn Nguyệt Dương Phu nhân không phải là người nhỏ mọn như vậy đâu. Hơn nữa, Bốn cung nghe nói gần đây nhị hoàng tử không được khỏe, Nguyệt Dương Phu nhân liên tục gửi thư, cầu xin hoàng thượng cho nàng ta gặp nhị hoàng tử, dù sao cũng là máu mủ, vào lúc này chắc hẳn đang rất nóng lòng. Bốn cung phải đến Trường Nhạc cung an ủi nàng ta một chút, cho tận tình nghĩa tử muội ngày xưa."

Nàng xưng "Bốn cung", mặc dù đang cười, nhưng mỗi một câu một chữ đều chẳng mang theo chút nhiệt độ nào.

Những kẻ ngày xưa hại nàng, một người nàng cũng không bỏ qua, huống chi là hung thủ gián tiếp hại chết con nàng?

Trong sân, Sở Nguyệt Dương đang ngắm mấy dàn dưa xanh mơn thì chợt nghe bên ngoài truyền đến không ít tiếng bước chân, không nhanh không chậm, ung dung tự tại như đang chơi trò mèo vờn chuột.

Nàng ta vội để mấy quả dưa trong tay xuống, xoay người bước ra liền nhìn thấy Lục Khê mang theo cung nữ thái giám mỉm cười đi vào.

"Đã lâu rồi không gặp, muội muội quả thực rất nhớ tỷ."

Lục Khê kiều diễm thướt tha, bộ cung trang vàng nhạt tà dài quét đất làm nổi bật làn da trắng nõn, búi tóc Trục Nguyệt hoàn mỹ hiển lộ chiếc cằm thon, gương mặt trái xoan tinh tế, nhưng làm người khác khó rời nhất chính là đôi mắt, trầm tĩnh như nước, nhưng vẫn ánh đầy vẻ tinh anh.

Sở Nguyệt Dương thất thần, chợt phát hiện mình quả thực ngu xuẩn, vậy mà chưa bao giờ nhìn ra dưới vẻ ngoài dịu dàng kia là sự quyết tuyệt tàn nhẫn.

Sao nàng ta lại xem một con hồ ly đầy dã tâm thành một con nai ngoan ngoãn cơ chứ?

Giờ phút này, Sở Nguyệt Dương không thể không lộ ra nụ cười trầm tĩnh, không chút nhún nhường trước Lục Khê: "Nghe nói muội muội được tấn thăng làm Chiêu Nghi, tỷ tỷ còn chưa kịp chúc mừng... lại để người phải đích thân đến đây thăm tỷ tỷ, câu chúc mừng này của tỷ đến chậm, mong muội muội đừng trách."

Lục Khê mỉm cười nhìn nàng ta, sao nàng lại không nhìn ra được nàng ta đang châm chọc nàng đến ra oai thị uy chứ?

"Nếu tỷ tỷ nghĩ muội đến đây để nhận câu chúc mừng thì lầm rồi. Dù muội muội được tấn thăng Chiêu Nghi, nhưng so ra vẫn thấp hơn tỷ mấy bậc đấy." Nụ cười bên môi dần mở rộng, tựa như hoa trong gương trắng trong nước: "Không hiểu sao dạo này muội rất thèm dưa xanh nên mới đến Trường Nhạc cung của tỷ."

Chỉ một câu liền khiến sắc mặt Sở Nguyệt Dương trở nên khó coi.

Nàng ta âm trầm nhìn Lục Khê, cười nói: "Nếu muội muội muốn ăn dưa xanh, cần gì phải tới Trường Nhạc cung của ta để hái chứ? Đồ ở Ngự Thiện Phòng còn tốt hơn của ta nhiều."

Lục Khê khẽ nhú mày; "Cũng không biết sao, gần đây muội lại rất thích ăn chua, chẳng lẽ chỉ mấy quả dưa xanh tỷ cũng không muốn cho muội?"

Nói xong, nàng chậm rãi đi về phía dàn gỗ, dưa xanh trĩu quả ẩn hiện sau mấy phiến lá.

Nụ cười bên môi càng thêm rực rỡ, dịu dàng như gió xuân tháng ba.

Lục Khê lơ đãng nâng một quả dưa lên, khẽ nhìn, quả nhiên, trên mặt vỏ có khắc một bài thơ:

Gió thảm mưa sầu, tiếng gà vang vọng. Vừa gặp quân tử, sao chẳng muốn xa.

Gió mưa lất phất, gà kêu liên miên. Đã gặp quân tử, lòng chẳng muộn phiền.

Mưa gió mịt mù, tiếng gà vang mãi. Đã gặp quân tử, sao lại không vui.

Tiện tay ngắt quả dưa xuống, Lục Khê khẽ vuốt vật nhỏ trong tay, cười như không cười xoay người lại nhìn khuôn mặt xám ngắt của Nguyệt Dương Phu nhân .

"Tỷ tỷ thật có nhã hứng, quả dưa xanh đáng yêu như vậy, nếu không phải lấy được từ Trường Nhạc cung, sợ rằng muội sẽ nghĩ rằng đây là kiệt tác của tiểu thư nhà nào đang chuẩn bị xuất giá đấy."

Sở Nguyệt Dương nhìn nàng, khí lạnh trong mắt như một chiếc dao găm.

"Chỉ tiếc tuổi tỷ tỷ cũng không còn nhỏ nữa, mấy chuyện ngây thơ như thế này đừng nên làm thì tốt hơn, muội đây là đang suy nghĩ cho tỷ tỷ, cùng một kế mà dùng nhiều lần, làm sao có hiệu quả tốt như lần đầu tiên được? Lần đầu tiên, là vì đúng thời điểm, hành động ngây thơ hòa với người khả ái, tất nhiên sẽ khiến người khác yêu thích. Nhưng hiện nay, tỷ tỷ đã là hoa tàn ít bướm, cần gì lặp lại chiêu cũ để tranh sủng chứ? Chỉ vẽ thêm chuyện cho người khác bàn tán lúc rảnh rỗi mà thôi."

Sở Nguyệt Dương yên lặng nhìn nàng: "Ta muốn làm gì là chuyện của ta, không tới phiên người khua môi múa mép ở đây, ngày xưa lúc ta đang được sủng ái thì không biết người còn đang ở đâu đấy."

Lục Khê bật cười: "Đúng vậy, ngày xưa lúc tỷ tỷ được sủng ái, muội muội còn không biết đang ở đâu; nhưng hôm nay lúc muội muội được cưng chiều, thì có ai thèm quan tâm tỷ tỷ đang ở đâu cơ chứ?"

Sự bén nhọn cùng hung hãn của nàng, chỉ có lúc đối mặt với cừu địch như vậy thì mới bộc lộ ra hết.

Mặt Sở Nguyệt Dương tái đi, nhưng vẫn không thốt thêm lời nào nữa.

Lục Khê cầm lấy quả dưa, dịu dàng cười, cuối cùng lại gần bên tai nàng nói khẽ: "Người hại con ta, người nghĩ rằng ta sẽ đáp lễ thế nào đây?"

Sắc mặt trấn định của Sở Nguyệt Dương nhanh chóng vỡ vụn, run giọng nói: "Người định làm gì Hạo Diệc?"

"Người nói thử xem?" Lục Khê đẩy vấn đề lại cho nàng ta, mỉm cười rồi đi.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Vô Đề (Ba)

Edit: Fuly

Một đêm cuối tháng, sau khi khoa cử kết thúc mỹ mãn, Lễ Bộ Thượng Thư đương triều Quý Thanh An bị ám sát trên đường về nhà, một nhát kiếm nhanh chuẩn chém bay đầu hăn, máu rơi tung tóe, thảm trạng ghê người.

Hoàng thượng thương tiếc cho vị thần tử là trần lúc còn trẻ, đích thân đến phúng vái, không ngờ trong lúc sửa sang lại di vật cho Quý đại nhân, người của phủ nội vụ lại phát hiện ra chứng cứ hăn âm thầm thu hối lộ khi tổ chức khoa cử.

Đám quan viên có mặt lúc ấy vô cùng khiếp đảm, rồi rít quỳ xuống tỏ rõ trong sạch, chưa bao giờ thông đồng làm bậy với người này.

Hoàng thượng âm trầm phẩy tay áo bỏ đi, ít ngày sau, toàn bộ tư sản của Quý phủ bị sung vào quốc khố, Lễ Bộ Thượng Thư tiền nhiệm bị mai tang qua loa ở nơi hoang dã.

Quý Thanh An cứ như vậy lặng yên biến mất, mang theo mộng cảnh tươi đẹp chưa xong cùng Lục Khê.

Chẳng biết thế gian này có tồn tại quỷ hồn hay không, nếu có, sợ rằng dưới âm tào địa phủ, Thường Tư Vân cùng đứa bé chết thảm trong cung kia cũng sẽ không bỏ qua cho hăn.

Lục Khê chỉ mỉm cười nghe người ta thuật lại, mối thù này cuối cùng cũng đã báo.

Bầu trời ngoài cửa sổ xanh thẳm, chợt có một chú chim bay xẹt qua, nàng thường ngồi bên cửa sổ ngắm trời xanh như vậy, nghĩ về cuộc sống tự tại ngày trước ở Giang Nam.

Vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực, thâm cung vắng vẻ, âm mưu khắp nơi.

Nhưng nàng nên vui mừng, vì vinh sủng hiện nay của nàng ngay cả trăng sáng cũng không độ nổi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, nàng lên tiếng: "Vào đi" .

Vân Nhất mỉm cười cầm y phục tiến vào: "Nương nương, hoàng thượng mời người cùng đi Tô Châu du ngoạn."

Sóng trước vừa đi, sóng sau lại tới.

Lục Khê trầm mặc, cuối cùng Thái hậu cũng ra tay.

Giữa tháng 10, dân chúng kinh đô cung kính tiễn Cảnh đế rời kinh.

Xe ngựa vốn nên xa hoa lộng lẫy lại bình thường hơn rất nhiều, nguyên nhân là vì Đường kim hoàng thượng không thích lãng phí, không muốn vì một lần xa giá mà tiêu tốn quốc khố, bóc lột nhân dân.

Đồng hành trừ đường kim Cửu vương gia ra, còn có người đang được sủng ái nhất hậu cung Lục Chiêu nghi, đám cung nữ thái giám đi theo thì không đáng nhắc tới.

Nguyên nhân khởi điểm của chuyến tuần tra Tô Châu lần này là vì chuyện Hoàng lăng bốc cháy, ước chừng nửa tháng trước, tân nhiệm chi phủ của Tô Châu đột nhiên dâng tấu, nói là chuyện Hoàng lăng bị bốc cháy lần trước có điểm kỳ quái, chứ không phải bị sét đánh như mọi người vẫn

nghĩ. Đây là chuyện lớn, sau khi thương nghị với chúng đại thần Minh Uyên quyết định tự mình khởi giá.

Trong lòng Lục Khê biết rõ chuyến đi Tô Châu này là kiệt tác của ai, nhưng vẫn không nói gì, mỉm cười lĩnh chỉ.

Giang Nam, đó là nơi nàng lớn lên, qua gần một năm, rốt cuộc lại được trở về vùng đất kia rồi.

Ngồi trên xe ngựa, Minh Uyên mỉm cười liếc thần thái hớn hờ của Lục Khê, vươn tay vén lại lọn tóc mai cho nàng: "Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

Lục Khê ngồi ở bên người hãnh, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay vẫn đang lưu luyến bên gò má mình: "Nô tì biết hoàng thượng vì muốn giải tỏa nỗi nhớ nhà của nô tỳ, mới mang cả nô tỳ cùng đến Tô Châu."

Minh Uyên nhếch môi cười: "Hả? Sao nàng không nghĩ rằng vì cả đường tịch mịch khó nhìn nên trăm mới gọi mỹ nhân theo bồi chứ?"

"Vậy hoàng thượng thật như thế sao?" Nàng khẽ cười, hỏi ngược lại.

Ánh mắt mỹ lệ thông minh, khiến người khác tưởng rằng trên thế gian này chẳng ai có thể sánh nổi, xinh đẹp nhưng lại không có vẻ yêu mị.

Minh Uyên thở dài, ôm nàng vào lòng: "Trăm rất cảm tạ ông trời đã mang nàng vào cung, đưa đến bên cạnh trăm."

Lời thổ lộ thâm tình như vậy, ắt hẳn là lần đầu tiên và có thể cũng là lần cuối cùng phát ra từ miệng hãnh.

Ở ngoài cung, trên xe ngựa, lúc này chỉ có hai người bọn họ, không có người ngoài, cũng chẳng còn cung quy rườm rà, càng không có âm mưu đấu đá.

Tim Lục Khê cũng có chút loạn nhịp, không cần ngừng đầu cũng có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn của hắn, sau đó dần dần che hết mọi tiếng động, chỉ còn lại âm thanh có quy luật ấy bên tai.

Nàng há miệng, muốn nói gì đó, theo lý thuyết vốn nên là cảm ơn hoàng thượng ưu ái, rồi biểu lộ ra vẻ thẹn thùng, nhưng những lời dối trá ấy lại biến mất hoàn toàn trong thời khắc này, nàng chỉ có thể mờ mịt nghe bên tai mình văng vẳng câu nói kia.

Hắn cảm tạ trời cao đưa nàng vào cung, nhưng chỉ có chính nàng biết, chuyện này không liên quan đến trời cao, tất cả đều là chủ ý của mình nàng.

Nàng vào cung, là vì cứu vãn kết cục diệt môn của Lục gia.

Nàng vào cung, là vì trả thù kẻ đã hại cha mẹ mình kiếp trước – Thường Vệ Quang.

Nàng vào cung, là vì muốn tận mắt nhìn thấy kẻ hại nàng và con nàng - Quý Thanh An chết không có chỗ chôn.

Nàng mang theo mục đích tiếp cận Minh Uyên, vẻ nhu tình dịu dàng tốt đẹp kia, sự gần gũi sớm chiều trong quãng thời gian qua, cũng chỉ là một âm mưu được bày kế tỉ mỉ.

Xe ngựa vẫn đang chạy, chỉ có tiếng “lộc cộc” vang bên tai.

Một lúc lâu, Minh Uyên cúi đầu nhìn người trong ngực, nàng đang nhắm mắt, giống như đang mơ một giấc mộng đẹp, trong mộng có cảnh sắc Giang Nam kiều diễm, cha mẹ vui vẻ nói cười, non nước quen thuộc, tiếng chào hỏi dịu dàng bên tai.

Hắn khẽ vén rèm lên, nói nhỏ với thị vệ: "Lúc hồi cung thì đi vòng qua Nam Hồ một chuyến."

Gia Hưng, Nam Hồ là quê hương của nàng, hẳn cũng muốn nhìn thử xem, là non nước thế nào mà có thể sinh dưỡng ra cô gái động lòng người đến vậy.

Lông mi của Lục Khê khẽ run rẩy, nhưng vẫn không mở mắt, chỉ nói nhỏ: "Hoàng thượng, nô tì muốn ăn bánh đường đỏ."

Lúc này Minh Uyên mới phát giác nàng không ngủ, bật cười: "Chờ đến Giang Nam, sẽ mua cho nàng."

Nữ nhân trong ngực vẫn đang nhắm mắt an tâm hưởng thụ sự bình yên lúc này, hai cánh tay âm thầm vòng qua hông hắn, điều chỉnh tư thế, nhàn nhã tựa vào người hắn.

Quần quanh chớp mũi là mùi u hương khó tan, trước mắt là sắc đẹp khó có, Minh Uyên cúi đầu hôn lên trán nàng: "Ngủ đi, đường khá dài, có thể sẽ rất mệt mỏi."

Xe đi mấy ngày, trên đường quan viên thay nhau tiếp đãi, tất nhiên là không thiếu những ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, Lục Khê vẫn thản nhiên như không.

Đúng vậy, giờ đây nàng chính là Lục Chiêu nghi ‘chiếm đoạt’ hoàng thượng, vậy thì sao?

Các quan viên chuẩn bị rất chu đáo, tất nhiên là bao gồm cả mỹ nhân.

Tri Huyện Thiệu Hưng dẫn theo tất cả nữ nhi của mình, lúc dùng bữa một đám oanh oanh yến yến trang điểm xinh đẹp, quả thực là thiên kiều bá mị.

Có lẽ là không ngờ hoàng thượng đi đâu cũng dẫn theo Lục Chiêu nghi làm bạn, vì vậy Trần tri huyện cũng có chút xấu hổ, nhưng Lục Khê vẫn

bình thân, thông dong, mặc cho các nam nhân đàm luận chánh sự, mình thì thảnh thảng gấp thức ăn cho hoàng thượng.

Vừa lúc, đại nữ nhi Trần gia Trần Trúc Âm cũng giúp hoàng thượng gấp thức ăn thì đụng phải đĩa của Lục Khê, đối phương vội vàng thu tay, nhỏ giọng xin lỗi: "Dân nữ không biết lễ tiết, xin Chiêu Nghi nương nương thứ tội!"

Lục Khê dịu dàng mỉm cười: "Người làm hoàng thượng vui bốn cung cũng sẽ vui, có gì nói đến hai chữ thứ tội?"

Nói xong, nàng nhẹ nhàng nhìn Minh Uyên một cái, cười như không cười, mang theo chút chế nhạo.

Trong mắt Minh Uyên cũng hiện ra một chút ý cười, thông dong nói: "Nữ nhi của Trần đại nhân có tri thức hiểu lễ nghĩa, trẫm nhìn cũng thấy vui vẻ."

Thấy mắt Lục Khê chợt hiện lên sát khí, nụ cười của hắn càng đậm: "Ăn cơm, ăn cơm."

Bữa cơm này, có người ăn không biết ngon, có người rất vui vẻ.

Trở lại trong phòng, Lục Khê lạnh mặt gọi Vân Nhất chuẩn bị nước tắm rửa, đang thay quần áo sau tắm bình phong thì Minh Uyên tiến vào.

"Hoàng thượng, nương nương đang ——"

Minh Uyên giơ tay lên cắt ngang lời Vân Nhất: "Người lui ra ngoài trước đi, ở đây đã có trẫm."

Vân Nhất nhận lệnh lui ra.

Hắn nhìn thấy người sau tắm bình phong bỗng chốc dừng lại động tác, khoác khăn tắm đi ra ngoài, cảnh xuân như ẩn như hiện, làn da mượt mà,

đầy vẻ kiêu diễm.

Lông mày giương nhẹ, hân mím cười nói: "Ái phi ngày càng hào phóng."

Lục Khê đi tới trước mặt hân, vừa cười duyên, vừa cúi người hành lễ, "Hoàng thượng tới, dù nô tỳ đang làm gì, cũng phải thực hiện đủ lễ nghĩa."

Có tri thức hiểu lễ nghĩa ——

Nàng quả nhiên là đang tức giận vì chuyện vừa rồi.

Minh Uyên sắp không nhịn được bật cười, nhưng tầm mắt dừng lại trên bộ ngực sữa bị lộ ra vì tư thế cúi người của nàng, ánh mắt liền trầm xuống.

Đưa tay ôm nàng, Lục Khê cũng để mặc cho hân kéo vào trong ngực, nghe giọng hân trầm thấp nói: "Đây là đang quyến rũ trẫm."

Nàng vô tội giương mắt, thân thể vẫn dán sát vào người hân, hơi thở thơm như hoa lan: "Không phải hoàng thượng kéo nô tì sao, sao lại nói nô tì hấp dẫn hoàng thượng?"

Môi đỏ mọng khép mở, rãnh sâu hoàn toàn hiện ra, hân thậm chí có thể nhìn thấy hai điểm hạnh hoa dưới lớp khăn tắm rộng thùng thình.

Thân thể của hân lập tức có phản ứng, đang muốn tiến thêm một bước, lại thấy người trong ngực chột kéo dài khoảng cách: "Hoàng thượng, nô tì còn phải tắm rửa, kính xin hoàng thượng ra ngoài trước."

Nàng nói gì?

..... Ra ngoài?

Sắc mặt Minh Uyên lập tức đen thui: "Nàng đang trả thù trẫm sao?"

"Hoàng thượng nói đùa, nô tì nào có lá gan đó?" Nàng cười vô cùng dịu dàng, "Chỉ là đi đường mệt nhọc, cả người bần thiêu khó chịu, nên muốn tắm gội, kính xin hoàng thượng đi ra ngoài nghỉ ngơi trước, tin rằng ba nữ nhi có tri thức hiếu lễ nghĩa của Trần gia sẽ khiến hoàng thượng không cảm thấy nhàm chán."

Không đợi Minh Uyên nhiều lời, nàng kêu Vân Nhất vào, mỉm cười nhìn hân.

Thân thể Minh Uyên vẫn còn trong giai đoạn lung túng, cười cũng không được tức cũng không xong.

Lần đầu tiên phát hiện, thì ra tiểu Chiêu nghi dịu dàng ngoan ngoãn của hân cũng sẽ nổi giận, nhưng đáng vẻ giận giữ khó gặp kia, không biết sao lại khiến hân cảm thấy rất vui vẻ.

Thôi, lần sau phải biết, cái gì có thể nói đùa, cái gì không nên nói.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Kết Thúc (Một)

Edit: Fuly

Sau trận hỏa hoạn, Hoàng Lăng liền được trùng tu toàn diện, từ đồng tàn tích bị cháy đen, liền có thể tưởng tượng ra vẻ mỹ lệ ngày xưa của nó.

Không giống với hoàng cung, phía sau vẻ tráng lệ của Hoàng Lăng, là sự trang nghiêm tĩnh mịch, lăng mộ tiên hoàng mang đầy vẻ ưu nhã của Tô Châu, thanh lệ thoát tục, giống như được cố ý xây dựng vì người nữ tử tiên hoàng đã dốc sức theo đuổi lúc còn tại thế.

Lục Khê đi bên cạnh Minh Uyên, thất thần nhìn hồ nước xanh mát trước mặt, phía sau là núi Thanh Sơn thấp nhỏ, xung quanh được trồng đầy hoa thủy tiên, đối lập rõ ràng với phế tích.

Hoa thủy tiên rất tươi tốt, làm hừng sáng cả một vùng núi Thanh sơn, quả thật rung động lòng người.

Minh Uyên cũng đứng lại, dịu dàng nhìn hồ nước: "Năm đó phụ hoàng gặp mẫu phi trên hồ, nghe phụ hoàng nói, khi đó mẫu phi đứng ở đầu thuyền, xinh đẹp tựa như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ. Chỉ một cái liếc mắt đó, liền trầm luân vạn năm."

Lục Khê gần như có thể nhìn thấy cảnh sắc lúc đó.

Mỹ nhân dịu dàng đứng ở đầu thuyền, gió xanh thổi nhẹ, mặt nước dập dề, làn váy mềm mại bay lên theo gió. Đế Vương cô độc thoáng nhìn qua, như một bức tranh thủy mặc được khắc họa trong lòng.

Minh Uyên nói: "Là một Hoàng đế, có được vô số mỹ nhân, nhưng thật ra thì cũng bị vây trong vô ngàn âm mưu, đấu đá. Lúc trước trẫm đã từng cảm thấy không đáng cho mẫu phi, cố chấp yêu một nam nhân như vậy, đáng giá sao? Nhưng đến lúc ta đi lên vị trí này, mới phát hiện, ở giữa một đám giai nhân tuyệt sắc như vậy chưa hẳn đã là chuyện tốt."

Lục Khê cười khê: "Nhưng nô tì thấy hoàng thượng đang rất hưởng thụ cuộc sống như thế mà"

Minh Uyên cũng cười, đưa tay khê kéo nàng vào trong ngực, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng: "Đó là sau khi gặp được nàng."

Tim Lục Khê đập mạnh.

Thật ra thì nhìn như vậy, lông mày của hắn rất đẹp, khi không cười sẽ cảm thấy nghiêm túc lắm liệt, nhưng lúc dịu dàng cũng rất động lòng người.

Trên triều đình hắn ngoan tuyệt quả quyết, xử lý đám phi tần đấu đá vì lợi ích không chút lưu tình, nhưng hắn đối với nàng thì khác, hình như vĩnh viễn chỉ có nhu tình vô hạn.

Không, không đúng!

Nàng chợt cảnh giác, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?

Chẳng lẽ lại ngu xuẩn đến mức đi yêu thương một hoàng đế?

Chỉ là một Kim khoa Trạng Nguyên kiêm Lễ Bộ Thượng Thư, nàng còn không giải quyết được, bản thân cùng con phải trở thành vật hy sinh cho lợi ích chốn quan trường, hôm nay sao lại có thể cùng người quyền lực nhất thiên hạ này nói chuyện tình cảm chứ?

Đối với Đế Vương mà nói, quan trọng nhất là thiên hạ, là thần dân, nàng nhỏ bé đến mức chỉ cần vừa mất đi sủng ái liền mai một chôn thân nơi hậu

cung, chẳng lẽ định mạo hiểm đánh cuộc sự sủng ái của hần để đổi lấy một lời thề thiên trường địa cửu sao?

Thiên trường địa cửu ——

Nàng gần như bật cười trước suy nghĩ ngây thơ của bản thân.

Nhưng Minh Uyên không cho nàng cơ hội tiếp tục suy nghĩ, hần nhẹ nhàng đặt đầu nàng lên vai, dùng sự dịu dàng có thể làm chết đám cá chép trong hồ nói nhỏ: "Lúc Mẫu phi còn sống, phụ hoàng chưa kịp quý trọng người; nhưng trăm không giống vậy."

Hần không nói tiếp, âm thanh biến mất trong làn gió thu dịu dàng, cùng với tiếng lá rụng, cùng với sóng nước, cùng với sự nhu tình của Giang Nam, kéo dài đến vô tận.

Lục Khê lắng nghe tiếng tim đập của mình, nặng nề, thật khó có thể xem nhẹ.

Nàng mờ mịt luống cuống, lại nghe thấy một âm thanh khác trong thân thể kiên định phản bác sự không xác định một khắc trước: Nếu hần thật sự nghĩ như vậy thì sao? Nếu như hần cũng giống tiên hoàng, cả đời chỉ khuynh tâm vì một nữ nhân thì sao?

Cuối cùng tất cả không xác định đều yên lặng vỡ vụn trong ánh mặt trời.

Nàng an tĩnh lại, ngẩng đầu nở nụ cười sáng lạn: "Thiếp biết chàng không giống vậy."

Là thiếp và chàng, không phải nô tì cùng hoàng thượng.

Không quan tâm những lời này có mấy phần thật mấy phần giả, tóm lại nàng nhìn thấy đấng quân vương trước mặt lộ ra sự vui vẻ trước nay chưa từng có.

Bởi vì Tri Phủ Tô Châu nói, trong lúc trùng tu Hoàng Lăng đám thợ thủ công đã phát hiện ra trong phế tích mồ lửa cùng dầu chưa cháy hết, vì vậy hoài nghi là có người cố ý phóng hỏa.

Lần này Minh Uyên tự mình đến thị sát, dẫn Lục Khê đến nơi tri phủ nói

Đó là một phế tích sâu trong hoàng lăng, cũng là ngọn nguồn của trận hỏa hoạn, Minh Uyên dẫn Lục Khê cùng một đoàn thị vệ đến đó. Những thị vệ này sợ quấy rầy nhã hứng của hoàng thượng cùng nương nương, vì vậy khoảng cách có chút xa.

Không khí an tĩnh khác thường, Lục Khê cùng Minh Uyên mỉm cười, giống như vẫn đang còn chìm đắm trong ôn tình vừa nãy.

Lúc sắp tới khúc quanh, trên mái nhà chột truyền đến tiếng động nhỏ xen lẫn trong tiếng gió, hơn mười tên áo đen đột nhiên xuất hiện từ bốn phương tám hướng, trường kiếm sáng lạnh nhắm Minh Uyên mà đâm tới.

Thị vệ lúc này vẫn đang ở khá xa sau lưng hai người, hoảng hốt chạy tới.

Đúng thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen chột nhảy xuống từ mái hiên, tiếp đó, là mười mấy bóng đen theo sau, đón gió, mang theo sát ý ngút trời dùng tốc độ kinh người chặn trước Minh Uyên. Minh Uyên nhanh chóng ôm Lục Khê lui về phía sau, cùng lúc những bóng đen kia cầm kiếm xông thẳng về đám thích khách.

Nói là giao đấu, nhưng lại giống một cuộc tàn sát hơn, những bóng đen này ra tay nhanh nhẹn, chiêu nào cũng là trí mạng, chỉ nhìn sơ qua liền biết là đã được huấn luyện chuyên nghiệp, không phải đám thích khách bình thường có thể sánh bằng.

Minh Uyên vững vàng ôm lấy Lục Khê, tung người nhảy một cái, lúi ra sau mấy trượng, lạnh lùng nhìn thế cục trước mắt.

Hắn đã sớm có phòng bị?!

Bóng đen dần đầu nhảy xuống vừa rồi chính là Cửu vương gia Minh Thâm, hắn dẫn theo đám thị vệ tinh anh nhất hoàng cung bố trí mai phục ở đây cả đêm trước khi đám thích khách đến, sử dụng kế bọ ngựa bắt ve, một lưới hốt trọn.

Sau màn đao quang kiếm ảnh, Minh Uyên vừa ra lệnh "Lưu lại người sống" thì tên thích khách cuối cùng đã bị Minh Thâm đâm xuyên qua cổ họng, lưu lại một vũng máu đáng sợ trên nền đất.

Hắn áy náy xoay người lại, đi tới trước mặt Minh Uyên, khom người nói: "Thần Đệ có tội, đao kiếm không có mắt, nhất thời lỡ tay, không thể tuân theo thánh chỉ, xin hoàng huynh giáng tội."

Minh Uyên yên lặng nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng thở dài: "Thôi, đệ cũng mệt mỏi rồi, về trước nghỉ ngơi đi."

Chờ bóng lưng kia biến mất trong tầm mắt, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng đầy vẻ trấn định của người trong ngực: "Nàng sao rồi, bị dọa à?"

Lục Khê ngẩng lên nhìn hắn, lắc đầu nói: "Hoàng thượng tin tưởng Cửu vương gia sao?"

"Tin." Hắn lạnh nhạt nói, khóe môi lại hiện lên nụ cười nhạt: "Ta tin đệ ấy, nếu không sẽ không giao nhiệm vụ bảo vệ ta cho đệ ấy."

"Cửu vương gia là con trai của Thái hậu, tất nhiên không muốn lưu lại người sống bán đứng Thái hậu, nhưng đồng thời hắn cũng kính yêu người huynh trưởng này, quả thật là hai bề khó xử."

"Thu dọn nơi này cho sạch sẽ, đừng để vấy bẩn thánh địa của tiên hoàng." Minh Uyên nhìn mặt đất đầy máu tanh, che mắt Lục Khê lại, dẫn

nàng đi trở về.

ĐẤU PHÁ HẬU CUNG

Kỳ Thập Tá Là Tiểu Thanh Tân
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kết Thúc (2)

Edit: Fuly

Hoàng Lăng xảy ra hỏa hoạn, làm Hoàng đế bận xử lý chính sự, vốn không cần phải đích thân tuần du xử lý, nhưng hấn lại đi.

Đấu đã nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc nên kết thúc rồi.

Trở về dịch quán, Lục Khê bỗng cảm thấy không thoải mái, hôm sau liền bị bệnh, chẳng xuống nổi giường.

Thái y tùy giá chẩn đoán là do tâm tình nặng nề, tích tụ trong thời gian dài, sau này cần phải điều dưỡng cẩn thận. Minh Uyên nghĩ rằng cảnh chém giết đẫm máu hôm trước dọa nàng, liền ra lệnh gấp rút chuẩn bị hồi cung.

Về việc tìm Thái hậu truy cứu tội trạng, dù Minh Thâm không để lại một nhân chứng nào hấn vẫn có cách bắt bà ta phải nhận tội.

Trên xe ngựa, đầu óc Lục Khê luôn trong tình trạng hỗn loạn, tỉnh rồi ngủ, ngủ xong lại tỉnh, cuối cùng chỉ cúi đầu cầm tay Minh Uyên, cố hết sức nói một câu: "Thái hậu tâm sâu kế rộng, sợ rằng sẽ không bỏ qua cho hoàng thượng dễ dàng như thế, kính xin hoàng thượng ra lệnh giữ kín tin tức, chớ để Thái Hậu có cơ hội lợi dụng nữa."

Vì vậy Minh Thâm ở lại Tô Châu, tung hỏa mù rằng hoàng thượng vẫn đang tuần tra ở đây, còn Minh Uyên thì dẫn theo Lục Khê lên đường hồi cung.

Vừa đi vừa điều dưỡng, bệnh của Lục Khê cũng dần tốt lên, mấy ngày nay thấy Minh Uyên luôn chăm sóc bên cạnh, nàng quả thực rất ngạc nhiên.

Hắn nào giống hoàng thượng chứ? Mà giống như là giống như là một phu quân bình thường mà thôi.

Sau bảy ngày đường, Lục Khê đã có thể đứng dậy, nàng cầm tay Minh Uyên nói: " Ngày mai hồi cung, nô tì có phương pháp khiến Thái hậu không còn đường chối cãi."

Minh Uyên nhìn thần sắc tươi tỉnh của Lục Khê, khẽ cười hôn một cái mi tâm của nàng: "Chỉ cần nàng mạnh khỏe, thì trăm chẳng còn gì phải lo nghĩ nữa, để nàng thử một lần cũng không sao."

Vì vậy, sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, Thái hậu còn đang trang điểm thì Lục Khê đã dẫn người đến tới Thọ Khang cung .

Lúc này, Tần Vũ đang tự mình hầu Thái hậu rửa mặt, bầu không khí kiêu diễm cùng tình ý không kịp che giấu trong đáy mắt hiện lộ rõ trước mặt mọi người.

Không tiếng động hồi cung, tư thái hung hãn, Thái hậu đoán rằng kế hoạch của mình đã thất bại, nhưng bà ta chỉ điềm tĩnh ngồi ở đó, nhìn Lục Khê cười lạnh lùng: "Lục Chiêu nghi quả thực lớn mật, dù hoàng thượng có sủng ái người, cũng không thể không biết phép tắc như vậy, người để cung quy ở đâu? Vào Thọ Khang cung của ai gia, không thông truyền, không thỉnh an, đây là đạo lý gì?"

Lục Khê chỉ điềm nhiên nở nụ cười: "Chuyện cấp bách, khó có thể chu toàn mọi thứ, mong rằng thái hậu nương nương tha lỗi."

Âm thanh của nàng lại lập tức trở nên lạnh lùng: "Người đâu, bắt Tần Vũ lại cho ta!"

Sắc mặt thái hậu trầm xuống, lớn giọng quát: "Ai dám ra tay? Toàn bộ lui ra cho ta!"

Ánh mắt khóa trên người Lục Khê, lạnh lùng nói: "Lục Chiêu nghi người thật to gan! Trên địa bàn của ai gia còn dám động đến người của ai gia, người cho rằng hậu cung này là thiên hạ của người à? Cút ra ngoài cho ai gia!"

Lục Khê cười nhạt: "Nếu Thái hậu nương nương muốn trách tội nô tì, đợi xử lý xong chuyện này rồi giáng tội cũng không muộn, nhưng tên Tần Vũ dám loạn hậu cung này, quả thực đáng chết, nô tì được hoàng thượng ủy thác trọng trách xử lý hậu cung này, vạn lần không thể để kẻ tội nhân lọt lưới! Người đâu, mang xuống cho ta!"

Thái hậu tức xanh mặt, gầm lên một tiếng: "Dừng tay! Lui xuống hết cho ta! Hôm nay ai gia hôm nay phải giáo huấn vị Chiêu Nghi nương nương không biết tôn ti, không hiểu cung quy này mới được!"

Tất cả mọi người cứng người tại chỗ, lại nghe Thái hậu điềm nhiên nói: "Ngọc Thanh, Lục Chiêu nghi không tuân lễ tiết, vả miệng cho ai gia!"

"Vâng"

Ma ma sau lưng Thái hậu lạnh lùng đi về phía Lục Khê, nhưng vừa được nửa đường thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng thông báo: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Một bóng dáng màu vàng nhanh chóng đi vào trong điện, khí thế phi phàm, lạnh lùng nói: "Ai dám ra tay?"

Ngọc Thanh ma ma cũng sững sờ tại chỗ, một giây sau, mọi người đang có mặt trong sảnh vội quỳ xuống, hô to vạn tuế.

Minh Uyên lạnh lùng nhìn Thái hậu, rồi quay sang Lục Khê: "Lục Chiêu nghi, tiếp tục đi."

"Dạ, hoàng thượng." Lục Khê mỉm cười kêu Tiểu Thuận: "Mang chứng cứ tìm được trong nhà Tần công công ra đây."

Tiểu Thuận mang lên một bọc đồ, trong đó có một một lọn tóc gói trong chiếc khăn lụa trắng, một khối vải, cùng với một chiếc khăn tay.

Lục Khê cầm chiếc khăn kia lên: "Thanh Thanh Tử Khâm, dăng dặc lòng ta, lạc khoản: Phương Cầm. Nếu là nô tì nhớ không lầm, đây không phải là khuê danh của thái hậu nương nương sao?"

Tiếp theo là khối vải, dù chỉ có một phần nhỏ, nhưng cũng đủ để khiến sắc mặt Tần Vũ trắng bệch.

"Đan quế gấm hoa, công tượng làm ra được loại vải này đã mắc bệnh qua đời từ lâu, cách thức chế tạo cũng đã thất truyền, cũng vì cuộn vải này là độc nhất vô nhị trên thế gian. Nô tì tình cờ biết được, tiên hoàng đã tặng cuộn vải này cho nương nương hôm đăng cơ hậu vị, sao hôm nay lại ở trong tay Tần công công?"

Về phần tóc, thì không cần phải nói nhiều nữa.

Thái hậu vẫn đứng im ở đó, trong lòng biết mình hành sự thất bại, nhưng vẫn ung dung, không hề hốt hoảng.

Tần Vũ quỳ xuống biện bạch: "Hoàng thượng minh xét! Hoàng thượng minh xét! Là nô tài si tâm vọng tưởng, tồn tại niệm tưởng không nên có với thái hậu nương nương, thái hậu nương nương hoàn toàn không hề biết chuyện này! Cầu xin hoàng thượng thánh minh, đừng nên hiểu lầm nương nương, làm ảnh hưởng đến tình mẫu tử!"

Minh Uyên cười, ánh mắt chậm rãi dời sang người thái hậu: "Tình mẫu tử? Nếu quả thực là tình mẫu tử, thế gian này có mẫu thân nào lại phái người đi ám sát con trai của mình không?"

Lục Khê lặng yên nhìn tình cảnh trước mắt, cho Thái hậu thời gian biện bạch.

Nhưng Thái hậu không nói gì, nhìn bóng dáng mình qua chiếc gương vàng trên bàn nhỏ, một thân phục sức tỉ mỉ, cuối cùng mới khẽ cười nói: "Cả đời ta, đầu tiên là hy sinh tuổi xuân vì một nam nhân không yêu mình, tiếp đó lại hao phí tâm cơ cho con trai nhưng chẳng hề được cảm kích. Nhưng tiếc nuối lớn nhất, là đã cô phụ người vẫn luôn ở bên cạnh ta."

Bà ta đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tần Vũ, quỳ xuống đất, lấy khăn tay ra tỉ mỉ lau nước mắt trên mặt hắn.

"Đừng khóc, là ta có lỗi với chàng, sao chàng phải khổ như vậy chứ?"

Bà ta cầm tay hắn, dán lên gò má mình: "Chàng xem, hôm nay chúng ta không cần phải cố kỵ gì nữa, từ nay về sau sớm chiều làm bạn, có được không?"

Khuôn mặt Tần Vũ đầm nước mắt, nghẹn ngào nói không thành tiếng, chỉ có thể run rẩy thốt lên: "Người tội gì.tội gì." Vì một hoạn quan như ta.

"Kiếp này ta phụ chàng, chỉ có thể dùng kiếp sau báo đáp." Bà ta nở nụ cười xinh đẹp, rồi đột nhiên rút chiếc trâm nhọn đâm vào cổ mình, hương tiêu ngọc vẫn.

Tần Vũ si ngốc ôm lấy thi thể thái hậu, vừa rơi lệ, vừa lấy cây trâm trong cổ bà ta ra, đâm xuống người mình.

Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người kinh ngạc đến sững sờ, ngay cả Minh Uyên cũng không thể ngờ đến.

Bên ngoài trời bắt đầu ngả cơn mưa.

Lục Khê thở dài, chậm rãi bước tới cầm tay hắn: "Trời giá rét, kính xin hoàng thượng hồi cung thôi."

Hắn cầm ngược lấy tay nàng, hai người cùng nhau sóng vai đi vào màn mưa.

Cao Lộc vội vàng bước đến muốn bung dù, lại bị Minh Uyên lắc đầu cự tuyệt, hắn sốt ruột đi theo ở phía sau, nhìn đôi bích nhân trước mắt từ từ bước vào màn mưa.

Đã là cuối mùa thu, nhưng bóng dáng kia vẫn dịu dàng như ngày xuân ấm áp, dù có trải qua tang thương hay mệt mỏi, vẫn luôn kiên định trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Ai nói thời gian có thể xóa nhòa phiền muộn? Mỗi khi mùa xuân đến, phiền muộn lại tăng lên.

Quả thực là Ngày ngày men say cùng bầu bạn, soi bóng trong gương dung nhan gầy.

Rặng liễu bên đê xanh, cố sao quanh năm luôn buồn thẽ? Cơn gió nhỏ thoảng qua tay áo, người sau có thấy ánh trăng mờ.

Khi mưa tắt gió ngừng, tất cả chuyện xưa vùi chôn trong quá khứ, có lẽ đã đến lúc bắt đầu một sinh mệnh mới.

Dù bản thân vẫn chưa hiểu rõ lòng mình dành cho hắn là yêu hay một loại tình cảm phức tạp nào khác, lúc này, nàng vẫn chỉ có thể gắn chặt mình vào hắn.

Còn về sau này ư?

Có ai có thể đoán được việc sẽ xảy đến trong tương lai chứ?

Dạo bước trong mưa, Lục Khê khẽ nở nụ cười, tâm tình lúc này, quả thực mới chính thức xem như được tái sinh.

PS: Truyện đến đây là hết, còn 2 ngoại truyện về Quý Thanh An và Lục Khê trước khi nàng trọng sinh, nhưng quả thực ta chẳng muốn edit thế này vì nói thực quá ghét tra nam.